

Giới thiệu Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng

Mang một hình ảnh đẹp về tình yêu, tựa truyện ngôn tình - Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng nói về sau hôn lễ, Tả Trí Viễn quyền đảm cuộc đá, muội muội nhà mình kéo tay Tả Trí Viễn, bụng đang mang thai, cười dịu dàng không tiếng động trào phúng, để cho Mục Giai Âm rút cuộc nghỉ ngơi suốt một việc ——Nàng hai bàn tay trắng, tiếng xấu vang xa cũng không phải chính là do hai người trước mặt này ban tặng sao? Dứt khoát ông trời đối đãi nàng không tệ, ôm nỗi hận mà chết, cũng là trọng sinh trở về. Đây một đời, nàng thề, nhất định phải khiến cho kẻ phụ nàng hoàn trả gấp bội. Vốn định triển khai âm mưu báo thù phúc hắc các loại, Mục Giai Âm đột nhiên phát hiện. . . Mỗ nam vì sao luôn che chở phía trước cho nàng, cận kề nam cận kề nữ đều bị hấn ngược ngay cả cận kề cũng không thừa! Tình yêu và sự hận thù luôn khiến người trong cuộc trở nên mù quáng, những diễn biến tiếp theo của truyện mới hứa hẹn sẽ đem đến những trải nghiệm thú vị cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trùng Sinh

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

"Phanh" lượng lớn máu theo sau gáy tuôn trào, bắn tung tóe lên nửa khuôn mặt Mục Giai Âm, tầm mắt ngày càng mờ hồ, Mục Giai Âm loáng thoáng chỉ nhìn đến Mục Giai Nhan thét chói tai lui về phía sau... Mục Giai Âm khoe miệng chậm rãi xả ra một chút ý cười châm chọc, nắm mảnh sứ trong tay, Mục Giai Âm hướng Mục Giai Nhan đang há hốc mồm, không tiếng động nguyên rủa cái kia... người hại nàng đến nông nổi này "Người chết không được từ tế!"

Chết không từ tế!

Nóng... Thân thể thật nóng, như là bị đặt ở trong chảo dầu, Mục Giai Âm không ngừng thở phì phò, trong lòng kinh sợ, Mục Giai Âm mạnh mẽ mở mắt ra. Trên thân thể mồ hôi ứa ra, đem bộ áo cưới trên người làm ướt hơn phân nửa, dính dính nhóp nhép, khiến Mục Giai Âm cực kỳ khó chịu. Đứng sau cửa phòng tắm truyền đến thanh âm sung sướng của nam nhân đáng khinh kia, này hết thấy, đều cùng hai năm trước giống nhau như đúc. Mục Giai Âm ngo ngắc nhảy mất xem cảnh tượng quen thuộc trước mặt, theo bản năng đưa tay sờ lên sau cổ —— nơi đó bóng loáng vô cùng, căn bản không có vết rạch xấu xí kia.

Chẳng lẽ, nàng trọng sinh ?

Mục Giai Âm mừng rỡ như điên, gắt gao túm lấy áo cưới trên người, thất tha thất thểu ngã xuống giường, hướng cửa chạy tới, nàng muốn đi ra ngoài, nàng phải rời khỏi! Nàng biết, bởi vì trúng xuân dược, kế tiếp nàng liền không chế không được mà cùng với nam nhân trong phòng tắm phát sinh quan hệ, mà cũng chính đêm này hai năm trước, nàng cùng nam nhân kia lên giường liền bị quay lại video tung lên mạng, đêm nay là đêm bắt đầu hết thấy mọi bí kịch của nàng, có cơ hội làm lại, nàng tuyệt sẽ không để nó phát sinh!

Thân thể so với ý thức của nàng muốn nhanh hơn, từ lúc Mục Giai Âm hạ quyết tâm liền đã tiến về phía trước, Mục Giai Âm cũng đã kéo thân mình nặng nề đi tới trước cửa phòng. Chính là, mặc kệ nàng như thế nào dùng sức, cửa đều không có chút sứt mẻ.

Cửa bị khoá trái, nàng căn bản là không có biện pháp từ nơi này đi ra ngoài, làm sao bây giờ? Mục Giai Âm mím môi môi hồng, trên mặt có chút không bình thường là dấu vết quật cường, Mục Giai Âm như trước không chịu buông tha, ở trong phòng tìm tòi, khả năng có thể tìm được chút manh mối. Được trọng sinh, nàng nhất định phải sống sót, phải sống thật tốt!

Trong phòng không có lấy một cái thiết bị có thể truyền thông tin, nàng căn bản là vô pháp hướng ra phía ngoài xin giúp đỡ. Rõng to sao? Đây phòng ở hiệu quả cách âm vô cùng tốt, chỉ sợ nàng không có đem người tốt gọi tới, lại làm kinh động cái sắc lang trong phòng tắm kia.

Mục Giai Âm nhìn về phía cánh cửa dẫn ra ban công. Nàng nhớ được nơi này là một cái nhà trọ nhỏ, như vậy ban công nhà trọ chẳng phải là nối nhau... Đúng vậy, chính là nơi đó! Nhìn đến một tia hi vọng, Mục Giai Âm trong thân thể nhất thời toát ra một cỗ sức mạnh, ngay sau đó, Mục Giai Âm liền nhanh chóng chạy hướng tới ban công. Mục Giai Âm tốc độ cực nhanh, so với vận động viên chuyên nghiệp chạy trăm mét còn khí thế hơn, nhưng là kia bước chân lại quỷ dị một điểm âm thanh đều không có.

Thời điểm đi ngang qua cửa phòng tắm, Mục Giai Âm hít thật sâu khí bốn phía nhìn chằm chằm bên trong phòng tắm, hôm nay trước hết tha hận, chờ nàng thuận lợi đào thoát, ngày khác nhất định thập phần đáp lễ!

Ban công nhà trọ này cùng ban công nhà trọ bên cạnh cơ hồ cách nhau một khoảng cách không nhỏ, nếu nàng thân thủ cố gắng một chút, vẫn là có thể với tới vách ban công. Mục Giai Âm cúi đầu nhìn nhìn mặt đất, ánh trắng rọi xuống càng đem ban công tầng năm dìm chìm trong bóng tối.

Nếu là nhảy không thành công, sợ là muốn tan xương nát thịt.

Mục Giai Âm chỉ nhìn thoáng qua, liền thu hồi tâm tư, tầm mắt chặt chẽ khóa tại ban công đối diện. Bất luận như thế nào, chỉ được phép thành công, không được thất bại! Mục Giai Âm nhanh chóng trèo lên rào chắn ban công, tròn tròn mắt, mặt không biểu cảm, cẩn thận tỉ mỉ một mặt nỗ lực duy trì

cân bằng, một mặt cấp tốc hướng ban công đối diện vuton cánh tay tới.

Ba cm, hai cm, một cm. Đụng phải! Mục Giai Âm trên mặt như trước là một bộ cẩn thận, nằng điều động khí lực toàn thân mạnh mẽ hướng phía sau ban công, sau đó, dưới tác động của khí lực thành công đem nằng bật đến phía đối diện.

Chớp mắt vừa rơi xuống đất, Mục Giai Âm bên tai vang lên thanh âm nho nhỏ. Đó là bởi vì Mục Giai Âm dùng sức quá mạnh mẽ, nằng bởi vì thân mình đau đớn hơi run run, mà trên mặt cũng là thần sắc mừng như điên! Thật sự thành công, nằng vừa rồi thật sự là ôm quyết tâm liều chết!

Bên kia trong phòng tắm nam nhân nguyên bản đang nhân nhĩ đột nhiên nghe được tiếng vang trên ban công, nhất thời ngay cả quần áo đều không kịp mặc liền đi nhanh tới ban công.

Trên ban công kể bên, nữ nhân trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười quỷ dị khiến cho tiểu Lục nhìn không được co rúm lại, sau đó liền thẹn quá thành giận, giờ chân chỉ vào Mục Giai Âm nói, "Tiện nữ nhân, ngươi muốn chạy đi đâu? Lăn về đây cho ta." "Ngươi sẽ không sống lâu." Mục Giai Âm đã sớm dự đoán được tiểu Lục căn bản là một nam nhân không dám mạo hiểm, nằng chính là tại đây chờ tiểu Lục. Lời này là đối tiểu Lục nói, cũng là đối chủ nhân của tiểu Lục -- Mục Giai Nhan nói!

Nằng đến lấy mạng.

Mục Giai Âm không tiếp tục xem tiểu Lục mà là thông dong đẩy ra cửa ban công đi vào. Nằng cuối cùng vận khí cũng không tệ, này gian phòng vừa bước vào cũng không có người. Hai chân đều bởi vì động tác mới vừa rồi liền mềm nhũn, Mục Giai Âm căn bản là không chống đỡ nổi, đành phải cùng sử dụng tay chân đi vào trong phòng, cuối cùng còn nỗ lực vịn vào tường, đem cửa ban công khoá trái. Mọi sự phải thật cẩn thận.

Tiểu Lục ở ban công gấp gáp xoay quanh, chân cũng không nhìn được phát run, Mục Giai Âm trên mặt tươi cười vừa rồi, dưới ánh trăng chiếu rơi xuống có vẻ phả lệ quỷ dị, thật giống như là từ trong địa ngục bò ra một quỷ hồn, nhưng khuôn mặt rõ ràng là sinh đẹp như vậy a...

Mục Giai Âm triệt để không nghe được bất kì âm thanh nào khác. Nhưng là trong cơ thể khô nóng lại càng ngày càng mãnh liệt, cơ hồ sắp đem lý trí Mục Giai Âm thiêu đốt đến hầu như không còn. Nằng nhìn đến chiếc giường ở giữa phòng, dung chút khí lực cuối cùng đi qua, vừa chạm đến giường liền triệt để mất đi ý thức.

Đáng chết này xuân được! Đừng làm cho nằng bắt được kẻ chủ mưu phía sau, nằng nhất định khiến người đó chịu không nổi!

Nhưng là, hiện tại thật sự là khó chịu a... Mục Giai Âm vô ý thức rên rỉ, đầu óc như muốn sắp nổ, nằng hi vọng bên người liền có một cái máy làm lạnh a. Quần áo trên người sớm đã bị Mục Giai Âm cởi bỏ sạch sẽ, nhưng là trong cơ thể vẫn truyền đến một trận tiếp một trận khí nóng để cho Mục Giai Âm vừa khó chịu lại vội vàng.

Hơn nữa, lý trí nói cho Mục Giai Âm, bởi vì trong cơ thể là xuân được, so với làm lạnh cơ thể, nằng càng khát vọng một cái nam nhân hơn! Thượng đế phảng phất là nghe được Mục Giai Âm yêu cầu, liền sau đó, nằng chỉ biết là có người vào, còn là một người nam nhân.

Mặc dù nam nhân kia còn cách nằng một đoạn, Mục Giai Âm cũng cảm thấy như lọt vào hầm băng. Kia nam nhân quanh thân đều như là duy trì một tầng băng dày đầy nguy hiểm, nếu là ngày thường Mục Giai Âm nhất định đối với loại nam nhân này sợ là tránh né còn không kịp, nhưng là hôm nay, Mục Giai Âm nằng chỉ cảm thấy tế bào toàn thân cao thấp đều hoan nghênh hẳn.

Nằng đây là vận cứt chó đi, thoát nhìn bất luận như thế nào đêm nay đều phải ở trong này a. Này nam nhân, nằng cũng không chán ghét, vậy... hưởng ứng ông trời kêu gọi, tận hưởng lạc thú trước mắt đi!

Nam nhân tựa hồ đã tới gần nằng, Mục Giai Âm khोक miệng theo bản năng hiện ra một cái tươi cười cùng ngọt ngào, cuối cùng một tia lý trí triệt để tan mất, thân thể khô nóng làm cho không gian chậm rãi dâng lên một cỗ ái muội. Đại khái là vì trúng xuân được, Mục Giai Âm hiện tại đối với hơi thở người bên cạnh cực kỳ miễn cảm.

Hơi thở phả nam mang theo tính xâm lược tại thời điểm tiếp cận Mục Giai Âm, nằng theo bản năng liền hướng tới gần người nọ. Cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương liền liều chết bò lên cổ người nọ. Bên người là mùi vị của nữ nhân xinh đẹp, khiến cho nguyên bản hơi thở cũng có chút hỗn loạn -- Quyền Thiệu Viêm phản ứng rõ ràng là chậm nửa nhịp.

Quyền Thiệu Viêm con người âm trầm càng thêm rét lạnh ba phần, Lư Duệ bây giờ là làm sao? Phòng ở của hắn khi nào thì cho phép nữ nhân đi vào?

Quyền Thiệu Viêm luôn luôn không vui khi bị người khác đụng chạm, cho dù hắn hiện tại ý thức có chút mơ hồ, nhưng vẫn là dựa vào bản năng thân thủ muốn đẩy nữ nhân trong ngực ra, mà Quyền Thiệu Viêm hai tay tự nhiên không ngoài ý muốn đụng phải da thịt lộ ra ngoài kia của nữ nhân.

Da thịt cùng da thịt tiếp xúc khiến cho Mục Giai Âm rất phối hợp phát ra một tiếng rên rỉ.

Này sau khi xuân được phát tác, nguyên bản là tiếng rên rỉ bình thường, bây giờ lại giống như là dẫn theo một loại ma lực, thiên kiều bá mị, nhảy mất ngay tại trong đầu Quyền Thiệu Viêm quăng xuống một quả bom phát nổ. Nếu là bình thường, Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ không chút do dự đẩy Mục Giai Âm ra, nhưng là hôm nay, bởi vì trong cơ thể có xuân được, Quyền Thiệu Viêm nhưng là so với nam nhân bình thường càng dễ dàng có phản ứng hơn.

Này nam nhân tại sao không động... Nằng đều đã phối hợp đến như vậy rồi a, hắn lại vẫn là thờ ơ? Mị lực của nằng không có kém như vậy đi, Mục Giai Âm trong đầu suy nghĩ hỗn loạn.

Nữ nhân bên người không ngừng tìm kiếm , trong cơ thể xuân dược phát tác, Quyền Thiệu Viêm ý thức mờ mịt, chỉ cau mày, biểu cảm lạnh nhạt, ở trên người nữ nhân tùy ý phát tiết.

Trong phòng rất nhanh liền vang lên âm thanh giao hưởng cực kì hài hòa, mang theo bản chất nguyên thủy nhất, ngay cả ánh trăng đều thẹn thùng vùi vào trong tầng mây. Kiều điểm ngập phòng.

Buổi sáng ngày thứ hai, Mục Giai Âm là bị đau tỉnh lại .

Là Tả Trí Viễn lại nổi điên đánh nàng sao? Mục Giai Âm gắt gao cuộn thân thể mình lại, mới vừa động, hạ thân liền truyền đến cảm giác đau như bị xé rách, Mục Giai Âm đột nhiên nhớ tới ngay tại ngày hôm qua, nàng đã về tới hai năm trước. Mục Giai Âm cả người run lên, mở to mắt, nàng thân thể đang nằm trên giường, da thịt trắng nõn hiện lên từng mảng xanh tím, hoàn toàn là dấu vết sau hoan ái. Bất quá, nam nhân bên người nàng là ai? Mục Giai Âm nhanh chóng quay đầu hướng người nam nhân bên cạnh nhìn đến, ánh mắt hơi nheo lại, càng nhìn lợi hại hơn.

Này một đời, nàng cũng sẽ không lại ngây ngốc để cho cục diện nào đối với nàng gây ra bất cứ bất lợi gì. Nàng nhất định phải nhanh chóng thu phục người nam nhân này.

Trước hết phải khống chế được hắn.

Mục Giai Âm nhìn về phía ly trà nhỏ trên tủ đầu giường, nước trà đã nguội , xem ra là có từ tối hôm qua. Chén trà ngay tại trên tủ đầu giường bên cạnh nam nhân, Mục Giai Âm thuận thế khóa tại trên người nam nhân, đồng thời cầm lấy ly trà mạnh mẽ đập xuống mặt tủ, nhất thời, ly trà liền vỡ vụn, tay Mục Giai Âm thậm chí còn bị mảnh vỡ bắn ra bốn phía cắt bị thương.

Này động tĩnh liền đem nam nhân kia đánh thức . Mục Giai Âm cầm trong tay mảnh vỡ của ly trà kề vào cổ nam nhân, giọng điệu uy hiếp nói, "Người tốt nhất ngoan ngoãn..." Hai chữ phớt hơ chưa kịp nói ra liền bị Mục Giai Âm nuốt ngược vào bụng.

Có ai có thể hay không cho nàng một chút giải thích cái tình huống trước mắt này a?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đào Hôn Cùng Chú Rể.

Quyền Thiệu Viêm không vui mở to mắt, nhìn khí thế sắc bén của nữ nhân trước mắt, bất quá cũng chỉ là cái thùng rỗng. Nhưng là...dám dùng lợi khí chỉ vào cổ hắn, nàng nhưng là người đầu tiên. Chính là, lúc nhìn đến dung nhan nữ nhân trước mắt, Quyền Thiệu Viêm vốn định dùng hai tay đem nàng quăng xuống mặt đất liền thu trở về, "Mục Giai Âm?"

Quyền Thiệu Viêm xác định hắn không có nhìn lầm.

"Người biết ta?" Mục Giai Âm giật mình nhìn Quyền Thiệu Viêm, bọn họ là chưa có gặp mặt qua. Nếu không phải kiếp trước gả cho Tả Trí Viễn kia hai năm trôi qua nàng chính là thường xuyên chú ý đến tin tức của Quyền Thiệu Viêm, chỉ sợ nàng sẽ không liếc mắt một cái liền nhận ra Quyền Thiệu Viêm.

"Nếu ta nhớ không sai, trên mặt pháp luật chúng ta hẳn là vợ chồng. " Quyền Thiệu Viêm không nhanh không chậm nói xong câu đó, hắn mâu nhíu lại nói, "Người không biết ta ?"

"Biết được" Mục Giai Âm cười mỉa, "Ta đương nhiên biết được lão công của ta ."

Nàng nhìn mảnh nhỏ trong tay vẫn còn đang kề ở cổ Quyền Thiệu Viêm, liền nhanh chóng đem mảnh nhỏ ném đi chỗ khác. Chính là, vừa đem mảnh nhỏ ném đi, Mục Giai Âm hai tay đều không biết nên để ở nơi nào .

Mục Giai Âm lúc này mới chú ý tới tư thế của hai người bọn họ tựa hồ là quá mức ái muội ... Hai người cả người ra soa khoan nói đến , nàng thế nhưng bu hẫng ngồi ở trên người hắn, hơn nữa, trên thân thể của hai người phủ đầy dấu vết hoan ái của đêm qua.Mục Giai Âm trong mắt cười càng sâu, thân mình thật cẩn thận hướng một bên dời đi.

Nơi nào đó của nam nhân liền theo quy tắc sáng sớm điều võ dương oai chào cờ.

Nàng có thể hay không đem ánh mắt chuyển qua hướng khác a... Mục Giai Âm thế nàng tuyệt đối không phải có ý muốn ngồi ở trên người hắn, cũng đều do sáng tinh mơ tỉnh lại thực là quá mức kích động. Bất quá, Quyền Thiệu Viêm cũng quá không có tự chủ , không thể nhìn thấy mỹ nữ liền lập tức hóa sắc lang a.

Quyền Thiệu Viêm tuổi cũng không còn nhỏ nhưng đêm qua lại là lần đầu tiên của hắn, mà Mục Giai Âm cũng là lần đầu tiên nhìn đến toàn bộ cơ thể hắn một chút cũng không sót. Thân thể bởi vì chịu không chế của xuân dược, Quyền Thiệu Viêm trên mặt hiện lên chút đỏ ửng khá nghi liền nhanh chóng thay

sắc mặt lạnh che dấu, đem Mục Giai Âm đang xấu hổ không biết làm sao lưu loát áp ở dưới thân, đem thân mình hai người cùng vùi vào giữa chăn.

"Người..." Mục Giai Âm cả người đều bị Quyền Thiệu Viêm áp ở dưới thân, Quyền Thiệu Viêm đầu hơi nghiêng, liền chôn trong gáy của nàng. Mục Giai Âm chỉ cảm thấy bản thân sắp bị đè ép đến thở không nổi, nhưng là khí lực của nàng so với Quyền Thiệu Viêm căn bản là nhỏ bé không đáng kể, Mục Giai Âm ý đồ động chuyển thân mình, cũng là không nhúc nhích được chút nào.

"Đừng lộn xộn," Quyền Thiệu Viêm vươn tay đè hai tay không an phận của Mục Giai Âm, giọng nói trầm thấp kèm theo một tia u ám không dễ nhận ra "Bằng không ta không cam đoan là không ăn người."

Mục Giai Âm nhu thuận, Quyền Thiệu Viêm kia thật sự là quá khủng bố, nếu lại đến một lần nữa? Nàng thật tình là muốn giữ lại cái mạng nhỏ này để còn đi báo thù a.

Thật lâu sau, Quyền Thiệu Viêm mới cúi đầu rống lên một tiếng, thân thể cũng trầm tĩnh lại.

Đêm qua Mục Giai Âm là bị xuân dược khống chế, nhưng là hiện tại Mục Giai Âm tư duy hết sức rõ ràng, Quyền Thiệu Viêm kia vừa lòng gằm nhẹ, thể nhưng lại khiến cho thân thể nàng nổi lên phản ứng.

Nàng thật là một nữ nhân đang hết sức bất mãn nha... Chẳng lẽ là đêm qua công dụng của xuân dược còn chưa có hết? Mục Giai Âm thân mình cứng ngắc, giả bộ ra bộ dáng lạnh nhạt.

Chờ Quyền Thiệu Viêm buông ra thân thể của nàng, Mục Giai Âm như trước nằm ở trên giường không dám động, trên khuôn mặt trắng nõn bịt kín một tầng đỏ ửng khả nghi, "Người xong chưa?"

Lời này vừa hỏi ra như thế nào liền cảm thấy hết sức kỳ quái?

Quyền Thiệu Viêm dùng khăn giấy lau một chút, sau đó mới bắt đầu nhìn cái tiểu nha đầu kia thừa dịp hắn không chú ý đã đem bản thân toàn thân cao thấp nghiêm nghiêm túc túc che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt ở ngoài -- Mục Giai Âm "Ta chỉ là muốn giúp người lau thân mình."

Mục Giai Âm hai con mắt cảnh giác đảo vòng, Quyền Thiệu Viêm lãnh huyết vô tình trong truyền thuyết làm sao lại hảo tâm như vậy? Thay nàng -- tiểu thê tử đào hôn quan tâm như vậy?

Nói đến đào hôn, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy ghen trong cổ họng, ông trời đây là đang đùa nàng đi, vì cái gì người đầu tiên cùng nàng lên giường trong đêm tân hôn lại chính là chú rể bị nàng vứt bỏ a!

Mục Giai Âm hai mắt cảnh giác nhìn Quyền Thiệu Viêm, cánh tay nhỏ dè dặt từ trong ổ chăn cẩn trọng vươn ra "Ta tự làm được."

Quyền Thiệu Viêm chau chau mày, đem khăn giấy đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm ở trong cái nhìn chăm chú của Quyền Thiệu Viêm đem khăn giấy rút vào trong chăn, chà lau bên trong bắp đùi... Đây động tác thực khác lạ khiến nàng không khỏi nhớ tới hình ảnh mỗi nam bất lương đầu? Còn có, Quyền Thiệu Viêm làm cái gì lại nhìn nghiêm cẩn như vậy!

"Người thế nào ở trong này?" Mục Giai Âm ý đồ dời đi đề tài "Ta nhớ được biệt thự Quyền gia không ở trong này a."

"Ta tối hôm qua không về nhà" Quyền Thiệu Viêm sắc mặt càng ngày càng rét lạnh, "Mục Giai Âm, giải thích một chút chuyện người tối hôm qua đào hôn", còn có... "Đào hôn sau lại như thế nào?"

Vẫn là hỏi tới vấn đề này, Mục Giai Âm thân thể cứng ngắc. Nếu là bị Quyền Thiệu Viêm một người luôn luôn kiêu ngạo biết nàng đào hôn là vì một tin nhắn của Tả Trí Viễn, sợ là Quyền Thiệu Viêm hiện tại liền giết chết nàng -- này nữ nhân dám trước mặt mọi người đào hôn, làm cho hắn trở thành trò cười cho thiên hạ.

"Sự tình trước kia không cần nhắc đến a" Mục Giai Âm ha ha cười nói, sau đó liền bị ánh mắt Quyền Thiệu Viêm làm cho thân mình không tự giác run lẩy bẩy "Ta nhất định sẽ nói."

Mục Giai Âm hình như rất sợ hãi? Quyền Thiệu Viêm đem thanh âm mang theo một tia nhu hòa chờ nàng hỏi: "Người không đồng ý gả cho ta?"

Nếu là kiếp trước, đáp án nhất định là đúng, nhưng là kiếp này, Mục Giai Âm liền không xác định "Cũng không phải."

Kiếp trước, thời điểm ngày thứ hai sau khi nàng đào hôn Quyền Thiệu Viêm liền đưa cho nàng giấy ly hôn.

Một ngày này cũng biến nàng thành đề tài bàn tán cho mọi người. Sống lại kiếp này, nàng không muốn như vậy như bản, hơn nữa, kiếp này, nàng cũng cảm thấy tình yêu trong hôn nhân liền không trọng yếu. Nàng hiện tại, chỉ muốn báo thù, tượng phụ là ai, không sao cả, nhưng là thế lực Quyền gia nàng cũng có thể dùng tới.

Quyền Thiệu Viêm nguyên bản con người âm trầm liền có điểm sáng rọi.

Mục Giai Âm tâm đột nhiên có chút lo sợ bất an, Quyền Thiệu Viêm trong con người không che dấu vui sướng, trước mặt nàng từng chút một phóng đại, vì sao? Mục Giai Âm kỳ quái, nàng cùng Quyền Thiệu Viêm căn bản chính là ép buộc, trước khi kết hôn bọn họ thậm chí đều không có gặp mặt qua, liền ngay cả kết hôn cũng là vội vàng.

"Người không hỏi ta vì sao không phản đối sao?" Mục Giai Âm kỳ quái truy vấn.

"Ta hiện tại không có hứng thú biết." Mục Giai Âm mục đích khẳng định không đơn thuần, nhưng là hẳn chỉ thầm nghĩ muốn Mục Giai Âm, không hơn.

Hắn nếu là hỏi nàng cũng sẽ không nói. Mục Giai Âm bị đáp án của Quyền Thiệu Viêm làm cho nghẹn họng, mới lại truy vấn nói, "Vậy người vì sao không phản đối cùng ta kết hôn? Chúng ta cho tới bây giờ đều chưa thấy qua mặt, hơn nữa, nữ nhân tốt hơn ta cũng rất nhiều đi..."

"Gặp qua." Quyền Thiệu Viêm quay đầu đối với Mục Giai Âm nói.

"A" Nàng thề, Quyền Thiệu Viêm – một người phong tư trác tuyệt như vậy nếu là gặp qua nàng liền tuyệt đối sẽ không quên .

"Ta đến tuổi nên kết hôn , vừa vặn được gia gia giới thiệu, ta liền nhìn rồi cưới." Quyền Thiệu Viêm khoe miệng nhẹ nâng tươi cười, mâu quang mang theo chế nhạo nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm thừa nhận, Quyền Thiệu Viêm nguyên bản lạnh lùng, khuôn mặt như được điêu khắc, đột nhiên lộ ra một chút tươi cười, nhưng lại làm cho tuần nhan hẳn hiện ra vài phần khuynh quốc khuynh thành, Mục Giai Âm trong lúc nhất thời liền cảm thấy tim đập nhanh hơn vài nhịp, kém chút trái tim cũng muốn bật ra.

Bất quá, lời nói của Quyền Thiệu Viêm là có ý tứ gì? Cái gì gọi là nhìn rồi cưới?

Nàng... Được rồi, nàng là so ra kém với cái tên Quyền Thiệu Viêm yêu nghiệt này, nhưng là nàng có kém cỏi như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Không Ly Hôn?

"Anh lại muốn làm cái gì?" Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm ở trước mặt nàng chậm rãi mặc quần áo, động tác tao nhã như thiên thần hạ phàm.

"Mặc quần áo " Quyền Thiệu Viêm đi đến tủ quần áo lấy ra một kiện váy áo màu đen đưa cho Mục Giai Âm.

Váy rất là vừa người, chính là cổ áo chữ V cùng chân váy chỉ dài tới đầu gối đem dấu vết ái muội tối qua trên người Mục Giai Âm tất cả đều hiển lộ ra.

Mục Giai Âm nhận bộ y phục, mới ý thức được vì sao nơi này của Quyền Thiệu Viêm lại có quần áo của nữ nhân, được rồi, tuy rằng bộ váy này ngay cả mặc còn chưa xé, thật rõ ràng là cũng không bị ai mặc qua . Nhưng là... Mục Giai Âm nhìn chung quanh một vòng tuy đơn sơ nhưng cũng rất tiện nghi, nơi này sẽ không phải là nơi Quyền Thiệu Viêm kim ốc tàng kiều đi."Quần áo này là của ai?"

Quyền Thiệu Viêm phức tạp nhìn Mục Giai Âm xoay người lạnh như băng nói, "Mau đem quần áo mặc vào, ông nội em đã xảy ra chuyện."

Ông nội? Mục Giai Âm phút chốc liền bừng tỉnh. Thời điểm ở kiếp trước, vì nàng đào hôn, ông nội bệnh tim tái phát liền như thế qua đời, sau...nàng liền trên lưng mang tội danh bất hiếu.

Kiếp này, nàng tuyệt đối không thể cho ông nội lại bởi vì bản thân mắc sai lầm mà đi như thế! Ông nội là người duy nhất trên thế giới này yêu thương lo lắng cho nàng, nàng không muốn ông nội có bất kỳ sự tình gì!

"Ông nội của tôi hiện tại ở đâu?" Mục Giai Âm nhanh chóng đem váy mặc vào, rốt cuộc không rảnh bận tâm chủ nhân chiếc váy, thần sắc sốt ruột hỏi Quyền Thiệu Viêm

"A Viện." Quyền Thiệu Viêm không nghĩ tới Mục Giai Âm sẽ hỏi hắn như vậy, hắn nhớ Mục Uẩn Ngạo từng cùng hắn đề cập qua lão nhân gia hắn cùng Mục Giai Âm quan hệ một điểm cũng không tốt.

A Viện? Kiếp trước, thời điểm ông nội mất chính là ở A Viện. A Viện! trong lòng nàng biết rõ địa phương này chính là cũng không tốt lắm, tốt nhất tự nhiên là quân khu Tổng viện. Nhưng là người bình thường không được vào nơi đó.

Nhưng Quyền Thiệu Viêm không phải là thiếu tướng sao? Ông nội hắn cũng là lão Tổng tư lệnh, nhất định có thể đem ông nội nàng đưa vào! Mục Giai Âm lập tức đi đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm nói "Quyền Thiệu Viêm, đưa ông nội của tôi chuyển tới quân khu Tổng viện đi."

Mục Giai Âm mím môi, thái độ nghiêm túc, gần từng chữ một, "Quyền Thiệu Viêm, chỉ cần anh cứu ông nội của tôi, về sau, bất luận anh muốn tôi làm cái gì tôi đều nguyện ý."

Đây là nàng kiếp này phát lời thề, nghe được sự tình của ông nội từ Quyền Thiệu Viêm, trong nháy mắt, nàng đột nhiên liền hiểu. So với báo thù, nàng càng hi vọng một đời này có thể che chở cho người mà bản thân để ý. Một đời trước, nàng luôn hiểu lầm hảo tâm của ông nội, một đời này, nàng phải tận lực sửa chữa sai lầm của bản thân.

"Tôi lúc trước đã phân phó cấp dưới, hiện tại, ông nội em đã được đưa đến quân khu Tổng viện." Mục Giai Âm thân mình nho nhỏ trong nháy mắt liền bộc phát ra lực lượng vĩ đại, khiến Quyền Thiệu Viêm trong mắt xẹt qua chút kinh diễm cùng thương thức.

Hắn liền cảm thấy, hắn thích nữ nhân này, nhất định không phải là một nữ nhân hồng bét như trọng miêng người khác. Nhưng là, Mục Giai Âm vì sao giống như một thân một mình tự lực chiến đấu hăng hái như vậy? Khí thế trên người nàng thật giống như là muốn đem thế giới bài trừ ở ngoài, cũng làm cho hắn muốn đem Mục Giai Âm nhét ở trong ngực an ủi một phen.

Này nam nhân so với trong tưởng tượng của nàng còn muốn hoàn mỹ hơn, Mục Giai Âm trên mặt lộ ra một chút vui mừng cùng tươi cười, cảm tạ nói, "Cám ơn anh."

Quyền Thiệu Viêm biểu cảm nhân nhậ, "Chúng ta đi thôi, ông nội Mục tỉnh lại hẳn là muốn nhìn thấy em."

Mục Giai Âm có chút giật mình nhìn đến nam nhân cao lớn che ở trước mặt mình, đột nhiên ánh mắt có chút chua xót. Đột nhiên có loại cảm giác được sủng ở trong lòng bàn tay, đại loại là như vậy đi. Dù sao nàng chính là đã làm cho hắn mất mặt như vậy.

Kiếp trước nàng thiếu nợ duy nhất chỉ có hai người, một người là ông nội, người còn lại chính là Quyền Thiệu Viêm.

Ông nội bởi vì nàng qua đời, còn Quyền Thiệu Viêm lại là vì bản thân hắn cùng sự kiện hôn lễ kia, mà quyết định cả đời không cưới. Thẳng đến thời điểm nàng chết, Quyền Thiệu Viêm đều là ở nước ngoài chấp hành nhiệm vụ, không có ý định về nước, càng không có ý định cưới vợ. Nhưng là hắn mới ba mươi tuổi a, nhân sinh còn chưa quá nửa...

"Như thế nào, chân đau?" Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm thật lâu bất động, liền quay đầu hỏi, "Muốn hay không tôi cõng em?"

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm liền ngồi xổm xuống.

"Không đau" Mục Giai Âm chạy nhanh đuổi theo Quyền Thiệu Viêm nói, "Chính là đột nhiên cảm thấy anh thật tốt."

Quyền Thiệu Viêm ngón tay hơi run rẩy, như vậy có phải là nàng sẽ không phản đối cùng hắn một chỗ?

"Mặc kệ tôi nói cái gì em đều đáp ứng?" Vừa bước ra ngoài, Quyền Thiệu Viêm đột nhiên chặn Mục Giai Âm lại, nhìn chăm chăm Mục Giai Âm dò hỏi. Mục Giai Âm nghĩ đến bản thân vừa mới thề không chút do dự gật đầu, "Chỉ cần anh cứu ông nội tôi."

"Không ly hôn?" Quyền Thiệu Viêm hai tay dứt vào trong túi quần, đưa lưng về phía Mục Giai Âm, thanh âm trầm thấp. Chính là, Quyền Thiệu Viêm giờ phút này trong ánh mắt đã có một tia bất an. Mặc dù Mục Giai Âm đảo hôn, nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục cuộc hôn nhân này... Bởi vì, là Mục Giai Âm a.

Ài? Mục Giai Âm có chút kinh ngạc, không ly hôn? thấy thế nào đều là nàng chiếm tiện nghi a. Nàng còn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm chủ động đề cập ly hôn.

Một hồi lâu không có nghe đến Mục Giai Âm trả lời, Quyền Thiệu Viêm mâu trung thất vọng, xoay người đối Mục Giai Âm nói, "Đi thôi, ông nội Mục chắc đang sốt ruột."

"Àn" Mục Giai Âm lớn tiếng đáp ứng, đi ở bên người Quyền Thiệu Viêm nói, "Vấn đề lúc này, anh..."

"Nghĩ kỹ rồi lại nói." Quyền Thiệu Viêm phát phát tay, bước chân cũng nhanh hơn, không muốn bị tiểu nữ nhân bên người nhìn thấy.

Nàng nghĩ kỹ lắm rồi a, Quyền Thiệu Viêm có ly hôn nàng cũng sẽ không muốn. Dù sao hiện tại nàng cũng không tính toán muốn tìm đối tượng kết hôn, hơn nữa cùng với Quyền Thiệu Viêm thấy thế nào cũng đều là nàng chiếm tiện nghi a.

Mục Giai Âm xem xét Quyền Thiệu Viêm, nhưng vẫn không cách nào đọc được cảm xúc Quyền Thiệu Viêm. Tâm nam nhân, như kim đáy biển. Thôi, hắn không nói nàng cũng không phải cảm xúc rối loạn như vậy.

Theo trong thang máy đi xuống, Lưu Duệ đã sớm chờ ở dưới lầu.

Nhìn đến Quyền Thiệu Viêm xuất hiện, Lưu Duệ không khỏi lo lắng. Đêm qua trong quán bar, hắn bắt quả tranh thủ đi toilet một chuyến, lúc đi ra, Quyền Thiệu Viêm cư nhiên đã bị người hạ xuân được.

Hắn đêm qua ở ngoài cửa chờ cả đêm, cũng không thấy Quyền Thiệu Viêm nói muốn tìm nữ nhân. Buổi sáng hôm nay Quyền Thiệu Viêm lại bảo hắn mua nữ trang, nói thật, Lưu Duệ thật là có chút lo lắng Quyền Thiệu Viêm có phải hay không thật sự bị xuân được kia làm hại cho bất lực, nhưng lại có chút ham mê đặc thù đi.

Chỉ là vừa nhìn Quyền Thiệu Viêm, Lưu Duệ liền kinh ngạc không khép được miệng.

Này lão đại... phía sau là nữ nhân, đây là chuyện gì xảy ra. Tuy rằng nữ nhân này cúi đầu, hắn căn bản nhìn không rõ lắm khuôn mặt của nữ nhân này,

nhưng là cũng không gây trở ngại hấn nhìn đến dấu vết ái muội trên người nàng.

Nam nhân kia ánh mắt nhìn nàng như thể nào thực quái dị à, như là... Lửa nóng? Mục Giai Âm có chút không yên hưởng Quyền Thiệu Viêm nép vào, so với người bình thường, nàng vẫn là càng thích Quyền Thiệu Viêm hơn.

Lão đại luôn luôn không thích người khác tiếp xúc, nhưng là lúc này...hắn không có tránh đi nữ nhân kia, chẳng lẽ...đó là tình nhân của lão đại? Nhất thời, Luru Duệ liền vì phát hiện này mà một trận hỗn độn trong gió.

"Luru Duệ" Quyền Thiệu Viêm ngồi ở chỗ ghế phụ nói "Người gần đây thật thích quân tư đi, không bằng đi giáo huấn các tân binh về quân tư?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đây Là “Bị Buộc” Đi?

Luru Duệ cơ hồ là phóng lên xe, liền nhanh chóng khởi động xe.

Lại là tân binh, bắt hấn đi đối mặt với đám tân binh còn không bằng cho hấn đi đối mặt với một đám phản từ khủng bố a.

"Hắc hắc" Luru Duệ một bên nhanh chóng lái xe, một bên cười hi hi đối Quyền Thiệu Viêm nói "Lão đại, tôi chính là rất cao hứng mà thôi, ha ha." Luru Duệ vừa cười hai tiếng liền im bật, biểu cảm lạnh lùng kia của Quyền Thiệu Viêm khiến Luru Duệ cảm thấy nếu là hấn còn tiếp tục cười phồng chĩnh hiện tại sẽ bị Quyền Thiệu Viêm một cước đá xuống xe.

Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Luru Duệ biểu cảm bỗng chốc liền nghiêm túc.

Lão đại đời này rốt cục không phải cô đơn, xem dấu vết trên người nữ nhân đằng sau, lời đồn bên ngoài về lão đại không tiếng động liền bị tiêu diệt a. Phải biết rằng, ngày hôm qua Mục Giai Âm đào hôn sau liền có tin tức nói Mục Giai Âm là vì Quyền Thiệu Viêm bất lực, vì thế mà dứt khoát kiên quyết đào hôn.

Đằng trước người xướng người đáp, Mục Giai Âm phía sau vẫn thủy chung cúi đầu, trong lòng nàng chỉ hy vọng xe có thể chạy mau chút, mau một chút.

Quyền Thiệu Viêm qua kính chiếu hậu nhìn cái người đang im lặng ngồi một góc nãy giờ, Mục Giai Âm cúi đầu nên hấn không thấy rõ nàng đang cau mày lại, biểu hiện của Mục Giai Âm cùng những lời hấn nghe cái gì mà nữ nhân chỉ biết giương nanh múa vuốt tựa hồ một điểm cũng không dính dáng. Đây một cái chớp mắt, Quyền Thiệu Viêm đột nhiên có chút hối hận ngồi ở chỗ ghế phụ, nếu là ngồi ở ghế sau, có lẽ còn có thể an ủi nàng.

An ủi nàng làm cái gì? Lúc này nữ nhân kia nhưng là sau khi ngồi vào xe, liền lập tức đóng cửa, hoàn toàn không có ý tứ mời hấn cùng ngồi, hấn làm gì phải khiến bản thân thêm mất mặt. Quyền Thiệu Viêm nghĩ nghĩ liền chuyển tâm mắt, lại vẫn là nhìn không được hướng tới Mục Giai Âm đằng sau nhìn thêm vài lần.

Theo xe hướng quân khu Tổng viện càng ngày càng gần, Luru Duệ đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Quyền Thiệu Viêm đi bệnh viện khẳng định là đi thăm ông nội Mục Giai Âm -- Mục Uẩn Ngạo, nhưng là mang theo cô gái này tựa hồ có dụng ý a.

Sáng nay, Quyền Thiệu Viêm kêu người đưa ông nội Mục Giai Âm vào bệnh viện. Khi đó Luru Duệ còn nói thầm Quyền Thiệu Viêm thế nào lại hảo tâm như vậy, còn ngu xuẩn thay Mục Giai Âm kia làm chuyện như vậy. Chính là, hiện tại Luru Duệ liền cảm thấy Quyền Thiệu Viêm thật sự là đã có thâm ý từ trước, trước đem lão nhân kia cứu sống, sau đó lại mang theo nữ nhân khác đến trước mặt lão nhân kia mà kích thích đi. Lão đại quả nhiên là quá phức tạp, thật không hổ là lão đại của hấn!

Về phần sống chết của Mục Uẩn Ngạo, hấn mới mặc kệ, ai kêu Mục Uẩn Ngạo dưỡng ra một đứa cháu gái không tốt như thế làm gì?

Nhìn đến quân khu Tổng viện dần xuất hiện trước mắt, Mục Giai Âm cuối cùng thoáng nâng đầu lên, trên mặt cũng xuất hiện một tia tươi cười tái nhợt. Ông nội, người ngàn vạn lần không cần gặp chuyện không may, Mục Giai Âm trong nội tâm cầu nguyện, chỉ cần ông không có gặp chuyện không may, mặc kệ ông trời đối nàng trừng phạt cái gì nàng đều nguyện ý.

Xe dừng lại, lập tức có bác sĩ dẫn Quyền Thiệu Viêm đi đến phòng bệnh của Mục Uẩn Ngạo.

Luru Duệ chỉ nghĩ Mục Giai Âm là tình nhân của Quyền Thiệu Viêm, tự nhiên cũng không có quá mức ân cần. Mục Giai Âm cũng không có giả mồm cái lão ngồi ở ghế sau chờ người khác mở cửa xe cho nàng, mà là thật tự giác mở cửa xe, chính là...bởi vì đêm qua điên cuồng, Mục Giai Âm chân mềm nhũn, không cần thận liên lão đảo một bước.

Xem mặt đất càng lúc càng hiện rõ ở trước mặt, Mục Giai Âm bị thống nhắm lại hai mắt, nàng đại khái là hôm nay không nên ra khỏi cửa đi.

"Đã bao lớn? Đi còn không vững?" Quyền Thiệu Viêm tiến lên vài bước, đem Mục Giai Âm chặn ngang ôm lấy, giọng điệu như trước lạnh như băng, lại mang theo một tia ôn nhu không dễ nhận ra.

Lưu Duệ mạnh nuốt nước miếng, người khác nghe không hiểu, hẳn nhưng là hàng năm đều đi theo bên người Quyền Thiệu Viêm làm sao có thể nghe không hiểu biến hóa trong lời nói của Quyền Thiệu Viêm. Chỉ mỗi việc lão đại chịu đựng chạm cô gái này, còn đối với nữ nhân này tốt như vậy, phận lượng nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản là tình nhân.

Nếu là Mục Giai Âm biết nội tâm Lưu Duệ đang nghĩ gì, nhất định sẽ nói cho Lưu Duệ, hẳn đoán trúng rồi!

Mục Giai Âm hiện tại đối với giọng điệu cùng khuôn mặt lạnh như băng son ngàn năm kia của Quyền Thiệu Viêm hết sức tự nhiên. Thấy Quyền Thiệu Viêm cũng không có phản đối, Mục Giai Âm liền tận lực đem sức nặng bản thân đều đặt trên người Quyền Thiệu Viêm, trong giọng nói mang theo làm nũng cùng một loại oán giận nói, "Còn không phải bởi vì anh tối hôm qua..."

"Anh tối hôm qua thế nào?" Quyền Thiệu Viêm thật vừa lòng hành động chủ động gần sát hân của nàng, ngược lại là một bộ nghiêm trang cúi đầu hỏi Mục Giai Âm.

Vì sao nàng có loại bị nghiêm túc điều tra đây?

Lưu Duệ hẳn là đang thấy được Thủ trưởng mặt than giữa ban ngày lại nghiêm túc hỏi cô nương người ta vấn đề như vậy a! Hẳn thật là muốn khua chiêng gõ trống chúc mừng có được hay không! Đầu gối Thủ trưởng này cũng có lúc nở hoa a!

Vì tránh quấy rầy đến Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm thân mật đối thoại, đám bác sĩ cùng Lưu Duệ vô cùng tận lực giữ khoảng cách với Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm.

Tuy rằng lúc ở trên xe, bệnh viện có cho người gọi điện thoại báo cho Quyền Thiệu Viêm biết Mục Uẩn Ngạo bởi vì kịp thời đưa tới nên đã tạm thời thoát khỏi nguy kịch, nhưng là Mục Giai Âm trong lòng vẫn rất sốt ruột, mặc dù thể lực đã chống đỡ hết nỗi, nhưng Mục Giai Âm vẫn là một vẻ thúc giục Quyền Thiệu Viêm đi nhanh chút.

Mục Giai Âm hiện tại cả người sức nặng đều đặt trên người Quyền Thiệu Viêm, chính nàng cũng không cần cố sức.

Quyền Thiệu Viêm cũng không chọc vào tiểu tâm tư của Mục Giai Âm, ngược lại là nhẹ nhàng giúp nàng điều chỉnh tư thế thoải mái hơn một chút, bước chân nhanh hơn.

Đương nhiên...này tư thế càng thêm ái muội.

Ai nói Quyền thiếu không gần nữ sắc? Đám bác sĩ giờ phút này thật muốn đem tròng mắt mình nhìn đến rớt xuống đất.

Lưu Duệ lần thứ hai xoa mắt của mình, lão đại biến chuyển tựa hồ có chút mau a!

Không chỉ là Lưu Duệ, trong quân khu Tổng viện chỉ cần là người biết Quyền Thiệu Viêm, đều là đồng một dạng há to miệng tròng mắt nhìn? Quyền thiếu hẳn không phải chán ghét nhất là bị người khác đụng chạm sao, nhất là nữ nhân? Kia không biết từ nơi nào đến một cái nữ nhân, kết quả là chuyện gì xảy ra?

Là tập thể bọn hắn bị ảo giác sao?

Đám bác sĩ vẫn duy trì trạng thái ngây ngốc như trúng tà dựa vào bản năng đi tới trước thang máy, chờ Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm đều đã đứng ở trong thang máy, lúc này mới kịp phản ứng, chạy nhanh đến "Quyền thiếu, Mục tổng hiện ở tầng ba, ngài đi lên sẽ có người mang ngài đi qua đó."

Nói xong, đám bác sĩ cùng một nhóm y tá liền giải tán đi một ít.

Một vị bác sĩ đi theo giúp đỡ Quyền Thiệu Viêm, thời điểm ấn thang máy vẫn là dùng khước mắt nhìn đến, bởi vì nàng tiến vào thang máy, Quyền Thiệu Viêm hơi nhướng mày.

Đều là nữ nhân a? Nàng đến cùng là kém ở nơi nào? Vì sao ánh mắt Quyền thiếu nhìn đến nàng chán ghét giống như là thấy ruồi bọ một loại. Mà nữ nhân trong ngực hắn, được hắn gắt gao bảo hộ, thật giống như là sợ nàng hãm hại nàng ta à.

Tuy rằng tâm tư thiếu nữ cứ như vậy bị phá hỏng, nhưng là nữ bác sĩ rốt cuộc có thể xác nhận một việc——Quyền thiếu đích xác không có bị cái vấn đề kia a.

Cửa thang máy chớp mắt trong lúc khép lại, Lưu Duệ liền đưa tay ngăn lại. Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm đồng thời ngẩng đầu nhìn Lưu Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tôi Chính Là Mục Giai Âm!

Hai người ánh mắt đều có chút không sai biệt lắm -- không kiên nhẫn, Quyền Thiệu Viêm đối với Luru Duệ không thức thời cảm thấy không có chút kiên nhẫn nào, Mục Giai Âm lại vì chuyện ông nội mà không kiên nhẫn.

Thế nào cảm thấy lai giả bất thiện? Luru Duệ hơi co rúm một lát mới chạy nhanh qua sang sang nói "Lão đại a, tôi muốn nói với cô gái này mấy câu."

Nàng cùng nam nhân này không quen đi? Mục Giai Âm nhìn thang máy, nghĩ đến ông nội, thật muốn túm lấy nam nhân này đập ra a. Nhưng là nghĩ tới nam nhân này là cấp dưới Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm vẫn là nhẫn nại một chút nói "Anh nói đi."

"Một chút việc nhỏ " Luru Duệ làm ra một bộ lén lút, đem ý tứ trong đầu của bản thân sắp xếp hoàn chỉnh lại nói "Chúng ta thương lượng chút chuyện tình đi, đợi lát nữa cô theo tôi đi gặp Mục Giai Âm, kích thích cô ta một chút, để cho cái nữ nhân đào hôn kia biết hành động của mình là ngu xuẩn đến cỡ nào."

Là chuyện này sao? Nàng hiện tại có thể giúp. Mục Giai Âm khoe miệng xà ra một chút cười nhưng trong không cười "Thật xin lỗi, tôi chính là Mục Giai Âm."

Cái gì? Luru Duệ mở to hai mắt, này nhất định là giả, hẳn là vì chịu kích thích quá độ nên nghe lầm sao? Lão đại làm sao có thể cùng với Mục Giai Âm? Kia nữ nhân không phải là đào hôn sao? Hơn nữa, nàng không phải là có tình lang sao? Căn cứ tư liệu hắn tra được, bọn họ đã ở cùng nhau sáu năm.

Luru Duệ quả nhiên là rất nhân rồi, Quyền Thiệu Viêm mị mị ánh mắt "Đem tay người dôi đi, ngày mai người đi huấn luyện tân binh đi."

Luru Duệ theo bản năng làm theo lời nói của Quyền Thiệu Viêm, mang cái tay rút ra khỏi cửa thang máy. Chính là, mới vừa thực hiện xong, Luru Duệ liền ngao ô một tiếng hô "Lão đại, đại tẩu, ta sai lầm rồi! Ta thật sự không nghĩ đi huấn luyện tân binh a..."

Nàng là Mục Giai Âm? Nữ bác sĩ khiếp sợ sau một lúc lâu rốt cục bắt đầu vui mừng, hoàn hảo nàng không có hành vi gì quá khích, chính là nhìn Luru Duệ, nàng cũng chỉ có thể nói tự làm bậy, không thể sống! Luru Duệ, người như vậy xuẩn, cha mẹ người biết không?

Cửa thang máy đóng lại, cũng chặn lại khuôn mặt nhỏ nhắn buồn bực của Mục Giai Âm. Cái nam nhân kia kêu Luru Duệ đi? Giống như thật chán ghét tân binh? Như vậy về sau hay là nàng ý vào cái chức lão bà này mà gần gũi được ban lộc, đối Quyền Thiệu Viêm thổi gió bên tai, khiến cho Luru Duệ luôn luôn chịu trách nhiệm với tân binh? Ân, đây là một cái đề nghị thật đáng giá a.

Thang máy rất nhanh liền đến tầng ba, mà Mục Giai Âm cũng đã đi nhanh tới trước phòng bệnh của ông nội mình.

Phòng cấp cứu vẫn luôn trong tình trạng đề phòng, bác sĩ cho biết tình huống cơ bản hiện đã ổn định, nhưng cảm xúc bệnh nhân luôn không được tốt, nghị lực sống cũng không mạnh mẽ.

Đây đều là nàng sai, Mục Giai Âm theo bản năng dựa vào nam nhân cao lớn bên phải mình. Nếu như nàng không ngang bướng cổ chấp, nếu như nàng không tùy hứng đào hôn, ông nội cũng sẽ không thương tâm như thế.

Quyền Thiệu Viêm mở tay nhẹ ôm lấy bả vai Mục Giai Âm, đôi mắt buông xuống, nhẹ nhẹ nhu tình chảy qua. Mục Giai Âm gắt gao nhìn chăm chăm phòng bệnh, nàng không biết nàng đứng bên ngoài phòng cấp cứu bao lâu, nhưng là chính nàng lại cảm thấy sống một ngày bằng cả một năm.

Mục Giai Âm nghĩ tới ông nội, muốn thấy rõ ràng tình huống trong phòng hơn, chính là ông nội bị vị bác sĩ kia chặn đi mắt, nàng căn bản cũng không biết hiện tại ông nội kết quả thế nào. Mục Giai Âm hai tay tạo thành chữ thập, một bên nỗ lực mở to hai mắt xem, một bên trong lòng vì ông nội mà cầu nguyện.

"Nghe nói lão hồ li Mục Uẩn Ngao kia nhập viện? Hẳn hiện tại thế nào?" Trong bệnh viện nếu là người bình thường lớn tiếng ồn ào, nhất định sẽ nhận lấy ánh nhìn khinh bỉ cùng xem thường của mọi người xung quanh, chỉ là âm thanh âm kia vừa truyền đến thoáng có chút ưu thương, lại cũng chỉ làm cho người xung quanh càng thêm cung kính.

Quyền Duệ Tân, tiền Tổng tư lệnh, hiện tại tạm thời lui khỏi chức vị, ở thành phố trên danh nghĩa là ủy viên Đại thường ủy.

Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu nhìn Quyền Duệ Tân nói "Không biết."

Tám năm không thấy, đứa cháu này đối với hắn câu nói đầu tiên là không biết, Quyền Duệ Tân trong lòng hơi có chút chua xót, lập tức Quyền Duệ Tân lại tự an ủi mình nói, bản thân tiểu tử này luôn luôn đều là như thế quanh quẩn, hắn không cần để ý, bây giờ tình trạng của lão già Mục Uẩn Ngao kia mới là trọng yếu.

Hắn buổi sáng nghe người ta nói Mục Uẩn Ngao bệnh tim tái phát, sau được Quyền Thiệu Viêm đưa đến bệnh viện quân khu, nội tâm giãy dụa một phen, sau Quyền Duệ Tân rốt cục lựa chọn đến bệnh viện xem người bạn thân này như thế nào.

Phải biết rằng ngày hôm qua cháu gái Mục Uẩn Ngao đào hôn, làm cho đứa cháu trai hắn kêu ngao nhất trở thành chuyện cười cho thiên hạ, hắn thật đúng là muốn cùng Mục Uẩn Ngao tuyệt giao. Hẳn lúc trước chính là chương mắt cái thanh danh bê bối -- Mục Giai Âm kia, hôn sự này chính là Mục Uẩn Ngao tới cầu!

Nếu không phải bởi vì Mục Uẩn Ngạo là lão bằng hữu của ông, Quyền Duệ Tân hiện tại phòng chừng đã sớm vận dụng thể lực chính mình đi chèn ép người nhà gái rồi.

Chính là chờ Quyền Duệ Tân đến gần, phút chốc ánh mắt liền trở nên hoảng sợ cùng quý dị .

Cô gái này là ai? Hơn nữa, theo góc độ của Quyền Duệ Tân, hẳn có thể rõ ràng nhìn thấy dấu vết mờ ám trên người nữ nhân đứng sau lưng kia. Quyền Duệ Tân cũng có thể rõ ràng cảm nhận được tâm tình của nữ nhân này đang lo lắng cùng khẩn trương. Càng trọng yếu hơn là, đứa cháu luôn không gần nữ sắc của hắn cư nhiên lại ôm nha đầu đó?

Tâm mắt của tên tiểu tử này giống như luôn luôn đặt trên người cô gái này, kỳ quái, thẳng thớm này luôn đối với nữ nhân không có hứng thú, Quyền Duệ Tân năm đó chính là vì tính cách này của Quyền Thiệu Viêm mà rất là buồn rầu a. Nhiều năm như vậy, hắn cũng từng có ý đồ hướng đứa cháu này giới thiệu bạn gái, nhưng là trước sau đều cùng một lý do không hứng thú quay ngược trở về.

Cũng không biết vì sao Mục Giai Âm lại lọt vào mắt nó, cổ tinh bị nó náo loạn phải đáp ứng hôn sự này cho bằng được. Nghĩ đến sự kiện kia, Quyền Duệ Tân vừa áp chế đi cơn tức lại bắt đầu bay lên, có thể là cảm giác được cháu gái cùng lão hữu đến thăm, Mục Uẩn Ngạo tình huống dần dần tốt hơn, phòng cấp cứu rốt cuộc mở cửa.

Vừa thấy cửa mở ra, Mục Giai Âm liền một bước tiến lên trước hỏi bác sĩ, "Ông nội của tôi hiện tại thế nào?"

Bác sĩ đầu tiên mắt liền nhìn thấy Mục Giai Âm hiện tại...này bộ dạng có chút chật vật cùng ái muội, nhất thời bác sĩ trên đầu liền treo đầy dấu chấm hỏi, bất quá nhờ vào tố chất tâm lý cứng rắn, bác sĩ rất nhanh liền khôi phục trấn định nói "Bệnh nhân trước mắt tình huống coi như ổn định, nhưng hiện tại bệnh nhân không thể nhận kích thích quá lớn, hơn nữa, bệnh nhân bây giờ rất cần nghỉ ngơi. Đúng rồi, bệnh nhân muốn trông thấy cháu gái của hắn, là cô sao?"

Trước mặt có ba người, cũng chỉ có một nữ nhân, hơn nữa, hai người kia hẳn cũng đều đã gặp mặt qua.

"Vâng." Mục Giai Âm vội vàng gật đầu, vừa nghe nói ông nội muốn gặp nàng, Mục Giai Âm liền trực tiếp nhắm phía phòng bệnh đi tới.

"Đi, chúng ta cũng đi xem." Quyền Duệ Tân thấy náo nhiệt liền nói với Quyền Thiệu Viêm, chính là trong lòng lại nói thầm, này nha đầu kia là cháu gái Mục Uẩn Ngạo sao? Hắn nhớ được tên Mục Uẩn Ngạo kia có tổng cộng ba đứa cháu gái, này không biết là người nào, hơn nữa vì sao lại cùng thẳng cháu nhà mình ở cùng nhau, còn có dấu vết kia là chuyện gì xảy ra?

Nha đầu này không phải là do tôn tử nhà mình tìm đến để dă kích Mục lão đầu đi, này hành vi...có phải hay không có chút không phúc hậu?

Quyền Thiệu Viêm nhìn lão nhân ưa chuyện bát quái bên cạnh, tám năm không thấy, ông cũng không có bao nhiêu tiến bộ, nhưng là lại có chút già đi. Năm đó thời điểm hắn rời nhà đi, ông tóc vẫn là trắng đen giao nhau, hiện giờ cũng đã là một mảnh hoa râm, tóc cũng thưa thớt không ít, nhìn giống lão nhân lớn tuổi hơn rồi. Quyền Thiệu Viêm trong lòng đột nhiên chua xót một chút, bất quá, rất nhanh hắn liền thu lại tâm tư đi theo Quyền Duệ Tân vào phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tôi Qua...hai Đứa Là Ở Cùng Nhau?

Đối với hành vi tự ý xông vào phòng bệnh của hai người kia, bác sĩ tự nhiên là không dám ngăn cản.

"Gia gia " Mục Giai Âm giọng điệu nhút nhát cùng lo lắng đứng trước giường bệnh gọi, rõ ràng là ông nội rất thương cô. Nhưng là thời điểm đối mặt Quyền Thiệu Viêm nàng còn có thể vui cười, nhưng là đối mặt với ông nội, nàng lại vô luận như thế nào đều không biết.

Nàng kiếp trước làm sai nhiều việc, luôn luôn suy nghĩ nếu ông nội còn sống thì thật tốt, hiện tại lại lần nữa nhìn thấy gia gia nhà mình, Mục Giai Âm trong lòng nháy mắt cao hứng, vui sướng còn có ủy khuất lấp đầy. Rốt cục, không có để mất gia gia.

Hai năm trong kiếp trước, nàng đột nhiên liền hiểu ra. Trên cái thế giới này thật sự đối nàng tốt nhất duy chỉ có ông nội, nàng tình nguyện cùng toàn thế giới đối nghịch, cũng không muốn nhìn thấy trong mắt ông nội một tia thất vọng.

Mục Uẩn Ngạo ánh mắt khép hờ, hẳn đau lòng nhất chính là đứa cháu gái này. Nhưng là biểu hiện của nha đầu này thật sự là làm cho hắn có chút thất vọng "Giai Âm, cháu như thế nào có thể làm ra chuyện lỗ mãng như vậy? Lúc trước ta hỏi qua cháu muốn hay không gả cho Quyền Thiệu Viêm, cháu nhưng là không chút do dự đáp ứng, cháu..."

Mục Uẩn Ngạo nói xong liền chuyển hướng, nhin không được bắt đầu ho khan.

Mục Giai Âm vội vàng tiến lên nhẹ nhàng giúp Mục Uẩn Ngao nhuận khí.

"Gia gia, cháu... Là cháu nhất thời hồ đồ, cháu về sau sẽ không bao giờ nữa " Mục Giai Âm nhìn ông nội suy yếu trước mắt, thanh âm không tự chủ được nghẹn ngào. Nàng nếu biết đã chẳng làm, nhưng là trên đời lại không có dung hai chữ hối hận, dứt khoát ông trời cuối cùng vẫn là cho nàng một cơ hội. Đây một đời, nàng sẽ không khiến ông nội thất vọng!

Mục Giai Âm nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngón tay cơ hồ bấm vào lòng bàn tay "Gia gia, thực xin lỗi, là cháu khiến ông hổ thẹn, cháu..."

"Giai Âm?" Quyền Duệ Tân nhìn Mục Giai Âm trước mặt khóc không thành tiếng, lại nhìn đến tôn tử nhà mình, thanh âm cũng có chút nghi hoặc. Nói thật, hẳn thật không nghĩ tới Mục Giai Âm cùng tôn tử hẳn lại ở chung một chỗ.

Nghe được thanh âm lão hữu, Mục Uẩn Ngao vẫn là cố sức mở hai mắt, chính là ánh mắt trừ bỏ nhìn đến ba người trước mặt, còn có dấu vết trên người Mục Giai Âm.

"Giai Âm, cháu tới qua ở cùng với ai?" Mục Uẩn Ngao không kịp cùng lão bằng hữu nói chuyện, chính là tay run run chỉ vào Mục Giai Âm, Giai Âm chẳng những đào hôn, còn mang theo một thân dấu vết như vậy đến thăm lão, là muốn tức chết lão sao?

"Gia gia, ông đừng nóng giận." Mục Giai Âm không biết Mục Uẩn Ngao vì sao đột nhiên kích động, nàng còn nhớ rõ bác sĩ nói không thể để ông kích động. Đành phải một bên nhẹ nhàng khuyên Mục Uẩn Ngao, một bên theo tay Mục Uẩn Ngao nhìn lại, này vừa thấy, liền nhìn đến dấu vết xanh xanh tím tím loang lổ không đồng nhất trên người nàng. Không cần phải nói, đây đều là kiệt tác của mổ nam nào đó.

Biết người nào đó bị hiểu lầm, Quyền Thiệu Viêm chạy nhanh giải thích nói "Mục gia gia, tối hôm qua là cháu cùng Giai Âm một chỗ." Rốt cục chính chủ nào đó lên tiếng, bất quá, Mục gia gia thân thể giống như là chịu thêm chút kích thích...

Này một tiếng vừa dứt, không chỉ có Mục Uẩn Ngao mở to hai mắt, Quyền Duệ Tân cũng chớp ánh mắt nói không ra lời. Mục Uẩn Ngao cùng Quyền Duệ Tân trao đổi ánh mắt, đột nhiên hai mắt liền nhắm chặt.

Gia gia thế nào lại ngất đi rồi! Mục Giai Âm một bên hoảng gọi gia gia nhà mình một bên lớn tiếng kêu "Gia gia, ông làm sao vậy? Bác sĩ, bác sĩ mau tới a!"

Bác sĩ là ở cửa đợi mệnh, Mục Giai Âm vừa kêu, lập tức bác sĩ liền đi vào. Mà một bên Mục Giai Âm nhìn không được bật khóc cũng bị Quyền Thiệu Viêm dẫn theo đi ra ngoài.

Phòng cấp cứu lại một lần nữa sáng đèn.

Mục Giai Âm như là chờ con mồi đứng trước phòng cấp cứu, chớp mắt một cái cũng không dám càng không dám chuyển dời tầm mắt, hai tai càng thêm miễn cảm, hi vọng chính mình có thể nghe thấy động tĩnh bên trong một chút.

Quyền Duệ Tân gặp Mục Giai Âm đáng vẻ lo lắng như vậy, tự nhiên cũng ngưng ngừng không hỏi Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm đến cùng là chuyện gì xảy ra, bất quá trong ấn tượng thì Mục Giai Âm cùng lão già kia quan hệ cũng không tốt. Xem ra là hẳn sai lầm rồi, quả nhiên là máu mủ tình thâm, giữa thân nhân mặc kệ có bao nhiêu mâu thuẫn, cũng đều là không có cách nào ghét bỏ nhau. Quyền Duệ Tân tâm mắt dừng trên dáng người thẳng tắp của Quyền Thiệu Viêm, cũng không biết nếu có một ngày hẳn xảy ra chuyện, đứa cháu này có phải hay không cũng như Mục Giai Âm đồng dạng sót ruột.

Lúc này bên trong phòng cấp cứu bác sĩ cũng không có kéo dài thời gian bao lâu, rất nhanh bác sĩ liền đi ra.

"Gia gia người không có việc gì đi?" Mục Giai Âm thanh âm có chút run run, hai tròng mắt hàm chứa kinh sợ cùng nước mắt nhìn bác sĩ. Nàng vừa mới kém chút cho rằng, nàng liền muốn cùng từ thần giành người.

"Không có việc gì " bác sĩ đối với Mục Giai Âm gật gật đầu nói "Bệnh nhân hiện tại ý thức muốn sống so với lúc trước mạnh hơn nhiều, chỉ cần không có lại kích động gì hẳn là sẽ thoát khỏi nguy hiểm . Nhưng là bệnh nhân cần nghỉ ngơi, nên tận lực không được quấy rầy."

Mục Giai Âm hơi chút an tâm một ít, cắn cắn môi, ánh mắt có chút ảm đạm nhìn nhìn phòng bệnh, hơi lui về phía sau một bước nói "Tôi ở đây đợi lát nữa rồi lại vào nhìn gia gia đi."

Bác sĩ bắt đầu đi lắt đầu, đối Mục Giai Âm nói "Bệnh nhân nói muốn gặp cô cùng Quyền thiếu gia" tình huống thân thể của Mục Uẩn Ngao hiện tại thật sự chỉ thích hợp nghỉ ngơi, nhưng là bản thân Mục Uẩn Ngao quá mức kiên trì, bác sĩ cũng thật bất đắc dĩ. Thấy Mục Giai Âm đối Mục Uẩn Ngao coi như quan tâm, bác sĩ đành phải dặn dò nói "Mục tiểu thư, cô nên khuyên bệnh nhân mau chóng nghỉ ngơi."

"Vâng." Mục Giai Âm gật gật đầu, chạy nhanh hướng bên trong đi đến. Gia gia như vậy quan tâm nàng nhưng là vì sao kiếp trước nàng lại cảm thấy gia gia một điểm cũng không yêu nàng?

Quyền Thiệu Viêm nhìn đến Mục Uẩn Ngao trong phòng, triển khai bước chân, cũng đi vào.

Thấy hai đứa nhỏ đều đã đi vào, Quyền Duệ Tân cũng muốn theo sau vô giúp vui, ai biết hẳn còn chưa bước vào, đã bị bác sĩ chặn ngoài cửa. Bác sĩ rất là thật có lỗi hướng Quyền Duệ Tân nói "Quyền lão, Mục lão cố ý nói hẳn không muốn gặp ngài."

"Người nói cái gì?" Quyền Duệ Tân bỗng chốc liền tức đến râu cũng muốn dựng lên, hần hạo tâm như vậy sáng sớm liền đến thăm Mục Uẩn Ngao, Mục Uẩn Ngao cư nhiên cố ý không muốn gặp hắn?

Bác sĩ kém chút đã bị Quyền Duệ Tân lớn giọng dọa đến, bất quá đều là người trong quân khu, bác sĩ cũng biết Quyền Duệ Tân cùng Mục Uẩn Ngao này là hảo hữu nhiều năm, đích thực là một đôi bạn thích hại nhau a, bình thường đều lấy điểm yếu của đối phương ra hơn thua. Bất quá hôm nay thân thể Mục Uẩn Ngao thật là không chịu được Quyền Duệ Tân cố ý đã kích.

Nghĩ đến đây, bác sĩ vẫn là kiên định chắn trước cửa.

Mà bên trong Quyền Thiệu Viêm nghe đến thanh âm gia gia nhà mình, quay đầu nhìn thoáng qua, liền nhận được ánh mắt cầu cứu của gia gia nhà mình, Quyền Thiệu Viêm nhưng là không chút do dự đóng cửa lại, đem Quyền Duệ Tân cuối cùng chặn ở ngoài cửa.

Này hỗn tiểu tử! Quyền Duệ Tân tức giận đại phát a.

Phòng trong, nhìn thấy Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm cùng nhau tiến vào, Mục Uẩn Ngao ánh mắt nguyên bản âm đạm vô thần cũng thêm vài phần sáng rọi "Giai Âm, Thiệu Viêm, hai cháu tối hôm qua... thật là ở cùng nhau?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trách Nhiệm Của Hắn.

Mục Giai Âm nhìn nhìn Quyền Thiệu Viêm, thấy Quyền Thiệu Viêm không có ý tứ muốn trả lời, liền gật gật đầu.

Mục Uẩn Ngao trên mặt cuối cùng cũng có vài phần ý cười, ngay sau đó liền nhíu mày "Giai Âm, ngày hôm rớt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Mục Giai Âm do dự một lát, không biết nên giải thích như thế nào.

Hôn lễ ngày hôm qua, thật là nói đến thì rất dài a, hơn nữa, ông nội hiện tại thân thể tuyệt đối không thích hợp biết chân tướng.

Mục Giai Âm nhìn đến Quyền Thiệu Viêm bên cạnh, theo bản năng liền hướng Quyền Thiệu Viêm cầu cứu. Không biết vì sao, Mục Giai Âm đột nhiên sinh ra một loại cảm giác, chỉ cần ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm nàng liền cảm thấy rất an toàn.

Quyền Thiệu Viêm mày hơi chuyển, thanh âm mang chút xin lỗi cùng chân thành đối Mục Uẩn Ngao nói "Mục gia gia, là do cháu cùng Giai Âm buổi sáng nảy sinh chút mâu thuẫn, trong lúc nói chuyện mới khiến Giai Âm bị tức giận mà rời đi."

Hắn cư nhiên đem trách nhiệm đều ôm hết trên người! Mục Giai Âm có chút không thể tin nhìn biểu cảm hết sức tự nhiên của Quyền Thiệu Viêm, lại sợ bị gia gia nhìn ra manh mối liền cúi đầu.

"Như vậy a " Mục Uẩn Ngao cuối cùng sắc mặt cũng chuyển biến tốt lắm, lại đối với Mục Giai Âm giáo huấn nói "Giai Âm cháu cũng quá tùy hứng rồi, có cái gì mâu thuẫn thì từ từ giải quyết là tốt rồi, làm sao có thể trong hôn lễ mà rời đi như vậy đây?"

"Cháu..." Mục Giai Âm hai tay xoắn vào nhau, thanh âm có chút rồi rầm.

"Mục gia gia, người trước nghỉ ngơi đi, cháu cùng Giai Âm đợi lát nữa lại đến thăm người." Nhìn đến Mục Uẩn Ngao tuy rằng vẫn là cường nạnh nói chuyện, nhưng là sắc mặt đã che giấu không được mệt mỏi, tinh thần cũng có chút hoảng hốt, Quyền Thiệu Viêm liền thay Mục Giai Âm nói.

Mục Giai Âm trong lòng lo lắng thân thể ông nội, nàng còn nhớ kỹ lời bác sĩ nói. Cho dù nàng hiện tại thật rất muốn bên cạnh chăm sóc ông nội, nhưng là nhìn đến... lý trí Mục Giai Âm vẫn là nhắc nhở nàng nhanh nhanh nên đi ra ngoài, để lại không gian cho gia gia nghỉ ngơi thật tốt. "Gia gia " Mục Giai Âm theo sau lời nói của Quyền Thiệu Viêm "Buổi tối cháu lại đến thăm ông, ông mau chút ngủ đi, trước đem thân thể dưỡng thật tốt mới là quan trọng."

"Được rồi." Mục Uẩn Ngao còn muốn hỏi, nhưng hiện tại tinh thần đích xác có chút chống đỡ không được, hơn nữa nhìn đến bộ dáng Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm hiện tại hài hòa như vậy, Mục Uẩn Ngao cũng yên tâm không ít, đối Mục Giai Âm vẫy vẫy tay, Mục Uẩn Ngao trên mặt nhàn nhạt ý cười tiến vào mộng đẹp.

Mục Giai Âm xác định ông nội đã ngủ, lại thay ông dịch tốt góc chăn, thể này mới lưu luyến đi ra ngoài.

Cuối cùng xác định gia gia đã thoát khỏi nguy hiểm, tâm Mục Giai Âm rốt cục cũng rơi xuống trên người nam nhân trên cạnh. Nghĩ đến lời hắn vừa mới nói, Mục Giai Âm gặt gao theo bên cạnh hắn, thanh âm mềm mềm nói lời cảm tạ "Vừa rồi cảm ơn anh."

Hình tượng Quyền Thiệu Viêm trong lòng nàng thoáng chốc liền trở nên cao lớn hơn rất nhiều. Cứu mạng ông nội, còn chủ động nhận lỗi. Lần này, nàng

thật là thiếu Quyền Thiệu Viêm một cái đại nhân tình.

Chính là, lúc này đây nàng không biết nên lấy cái gì đến hoàn trả.

Mục Giai Âm không phải là người già mồm cái lão, bản thân có sai nàng đều sẽ thừa nhận, đào hôn hoàn toàn là lỗi của một mình nàng, Quyền Thiệu Viêm lại cơ hồ là đem tất cả sai lầm nhận vào người.

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu nhìn tiểu nữ nhân có chút không được tự nhiên cùng bất an bên cạnh, tuy rằng Mục Giai Âm cúi đầu, hẳn thấy không rõ biểu cảm trên mặt nàng, nhưng là Quyền Thiệu Viêm biết Mục Giai Âm trên khuôn mặt nhỏ nhắn khẳng định còn mang theo sợ hãi cùng nước mắt lo lắng.

Đào hôn cũng không phải là toàn bộ lỗi từ Mục Giai Âm, là do hắn nóng vội, bây giờ cũng không phải cổ đại, Mục Giai Âm làm sao có thể nhu thuận gả cho một người xa lạ "Chưa từng gặp mặt" đây? Huống chi nàng còn có người trong lòng ... Quyền Thiệu Viêm trái tim đột nhiên trầm xuống.

Thấy Quyền Thiệu Viêm không trả lời, chính là bình tĩnh nhìn nàng, Mục Giai Âm còn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm căn bản là không muốn để ý đến nàng. Trong lòng tối sầm lại, Mục Giai Âm trên mặt nhịn không được liền buồn bực.

Quyền Duệ Tân nhìn Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm bên cạnh làm ra vẻ ta đây thực có chút giật mình.

Quyền Duệ Tân lúc trước đã nghe nói qua một chút sự tình về Mục Giai Âm. Cũng có nghe Mục Uẩn Ngao nói, cũng có theo người khác nói.

Mục Uẩn Ngao thường là đem Mục Giai Âm khoa trương đến độ không ai sánh kịp. Đối với đứa cháu gái này quá mức cưng chiều, Quyền Duệ Tân cho tới bây giờ đều là mặc kệ, hẳn càng tin tưởng người được bản thân cho đi nghe ngóng cùng với sự tình do chính mắt hắn thấy.

Ích kỷ, tùy hứng, ngang ngược không nói, bằng hữu bên người cũng là một đám trộm tặc, không nên thân. Bản thân Mục Giai Âm càng là một bộ đáng phản nghịch.

Bởi vậy, ở thời điểm Quyền Thiệu Viêm đáp ứng cưới Mục Giai Âm, Quyền Duệ Tân trong lòng là có chút bất mãn. Chính là ngại Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm là được đính hôn từ nhỏ, mà hắn cùng Mục Uẩn Ngao lại là quan hệ lão hữu nhiều năm, hắn mới không có phản đối. Quyền Duệ Tân biết, Mục Uẩn Ngao đây là muốn giúp Mục Giai Âm tìm được một nhà chồng tốt, có Quyền Thiệu Viêm che chở, Mục Giai Âm chỉ cần an phận, nửa đời sau tuyệt đối không có trở ngại.

Mà Quyền Duệ Tân đối với đứa cháu dâu tương lai này lại làm cho hắn cảm thấy không an ổn lắm. Quả nhiên, ngay tại hôn lễ hôm đó liền cho hắn một kinh hỉ. Làm hắn còn kém chút nữa tâm cũng trở nên thất thường đi.

Nhưng là hắn không nghĩ tới ở bệnh viện lại gặp Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm, hơn nữa, hai đứa này quan hệ thoát nhìn vẫn là hết sức quỷ dị. Quyền Duệ Tân vừa gặp được Mục Giai Âm, trong lòng ý tưởng muốn hung hăng giáo huấn một phen cũng tạm thời bị lui đi.

"Cô chính là Giai Âm?" Quyền Duệ Tân biết rõ còn cố hỏi.

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn lão nhân cao gầy trước mặt, bộ dạng thoát nhìn có chút hung dữ, nhu thuận gật gật đầu, sau đó giọng điệu mang theo làm nũng cùng lấy lòng nói "Cháu là Mục Giai Âm, Quyền gia gia mạnh khỏe."

Ai lại đi đánh khuôn mặt tươi cười a, Quyền Duệ Tân hẳn là biết đi? Nàng nhưng là nghe ông nội nói qua, Quyền Duệ Tân tính khí là tương đương hỏa bạo.

Nàng lúc trước đã nghe được Quyền Thiệu Viêm gọi lão nhân gia, mà khi đó nàng lại một lòng một dạ đều đặt ở trên người gia gia nhà mình, căn bản là không rảnh bận tâm người khác, cho nên cũng không có ân cần thăm hỏi, này không phải đã để lại ấn tượng xấu trong lòng Quyền Duệ Tân đi, còn có nàng ngày hôm qua đào hôn... Mục Giai Âm càng nghĩ càng cảm thấy tiền đồ của nàng thật hồng bét a.

"Mục lão thân thể thế nào?" Quyền Duệ Tân nhìn đến cánh cửa phòng bệnh khép chặt, hơi chút bực mình hỏi.

"Ông nội cháu bệnh tình đã ổn định" Mục Giai Âm trên mặt cũng xuất hiện một tia vui mừng, trên mặt mang theo chút ý cười nói, "Cám ơn Quyền gia gia quan tâm."

Nghe được lão bằng hữu thân thể đã không sao, Quyền Duệ Tân trong lòng lo lắng liền buông xuống, rồi lại nhìn chăm chăm Mục Giai Âm nhắc nhở nói "Giai Âm, cháu có biết vì sao ông nội cháu bị như vậy sao?"

"Bởi vì cháu." Mục Giai Âm ảm đạm cúi đầu, quả nhiên Quyền Duệ Tân muốn tính sổ cô. Bất quá, chung quy là đều tại nàng.

Quyền Thiệu Viêm xem gia gia nhà mình một bộ muốn gây chuyện, không mang theo một tia cảm xúc nói "Gia gia, người nếu không có việc gì hãy đi về nghỉ ngơi trước đi."

... Đây là đuổi hắn sao?

Quyền Duệ Tân nhìn chăm chăm khuôn mặt không biểu cảm của đứa cháu nhà mình, này xem như là lần đầu tiên nó gặp nha đầu Mục Giai Âm này, hơn nữa Mục Giai Âm còn đào hôn, thế nào mà nó lại che chở nha đầu kia như vậy? Quyền Duệ Tân lại nhìn nhìn dấu vết đáng nghi trên người Mục Giai Âm, nghĩ rằng chẳng lẽ là bởi vì tối hôm qua bọn nó ở cùng nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gãy Xương

Mục Giai Âm nghe Quyền Thiệu Viêm không chút khách khí nói, trong lòng lo lắng Quyền Duệ Tân vì vậy đối nàng ấn tượng càng kém, dưới tình thế cấp bách liền đưa tay đẩy đẩy thất lung Quyền Thiệu Viêm. Quyền Duệ Tân hiện tại cũng coi như là gia gia của nàng, nàng không nghĩ cứ như vậy đắc tội Quyền Duệ Tân.

Này vừa đẩy, Mục Giai Âm mới ý thức đến bản thân làm cái gì, Mục Giai Âm ho nhẹ một tiếng, làm ra bộ dạng như không có việc gì, cái gì nàng cũng chưa có làm. Nàng nhất định là hôm nay quá khẩn trương, mới có thể không để ý nguy hiểm tới gần Quyền Thiệu Viêm a.

Quyền Duệ Tân bắt động thanh sắc nhìn Mục Giai Âm đối với cháu ông hành động như vậy, một lát mới bừng tỉnh đại ngộ nói "Hai đứa đây là vợ chồng son mới tân hôn, không muốn bị lão nhân ta đây quấy rầy ta đẩy liền bước đi, hiện tại đi a."

"Chúng cháu nào có, Quyền gia gia người trời ghẹo bọn cháu." Chưa tính trước đó không có tình cảm, trong hôn lễ cô dâu đào hôn, chú rể cũng cao hứng không nổi. Nhưng là, nàng cùng Quyền Thiệu Viêm tới qua căn bản là đã phát sinh quan hệ! Mục Giai Âm mặt ửng hồng lên, theo bản năng xoay người nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Nhưng là này vừa chuyển, Mục Giai Âm chân lại mềm nhũn.

Đêm qua là lần đầu tiên của nàng, nàng cùng Quyền Thiệu Viêm đều thần chí không rõ, Quyền Thiệu Viêm chính là không hề tiết chế mà muốn nàng một lần rồi lại một lần, thời điểm buổi sáng tỉnh lại, Mục Giai Âm toàn thân đều đau, cơ hồ xuống giường không được. Nhưng là, nghĩ đến an nguy của ông nội, Mục Giai Âm vẫn là chống đỡ cơ thể suy yếu một đường đi tới nơi này.

Sau khi biết ông nội đã không có việc gì, Mục Giai Âm liền triệt để thả lỏng, này vừa thả lỏng, thân thể đau đớn liền tự nhiên nổi gót mà tới. Mà nàng càng đứng càng có chút bất ổn, Mục Giai Âm hai đùi đều muốn run lên! Trọng tâm thân thể căn bản là hết cách giữ vững, Mục Giai Âm cứ thế hướng một bên đổ xuống.

Nhìn đến tiểu nữ nhận loạng choạng muốn té xuống đất, Quyền Thiệu Viêm tự nhiên không chút do dự vươn tay, nữ nhân nào đó cứ như thể bị hấn "vót" lên, nhưng cũng đưa đến một tiếng hét lớn, bộ đội Quyền Thiệu Viêm liền ngốc lăng, trước giờ đều sinh hoạt chung với một đám đàn ông, khí lực tự nhiên là cùng với nữ nhân không giống nhau. Lúc này thời điểm đem Mục Giai Âm ôm lấy, Quyền Thiệu Viêm liền không cẩn thận dùng sức lớn một chút, trong không khí rõ ràng truyền đến một tiếng "rắc" thật lớn.

Một bên là bác sĩ vừa mới đi vào kiểm tra sức khỏe cho Mục Uẩn Ngạc không khỏi dừng lại bước chân, vị bác sĩ kia thật là đồng tình nhìn Mục Giai Âm, thoát nhìn hôm nay người Mục gia vận khí đều không tốt a.

"Như thế nào?" Quyền Thiệu Viêm trên mặt biểu cảm có chút khó hiểu, lúc này đây tay hấn không dám lại dùng lực, chính là một tay nhẹ nhàng đỡ lấy thất lung Mục Giai Âm, tay kia thì ở trên cánh tay của Mục Giai Âm nhẹ nhàng nâng lên.

Mục Giai Âm rất muốn cấp cho Quyền Thiệu Viêm một ánh mắt xem thường, nhưng nhìn đến khuôn mặt buộc chặt kia của Quyền Thiệu Viêm nàng lại thật sự không có dũng khí a, bên cạnh còn đứng một cái trường bối, nàng thậm chí ngay cả nghiêng răng nghiêng lợi nói chuyện cũng không dám.

Quyền Thiệu Viêm đây là trả thù sao? Mục Giai Âm trầm mặc một giây, dùng âm thanh tương đương thành thành thật lại mang theo trấn định nói "Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm của em, em đây là gãy xương."

Khí lực Quyền Thiệu Viêm rốt cuộc có bao lớn! Không biết vì sao, Mục Giai Âm đột nhiên nghĩ tới cuộc sống về sau bị Quyền Thiệu Viêm ức hiếp liền chua xót a.

Bên cạnh bác sĩ quả thực có chút bất ngờ, đến bên này xem một chút, một người là quân nhân còn một người là tiểu thư của đại gia tộc luôn được nuông chiều, nhưng là hấn còn chưa có thấy qua đại tiểu thư nào có thể đối với bệnh tình của bản thân mình lại lạnh nhạt như vậy, còn nhiều năm kinh nghiệm? Chẳng lẽ Mục Giai Âm thường xuyên bị gãy xương sao?

Này trong nháy mắt, bác sĩ đột nhiên đối Mục Giai Âm hảo cảm "tăng vọt".

Quyền Duệ Tân cũng trầm mặc một lát, nhìn Mục Giai Âm trên người đau đến như vậy, hấn đột nhiên có chút hoài nghi tôn tử nhà mình có phải hay không ngược đãi Mục Giai Âm. Này nếu như bị Mục lão đầu biết, hấn chịu không nổi đi?

"Khoa chính hình ở dưới lầu" bác sĩ nhắc nhở nói "Mau đi xem một chút đi, nghe thanh âm vừa rồi, nói không chừng là phải bó thạch cao."

Quyền Thiệu Viêm không nói hai lời liền ôm lấy Mục Giai Âm hướng dưới lầu đi đến, Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm không để ý Quyền Duệ Tân.

Vội quay đầu đối Quyền Thiệu Viêm cười ngọt ngào cùng nói tái kiến, Quyền Thiệu Viêm biểu hiện kém như vậy, ngược lại giúp nàng càng hoàn mỹ hơn a!

Nhìn đến bóng lưng Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm rời đi, Quyền Duệ Tân trong mắt cũng là đắm chiều quang mang. Hai đứa này thoát nhìn vẫn là có chút mất tự nhiên a, hẳn cũng sẽ không cần đi quá rầy.

Một hồi hôn sự lại lấy việc đào hôn mà bắt đầu, cũng không biết hai người này tương lai sẽ phát triển thành cái dạng gì, bất quá chỉ cần theo xu thế này nói không chừng là phát triển tốt đi.

Hai người Quyền Thiệu Viêm nhưng là không biết trong lòng Quyền Duệ Tân lo lắng, hai người rất nhanh liền xuống dưới lầu. Mục Giai Âm quả nhiên là gãy xương, bác sĩ nói không tính là nghiêm trọng, nhưng ít nhất cũng phải bó thạch cao mười ngày. Mục Giai Âm nhìn cánh tay bị tăng tăng bao kín, ánh mắt lại thêm ai oán vài phần, nàng thể nào liền như vậy xui xẻo, bị người ôm một cái đều có thể bị thương! Bác sĩ khoa chỉnh hình thức thời, sau khi giúp Mục Giai Âm băng bó liền tự động ly khai, chỉ còn lại Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm.

"Đau không?" Quyền Thiệu Viêm hỏi, thanh âm không lạnh, nhưng vẫn là không có một chút độ ấm.

Đau... Không chỉ có cánh tay đau, toàn thân đều đau. Mục Giai Âm trong lòng mặc niệm vì mình mà nói, ngoài mặt lại vẫn là nhu thuận nói "Không đau."

Này vừa mới dứt lời, cánh tay Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm nhéo nhéo một hồi, Mục Giai Âm nhất thời liền la to "Đau, đau, anh đừng nhéo, thật sự rất đau." Quyền Thiệu Viêm nếu muốn biết loại cảm giác này, nàng không để ý liền đem Quyền Thiệu Viêm đánh cho gãy xương, nàng phi thường muốn a!

"Lúc này không phải nói không đau sao?" Thấy Mục Giai Âm đáng thương hề hề nhìn hắn, Quyền Thiệu Viêm trong mắt bắt tri bắt giác liền nhiễm lên ba phần lo lắng.

Nàng sai lầm rồi được không! Hồn đản, chỉ biết ý vào khí lực lớn mà khi dễ nàng. Mục Giai Âm không nói chuyện, thở phì phì trừng mắt nhìn.

Mục Giai Âm trên mặt có chút trẻ con, Quyền Thiệu Viêm đột nhiên rất muốn trên mặt Mục Giai Âm nhéo nhéo vài cái.

Chính là, nhìn hộp thuốc mỡ trong tay, Quyền Thiệu Viêm quyết định vẫn là trước làm chính sự quan trọng hơn. "Phía dưới!" Quyền Thiệu Viêm tay nhẹ nhàng hướng bên dưới Mục Giai Âm đưa đến.

Mục Giai Âm nguyên bản khuôn mặt đang hồng liền thêm vài phần tiên diễm ướt át, nàng cũng không phải tiểu hài tử tự nhiên biết Quyền Thiệu Viêm nói phía dưới là nơi nào. Mục Giai Âm vốn định nói không đau, nhưng là nghĩ tới hành động mới vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm. Mục Giai Âm đỏ mặt, nửa ngày mới từ giữa hàm răng nghẹn ra một câu đứt quãng nói "Đau... có chút... không phải có chút... là rất đau." Hơn nữa, nhớ đến Quyền Thiệu Viêm kia bàn tay to ở trên người nàng chạy loạn, lại khiến cho Mục Giai Âm trong lòng đột nhiên cảm giác quái dị. Nàng cũng không bài xích Quyền Thiệu Viêm đụng chạm... Kỳ quái, nàng chẳng lẽ không chán ghét Quyền Thiệu Viêm, này giữa ban ngày ban mặt cư nhiên có ngôn từ mờ ám sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ai Tới Bôi Thuốc?

Chẳng lẽ là bởi vì tới hôm qua cùng trải qua hoan ái, cộng thêm hôm nay Quyền Thiệu Viêm vài lần giải vây, nàng đối Quyền Thiệu Viêm liền sinh ra hảo cảm? Nàng không phải người dễ dàng bị cảm động như vậy a. Mục Giai Âm chưa kịp lý giải tâm tư kỳ quái của bản thân, hạ thân đột nhiên truyền đến từng trận mát lạnh.

Mục Giai Âm hướng tới hạ thân nhìn lại, liền thấy Quyền Thiệu Viêm đang dùng tay hắn ở nơi nào đó của nàng sờ loạn, Mục Giai Âm cả kinh, liền bật dậy, đem chăn trùm kín, chặt chẽ giữ lấy, mặt liền đỏ ửng, lên án Quyền Thiệu Viêm nói "Nơi này là bệnh viện, anh muốn làm gì?"

Cầm thú! Đêm qua đối nàng như vậy, hẳn còn không vừa lòng, này sẽ không phải ở bệnh viện, lại muốn thú tính bộc phát đi?

"Nơi đó của em bị thương." Quyền Thiệu Viêm dùng ánh mắt ý bảo tay kia của hắn đang cầm thuốc mỡ "Không bôi thuốc mỡ sẽ nhiễm trùng, em là muốn để tôi đến hay bác sĩ đến?"

Quyền Thiệu Viêm giọng điệu bình thản nhìn sâu vào mắt Mục Giai Âm nói, Mục Giai Âm tưởng tượng quá xa a. Mà Quyền Thiệu Viêm khoe miệng cũng gọi lên ba phần trâu tặc, chính là độ cong kia cực nhỏ, thoát nhìn Quyền Thiệu Viêm vẫn là một bộ biểu cảm không dao động.

Mục Giai Âm lúc này mới nhìn đến thuốc mỡ trên tay Quyền Thiệu Viêm, nga... nguyên lai cầm thú lần này thật là hảo tâm a.

Trách không được nơi đó đau như vậy, Quyền Thiệu Viêm thực là quá cầm thú! Mục Giai Âm cắn răng, vốn định nói bản thân tự bôi, ai ngờ Quyền Thiệu Viêm đem toàn bộ đường lui của nàng đều phá hỏng. Hơn nữa, dưới ánh mắt bức người của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm cũng không dám

liều chết muốn nói để cho bác sĩ đến giúp nàng bôi thuốc.

Kỳ thực, này cảm thụ chính là chiếm tiện nghi đi. Mục Giai Âm chợt nhớ tới thành phố A vẫn đồn đãi Quyền Thiệu Viêm là gay, Mục Giai Âm hiện tại thăm nghĩ nói, nếu Quyền Thiệu Viêm có vấn đề, nàng hiện tại liền chết a. Quyền Thiệu Viêm thật rõ ràng chính là một cái đại sắc lang rất biết cách che dấu!

Thấy Quyền Thiệu Viêm có chút phiền chán, Mục Giai Âm liền bày ra một bộ ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục, biểu cảm bi tráng nói: "Anh... anh đến."

Chính là, sau khi nói xong câu đó, Mục Giai Âm càng đỏ mặt hơn, ngay cả nhìn Quyền Thiệu Viêm cũng không dám nhìn, chính là gắt gao từ từ nhắm hai mắt lại, theo động tác Quyền Thiệu Viêm, màu hồng trên mặt Mục Giai Âm liền bắt đầu lan tràn hướng xuống cổ.

Nhìn đến bộ dạng Mục Giai Âm như thể đáng yêu, Quyền Thiệu Viêm trong lòng đột nhiên giật mình, mỗi Mục Giai Âm giống như là rất ngon miệng, thật sự là muốn cắn một ngụm. Quyền Thiệu Viêm lại nhìn nhìn dấu vết trên người Mục Giai Âm, cường chế xúc động trong lòng, mới lại ở thương thế của Mục Giai Âm tiếp tục bôi thuốc. Ngày hôm qua hình như là hắn rất không biết tiết chế, Quyền Thiệu Viêm nhìn đến địa phương kia của Mục Giai Âm, nghĩ tới hôm nay ở trên giường thấy được nhiều điểm màu đỏ kia, trong mắt hiện lên nhàn nhạt thương tiếc, khí lực bộc phát dục vọng thật cao đi.

Mục Giai Âm vốn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm thoa thuốc bên dưới xong là tốt rồi, nhưng ai ngờ, Quyền Thiệu Viêm còn muốn giúp nàng thoa lên những nơi khác. Mục Giai Âm vùng trộm nhìn nhìn thân thể mình, thân thể của nàng toàn bộ đều là một mảnh xanh tím, rõ ràng là bị người mạnh mẽ lưu lại dấu vết. Khó trách, thất lưng của nàng đau như vậy, còn có ngực của nàng..

Quyền Thiệu Viêm mảy hơi nhăn , biểu cảm nghiêm cần không mang theo một tia tạp niệm giúp nàng xoa nhẹ vết thương trên người. Mục Giai Âm thoáng thấy ánh mắt Quyền Thiệu Viêm nhìn nàng phảng phất như là trân bảo hiếm có, trong lòng đột nhiên dâng lên vài phần cảm động, tuy rằng chỉ là một ánh mắt lại để cho nàng suy nghĩ thật nhiều, nàng vẫn là thật cảm động. Từ sau khi cha mẹ qua đời, liền không có ai giúp nàng bôi thuốc như thế, cũng đã thật lâu không có ai như vậy nghiêm cần đối diện nàng.

Đã thật lâu, tất cả mọi người đều là dùng ánh mắt thấy bệnh độc hại nhìn nàng, chán ghét nàng.

"Làm đau em?" Quyền Thiệu Viêm cảm giác được Mục Giai Âm biến hóa, ngẩng đầu hỏi thanh âm vẫn là lạnh như băng.

Không biết vì sao Mục Giai Âm chính là nghe được một tia quan tâm, là ảo giác sao, Mục Giai Âm tự nói với chính mình, dù sao nàng mới cùng Quyền Thiệu Viêm nhận thức có một ngày mà thôi. Tuy rằng việc thân mật cũng đã làm, nhưng là nàng lúc trước còn đào hôn, Quyền Thiệu Viêm không có đối với nàng phát giận đã là may mắn rồi, làm sao có thể như vậy quan tâm nàng đây, như bây giờ chỉ sợ cũng chính là xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo đi.

Nếu là tâm tư Mục Giai Âm bị Lưu Duệ biết, nhất định sẽ cười nhạo một phen, Mục Giai Âm quả thực nói đùa, bốn chữ chủ nghĩa nhân đạo chính là có xuất hiện trên người phân tử khủng bố cũng sẽ không thể xuất hiện trên người Quyền Thiệu Viêm!

"Không đau" Mục Giai Âm nhẹ nhàng lắc đầu, trong thanh âm mang theo vài phần thành khẩn, không giống lúc trước giả bộ "Cảm ơn anh."

Mục Giai Âm như vậy xa lạ làm cho Quyền Thiệu Viêm có chút bất mãn, bất quá đối với Mục Giai Âm mà nói, hắn sợ chính là một cái người xa lạ, như vậy coi như là phản ứng rất bình thường đi. Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng dùng ngón trỏ giúp Mục Giai Âm vẽ loạn trên người, Mục Giai Âm trên người thật là có chút thảm, Quyền Thiệu Viêm cau mày, theo bản năng giải thích nói "Đêm qua tôi bị trúng xuân dược mới có thể không biết nặng nhẹ như vậy."

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm liền im bặt. Hắn lúc trước cũng không nghĩ tới hướng cô gái này giải thích chuyện này.

Này xem như đối nàng xin lỗi sao? Mục Giai Âm nín thở nhìn nam nhân đang làm ra bộ dáng nghiêm túc, trong lòng đột nhiên có một tia sung sướng, "Ngày hôm qua tôi cũng vậy bị trúng xuân dược." Nguyên lai, đêm qua Quyền Thiệu Viêm là trúng xuân dược, Mục Giai Âm đối Quyền Thiệu Viêm oán giận thoáng giảm một ít, bất quá vừa nghĩ đến kiện váy màu đen kia, Mục Giai Âm liền bủn rủn, hoa tâm đại thiếu!

Khó trách hắn hiện tại cảm thấy ngày hôm qua Mục Giai Âm có chút không đúng, Quyền Thiệu Viêm gắt gao nhìn chăm chăm Mục Giai Âm, trong giọng nói dường như mang theo mệnh lệnh hỏi "Em làm sao có thể bị người ta hạ thuốc, ngày hôm qua em là như thế nào đi đến phòng tôi?" Đào hôn hắn có thể không hỏi, nhưng là liên quan đến an toàn của Mục Giai Âm hắn nhất định phải biết.

Nàng thật đúng là hồ đồ, khi không lại đề cập tới chuyện này, Mục Giai Âm giờ phút này thật muốn đem miệng của mình khâu lại, tránh nặng tìm nhẹ nói "Tôi là theo vách ban công đi qua, anh không có khóa cửa ban công, tôi liền trực tiếp đi vào. Tôi cũng không biết làm thế nào lại bị người ta hạ thuốc."

Muốn nàng đem sự tình liên quan đến Tả Trí Viễn nói cho Quyền Thiệu Viêm nghe sao? Nàng sợ Quyền Thiệu Viêm nếu là biết lý do chân chính nàng muốn đào hôn chỉ sợ liền cùng nàng ly hôn, nếu gia gia biết tin tức này khẳng định sẽ càng thương tâm hơn, nàng không thể để chuyện như vậy phát sinh. Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm bất luận theo phương diện nào cũng đều là người chồng tốt nhất..

Ban công? Mục Giai Âm lại là thế nào đến ban công? Quyền Thiệu Viêm cặp mắt như chim ưng nhìn chăm chăm Mục Giai Âm, rõ ràng là đối với câu trả lời tránh nặng tìm nhẹ của Mục Giai Âm rất là bất mãn.

Mục Giai Âm đây là không đồng ý tin tưởng hắn, lại đang trốn tránh hắn.

Mục Giai Âm cúi đầu, thấy Quyền Thiệu Viêm như vậy, làm bộ nhìn không tới ánh mắt Quyền Thiệu Viêm, cũng cảm thụ không được khí tức của Quyền Thiệu Viêm.

Bất quá Quyền Thiệu Viêm khí tức thật lớn, đem Mục Giai Âm cảm thấy không có chỗ để trốn. Không khí nhất thời có chút trầm thấp, dứt khoát tiếng chuông điện thoại trong phòng liền vang lên, đem Mục Giai Âm giải cứu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tả Trí Viễn Đến.

Mục Giai Âm chạy nhanh hướng đầu giường nhận điện thoại.

Điện thoại truyền đến tiếng giọng nói sang sảng của đại tỷ "Giai Âm, ta vừa mới xem qua gia gia, bác sĩ nói không được quấy rầy ông. Ta nghe nói người cũng bị thương, liền đến xem người, ta hiện tại ở bên ngoài phòng bệnh, người mau mở cửa đi."

"Được." Mục Giai Âm lên tiếng đáp, vừa cắt đứt điện thoại, liền hướng Quyền Thiệu Viêm nói "Tỷ tỷ tôi nói muốn đến thăm tôi, nàng hiện tại ngay tại ngoài phòng bệnh."

Đại tỷ, nàng cũng thật lâu không thấy. Bất quá, trong ấn tượng, đại tỷ đối nàng vẫn là thật không đến nỗi.

Này không đến nỗi, chính là ở lúc nàng khốn quẫn sẽ không có bỏ đá xuống giếng mà thôi. Mục Giai Âm nhớ được từ nhỏ nàng không cùng đại tỷ thân mật, ngược lại là cùng Mục Giai Nhan thân mật, chủ yếu là vì đại tỷ cách nàng sáu tuổi. Chỉ tiếc người nàng thân cận nhất -- Mục Giai Nhan lại ở trước mặt nàng một bộ, sau lưng một bộ.

Vừa rồi là Quyền Thiệu Viêm giúp Mục Giai Âm bôi thuốc, đương nhiên là khép chặt cửa phòng, Mục Giai Thu căn bản là vào không được.

"Đến thật sự đúng lúc." Quyền Thiệu Viêm tay nhẹ nhàng gỡ trán Mục Giai Âm một cái.

Nhất thời, Mục Giai Âm như trút được gánh nặng trên mặt liền bày ra một bộ so với khóc còn muốn khó coi hơn. Quyền Thiệu Viêm kia nhẹ nhàng gõ, đối với nàng mà nói chính là chuồn chuồn đậu rồi bay a! Đương nhiên, Mục Giai Âm tuyệt đối sẽ không thừa nhận, này một bộ biểu cảm ủy khuất nói "Anh làm đau tôi!"

Quyền Thiệu Viêm biết lực đạo của bản thân, chừng đấy lực đạo căn bản là không đau. Hơn nữa, đôi mắt to giảo hoạt kia của Mục Giai Âm liền đem bí mật vạch rõ ra đi.

"Cho em mau nhớ một chút." Quyền Thiệu Viêm hừ lạnh một tiếng mới đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa đến hai người.

"Quyền thiếu, người thật ở đây?" Mục Giai Thu nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm, trong mắt lập tức lộ ra một tia kinh hi cùng tươi cười xã giao. Mục Giai Thu lúc nghe nói Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm một chỗ, lúc đó nàng thật là có chút không thể tin được. Không nghĩ tới lời đồn đãi nhảm nhí cũng có ngày trở thành sự thật.

Mục gia hiện tại có chút tiêu điều, bên trên chỉ có gia gia chống đỡ, Mục Uẩn Ngạo chỉ có một con, cố tình con trai cùng con dâu bất hạnh qua đời, phía dưới liền chỉ để lại ba nữ nhi, lớn nhất chính là Mục Giai Thu, Mục Giai Âm là nhị nữ nhi, Mục Giai Nhan còn lại là tam nữ nhi. Trong ba cái nữ nhi, chỉ có Mục Giai Thu là xuất sắc nhất.

Hiện giờ, Mục Giai Thu bất quá mới hai mươi tám tuổi, cũng đã là phó Thị trưởng thành phố B, tuy rằng thành phố B chính là một thành phố nhỏ, bất quá có thể làm đến bước này cũng không dễ dàng. Hơn nữa, Mục gia còn có Mục Uẩn Ngạo chống đỡ, có người của Mục Uẩn Ngạo ở đây, Mục Giai Thu phát triển tất nhiên xuôi gió xuôi nước.

Có tin tức nói, Mục Giai Thu năm nay được điều đến thành phố A làm phó Thị trưởng, tuy rằng chức vị không thay đổi, nhưng là thành phố A là thủ đô, kia chứ phó Thị trưởng tự nhiên cũng không giống nhau.

Năng lực xã giao của Mục Giai Thu cũng là tương đương không tồi, trình tự xã giao thật sự rất tốt. Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Uẩn Ngạo quan hệ hảo, lại là tuổi ngang nhau, hai người chính là thường xuyên gặp mặt. Thậm chí có đôi khi người bên cạnh đều sẽ lấy Mục Giai Thu cùng Quyền Thiệu Viêm ra đùa.

Hai người kia, đều là nhân trung long phượng, hơn nữa đều là độc thân, tự nhiên là đối tượng cho người khác khai phá.

Quyền Thiệu Viêm đối Mục Giai Thu cũng có chút ấn tượng, liền gật gật đầu, chính là Quyền Thiệu Viêm tầm mắt không có dừng lại ở trên người Mục Giai Thu, ngược lại là dừng ở nam nhân diện mạo tuấn tú phía sau Mục Giai Thu.

Mục Giai Thu theo tầm mắt Quyền Thiệu Viêm, liền nghiêng người giới thiệu nói "Vị này là Tả Trí Viễn, con trai độc nhất của tập đoàn Bảo Lam, hẳn là bạn của Giai Âm, nghe nói Giai Âm bị bệnh, cho nên đến thăm."

Mục Giai Thu vừa dứt lời, không chờ Quyền Thiệu Viêm lên tiếng, trái lại tiêu sái bước vào phòng bệnh.

Mục Giai Thu tựa hồ cũng bị hành động như vậy của Tả Trí Viễn dọa đến, kinh ngạc một lát, sau liền khôi phục thái độ bình thường, mỉm cười đối Quyền Thiệu Viêm nói "Nhìn hấn, so với chị hai tôi đây còn gấp hơn. Quyền thiếu, tôi vào thăm muội muội không có việc gì đi?"

"Không có gì." Tuy rằng là trả lời Mục Giai Thu, tầm mắt Quyền Thiệu Viêm nhưng vẫn đều ở trên người Tả Trí Viễn.

Mà Tả Trí Viễn vừa vào phòng bệnh hành động đầu tiên chính là lập tức đóng lại cửa phòng bệnh.

Quyền Thiệu Viêm mặt trực tiếp đen một nửa, Mục Giai Thu khỏe mỗi bất động thanh sắc giật giật, rất nhanh liền khôi phục bình thường, hình như là đối với hành vi của Tả Trí Viễn rất xem nhẹ nói "Quyền thiếu, ngày hôm qua Giai Âm tùy hứng, anh ngăn vạn lần không cần để ở trong lòng, nếu như không vui, cũng ngăn vạn lần không cần khó xử Giai Âm, trận hôn sự này dù sao cũng là manh hôn đãi gà, Giai Âm vốn là có chút không vừa ý. Anh nếu thật sự mất hứng, trực tiếp ly hôn là được, Giai Âm tuổi còn nhỏ, tôi sợ nó chịu không nổi kích thích."

Mục Giai Âm không vừa ý sao? Nhưng là Mục Giai Âm không có nói như thế, chẳng lẽ nữ nhân này muốn phá hư quan hệ bọn họ? Nghe Mục Giai Thu nói, Quyền Thiệu Viêm mày lại một lần nữa nhăn lại, nguyên bản một chút tâm tình sung sướng vì được cùng Mục Giai Âm ở chung một chỗ cũng triệt để bị đánh tan, nghe được Mục Giai Thu đề nghị ly hôn, Quyền Thiệu Viêm lưng lại căng thẳng.

Hôn lễ ngày hôm qua, thời điểm Mục Giai Âm vừa đi, hấn có nghĩ tới ly hôn, nhưng là hôm nay hấn cũng không nghĩ tới nữa, nhất là nhớ đến Mục Giai Âm biểu cảm vừa thẹn vừa giận, còn có nàng ngẫu nhiên toát ra tính ý lại đối với bản thân hấn, hấn càng không muốn cùng Mục Giai Âm tách ra, cho dù hấn biết nam nhân kia hơn phân nửa chính là người trong lòng Mục Giai Âm. Nhưng nếu quả thật Mục Giai Âm không muốn cùng với hấn, kia nên làm cái gì bây giờ?

"Mục tiểu thư thật đúng là quan tâm muội muội" đối nữ nhân trước mặt dám đề nghị hấn ly hôn, Quyền Thiệu Viêm trong lòng liền không vui. Quyền Thiệu Viêm không dấu vết châm chọc nói "Bất quá xử lý chuyện hôn nhân như thế nào, là do tôi cùng Giai Âm thương lượng, sẽ không phiền Mục tiểu thư quan tâm."

Mục Giai Thu sắc mặt bị kiềm hãm, trên mặt ý cười cứng ngắc nửa phần. Mục tiểu thư, Giai Âm, bất quá thời gian một ngày mà thôi, vì sao giữa bọn họ xung hô kém nhiều như vậy? Hơn nữa, nàng là từ nhỏ liền nhận thức Quyền Thiệu Viêm!

Mục Giai Thu đến cùng là đắm mình ở giữa xã hội nhiều năm, rất nhanh biểu cảm liền khôi phục bình thường "Tôi quan tâm quá sẽ bị loạn, quên đi, tôi cũng không tiện nói chuyện này, không biết Quyền thiếu anh lần này trở về được bao lâu?"

Quyền Thiệu Viêm chính là lạnh lùng gần từng tiếng trả lời Mục Giai Thu, ngay cả một âm dư thừa đều không có.

Mà trong phòng bệnh Mục Giai Âm nhìn đến Tả Trí Viễn xuất hiện, khuôn mặt cũng giống như Quyền Thiệu Viêm đen hơn phân nửa, cả người nháy mắt liền tràn ngập hận khí. Nơi nào có nửa điểm nhu thuận lúc ở cạnh Quyền Thiệu Viêm.

"Anh ngày hôm qua luôn gọi cho em không được, anh thật sự rất lo lắng cho em" Tả Trí Viễn sau khi đem cửa đóng lại liền bước đến bên cạnh Mục Giai Âm, khẩn trương cùng thân thiết hỏi "Tay em là chuyện gì xảy ra? Là ai làm?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ăn Tát.

"Tôi tự ngã." Mục Giai Âm học Quyền Thiệu Viêm giọng điệu lạnh lùng nói với Tả Trí Viễn.

Tả Trí Viễn mặc kệ là biểu cảm hay giọng điệu đều nhìn không ra một tia sơ hở, thật giống như hấn là thật sự quan tâm nàng. Mục Giai Âm biết hết thấy đều là giả dối, Tả Trí Viễn căn bản là không có yêu nàng.

"Em làm sao lại không cẩn thận để mình bị thương như vậy? Là Quyền Thiệu Viêm làm đúng hay không? Hấn bởi vì em đào hôn nên gây sự? Hấn làm sao có thể như vậy?" Tả Trí Viễn đau lòng nhìn Mục Giai Âm, vươn tay tựa hồ muốn chạm đến Mục Giai Âm lại sợ làm đau nàng, tay đều treo ở giữa không trung, mà Tả Trí Viễn mắt sắc thấy Mục Giai Âm mặc đồ bệnh nhân bên ngoài, trên cổ tay một vòng xanh tím, nghĩ đến cánh tay bị thương của Mục Giai Âm, Tả Trí Viễn căn bản là không có nghĩ nhiều "Hấn có phải hay không đánh em? Quyền Thiệu Viêm làm sao có thể như vậy đối với em, Giai Âm, em yên tâm, cho dù anh căn bản là không thể trêu vào Quyền Thiệu Viêm, anh cũng muốn vì em đòi về một cái công đạo!"

Nếu là trước kia nghe được câu này, có phải hay không cũng đã cảm động ngăn cản Tả Trí Viễn làm như vậy, nói cho Tả Trí Viễn chỉ cần hấn giao tâm

cho nàng thì tốt rồi?

Nhưng là hiện tại... Nàng lười nhìn bộ dạng giả người tốt của hắn. "Tà Trí Viễn " Mục Giai Âm khước miệng khơi gợi chút tà ý cười nói "Tôi cũng muốn thay bản thân đòi lại cái công đạo a."

"Hắn đang ở bên ngoài, chúng ta hiện tại liền đi ra tìm hắn." Tà Trí Viễn biểu cảm kích động, khẩu hiệu cũng dị thường vang dội, chính là người ngồi trước ghế vẫn như cũ không nhúc nhích.

"Tìm hắn?" Mục Giai Âm cười nói "Tôi tìm anh là đủ rồi."

Tà Trí Viễn bị Mục Giai Âm làm cho mơ hồ, hắn thế nào cảm thấy hôm nay Mục Giai Âm cùng ngày thường không giống nhau đây? Chẳng lẽ là bị Quyền Thiệu Viêm làm điên rồi? Nhất thời, Tà Trí Viễn liền run lấy bầy, đột nhiên lùi lại cách xa Mục Giai Âm một chút.

Mục Giai Âm nhìn vết cắt nhỏ trên bàn tay mình, nơi đó đã được Quyền Thiệu Viêm thoa thuốc, lành lạnh thật thoải mái."Anh nói, bị mảnh sứ cắt vỡ động mạch chủ sau gáy là cái cảm giác gì?"

"Giai Âm, em đang nói cái gì?" Tà Trí Viễn biểu cảm mê hoặc, theo bản năng hướng cổ Mục Giai Âm đi qua xem, hắn không thấy miệng vết nào ngược lại là dấu ấn dấu tây hiện lên không ít.

Chẳng lẽ tiện nhân Mục Giai Âm này cùng Quyền Thiệu Viêm lên giường? Lần này thật là tiện nghi Mục Giai Âm.

"Máu tươi trong nháy mắt liền bắn ra " Mục Giai Âm bên môi ý cười càng sâu, trong ánh mắt lại tràn ngập lãnh ý "Rất đau... trái tim cũng co rút đau đớn, nhưng là tôi càng muốn làm cho người tôi hận so với tôi đau gấp trăm lần."

Mục Giai Âm đến cùng là đang nói cái gì? Tà Trí Viễn đột nhiên có loại cảm giác mao cốt từng nhiên, làm gì lại cùng hắn nói chuyện này?

"Quên đi, chúng ta còn nhiều thời gian " Tà Trí Viễn làm cho nàng đau đúng hai năm, nàng nhất định phải nhịn xuống tức giận của bản thân, từng chút từng chút một tra tấn hắn, tuyệt đối không thể tiện nghi cho hắn "Tà Trí Viễn, anh lại đây."

Mục Giai Âm hướng Tà Trí Viễn ngoắt ngoắt tay.Tà Trí Viễn có chút do dự, nhưng vẫn là đến gần Mục Giai Âm một chút.

Quyền Thiệu Viêm ngay tại cửa sổ bên ngoài phòng bệnh.

Lúc này, Mục Giai Âm cùng hắn ở bên trong lồi lồi kéo kéo nên đem rèm cửa sổ đều kéo lại, nhưng là Quyền Thiệu Viêm lúc đi ra ngoài cũng đã đem rèm cửa sổ kéo ra, bởi vậy người ở ngoài cửa cũng có thể dễ dàng nhìn thấy cảnh tượng trong phòng.

Mục Giai Âm hướng về phía Quyền Thiệu Viêm chớp chớp mắt. Sau đó liền vươn tay phải, vừa ngoan vừa chuẩn ở bên phải Tà Trí Viễn hạ xuống một cái tát. Tà Trí Viễn không phòng bị, Mục Giai Âm lại dùng hết khí lực, một tát trực tiếp đem Tà Trí Viễn lão đảo té xuống đất, trước khi té Tà Trí Viễn theo bản năng đem Mục Giai Âm cũng đẩy ngã ở trên giường bệnh.

Đây là tình cảm lưu luyến sáu năm a, đây là sáu năm người yêu a. Ha ha.

Tà Trí Viễn kia một chút cũng không thương tiếc liền ra tay với cánh tay bó thạch cao của Mục Giai Âm, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy cánh tay giống như lại gãy xương.

Mục Giai Thu ngay từ đầu căn bản là không chú ý tới hai người bên trong phòng bệnh, còn đang cùng Quyền Thiệu Viêm khách sáo "Quyền thiếu, tôi nghe nói anh lần này lại lập quân công, xem ra thăng lên chức thiếu tướng sẽ không còn bao lâu, chỉ sợ cách ngày được thăng quân hàm tiếp theo lại càng không xa?"

Chính là những lời này còn không có đáp án, Quyền Thiệu Viêm đã cau mày đẩy ra cửa phòng bệnh.

"Sao lại thế này?" Quyền Thiệu Viêm xem phòng bệnh hỗn loạn, đen mặt hỏi, cả người khí tức cũng bộc phát không tốt.

Mục Giai Âm bởi vì vừa mới dùng sức đẩy, thật vất vả cố định tốt lại các đốt ngón tay sai vị. Mục Giai Âm đau đến khuôn mặt đều nhăn thành một đoàn, ngay cả nói cũng không nên lời, chỉ có thể thống khổ ở một bên thở dốc.

"Lại gãy xương ?" Quyền Thiệu Viêm đi đến bên người Mục Giai Âm, nhìn cánh tay Mục Giai Âm trong giọng nói bình tĩnh lại cất dấu một tia tức giận.

"Uh, ông xã, cái người bị bệnh thần kinh này đánh em." Mục Giai Âm làm nũng với Quyền Thiệu Viêm nói. Đứng rồi, kiếp trước Tà Trí Viễn còn coi nàng là tinh thần có vấn đề, liền đem nàng đưa vào bệnh viện tâm thần, khoản nợ này, nàng cũng thời khắc không dám quên đâu!

Cái tát này nàng đã sớm muốn đánh, bây giờ lại có Quyền Thiệu Viêm ở bên cạnh, nàng liền yên tâm đánh xuống.

Mục Giai Âm thật sự không muốn tiếp tục ở lại đây, liền ủy khuất nhìn Quyền Thiệu Viêm, cả người cũng hướng Quyền Thiệu Viêm rúc vào. Quyền Thiệu Viêm nhìn như thô bạo đem Mục Giai Âm ôm lấy, hướng khoa chính hình đi qua. Thời điểm đi ngang qua Tà Trí Viễn, Quyền Thiệu Viêm còn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tà Trí Viễn một giây mới triển khai bước chân.

Kia một cái liếc mắt không có nhiều lắm cảm xúc, cũng không biết vì sao lại khiến tóc gáy trên người Tà Trí Viễn dựng thẳng lên.

Quyền Thiệu Viêm rời đi quá nhanh, Mục Giai Thu một bên vừa mới vào cửa căn bản là không kịp ngăn cản Quyền Thiệu Viêm.

Vừa mới tiến vào phòng bệnh Mục Giai Thu chính là cùng Tả Trí Viễn mất to trừng mắt nhỏ, Mục Giai Thu trên mặt tươi cười đã sớm biến mất, thay vào một bộ hung ác cơ hồ cùng Quyền Thiệu Viêm không có sai biệt, giọng điệu lạnh như băng nói "Sao lại thế này? Mục Giai Âm vì sao đột nhiên đẩy người?"

"Tôi cũng không biết " Tả Trí Viễn bản thân cũng mơ hồ "Cô ấy đột nhiên trở nên có chút bài xích tôi, cô ấy có phải hay không phát hiện cái gì? Chẳng lẽ cô ta biết trước việc ở gian phòng kia?"

"Không có khả năng " Mục Giai Thu dùng ánh mắt ghen ghét gắt gao nhìn chăm chăm bộ dáng rời đi hết sức thân mật kia của Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm nói "Mục Giai Âm không đầu óc không có khả năng biết được. Hôm qua nó thoát được tuyệt đối chính là may mắn."

Nói xong, Mục Giai Thu mới châm chọc một phen nói tiếp "Người trước đừng vội, Mục Giai Âm hiện tại có thể là chịu kích thích quá độ, người chờ một thời gian lại tiếp cận Mục Giai Âm, dù sao nó chính là yêu người sâu đến cốt tủy, không có khả năng bài xích tiếp xúc của người." Hiện tại trọng yếu nhất chính là khiến Mục Giai Âm rời khỏi Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm rất vĩ đại, nàng sợ Mục Giai Âm sẽ yêu thương Quyền Thiệu Viêm, đến lúc đó chỉ sợ dùng hết mưu kế cũng chia tách được hai người kia.

Tả Trí Viễn trịnh trọng gật đầu, trên mặt biểu cảm cũng từ ngưng trọng biến thành thoải mái. Hắn lo lắng cái gì a, dù sao cái nữ nhân Mục Giai Âm không đầu óc kia lại thương hắn, lúc này đây phòng chừng cũng chỉ là tạm thời chịu kích thích quá độ mà thôi. Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm kia, vừa thấy chính là một tên bộ đội quê mùa, không hiểu ôn nhu cũng không hiểu lãng mạn, Mục Giai Âm là loại tiểu nữ nhân hồn nhiên không hiểu hiện thực làm sao có thể thích nam nhân như vậy. Hắn Tả Trí Viễn mới là người Mục Giai Âm yêu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hôn Tạm Biệt.

Khoa chinh hình, bác sĩ dùng ánh mắt đồng tình nhìn cánh tay lại bị thương của Mục Giai Âm, một ngày bị thương hai lần, này...Mục Giai Âm thật đúng là mệnh chịu khổ.

"Ta nói Lưu Duệ đi giáo huấn Tả Trí Viễn." Dám đẩy người của hắn, thật đúng là to gan lớn mật.

Mục Giai Âm con người sáng lên, này chồng nàng thật sự là quá suýt!

Chính là Mục Giai Âm còn chưa có giải thích, Quyền Thiệu Viêm lại thay đổi đề tài "Vừa mới là chuyện gì xảy ra?" Quyền Thiệu Viêm quen thuộc ôm lấy Mục Giai Âm, mềm nhẹ tránh đi cánh tay bị thương của Mục Giai Âm, chính là giọng điệu Quyền Thiệu Viêm lại kiên quyết không giống như động tác ôn nhu của hắn.

Chị cả như thế nào có thể đem cái tên nam nhân cận bả Tả Trí Viễn kia đến đây? Nàng hiện tại muốn thế nào giới thiệu với Quyền Thiệu Viêm a, Mục Giai Âm trong lòng kêu thầm.

Quyền Thiệu Viêm cũng không có ôm Mục Giai Âm về lại phòng cũ, mà là tùy tiện tìm một phòng bệnh không có người gần đây, đem Mục Giai Âm thả ở trên giường.

"Tả Trí Viễn có phải hay không làm em khó mở miệng?" Đem Mục Giai Âm đặt ở trên giường bệnh, Quyền Thiệu Viêm mới lại từ trên cao nhìn xuống Mục Giai Âm, trên người lãnh khí một tầng lại một tầng hướng bên ngoài tản ra.

Mục Giai Âm trên mặt ngay cả biểu cảm cợt nhả đều không có , nàng đột nhiên có loại dự cảm Quyền Thiệu Viêm cái gì cũng đều biết.

"Yêu nhau sáu năm?" Quyền Thiệu Viêm trong thanh âm hàm chứa lãnh ý cùng lửa giận, phảng phất trong lòng Mục Giai Âm chôn xuống một quả địa lôi, "Em đào hôn cũng là vì hắn? Vừa này..." Vừa này là cố ý dụng hắn kích thích Tả Trí Viễn sao?

Quyền Thiệu Viêm còn nhớ rõ Mục Giai Âm kia một tiếng ngọt ngào gọi ông xã.

Bất quá nếu là từ miệng Mục Giai Âm phát ra thì...tốt

Nguyên bản Quyền Thiệu Viêm không tính toán hiện tại truy cứu chuyện này, bất quá nghe Mục Giai Thu nhắc tới, Quyền Thiệu Viêm cũng liền tính toán hỏi Mục Giai Âm chuyện mà nàng vẫn luôn tránh né hắn.

Đưa lời nổ mạnh .

Phòng bệnh lạnh khí thật dày a, nghe chân tướng từ trong miệng Quyền Thiệu Viêm, kém chút liền làm cho không khí cả phòng bệnh đình chỉ lưu động.

Mục Giai Âm cảm thấy hô hấp có chút gian nan. Tả Trí Viễn xuất hiện, Quyền Thiệu Viêm có phải hay không liền giống như kiếp trước lựa chọn cùng nàng ly hôn? Kia ông nội phải thất vọng như thế nào? Mục Giai Âm vẫn còn nhớ rõ lúc sáng trong phòng bệnh, bộ dáng Quyền Thiệu Viêm thay nàng trước mặt ông nội giải vây.

Lúc Mục Giai Âm lại ngẩng đầu lên, liền thấy bóng dáng Quyền Thiệu Viêm rời đi, Mục Giai Âm quỳnh lên, cũng bắt chấp vội vàng đứng dậy, chạy nhanh vài bước liền chắn ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm, cánh tay trái bị thương nên vô pháp hành động, Mục Giai Âm liền dùng tay phải ôm lấy thất lưng Quyền Thiệu Viêm, chặt chẽ chế trụ. Giống như muốn dùng hết khí lực toàn thân.

Mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Giai Âm cũng bình tĩnh nhìn Quyền Thiệu Viêm, vẫn không nhúc nhích...

"Em muốn làm cái gì?" Quyền Thiệu Viêm xem biểu cảm có chút cố chấp của Mục Giai Âm hỏi.

Nàng muốn làm cái gì? Nàng sợ Quyền Thiệu Viêm tức giận liền cứ như vậy mà rời đi, nàng sợ hãi Quyền Thiệu Viêm cùng nàng ly hôn, nàng sợ hãi ông nội lại nhận kích thích, nàng sợ hãi không có Quyền Thiệu Viêm Tả Trí Viễn sẽ vọt vào phòng bệnh đối nàng quyền đàm cược đá... Nàng muốn làm cái gì, giờ phút này đầu óc mờ mịt, nàng chỉ thầm nghĩ phải lưu lại Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm không nói chuyện, chính là mở to hai mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm. Sau một lúc lâu, thấy Quyền Thiệu Viêm đều không có phản ứng, Mục Giai Âm mới có chút uể oải đem đầu cúi xuống. Bọn họ bắt quả nhận thức cũng mới một ngày mà thôi, kết hôn cũng là việc người hai nhà định xuống, liền ngay cả hình kết hôn đều là dùng hai tấm ảnh chụp hợp thành, bọn họ nói đến cùng kỳ thực căn bản là không quen thuộc...

Mục Giai Âm trong mắt uể oải mới vừa dâng lên, đầu đột nhiên đã bị người nâng lên, mà trên môi cũng kèm trên một cánh môi ấm áp áp tới.

Mục Giai Âm mở to hai mắt, cả người đều bất động, đầu một mảnh hỗn loạn. Nàng có thể hay không hỏi một câu, Quyền Thiệu Viêm đây là đang làm cái gì? Tối hôm qua, hai người bọn họ đều trúng được, Mục Giai Âm đối với tối hôm qua thực tại không có bao nhiêu ấn tượng, cũng tự nhiên hơn nhiều.

Nhưng là bây giờ...hôn, Quyền Thiệu Viêm lại là đang làm cái gì?

Bị Quyền Thiệu Viêm đè nặng tại cửa, Mục Giai Âm căn bản là phản kháng không kịp, chỉ có thể tùy ý Quyền Thiệu Viêm muốn làm gì thì làm.

Quyền Thiệu Viêm hôn đến thật kịch liệt, Mục Giai Âm cảm thấy nàng giống như là con thuyền nhỏ trên mặt biển tùy thời đều có khả năng bị cán nuốt, chỉ có thể bất lực ôm thất lưng Quyền Thiệu Viêm đòi lấy cảm giác an toàn.

Mục Giai Âm không biết nộ hôn này giằng co bao lâu, chỉ cảm thấy bản thân kém chút nữa liền thở không được, Quyền Thiệu Viêm mới buông nàng ra. Nếu không phải tay Quyền Thiệu Viêm còn đang gắt gao ôm thất lưng của nàng, Mục Giai Âm nhất định cứ như vậy xui lờ đi a.

Mục Giai Âm hé môi hô hấp dồn dập, một bên lại quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn sắc mặt Quyền Thiệu Viêm, cũng không dám đi đoán tâm tư Quyền Thiệu Viêm.

"Anh vừa mới tiếp nhận mệnh lệnh, phải ra nước ngoài một chuyến, một tháng sau mới trở về." Quyền Thiệu Viêm đối với nàng giải thích nói, tay đặt trên lưng Mục Giai Âm cũng dần dần buộc chặt "Chính em ngầm lại xem muốn xử lý quan hệ của chúng ta như thế nào." Tốt nhất là xử lý sạch sẽ, bằng không hấn không đề ý "giúp" Mục Giai Âm a.

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm liền buông lỏng thất lưng Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm lại muốn đi đâu? Mục Giai Âm chạy nhanh ôm cổ Quyền Thiệu Viêm, không để ý thẹn thùng vừa rồi, đem cả người đều dựa vào Quyền Thiệu Viêm nói, "Quyền Thiệu Viêm, chuyện về Tả Trí Viễn em sẽ giải thích, anh cho em chút thời gian được không? Em đào hôn... Thật là bởi vì hấn, nhưng là em hiện tại đã hối hận ..."

Quả nhiên đúng như tư liệu của Lưu Duệ đưa cho hấn, tối thiểu hấn đoán rằng Mục Giai Âm là vì Tả Trí Viễn mới đào hôn là đúng. Giải thích? Lưu Duệ cho hấn ảnh chụp, hấn cũng nhìn ra được Mục Giai Âm đối Tả Trí Viễn thật sự yêu thích, hiện tại Mục Giai Âm ở cùng với hấn là vì Mục Uẩn Ngạo cũng là vì kích thích Tả Trí Viễn sao?

Hôn nhân không phải trò đùa, hấn cũng không muốn tùy hứng lần nữa.

"Vậy một tháng sau, cho anh đáp án." Đến lúc đó, Mục Giai Âm nếu là còn lựa chọn cùng với hấn, như vậy về sau đừng nghĩ rời đi hấn. Cho dù hấn thích Mục Giai Âm rất nhiều năm, cũng không có nghĩa là hấn có thể dễ dàng tha thứ cho sự phản bội.

Đến lúc đó, cho dù Mục Giai Âm đổi ý, hấn cũng muốn đem Mục Giai Âm giam cầm bên người hấn. Càng yêu càng sâu, càng đối với Mục Giai Âm chấp niệm.

Quyền Thiệu Viêm mở ra cửa phòng bệnh, sải bước đi ra ngoài.

Mục Giai Âm tựa vào cửa phòng bệnh, vuốt nhẹ môi mình, nhìn chằm chằm bóng lưng Quyền Thiệu Viêm, hai mắt đột nhiên nước mắt lấp đầy, Quyền

Thiệu Viêm là cái đại hỗn đản! Ăn sạch sành sanh nàg liền đi!

Mà Quyền Thiệu Viêm cứ vậy đi không quay đầu lại, hình như là sợ vừa quay đầu lại liền...đi không được.

Vì tiện chiều cổ ông nội, Mục Giai Âm liền chuyển đến ở gần bệnh viện quân khu, Quyền Duệ Tân gặp Mục Giai Âm ở bệnh viện chạy tới chạy lui, rõ ràng liền lăm dụng chức quyền, trực tiếp đề cho Mục Giai Âm ở ngay tại phòng bên cạnh phòng bệnh của Mục Uẩn Ngao.

Đối với việc này, Mục Uẩn Ngao tuy rằng ở mặt ngoài châm chọc Quyền Duệ Tân không đạo đức, bắt quá trong lòng lại vô cùng tán dương Quyền Duệ Tân có nghĩa khí, không hổ là bạn hữu lâu năm, chính là tri tâm!

Quyền Duệ Tân đang nghe đến Mục Uẩn Ngao nói, hần...lại trước mặt người khác bị sai sử, liền mặt đen. Quên đi, lần này là vì cháu dâu, hần... Hần nhin!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ai Mất Mặt Hơn.

"Quyền Duệ Tân, ông lại ăn trực!" Mục Uẩn Ngao thấy Quyền Duệ Tân liền trợn mắt mắng.

"Không có biện pháp, ai bảo cháu dâu làm cơm so với đầu bếp cao cấp còn ngon hơn?" Quyền Duệ Tân cười hề hề hai tay xoa xoa nhìn Mục Giai Âm khích lệ, sau liền phản bác nói "Cái gì gọi là ăn trực, Giai Âm là cháu dâu của tôi, ăn trực cũng là ông ăn a!"

Nhìn Quyền Duệ Tân liền cảm thấy chướng mắt, bệnh đều dường thật không tốt a, Mục Uẩn Ngao hừ lạnh một tiếng nói "Giai Âm là cháu gái tôi, nếu bàn về thân, cũng là thân với tôi hơn."

"Cháu gái gả ra ngoài, như bát nước hắt đi, hiện tại Giai Âm là người nhà tôi, với lão già ông một xu quan hệ đều không có " Quyền Duệ Tân đắc ý cười, nhìn Giai Âm nói "Giai Âm, cháu nói đúng không?"

"Gia gia, hai người đừng gây nã " Mục Giai Âm cười, đứng lên nói " Chú Vương muốn cháu giúp đỡ công nhân viên trong bệnh viện nấu cơm, cháu đi trước."

Kiếp trước vì muốn lấy lòng Tả Trí Viễn, nàg nơi nơi theo trường lớp này nọ học, luyện được một tay nấu nướng giỏi. Chính là, Tả Trí Viễn nhất định không có phúc hưởng.

Chính là, xem bộ dáng hai lão gia gia ăn ngon như vậy nàg thật rất mỹ mãn, Mục Giai Âm cảm thấy chính mình học nấu ăn giỏi là một việc làm hết sức chính xác.

Hơn nữa, thái độ Quyền Duệ Tân đối với nàg lại gián tiếp chứng minh một việc, muốn chinh phục một người đàn ông, điều đầu tiên là thông qua dạ dày của người đó. Thời gian đầu mới tới chiều cổ ông nội, Quyền Duệ Tân luôn đối với nàg dụng râu tròng mắt, hoàn hảo là nàg cổ gấn nhẵn tốt, nhin xuống. Mấy ngày nay, phong thủy liền thay phiên chuyển đổi thành Quyền Duệ Tân một về lấy lòng nàg, khích lệ nàg, chính là vì bữa ăn hằng ngày a.

Nghĩ đến chuyện này, Mục Giai Âm liền ngay cả ngủ đều có thể cười ra tiếng.

"Cháu cũng không phải người của bệnh viện " không đợi Mục Uẩn Ngao nói chuyện, Quyền Duệ Tân liền bắt mồm nói " Tại sao phải cả ngày giúp đỡ bọn họ nấu cơm, lại nói miệng vết thương của cháu cũng vừa mới tốt, như vậy sẽ mệt nhọc ."

"Chính là do họ lười, bản thân không làm cơm, lại muốn tiểu nha đầu cháu đi làm " Mục Uẩn Ngao ở chuyện này lại cùng Quyền Duệ Tân thống nhất mặt trận "Cháu nói cho bọn họ biết, ông đã ra lệnh, không cho cháu đi."

Trong chuyện này, Mục Uẩn Ngao thật sự bức bối, mặt càng lúc càng đen.

Mục Giai Âm lại một lần nữa hoa hoa lệ lệ bất lực.

Sự việc này cơ hồ mỗi ngày đều phải trình diễn một lần, lúc bắt đầu Mục Giai Âm còn có thể bởi vì nghĩ giải thích như thế nào mà phải vất hết óc, hiện tại Mục Giai Âm liền lạnh nhạt "Ông nội, cháu đi trước, đợi lát nữa lại đến cùng các người."

Nói xong, Mục Giai Âm liền không để ý hai người đàn ông trong phòng trực tiếp đi ra ngoài.

"Thật bất hiếu a!" Mục Uẩn Ngao vô cùng đau đớn, cháu gái thế nào lại tốt với đám người đó như vậy , còn lão già ông đây thì sao a.

Quyền Duệ Tân nhưng là không có phối hợp Mục Uẩn Ngao, ngược lại chậm rãi ăn cơm do Mục Giai Âm làm, trong mắt cũng là một mảnh cảm khái "Ta hiện tại mới phát hiện, kỳ thực lão già ông tuyệt không có khoa trương cháu đâu chút nào, Giai Âm so với ông nói còn muốn tốt hơn, ông thế nào lại không nói với tôi tính tình Giai Âm tốt như vậy, nấu cơm cũng quá ngon đi, này quả thực chính là đứa cháu đầu hoàn mỹ nhất mà tôi chọn được a."

Quyền Duệ Tân cả đời cùng Mục Uẩn Ngao lấy tranh luận làm vui. Con trai của Mục Uẩn Ngao kỳ thực cũng thuộc thế hệ thanh niên nổi bật, bất quá cũng là thường xuyên bị Quyền Duệ Tân tổn hại ngay cả cười giỡn đều làm không được. Hiện tại Quyền Duệ Tân hào phóng như vậy khen Mục Giai Âm, rõ ràng là đối Mục Giai Âm rất vừa lòng.

Mục Uẩn Ngao vui tươi hơn hờ cười, tươi cười đã có chút xấu hổ.

Đề ông một hồi sinh bệnh liền khiến Giai Âm đột nhiên trưởng thành. Trước kia Giai Âm tuyệt đối là một đứa nhỏ làm cho người ta đau đầu, mà làm cho người ta đau đầu liền không tính, càng làm cho ông lo lắng hơn là nhân phẩm của Giai Âm. Nhà bọn họ luôn là khỏi xưng tính nhiệt tình hào phóng, Mục Uẩn Ngao có thể cam đoan ông tuyệt đối là làm gương tốt cái điểm này. Mà hai đứa con sớm mất là con trai cùng con dâu của ông cũng là người như vậy.

Nhưng Giai Âm lại không, cho dù ông đem Giai Âm ra nước ngoài, Giai Âm lại vẫn là như vậy làm theo ý mình, trong ngày thường đối nhân xử thế đều là thờ ơ, làm người, nói thẳng ra chính là vì tư lợi. Tóm lại tuyệt đối là người có tính tình không tốt, chính ông thân thể đã luôn bất ổn, ông sợ bản thân sau khi qua đời, Giai Âm không có ai che chở, phải sống vất vả. Mới tư tâm muốn đem Giai Âm gả vào nhà tốt, nghĩ tới nghĩ lui, liền đem chủ ý đánh tới lão già Quyền Duệ Tân này.

Giai Âm hồi nhỏ cùng Quyền Thiệu Viêm đích xác là có hôn ước, bất quá kia cũng là lời hứa bằng miệng, nói đúng ra chính là hai lão già họ nói đùa. Nhưng lời nói đùa này cũng bị Mục Uẩn Ngao đưa ra làm thật, dứt khoát Quyền Thiệu Viêm vẫn phải đáp ứng.

Quyền Duệ Tân luôn là quan không được cháu của ông ta, Quyền Thiệu Viêm đáp ứng rồi chính là Quyền gia cao thấp đều đáp ứng rồi.

Mục Uẩn Ngao khi đó đã nghĩ, Quyền Thiệu Viêm là ông nhìn chăm chăm từ nhỏ đến lớn, là người đã nói là làm, về sau tuyệt đối sẽ không bạc đãi Giai Âm, hơn nữa ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm còn được lão già kia một bên giúp đỡ, Giai Âm tuyệt đối là xuôi gió xuôi nước, cả đời đều không phải cực khổ.

Chính là ông không nghĩ tới Giai Âm sau khi đáp ứng gả lại ngay ngày hôn lễ đào hôn, thất vọng cùng phần nộ liền khiến ông ngã xuống. Bất quá vì vậy, Mục Uẩn Ngao cảm thấy rất đáng giá, ít nhất cái đứa nhỏ Giai Âm khiến người yêu thích hồi nhỏ kia đã quay trở lại, Giai Âm bây giờ mới là Giai Âm trong trí nhớ của ông!

Nghĩ đến Giai Âm, liền thấy cái tiểu tử Quyền gia kia liền không là gì cả, Mục Uẩn Ngao nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm cũng rất là bất mãn, liếc Quyền Duệ Tân một cái, đưa tay ngăn lại đồ ăn nói "Tôi nói, cái thằng nhóc kia nhà ông đến cùng là chuyện gì xảy ra? Liền cứ như vậy mặc kệ Giai Âm nhà ta?"

Mất thấy miếng ngon sắp đến miệng, lại bị Mục Uẩn Ngao ngăn lại, Quyền Duệ Tân cũng không vội "Cái gì mà mặc kệ Giai Âm? Đây là quốc gia có việc, thằng nhóc kia phải ra tiền tuyến, mười ngày sau nó liền trở lại."

"Hơn nữa..." nhớ tới hành động lúc trước của Mục Giai Âm, Quyền Duệ Tân liền nhỏ giọng hướng Mục Uẩn Ngao oán giận nói "Nếu không phải cháu gái nhà ông ở trước nhân dân cả nước làm ra sự tình mất mặt như vậy thì thằng nhóc kia sao lại chạy?"

Chuyện kia thật đúng là Mục Giai Âm sai, Mục Uẩn Ngao xấu hổ ho nhẹ một tiếng, nhớ tới lời nói của Quyền Duệ Tân, lại thấp giọng nói "Chuyện kia rõ ràng là cháu gái tôi càng mất mặt hơn!"

Hiện tại internet rất phát triển, Mục Uẩn Ngao cùng Quyền Duệ Tân tuy rằng không hiểu gì về internet, nhưng là xem trang web vẫn không thành vấn đề, hơn nữa, hiện tại hai người bọn họ là càng ngày càng thích ở trên mạng xem tin tức. Tự nhiên, tin tức về Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm cũng rơi vào trong mắt hai lão.

Hầu hết mọi người trên đó tự nhiên là phê phán Mục Giai Âm, ngu ngốc lại nộ cạn. Cái này, Mục Uẩn Ngao chính là bị ghen một hồi.

Giai Âm nhà lão chính là kêu đơn thuần!

Bất quá, ông một người có lợi hại bao nhiêu cũng so không lại hơn mười triệu người dân. Ông cũng chỉ có thể đem khẩu khí ghen ở trong lòng, thuận tiện nhắc nhở Giai Âm không cần lên mạng, mà Mục Giai Âm dứt khoát đối với internet hay TV này họ đều không dậy nổi hứng thú, giống như cũng không biết trên mạng đối nàng đánh giá như thế nào, Mục Uẩn Ngao có thể này mới thoáng yên tâm một ít.

"Cháu trai tôi cũng hết sức mất mặt." Quyền Duệ Tân lập tức nhỏ giọng phản bác.

Toàn bộ giới thượng lưu chỉ sợ đều đang cười cháu của ông, chính là những người đó lại không phải có cái gì liền nói cái đó, mà là đem chuyện này cười thâm trong lòng, một đám đều là nham hiểm!

Mục Uẩn Ngao cùng Quyền Duệ Tân cho tới bây giờ đều là thích tranh đấu, hai người lập tức liền nổi lên đề tài này. Mà Mục Giai Âm cũng đến căn tin.

Chương 14: Tin Vui

Mục Giai Âm là chủ động đến hỗ trợ, mục đích của nàng cũng chỉ có một chính là mượn lòng người. Kiếp trước, Mục Giai Nhan chính là người thứ ba khiến cho hoàn cảnh của nàng khôn cùng thất vọng đến như vậy, lại còn bị người khác nói báo ứng đến còn chưa đủ nhiều.

Mục Giai Âm rõ ràng một việc chính là lòng người rất trọng yếu. Nàng giúp những người này, những người này có tình, có lẽ ở tương lai một ngày nào đó có thể dùng tới.

Mục Giai Âm nấu cơm ngon, đây là toàn bộ mọi người trong quân khu Tổng viện công nhận, từ khi Mục Giai Âm đến căn tin quân khu Tổng viện hỗ trợ, món ăn mỗi ngày so ra càng lúc càng ngon hơn, nhân viên cùng mọi người khỏi nói lại càng ngày càng chen chúc đến căn tin của quân khu Tổng viện, còn có không ít người đều là cố ý trà trộn để vào ăn.

Đối với việc đề cao chất lượng sinh hoạt cho mọi người của Mục Giai Âm, toàn bộ đầu bếp quân khu Tổng viện đều tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

Bọn họ tự nhiên cũng biết chuyện của Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm, bất quá đó là chuyện vợ chồng son nhà người ta, bọn họ cần gì phải quản này nọ. Hơn nữa, xem bộ dáng Mục Giai Âm nầy ngày nay, rõ ràng không giống như là cái loại nữ sinh không hiểu chuyện, việc đào hôn phỏng chừng cũng là có ân tình khác. Nói không chừng là Quyền Thiệu Viêm khi để Mục Giai Âm đi, nếu không Mục Giai Âm có năng lực chịu khổ, còn là cô gái nhỏ đáng yêu như vậy lại có thể đào hôn sao? Xem bộ dạng lão Tư lệnh, rõ ràng là đối với đứa cháu dâu này hết sức vừa lòng a.

Hiện tại có cô gái trẻ nào lại thích xuống bếp? Còn giúp đỡ mọi người nấu cơm? Huống chi còn là cháu gái của lão tổng, ở đâu lại giống loại thiên kim an nhàn chỉ biết hưởng thụ đâu? Sau, ngay cả đầu bếp chính cũng đối với Mục Giai Âm rất là vừa lòng. Âm thâm thề, về sau tìm người cho đứa nhỏ nhà mình đính thân, liền nhân phẩm phải được như Mục Giai Âm mới được.

Hôm nay phòng bếp nấu canh cá, Mục Giai Âm liền đi hỗ trợ xử lý cá. Chính là, không biết vì sao mùi cá lại khiến Mục Giai Âm cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

"Giai Âm, như thế nào a? Thân thể không thoải mái sao?" Bếp trưởng của bệnh viện -- chú Vương thấy Mục Giai Âm thường hay dừng lại ần ần cố hóng, liền thân thiết đi lên phía trước hỏi thăm.

Mục Giai Âm hơi hơi gật đầu, có chút khó chịu nói "Không biết như thế nào, mấy ngày nay cháu luôn không ngủ được mùi này nọ."

Bình thường kỳ thực đều sẽ không như vậy, chỉ có ở thời điểm ngủ đến hương vị này nọ, nàng sẽ cảm thấy khó chịu.

Ở dưới phòng bếp làm việc phần lớn là nhóm các bác gái lớn tuổi, nhìn đến bộ dáng này của Mục Giai Âm, mọi người lập tức liền liên tưởng đến một sự tình. Thím Lí hay bên cạnh cùng Mục Giai Âm nấu cơm nhìn đến bộ dạng này của Giai Âm, liền nói ra tiếng nói chung của mọi người "Giai Âm, cháu có phải hay không mang thai a?"

"Mang thai?" Mục Giai Âm căn bản là không nghĩ tới.

Thân thể của nàng đã sớm hư tổn, thế nào sẽ lại mang thai? Không đúng, Mục Giai Âm đột nhiên nhớ tới, này không còn là kiếp trước, nàng không có gả cho Tả Trí Viễn, thân thể của nàng như trước vẫn rất tốt mà.

Nói như vậy mang thai cũng là có khả năng, nhưng là nàng cùng Quyền Thiệu Viêm lần đó là lần đầu tiên, hơn nữa bọn họ cũng chỉ có như vậy một lần, thật là mang thai sao? Mục Giai Âm chỉ cảm thấy có chút không thể tin được. Hẳn là chính nàng gần đây ăn bậy bạ không sạch sẽ gì đó đi, Mục Giai Âm trong lòng nói thầm.

Thím Lí thấy Mục Giai Âm cau mày, một bộ nghĩ mãi không xong, liền đem Mục Giai Âm trực tiếp kéo đến góc nói "Giai Âm, kỳ trước của cháu là khi nào?"

"Cháu không nhớ rõ " Mục Giai Âm thành thật lắc đầu.

"Các người tuổi trẻ a, liền luôn không chú ý việc này." Thím Lí một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trực tiếp nói với Mục Giai Âm "Con gái của thím làm ở trong khoa phụ sản, thím gọi điện thoại cho nó, đợi lát nữa cháu đi qua kiểm tra một chút."

Đây chính là hai năm trước, nàng làm sao có thể nhớ được a?

Bất quá, khoa phụ sản, nên hay không? Nàng cho tới bây giờ đều không có ôm hi vọng được mang thai.

Nhìn Mục Giai Âm do dự, thím Lí cố ý nghiêm mặt "Liền kiểm tra một chút mà thôi, xem bộ dạng cháu khó xử như thế, thế nào? Không chịu nhận ý tốt của thím Lí người sao?"

"Dạ không, cháu... " Mục Giai Âm liên tục lắc lắc đầu, nhìn về tức giận trong mắt thím Lí liền bất đắc dĩ gật đầu nói "Được rồi, cháu liền đi."

"Vậy mới tốt. " thím Lí nhẹ nhàng sờ đầu Mục Giai Âm "Thân thể của chính mình nhất định phải chiều cố thật tốt."

Thím Lí kỳ thực là có tư tâm hi vọng Mục Giai Âm mang thai, nếu Giai Âm mang thai, phỏng chừng Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm liền đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thôi.

Trên đường đến khoa phụ sản, Mục Giai Âm do dự không thôi, nếu không phải nghĩ đến tầm mắt hung dữ kia của thím Lí, Mục Giai Âm nhất định sẽ không đi.

Lần trước đi khoa phụ sản, liền cho nàng kết quả vô sinh, điều này làm cho Mục Giai Âm liền bắt đầu đối với khoa phụ sản có chút sợ hãi.

Thím Lí quả nhiên có gọi điện thoại qua khoa phụ sản, Mục Giai Âm vừa đến đã trực tiếp bị mang đi làm siêu âm, mà kết quả siêu âm cũng rất nhanh liền có.

Kết quả biểu hiện, Mục Giai Âm mang thai, số trời liền sau hai mươi ngày cho nàng mang thai.

"Chúc mừng Quyền thiếu phu nhân. " Bác sĩ khoa phụ sản tự nhiên là biết Mục Giai Âm gả cho ai, Mục Giai Âm cùng Mục Uẩn Ngạo coi như là ở ở đây khá lâu, ai ai cũng đều biết.

"Cám ơn cô." Mục Giai Âm chạy nhanh nói cảm tạ với bác sĩ, liền tục xem lại kết quả, Mục Giai Âm thật không dám tin là nàng lại mang thai, trong lúc nhất thời trong lòng liền ngũ vị tạp trần, đứa nhỏ này đến ngoài ý muốn, bản thân Mục Giai Âm cũng không biết hiện tại là cái cảm xúc gì.

"Bất quá, thai tượng đứa nhỏ có vẻ bất ổn. " đây chính là đứa nhỏ của hai nhà Quyền gia cùng Mục gia, bác sĩ tự nhiên là không dám chậm trễ, liền tục dặn dò Mục Giai Âm một đồng sự việc, lại lấy cho Mục Giai Âm thêm một đồng thuốc dưỡng thai.

Việc vui tự nhiên cũng là truyền mau.

Thời điểm Mục Giai Âm còn đang ở khoa phụ sản, tin tức nàng mang thai cũng đã truyền khắp toàn bộ quân khu Tổng viện.

Mà Mục Uẩn Ngạo cùng Quyền Duệ Tân hai người còn đang tranh cãi xem ai mất mặt hơn ai.

Người đi báo tin vui liền thấy hai cái lão nhân cơ hồ là đối đầu nhau, biểu cảm hung thần thì thảm. Đây là phương pháp tranh cãi mới của hai vị lão gia sao?

Người báo tin vui một mặt hắc tuyến hướng về Mục Uẩn Ngạo cùng Quyền Duệ Tân đi qua.

Vừa nghe đến tiếng bước chân, Mục Uẩn Ngạo cùng Quyền Duệ Tân lập tức ngồi thẳng dậy, nhất tề bày ra miệng cười, hướng cửa nhìn qua. Chờ nhìn người đến là bác sĩ chữa trị cho Mục Uẩn Ngạo, hai người lại nhất tề quay mặt đi không để ý.

Bọn họ vừa nãy sợ dĩ thanh âm nhỏ còn cảnh giác như vậy, hoàn toàn là sợ đề tài mẫn cảm như vậy mà để Giai Âm nghe được, lại khiến Giai Âm thương tâm.

Bác sĩ sớm đã thành thói quen, cả trái tim cũng bị luyện thành tường đồng vách sắt, bách độc bất xâm "Vốn là muốn báo tin vui cho hai người, xem ra hai người là không muốn nghe? Tôi đây đã có thể đi."

"Tin vui?" Mục Uẩn Ngạo có ý đùa đối với Quyền Duệ Tân khiêu khích nói, vừa nãy bọn họ còn chưa có tranh luận ra kết quả đâu "Quyền gia có tai nạn chết người?" Cũng có thể nói như thế, bác sĩ mỉm cười gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mang Thai

Edit+Beta: Tiểu Vân nhi

Mục Uẩn Ngạo cùng Quyền Duệ Tân trao đổi ánh mắt, hai người biểu cảm nhất trí đen lại.

Quyền gia hiện tại có Quyền Thiệu Viêm đang xuất ngoại làm nhiệm vụ, người em trai lại ở trên thương trường, tuy đầu đá nhau nhưng cũng không nguy hiểm gì, cô em út thì vẫn còn đang học sơ trung, tỷ lệ nguy hiểm lại càng không có, vậy người duy nhất có khả năng gặp chuyện không may chính là Quyền Thiệu Viêm.

"Thiệu Viêm như thế nào?" Mục Uẩn Ngao cùng Quyền Duệ Tân nhất tề khẩn trương hỏi.

Lần đầu tiên thấy sắc mặt này của chủ nhân Quyền gia cùng Mục gia, bác sĩ trong lòng quả thực là vui vẻ, giọng điệu cũng thêm phần thần bí "Không phải Quyền thiếu, là vợ Quyền thiếu."

"Giai Âm?" Mục Uẩn Ngao kỳ quái, Mục Giai Âm cũng chỉ là đến phòng bếp giúp đỡ mà thôi, nơi này lại là quân khu Tổng viện, Giai Âm có thể gặp nguy hiểm gì?

Mục Giai Âm cũng đang ôm tâm tình không yên đi tới phòng bệnh ông nội nhà mình.

Nghe được ông nội gọi nàng, Mục Giai Âm không kịp buông xuống thuốc điều dưỡng, liền tiến vào hỏi "Ông nội, ông gọi cháu?"

Mục Uẩn Ngao cùng Quyền Duệ Tân lên lên xuống xuống đem Mục Giai Âm đánh giá một phen, sau khi xác định Mục Giai Âm không có việc gì, mới nhìn chằm chằm đồng thuốc trên tay Mục Giai Âm hỏi "Giai Âm, cháu làm sao vậy? Sinh bệnh gì?"

"Chúc mừng nhị lão. " bác sĩ thấy trêu chọc cũng đã đủ, rốt cục lên tiếng nói "Quyền thiếu phu nhân mang thai."

"Cái gì?" Mục Uẩn Ngao kinh ngạc, chiếc đũa trong tay trực tiếp rơi xuống đất.

"Ông không phải... không phải nói liên quan đến mạng người sao?" Quyền Duệ Tân hình tượng uy nghiêm ngày thường cũng mất sạch, nói chuyện thế nhưng cũng lắp bắp.

"Đúng rồi. " bác sĩ mặt mày cong cong cười "Nhưng không phải là tai nạn chết người?"

Mục Giai Âm đồng tình nhìn nhìn vị bác sĩ nào đó.

Vị bác sĩ này chẳng lẽ không thấy ánh mắt nhị lão đều thay đổi sao? Trong ấn tượng của nàng, đây là điềm báo nhị lão muốn làm chuyện xấu, tuy rằng không có chính mắt nhìn thấy bộ dạng chính người của hai lão nhân gia, nhưng Mục Giai Âm tuyệt đối sẽ không hoài nghi năng lực chính người của hai lão nhân gia a.

Bác sĩ từ trong ánh mắt đồng tình của Mục Giai Âm mới hậu tri hậu giác phát hiện hành vi vừa rồi của ông quả thực chính là chụp mũ ông lão hồ, nhất thời liền cười không nổi, liền nói tạm biệt một phòng ba người, lập tức biến mất khỏi phòng, chỉ hy vọng một màn vừa rồi giống như chưa từng phát sinh.

Chỉ tiếc, nhị lão kia ánh mắt hung tàn, sợ là ý tưởng của hần chính là bọt nước mà thôi.

Nhị lão tầm mắt cũng không ở trên người bác sĩ lâu, rất nhanh đã đem ánh mắt chuyển tới trên người Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm trong lúc nhất thời bị hai người nhìn tới da đầu run lên. Đây một đường đi tới nàng đều cảm thấy có chút mất tự nhiên, hại nàng chỉ có thể cúi đầu đi thật nhanh trở về, nhưng là ánh mắt những người đó so ra còn kém hơn hai tầm mắt hiện tại a, nàng hiện tại thật là muốn trốn!

"Giai Âm, cháu thật sự mang thai?" Mục Uẩn Ngao hưng phấn hỏi. Ông cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Mục Giai Âm có thể nhanh như vậy đã mang thai.

Ông vốn tưởng rằng Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm ít nhất cũng phải cần một đoạn thời gian dài tiếp xúc quen thuộc lẫn nhau, về phần mang thai, lúc trước khi tác hợp Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm ông vẫn chưa nghĩ tới.

Quyền Duệ Tân cũng hưng phấn nhìn Mục Giai Âm, khẩn thiết chờ đáp án từ Mục Giai Âm. Tuy rằng biết vị bác sĩ kia tuyệt đối không có khả năng lừa bịp họ, bất quá chuyện trọng đại như vậy, bọn họ vẫn là hi vọng có thể nghe được chính miệng Mục Giai Âm xác thực.

"Dạ." Mục Giai Âm gật gật đầu, dưới ánh mắt như đèn pha của hai ông, thanh âm Mục Giai Âm không khỏi yếu đi vài phần "Thời gian đại khái chính là hai mươi hai ngày." nói xong Mục Giai Âm mới nghĩ đến... nguyên lai Quyền Thiệu Viêm đã đi hai mươi hai ngày rồi.

Như vậy Quyền Thiệu Viêm có phải hay không đã sắp trở về, anh ấy đến cùng có thích hay không thích đứa nhỏ này? Mục Giai Âm đột nhiên trở nên bất ổn. Nếu Quyền Thiệu Viêm không thích, cùng lắm thì ly hôn! Dù sao nàng nhất định phải bảo vệ đứa nhỏ này, Mục Giai Âm hạ quyết tâm, kiếp trước thân thể tổn thương luôn luôn là nỗi đau trong lòng của nàng, kiếp này may mắn lại có đứa nhỏ, nàng không có khả năng nhìn đứa nhỏ này gặp chuyện không may.

Hơn nữa, nàng hiện tại có Quyền Duệ Tân làm chỗ dựa, Quyền Thiệu Viêm nếu thật sự không vui với đứa nhỏ này, cũng không thể làm gì được nàng. Mục Giai Âm tâm tư thay đổi thật nhanh, tâm tình liền sung sướng hơn rất nhiều.

Mà sau khi có được đáp án, không khí mừng như điên nhất thời lấp đầy trong phòng.

"Cháu ta chính là lợi hại." Quyền Duệ Tân vui vẻ, không khỏi khích lệ nói.

"Nếu không có cháu gái ta, một mình thằng cháu của ông thì lợi hại nơi nào." Mục Uẩn Ngao bắt mắt bộ dáng khoe khoang của Quyền Duệ Tân.

"Tốt, tốt, tốt." Có chất trai, Quyền Duệ Tân cũng bất chấp không cùng Mục Uẩn Ngao đấu võ mồm. Ngược lại đi ra phía trước trực tiếp đem đồng thuốc trong tay Mục Giai Âm cầm nói "Giai Âm đều đã mang thai, không nên cầm nặng như vậy."

Mục Giai Âm thấy đồ trong tay tất cả đều bị Quyền Duệ Tân cướp đi, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười "Không có việc gì. Ông, bác sĩ chỉ nói thai tượng của cháu có chút bất ổn, nhắc nhở cháu chú ý dưỡng thai mà thôi, ôm vài thứ vẫn là có thể ." Mục Giai Âm cho rằng vị bác sĩ lúc này đã đem sự tình đều nói rõ cho hai vị trước mặt, cho nên cũng không che giấu đem chân tướng nói ra.

"Thai tượng bất ổn?" Mục Uẩn Ngạo sắc mặt ngưng trọng nhìn Mục Giai Âm "Sao lại thế này?"

"Cũng không có gì, bác sĩ nói cháu gần đây cảm xúc không được tốt, thai nhi còn có chút không ổn định, bắt quá không trở ngại, điều trị một chút thì tốt rồi." Mục Giai Âm chạy nhanh an ủi ông nội nhà mình. Nàng gần đây mỗi buổi tối ngủ đều không an ổn, cơ hồ mỗi ngày đều sẽ giật mình từ trong mơ tỉnh lại, tự nhiên là đối với thai nhi không tốt.

Cảm xúc không được tốt? Mục Uẩn Ngạo cùng Quyền Duệ Tân đồng thời liền nghĩ tới khẳng định là vì sự tình gần đây của Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm.

Nguyên bản hai ông cũng không định nhúng tay vào việc giữa hai vợ chồng cháu mình, dù sao giữa vợ chồng mọi chuyện cần chính mình giải quyết mà không phải do người ngoài điều giải. Theo bọn họ Mục Giai Âm là đứa trẻ có hiểu biết, hơn nữa thái độ Quyền Thiệu Viêm ngày đó đối với Mục Giai Âm cũng là có chút quan tâm, có chút cảm tình, bọn họ cũng không lo lắng gì mấy.

Nhưng là, nếu việc này làm cho Mục Giai Âm tâm tình hậm hực vậy thì không tốt.

"Thuốc này uống như thế nào?" Mục Uẩn Ngạo theo trên bàn cầm tới gói thuốc to, liền hướng tới phòng cách vách của Mục Giai Âm đi qua. Mục Giai Âm cũng chạy nhanh đuổi kịp, vài lần muốn cướp trở lại, nhưng đều lấy không được.

Mục Uẩn Ngạo cơ hồ là tỉ mỉ đem liều lượng cách dùng đều hỏi một lần.

Mà bên kia, Quyền Duệ Tân cũng liền gọi điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm.

"Ông nội, như thế nào?" Quyền Duệ Tân gấp gáp gọi cho Quyền Thiệu Viêm, nhớ lại lần trước gọi điện thoại là vì thương lượng chuyện hôn sự cho Quyền Thiệu Viêm.

"Người cái tên tiểu tử chết bầm, nhanh chút trở về cho ta. " Quyền Thiệu Viêm tuy rằng rất ít liên lạc về nhà, nhưng lại chính là bảo vật trong lòng Quyền Duệ Tân, xưng hô như vậy với Quyền Thiệu Viêm vẫn là lần đầu tiên nghe được. Quyền Thiệu Viêm không đáp lời, tiếp tục ăn bánh bao nhận thịt gà trước mặt, lạnh nhạt chờ bản thân ông nói đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quyền Thiệu Viêm Trở Lại

Edit+Beta: Tiểu Vân nhi

Ở nước ngoài món chính luôn lấy thịt làm chủ, nhiều năm như vậy thường ở nước ngoài làm nhiệm vụ, lẽ ra Quyền Thiệu Viêm sớm đã thành thói quen. Nhưng lúc này đây Quyền Thiệu Viêm lại muốn thật sớm quay về nước, nguyên nhân không phải là vì đồ ăn, mà là vì cô vợ nhỏ trong nhà kia...

"Thằng nhóc người có biết hay không, cháu dâu mang thai, liền bởi vì người không ở bên cạnh, làm cháu dâu tinh thần không tốt, bác sĩ nói thai nhi không được ổn định" Quyền Duệ Tân trong lòng cũng không ngừng mắng, tân hôn mà người còn lo cái gì nhiệm vụ, giống như quốc gia thiếu người liền tiếp tục không nổi nữa hay sao. Nhiệm vụ có quan trọng hơn cháu dâu sao? "Ông nói cho cháu biết, mặc kệ cháu hiện tại đang làm cái gì, lập tức cúp về nhà cho ông! Ân... cháu dâu nói nhớ cháu!"

Này mang thai, có thể tưởng tượng không? Quyền Duệ Tân bản thân vui tươi hơn hờ hững.

"Giai Âm mang thai?" Quyền Thiệu Viêm động tác ăn ngừng lại, dao nĩa trong tay suýt nữa rơi trên mặt đất, khuôn mặt anh tuần cũng bị kinh ngạc cùng kinh hãi vây quanh.

Một đám người bên cạnh Quyền Thiệu Viêm biểu tình kỳ lạ nhìn chằm chằm Quyền Thiệu Viêm, nhiều năm như vậy trên mặt Quyền Thiệu Viêm thùy chung đều là lạnh như băng, ngay cả thời điểm lập quân công hoặc là nhận quân hàm, cũng không thấy Quyền Thiệu Viêm có biến hóa gì, mà lúc này đây Quyền Thiệu Viêm nhưng là biểu cảm cùng giọng điệu đều thay đổi.

Mục Giai Âm, chính là cô vợ đào hôn của thiếu tướng?

Bọn họ đều cho rằng nữ nhân kia sớm đã chết oan chết uổng, dám khiêu khích uy nghiêm thiếu tướng bọn họ thực chưa thấy qua một ai, bắt quá mỗi

người đều có một kết cục thật bi thảm, thiếu tướng cũng không phải là cái gì mà người nhân từ a.

Đến cùng là ai nói thiếu tướng cùng vợ quan hệ bất hòa? Vợ thiếu tướng cũng đã mang thai, này còn có thể kêu quan hệ bất hòa? Tất cả mọi người dừng động tác ăn cơm, tha thiết nhìn xem điện thoại trong tay Quyền Thiệu Viêm.

"Ông đây còn có thể lừa cháu sao?" Quyền Duệ Tân trong giọng nói mang theo nồng đậm vui sướng "Hình siêu âm cũng đã xem qua, cũng đã xét nghiệm máu, Giai Âm nhất định là mang thai. Chính là hiện tại còn quá nhỏ, chưa xem được giới tính..." Quyền Duệ Tân thoáng có chút tiếc nuối nói. Bác sĩ nói bốn tháng sau mới có thể biết đại khái giới tính thai nhi.

Quyền Thiệu Viêm khoe miệng héch lên, trong con người sâu thẳm dao động như mặt hồ yên ắng bị ném một hòn đá lớn, Quyền Thiệu Viêm sung sướng trong lòng nói "Cháu lập tức trở về."

Giai Âm cư nhiên mang thai, kia hần... liền càng không có lý do buông tay.

Đơn giản cùng Quyền Duệ Tân nói chuyện mấy câu, Quyền Thiệu Viêm liền nhanh chóng đặt điện thoại xuống.

Sĩ quan phụ tá bên cạnh Quyền Thiệu Viêm đã sớm định chỉ ăn cơm, chính là ngồi ở một bên có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Hần cách Quyền Thiệu Viêm quá gần, vừa mới Quyền Duệ Tân bởi vì kích động, nói chuyện thanh âm lại lớn, nội dung nói chuyện hần tất cả đều rõ ràng. Nhưng là, nghe đến Quyền Thiệu Viêm nói lập tức liền trở về, sĩ quan phụ tá vẫn là tiếp nhận không nổi, đây là Quyền thiếu luôn luôn bình tĩnh như người máy mà hần biết sao? Đây là người thả rằng mấy đêm không ngủ không chợp mắt, cũng muốn đem nhiệm vụ giải quyết đến hoàn hảo sao?

"Triệu Chí, hành động lần này đã đến giai đoạn kết thúc, trình tự còn lại, ngày hôm qua tôi đã nói với cậu, kế tiếp, cậu liền chiếu theo những gì ngày hôm qua tôi nói mang theo mọi người đi làm, tôi rời đi trước." Nói xong, Quyền Thiệu Viêm không đợi Triệu Chí trả lời, liền nhanh chóng biến mất khỏi khách sạn. Thẳng đến khi nhìn thấy chiếc xe con của Quyền Thiệu Viêm về một vòng cung, biến mất ở cửa khách sạn, toàn bộ người còn lại trong khách sạn mới kịp phản ứng.

Nguyên bản không khí im ắng trong nháy mắt liền trở nên loạn xạ bát nháo.

"Thiếu tướng không phải là người cuồng công tác sao?" binh lính A không hiểu.

"Thiếu tướng thật sự không phải là người đồng tính luyến ái à?" binh lính B tiếc hận... Hần kỳ thực, ai u, hần chính là có một chút quý thiếu tướng, tuy rằng hần ngay cả đến gần trong phạm vi một thước với thiếu tướng cũng không.

"Thật may a." cũng có người vỗ ngực âm thầm may mắn, hoàn hảo hần không có nhất thời xúc động vì lấy lòng thiếu tướng mà có ý đi nói xấu Mục Giai Âm, bằng không sợ là quân hàm của hần đã sớm không được bảo đảm.

Triệu Chí sau khi sững sờ, mới trợn mắt hét lớn như heo bị cắt tiết "Quyền thiếu, nhiệm vụ lần này anh là tôi đi du lịch sao!"

Từ trước đến nay Triệu Chí khi cùng Quyền Thiệu Viêm làm nhiệm vụ, chỉ cần yên tĩnh chờ Quyền Thiệu Viêm phân phó là tốt rồi. Nhưng là lúc này đây, Quyền Thiệu Viêm lại luôn không yên lòng, liền muốn mọi chuyện phải do Triệu Chí tự thân tự lực. Mà hôm nay cuộc điện thoại này cuối cùng cũng khiến Triệu Chí biết được nguyên nhân, lý do Quyền Thiệu Viêm nhiều ngày nay như vậy căn bản chính là tùy thời đều muốn trở về, hần căn bản chính là không muốn chấp hành nhiệm vụ a!

Triệu Chí là người do Quyền Thiệu Viêm đề bạt đi lên, Quyền Thiệu Viêm vẫn yên tâm về Triệu Chí, bởi vậy căn bản là không có lo lắng. Huống chi, giờ phút này, Quyền Thiệu Viêm nhưng là trong lòng rất nhớ Mục Giai Âm.

Trong bệnh viện.

Đây chính là chất trai đầu tiên của Mục Uẩn Ngao, Mục Uẩn Ngao tự nhiên là khản trương vô cùng. Mà nghe nói đứa nhỏ của Mục Giai Âm có chút bất ổn, Mục Uẩn Ngao liền lôi kéo bác sĩ khoa phụ sản hần huyện đến qua buổi trưa. Sau còn lôi kéo Mục Giai Âm trái phải phân phó chú ý này nọ. Chờ Mục Giai Âm rời khỏi phòng bệnh của ông về phòng mình ở kế bên, liền nghe tiếng nước truyền ra từ phòng tắm, Mục Giai Âm lại nghi hoặc.

Mục Giai Âm nhìn phòng ông nội vừa mới tắt đèn, lại nhìn nơi nàng đang đứng, vô cùng đích xác là nàng không có đi nhầm phòng.

Như vậy, người ngang nhiên chiếm lấy phòng tắm trong phòng nàng là ai?

Chẳng lẽ lại có âm mưu gì? Mục Giai Âm sóng lưng nháy mắt thẳng tắp, ngón tay gát gao chụp ở trên cửa, cảnh giác nghe động tĩnh bên trong.

Nhìn dáng người trong phòng tắm, Mục Giai Âm trong lòng suy nghĩ bình tĩnh một chút, ngay sau đó liền mở đèn trong phòng lên.

Mà nhìn người đến bên dưới chỉ quần một chiếc khăn, trên thân đường cong lưu loát mà lại tinh trắng, bởi vì vừa mới tắm xong, Quyền Thiệu Viêm cả người đều bị hơi nước vây quanh, khuôn mặt tuấn mỹ lại yêu nghiệt cũng là phá lệ rõ ràng, rõ ràng đến mức Mục Giai Âm liền cho rằng toàn bộ trước mặt đều là ảo tưởng.

"Quyền Thiệu Viêm? Không phải anh đang làm nhiệm vụ sao?" Mục Giai Âm cả người đều buông lỏng, chính là trong giọng nói lại mang theo ngạc nhiên.

"Ông nội bảo anh trở về" Quyền Thiệu Viêm hướng Mục Giai Âm nói, tầm mắt di chuyển xuống phía bụng Giai Âm nói "Em mang thai?"

"Ân " Mục Giai Âm ngơ ngác nhìn Quyền Thiệu Viêm, nàng không nghĩ tới Quyền Thiệu Viêm sớm như vậy trở về, giờ phút này nàng nhưng là tâm lý một chút cũng chưa có chuẩn bị. Ông không phải nói Quyền Thiệu Viêm bất luận khi nào cũng đều lấy công tác làm trọng sao? Thế nào lúc này đây công tác chưa hoàn thành đã trở về?

"Đừng đứng ở cửa " Quyền Thiệu Viêm cau mày nhìn cửa phòng còn mở, mặt không biểu cảm nói "Buổi tối gió lớn, cẩn thận cảm."

Đang giữa hè, gió lạnh sẽ làm cho người thấy sáng khoái, nơi nào sẽ làm nàng bị cảm?

Mục Giai Âm vẫn là ngơ ngác đi về phía trước một bước rồi nói "Anh trở về lúc nào?" Lại vào phòng của nàng lúc nào? Vì sao nàng hoàn toàn không biết?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phân Lượng

Edit+Beta: Tiểu Vân nhi

"Vừa mới trở lại, thấy em đang nói chuyện với ông, nên anh không có gọi." Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng vuốt tóc Mục Giai Âm, thấy Mục Giai Âm không có trốn tránh, trong giọng nói mới mang theo vài phần nhẹ nhàng "Thế nào mới mấy ngày không gặp, em liền biến sắc như vậy?"

"Em nào có sắc?" Nàng mới sẽ không thừa nhận nàng vừa mới rồi ngáy ngốc "Em chỉ là đang nghĩ... Chúng ta hiện tại làm cái gì a?"

"Đã trễ thế này, đương nhiên là ngủ." Quyền Thiệu Viêm trả lời đương nhiên.

Mục Giai Âm mạnh mẽ lui về phía sau hai bước, giọng điệu rất là cương quyết nói, "Không được! Em hiện tại mang thai, bác sĩ nói ba tháng đầu là thời kỳ nguy hiểm, anh không thể đụng vào em!" Hơn nữa, nàng còn có nguy cơ sanh non! Nghĩ đến lần đầu tiên đó, mấy ngày sau đi đứng đều cảm thấy khó chịu, Mục Giai Âm liền đối với chuyện đó không dậy nổi hứng thú, huống chi là đã có đứa nhỏ.

Nói thật, sau khi biết Mục Giai Âm mang thai hần còn chưa có nổi lên tâm tư kia. Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm che chở bụng, cảnh giác nhìn hần, một bộ gà mẹ che chở gà con, không khỏi có chút bật cười "Giai Âm, em có vẻ suy nghĩ nhiều quá. Đã trễ thế này, em không muốn ngủ?"

Quyền Thiệu Viêm nói xong còn nhú mày.

Nghĩ nhiều? Mục Giai Âm nhìn đôi mắt Quyền Thiệu Viêm giống như không có chút tạp chất, lại nghĩ lại lời nói mới vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm, phát hiện nàng giống như là có chút nhớ nhung hơn. Lấy thái độ Quyền Thiệu Viêm coi trọng đứa nhỏ trong bụng nàng như vậy hần là sẽ không làm ra việc gì thương tổn đến đứa nhỏ mới đúng.

Nhưng vì sao nàng chính là cảm thấy trong ánh mắt Quyền Thiệu Viêm cất giấu một tia trêu tức? Thật giống như ánh mắt lúc hần bôi thuốc cho nàng... Đợi chút, vì sao mỗi một lần đều là nàng suy nghĩ nhiều?

Ai bảo Quyền Thiệu Viêm vừa mới tắm xong, trên người lại không mặc quần áo đàng hoàng. Bất luận kẻ nào thấy đều sẽ nhận không được xuân tâm nhộn nhạo một chút...

Không đúng, nàng mới không có xuân tâm đâu. Nàng không cần rồi rắm vấn đề này !

Mục Giai Âm nhỏ giọng oán giận nói "Là do ánh mắt của anh không thuần khiết " không để Quyền Thiệu Viêm nói, Mục Giai Âm lại nhanh nói sang chuyện khác "Nhưng là anh ngủ cái giường này sẽ có chút...chật chội đi?"

Căn cứ theo cái nhìn của nàng, Quyền Thiệu Viêm ít nhất cũng cao 1m8, giường bệnh viện lại nhỏ, nhất định rất không thoải mái. Kỳ thực Mục Giai Âm hi vọng Quyền Thiệu Viêm chủ động đưa ra đề nghị ngủ trên đất, Mục Giai Âm cảm thấy nếu hiện tại nàng cùng Quyền Thiệu Viêm ngủ chung một giường, nhất định trái tim nhỏ bé sẽ khẩn trương mà đập không ngừng. Tuy rằng đã mang thai đứa bé với Quyền Thiệu Viêm, nhưng là nàng còn chưa kịp thích ứng với thân phận là vợ của Quyền Thiệu Viêm.

"Có chút..." Quyền Thiệu Viêm đắm chiêu nhìn giường nói "Đợi lúc về nhà liền mua chiếc giường lớn hơn một chút đi."

... Nàng nói không phải là ý này! Trong nhà mua giường lớn như vậy làm cái gì?

Mục Giai Âm quyết định không thêm nói chuyện với Quyền Thiệu Viêm nữa, Quyền Thiệu Viêm vĩnh viễn đều có thể xuyên tạc ý tứ của nàng.

Chờ Mục Giai Âm rửa mặt chải đầu xong, thời điểm muốn leo lên giường đã thấy Quyền Thiệu Viêm nằm ở trên giường. Mục Giai Âm do dự xốc lên một góc chân, nằm xa xa Quyền Thiệu Viêm một chút.

Chính là còn chưa có nằm ổn, Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng kéo một cái, dịch đến giữa giường, mà cả người Mục Giai Âm cũng bị Quyền Thiệu Viêm dùng chân gắt gao bao lấy.

"Nằm xa anh như vậy làm cái gì, anh cũng sẽ không ăn em" Quyền Thiệu Viêm đem lưng Mục Giai Âm ôm chặt vào trong ngực nói "Cho dù anh nghĩ muốn ăn, cũng không phải hiện tại."

Những lời này tuyệt đối khiến người nghe đỏ mặt đến chết người! Mục Giai Âm quyết định tạm thời xem nhẹ những lời này.

"Hừ. " Mục Giai Âm khề hừ một tiếng nói "Em muốn đi ngủ."

"Ngủ đi." Quyền Thiệu Viêm rất là khoan hồng độ lượng buông tha Mục Giai Âm

Nửa giờ sau... Mục Giai Âm phát hiện có Quyền Thiệu Viêm ở bên cạnh nằng thế nào cũng đều không ngủ được, nhất là hiện tại cả người đều bị hơi thở Quyền Thiệu Viêm bao vây.

"Quyền Thiệu Viêm, em ngủ không được." Mục Giai Âm rầu rĩ nói.

"Như thế nào?" Quyền Thiệu Viêm cũng không có ngủ, vờ nhỏ xinh trong ngực, miệng hân tuy nói không có tâm tư kia, nhưng hiện tại trong lòng đã có chút hối hận vì sao lại làm Mục Giai Âm sớm như vậy liên mang thai.

Biết Quyền Thiệu Viêm cũng ngủ không được, chẳng lẽ là nghĩ tới chuyện kia đi. Mục Giai Âm cắn chặt răng nói "Chuyện Tả Trí Viễn, em đã nghĩ xong rồi."

Tuy rằng biết chủ động nhắc tới chuyện này thật không lý trí, nhưng là nằng luôn đem chuyện này để ở trong tim, mới khiến bản thân luôn cảm thấy khó chịu.

"Hừm... " Mục Giai Âm không nói, hân cũng đã sớm quên người kia, Mục Giai Âm cũng đã mang thai, như vậy đáp án đã không còn quan trọng. Dù là như thế, Quyền Thiệu Viêm vẫn là phối hợp nói "Đáp án đâu?"

Đáp án? Mục Giai Âm cười khổ một chút, liền cáo mượn oai hùm nói "Đáp án chính là...Em không tính giải thích với anh. Dù sao lúc trước anh cũng đã điều tra qua em, trong tư liệu cũng viết rành mạch, em không thể cãi lại. Bất quá, hiện tại anh cũng không thể bỏ em, anh muốn bỏ cũng phải hỏi qua ông nội Quyền có đáp ứng hay không, ông hiện tại rất thích em, hơn nữa, em còn có con của anh, anh càng không thể đối với em có chút tức giận nào được."

Cái này gọi là mẫu bằng từ quý đúng không!

Mục Giai Âm vừa tuân xong một tràng lời nói, đáp lại nằng là không gian yên tĩnh.

Chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm tức giận? Mục Giai Âm không yên, chuyện trước kia của nằng với Tả Trí Viễn là sự thật, nhưng nằng có thể cam đoan từ bây giờ về sau nằng cùng Tả Trí Viễn tuyệt đối chỉ có quan hệ kẻ thù, nhưng là không biết Quyền Thiệu Viêm có tin nằng hay không.

Sau một lúc lâu, Mục Giai Âm mới nghe được thanh âm từ tính của Quyền Thiệu Viêm nhiễm ba phần ý cười, trầm thấp nói "Em cảm thấy anh sẽ nghe lời ông nội nói?"

Mục Giai Âm ghen lời.

Theo như nằng từng thấy Quyền Thiệu Viêm cùng Quyền Duệ Tân tiếp xúc, hân là Quyền Duệ Tân càng nghe lời Quyền Thiệu Viêm. Thất sách a, này lấy chiêu cáo mượn oai hùm bất thành, nằng có phải hay không nên giả vờ yếu ớt?

"Giai Âm, chuyện trước kia không cần nhắc lại." Quyền Thiệu Viêm thanh âm nghiêm túc, nếu là Mục Giai Âm quay đầu, nhất định có thể thấy Quyền Thiệu Viêm đang bình tĩnh nhìn chằm chằm nằng, trên mặt hoàn toàn là biểu tình nghiêm túc "Chính là, về sau không cho phép em cùng hân có liên quan."

"Chỉ như vậy?" Mục Giai Âm không tự tin? Đây chính là biện pháp giải quyết tốt nhất mà nằng nghĩ ra. Không nghĩ tới Quyền Thiệu Viêm lại chủ động nói ra.

Mục Giai Âm mạnh mẽ xoa người "Anh không hỏi nguyên nhân em đào hôn sao?" Những lời này càng nói lại càng nhỏ.

Khoảng cách giữa nằng cùng Quyền Thiệu Viêm rất gần, thời điểm nói chuyện theo quán tính cọ cọ đầu về phía trước, vì thế liền đụng vào bạc môi mỏng ấm áp của mỡ nam nhân.

Quả nhiên cùng ngủ trên một cái giường rất dễ gây ra chuyện!

Mục Giai Âm không biết vì sao, đột nhiên liền cảm thấy mặt nóng lên, đang muốn lui đầu, lại bị bên nam nhân nào đó nhẹ nhàng chế trụ đầu. " Anh đối với nguyên nhân em đào hôn không có hứng thú" Quyền Thiệu Viêm vừa dứt lời, liền cường thế không tha ôm lấy Mục Giai Âm cùng cái lưỡi thorn tho của nằng cùng nhau nhảy múa. Nhiều ngày như vậy, mọi nhớ nhung cuối cùng ở giờ phút này bộc phát. Dĩ nhiên là yêu thích không buông tay công thành đoạt đất, càng khiến Quyền Thiệu Viêm rốt cục có thể xác định cô gái trước mặt ở trong cảm nhận của hân kết quả có bao lớn phân lượng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lễ Vật. Ác Mộng

Edit_Beta: Tiểu Vân nhi

"Không phải anh nói không chạm em sao?" Đợi đến khi nam nhân thoả mãn, nữ nhân thở hổn hển mới phản ứng lại, lên án nói "Quyền Thiệu Viêm, nói chuyện không giữ lời." Quả nhiên, lời nói của nam nhân không nên nghe.

"Anh không chạm vào em giống như trong tưởng tượng của em." Quyền Thiệu Viêm bên miệng mang theo một chút tươi cười thỏa mãn vì vừa được ăn no, cảm giác giống như hồ li.

Mục Giai Âm bị phản xoay người, một phen tức giận liền xả lên chân.

Đây là người đàn ông tốt, nghiêm túc lại đáng tin cậy trong miệng ông nội vẫn nói sao? Quyền Thiệu Viêm cùng ba từ này đều không có chút dính dáng nào a?

"Giai Âm " Quyền Thiệu Viêm lơ đãng, lại đem Mục Giai Âm ôm ở trong ngực nói "Anh đưa em một lễ vật."

Ách, lễ vật? Cái gì lễ vật? Mục Giai Âm nghi hoặc, ngoài miệng lại như trước nói, "Em muốn đi ngủ." Ai biết có hay không lại bị lừa?

"Còn nhớ rõ cái người hôm em đào hôn không?" Thời điểm Quyền Thiệu Viêm nhắc tới tên đàn ông kia, âm thanh trầm thấp mang theo lãnh ý càng thêm vài phần sắc bén.

"Như thế nào?" Mục Giai Âm xoay người, lần này, nàng dè dặt cẩn trọng cùng Quyền Thiệu Viêm bảo trì khoảng cách. Cái tên kia, nàng tự nhiên sẽ không quên. Một đời trước, nàng chính là chưa từng quên hẳn. Chính là, mấy ngày trước đây nàng nhờ người đi tìm hắn, lại phát hiện tên tiểu Lục kia sớm đã bỏ chạy ra nước ngoài.

Mục Giai Âm không biết tiểu Lục đi đâu, nàng lại vội vàng chăm sóc ông nội, có thể này mới cần răng từ bỏ.

Quyền Thiệu Viêm trong con người hẹp dài thoáng qua một chút thất vọng, hơi chút dùng sức đem Mục Giai Âm ôm vào trong ngực nói "Anh ở nước ngoài làm nhiệm vụ vừa đúng gặp hắn, liền đem hắn lôi trở về."

Nếu như bị Lưu Duệ biết, công lao mình ngày đêm vất vả lùng bắt mới tìm được tiểu Lục, liền cứ như vậy bị Quyền Thiệu Viêm chiếm mất, phỏng chừng nhất định sẽ nước mắt giàn giụa.

"Vậy anh có hỏi hắn đến cùng là ai sai hắn đối với em làm ra chuyện như vậy?" Mục Giai Âm cắn răng, thân mình hơi có chút khấn trương buộc chặt.

"Tiểu Lục cái gì cũng đều không biết " Quyền Thiệu Viêm trong ánh mắt xẹt qua lãnh ý "Người phía sau màn quá cẩn thận, chỉ liên lạc với tiểu Lục qua điện thoại công cộng, hơn nữa vị trí buồng điện thoại công cộng vừa vặn lại ngay góc chết của camera theo dõi. Mỗi một lần liên hệ tiểu Lục, hắn đều sẽ đổi điện thoại, căn bản không thể nào tra ra."

Mục Giai Nhan sao? Cô thật lợi hại.

"Giai Âm, em có đoán được ai sao?" Quyền Thiệu Viêm đem Mục Giai Âm ôm chặt trong ngực hỏi.

Mục Giai Âm nhẹ nhàng vui đùa ở trước ngực Quyền Thiệu Viêm, sau một lúc lâu trầm mặc mới nói "Không có."

Lần này nàng bắt không được nhược điểm của Mục Giai Nhan, nhưng sẽ có một ngày nàng tìm ra được.

"Không sao. " Quyền Thiệu Viêm trầm ngâm nói "Giai Âm, em không cần lo lắng, mọi chuyện đã có anh."

"Àn. " Mục Giai Âm nhu thuận gật gật đầu, mới mở to hai mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, trong giọng nói mang theo làm nũng nói "Quyền Thiệu Viêm, anh có thể để em tự mình hỏi tiểu Lục một chút được không?"

Quyền Thiệu Viêm hỏi không ra đáp án, nàng cũng không trông cậy vào bản thân hỏi ra.

Nàng tìm tiểu Lục, chính là có việc khác phải làm.

Giết gà dọa khỉ, không biết có phải hay không làm lòng người run sợ, có thật giật mình?

Nàng thừa nhận, nàng muốn hoàn trả gấp mười lần. Tiểu Lục tuy chỉ là con cò trong tay của người sau màn, nhưng là khiến cho nàng tội ác tày trời. Trong sạch của nàng bị hủy, danh dự của nàng cũng bị hủy, khẩu khí này nàng vô luận như thế nào đều nuốt không trôi.

"Tiểu lục ở chỗ Đàm Tân Kinh."

"Đàm Tân Kinh?" Tên này rất quen thuộc, Mục Giai Âm xác nhận nói "Là cái người cao cao gầy gầy, chỗ cổ tay có một hình xăm ngọn lửa màu xanh -- Đàm Tân Kinh sao?"

"Em biết hắn?" Nghe giọng điệu Mục Giai Âm tựa hồ cùng Đàm Tân Kinh còn rất quen thuộc.

Mục Giai Âm gật gật đầu "Em đương nhiên biết, anh ấy là học trưởng thời sơ trung của em, cũng coi như rất thân."

Nàng nhớ được năm đó nàng gặp chuyện không may, Đàm Tân Kinh là một trong số ít người vì nàng xuất đầu. Chỉ tiếc, sau này nàng bị Tà Trí Viễn giam lỏng, Tà Trí Viễn liền chặt đứt nàng cùng bên ngoài liên lạc. Nhưng là, từ trong miệng Tà Trí Viễn, Mục Giai Âm biết Đàm Tân Kinh luôn luôn nỗ lực tìm nàng, hơn nữa, Đàm Tân Kinh còn gây cho Tà Trí Viễn không ít rắc rối.

Thấy Mục Giai Âm cùng Đàm Tân Kinh chẳng những rất quen thuộc, hai người quan hệ còn tốt lắm? Quyền Thiệu Viêm bởi vì phỏng đoán này của bản thân nháy mắt liền đen mặt.

"Em có số điện thoại của Đàm Tân Kinh, em tự đi tìm anh ấy." Mục Giai Âm sung sướng nghĩ, nàng ngàn vạn lần không muốn bị Quyền Thiệu Viêm trực tiếp nhìn nàng hành động. Giống như hi vọng Quyền Thiệu Viêm không cần phải thấy bộ mặt ngoan độc của nàng, nhưng là... vì sao?

Mục Giai Âm lo nghĩ vấn đề này, hoàn toàn xem nhẹ cái người bên cạnh. Hơi thở người bên cạnh liền lạnh xuống.

Quyền Thiệu Viêm muốn nói anh cùng em đi, nhưng còn chưa nói ra miệng liền nuốt ngược lại vào bụng. Cổ tình Mục Giai Âm hiện tại khó được cao hứng, Quyền Thiệu Viêm lại không đành lòng làm Mục Giai Âm khó chịu, chỉ có thể tự bản thân cố nén.

Hiện tại thật là có chút buồn ngủ, Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm ép buộc tới lui đến bây giờ phỏng chừng cũng đã khuya. Thu xếp chuyện tiểu Lục, Mục Giai Âm liền nhìn không được ngáp một cái. Mục Giai Âm nhìn nhìn Quyền Thiệu Viêm, khoe miệng gọi lên một chút độ cong nhọt nhọt, ngừng đầu nhẹ nhàng ở bên gò má Quyền Thiệu Viêm hôn xuống một cái, mới lại nhanh đem đầu vùi trong ngực Quyền Thiệu Viêm "Quyền Thiệu Viêm, em muốn đi ngủ, anh không được quấy rầy."

Lần này Mục Giai Âm thật sự chủ động hôn, không giống lần trước là hiểu lầm. Quyền Thiệu Viêm tựa hồ còn nghĩ được nháy mắt hơi thở của Mục Giai Âm, trên má còn sót lại xúc cảm ấm áp, khiến thân thể Quyền Thiệu Viêm có chút phản ứng.

Chỉ tiếc, cô vợ nhỏ bên cạnh đã nặng nề ngủ. Hơn nữa, cho dù Mục Giai Âm không ngủ, Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ có thể tắm nước lạnh.

Quyền Thiệu Viêm động cũng không dám động, chỉ có thể cứng ngắc ôm cái người như con mèo nhỏ rúc vào ngực mình. Đáng chết, trong lòng khó chịu còn chưa có hết, Mục Giai Âm còn hôn một cái, làm cho hắn một bụng hỏa không cách nào xông ra.

Mục Giai Âm đây là cố ý đi... Cổ tình hắn lại không biết làm thế nào.

Quyền Thiệu Viêm một giấc ngủ tóm lại có chút bất ổn. Rạng sáng năm giờ, Quyền Thiệu Viêm triệt để bị động tĩnh của nữ nhân trong ngực đánh thức.

Mục Giai Âm cả người đều gắt gao dính hắn, thân mình nhẹ nhàng cọ quấy, cái đầu nhỏ ở trước ngực hắn cọ tới cọ lui. Theo góc độ Quyền Thiệu Viêm nhìn qua, thấy cái trán của nàng nhấn lại một chỗ, mũi nhỏ cũng cau lại, vẻ mặt giống như là chịu đựng cực độ thống khổ.

Gặp ác mộng sao? Quyền Thiệu Viêm thay đổi tư thế, để Mục Giai Âm ôm thuận tay hơn, mà hắn cũng gắt gao đem Mục Giai Âm ôm vào trong ngực, một bàn tay chậm rãi vuốt ve mái tóc Mục Giai Âm.

Hắn lại quên không hỏi nguyên nhân Mục Giai Âm gần đây tại sao cảm xúc không được tốt, hiện tại nhìn Mục Giai Âm làm cho hắn biết được đáp án. Quyền Thiệu Viêm ánh mắt híp lại toát ra lạnh lẽo, chính là ánh mắt kia trong nháy mắt liền biến thành lo lắng quang mang. Hắn sẽ không tha cho kẻ làm nàng khó chịu đến như vậy.

Tựa hồ bàn tay to của Quyền Thiệu Viêm mang theo ma lực an ủi, chỉ qua một lúc, thân thể Mục Giai Âm liền bình ổn trở lại, chính là càng nhích sâu vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm hơn, mà Mục Giai Âm sau khi đem đầu hướng trong ngực Quyền Thiệu Viêm cọ cọ liền cảm thấy mỹ mãn ngủ tiếp. Lưu lại Quyền Thiệu Viêm một người đang đối mặt với phản ứng của chính bản thân cực lực khắc chế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Điều Lệnh

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

Sáng sớm ngày thứ hai, Mục Giai Âm có hai cảm giác, một cái là, rốt cục không có từ trong ác mộng bừng tỉnh, tinh thần sáng khoái! Còn có một chính là... Nàng biết đại khái là nàng lại sợ hãi trong ác mộng, nhưng là vì sao...nàng lại chặt chẽ bám víu lấy Quyền Thiệu Viêm?

Bây giờ muốn thần không biết quỷ không hay từ trong người Quyền Thiệu Viêm bứt ra cũng không dễ dàng a.

"Tỉnh?" Mục Giai Âm vừa động, Quyền Thiệu Viêm liền mở hai mắt.

Quyền Thiệu Viêm hai mắt như trước trong trẻo, con ngươi sâu không thấy đáy, cũng không biết vì sao, Mục Giai Âm luôn có cảm giác đêm qua Quyền Thiệu Viêm không có ngủ.

"Ân." Mục Giai Âm ra vẻ lạnh nhạt, động tác nhanh nhẹn không chút nào dong dài dây dưa chui ra khỏi người Quyền Thiệu Viêm.

Nguyên bản, Mục Giai Âm cho rằng động tác của nàng sẽ bị người nào đó cản lại, ai biết, nàng vừa mới nằm vững vàng ở một bên giường, Quyền Thiệu Viêm liền lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, theo trên giường xoay người đi xuống, đi thẳng đến phòng tắm.

Ách... Quyền Thiệu Viêm đây là có bệnh sạch sẽ sao? Mục Giai Âm hoa hoa lệ lệ quần bách, nàng tự nhận bản thân cũng là một người ưa sạch sẽ, tuyệt đối không bẩn a.

Chính là nghe phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy, nghĩ đến lúc này được Quyền Thiệu Viêm ôm, cảm xúc cứng rần trên bụng kia...Mục Giai Âm nhảy mất liên hiếu. Nguyên lai là tiểu đệ Quyền Thiệu Viêm kia sáng sớm liền bắt đầu không an phận, quả nhiên là sắc lang.

Nàng quả nhiên vẫn có sức quyến rũ, Mục Giai Âm ôm chần cười ngây ngô một hồi lâu, mới chậm rì rì rời giường, đánh răng rửa mặt.

Nhìn một buổi tối, Quyền Thiệu Viêm tắm tẩy càng là lâu. Chờ Quyền Thiệu Viêm từ trong phòng tắm đi ra, đã ngửi thấy hương thơm thức ăn nồng đậm truyền đến từ phòng bếp nhỏ trong phòng.

Là ông nội Mục thuê hộ lý cho Giai Âm sao?

Này hộ lý nấu cơm thật đúng không kém, xem ra ông nội cũng là mất một phen tâm tư. Bị hương thơm kia gọi lên cảm giác thèm ăn, Quyền Thiệu Viêm tính toán nói cho hộ lý kia làm nhiều thêm một phần, nhưng là khi tắm mất Quyền Thiệu Viêm bắt gặp bóng dáng nhỏ bé mảnh khảnh kia liền khựng lại.

"Thế nào em lại nấu cơm?" Chẳng lẽ bọn họ không biết Giai Âm mang thai?

"Bởi vì em nấu cơm ăn ngon a. " Mục Giai Âm xoay người đối Quyền Thiệu Viêm cười cười nói "Em chuẩn bị cũng sắp xong rồi, ông nội bọn họ khả năng cũng đã rời giường muốn tới ăn. "

"Cho nên, mấy ngày nay đều là em tự nấu cơm cho ông nội ăn?" Quyền Thiệu Viêm trên mặt rõ ràng không vui. Ông nội Mục nếu không muốn trả tiền thuê hộ lý, có thể nói cho hắn, hắn liền trả tiền. Mục Uẩn Ngao thật đúng là...lại đi nô dịch cháu gái của mình, nhưng là vợ yêu của Quyền Thiệu Viêm hắn a.

Mục Giai Âm vừa chuẩn bị đồ ăn, lại quay đầu nói với Quyền Thiệu Viêm "Đúng vậy. " Mục Giai Âm nghe động tĩnh ngoài cửa nói "Ông nội bọn họ hẳn là đã đến rồi, anh đi trước mở cửa đi. "

Bọn họ? Còn có ai?

Quyền Thiệu Viêm nhìn về phía ngoài cửa, không ngoài ý muốn nghe được thanh âm hai ông lão.

"Giai Âm hôm nay thế nào rời giường chậm a, bụng ông đều đã đói rồi." Quyền Duệ Tân ôm bụng, ông nhưng là sáng sớm tỉnh mơ liền rời giường đi ăn ké cơm.

"Đói bụng sao không đi căn tin ăn, cháu gái của nhà tôi cũng không phải bảo mẫu của ông" Mục Uẩn Ngao liếc mắt Quyền Duệ Tân, mới lại quay đầu nói thầm "Hôm nay Giai Âm thật là rời giường chậm, bụng ông cũng có chút đói. "

Hai ông lão đang nói thầm, cửa phòng Mục Giai Âm cũng mở ra.

Người mở cửa cao lớn lại có lực áp bách khiến hai người bọn họ cảm thấy này không phải Giai Âm a.

"Thiệu Viêm? Cháu trở về lúc nào?" Quyền Duệ Tân kinh ngạc nhìn Quyền Thiệu Viêm, miệng còn mở lớn, hoàn toàn là kinh ngạc nói không ra lời.

Quyền Thiệu Viêm từ nhỏ chính là người rất kiên trì, ở trong lòng Quyền Duệ Tân thì Quyền Thiệu Viêm chính là cái loại xem công tác như mạng, cho nên cho dù ông ngày hôm qua gọi điện thoại thúc giục Quyền Thiệu Viêm trở về, thật đúng là không nghĩ tới Quyền Thiệu Viêm có thể nhanh như vậy xuất hiện.

"Ông nội, hai người vào đi." Mục Giai Âm đang đem com cùng chén bát chuẩn bị, hướng ra cửa nói "Hôm nay cháu dậy trễ, thật ngại quá."

"Cháu về tối qua." Nguyên lai Giai Âm không chỉ chăm sóc ông nội Mục đang bệnh lại còn phải hầu hạ luôn ông nội tham ăn nhà mình?

Mục Giai Âm trong tay bưng đĩa đồ ăn có chút nóng, tay bắt giắc cầm chặt, liền hướng bàn ăn đi nhanh qua. Chính là, lần này hoàn toàn không cần Mục Giai Âm nhẫn nại, vừa mới cảm giác tay nóng, đĩa trong tay đã bị Quyền Thiệu Viêm cầm đi "Em đến bàn ngồi đi, anh đi bưng thức ăn."

Quyền Thiệu Viêm nói xong, liền đem Mục Giai Âm kéo đến ghế ngồi, mới lại vào trong phòng bếp mang đồ ăn Mục Giai Âm đã chuẩn bị tốt toàn bộ đều bưng ra. Bởi vì có thêm Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm buổi sáng lại làm com nhiều thêm một chút.

Có Quyền Thiệu Viêm ở trên bàn, hai ông lão đột nhiên có chút ngưng ngừng. Không biết vì sao luôn có loại cảm giác khi dễ người, lại bị chủ nhân người nọ phát hiện.

Phi phi phi, Quyền Duệ Tân nghĩ đến, cái gì khi dễ người, ông là muốn thân cận với cháu dâu.

Phi phi phi, Mục Uẩn Ngao nghĩ đến, cái gì mà chủ nhân Mục Giai Âm? Giai Âm nhà ông cũng không phải vật cứng.

Trên bàn com không khí có chút nặng nề, Mục Giai Âm nói sang chuyện khác hỏi, "Ông nội, thủ tục xuất viện như thế nào?"

"À..." tuy rằng có Giai Âm cùng ông ở trong bệnh viện, ông cũng vui vẻ tiêu dao thong thả, nhưng bệnh viện dù sao cũng là bệnh viện, tóm lại vẫn không thoải mái bằng nhà mình. Mục Uẩn Ngao thân thể vừa chuyển tốt, liền không ngừng quấy rầy bác sĩ chủ trị của ông xin xuất viện, mà ngày hôm qua bác sĩ kia rất cục thì đồng ý thỉnh cầu của ông.

"Giai Thu nói hôm nay giữa trưa tới đón ông về nhà." Nghe Mục Uẩn Ngao nói, Quyền Duệ Tân trong mắt thoáng qua nồng đậm phiền muộn, này về sau muốn ăn trực com cũng không được.

"Buổi trưa anh không cùng em về được." Quyền Thiệu Viêm hơi xin lỗi đối Mục Giai Âm nói "Công tác bên kia anh còn có chút việc phải bàn giao lại."

"Không sao." nàng lúc trước thật đúng là không hy vọng Quyền Thiệu Viêm có thể cùng nàng cùng nhau về nhà.

"Bàn giao công tác?" Quyền Duệ Tân kỳ quái hỏi, "Cháu vài năm nay không phải luôn luôn ở nước ngoài tự mình chấp hành nhiệm vụ sao? Khi nào thì muốn bàn giao công tác?"

Quyền Thiệu Viêm ý vị thâm trường nhìn Mục Giai Âm nói "Mấy ngày hôm trước bên trên điều lệnh, nói để cháu tạm thời nhậm chức Phó tư lệnh quân khu A."

"Vậy anh về sau có thể thường xuyên ở lại thành phố A?" Mục Giai Âm há hốc mồm, nàng liền cảm thấy vừa này Quyền Thiệu Viêm nhìn nàng một cái liền khiến nàng có loại dự cảm không tốt.

"Cháu rất cục đã chịu ở lại?" Quyền Duệ Tân đầu óc có chút hỗn loạn, ông đã từng cho rằng đứa cháu này một đời đều ở nước ngoài phiêu bạt. Tuy Quyền Duệ Tân ở mặt ngoài còn làm bộ bình tĩnh, nhưng là trong lòng kích động kém chút ngay cả chiếc đĩa đều cầm không được.

"Thế nào lại là Phó tư lệnh?" Mục Uẩn Ngao sau khi Quyền Duệ Tân vui mừng vài giây, lập tức liền ý thức được vấn đề này. Có lẽ đối với người khác làm Tổng tư lệnh là chức vị rất cao không thể với nổi, nhưng là lấy năng lực Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn có thể đảm nhiệm. Phải biết rằng Quyền Thiệu Viêm sở dĩ hiện tại là mang quân hàm Thiếu tướng, là vì Quyền Thiệu Viêm đã lập rất nhiều quân công, quân hàm thăng quá nhanh, bên trên tận lực dùng quan hệ áp chế. Đương nhiên, một phần cũng là vì Quyền Thiệu Viêm không thêm đề ý.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Về Nhà, Độc Được!

Edit+Beta: Tiểu Vân nhi

Lúc trước hắn xin điều lệnh, cái tên Tổng tư lệnh kia không biết xấu hổ la hét muốn nhường hắn làm Tổng tư lệnh, chính là về sau không biết tại sao tên kia lại đột nhiên không om sòm nữa. Hắn xin làm phó tư lệnh cũng là vì chức vụ này công việc tương đối ít lại thành thoi, hắn không cần phụ trách nhiều người mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm nhìn về phía Mục Giai Âm, "Cũng không phải thường xuyên, một năm sẽ có một đợt đi ra nước ngoài công tác một lần." Điều kiện tiên quyết là hắn đã từ chối các chuyến đi công tác dưới mọi tình huống.

Mục Giai Âm trên mặt lộ nụ cười kỳ dị nhìn về phía ông nội nhà mình.

Nàng nhớ được năm đó ông nội vì muốn nàng đẩy nhanh việc tiêu thụ Quyền Thiệu Viêm liền chào hàng với nàng như vậy:

Bình tĩnh lại biết kiểm chế... Nói thật, nàng cảm thấy cho dù dùng kính hiển vi soi cũng soi không ra a.

Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày khả năng chỉ có thể gặp nhau một lần... Thật rõ ràng là hiện thực ngược lại.

Lúc đó nói nàng cái gì mà Quyền Thiệu Viêm là người chồng tốt nhất, lại không phải là do hai ý kiến trên sao? Mục Giai Âm cũng cảm thấy Quyền Thiệu Viêm rất là lạnh nhạt để cho nàng cảm thấy cuộc sống sau này sẽ không phải bị ai quản chế —— ảo tưởng tan vỡ a.

Lại nói năm đó cùng Tả Trí Viễn, Mục Giai Âm không tự giác muốn cách xa tình yêu này một chút, càng xa càng tốt. Cho nên, nàng nếu kết hôn với người này đối với hai điều kiện trên đều hết sức phù hợp, chẳng những có thể thỏa mãn yêu cầu của bản thân còn có thể khiến ông nội vui vẻ, cứ sao lại không làm?

Nhưng là hiện tại, Quyền Thiệu Viêm đến cùng là đem cuộc hôn nhân này chạy lệch đường như thế nào a? Điều không đúng với hy vọng của bản thân nàng đối với hôn nhân a!

Mục Giai Âm căm tức nhìn ông nội nhà mình.

Chỉ tiếc Mục Uẩn Ngao đã sớm đắm chìm trong dục vọng, Quyền Duệ Tân dùng thời gian tám năm cũng không đem được Quyền Thiệu Viêm kêu trở về, mà sau khi kết hôn với cháu gái nhà ông chưa đầy một tháng đã khiến Quyền Thiệu Viêm thu tâm lại. Ông nuôi dạy ra cháu gái so với Quyền Duệ Tân lợi hại hơn, xem về sau Quyền Duệ Tân như thế nào có thể kiêu ngạo ở trước mặt ông.

Quyền Duệ Tân sau khi vui mừng, lập tức miễn cảm phát hiện, làm cho tâm tính thẳng cháu nhà mình biến hóa lớn như vậy tuyệt đối là Mục Giai Âm không thể nghĩ ngờ.

Này một cái chớp mắt, Quyền Duệ Tân liền bắt đầu thích Mục Giai Âm hơn.

Đối với ánh mắt cảm tạ của Quyền Duệ Tân, Mục Giai Âm liền nhanh chóng tươi cười đáp lại.

"Ai u... " Quyền Duệ Tân cũng không lại che giấu kích động của bản thân, nói năng có chút lộn xộn, "Ta chưa biết cháu quyết định ở lại, Thiệu Viêm cháu đợi chút a, ông phải đi gọi người thu thập một chút phòng của cháu... Không đúng, là phòng cho cháu và Giai Âm còn có phòng cho chất trai tương lai nữa."

"Không cần thu thập ." Quyền Thiệu Viêm giọng nói mang theo lạnh lùng cùng một tia bất đắc dĩ, "Cháu không trở về nhà, cháu ở trung tâm thành phố đã mua một căn hộ, Giai Âm cùng cháu ở đó là tốt rồi."

Biệt thự Quyền gia ở ngoại thành thành phố A.

"A..." Quyền Duệ Tân phảng phất giống như bị hắt một gáo nước lạnh, ngượng ngùng cúi đầu, lung tung gấp mấy miếng đồ ăn, cứ vậy nuốt xuống.

Trên bàn cơm không khí trong lúc nhất thời lại có chút xấu hổ.

Quyền Thiệu Viêm vẫn chưa coi bỏ khúc mắc a. Cũng đều tại nhi tử của Quyền Duệ Tân rất không tốt, ngay cả ông cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho sai lầm năm đó của Quyền Ngọc Lăng, huống chi một người đầy ngạo khí lại tự tôn như Quyền Thiệu Viêm.

"Hiện tại bọn trẻ các người đều thích tự lập, nếu ở trung một chỗ, mấy lão già xương cốt không tốt như chúng ta đây lại quấy rầy thế giới của bọn trẻ các cháu" Mục Uẩn Ngao cười ha ha nói, "Thiệu Viêm trở về là tốt rồi, đến ngày lễ ngày tết, người một nhà lại cùng nhau tụ họp. Có phải hay không Thiệu Viêm?"

Quyền Thiệu Viêm hít sâu một hơi.

Nhiều năm như vậy, người đàn bà đó hãm hại mẹ hắn sau lại quang minh chính đại chiếm giữ vị trí phu nhân Quyền gia, người một nhà? Quyền gia trừ bỏ ông nội còn có ai?

Thấy Quyền Thiệu Viêm thật lâu không có phản ứng, Mục Giai Âm thừa dịp hai ông không chú ý nhẹ nhàng đá đá chân Quyền Thiệu Viêm.

"Ngày lễ ngày tết khẳng định là muốn cùng hai ông ở cùng nhau a " Mục Giai Âm nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm, trong ánh mắt lộ ra nhẹ nhàng uy hiếp, "Có phải hay không?"

Quyền Thiệu Viêm trầm mặc nhìn Mục Giai Âm làm về ta đây, nhưng vẫn đáp ứng nói "Uhm."

Mục Uẩn Ngao sau khi nói xong liền hối hận, căn cứ hiểu biết của ông đối với Quyền Thiệu Viêm, hơn phân nửa là Quyền Thiệu Viêm sẽ không đáp ứng . Bất quá, Mục Uẩn Ngao nhưng là xem nhẹ lực ảnh hưởng của Mục Giai Âm đối với Quyền Thiệu Viêm.

Quái!! Ông lúc trước cho rằng Quyền Thiệu Viêm đối Mục Giai Âm tốt như vậy là vì có đứa nhỏ, nhưng hôm nay ông lại cảm thấy tựa hồ Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm là tình sâu vô cùng?

Nhưng —— chuyện bắt đầu khi nào, vì sao ông hoàn toàn không biết?

Quyền Duệ Tân hiện tại cảm thấy, về sau nếu ông muốn cho chất trai nhận thức trên dưới một nhà Quyền gia cũng chỉ có thể dựa vào Mục Giai Âm. Chuyện mà Mục Uẩn Ngao đời này đặc ý nhất, sợ chính là có một đứa cháu gái tốt như Mục Giai Âm đi.

Sau khi nhất trí cùng chung nhận thức, trên bàn cơm đề tài nói chuyện cũng dần chuyển khác.

Quyền Thiệu Viêm vừa mới cơm nước xong đã phải đi thị sát tình hình thành phố A. Thời điểm gần đến nơi, Quyền Thiệu Viêm mới nhớ hẳn quên nói cho Mục Giai Âm địa chỉ nhà mới. Quên đi, Quyền Thiệu Viêm nghĩ, buổi chiều về sớm một chút đi Mục gia đón Giai Âm đi.

Mục Giai Thu hai mươi bảy tuổi có thể lên làm phó thị trưởng thành phố B, một phần cũng nhờ vào tính tình không thích dong dãi dây dưa.

Nói giữa trưa đón Mục Uẩn Ngao về nhà, Mục Giai Thu tự nhiên là không sai chút nào chạy tới.

"Chị hai, chị trước đỡ ông nội xuống dưới đi, em muốn đi toilet một chút, hai người ở dưới chờ em." Thời điểm sắp bước vào thang máy, Mục Giai Âm cau mày rất là có lỗi nhìn hai người trước mặt nói.

"Nếu không chị và ông ở trong này chờ em." Mục Giai Thu hỏi.

Mục Giai Âm phát phát tay, "Không có việc gì, hai người xuống trước đi, em chỉ chậm chút là xuống."

"Được." Mục Giai Thu gật gật đầu, "Chúng ta ở dưới chờ em."

Đợi đến lúc cửa thang máy triệt để đóng lại, Mục Giai Âm mới vội vàng hướng tới hành lang đầu tiên đi tới, đến phòng của bác sĩ chủ trị cho ông nội. Vừa rồi vị bác sĩ kia tựa hồ là có nháy mắt ra hiệu cho nàng?

Cửa văn phòng bác sĩ Vương mở rộng, Mục Giai Âm lễ phép ở trên cửa gỗ ba cái mới nói, "Bác sĩ Vương, ngài tìm tôi?"

Bác sĩ Vương hơi có chút rối rắm, gãi gãi đầu, "Kỳ thực cũng không phải cái gì đại sự, trước cô đem cửa đóng lại."

Mục Giai Âm mỉm cười gật gật đầu, ngay lúc xoay người đóng cửa liền mở điện thoại di động ra ghi âm.

Bác sĩ Vương cũng tốt lắm, nhưng là cẩn thận vẫn tốt hơn.

Chờ Mục Giai Âm đóng cửa lại, bác sĩ Vương mới chỉ chỉ chiếc ghế đối diện nói, "Cô trước ngồi xuống đi."

Mục Giai Âm theo lời ngồi xuống, thanh âm mang theo tò mò lại đủ lễ phép nói, "Bác sĩ Vương, ngài đến cùng muốn nói với tôi việc gì, thế nào lại thần bí như vậy?"

"Lúc trước thời điểm tôi kiểm tra tình trạng thân thể của Mục lão, phát hiện có người tăng lượng thuốc của Mục lão, thuốc tuy là bình thường, nhưng khi sử dụng số lượng lớn, liền từ thuốc tốt biến thành thuốc độc." Bác sĩ Vương có chút lo sợ nói.

Xã hội thượng lưu nhiều thị phi, hẳn làm bác sĩ ở trong này đã nhiều năm, mấy chuyện mờ ám này cũng đã gặp qua. Vốn hẳn hẳn là bảo trì trầm mặc, nhưng thấy Mục Giai Âm đối Mục lão như thế hiếu thuận, không khỏi làm cho hắn nghĩ tới ông của mình.

Chỉ tiếc, ông không chờ hẳn tận hiếu, nên hẳn không đành lòng thấy tình huống này phát sinh trên người Mục Giai Âm liền hảo tâm nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Mạo Hiểm Nói Chuyện

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

Khó trách, năm đó thời điểm cô đào hôn ông nội liền vì tức giận mà qua đời, đối với sức khỏe của ông lúc đó không có khả năng dễ dàng qua đời như vậy. Thậm chí, cô ngay cả nhìn mặt ông nội lần cuối cũng không kịp...

Bàn tay Mục Giai Âm ở phía dưới bàn nắm thành quyền, ánh mắt híp lại, lông mi thật dài đem cảm xúc trong mắt cô che lại không còn một mảnh, bác sĩ Vương căn bản là thăm dò không ra ý nghĩ giờ phút này của Mục Giai Âm.

"Ý ông là, có người muốn hại ông nội tôi?" Mục Giai Âm giọng điệu nghe qua có chút nhẹ.

"Cũng không nhất định..." Suy luận lớn mật như vậy, bác sĩ Vương tự nhiên là không dám thừa nhận, "Loại thuốc này rất dễ bị dùng quá liều, một số bác sĩ trẻ hiện nay căn bản là không dám dùng loại thuốc này. Cũng rất có thể người kia chỉ bắt cần dùng hơi quá liều một chút. Bởi vì, tình trạng của Mục lão gia lúc được đưa đến bệnh viện lượng thuốc trong người cũng chỉ bị dùng nhiều một chút thôi."

"Nhưng là, tình huống lúc đó của ông nội tôi nếu bị kích thích thêm một chút nữa, bệnh tình sẽ chuyển biến xấu?" Mục Giai Âm tận lực đem cảm xúc bình tĩnh trở lại.

Bác sĩ Vương gật đầu. Dù sao bộ dạng suy yếu lúc đó của Mục Uẩn Ngao ai cũng đều thấy.

"Cám ơn bác sĩ Vương đã cho tôi biết." Mục Giai Âm đứng dậy, đối bác sĩ Vương gật đầu nói "Tôi nghĩ ngài hẳn là biết hôm nay tôi chưa từng đến đây."

Bác sĩ Vương phối hợp cười, đẩy mắt kính trên sống mũi, đương nhiên nói "Đúng, tôi vừa rồi vẫn luôn xem báo cáo, không có cùng ai nói chuyện."

Ông cũng không muốn bị người biết ông xen vào việc của người khác. Dù sao, lấy bối cảnh gia đình của ông vẫn là nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Thời điểm đi đến cạnh cửa, Mục Giai Âm mới quay đầu lại đối bác sĩ Vương chân thành cười nói "Mấy hôm trước, tôi có nghe ngài nói, ngài có một người con trai công tác ở quân khu A."

"Đúng." Nói đến con trai bác sĩ Vương cũng nhin không được tự hào nói "Nó là vì năm nay biểu hiện tốt nên được điều từ phân khu đến quân khu A."

"Tôi sẽ nói Quyền Thiệu Viêm chiếu cố thêm cho anh ta." Mục Giai Âm đối với bác sĩ Vương đang kinh ngạc nói, "Quyền Thiệu Viêm cũng vừa mới được điều đến quân khu A."

Nói xong, Mục Giai Âm nhìn xem hành lang không có người, liền chào bác sĩ Vương rồi đi nhanh ra ngoài.

Trong văn phòng, bác sĩ Vương giống như bị thiên lôi gõ cho một búa, nếu có người giờ phút này đi vào nhất định sẽ thấy bác sĩ Vương đang đứng ngây ngốc, miệng vui tươi hơn hờ một bộ mừng như điên.

Ông thật sự không nghĩ đến Mục Giai Âm lại như vậy.

Trong quân đội thăng chức rất khó, phần lớn đều phải dựa vào quân công, nếu quân công dễ thì người người đều cướp đi, khó thì người người đều tiếc mệnh, vài người không dám đi. Bác sĩ Vương tự nhiên cũng không muốn con trai mình vì thăng chức mà mất mạng, nhưng nếu là có người chiếu cố, lại là Quyền Thiệu Viêm, Bác sĩ Vương cơ hồ có thể nhìn thấy tương lai của con mình một đường tiền thắng mây xanh.

Cuộc nói chuyện mạo hiểm hôm nay, đáng giá!

Mục Giai Âm cũng không lãng phí thời gian ở văn phòng bác sĩ Vương, thời điểm cô đi xuống dưới thấy Mục Giai Thu còn đang hỏi y tá một ít vấn đề cần chú ý cho bệnh tình của Mục Uẩn Ngao.

Thấy Mục Giai Âm từ trong thang máy đi ra, Mục Uẩn Ngao vui tươi hơn hờ gọi Mục Giai Âm nói, "Giai Âm a, cháu vừa mới thế nào lại đột nhiên muốn đi toilet? Có phải trong bụng khó chịu hay không?"

Có người muốn hại ông nội, sẽ là ai đây? Mục Giai Âm vừa đi qua vừa đem tâm tư nhanh chóng thu hồi lại, trên mặt lộ ra tươi cười nói, "Không phải khó chịu, chắc do buổi sáng cháu uống nhiều nước thôi."

"Bụng Giai Âm làm sao lại khó chịu?" Mục Giai Thu thân thiết nhìn Mục Giai Âm nói "Đau bao tử sao? Có cần uống thuốc hay không."

"Không phải đau bao tử." Mục Giai Âm xem sắc mặt chị cả, mới nhớ tới việc cô mang thai còn chưa truyền ra bên ngoài. "Là em mang thai, ông nội lo lắng em nôn nghén khó chịu."

Mục Giai Thu kinh ngạc một giây, thì thảo tự nói "Thực mau a."

Mục Giai Âm ngượng ngùng cười cười.

Ai bảo Quyền Thiệu Viêm ngày thứ hai liền phải đi làm nhiệm vụ, hiện tại chỉ cần tùy tiện tìm một người hỏi xem cô có thể có đứa nhỏ hay không à. Bởi vì... Bọn họ chỉ xảy ra quan hệ có một đêm thôi a.

Mục Giai Âm một bộ không thể nghi ngờ nói lên hết thấy.

Không có phủ nhận... Bản thân cô ta không nghe lầm.

Tay Mục Giai Thu đang đỡ Mục Uẩn Ngao bắt tri bất giác chợt dùng sức, Mục Giai Thu khí lực cũng không nhỏ, một điểm đau tan lòng nát dạ liền truyền đến trái tim.

Mục Uẩn Ngao sắc mặt không thay đổi, vẫn như cũ cùng Mục Giai Âm cười nói. Chính là, Mục Uẩn Ngao bởi vì lớn tuổi bên trong hai mắt hỗn độn lại

lắc qua một chút tình quang.

Mục Giai Thu biểu cảm rất nhanh liền trở nên ôn hòa, trên mặt cũng tỏ ra chân thành chúc phúc.

Mục Giai Thu có chút hoài nghi vừa rồi có phải hay không cô ta theo bản năng tay dùng chút sức, nhưng là xem Mục Giai Âm cùng Mục Uẩn Ngao trong lúc đó không khí vẫn hòa thuận, liền đem hoài nghi mới vừa rồi để xuống.

"Chúc mừng Giai Âm, đứa nhỏ cũng đã có, Quyền Thiệu Viêm chắc hẳn sẽ đem em nâng niu ở trong lòng bàn tay." Mục Giai Thu nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt tóc Mục Giai Âm nói, "Lúc trước em đào hôn chị còn lo lắng em cùng Quyền Thiệu Viêm sẽ nháo ra mâu thuẫn."

"Thiệu Viêm cũng đã nói với ta " Mục Uẩn Ngao cười lớn tiếng đối Mục Giai Thu nói "Hắn nói trước hôn lễ cùng Giai Âm có xảy ra tranh cãi, Giai Âm tức giận mới rời đi. Hiện tại, hai đứa nó đã đem mâu thuẫn hóa giải."

"Kỳ thực vẫn là do cháu không hiểu chuyện." Mục Giai Âm phối hợp nói.

Một người đi đường ngang qua liền tiếp gạt đầu, đã nói rồi, Mục Giai Âm làm sao có thể làm ra sự tình đào hôn, xem đi, vẫn là do lỗi của Quyền Thiệu Viêm.

"Vây là tốt rồi." Mục Giai Thu vẫn như trước nhẹ nhàng đỡ Mục Uẩn Ngao, trên mặt tươi cười không thay đổi.

"Ông nội, ông cũng thật là.." Mục Giai Thu bày ra một bộ có chút oán giận nói "Ông thế nào chỉ lo mỗi hôn sự cho Giai Âm, hoàn toàn quên hôn sự của cháu. Cháu xem nha, chờ đứa nhỏ của Giai Âm sinh ra, nói không chừng chồng của cháu cũng vẫn chưa có tin tức đâu."

Một nữ cường nhân như chị cả lại lộ ra biểu cảm của đứa nhỏ, lại nói ra lời nói của một đứa nhỏ, Mục Giai Âm cũng mím môi cười nói, "Em nhớ được lúc trước ông nội có giúp chị chọn qua, nhưng là chị đều nói chường mắt. Là ánh mắt của chị rất cao, người theo đuổi chị em thấy cũng xếp được một đoàn a."

Đều nói đàn ông đều yêu phụ nữ ôn nhu lại hiểu lòng người, nhưng Mục Giai Thu lại là một nữ nhân sắc bén giỏi giang vậy mà người yêu cũng không ít a. Ít nhất Mục Giai Âm vẫn thường nhận thư tình thay Mục Giai Thu.

Lại nói tiếp... Cô lớn lên cũng không tệ a, vì sao từ nhỏ đến lớn đều không có nhận được thư tình? Đương nhiên, lúc ở nước ngoài, đàn ông theo cô cũng không thiếu a. Chẳng lẽ bộ dạng trường thành của cô phù hợp với thẩm mỹ của phương Tây?

Mục Giai Thu bất đắc buồng lỏng bàn tay " Em cảm thấy khí thế bọn họ ai có thể mạnh hơn chị?" Mục Giai Âm nhìn về lãnh diễm cao quý của chị cả nhà mình, trong đầu đột nhiên hiện lên ba chữ - Quyền Thiệu Viêm. Bất quá, Quyền Thiệu Viêm đã là của cô .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mỹ Nữ, Khuôn Mặt Đẹp!

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

Mục Giai Thu lái xe chờ Mục Uẩn Ngao, thời điểm xe đi ngang qua trung tâm thành phố, Mục Giai Âm đột nhiên thấy một quán bar quen thuộc.

"Chị cả.. " Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Thu ngồi chỗ tay lái nói "Chị dừng lại một chút, em đột nhiên nhớ tới muốn mua vài thứ ở trong này."

"Mua cái gì vậy?" Mục Uẩn Ngao không vui cau mày nói, "Người ở đây qua lại nhiều, cháu hiện tại mới mang thai tháng đầu, thai cũng không phải thật ổn, phải chú ý một chút. Trở về nói thím Lưu mua cho cháu."

"Ông nội, cháu sẽ thật cẩn thận. " Mục Giai Âm đối với Mục Uẩn Ngao đang khẩn trương đảm bảo nói "Tuy ba tháng đầu là thời kỳ nguy hiểm, nhưng nào có giống như ông nói vậy, ngay cả chỗ nhiều người đều đi không được."

"Giai Âm, em nếu không vội thì để cho thím Lưu mua đi. " Mục Giai Thu theo ánh mắt ra hiệu của Mục Uẩn Ngao hướng Mục Giai Âm khuyên giải nói "Người ở đây nhiều, khó tránh khỏi va chạm, vẫn là cẩn thận tốt hơn."

"Yên tâm " Mục Giai Âm nói xong liền mở cửa xe "Đứa nhỏ của cháu, cháu thế nào lại không biết cẩn thận sao?"

Nói xong, Mục Giai Âm nhìn Mục Uẩn Ngao cùng Mục Giai Thu trong xe le lưỡi, giống như là sợ hai người kia chặn cô lại không cho đi, liền nhanh chóng đóng cửa xe rồi đi.

"Đều đã có đứa nhỏ, thế nào còn nghịch ngợm như vậy?" Mục Uẩn Ngạo ngạc nhiên, thờ dài một tiếng.

Mục Giai Thu cũng là trầm mặc một lát, mới trầm thấp thanh âm hồi đáp "Giai Âm bắt quá cũng mới 23 tuổi, vẫn là đứa nhỏ, con bé làm sao có thể chiều cổ tốt đứa bé ngoài ý muốn trong bụng kia?"

Mục Uẩn Ngạo không trả lời thăm nghĩ, Giai Âm so với Giai Thu thoát nhìn còn muốn thành thực hơn nhiều.

Bên trong xe lại trở về trầm mặc, trừ bỏ hô hấp, không có người nói chuyện. Mục Giai Thu cùng Mục Uẩn Ngạo quan hệ luôn luôn bất hòa, lúc này nói nói cười cười bắt quá là vì có Mục Giai Âm mà thôi.

Mục Giai Âm sau khi xuống xe liền đi thẳng đến siêu thị, vào siêu thị, Mục Giai Âm lại quẹo trái rẽ phải, thẳng đến cửa hàng chuyên bán thuốc lá ở lâu một, "Nói cho Đàm Tân Kinh, tôi tìm hắn có việc."

Người bán hàng nhìn Mục Giai Âm nghiên cứu hơn mấy chục giây sau mới nhận ra, này không phải cô gái được Đàm gia tự mình phân phó nói có thể tùy ý ra vào ở đây sao? Kỳ quái, cô gái này gần đây cái tà quy chính sao, cô ta trước kia không phải là loại người vô pháp vô thiên, quý mặt trắng sao? Hiện tại tẩy trang, lại trở nên xinh đẹp như vậy, hắn còn có chút không thích ứng.

"Cậu không biết tôi?" Thấy người nọ thật lâu không có động tĩnh, Mục Giai Âm kỳ quái hỏi.

"Không không không. " người bán hàng lắc đầu, đây chính là người Đàm gia phân phó phải chiều cổ cho tốt a, hắn nào dám không biết? "Đương nhiên tôi biết." Người bán hàng cười nói, cuối xuống lấy từ trong ngăn tủ ra một chuỗi chìa khóa, chỉ cánh cửa của cửa hàng sát bên, có cánh cửa dẫn đến lối đi cho nhân viên nói, "Đây là chìa khóa của cửa bên đó."

"Cảm ơn." Mục Giai Âm sờ sờ mặt mình nghĩ rằng, mặt nàng dính gì sao?

Cánh cửa kia nổi thẳng với quán bar dưới tầng hầm.

Ai cũng không biết một quán bar ồn ào náo nhiệt ở phía dưới lại có một nơi yên tĩnh như vậy.

Đại sảnh mờ tối, chung quanh có gần từng chùm đèn nhỏ, đèn không sáng lắm, chỉ làm cho người ta cảm giác được một chút ấm áp. Cô trước kia thường xuyên lúc tâm tình không tốt lại tới nơi này.

Bắt quá, đã là chuyện cũ qua lâu giờ nhớ lại.

Khoảnh khắc lại đặt chân đến đây, Mục Giai Âm đột nhiên có chút xót xa, suýt nữa bật khóc. Hai năm bắt quá chỉ là giấy lát ở Thượng Hải, lại khiến cô đánh mất tính mạng.

"Mục Giai Âm?" Đàm Tân Kinh trong ngày thường không có việc gì đều ở trong này, nghe được có người tiến vào, Đàm Tân Kinh tự nhiên đi ra nhìn xem, chờ nhìn người đến là Mục Giai Âm, Đàm Tân Kinh liền ngăn cả người.

"Thế nào?" Mục Giai Âm thấy Đàm Tân Kinh bộ dáng có chút ngốc lăng nói, "Không nhận ra em sao?"

Vẫn là Đàm Tân Kinh năm đó, mặc kệ đứng ở chỗ nào, dáng người hoàn mỹ, xứng với cặp mắt hoa đào ẩn tình kia là hình tượng hoa hoa công tử bội tình bạc nghĩa.

Rõ ràng cô mới là người đã lâu không gặp mặt ai, vì sao mọi người nhìn đến cô đều là một vẻ mặt thấy người lạ?

Đàm Tân Kinh nhanh thu hồi kinh diễm trong mắt, thay vào giọng điệu bất cần đời trong ngày thường nói, "Này không nhìn ra em rốt cục từ bỏ bộ mặt nữ quý đại nhân giá lâm, trở về chính mình a, cho nên bị mê hoặc."

Đàm Tân Kinh nói xong liền từ bên cạnh quầy bar lấy ra một ly nước trái cây có nồng độ cồn thấp đưa cho Mục Giai Âm nói "Mỹ nữ, khuôn mặt đẹp!"

Cô trước kia luôn trang điểm thật đậm là vì Tả Trí Viễn thích, càng đậm hắn càng yêu. Chính cô kỳ thực cũng không thích trang điểm, nếu là cô lựa chọn, mỗi lần ra cửa sẽ không đem khuôn mặt trang điểm làm gì a.

"Lần đầu nghe anh khen em, vì sao tâm tình em vẫn khó chịu?" Vì sao là nữ quý đại nhân? Cô trang điểm kỳ thực cũng không tệ đi... Hắn là cũng không tệ đi... Mục Giai Âm càng nghĩ càng không có tự tin, nhìn ly nước trái cây Đàm Tân Kinh đưa qua, Mục Giai Âm bĩu môi, lắc đầu nói "Em hiện tại không uống được mấy thứ này, em mang thai."

"Phốc.. " Đàm Tân Kinh vừa mới uống một ngụm Whisky cay nồng, còn chưa có nuốt vào, đã bị lời nói của Mục Giai Âm kích thích phun ra. May mắn là phun ở phía trước, Đàm Tân Kinh kịp đưa lưng về phía Mục Giai Âm.

"Em.em.em.. " Đàm Tân Kinh như gặp quỷ chi vào Mục Giai Âm nói "Em không phải mới cùng Quyền thiếu kết hôn sao? Đứa nhỏ này là của ai? Quyền...Quyền thiếu biết không?"

Xong rồi, Đàm Tân Kinh bị thống ngó Mục Giai Âm, phảng phất Mục Giai Âm hiện tại đã là một cỗ thi thể giống nhau.

"Đương nhiên của Quyền Thiệu Viêm." Mục Giai Âm khinh bỉ, "Đàm Tân Kinh, anh hôm nay chưa tỉnh ngủ sao?"

Đàm Tân Kinh dĩ vãng luôn là một người chú ý hình tượng, yêu nhất là đùa giỡn sao? Nhưng là hôm nay vì sao Mục Giai Âm đột nhiên cảm thấy Đàm Tân Kinh bộ dáng giống như có chút chặt vật a?

"Cũng đúng, bằng không em hiện tại làm sao còn sống." Đàm Tân Kinh ở tại chỗ nói không kiêng kỵ tùy tiện sửa sang lại một phen hình tượng. Mới lại lần nữa ngồi trở lại ghế tựa bên người Mục Giai Âm, một bộ khoe khoang tài năng dùng năm ngón tay linh hoạt chuyển động ly rượu trên tay, một bên nhìn Mục Giai Âm đang không chút để ý nói, "Em thích Quyền thiếu?"

"Hỏi cái này làm gì?" Mục Giai Âm theo bản năng không trả lời, "Em ngược lại là kinh ngạc a, anh cư nhiên là thủ hạ của Quyền Thiệu Viêm."

Đàm Tân Kinh trong tay ly rượu đột nhiên nghiêng, rượu đỏ ở trong ly đảo nhẹ một độ cong xinh đẹp, "Quyền thiếu ngay cả điều này cũng nói cho em?"

Xoay ly rượu không phải là sở trường của Đàm Tân Kinh hay sao? Thế nào hôm nay cư nhiên không khống chế được? "Rất kỳ quái sao? Anh ấy để cho em tới tìm anh, em nghe nói tiểu Lục ở trong tay anh."

"Tiểu Lục?" Đàm Tân Kinh tốc độ chuyển động ly rượu chợt nhanh hơn, rượu đỏ trong ly rượu cuốn ra từng vòng xinh đẹp, giống như ốc xoáy nhỏ có thể cắn nuốt tâm người vào trong đó, "Anh nói tại sao Lưu Duệ lại vội vàng muốn tìm một người đến như vậy a, nhưng lại bị trọng thương, nguyên lai là bởi vì em a."

Quyền Thiệu Viêm không phải nói, là anh ấy thấy ở đâu đường sao? Vì sao biến thành là Lưu Duệ tìm? Mục Giai Âm đột nhiên hiểu được một ít, vẻ mặt mơ hồ lộ ra một chút ý cười nhợt nhạt. Một tay phủ ở trên bụng, Mục Giai Âm khước miệng ần nụ cười sâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nhảy Ban Công

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

"Tên đó đang ở đây." Đàm Tân Kinh tà tà tựa lưng vào ghế ngồi, thanh âm lười nhác, "Bất quá, em gặp hấn cũng vô dụng, Quyền thiếu cũng tự mình đến tra, vẫn không tra ra người phía sau hấn."

Biết tiểu Lục cư nhiên có ý đồ đối với Mục Giai Âm gây rối, hấn cũng tự mình tra qua, chỉ tiếc tiểu Lục kia chính là cái đồ ngu, từ trên người hấn căn bản là không có điểm đột phá.

Quyền Thiệu Viêm tự mình tra ? Món quà tân hôn này cô thật thích a.

Mục Giai Âm nhớ lại trong đầu bộ dáng tên tiểu Lục kia làm cho người ta buồn nôn, trước tiên liền quyết định buông tha không gặp tên đó. Quyền Thiệu Viêm đều hỏi không ra, cô không cần lại ra mặt làm gì. Huống chi, cô thật sự ghê tởm tên tiểu Lục đó.

"Nói như vậy, tiểu Lục hiện tại đối với chúng ta không có một điểm giá trị lợi dụng nào hết?" Mục Giai Âm cười thật ngọt hỏi.

Đàm Tân Kinh hiếm thấy Mục Giai Âm cười đến xán lạn như thế, nhưng khuôn mặt tươi cười này lại khiến Đàm Tân Kinh giống như cảm thấy hơi thờ ơ nhẹ đến từ địa ngục. Đàm Tân Kinh môi chạm ly rượu đỏ trong tay, còn vron đầu lưỡi như có như không ở bạc môi đảo nhẹ một vòng, tự cảm thấy mỹ mãn một chút lại nói, "Đúng vậy, như thế nào?"

Yêu nghiệt. Mục Giai Âm xem chút nữa là bại bởi Đàm Tân Kinh, nếu không phải biết Đàm Tân Kinh đối với ai cũng đều như vậy, cô liền cho rằng Đàm Tân Kinh đây là đang quyến rũ cô. Mục Giai Âm vốn giọng điệu đang mang theo hận ý lại bởi vì động tác này của Đàm Tân Kinh mà tràn ngập bất đắc dĩ, "Để cho hấn giống em lúc trước, từ ban công tầng năm nhảy sang ban công đối diện đi."

Đàm Tân Kinh ánh mắt chớp chớp, con ngươi màu hồ phách lại phỉếm chút ngơ ngác. "Nhảy ban công, vạn nhất nhảy chết? Muốn cứu hấn hay không?"

Việc này? Cô chưa nghĩ tới a, Mục Giai Âm nhún nhún vai, đưa tay chống cằm, giọng nói bình thản, giống như đang tự thảo luận một mình nói, "Có người trong lòng lẩn quẩn muốn nhảy lầu tự sát, chúng ta vì sao phải cứu? Chúng ta cũng không phải đáng cứu thế a."

Mục Giai Âm là đem tiểu Lục đi tìm chết .

Đàm Tân Kinh rốt cục biết vì sao hôm nay hấn cảm thấy Mục Giai Âm có chút kỳ quái. Mục Giai Âm thay đổi, trở nên tàn nhẫn. Chẳng lẽ là bởi vì gả cho Quyền Thiệu Viêm?

Mục Giai Âm thấy Đàm Tân Kinh cau mày không có trả lời, trong lòng cũng rõ ràng, đại khái là Đàm Tân Kinh đã nhận ra cô đột nhiên thay đổi. "Đàm

Tân Kinh, lúc trước em chính là liều chết nhảy ban công kia, nếu không, anh chắc rõ ràng em ở trong căn phòng kia sẽ có hậu quả gì."

Mục Giai Âm nghĩ đến kiếp trước, lúc này đoạn clip kia đang lan truyền ở trên Internet, trong mắt dần nhiễm lên hận ý, thù hận kia như cái động đen, nháy mắt đã đem toàn bộ ánh sáng cắn nuốt.

Đàm Tân Kinh chưa từng thấy cảm xúc của Mục Giai Âm mãnh liệt như vậy.

Nghĩ đến tiểu Lục kia sẽ đối với Mục Giai Âm làm ra việc gì, Đàm Tân Kinh liếm liếm khóe môi, gọi lên tươi cười nhiễm một chút tàn nhẫn thị huyết nói, "Yên tâm, anh nhất định sẽ giám sát thật tốt tên đó nhảy ban công, cũng sẽ nhất định tìm ra người sau lưng hắn."

"Cám ơn." Mục Giai Âm thu hồi cảm xúc bản thân, trên mặt lại trở về đáng vẻ tươi cười vô hại.

Trước kia cho tới bây giờ, Mục Giai Âm tính cách đơn thuần luôn thể hiện trên mặt không có nguy trang. Đáng chết, Đàm Tân Kinh thừa dịp cúi đầu uống rượu, đem hận ý trong mắt giấu đi. Đến cùng là ai hại Giai Âm, hắn bắt quả mới vài ngày không gặp Mục Giai Âm mà thôi, Mục Giai Âm lại đột nhiên thành thực nhiều như vậy.

Nếu có thể, hắn hi vọng Mục Giai Âm vẫn là cô bé đơn thuần năm đó. Hắn nguyện ý cả đời bảo vệ cô... Đàm Tân Kinh chợt nhìn đến động tác vuốt bụng của Mục Giai Âm, đốt ngón tay cứng đờ, trên mặt thoáng qua chút chua xót.

Cô đã gả cho Quyền Thiệu Viêm, bắt quả, Mục Giai Âm như bây giờ cũng tốt, hồ nước Quyền gia này cũng không cạn, Mục Giai Âm nếu không tàn nhẫn một chút, sợ là phải chịu ủy khuất.

Đàm Tân Kinh nhanh chóng điều chỉnh tốt cảm xúc, ánh mắt tà nghệ xinh đẹp nhìn về phía Mục Giai Âm nói, "Giai Âm, lá gan em cũng thật lớn, hôn lễ với Quyền thiếu mà cũng dám trốn, không ngại bị đánh à?"

Nắm đầm của Quyền thiếu cũng không phải loại vừa, Đàm Tân Kinh không có thử quá, đương nhiên hắn cũng không hy vọng có cơ hội này.

Đánh? Mục Giai Âm lại nghĩ đến Tả Trí Viễn, trán Mục Giai Âm lập tức nhăn thành chữ xuyên.

Đàm Tân Kinh nguyên bản chính là nói chơi, ai ngờ lại thấy biểu cảm này của Mục Giai Âm "Quyền thiếu thật sự đánh em?"

Trong lúc nhất thời giọng điệu Đàm Tân Kinh cũng trở nên có chút âm trầm, giống như điềm báo trước của cơn sóng to gió lớn.

Nếu Quyền Thiệu Viêm biết thuộc hạ quan trọng của hắn bởi vì Mục Giai Âm lại lộ ra cảm xúc như vậy, chỉ sợ lập tức kêu Đàm Tân Kinh đi thử một chút nắm đầm của hắn. Đương nhiên, ngày Đàm Tân Kinh được thử công phu của Quyền Thiệu Viêm cũng không còn xa a.

"Không phải Quyền Thiệu Viêm, anh ấy đối với em tốt lắm." Mục Giai Âm lắc đầu, "Em đang nghĩ tới việc khác."

Không phải Quyền Thiệu Viêm, vậy là ai? Đàm Tân Kinh thấy vẻ mặt Mục Giai Âm không giống nói dối, cũng không truy vấn thêm nữa. Nếu lại tiếp tục hỏi, chỉ sợ Mục Giai Âm sẽ nghi ngờ giữa bọn họ liệu có đơn thuần tình bạn hay không.

"Đàm Tân Kinh, anh giúp em điều tra một người được không?" Mục Giai Âm trên mặt lộ vẻ mỉm cười ngọt ngào nhìn về phía Đàm Tân Kinh.

Có cần phải biến sắc mặt nhanh như vậy không a, rõ ràng vừa rồi vẫn là một bộ âm đạm hao tổn tinh thần.

Đàm Tân Kinh vuốt cằm nói, "Để anh suy nghĩ."

"Không từ chối coi như anh đáp ứng em rồi." Mục Giai Âm đương nhiên nói, "Giúp em điều tra bác sĩ chủ trị cho ông nội em ở bệnh viện thành phố A, tra thân phận cùng bối cảnh của hắn, gần đây có cùng người nào tiếp xúc, có hành động dị thường nào không."

"Nhớ phải kín đáo, không được kinh động bất cứ kẻ nào, em không muốn dẫm thảo kinh xà." Dù sao cô cũng chưa biết là ai muốn hại ông nội.

Mục Giai Âm nghi ngờ nhiều nhất là Mục Giai Nhan, nhưng với tính tình Mục Giai Nhan thì không thể làm ra sự tình ra tay với trưởng bối như vậy. Chẳng lẽ là kẻ thù trước kia của ông nội ở trên quan trường? Nhưng ông nội sau khi về hưu vẫn luôn ở trong nhà an dưỡng tuổi thọ, rất ít xuất hiện ở quan trường.

Có người muốn hại ông của Mục Giai Âm? Đàm Tân Kinh nháy mắt đã đem ý tứ của Mục Giai Âm đoán được bảy tám phần, bắt quả bác sĩ ở bệnh viện thành phố A tra cũng không dễ, bác sĩ ở đó trừ bỏ y thuật giỏi, bối cảnh cũng không nhỏ.

"Giai Âm, anh cũng không nói đồng ý a." Đàm Tân Kinh hướng Mục Giai Âm ái muội nháy nháy mắt nói, "Anh lo lắng một chút, mấy bác sĩ ở bệnh viện đó bối cảnh cũng không dễ trêu vào, anh xem em vẫn là nhờ người khác đi."

Mục Giai Âm trầm nghĩ nói, anh có thể biết sợ sao? Bộ dáng chính người này của Đàm Tân Kinh trước đây cô đúng là không thể trêu vào, nhưng là hiện tại-- cô có Quyền Thiệu Viêm nha, Mục Giai Âm cảm thấy Đàm Tân Kinh nói chuyện với cô lúc này, liền cảm thấy giống như đưa dê vào miệng cộp.

Mục Giai Âm thanh thanh cổ họng, mắt mở to vô tội nói, "Nga, nhưng là Thiệu Viêm nói anh phải nghe lời nói của em a, vậy em về nói lại với Thiệu Viêm một tiếng, anh không nghe theo mệnh lệnh của anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mị Lực

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

Rõ ràng trước kia chỉ có hân đưa giốn nhóc con này, cái này chắc gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây đi? Đàm Tân Kinh giờ lên khoe miệng có chút cứng nhắc, "Quyền thiếu làm sao có thể nói anh phải nghe lời em?"

Mục Giai Âm phát hiện, cô hiện tại rất thích xem cảnh người khác cam chịu a. "Không tin, anh đi hỏi Quyền Thiệu Viêm a."

Nói xong Mục Giai Âm còn vô tình sờ sờ bụng. Quyền Thiệu Viêm đúng là chưa nói qua lời này, bắt quá, cô đoán thái độ này của Đàm Tân Kinh đối Quyền Thiệu Viêm, Đàm Tân Kinh thật rõ ràng là không có lá gan hỏi.

Đàm Tân Kinh trầm mặc, sau một lúc lâu mới hung tợn nói, "Mục Giai Âm em nếu không có việc gì có thể lẩn."

Mục Giai Âm rõ ràng lưu loát đứng dậy, lúc đi tới cửa, Mục Giai Âm mới quay đầu nhìn Đàm Tân Kinh bằng vẻ mặt đáng yêu tươi cười nói, "Em rất nghe lời anh a, anh nói em lẩn em liền ngoan ngoãn lẩn, nhưng là việc em nhờ, anh phải mau chóng làm, bằng không, anh tự hiểu.." Mục Giai Âm sờ sờ cằm, có ý ám chỉ -- Quyền Thiệu Viêm.

Nói xong, Mục Giai Âm tâm tình sung sướng bước ra khỏi cửa. Trùng sinh một lần nữa thật là tốt, kiếp trước cô cũng không nghĩ tới Đàm Tân Kinh sẽ ở trước mặt cô cam chịu, thời điểm ở kiếp trước, Đàm Tân Kinh ở trước mặt cô luôn luôn là bộ dáng vênh vao tự đắc.

Chờ Mục Giai Âm đi rồi, Đàm Tân Kinh mới từ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường.

Không lâu trước đây, Đàm Tân Kinh từng ném qua tính cách này của Mục Giai Âm, chính là lần đầu tiên gặp Mục Giai Âm. Sau hôm nay, Đàm Tân Kinh đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, hân cảm giác tương lai hân giống như không có chỗ tốt rồi.

Đàm Tân Kinh nhìn chằm chằm phương hướng Mục Giai Âm rời đi, hồi lâu sau mới thu hồi vẻ bất cần trên mặt, một hơi đem rượu đỏ trong chai toàn bộ uống hết, trên mặt lúc này mới lộ ra thần sắc cô đơn.

Mục Giai Âm làm sao có thể gả cho Quyền Thiệu Viêm? Cô vì sao lại kết hôn sớm như vậy?

Hắn ngay cả một điểm chuẩn bị đều không có...

Hơn nữa, với hành động bây giờ của Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm, hân liền như vậy bị đá ra ngoài.

Trong đôi mắt màu hổ phách đột nhiên phản xạ ra một đạo quang mang mỏng manh, là từ trong sương mù chiết xạ ra quang mang.

Ra khỏi quán bar, Mục Giai Âm liền đi quanh siêu thị. Sau khi mua một đồng này nọ, Mục Giai Âm mới mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà.

Chuông cửa vang lên, trên màn ảnh nhỏ bên trong nhà hiện ra khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp của Mục Giai Âm.

Đã lâu chưa thấy qua khuôn mặt không trang điểm của Mục Giai Âm, bất chợt lại nhìn thấy, một Mục Giai Âm thanh tú nhu nhược trên mặt liền hiện lên một tia ghen tị. Vì sao Mục Giai Âm trang điểm nhiều năm như vậy nhưng làn da lại vẫn tốt như trước? Cô mỗi ngày đều là trang điểm nhẹ, nhưng là làn da lại bởi vì thường xuyên trang điểm, liền không còn mịn màng như trước.

Khẳng định là Mục Giai Âm có trang điểm nhẹ, Mục Giai Âm khế căn môi, hừ, Mục Giai Âm nhưng là muốn bắt chước cô sao, là muốn được nổi bật như cô sao?

Mục Giai Âm nhàn nhạt liếc nhìn động tác nho nhỏ của Mục Giai Âm, thần sắc không có gì biến hóa, chính là đối với người hầu đang đứng một bên nói "Nhị tiểu thư đã trở lại, còn không mau đi mở cửa."

Đó là nhị tiểu thư sao? Nguyên lai nhị tiểu thư khi không hoá trang lại xinh đẹp như vậy? Người hầu trong phòng đều cảm thấy không thể tin được, trước kia bọn họ đều cảm thấy Mục Giai Âm cổ tình trang điểm đậm như vậy mới miễn cưỡng được xem như mỹ nhân, nếu tẩy trang khẳng định liền không thể nhìn nổi. Không thể ngờ được, Mục Giai Âm cư nhiên lại xinh đẹp như vậy.

Một số người hầu trẻ tuổi trên mặt nhất thời lộ ra biểu cảm oán giận cùng ghen tị.

Bọn họ căn bản đều cho rằng Mục Giai Âm ngoại trừ có gia thế lớn đều không có gì hơn được bọn họ, bây giờ lại chợt phát hiện dung mạo Mục Giai

Âm lại hơn bọn họ nhiều như vậy, này khoảng cách chênh lệch, bọn họ làm sao có thể nhìn được?

Nhóm người nữ giúp việc mỗi người mỗi việc, nhưng là nam giúp việc bên cạnh lại chịu khó đi mở cửa.

Mục Giai Nhan không dấu vết nhìn khuôn mặt kích động của nam nhân kia, trong lòng lặng lẽ quyết định phải đuổi tên này ra khỏi đây.

"Nhị tiểu thư, cô đã trở lại?" Đối tốt với người đẹp tựa hồ là bản năng của đàn ông, nhất là bị dung mạo Mục Giai Âm đánh sâu vào trong mắt. Người này chỉ còn kém đem tâm dâng lên.

Mục Giai Âm nhú nhú mày, cô luôn chán ghét người khác dùng loại ánh mắt mê đắm này nhìn cô. Cảm giác kia thật giống như cô bị lột sạch đem đứng ở trước mặt người khác.

Mục Giai Âm chợt nghĩ đến kiếp trước, chẳng những video clip bị lan truyền còn có cả ảnh chụp của cô nữa, trên mạng bình luận cũng rất thô tục. Có người nói, lớn lên cũng không có gì đặc biệt, bất quá đáng người nóng bỏng, hơn nữa cũng đủ đậm, miễn cưỡng làm tình nhân vẫn là có thể.

Đoạn thời gian đó, mỗi lần đi ra cửa đều có mấy kẻ đáng khinh đến làm phiền cô. Bởi vậy, đối với loại đàn ông ân cần, Mục Giai Âm có thể nói là xin miễn cho kẻ bắt tài.

"Nhị tiểu thư, tôi giúp cô cầm?" Nam nhân nhận thấy Mục Giai Âm đang có chút mệt mỏi vì xách theo hai túi lớn.

"Không cần." Mục Giai Âm cự tuyệt, một đường đi vào trong.

Vừa mới vào phòng, Mục Giai Nhan kiêu kiêu nhược nhược như đóa hoa nhỏ đứng đưa trong gió kia lại dùng loại thanh âm to khủng bố vang lên bốn phía trong phòng, "Chị ba sức quyến rũ cũng thật lớn đi, ngay cả sau khi kết hôn, vẫn luôn có người không ngừng hướng chị hiến ân cần."

Đây là đang nói cô thích câu tam đáp tứ sao?

Mục Giai Âm cầm hai túi đồ ăn vặt trong tay đặt trên bàn, nhìn về phía nam nhân đang đứng cạnh cửa kém chút liền nhìn cô đến chảy nước miếng rồi hướng Mục Giai Nhan nói, "Mị lực của chị nhưng là cũng không kịp Giai Nhan em đâu." Mục Giai Âm chỉ chỉ túi áo trên âu phục người nam nhân kia nói, "Chị nhưng là vừa mới vô tình nhìn thấy trong túi hấn là đồ hình của tam tiểu thư a, chắc là đối tam tiểu thư thâm thương đã lâu a."

Mục Giai Nhan nhất thời có loại cảm giác bị con cóc nhớ thương liền thấy ghê tởm.

Mà vài nữ giúp việc trẻ tuổi chung quanh trên mặt cũng hiện ra thần sắc châm chọc, châm chọc không chỉ là vì thân phận người hầu của tên kia, còn có ảnh chụp của Mục Giai Nhan xuất hiện trong túi tên kia. Nữ chủ nhân cùng người hầu, mối quan hệ xấu hổ này cũng không phải là không có.

Mục Giai Nhan luôn luôn miễn cảm, tự nhiên là nhận thấy cảm xúc của đám người hầu chung quanh đang biến hóa.

Mục Giai Âm lời nói vừa rồi là có ý hay trùng hợp? Nhưng chắc chắn sau khi cô ta nói xong câu đó, thì Mục Giai Âm sẽ tuyệt đối chỉ biết ngây ngốc đác chỉ.

Mục Giai Âm trước kia nhất định sẽ cao hứng vì lời nói luôn đem mình là thân nhân, là bằng hữu của Mục Giai Nhan, không chút phòng bị nào, tự nhiên cũng sẽ không thể cảm thấy ác ý trong lời nói của Mục Giai Nhan. Mà lúc này, cô sẽ không lại ngu ngốc như vậy.

Trên đời này, không có mấy ai đáng giá cho cô thật tâm đối đãi.

"Hình của tôi làm sao có thể ở trên tay cậu?" Mục Giai Nhan hai tay ôm ngực, một bộ bị kinh hách nói không nên lời, "Cậu..."

"Em ba không cần sợ hãi như vậy." Mục Giai Âm rất là tốt bụng trấn an Mục Giai Nhan nói, "Nhất định là sức quyến rũ của Giai Nhan nhà ta quá lớn, hấn cũng chỉ là thích em ba mà thôi."

Trở thành người phụ nữ được đàn ông thâm thương trọng nhớ đương nhiên là điều vui mừng, nhưng là nam nhân này so với cô kém nhiều lắm, liền cảm thấy là điều vũ nhục đối với Mục Giai Nhan cô.

Lời Mục Giai Âm vừa nói, liền khiến Mục Giai Nhan trong lòng kiêu ngạo. Nhưng, cóc lại muốn ăn thịt thiên nga, cũng phải xem cô có cho phép hay không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Sa Thải

Edit+beta: Tiểu Vân nhi

Mục Giai Âm nhìn mặt mà nói, thấy Mục Giai Nhan trong mắt bịt kín một tầng sương mù chột lóe tia tối tăm, liền bộ dáng thật có lỗi nhìn nam nhân kia, "Nếu em thật sự không thích..."

"Được rồi, không phải một tấm ảnh thôi sao, sinh nhiều chuyện như vậy làm gì?" Mục Giai Thu đặt tách cà phê trong tay xuống, mắt lạnh nhìn về phía nam nhân kia, "Thân là người hầu, lại không biết bốn phận của người hầu, vậy cũng không cần giữ lại."

Nói xong, Mục Giai Thu lại nhìn về phía thím Luru, "Luru tâu, đem hũn sa thải."

Thím Luru với biến cố trước mặt tựa hồ không có phản ứng gì, Mục Giai Nhan có thể này mới khóc nức nở, làm nũng lại mang theo ý nhắc nhở, "Thím Luru, thím làm sao vậy?"

"Xin lỗi tiểu thư, tôi đi ngay." Thím Luru hướng về phía ba người Mục Giai Thu cúi đầu, liền đi qua nam nhân kia nói, "Đi theo tôi, chúng ta đi kết toán tiền lương tháng này của cậu."

Nam nhân triết để hồ đồ, ba vị tiểu thư trong nhà này đều rất xuất sắc. Nhưng là Mục Giai Thu rất lạnh lùng, bọn họ căn bản là không dám nghĩ đến, mà Mục Giai Âm hàng năm lại ở nước ngoài, bọn họ gặp cũng chỉ được vài lần, cho nên đại đa số nam giúp việc đều là đối với khuôn mặt Mục Giai Nhan ái mộ.

Mục Giai Nhan bản thân cũng biết chuyện này, nhưng vì sao hôm nay lại đột nhiên làm khó dễ bọn họ?

Nam nhân này không biết việc hưởng thụ sự sùng bái từ xung quanh là một chuyện, còn bị đem phô bày ra trước mặt lại là một chuyện khác.

Chờ người bị thím Luru mang đi ra ngoài, Mục Giai Thu mới xoa nhẹ mi tâm, mỗi một nói, "Giai Âm, Giai Nhan, hai đứa cũng đã lâu không gặp, chắc đều có lời muốn nói, chị một mỗi, đi lên nghỉ ngơi trước."

"Chị cả nhanh đi nghỉ ngơi đi, sáng sớm liền theo cạnh ông nội, khẳng định cũng mệt mỏi." Mục Giai Âm nhẹ nhàng ngoéo môi một cái cười nói.

Mục Giai Thu gật đầu, đi lên lầu.

Vừa mới rồi kém chút nữa là có thể bức Mục Giai Nhan nói đuổi người, để cho Mục Giai Nhan trong mắt đám người hầu hình tượng bề một chút, lại bị Mục Giai Thu đánh gãy. Mục Giai Thu là nhìn ra chút cái gì sao? Như vậy, chị cả là đứng ở đối diện cô, hay là thái độ trung lập? Bất quá, trải qua việc này, tối thiểu ở trong lòng mấy tên người hầu đại khái cũng vang lên một cái cảnh cáo đi.

Coi như là đáng giá.

Giả mù sa mưa, Mục Giai Nhan khinh thường bĩu môi, Mục Giai Âm cùng chị cả quan hệ không thân thiết gì, vừa rồi lại quan tâm như vậy, khẳng định là muốn lấy lòng. Mục Giai Nhan không cho phép địa vị của Mục Giai Âm ở trong lòng người khác vượt qua cô.

Mục Giai Nhan nhìn gần khuôn mặt khiến người ta kinh diễm kia của Mục Giai Âm, nội tâm ghen tị dâng trào. Nguyên bản Mục Giai Nhan luôn cảm thấy Mục Giai Âm cái gì cũng kém so với cô ta, đối Mục Giai Âm ghen hận cũng ít. Nhưng là Mục Giai Âm đột nhiên gả đến nơi tốt như vậy, việc bỏ trốn khỏi đám cưới cũng được giải quyết êm đẹp như thế, Mục Giai Nhan tự nhiên là nuốt không trôi khẩu khí này.

"Ông nội rất mệt." Mục Giai Nhan trong giọng nói đều có loại mềm yếu nhu nhược, làm cho người ta nhìn không được muốn che chở. "Vừa về nhà liền đi ngủ, chị thể nào lại không cùng ông nội cùng nhau về nhà, lại có tâm trạng đi dạo phố?"

Trách cứ cô bất hiểu sao? Chung quanh, vài cái đầu người hầu trong mắt lập tức liền mang theo hèn mọn.

Kinh nghiệm đời trước nói cho Mục Giai Âm biết, đám người hầu này kỳ thực mới là đối tượng đắc tội không được, mấy bí mật nhỏ trong nhà đều nắm giữ ở trong tay bọn họ, mấy chuyện truyền miệng trong xã hội thượng lưu phần lớn đều là theo từ miệng bọn họ mà ra.

Dứt khoát, cô cũng có đối sách.

Mục Giai Âm xem hai túi đồ ăn vặt trên bàn, thật cao hứng đối Mục Giai Nhan nói, "Chị ở bệnh viện chăm sóc ông nội cũng gần một tháng, không có về qua nhà. Lại nghe nói em hôm nay cũng mới từ nước ngoài trở về thăm ông nội, cho nên chị đến siêu thị gần đây mua cho em chút đồ ăn."

Nói xong, Mục Giai Âm đã đem gói lớn gói nhỏ trong túi lấy ra, một bên lấy một bên đối Mục Giai Nhan nói, "Chị nhớ được em nói thích nhất bánh quy nhân sữa bò nhập khẩu từ Italy, còn có quả mơ..."

Theo Mục Giai Âm giải thích, ánh mắt người hầu chung quanh cũng trở nên hiểu rõ.

Nguyên lai Mục Giai Âm là đi mua đồ ăn vặt cho Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan thật đúng là số tốt, có được người chị quan tâm mình như vậy.

Giờ phút này đối tốt với cô ta như vậy làm gì? Nguyên bản cô ta có thể mượn cơ hội để chỉ trích Mục Giai Âm bất hiểu, hiện tại lại hoàn toàn biến thành cô ta cấp cho Mục Giai Âm cơ hội diễn trò chị em, Mục Giai Nhan trong lòng oán hận, trên mặt lại vẫn là một mặt đầy ý cười nói, "Em cảm ơn chị."

"Chúng ta không phải người xa lạ a." Mục Giai Âm trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt, thân thiết hỏi Mục Giai Nhan, "Trại hè bên Anh vui chứ? Chị

lúc trước luôn muốn hỏi em, nhưng là bận chăm sóc ông nội liên quên mất, thật ngại." Mục Giai Âm nói xong lại thề lười, vừa đáng yêu lại xinh đẹp.

Rõ ràng chỉ là biểu cảm bình thường, cô tình từ Mục Giai Âm làm ra lại có một loại phong tình nói không nên lời, gài cho tâm đối phương trở nên mềm nhũn. Đương nhiên cũng gài trúng chỗ đau của Mục Giai Nhan.

Mục Giai Âm trở nên xinh đẹp hơn so với cô ta càng làm cho cô ta cảm thấy khó chịu.

"Kỳ thực trại hè cũng rất nhàm chán." Mục Giai Nhan nói xong liền cảm thấy có chút không thỏa đáng, lúc trước cô ta chính là không muốn phải chăm sóc ông nội nên cố ý xuất ngoại ngay sau khi hôn lễ của Mục Giai Âm kết thúc, cũng có ý ở lại nước ngoài không trở về. Nhưng là tâm tư này tuyệt đối không thể để người khác biết, Mục Giai Nhan vẽ mặt bất đắc dĩ lại thương tâm, "Nhưng trại hè lại quản lý quá nghiêm, không cho mọi người tùy ý rời khỏi, làm cho em muốn về mà cũng không về được. Em rất lo lắng cho bệnh tình của ông, mỗi ngày đều đến năn nỉ người phụ trách trại hè, hẳn mới đồng ý, bản thân em còn bị mắng một trận."

Nói xong, Mục Giai Nhan trong mắt lại nổi lên sương mù.

Thực tâm, người chung quanh đều đem việc Mục Giai Nhan không có chiếu cố Mục Uẩn Ngạo quăng sang một bên, ngược lại là đem chú ý phóng tới việc Mục Giai Nhan bị mắng.

Hả? Trại hè gì mà quy củ lại khắc nghiệt như thế, ngay cả người thân trong gia đình gặp chuyện cũng không cho phép về nhà? Ai không biết còn cho rằng đây là đi nhập ngũ đi. Mà cho dù là nhập ngũ, việc liên quan đến sống chết cũng có thể giải quyết a.

Mục Giai Âm không vạch trần, chính là lòng đầy cảm phẫn nói, "Thật quá đáng, bọn họ cư nhiên bởi vì em muốn về nhà mà trách móc, em yên tâm, chờ ông nội tỉnh chúng ta phải đi nói với ông, để cho ông nội cùng người phụ trách trại hè kia nói chuyện."

Lời nói dối này của cô ta Mục Giai Âm nghe không hiểu, Mục Uẩn Ngạo có thể nghe không hiểu sao?

Mục Giai Nhan liền vội vàng lắc đầu nói, "Quên đi, cũng qua rồi, không cần phiền toái như vậy, hiện tại thân thể ông nội còn suy yếu, không nên để ông phiền lòng vì chuyện nhỏ này."

"Điều này sao có thể nói là phiền?" Mục Giai Âm một mặt không ủng hộ, "Ông nội luôn luôn bao che khuyết điểm, nếu để ông nội biết em chịu ủy khuất lớn như vậy khẳng định sẽ đau lòng, còn không bằng chúng ta trực tiếp nói cho ông nội biết."

Cô chính là muốn truy cứu việc này nha ! Mục Giai Nhan này lại cứ luân phiên cự tuyệt, người nghe cũng phải nghe ra manh mối a.

Mục Giai Nhan âm thầm cắn cắn môi, trông mặt vừa chuyển, lại nảy ra ý hay "Chuyện của em chỉ là việc nhỏ, chị gần đây không phải có đại sự sao? Chị vì sao lại đào hôn a, em nghe chị cả nói chị cùng với anh rề cãi nhau, anh rề cũng thật quá đáng, hôn lễ quan trọng như vậy, anh rề cư nhiên lại chọc giận chị, ông nội khẳng định sẽ mắng anh rề."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Lời Giai Âm Nói Chính Là Lời Ta Nói

Edit+beta: Tiểu Vân nhi.

Mục Giai Nhan đây là muốn nói sang chuyện khác, Mục Giai Âm quét mắt một vòng qua đám người hầu, thấy ánh mắt Mục Giai Âm, mọi người liền mắt xem mũi, mũi nhìn tâm. Quên đi, giặc cùng đường chó điên, trước không nên ép Mục Giai Nhan nóng nảy.

Mục Giai Âm chân mày hơi chau, suy tư về lời nói của Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan ý muốn nói là, hôn lễ sự tình lớn như vậy, cô cư nhiên không hiểu chuyện đào hôn. Còn có chính là, Mục Giai Nhan khẳng định lấy quyền thế của Quyền gia còn có địa vị của Quyền Thiệu Viêm, Mục Uẩn Ngạo nhất định không dám thay nàng đòi công đạo.

Mục Giai Nhan không biết người đang ngồi trước mặt cô, không có gì là không thể đòi lại.

Mục Giai Âm nghĩ tới tin nhắn Tả Trí Viễn gửi cho cô vào buổi sáng ngày đào hôn. Cô nhớ kiếp trước, Tả Trí Viễn căn bản cũng không biết tin nhắn tồn tại, sau này lúc cô phát hiện ra mối quan hệ của Tả Trí Viễn cùng Mục Giai Nhan, Tả Trí Viễn mới hào phóng thừa nhận, mà di động của hắn mấy ngày đó đều là Mục Giai Nhan giữ.

Mục Giai Âm cũng không hoài nghi chuyện này là do Mục Giai Nhan hãm hại cô. Dù sao, đoạn video kia của cô, chính là từ Mục Giai Nhan mà truyền đi ra ngoài.

"Chị nghĩ em biết rõ nguyên nhân chị đào hôn a." Mục Giai Âm cố ý đem trọng âm đặt ở hai chữ "nguyên nhân".

Mục Giai Nhan lần này là nghe được nhưng không hiểu chút nào, "Nguyên nhân? Chị không có nói với em a."

Chẳng lẽ là về Tả Trí Viễn? Mục Giai Âm phát hiện quan hệ giữa cô ta cùng Tả Trí Viễn sao? Bất quá, phát hiện cũng không có gì không tốt, hiện tại Mục Giai Âm đã là vợ của Quyền Thiệu Viêm, nếu là Mục Giai Âm lại ghen với cô ta cùng Tả Trí Viễn, vừa vặn có thể dùng việc này náo lớn a.

Mục Giai Nhan phản ứng không giống như là bị người ta bắt trúng điểm yếu. Là Mục Giai Nhan ngại trang quá tốt sao? Mục Giai Âm áp chế hoài nghi trong lòng, khẽ cười, "Đại khái là chị quên không nói cho em biết nguyên nhân, chính là lời chị cả đã nói."

"Nhưng chị cả cũng không nói với em vì sao chị và anh rể cãi nhau." Mục Giai Nhan một tay chống má, trong ánh mắt đơn thuần cùng vẻ mặt không rành thế sự hỏi, "Không lẽ chị cãi nhau với anh rể là vì anh ấy là gay, hấn lừa hôn đi?"

Mục Giai Nhan tuyệt không hâm mộ hôn nhân của Mục Giai Âm, chính vì cô ta cảm thấy Quyền Thiệu Viêm là gay, cô ta càng cảm thấy hôn nhân này của Mục Giai Âm chính là hôn nhân chính trị, hoàn toàn không có hạnh phúc.

Việc Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm kết hôn, những chuyện có liên quan Quyền Thiệu Viêm liền truyền lưu khắp nơi, trong đó tin tức lớn nhất chính là Quyền Thiệu Viêm lừa hôn.

"Ai nói anh ấy là gay?" Mục Giai Âm trong giọng nói rõ ràng không vui.

Mục Giai Nhan một bộ biểu cảm bị làm sợ, cẩn thận vỗ vỗ ngực, mới vô tội nói, "Là lời đồn đãi a, trên mạng ai cũng nói như thế, cũng không phải em nói, chị đừng hung dữ với em, em sai rồi."

Kỳ quái, năng hung dữ lúc nào, mà Mục Giai Nhan lại diễn như vậy a?

Mục Giai Âm hạ quyết tâm không đi an ủi Mục Giai Nhan, mắt lạnh xem Mục Giai Nhan diễn trò.

Mục Giai Âm chậm chạp không chịu đáp lại Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan hướng về phía một nữ giúp việc lớn tuổi bên cạnh ủy khuất rớt hai giọt nước mắt. Nữ giúp việc kia rất nhanh liền chịu không được nước mắt nữ nữ, đối Mục Giai Âm làm khó dễ.

"Này lời đồn đãi trên mạng... không có lừa thì làm sao có khối, lại nói, người khác nói được, thế nào lại không cho tam tiểu thư nói? Nhị tiểu thư ngài nói đúng hay không a?" Nữ giúp việc lớn tuổi kia ý vào bản thân ở Mục gia đã hơn hai năm, có chút lai lịch, liền không đem Mục Giai Âm thanh danh vốn đã kém, cùng thân phận nhị tiểu thư để vào mắt.

"Đừng như vậy, chị ba khẳng định cũng là vì thương anh rể, vì bảo hộ anh rể mới nhất thời sốt ruột." Mục Giai Nhan một bên khuyên một bên gạt lệ.

Sự tình giữa cô cùng Quyền Thiệu Viêm, người sáng suốt đều biết hôn sự do người lớn hai nhà tự quyết định, bọn họ ở cùng nhau mới có vài ngày, nói bọn họ tình cảm tốt, ai tin đây?

"Nghe nói Quyền thiếu sau khi kết hôn sau liền luôn ở ngoài thi hành nhiệm vụ đâu..." Mục Giai Nhan lời nói vừa mới hạ xuống, chung quanh còn có người lẩm miệng bổ sung.

Mà toàn bộ người ở đây cũng tùy theo tiếng động mà nháo lớn lên.

"Mọi người đừng nói nữa... Đừng nói nữa..." Mục Giai Nhan trên mặt còn vương nước mắt, thanh âm nhỏ khuyên can nói, phảng phất là giống như cô ta thật sự sốt ruột.

Nhưng Mục Giai Âm rõ ràng từ trên mặt Mục Giai Nhan thấy được một tia thoải mái tươi cười.

Người không biết còn tưởng Mục Giai Nhan bị ủy khuất.

"Chồng tôi không phải gay." Mục Giai Âm cầm cốc sứ trong tay đặt mạnh ở trên bàn, khiến toàn phòng đều an tĩnh lại sau mới nói.

Nghe vậy, chung quanh lại bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

Mục Giai Nhan trong mắt thoáng qua một chút đắc ý, người nói cái gì, người cho là mọi người chịu nghe?

"Bà có vẻ có rất nhiều lời muốn nói?" Mục Giai Âm nữ giúp việc lớn tuổi kia nói.

"Là do nhị tiểu thư nói không đúng thôi." Nữ trung niên xùy cười, rõ ràng đã hơn bốn mươi tuổi, lại còn muốn học cô gái nhỏ che miệng cười, nếu là đòi lại người có khí chất một chút làm này động tác cũng không ngại, vừa vặn bà ta lại làm động tác này, quả thật là vũ nhục ánh mắt người nhìn.

"Bà cảm thấy ta nói không đúng, ta cho bà câu này, nghe đúng hay không đi?" Mục Giai Âm vẻ mặt lạnh nhạt, môi đỏ mọng khẽ mở, "Bà bị sa thải."

"Người nói cái gì?" Nữ trung niên bèn nhón cười lộ lên, Mục Giai Âm hàng năm ở nước ngoài trong nhà này không có chút địa vị nào. Đại tiểu thư cùng tam tiểu thư mới có quyền tùy ý sa thải người hầu, nhị tiểu thư cô tính là cái gì a.

Mục Giai Nhan vẫn đang duy trì trạng thái khóc nức nở, chính là lại cảm thấy không thích hợp.

Mục Giai Nhan theo tầm mắt Mục Giai Âm nhìn về phía lầu hai, Mục Uẩn Ngạo nguyên bản đang nghỉ ngơi lại đứng ở đầu cầu thang lầu hai.

Vừa rồi cô ta hẳn là không có biểu hiện gì không ổn.

Khi nào thì người hầu nhà bọn họ lại không có quy củ như vậy? Mục Uẩn Ngạo dáng lưng thẳng thắn, nhìn thần sắc kiên cường của Mục Giai Âm, trong lòng đột nhiên đau xót, đây chính là đứa con của nàng dâu mà trước khi chết đã phó thác ông nhất định phải hảo hảo chiều cố, hiện tại cư nhiên bị đám người hầu này khi dễ như thế.

"Ông." Mục Giai Nhan nhút nhát kêu một tiếng, cũng có ý nhắc nhở mọi người chung quanh thu liễm chút. Cô ta cũng không nghĩ Mục Giai Âm sẽ được ông nội đồng tình. "Người tình?"

Người hầu chung quanh cũng có chút kích động, nhưng lập tức đều trấn định, dù sao còn có tam tiểu thư che chở. So với nhị tiểu thư luôn ngỗ nghịch, Mục Uẩn Ngạo khẳng định càng thích tam tiểu thư. Bằng không làm sao có thể đem nhị tiểu thư gả cho Quyền Thiệu Viêm đâu. Kia là liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của người con gái a.

Mục Uẩn Ngạo không để ý Mục Giai Nhan, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía nữ giúp việc trung niên kia.

Nữ trung niên cảm thấy không đúng, Mục Uẩn Ngạo luôn đối với mọi người hiền lành, lúc nào lại dùng loại ánh mắt muốn chọc thủng người khác như vậy đây.

"Ngươi không nghe rõ Giai Âm nói? Ta đây lại lặp lại một lần nữa ‘Giai Âm nói ngươi bị sa thải’". Mục Uẩn Ngạo trong giọng nói mang theo rõ ràng ý che chở cùng giận dữ.

"Lão gia... ta".

"Về sau ở trong nhà này..." Nữ giúp việc trung niên nóng lòng giải thích lại nghe đến lời nói tiếp theo của Mục Uẩn Ngạo một nhát ném thẳng bà ta vào địa ngục.

"Lời Giai Âm nói chính là lời ta nói."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đừng Để Bản Thân Lại Bị Lợi Dụng.

"Ông nội." Mục Giai Âm cùng Mục Giai Nhan đồng thời mở miệng.

Bất đồng là Mục Giai Nhan hoàn toàn là không thể tin được, mà Mục Giai Âm là cảm kích cùng vui mừng.

Mục Giai Âm nhìn đến Mục Uẩn Ngạo đang ở trên đầu cầu thang, cô biết ông nội vẫn luôn bảo vệ cô. Cô đã lâu rồi không trở về nhà, vừa rồi cũng chỉ là muốn nhắc cho đám người hầu ở đây nhớ địa vị của cô. Nhưng là, cô không nghĩ ông nội lại bao che, lo lắng cho cô như thế, Mục Giai Âm đột nhiên cảm thấy đáy mắt vẫn khô cạn có chút ướt át.

Cô biết mặc kệ là chuyện gì, ông nội sẽ vẫn luôn đứng về phía cô, bảo vệ cho cô, luôn luôn là như vậy.

Mục Giai Nhan cắn răng tức giận, một màn vừa rồi rõ ràng là cô ta thúc đẩy, nói như vậy vẫn chính là cô ta đã một tay nâng địa vị của Mục Giai Âm lên cao. Ông nội chỉ sợ là đã hồ đồ, chẳng lẽ vì được Mục Giai Âm chiều cố một tháng nay, ông liền quên trước kia Mục Giai Âm phản nghịch cùng ông như thế nào.

Không biết Mục Giai Âm đối ông nội bỏ bùa mê gì, sớm biết như vậy cô ta sẽ không đi cái trại hè kia, ở trong bệnh viện cùng Mục Giai Âm xem ai tốt hơn ai a.

Nguyên bản cô ta còn tưởng rằng chuyện Mục Giai Âm đào hôn sẽ khiến Mục gia mất mặt, khẳng định là muốn cùng Mục Uẩn Ngạo tranh cãi ầm ĩ một trận, ai biết Mục Giai Âm lần này đào hôn, ngược lại là khiến cô cùng ông nội quan hệ tốt hơn.

Mục Giai Thu ở trong phòng lắng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe được lời nói của Mục Uẩn Ngạo, Mục Giai Thu khóe miệng hiện ra một chút mỉm cười châm chọc, quả thế, mặc kệ như thế nào ông nội đều là quay chung quanh Mục Giai Âm.

"Ông nội, có phải ông vừa mới dậy nên chưa tỉnh a?" Mục Giai Nhan tươi cười cứng ngắc, Mục Uẩn Ngao còn chưa từng ở trước mặt người khác khẳng định thân phận của cô ta giống như vậy đâu, "Muốn hay không cháu đỡ ông trở về phòng ngủ?"

"Cháu cũng nghe không rõ ràng lời nói của ông?" Mục Uẩn Ngao híp mắt nhìn đứa cháu gái nhỏ nhất.

Chú ý của đứa cháu gái này đối với ông trong lòng vẫn rất rõ ràng, chẳng trách tình thân của ông đối với nó lại mỏng như vậy, thật sự chỉ có Mục Giai Âm là hoàn toàn không có mục đích gì đối với ông.

Mục Giai Nhan lại càng phát hoảng, bà vai rụt lại, ủy khuất cúi đầu nói, "Cháu cũng chỉ là quan tâm ông a."

Mục Giai Âm thấy Mục Uẩn Ngao mặt mày như cũ khó nén mọi mặt, nhân tiện nói, "Ông nội, ông trước đi nghỉ ngơi đi, việc này để cháu tự xử lý là tốt rồi."

Mục Uẩn Ngao gật gù đầu, "Liên giao cho cháu, đúng rồi, Thiệu Viêm không goi vào di động của cháu được, nó nhờ ta nói với cháu nó sẽ lập tức qua đây đón cháu, lát nữa hai đứa các cháu cứ về nhà trước đi, không cần chờ ông tỉnh ngủ."

Quyền Thiệu Viêm thật sự đi đón cô? Mục Giai Âm tim chợt tăng nhanh một nhịp, cười nhìn Mục Uẩn Ngao nói, "Uh, cháu đã biết, hôm khác chúng cháu lại đến thăm ông."

Mục Uẩn Ngao vuốt cằm, liền xoay người lại trở về phòng.

"Chị ba.. " Mục Giai Nhan thấy Mục Uẩn Ngao trở về phòng, liền giành trước nói, "Bọn họ bắt quả cũng chỉ là có ý tốt, xin chị xử lý nhẹ tay một chút." Thanh âm càng ngày càng nhỏ, lời nói giống như đang trách móc Mục Giai Âm.

"Ngay cả quy củ cũng không biết. " Mục Giai Âm lạnh lùng nhìn nữ giúp việc kia, "Thân phận chỉ là kẻ dưới lại có lá gan lớn như thế, Mục gia chúng ta miếu nhỏ chứa không nổi a, người hôm nay liền lĩnh tiền lương đi thôi."

"Nhi tiểu thư... tôi sai lầm rồi, tôi..." Nữ trung niên lắp bắp, bà ta không biết sự việc lại trở thành như vậy. Bà ta liền đưa mắt nhìn về phía Mục Giai Nhan, là Mục Giai Nhan ám chỉ cho bà ta, nhưng là Mục Giai Nhan chỉ nhu nhu nhược nhược đứng lau nước mắt, hoàn toàn không để ý đến bà ta cầu tình.

"Đừng nói nữa, thím Luru, đi thanh toán lương cho bà ta đi." Mục Giai Âm tiến về phía trước vài bước, đến gần bên cạnh bà ta, ở nơi tầm mắt mọi người không để ý dùng âm thanh chỉ hai người có thể nghe thấy nói, "Lần sau cảnh giác cao độ một chút, đừng để bản thân lại bị lợi dụng, ta sẽ cho thím Luru tìm công việc khác cho bà, bà cũng đừng hận ta, chỉ trách bản thân bà dụng đến người không nên dụng?"

Mục Giai Âm nói xong ánh mắt lại khôi phục lạnh như băng.

Nữ trung niên kia đến cùng cũng sống nửa đời người, đạo lý đối nhân xử thế vẫn là biết một ít. Mục Giai Âm nói lời này, hơn nữa hành động vừa rồi của Mục Giai Nhan đối với bà ta nhìn như không thấy cũng khiến bà ta triệt để biết được bà ta là bị Mục Giai Nhan lợi dụng.

Bà ta cũng hiểu được Mục Giai Âm là vừa hay có chuyện này liền đem ra để lập uy, bà ta cũng đem lòng cảm kích nhận lấy, với Mục Giai Nhan lại hơn vài phần phần hận. Bà ta chỉ là vì thay Mục Giai Nhan xuất đầu mới có thể bị nắm, Mục Giai Nhan hiện tại như thế nào lại cứ khóc suốt mướt cứ như chính cô ta bị ủy khuất đây?

Bà ta thế nào lại nhìn cô ta như vậy? Chẳng lẽ Mục Giai Âm dụng tay dụng chân? Nhưng là Mục Giai Âm cùng bà ta giống như cũng không có quan hệ gì, chẳng lẽ bà ta biết bản thân bị lợi dụng?

Không xong, Mục Giai Nhan cắn cắn môi, dù sao lần này Mục Giai Âm triệt để đem tất cả người hầu trong phòng này đều đắc tội, mục đích của cô ta cũng đạt được rồi.

Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan không lên tiếng, cô nhìn ra được nữ giúp việc lớn tuổi này, bản sự khác có lẽ không có, nhưng cái lưỡi dài lại không thiếu a. Cô để bà ta đi, là ở trong một cái gia tộc chuyên ngành giải trí, cả nhà ba đời đều làm ngành giải trí rất nổi tiếng. Đồng dạng, nhà cô chuyện bát quái cũng khá nhiều, Mục Giai Nhan vừa vặn cùng đám thiếu gia tiểu thư quan hệ cũng khá tốt, kia không bằng để cho bà ta đi nói một vài câu.

Tin tưởng rất nhanh Mục Giai Nhan sẽ sút đầu mẻ trán.

Xem nữ giúp việc không chút nào phản kháng đi ra ngoài, những người hầu còn lại nháy mắt liền yên tĩnh. Công việc ở Mục gia rất thoải mái, tiền lương lại cao, ai cũng không muốn vứt bỏ công việc này.

"Còn có ai muốn bị sa thải?"

Không ai dám trả lời Mục Giai Âm về vấn đề này, ánh mắt Mục Giai Âm quét đến đâu, người hầu nơi đó đều là cúi đầu. Mục Giai Âm có Mục Uẩn Ngao bảo hộ, hơn nữa, Mục Giai Âm cũng không phải người dễ trêu chọc, bọn họ giờ phút này nếu còn đi tranh luận, kia mới thật là đần độn.

Mục Giai Âm lạnh lùng nhìn chung quanh một lần lại nói, "Về sau, ai dám đem lời đồn trên mạng đem ra nói trước mặt ta, cũng đừng trách ta không khách khí."

Một nhóm người hầu liền gật đầu như giả vờ.

"Lời đồn gì trên mạng?" Quyền Thiệu Viêm vừa đến liền nghe thấy Mục Giai Âm lạnh giọng mệnh lệnh.

Nghe thanh âm còn có vài phần tức giận, ai chọc Mục Giai Âm tức giận? Quyền Thiệu Viêm biểu cảm càng thêm rét lạnh. Quyền Thiệu Viêm vừa đến đã khiến mọi người như bị đẩy vào hầm băng.

"Không có gì." Mục Giai Âm trầm nghĩ không muốn Quyền Thiệu Viêm biết đến lời đồn đãi về hắn, "Anh thế nào đến sớm như vậy?"

"Tan việc sớm." Quyền Thiệu Viêm lập tức hướng Mục Giai Âm, "Ai chọc giận em?"

Mục Giai Âm cố ý hay vô tình liếc mắt Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan trong lòng căng thẳng.

Cô ta rất ít khi gặp Quyền Thiệu Viêm, càng miễn bàn nhìn gần như vậy. Chính là, này vừa thấy, Mục Giai Nhan mới phát hiện Quyền Thiệu Viêm xuất chúng cùng vĩ đại như vậy. Trên đời làm sao có thể có người đàn ông ngoại hình tốt như vậy, đáng tiếc lại là gay, cô ta không cần hâm mộ. Mục Giai Nhan trong lòng ề ảm nghĩ.

"Không có gì, chỉ là việc nhỏ." Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm cười nói, "Sao lại nhũn mỳ nữa, cẩn thận bé con tương lai sợ anh a."

Bé con? Mục Giai Nhan nhìn về phía tay Mục Giai Âm đang vuốt ve bụng, ánh mắt chợt trở nên bén nhọn, ống tay áo bị cô ta một tay nắm chặt, phảng phất như muốn đem tay áo xé rách một loại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Giả Bộ Bất Tỉnh.

"Em nghĩ lá gan của nó giống em sao?" Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm không muốn nói, cũng không hỏi tới.

"Chị...chị mang thai?" Mục Giai Nhan thay mọi người chung quanh đem kinh ngạc hỏi ra.

Mục Giai Âm kỳ quái, "Chẳng lẽ ông nội cùng chị cả không nói cho em biết?"

"Không có a, em không biết." Mục Uẩn Ngạo vừa về nhà liền đi ngủ, còn lại Mục Giai Thu luôn ngồi ở bàn ăn đọc báo, Mục Giai Nhan cùng Mục Giai Thu quan hệ cũng không thể nói là thân thiết, cũng chỉ là nói với nhau vài câu mà thôi.

Nói như vậy Quyền Thiệu Viêm không bị gay? (TVN: *đập bàn* Viêm ca có bị gay Âm tỷ cũng vẫn yêu, moahaha..ha..ha..ha.., yêu tình người cut sang một bên * lấy tay chỉ chỉ chỉ...ta chỉ a*)

Mục Giai Nhan thấy Quyền Thiệu Viêm quét ánh mắt về phía cô ta, liền bày ra một bộ ngượng ngùng tươi cười, cúi đầu. Ngay tại hồi điểm cúi đầu, Mục Giai Nhan trên mặt liền lộ ra ánh mắt không cam lòng.

Dựa vào cái gì Mục Giai Âm lại chiếm được người tốt như vậy?

Lúc trước thời điểm Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm đính hôn, Mục Giai Nhan vẫn luôn nói với bản thân là Quyền Thiệu Viêm căn bản chính là một tên gay, nhưng là Mục Giai Âm mang thai hoàn toàn đánh vỡ ảo tưởng của cô ta, hơn nữa, thái độ kia của Quyền Thiệu Viêm rõ ràng là đối Mục Giai Âm yêu thương có thêm.

Cô ta muốn cướp, muốn cướp mọi thứ của Mục Giai Âm (TVN: Các bạn nhỏ, đây gọi là ảo tưởng a~~~~~)

Trò trẻ con, Quyền Thiệu Viêm khinh thường.

Nữ nhân như Mục Giai Nhan, hắn đã gặp qua, cũng thấy ghê tởm. Vẫn là Giai Âm nhà hắn là tốt nhất.

Chính là, chẳng lẽ là người phụ nữ này chọc Giai Âm tức giận? Quyền Thiệu Viêm ánh mắt càng lạnh băng.

Mục Giai Nhan cho là Quyền Thiệu Viêm vẫn đang nhìn cô ta, biểu cảm càng lộ ra thẹn thùng. Đàn ông đều là như vậy, Mục Giai Nhan trong lòng tự tin, bọn họ chính là thích những đóa hoa tươi mới đầy màu sắc bên ngoài, cho dù là trong nhà đã có vợ. Hơn nữa, đàn ông yêu chính là nữ nhân ôn nhu, mềm mại như cô ta. Vừa rồi Mục Giai Âm ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm răn dạy người giúp việc, khẳng định là sẽ vứt bỏ Mục Giai Âm đi.

Mục Giai Âm cảnh giác nhìn Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan chẳng lẽ đời này lại muốn cùng cô cướp đi Quyền Thiệu Viêm? Nằm mơ!

Chỉ cần là của cô, Mục Giai Nhan liền toàn bộ đều muốn cướp? Cô ta thực nghĩ rằng cô vẫn là Mục Giai Âm trước đây sao?

Quyền Thiệu Viêm lại còn nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan, Mục Giai Âm liền nổi giận, theo bản năng liền đẩy tay Quyền Thiệu Viêm ra.

Vừa đẩy tay Quyền Thiệu Viêm ra, Mục Giai Âm liền hối hận, ở trước mặt nhiều người như vậy, cô lại không nể mặt Quyền Thiệu Viêm như vậy, lỡ như Quyền Thiệu Viêm tức giận thì làm sao bây giờ? Cô lại trúng kế Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan trong lòng mừng thầm, Mục Giai Âm trước mặt mọi người lại đối Quyền Thiệu Viêm như vậy chính là chứng minh sức quyến rũ của cô ta a, chắc chắn Quyền Thiệu Viêm sẽ tức giận đi?

Mục Giai Nhan đã suy nghĩ tốt lắm, chuẩn bị nhu nhược khuyên can Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm, đương nhiên nói khuyên can nhưng cũng không phải khuyên can a, chính là châm ngòi thổi gió mà thôi.

Nhóm người hầu cũng chuẩn bị tốt tinh thần xem chủ nhân cãi nhau.

Chính là, Quyền Thiệu Viêm lại lần nữa nắm lấy tay Mục Giai Âm.

Biết rõ làm như vậy không tốt, Mục Giai Âm vẫn là theo bản năng không tình nguyện lại tránh tránh, nhưng lần này Quyền Thiệu Viêm sớm có chuẩn bị, Mục Giai Âm tránh thế nào cũng đều tránh không thoát.

Thời điểm Quyền Thiệu Viêm lại nắm tay Mục Giai Âm, Mục Giai Nhan còn ảo não một giây, giây tiếp theo, động tác né tránh của Mục Giai Âm, lại khiến Mục Giai Nhan nhớ đến một câu nói đang lưu hành trên Internet, người chết thì không sợ tìm đường chết. (câu này ta chém)

Nàng hiện tại liền thờ ơ đứng nhìn.

Mục Giai Nhan hoàn toàn không biết, chính cô ta mới là một cái “người chết” a.

Quyền Thiệu Viêm một tay khác liền ôm lấy thắt lưng Mục Giai Âm, cúi đầu ghé vào bên tai Mục Giai Âm nói, "Giai Âm, em hiện tại là ghen tị sao?"

"Anh mới ghen..." Mục Giai Âm mặt tròn trắng, rõ ràng là không để ý Quyền Thiệu Viêm. Cô làm sao có thể ăn dấm chua của Quyền Thiệu Viêm, cô đây là sợ Quyền Thiệu Viêm cái tên háo sắc tùy thời động dục này bị Bạch Liên hoa kiều kiều nhược nhược quyến rũ đi. (Bạch Liên hoa chỉ người lúc nào cũng đội lốt hiền lành thiện lương nhưng lại độc ác.)

Mục Giai Nhan cùng người hầu đều chấn kinh rồi, thật rõ ràng Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm không có dựa theo kịch bản đi a.

Quyền Thiệu Viêm không có giận tím mặt, ít nhất hần hẩn là không để ý hành động vừa rồi của Mục Giai Âm a, nhưng vì sao Quyền Thiệu Viêm vẫn là thấp đầu nói chuyện với Mục Giai Âm. Chẳng lẽ hần không biết hành động này là bất lợi cho hình tượng người chồng của hần sao?

Mục Giai Nhan lại không hiểu, Quyền Thiệu Viêm ở trong mắt Mục Giai Âm chỉ có một hình tượng, chính là một con sói đói, còn là một con sói háo sắc a.

"Anh rề.." Mục Giai Nhan đổi nhanh sách lược, đánh gãy triển miên giữa Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm trước mặt mọi người, "Không nghĩ tới anh rề cùng chị ba tình cảm tốt như vậy đâu, nhưng anh rề không nên sau đám cưới lại còn ra ngoài làm nhiệm vụ vắng vẻ chị của em."

Thay cô đòi công bằng sao, nhưng ánh mắt vui vẻ như vậy liền cho rằng không ai nhìn ra rắp tâm của cô ta sao?

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bên người, phát hiện Quyền Thiệu Viêm tầm mắt thủy chung đều đặt ở trên người cô, thần sắc liền tốt lên.

"Công việc quan trọng hơn." Mục Giai Âm sắm vai cô vợ nhỏ ngoan hiền hiểu ý.

"A?" Mục Giai Nhan lời nói đầy lo lắng, "Vậy chẳng phải về sau chị là muốn cùng anh rề chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều sao?"

Ân ái có ích lợi gì a? Mục Giai Nhan ác ý nghĩ.

"Ông nội với chị cả lại không có nói cho em sao?" Mục Giai Âm càng kỳ quái hỏi.

Mục Giai Nhan như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, hoàn toàn không hiểu Mục Giai Âm muốn nói cái gì.

"Thiệu Viêm được điều đến quân khu A nha." Mục Giai Âm nói xong còn mang theo hạnh phúc nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm càng phối hợp đem ánh mắt càng thêm nhu tình nhìn Mục Giai Âm, hần chính là hi vọng Mục Giai Âm có thể luôn luôn nhìn hần như vậy.

... Quyền Thiệu Viêm khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như núi băng đã đi nơi nào?

Mục Giai Nhan đem tay giấu trong ống tay áo siết chặt, đốt ngón tay cơ hồ phát ra âm thanh. Mục Giai Âm hiện tại thật đúng là quá hạnh phúc, cô ta vất

và quyền rũ tâm tư Tả Trí Viễn thì có ích lợi gì?

Quyền Thiệu Viêm cùng Tả Trí Viễn căn bản chính là khác nhau một trời một vực, có Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm còn cần Tả Trí Viễn sao? Hơn nữa Mục Giai Âm còn mang thai ...

"Giai Nhan em làm sao vậy? Sắc mặt của em thật không tốt?" Mục Giai Âm thân thiết, hoàn toàn một bộ chị quan tâm em gái.

"Em..." Mục Giai Nhan nhìn Quyền Thiệu Viêm ngồi ở cách đó không xa, nếu cô ta hiện tại giả bộ bất tỉnh, hẳn là có thể ngã vào bên chân Quyền Thiệu Viêm, đến lúc đó Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ theo bản năng nâng cô ta dậy.

Lúc đó cô ta lại quần quít lấy Quyền Thiệu Viêm ôm cô ta đi bệnh viện, dù sao Mục Giai Âm bản thân đang mang thai không tiện, khẳng định sẽ không ngăn cản, kia không phải là làm mới quan hệ giữa cô ta cùng Quyền Thiệu Viêm có cái khởi đầu tốt sao?

Nguyên bản câu "em tốt lắm" bị Mục Giai Nhan nuốt đi xuống. Mục Giai Nhan khuôn mặt ỉa chầy chực khóc, "Em cảm thấy đầu thật choáng váng."

Trò cũ nha! Mục Giai Âm trong đầu chỉ có một câu nói như vậy.

Kiếp trước, Mục Giai Nhan đối với Tả Trí Viễn thường xuyên diễn trò này, mà Tả Trí Viễn lại là hoàn toàn trúng chiêu.

Cô không thể cho một màn này lại phát sinh nữa, Mục Giai Âm chưa kịp phản ứng, đột nhiên nhìn đến người bên cạnh vẫn ngồi yên như ngọn núi. Mục Giai Âm âm thầm rũ đôi mắt, như là không có nhìn thấy thủ đoạn của Mục Giai Nhan, vừa động cũng liền dừng lại.

Cô đột nhiên cảm thấy, Quyền Thiệu Viêm cùng tên Tả Trí Viễn cận kề kia trên bản chất chính là người của hai thế giới.

Sự thật chứng minh, trọng sinh một lần, Mục Giai Âm ánh mắt càng thêm tinh chuẩn hơn. Mà Mục Giai Nhan còn lại là nào bị ngập nước a.

Mọi người chung quanh kinh hô, Mục Giai Nhan dùng tốc độ chậm rãi đổ hướng Quyền Thiệu Viêm. Chiều giả bộ bất tỉnh này, cô ta đã sớm dùng thành thạo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Có Bệnh Phải Trị.

Mục Giai Âm cầm ly nước trong tay, làm bộ không có thấy Mục Giai Nhan sắp té xỉu.

Mục Giai Nhan động tác nhìn như pha quay chậm, nhưng thật sự muốn phát sinh cũng chính là ở một cái chớp mắt trong lúc đó.

Bất quá, như vậy một cái chớp mắt, nếu là người có ý muốn đỡ, thì đã đỡ luôn rồi. Vẫn là đối Quyền Thiệu Viêm một người trong bộ đội đặc chủng, thật là hành động của người ngu a.

Chính là, thẳng đến khi Mục Giai Nhan té trên mặt đất, Quyền Thiệu Viêm động cũng chưa từng động.

Quyền Thiệu Viêm chau chau mày kiểm soát, "Có bệnh phải trị." Nói xong, liền lại thật lạnh nhạt tiếp tục uống ly nước trong tay.

Cái này xong rồi? Mục Giai Nhan hai mắt nhắm nghiền, tiếp tục bộ dạng ngất xỉu.

Trong lòng lại sốt ruột, ấn theo lẽ thường, Quyền Thiệu Viêm giờ phút này không phải là tiến lên đỡ cô ta sao? Vì sao cô ta có cảm giác giống như là bị Quyền Thiệu Viêm nói mát?

Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chiêu bất tỉnh ấy của Mục Giai Nhan mất đi hiệu lực a, Mục Giai Âm nhin không được cười trong lòng. Nhưng trên mặt vẫn nén cười, lo lắng nói, "Giai Nhan thế nào liền ngất đi rồi? Còn không nhanh đưa đi bệnh viện?"

Nói xong, Mục Giai Âm lại đứng dậy, muốn đỡ Mục Giai Nhan. Tuy rằng thật không thích Mục Giai Nhan, nhưng chung quy là người một nhà, vẫn nên diễn trò quan tâm.

Mục Giai Âm vừa mới đứng lên, còn chưa có xoay người, đã bị Quyền Thiệu Viêm ngăn cản, "Em đang mang thai, không nên động."

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm liền nhìn nam giúp việc bên cạnh nói, "Người, đem tam tiểu thư đưa đi bệnh viện."

"Vâng." Đưa đi bệnh viện, hẳn cũng không muốn ôm tam tiểu thư sao? Tam tiểu thư kia thất lưng xem yếu đuối như vậy, khẳng định là mềm mại, thật lòi.

Nam nhân đáp lời, liền đi nhanh lên phía trước, một bộ nghiêm trang ôm Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan trong lòng hết lớn, nghĩ đến lời nói của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Nhan liền cũng đoán được vài phần. Mục Giai Âm hiện tại đang mang thai, thân phận kia khẳng định là nước lên thì thuyền lên, hơn nữa, Mục Giai Âm vừa mới ghen, mọi người ở đây đều đã nhìn ra.

Như vậy vì không ảnh hưởng tâm tình Mục Giai Âm, để Mục Giai Âm thật tốt mà sinh đứa nhỏ, Quyền Thiệu Viêm khẳng định sẽ không đang lúc này mà thân cận cô ta kích thích Mục Giai Âm.

Đều do đứa trẻ kia!

Mục Giai Nhan đang nghĩ, đột nhiên cảm thấy có một đôi đỡ cô ta, còn tại bên hông cô ta sờ tới sờ lui... Là cái tên nam nhân kia.

Việc Mục Giai Nhan hay ngất xỉu, Mục gia cao thấp đều biết Mục Giai Nhan là do thể chất không tốt, cho nên nam nhân kia cũng không hoài nghi Mục Giai Nhan đây là giả bộ. Hắn cũng không thể biết được lần đầu tiên gặp Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Nhan đã có ý nghĩ muốn phá hoại hôn nhân người khác.

Xác định Mục Giai Nhan thực sự bất tỉnh, nam nhân tâm cũng mơ hồ lớn hơn, thừa dịp ôm Mục Giai Nhan liền cao thấp ăn bớt.

Chỉ tiếc, lúc này Mục Giai Nhan cũng chỉ có thể khép chặt hai mắt nhận tội. Chờ cô ta tỉnh lại, nhất định phải mượn cơ hội chỉnh tên đàn ông này, cũng không xem hấn là cái thân phận gì, cũng dám đối với cô ta động thủ động cước.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm lạnh nhạt ngồi bên cạnh, ngắt lại lời nói của Quyền Thiệu Viêm nhất thời liền quẫn. Cô cũng không phải mang thai chín tháng, đối diện tại mà nói, xoay người không tính là cái động tác lớn đi. Quyền Thiệu Viêm nhất định là cố ý, tên giúp việc kia hai mắt đục ngầu, giống cái loại bị rượu điều khiển, tâm tư bất chính. Tên đó cũng không phải người cách Quyền Thiệu Viêm gần nhất.

"Được rồi, đừng nhìn. " Mục Giai Âm đối với đám người hầu vẫn nhìn chăm chăm ngoài cửa nói, "Đi làm việc đi."

"Ông nội nói chúng ta cứ việc đi trước. " Mục Giai Âm cảm thấy biểu hiện mới vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm miễn cưỡng coi như qua cửa, liền tùy ý Quyền Thiệu Viêm lôi kéo tay cô.

Chờ Mục Giai Âm nói một tiếng với thám Lư, Quyền Thiệu Viêm mới lôi kéo tay Mục Giai Âm đi ra ngoài.

Xe Quyền Thiệu Viêm đậu bên ngoài biệt thự Mục gia.

Là một chiếc Maybach, thời điểm Mục Giai Nhan bị ôm đi ra ngoài còn cực kỳ hâm mộ một phen.

Đội đến trong xe, Mục Giai Âm mới nhanh chóng gạt tay Quyền Thiệu Viêm ra, một bộ khôi bình vẫn tội nói, "Anh vừa mới nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan là nhìn cái gì?"

"Còn đang ghen?" Thấy Mục Giai Âm trừng mắt nhìn hấn, thấy thế nào lại rất đáng yêu.

"Em cần bản là không có ghen. " Mục Giai Âm theo bản năng phản bác nói, "Em là sợ tâm trí anh không kiên định, bị Mục Giai Nhan quyến rũ đi."

Quyền Thiệu Viêm không nói chuyện, chính là ở một bên nhọt nhọt cười.

Mục Giai Âm cảm thấy nguy cơ càng đậm, liền cảnh cáo nói, "Quyền Thiệu Viêm, anh về sau không được nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan, không được đối cô ta có cảm tình, không được..."

Quyền Thiệu Viêm nếu không nghe lời của nàng, dám cùng Mục Giai Nhan có quan hệ, nàng liền mang theo bé con trong bụng tùy tiện tìm người đàn ông khác cưới!

Nói còn chưa nói xong, lời lẽ còn lại đã bị Quyền Thiệu Viêm dùng môi ngăn chặn.

"Giai Âm, em rất ồn." Quyền Thiệu Viêm thấp giọng nói xong, lại phủ trên môi Mục Giai Âm nói, "Anh vừa mới chính là suy nghĩ bộ dáng đó của cô ta thật là ghê tởm."

Đem ra so sánh, mặc kệ Giai Âm là bộ dáng gì đi nữa, đều làm cho hấn kim lòng không đậu ... Nghĩ hôn Giai Âm. Nhất là Giai Âm lúc này lại mang về mặt chủ cừu nhỏ vô tội.

Lần đầu tiên có người cảm thấy bộ dáng Mục Giai Nhan là làm bộ làm tịch. Mục Giai Âm chính là nao nao a, Quyền Thiệu Viêm lại là tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, khiến Mục Giai Âm suýt nữa không thể hô hấp.

"Khụ khụ. " Thời điểm Mục Giai Âm cảm thấy hô hấp càng ngày càng không thoải mái, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Thanh âm này rất quen thuộc, Quyền Thiệu Viêm thu hồi kiều diễm trong mắt, một thân lệ khí, xoay người lạnh nhạt đối Mục Uẩn Ngạo chào hỏi nói, "Ông nội, có việc sao?"

"Ông nội?" Mục Giai Âm sững sờ, liền buông lỏng đôi tay đặt ở thắt lưng Quyền Thiệu Viêm, đỏ mặt cúi đầu như đà điều.

Rõ ràng vừa rồi là Quyền Thiệu Viêm cường hôn cô, vì sao cô vô ý thức lại đưa tay gắt gao ôm Quyền Thiệu Viêm. Hiện tại để ông nội nhìn thấy thật giống như là cô khó kìm lòng nổi một loại?

Mục Giai Âm giờ phút này bộ dáng như muốn tìm cái lỗ chui vào a.

Đối lập Quyền Thiệu Viêm bộ dạng vận đậm phong khinh, Mục Uẩn Ngao không khỏi cảm thán một tiếng Quyền Thiệu Viêm da mặt đủ dày a, "Bác sĩ trước khi đi cho Giai Âm một ít thuốc dưỡng thai, ông thuận đường lấy mang về, vừa mới nhớ lại chưa đưa cho Giai Âm, hiện tại tới đưa."

Mục Uẩn Ngao nói xong liền đem mấy bao nhỏ trong tay đưa cho Quyền Thiệu Viêm.

"Ông nội vất vả, còn có việc sao?" Quyền Thiệu Viêm tiếp nhận thuốc, hỏi Mục Uẩn Ngao.

Đột nhiên có loại cảm giác bị đuổi, Mục Uẩn Ngao cảm thấy ông vẫn là không nên ở lại chỗ này quá rầy rầy hai vợ chồng son thì tốt hơn. Lại đi được vài bước, Mục Uẩn Ngao mới lại quay đầu thân thiết nói, "Thiệu Viêm, hai đứa cũng không cần thân mật nhiều, bây giờ đứa nhỏ tương đối quan trọng hơn, đúng hay không?"

Mục Giai Âm mới vừa nâng đầu lên lại lập tức cúi xuống.

Cô thực nên tìm cái lỗ chui vào, ông nội đến cùng là hiểu lầm cái gì a?

"Chúng cháu sẽ chú ý." Quyền Thiệu Viêm trực tiếp rõ ràng lưu loát đáp ứng.

Quyền Thiệu Viêm trực tiếp nói như vậy, Mục Uẩn Ngao cảm thấy cũng không có gì dong dài, liền nói Quyền Thiệu Viêm lúc khác gặp lại. Xem bản thân cháu gái cùng Thiệu Viêm quan hệ tốt như vậy, người làm ông nội như ông làm sao có thể không vui?

Chờ Mục Uẩn Ngao đi rồi, Mục Giai Âm mới đỏ mặt nheo nhọt bên hông Quyền Thiệu Viêm nói, "Quyền Thiệu Viêm, đều tại anh! Khi không đột nhiên hôn em, còn có a, anh cứ nhiên mở rộng cửa sổ xe!" Nếu không mở cửa sổ xe, làm sao có thể bị ông nội trực tiếp nhìn thấy bọn họ hôn môi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tiểu Lục Đã Chết.

"Do em làm ồn. " Quyền Thiệu Viêm vô tội nói, nhìn Mục Giai Âm chu chu cái miệng nhỏ, hẳn thật sự muốn hôn lên đó, nhưng lại không nghĩ khắc chế, kia nên làm cái gì bây giờ?

"Em nào có... em... ngô..." Mục Giai Âm lại bị người nào đó mạnh mẽ hôn trụ cái miệng nhỏ nhắn.

Quyền Thiệu Viêm cười cực kỳ giống mèo ăn vụng, "Cửa sổ xe mở không thể hôn, em xem, hiện tại anh đã đóng rồi."

Cô muốn trịnh trọng thanh minh, lời nói mới vừa rồi của cô không có ý là sau khi đóng cửa xe thì Quyền Thiệu Viêm là có thể muốn làm gì thì làm.

"Giai Âm.. " Quyền Thiệu Viêm đột nhiên dừng động tác, ở chớp mũi nhỏ tinh xảo khéo léo của Mục Giai Âm nhẹ nhàng cắn một ngụm nói, "Nhớ kỹ có thể hô hấp bằng mũi."

... Mỗi lần đều sẽ quên cũng không phải tại cô, đợi chút, cô mới không cần ở trước cửa nhà mình cùng Quyền Thiệu Viêm hôn môi. Chỉ tiếc, thanh âm phản kháng của Mục Giai Âm thủy chung không có khả năng nói ra miệng.

Mục Uẩn Ngao đứng ở trước cổng nhà mình, như là kẻ trộm một loại đánh giá chiếc xe kia ngừng hồi lâu mà không có động tĩnh.

Hai gia hỏa này sẽ không thật sự ở trong đó làm loại chuyện này đi?

Chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm không hiểu ý trong lời nói vừa rồi của ông a? Ông có nên hay không đi ra nói rõ lại chút? Nhưng lỡ như lại phá vỡ chuyện đó của cháu gái nhà mình thì sao bây giờ?

Mục Uẩn Ngao nhìn nhìn chiếc xe kia, nhìn hồi lâu mới thờ dài một hơi, quay đầu bước đi.

Hiện tại người trẻ tuổi a, rõ như ban ngày, thế nào liền ở trên xe... Không được, ngày khác nhất định phải gặp Quyền Thiệu Viêm làm làm tư tưởng công tác, việc này truyền ra đối thanh danh Giai Âm không tốt a.

Mục Giai Âm không biết xe khi nào thì chạy, chỉ biết là khi đó cô đã sớm choáng váng hồ hồ.

"Giai Âm?"

Quyền Thiệu Viêm vừa gọi tên Mục Giai Âm, Mục Giai Âm liền theo bản năng cảnh giác, cả người đều nhích ra xa Quyền Thiệu Viêm một chút.

Hắn có đáng sợ như vậy sao? Quyền Thiệu Viêm yên lặng nhìn Mục Giai Âm liếc mắt một cái, hắn còn muốn cùng Mục Giai Âm thân mật vài lần nữa lại bị Giai Âm cảnh giác mà bay sạch.

"Có chuyện gì?" Mục Giai Âm giọng điệu cũng tốt hỏi. Nếu để Mục Giai Âm biết ý nghĩ vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm, chỉ sợ Mục Giai Âm hiện tại liền trực tiếp nhảy xuống xe.

"Chính sự." Quyền Thiệu Viêm rất rõ ràng tâm tư Mục Giai Âm, "Yên tâm, hiện tại nếu không phải đèn đỏ anh sẽ không hôn em." Hắn còn muốn cam đoan an toàn cho sinh mệnh Mục Giai Âm nha.

... Nói cách khác nếu là đèn đỏ Quyền Thiệu Viêm còn muốn hôn tiếp? Có thể hay không lại bớt sắc lang một chút đi?

"Giai Âm, di động của em hết pin?" Quyền Thiệu Viêm rất ôn hòa đối Mục Giai Âm cười nói, "Hôm nay a gọi cho em nhiều lần nhưng điện thoại vẫn luôn ở trạng thái tắt máy."

Quyền Thiệu Viêm cho dù có cười ôn hòa như thế nào cũng không đánh lạc hướng được cô a, Mục Giai Âm trừng mắt Quyền Thiệu Viêm mới nói, "Không biết, thật lâu đều không có khởi động máy."

Cũng lâu rồi cô chưa dùng qua điện thoại, kiếp trước cho đến bây giờ, cô là bị ngăn cách cõi thông tin bên ngoài.

Mục Giai Âm từ trong túi lấy ra di động, thử mở ra, này mới phát hiện, di động vẫn còn pin.

Mà vừa mở ra di động, âm báo tin nhắn liên tiếp chấn động khiến Mục Giai Âm sợ tới mức kém chút liền đánh rơi di động trong tay.

Kỳ quái, bạn bè trong nước của cô cũng không có mấy ai, vì sao lại có nhiều tin nhắn cùng cuộc gọi nhờ như vậy?

Mục Giai Âm nhìn nhìn cả trăm cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn hiện ra trên màn hình.

Có Quyền Thiệu Viêm hôm nay cho gọi cho cô ba cuộc, còn lại phần nhiều là Chân Phó Dương điện thoại cùng tin nhắn.

Chân Phó Dương... Mục Giai Âm ánh mắt có chút âm đạm.

Cô biết Chân Phó Dương vẫn luôn thích cô, nhưng là cô không thích Chân Phó Dương. Đồi trước, cô một mực theo đuổi cái gọi là tình yêu giữa cô cùng Tà Trí Viễn, Chân Phó Dương chờ đợi là phí công. Cả đời này, cô không khát vọng tình yêu, nhưng là càng không muốn chậm trễ Chân Phó Dương.

Cô muốn báo thù, cô có việc cần phải làm, Chân Phó Dương đáng giá có cuộc sống tốt hơn.

Chân Phó Dương đối cô thật tốt quá, cô thừa nhận không nổi.

Mục Giai Âm sợ Quyền Thiệu Viêm nhìn ra khác thường, liền tiếp tục đem điện thoại kéo xuống dưới, còn lại đều là một ít quan hệ cũng không tệ, còn có một chút ít quan hệ không thân cận muốn hỏi thăm bát quái.

Dù sao, việc cô đào hôn, thật sự là việc lớn a.

Mục Giai Âm còn thấy vài tin nhắn cùng cuộc gọi của Đàm Tân Kinh, còn có Hường Tinh bạn tốt nhất của cô.

Hường Tinh... Kiếp trước, thời điểm tang lễ của Hường Tinh, cô lại bởi vì tự thân khó bảo toàn nên không thể đến viếng.

Mục Giai Âm đang nghĩ tới, lại có tin nhắn đến. Là Đàm Tân Kinh.

Tin nhắn viết: Tiểu Lục đã chết, đáng tiếc, mới một lần liền thuận lợi chết, nam nhân chuẩn bị cho tiểu Lục còn chưa có dùng tới, bất quá, hắn chết vẫn là tương đối giá trị. Lúc anh rời đi liền thấy chung quanh có người đi báo án, phòng chừng phóng viên cảnh sát đợi lát nữa sẽ đến, buổi tối nhớ xem tin tức.

Tương đối giá trị? Có ý tứ gì?

"Như thế nào?" Thấy Mục Giai Âm cau mày, một bộ nghi hoặc không hiểu, Quyền Thiệu Viêm hỏi.

"Tiểu Lục đã chết." Mục Giai Âm khóe môi gọi lên một chút tươi cười vô tội.

Tùy tay chính đã chính chết tiểu Lục, cũng không biết Quyền Thiệu Viêm sẽ có phản ứng gì.

Quyền Thiệu Viêm hơi hơi ngẩn người mới hỏi nói, "Chết như thế nào?"

"Nhảy ban công chết." Mục Giai Âm trong lòng có chút không yên, Quyền Thiệu Viêm nếu biết chủ ý này là do cô sẽ nghĩ thế nào đây? Ngoan độc?

"Một lần liền thành công?" Quyền Thiệu Viêm ghé mắt, chau chau mày.

Lời này hỏi cũng rất kỳ quái, Mục Giai Âm gật gật đầu. Hơn nữa, vì sao là thành công?

Quyền Thiệu Viêm một tay lái xe một tay đưa đến vuốt tóc Mục Giai Âm nói, "Rất lợi hại a, anh làm cho hấn nhảy ba lần cũng chưa chết."

Hấn còn đang suy nghĩ cái tên tiểu Lục kia thật sự là mạng lớn, thoát nhìn hình như là chưa gặp đúng người

"Lợi hại?" Cô chính là gián tiếp hại chết một mạng người, Quyền Thiệu Viêm lại có thể dung túng cho cô như vậy? Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm lúc trước còn làm cho tiểu Lục nhảy ba lần... Mục Giai Âm đột nhiên nghĩ đến Đàm Tân Kinh có nói tiểu Lục là do Lưu Duệ truy bắt, ánh mắt không khỏi mê mang vài phần.

Nói đến đối với cô tốt, vì sao cô cảm thấy Quyền Thiệu Viêm rất có tiềm năng a, hơn cả Chân Phó Dương cùng ông nội đi? Chính là chỉ vì đứa nhỏ trong bụng cô sao?

"Là rất lợi hại." Quyền Thiệu Viêm nhớ lại bộ dáng xem tin nhắn lúc nãy của Mục Giai Âm hỏi, "Là Đàm Tân Kinh gửi tin nhắn nói?"

"Uh, như thế nào?" Mục Giai Âm ngừng đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm, vì sao cô chợt cảm thấy hơi thờ quanh người Quyền Thiệu Viêm đột nhiên trở nên thật âm trầm đâu?

"Gặp Đàm Tân Kinh lúc nào?" Quyền Thiệu Viêm nâng mày, Mục Giai Âm giờ phút này lại dám dùng loại ánh mắt mê mang này nhìn hấn.

Không biết cảm xúc Quyền Thiệu Viêm thoáng lạnh thoáng nóng là chuyện gì xảy ra, Mục Giai Âm đành phải thành thành thật thật hỏi đáp, "Giữa trưa thuận tiện đi một chuyến."

"Ở đâu?" Vừa ra viện liền khẩn cấp như vậy?

Đây là tra khảo sao? Mục Giai Âm thành thật trả lời, "Quán bar." Thấy Quyền Thiệu Viêm bày ra tư thái nghi vấn, Mục Giai Âm trực tiếp liền đem mọi việc kể rõ, "Quán bar Dạ Mạc ở tầng hầm, Đàm Tân Kinh cho em chìa khóa."

Lúc trước Đàm Tân Kinh luôn sợ cô sơ ý, không chịu cho cô giữ, chỉ bảo cô có việc thì đến quầy hàng thuốc lá lấy, chính là lần này hấn lại nói để cô trực tiếp cầm đi. Chẳng lẽ là Đàm Tân Kinh biết trước, biết cô về sau khẳng định có rất nhiều chuyện phiền toái hấn?

Quán bar Dạ Mạc là địa bàn tư nhân của Đàm Tân Kinh... Thoạt nhìn trước hấn, quan hệ của Giai Âm cùng Đàm Tân Kinh không tệ đi. Quyền Thiệu Viêm trên mặt buộc chặt, biểu tình nghiêm túc giống như nhìn thấy địch nhân trên chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Ghen.

"Chỉ có em cùng Đàm Tân Kinh hai người?" Quyền Thiệu Viêm thanh âm phát lạnh.

Cô làm việc nếu để người thứ 3 biết thì còn nói gì nữa, chỉ sợ cô hiện tại sẽ không ở trên xe Quyền Thiệu Viêm, mà là ở trên xe cảnh sát nha. Mục Giai Âm muốn báo thù, nhưng cô cũng không nghĩ trước khi báo được thù, liền đem bản thân phải thân bại danh liệt a.

Mục Giai Âm gật đầu, "Đương nhiên chỉ có hai người." Có người thứ 3 cô sẽ trực tiếp lựa chọn đi ra ngoài.

Dám nói đương nhiên như vậy, Quyền Thiệu Viêm rất tức giận. Vừa đến tiểu khu, Quyền Thiệu Viêm chuyển xe, trực tiếp dừng lại ở ven đường.

Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm sắc mặt xanh mét, liền rút về phía sau hỏi, "Anh làm sao vậy?"

Mục Giai Âm cẩn thận nghĩ nghĩ vấn đề vừa rồi, cảm thấy cô cũng không có giấu diếm gì nha, cũng không có làm sai chuyện gì.

"Em cùng Đàm Tân Kinh hai người một chỗ?" Quyền Thiệu Viêm nghiêng người về phía Mục Giai Âm, trên mặt viết rõ bất mãn.

"Kia lại như thế nào?" Cô hiện tại không phải cùng Quyền Thiệu Viêm ở chung một chỗ sao? Mục Giai Âm tròn mắt vòng vo chuyển động, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, "Anh sẽ không phải là đang ghen đi?"

"Chẳng lẽ anh là chồng em còn không có quyền lợi được ghen sao?" Quyền Thiệu Viêm thanh âm rất lạnh, Mục Giai Âm cư nhiên ở cùng nam nhân khác một chỗ, lại còn như không có vấn đề gì nói cho hắn biết.

Hắn nếu mặc kệ không quản chỉ sợ về sau loại tình huống này càng nhiều.

Nghĩ đến Mục Giai Âm cùng Đàm Tân Kinh hai người ở trong quán bar một thời gian lâu như vậy, Quyền Thiệu Viêm liền cảm thấy trong lòng phát hỏa.

"Nào có ai keo kiệt như anh vậy. " Mục Giai Âm không vui, "Bọn em chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi a." Hơn nữa, cô tìm Đàm Tân Kinh đó là có việc quan trọng phải làm.

"Vừa mới là ai bởi vì anh nhìn Mục Giai Nhan nhiều hơn một cái liếc mắt liền ghen ?" Mục Giai Âm đối với người khác cùng bản thân mình thái độ thật đúng là không giống nhau đi.

"Cái kia không giống. " Mục Giai Âm trả lời lại một cách mỉa mai, "Em cùng Đàm Tân Kinh là nói chuyện quan trọng, bọn em hai cái chính là quan hệ bạn bè, nhưng là anh xem Mục Giai Nhan chính là ý đồ gây rối, hơn nữa Mục Giai Nhan còn muốn quyến rũ anh!"

Cô cũng rất tức giận! Quyền Thiệu Viêm lúc này cư nhiên ở trước mặt cô liền nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan.

Hắn nếu là mất bị mù mới sẽ không biết Mục Giai Nhan có ý đồ gây rối, nhưng là Mục Giai Âm cùng Đàm Tân Kinh thật sự chỉ là quan hệ bạn bè sao? Cái chỗ kia là bảo bối của Đàm Tân Kinh, người có thể đi vào nơi đó cũng không vượt qua một bàn tay, huống chi là tùy ý ra vào?

Bạn bè? Chỉ sợ chỉ có Mục Giai Âm mới nghĩ như vậy đi.

"Về sau không được ở một mình cùng nam nhân khác." Quyền Thiệu Viêm lạnh mặt nói. "Là nam đều không cho."

Hạn chế của tự do của cô sao!

Mục Giai Âm quyết định nên vì bản thân mà tranh thủ quyền lợi.

"Em và Đàm Tân Kinh chuyện gì cũng chưa làm, hơn nữa, anh nhưng là ở trước mặt em lại cùng Mục Giai Nhan mất đi mây lại. Anh hiện tại khen ngược, quay đầu liền trách cứ em." Nhớ tới ánh mắt Mục Giai Nhan không ngừng hướng về phía Quyền Thiệu Viêm cô liền tức giận. Quyền Thiệu Viêm không có việc gì làm cái gì lại nhìn cô ta lâu như vậy?

Bộ mặt tốt cũng không thể làm cơm ăn.

Quyền Thiệu Viêm đừng tưởng rằng chuyện này có thể tùy tiện chấp chôn đi qua.

"Tớ nói, cho hỏi một tiếng, các người hai cái ở đây là đang cãi nhau?" Bên cạnh truyền đến một giọng nữ do do dự dự.

"Vô nghĩa." Mục Giai Âm cũng không quay đầu lại nói.

"Tớ lại hỏi một tiếng, các người đây là vì ghen nên cãi nhau?" Giọng nữ kia hơi dẫn theo chút lo lắng.

"Vô nghĩa. " Mục Giai Âm giận dữ, quay đầu nói, "Làm sao có thể?"

Chính là vừa quay đầu lại, Mục Giai Âm liền ngăn cản cả người, xin hỏi, này bốn người bộ mặt tò mò đứng bên ngoài xe, mở to hai mắt tìm tòi nghiên cứu tình cảnh bên trong xe là chuyện gì xảy ra... Còn có, khi nào thì ngay cả cửa xe đều bị mở ra?

Mặt khác, Hường Tinh thế nào đến đây? Nói như vậy vừa mới rồi người cô rống là Hường Tinh sao?

Quyền Thiệu Viêm quay đầu, liền thấy được bốn người quen thuộc.

Hàn Tử Nghị, Đồng Lê Triệu cùng Hường Tinh ba người vừa tiếp xúc đến ánh mắt mang theo sát khí của Quyền Thiệu Viêm, liền không hẹn mà cùng lui về phía sau một bước, Đồng Lê Triệu sau khi lui về đồng thời còn đem cái người nghĩ muốn cùng nhóm hắn cùng nhau lui về phía sau Đường Tuấn Thần đây về phía trước.

"Lão, lão, lão đại. " Đường Tuấn Thần vẻ mặt cầu xin nhìn Quyền Thiệu Viêm. Rõ ràng là cùng nhau làm chuyện sai, cố tình mỗi một lần hắn đều là người bị đẩy ra gánh trách nhiệm "Tứ Nghị có chìa khóa xe của anh, hắn vừa mới mở cửa xe, chúng em đều là tò mò mới đi lại xem."

Lúc trước, hàng năm Quyền Thiệu Viêm đều rời nhà, chìa khóa xe luôn luôn đều là giao cho Hàn Tử Nghị, bởi vậy Hàn Tử Nghị mới có chìa khóa xe. Bọn họ đi đến cửa tiểu khu, lại thấy xe của Quyền Thiệu Viêm đậu ở đó, Hàn Tử Nghị liền thuận tay mở cửa xe.

Là Đồng Lê Triệu liếc mắt một cái liền thấy Quyền Thiệu Viêm áp ở trên người Mục Giai Âm, cho rằng có thể gặp được cái cảnh thiếu nữ không nên nhìn mới thúc giục cả bọn đến xem. Ai biết, còn chưa thấy được gì, vừa tới liền nghe thấy Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm tranh cãi.

Tuy rằng tranh cãi có vẻ cũng rất lớn a, nhưng là nếu Hường Tinh không lên tiếng nhắc nhở thì tốt rồi, lão đại không chừng cũng không phát hiện được bọn hắn.

Nói như vậy chuyện này hoàn toàn chính là Hàn Tử Nghị, Đồng Lê Triệu cùng Hường Tinh ba người làm, nhưng vì sao là hắn phải giải thích.

Quyền Thiệu Viêm không nói.

Đường Tuấn Thần run run môi, thời điểm lão đại không nói chuyện so với thời điểm nói chuyện còn muốn khủng bố.

Mục Giai Âm cũng là liền phản ứng lại, nàng cùng Quyền Thiệu Viêm hiện tại nhưng là tư thế thân mật như vậy, Mục Giai Âm liền đẩy Quyền Thiệu Viêm một phen nói, "Bọn họ đều thấy."

Bọn họ đều thấy thì mắc mớ gì đến hắn? Quyền Thiệu Viêm quay đầu chăm chú nhìn Mục Giai Âm hai giây, liền ở trên môi anh đào của Mục Giai Âm hung hăng cắn một ngụm, mới lập tức buông Mục Giai Âm ra.

"A." Mục Giai Âm ôm môi, trên mặt đỏ có thể chảy máu.

Một mặt là vì trong vòng một ngày bị người vây xem hai lần, quá mức xấu hổ, về mặt khác là vì Quyền Thiệu Viêm cắn thật đau a. Quyền Thiệu Viêm đòi trước nhất định là cầm tinh con chó đi, chứ không sao lại thích cắn người như vậy...(TVN: ta nói, muội đây muốn có người cắn mà không có a~~~~*gào thét ông trời quá bất công* oa~oa~oa..)

Mục Giai Âm còn nhớ rõ ở lần đầu tiên, trên cơ thể xanh xanh tím tím toàn bộ đều là dấu vết Quyền Thiệu Viêm lưu lại, không biết còn tưởng rằng là cô bị làm nhục đâu.

Xem Quyền Thiệu Viêm như vậy, Hàn Tử Nghị cùng Đồng Lê Triệu đồng thời mở rộng hai mắt.

Thời điểm phụ nữ ghen không phân rõ phải trái là khó đối phó nhất, hai người hàng năm lưu lạc tình trường, Hàn Tử Nghị cùng Đồng Lê Triệu thường xuyên vì vấn đề này mà bị khó khăn quá nhiều. Hôm nay thấy phương thức Quyền Thiệu Viêm giải quyết, nhìn nhìn Mục Giai Âm trên mặt ửng đỏ từng đóa hoa, hoàn toàn không có bộ dạng giương nanh múa vuốt vừa rồi, hai người nháy mắt liền cảm thấy vẫn là lão đại lợi hại nhất.

Phương pháp này phải ghi lại ở trong sổ tay tán gái nha, Hàn Tử Nghị cùng Đồng Lê Triệu liếc nhau, hai người kém chút liền sáng khoái đem ý tưởng ghi chép ngay lập tức làm.

Lão đại tuy rằng chưa từng nhìn qua bất kì cô gái nào, bất quá kia tuyệt đối là không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền kinh người.

Chờ Quyền Thiệu Viêm xuống xe, Hàn Tử Nghị cùng Đồng Lê Triệu còn đang trao đổi tầm mắt. Mục Giai Âm như trước vẫn che môi, về mặt không biết làm sao ngó tới ngó lui ở trên xe.

"Xuống xe." Quyền Thiệu Viêm xuống xe, liền lập tức vòng qua ghế lái phụ, giúp Mục Giai Âm cởi dây an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Cậu Chính Là Hàn Tử Nghị?

Trước cường hôn, sau đó lại thân sĩ giúp mỹ nữ cởi dây an toàn, giúp cô xuống xe.

Cao thủ a, Hàn Tử Nghị cùng Đồng Lê Triệu hai người trong mắt đồng thời phát sáng, liền không bận tâm hình tượng, nhanh chóng từ trong túi áo lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ, lập tức ghi lại.

Hường Tinh liền đứng ở bên cạnh Hàn Tử Nghị, tự nhiên là thấy được dòng chữ to trên mặt bìa cuốn sổ của Hàn Tử Nghị: Bí kíp tán gái.

Tháng trước lúc nhìn đến sổ tay Hàn Tử Nghị là dừng lại ở mục thứ mười bảy, hiện thời đều đã đến mục mười chín, thoát nhìn gần đây Hàn Tử Nghị ở trên tình trường thu hoạch rất phong phú a. Hường Tinh nhìn Hàn Tử Nghị ánh mắt càng hung ác vài phần.

Người này ý vào lớn lên có chút đẹp trai, không biết là tai họa của biết bao nhiêu cô gái nhà lành, người như thế nên bị ngàn đao a!

Bởi vì ở trước mặt mọi người, tay Quyền Thiệu Viêm lôi kéo Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng không có gạt ra, nhưng là Mục Giai Âm trong lòng có vài phần oán niệm.

"Chị dâu hảo." Sự kiện Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm cãi nhau là bằng chứng xác thực nhất khiến bọn họ liền biết được phân lượng của Mục Giai Âm.

Trong cảm nhận của mọi người thân phận của Mục Giai Âm trong lòng Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối không đơn giản chỉ là một người vợ như vậy, nếu

Quyền thiếu chỉ cười Mục Giai Âm làm vợ, còn cùng Mục Giai Âm cãi nhau sao? Với tính cách Quyền Thiệu Viêm, không có trực tiếp đem Mục Giai Âm từ trong xe ném ra bên ngoài, liền tính là Mục Giai Âm quá may mắn.

Phải biết rằng bọn họ anh em nhiều năm như vậy, chính là nghĩ khiêu khích Quyền Thiệu Viêm cũng không dám nghĩ, đừng nói là cùng Quyền Thiệu Viêm cãi nhau a.

"Mọi người hảo. " Mục Giai Âm mỉm cười, giống như vừa rồi chưa xảy ra việc gì.

Hàn Tử Nghị bọn họ đương nhiên là không dám chủ động nhắc tới chuyện này, tự nhiên cũng phối hợp cười.

Cười cười, Hàn Tử Nghị chợt cảm thấy trên cổ phát lạnh.

Tầm mắt Quyền Thiệu Viêm.

Thời điểm Quyền Thiệu Viêm con giận còn sót lại chút ít, lại thành công bị bọn họ khơi mào lửa giận, Mục Giai Âm đối với hắn cũng không tươi cười như vậy, lại đối mấy tên này cười ngọt ngào như thế. Hơn nữa, nụ cười kia của Hàn Tử Nghị, rất giống nụ cười thấy được con mồi ngon đi.

Đám Hàn Tử Nghị đều là có đánh mới quen Quyền Thiệu Viêm, cùng nhau lớn lên, tâm tư Quyền Thiệu Viêm bọn họ cũng đoán được vài phần. Huống chi là dưới tình huống Quyền Thiệu Viêm không chút nào che giấu a, Hàn Tử Nghị cảm thấy hắn thật ủy khuất nha.

Hắn cũng là lo lắng cho chị dâu Mục Giai Âm này, tươi cười đã có chút thu liễm. Nhưng là hắn sợ hãi a, hắn đẹp trai chói mắt như ánh mặt trời cùng Quyền Thiệu Viêm mặt than lúc nào cũng lạnh như băng đem ra so sánh, Mục Giai Âm liền lập tức yêu hắn nha.

Hàn Tử Nghị tuyệt đối sẽ không thừa nhận hắn lớn lên không có đẹp mắt như Quyền Thiệu Viêm.

Đây là phương diện chênh lệch duy nhất từ nhỏ đến lớn Hàn Tử Nghị không thể nhìn thẳng vào a.

Quyền Thiệu Viêm ánh mắt bắn phá, Hàn Tử Nghị, Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần liền nhanh lui về phía sau vài bước, Hường Tinh vốn định cùng Mục Giai Âm chào hỏi, nhưng là xem xem bản thân lại nằm giữa tầm mắt Quyền Thiệu Viêm, Hường Tinh vẫn là xám xịt thối lui đến phía sau Hàn Tử Nghị.

Lại lấy hắn làm bia đỡ, Hàn Tử Nghị thật không có phong độ thân sĩ hướng bên cạnh chuyển qua một bước nhỏ, lại làm Hường Tinh toàn bộ thân mình đều nằm trong tầm mắt Quyền Thiệu Viêm lần nữa.

Hàn Tử Nghị không thể đàn ông một lần sao! Hường Tinh giận, lại lui hướng phía sau Hàn Tử Nghị.

Mục Giai Âm cảm thấy một câu nói của cô cũng không có khả năng có hiệu quả lớn như vậy.

Mục Giai Âm quay đầu nhìn nhìn Quyền Thiệu Viêm, quả nhiên liền thấy cái nhìn không tốt của Quyền Thiệu Viêm.

Bất quá, Quyền Thiệu Viêm tầm mắt tuy rằng có chút đáng sợ, Hường Tinh có tất yếu phải cùng Hàn Tử Nghị mèo vờn chuột như vậy sao?

Hàn Tử Nghị? Không phải là chồng kiếp trước của Hường Tinh sao? Mục Giai Âm nhớ được Hường Tinh cuối cùng tự tử là vì Hàn Tử Nghị lăng nhăng. Mục Giai Âm tầm mắt không khỏi ở trên người Hàn Tử Nghị lưu lại vài giây.

Lớn lên quả nhiên khí suất như ánh mặt trời, xem thật sự mê người. Đáng tiếc, là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa.

Mục Giai Âm đang nhìn Hàn Tử Nghị? Quyền Thiệu Viêm càng hướng Hàn Tử Nghị tầm mắt bạo phát rét lạnh, nhất thời mấy người chung quanh Hàn Tử Nghị áp lực nhất thời đại giảm, Hàn Tử Nghị chỉ cảm thấy bản thân mồ hôi trên trán đều nhanh muốn rơi xuống.

Cha mẹ a, hắn cùng chị dâu không thù a. Hắn thế đây là lần đầu tiên hắn gặp Mục Giai Âm, Mục Giai Âm trước mặt lão đại mặt đỏ như vậy đánh giá hắn đến cùng là tồn tại tâm tư gì a? Sẽ không là thật thích hắn chứ? Hàn Tử Nghị không vui nhìn nhìn ánh mặt trời đã vùi vào phía chân trời với dãy núi uốn lượn kia, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác thê lương không thể nhìn đến cảnh đẹp ngày mai.

"Cậu chính là Hàn Tử Nghị?" Mục Giai Âm có chút hưng trí mở miệng.

"Vâng, vâng." Lại còn điểm danh? Chết chắc rồi.

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần vì bảo vệ mạng sống, liền cách Hàn Tử Nghị xa vài bước.

"Nga.. " kiếp trước nàng chỉ thấy qua hình chụp của Hàn Tử Nghị, còn không có xác định. Mục Giai Âm liếc mắt sắc thấy cuốn sổ tán gái trên tay Hàn Tử Nghị, chân mày trong lúc lơ đãng liền cau lại.

Nàng không thích loại hoa hoa công tử này.

Đồng Lê Triệu im lặng quan sát, rất nhanh liền đem công cụ gây họa trên tay giấu đi.

"Cậu so với trong hình thì đẹp trai hơn." Mục Giai Âm có lệ ca ngợi một câu.

"Cám ơn." Bị mỹ nhân khen ngợi, Hàn Tử Nghị tâm tư cũng vui một ít, trả lời, "Chị dâu so với trên ảnh chụp cũng xinh đẹp hơn."

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần ánh mắt nhìn Hàn Tử Nghị như thấy một cổ thi thể.

Trước mặt lão đại hắc còn tán gẫu?

Quyền Thiệu Viêm sắc mặt trực tiếp liền đen như đất nồi, một tay liền ôm lấy thắt lưng Mục Giai Âm đi về phía trước.

Mục Giai Âm không muốn cùng Hàn Tử Nghị lại khách sáo, liền thuận theo đi theo Quyền Thiệu Viêm đi về phía trước.

"Hương Tinh." Mục Giai Âm lại quay đầu nhìn nhìn Hương Tinh hỏi, "Cậu làm sao có thể đến đây?"

Hương Tinh thật sự quen biết Mục Giai Âm?

Lúc trước Hương Tinh muốn đi theo bọn họ đến, bọn họ còn không đồng ý, này dù sao cũng là bọn họ đến chúc mừng lão đại cùng chị dâu tân hôn, Hương Tinh đến xem nào nhiệt làm gì.

"Bọn họ nói muốn đến xem Quyền thiếu, tớ liền đi theo đến đây." Hương Tinh đuổi theo Mục Giai Âm, hồi lâu không thấy Mục Giai Âm, Hương Tinh vốn định cho Mục Giai Âm một cái ôm ấp, nhưng là xem bộ dạng Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm vô cùng thân thiết, Hương Tinh vẫn là quyết đoán buông tha cho ý nghĩ kỳ lạ này, "Giai Âm cậu..."

Hương Tinh có vô số lời nói muốn với Mục Giai Âm, nhưng là Quyền Thiệu Viêm ở đây Hương Tinh ngược lại là áp úng nói không ra lời.

Dù sao đều là nói chuyện trong phòng giữa con gái với nhau, không thích hợp người lạ nghe... Ách, chuyện này dù là chồng biết cũng không được.

Mục Giai Âm cùng Hương Tinh nhiều năm bạn bè, Hương Tinh luôn luôn tùy tiện đột nhiên như vậy áp a áp úng, Mục Giai Âm tự nhiên biết là bởi vì người đàn ông bên cạnh.

Mục Giai Âm oán trách nhìn nhìn Quyền Thiệu Viêm, đều do Quyền Thiệu Viêm, cô đều không có biện pháp thống khoái nói chuyện với Hương Tinh.

Quyền Thiệu Viêm mày lại nhíu nhíu, thoát nhìn, hôm nay hắc ở trước mặt Mục Giai Âm trong ngoài đều không được lòng cô. Mục Giai Âm thật là khó quản giáo a.

Hàn Tử Nghị vui sướng khi người gặp họa nhìn Hương Tinh nói, "Các người xem, Hương Tinh đầu óc bị hỏng, cứ nhiên lại đi làm bóng đèn."

Ba người Hàn Tử Nghị cách một đoạn khoảng cách không xa ở phía sau Quyền Thiệu Viêm. Nghe Hàn Tử Nghị nói như vậy, Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần mới lại quái dị nhìn nhìn Hàn Tử Nghị, ra vẻ so sánh mới vừa rồi cùng Mục Giai Âm nói chuyện với nhau thật vui vẻ là cái kẻ nào tên Hàn Tử Nghị nha, cứ nhiên còn cười nhạo Hương Tinh, Hàn Tử Nghị hắc mới là đầu óc có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chỉ Động Phòng, Không Hôn Lễ.

"Cậu trước kia đã gặp qua chị dâu?" Đồng Lê Triệu nhìn Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm gắt gao ôm trong ngực hỏi.

"Tớ sao?" Hàn Tử Nghị chìa chìa bản thân nói, "Không có a."

Mục Giai Âm không phải hàng năm ở nước ngoài sao? Hắc làm sao có thể nhận thức.

"Không biết vậy sao chị dâu chỉ hỏi mình cậu? Hơn nữa còn nhìn qua hình của cậu?" Đường Tuấn Thần cũng kỳ quái. Mục Giai Âm thái độ rõ ràng thật giống như là nhận thức Hàn Tử Nghị.

"Khẳng định là vì tớ rất đẹp trai, cho nên ảnh của tớ mới có thể ở trong tay phụ nữ truyền lưu rộng rãi." Nói xong Hàn Tử Nghị còn cấp cho Đường Tuấn Thần cùng Đồng Lê Triệu trái phải vài cái mị nhãn.

Chỉ số thông minh cỡ này, Quyền Thiệu Viêm không giết chết hắc, nhưng bọn họ thật muốn giết chết hắc.

Đường Tuấn Thần cùng Đồng Lê Triệu trực tiếp liền buông tha cho cái tên chỉ số thông minh không cùng giai cấp với bọn hắc.

"Lão đại trước kia biết chị dâu sao?" Đồng Lê Triệu khó hiểu nhìn hai người đang thân thiết phía trước.

"Tớ lúc trước căn bản là chưa nghe nói qua Mục Giai Âm." Đường Tuấn Thần cẩn thận suy tư về Mục Giai Âm. Hắn có thể xác định hẳn tuyệt đối không biết Mục Giai Âm.

Đồng Lê Triệu hít vào một hơi, rồi rầm nói, "Cái này kỳ quái, lão đại làm sao có thể cùng cô ấy cảm tình tốt như vậy? Tớ cho rằng cô ấy đào hôn, lão đại liền hận không thể giết cô ấy. Nếu là cảm thấy Mục Giai Âm xinh đẹp, cho nên lấy về nhà làm người vợ âm giường làm lý do thì còn hiểu được."

Người đẹp thôi, liền tính vài cái nữ giúp việc trong nhà bọn họ hay thấy, kia cũng là cảnh đẹp ý vui a. "Nhưng là, cũng không nhất thiết phải sùng như vậy a. Lão đại rõ ràng là coi chị dâu như bảo bối a." Sống hai mươi mấy năm, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp đến trường hợp lão đại đối phụ nữ cảm thấy hứng thú.

"Chẳng lẽ là nhất kiến chung tình?" Hàn Từ Nghị rốt cục sáp lại trước mặt hai người nói.

"Một cái hôn lễ cô dâu bỏ trốn, bị mất mặt trước nhân dân cả nước mà lại nhất kiến chung tình, cậu cảm thấy tỷ lệ có bao lớn?"

Lẽ ra như vậy cũng là một cái khả năng, nhưng là khả năng này nhỏ đến không đáng nói.

Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm cũng không cần thiết ở trước mặt ba người bọn họ diễn trò. Ngay cả bộ dạng Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm vừa rồi cãi nhau cơ hồ đều nhanh muốn phun lửa cũng rõ ràng không phải là diễn trò.

Trong lúc nhất thời ba người đều là nghĩ mãi không xong.

Mục Giai Âm bọn họ cũng bước vào nhà, ngôi nhà rất là đơn sơ, nhìn ra được là chỉ vừa mới trang trí.

Bất quá coi như là mọi thứ đầy đủ hết, phải có đều có. Chính là quanh nhà không có trang trí gì nhiều, có vẻ quá mức đơn điệu. Liền ngay cả rèm cửa sổ đều là một màu xám. Toàn bộ phòng ở chính là đáng vẻ già nua nặng nề, nhưng là hợp với thường thức của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm nhìn chằm chằm mấy bình rượu đỏ cùng hoa quả hời, "Ai mua a?"

"Là bọn Hàn Từ Nghị lúc đến mua." Hường Tinh chỉ chỉ phía sau nói, "Bọn họ nói muốn đến chúc mừng."

"Anh thế nào không có nói với em?" Mục Giai Âm thấp giọng nói vào tai Quyền Thiệu Viêm, "Em cũng chưa chuẩn bị chút đồ ăn cùng đồ ngọt."

"Chiều đãi bọn họ làm cái gì?" Quyền Thiệu Viêm nói, "Bọn họ nếu đói bụng, thì tự bản thân mang cơm đến."

... Chẳng lẽ ngay cả lễ tiết cơ bản cũng không biết?

Quyền Thiệu Viêm như vậy tùy ý đối với bằng hữu thật sự không sao? Hàn Từ Nghị mấy người rõ ràng là đã quen, tự giác mang đến gì đó thì cầm đi vào.

Đối Hàn Từ Nghị bọn họ mà nói có rượu là đủ rồi, huống chi bọn họ chính là lâu lắm không gặp Quyền Thiệu Viêm, tìm Quyền Thiệu Viêm nói chuyện mà thôi. Chính là Mục Giai Âm xem cái bàn trụi lủi có chút không quen, hơn nữa, hiện tại nàng còn muốn cùng Hường Tinh trò chuyện.

Mục Giai Âm đứng lên nói, "Mọi người trước tán gẫu, tôi đi rửa một ít hoa quả."

"Tớ giúp cậu." Hường Tinh cũng đứng dậy, cô một cô gái ở tại chỗ này cũng rất xấu hổ.

"Chị dâu không cần rửa sạch." Hàn Từ Nghị sang sảng cười nói, "Chúng ta cũng chính là nói chuyện phiếm"

"Dù sao cũng phải ăn một chút, các người trò chuyện đi, tôi cùng Hường Tinh đi rửa thì tốt rồi." Mục Giai Âm quay đầu đối Hàn Từ Nghị khẽ cười cười.

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần lại không dấu vết rời xa Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị chính là tính tình không đổi, chỉ cần thấy mỹ nữ liền biểu hiện tật xấu, nhưng là Hàn Từ Nghị cũng không nhìn xem Mục Giai Âm là người của ai? Chồng người ta cũng chưa lên tiếng đâu, Hàn Từ Nghị như vậy bao biện làm thay là cảm thấy hắn sống rất an nhàn?

Tiến về phòng bếp, Mục Giai Âm nhìn Hường Tinh bên người, lại không dấu vết nhìn nhìn Hàn Từ Nghị.

Nơi này muốn không dấu vết quan sát tuyệt đối là không thể a.

Cảm giác được có tầm mắt dừng ở trên người hắn, Hàn Từ Nghị còn theo bản năng hướng tới người nọ lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười. Quyền Thiệu Viêm vốn hơi chút hòa dịu một ít sắc mặt lập tức đã lạnh đến cực điểm.

Đồng Lê Triệu bắt đầu cẩn thận suy xét có phải hay không Hàn Từ Nghị khi nào thì đắc tội chị dâu? Hắn muốn hay không lập tức liền cùng Hàn Từ Nghị phân rõ quan hệ, sau đó lại nói cho chị dâu biết lập trường của hắn?

"Trời ạ, Giai Âm, cậu cư nhiên thật sự gả cho Quyền thiếu!" Vừa vào phòng bếp, Hường Tinh liền triệt để từ bỏ bộ dáng khúm núm vừa rồi, đưa tay vỗ

vỗ bả vai Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm nước mắt kém chút liền rơi xuống, Hường Tinh khí lực luôn luôn lớn nha.

"Hường Tinh.. " Mục Giai Âm thanh âm thoáng lớn chút, "Về sau cẩn thận chút, tớ mang thai a."

"Mang thai?" Hường Tinh sắc mặt nhất thời liền đại biến, y như một cái tượng gỗ.

Cô mang thai có kinh sợ như vậy sao?

"Giai...Giai Âm, xong đời, nếu như bị Quyền thiếu biết cậu có đứa bé của người khác, cậu nhất định phải chết?" Hường Tinh hét hoảng xoay quanh, liền giống như là mất đi ý thức, Hường Tinh vẫn là không quên trước đem cửa phòng bếp đóng lại, giống như vậy là có thể đem Quyền Thiệu Viêm ngăn cách ở ngoài.

"Giai Âm, tớ nhớ được Quyền thiếu luôn luôn cùng ông nội cậu quan hệ khá tốt, cậu hiện tại không cần để ý mâu thuẫn giữa cậu cùng ông nội, nhanh cầu cứu a, ông nội cậu thương cậu như vậy, mặc kệ cậu phạm vào bao nhiêu lỗi, ông nhất định sẽ không ngồi yên không để ý." Bộ dạng này, Mục Giai Âm hẳn là có thể bảo trụ một cái mạng đi.

Hường Tinh thật nhanh lấy ra điện thoại di động nói, "Mau gọi."

Hình như là Mục Giai Âm tri độn một giây, liền cách tử thần càng gần một phần.

Kiếp trước Hường Tinh cũng là như vậy bảo vệ cho cô, vẫn là nhiều năm không thay đổi, thủy chung vì cô suy nghĩ, trong lòng đã sớm bị cảm động lấp đầy. Mục Giai Âm cũng không đành lòng để Hường Tinh lo lắng, "Tớ có đứa nhỏ là của Quyền Thiệu Viêm, cậu còn cảm thấy tớ sẽ chết sao?"

"Của ai cũng đều phải chết a. " Hường Tinh vội vàng tiếp lời, nói xong, Hường Tinh mới phản ứng lại, không thể tin được nhìn về phía Mục Giai Âm nói, "A? Quyền thiếu ? Làm sao có thể? Quyền thiếu sau hôn lễ liền rời đi a, hôm qua mới trở về sao?"

Này cái thai là ở đâu đi ra đây?

Mục Giai Âm xem Hường Tinh trợn mắt há hốc mồm nhìn không được liền cười lên tiếng, "Hôn lễ ngày thứ hai anh ấy mới đi a, tối hôm đó bọn tớ ở cùng nhau."

Nói xong, Mục Giai Âm cũng có chút ngượng ngùng.

Này không phải là thừa nhận bọn họ tối hôm đó làm cái gì a." Cậu không phải là bỏ trốn sao?" Hường Tinh triệt để hồ đồ, " Hai người các cậu đây là chi động phòng, không hôn lễ?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Là Lỗi Của Anh Ta.

"Cái gì chi động phòng, không hôn lễ?" Mục Giai Âm trùng mắt Hường Tinh, nói chuyện vĩnh viễn như vậy không biết ngại ngùng, Mục Giai Âm sáng giọng, "Ngày đó sự tình tương đối phức tạp, dù sao tớ hiện tại là có đứa nhỏ của Quyền Thiệu Viêm, đã gần một tháng."

Nói xong, Mục Giai Âm liền không hề để ý tới Hường Tinh, để Hường Tinh bản thân đứng ở giữa phòng bếp ngăn người, xoay người đi rửa sạch hoa quả.

Hường Tinh nghĩ thông suốt liền đi tới bên cạnh Mục Giai Âm, tiện tay cầm trái táo Giai Âm đã rửa sạch bỏ vào trong miệng, mang theo một mặt chế nhạo đối Mục Giai Âm nói, "Quyền thiếu ở trên giường có phải hay không rất lợi hại a, một lần liền có."

"Đi đi đi.. " Mục Giai Âm lấy khuỷu tay đẩy đẩy Hường Tinh, "Cậu không giúp thì đừng quấy rối."

Hoàn hảo không bị Quyền Thiệu Viêm nghe thấy, bằng không Quyền Thiệu Viêm khẳng định liền muốn "khi dễ" cô.

Quyền Thiệu Viêm ở trên giường lợi hại hay không lợi hại cô không biết, ngày đó bọn họ đều trúng thuốc kích thích, nhưng là cô có thể khẳng định Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối là cao thủ hôn môi, mỗi một lần đều khiến cô mặt đỏ tai hồng, choáng váng hồ đồ, thậm chí ngay cả hô hấp đều quên.

Hường Tinh cũng không cho là đúng, lại cầm lấy một miếng xoài bỏ vào trong miệng nói, "Trước cậu cùng Quyền thiếu ăn cái gì? Bởi vì Đàm Tân Kinh cùng cậu? Cậu sẽ không là cùng Đàm Tân Kinh..."

"Đừng nói vậy. " Mục Giai Âm trực tiếp nhét miếng táo vào miệng Hường Tình nói, "Tớ cùng Đàm Tân Kinh mới không có quan hệ đâu, đều là Quyền Thiệu Viêm ăn dấm chua vậy bạ, bởi vì tớ cùng Đàm Tân Kinh một mình nói chuyện liền hướng tớ phát hỏa."

Tính khí cũng quá kém đi, khẳng định là bị cha mẹ quản hồng rồi.

Xem bọn họ lúc trước đích thực âm ỉ có xu thế trở nên kịch liệt, cho nên lúc đó cô mới đánh bạo đánh gãy đối thoại giữa Mục Giai Âm cùng Quyền Thiệu Viêm "Kia..Mục Giai Nhan lại là chuyện gì xảy ra a?"

Hường Tình còn chưa từng quên bộ dáng buồn bực của Mục Giai Âm khi nói đến Mục Giai Nhan.

"Là lúc trước thời điểm Quyền Thiệu Viêm đến nhà tớ vừa khéo Giai Nhan cũng ở đó, anh ấy liền nhìn chăm chăm Giai Nhan." Mục Giai Âm nói xong trong thanh âm liền nhỉnh lên ba phần ủy khuất, trong giọng nói cũng nhiều thêm ghen tị.

Vì sao Quyền Thiệu Viêm muốn nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan a, nếu Quyền Thiệu Viêm thích một Mục Giai Nhan ôn nhu như thế, cô cũng có thể a. Trong ngày thường, cô bắt quá là khinh thường không thêm như vậy mà thôi.

Mục Giai Âm lúc trước còn rằng cô không có ghen, xem cô lúc này bộ dáng chịu nhiều ủy khuất, không ghen thì là cái gì? Nhưng là, Quyền thiếu luôn luôn đối phụ nữ không có biểu cảm a, có một Mục Giai Âm cô đã cảm thấy thật thần kỳ, làm sao có thể lại nhiều thêm một Mục Giai Nhan?" Quyền thiếu nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan sao?"

"Cũng không phải, chỉ khoảng vài giây mà thôi." Mục Giai Âm chi tiết bẩm báo.

Hường Tình kém chút bị trái cây trong miệng làm sặc, "Mục Giai Âm, tớ xem cậu mới là ăn vậy dấm chua, Quyền thiếu nhìn nhiều vài giây, còn cậu thì sao a?"

Hường Tình cư nhiên không đứng ở phe cô ? "Tớ không có ăn vậy dấm chua, là lỗi của anh ta!"

"Lỗi cái sọi lên a.. " Hường Tình không lưu tình chút nào đánh gãy lời nói Mục Giai Âm, "Như vậy so sánh với cậu một mình nói chuyện với Đàm Tân Kinh còn muốn nghiêm trọng hơn, hơn nữa, Quyền thiếu chán ghét nhất chính là cái loại nữ nhân như Mục Giai Nhan."

"Cậu đây là không có chút tiến bộ nha, tớ nói cho cậu biết,.. " Hường Tình lại cầm một quả táo nói, "Cậu đừng nghĩ bản thân đã tiến vào ngõ cụt, chuyện này người có lỗi không phải Quyền thiếu, hơn nữa tớ cảm thấy trọng điểm sai là ở cậu, cậu nên đi xin lỗi Quyền thiếu. Còn có a, cậu đều đã kết hôn, còn mang thai, lại còn một mình cùng nam nhân khác gặp mặt, cậu hiện tại cũng không phải độc thân, chính cậu cảm thấy thích hợp sao?"

Hường Tình thấy Mục Giai Âm còn muốn phản bác lại nói, "Chính cậu ngẫm lại xem, nếu Quyền thiếu một mình cùng Mục Giai Nhan gặp mặt cậu sẽ thế nào?"

Cô nhất định hiện tại liền rời nhà trốn đi.

Mục Giai Âm triệt để hết lời để nói.

Được rồi, nghe qua giống như thật là cô sai nhiều hơn. Nhưng là... cô cũng là... cũng là ghen tị thôi, Quyền Thiệu Viêm đối cô tốt như vậy, làm sao có thể nhìn chăm chăm phụ nữ khác, cô chính là tức giận a, sau này Quyền Thiệu Viêm lại trách cứ cô cùng Đàm Tân Kinh gặp mặt, cô có thể này mới bùng nổ.

Hường Tình gặp Mục Giai Âm cúi đầu, biết bạn tốt đã nghĩ rõ ràng mọi chuyện, mới lại đắc ý dào dạt nói, "Biết sai lầm rồi đi?"

Biết sai lầm rồi, nhưng là cô vì sao đặc biệt cảm thấy Hường Tình này thật đắc ý đây?

Mục Giai Âm cầm quả táo trong tay một phát bỏ làm hai, mới lại nói, "Cậu còn nói tớ, chính cậu cảm tình cũng không biết để đâu? Cậu còn đi thích cái tên Hàn Từ Nghị kia?"

"Cậu lúc nào thì biết được?" Hường Tình lần này là ghen thật, liên tục ho khan.

Mục Giai Âm thay Hường Tình vỗ lưng một lúc lâu, Hường Tình mới bớt ho, chính là khuôn mặt kia như trước đó bùng, vừa mới họ thật sự rất thông khổ nha.

"Cậu biểu hiện rõ ràng như vậy, không phải ai cũng là kẻ ngốc a?" Hường Tình tầm mắt toàn bộ đều là lưu lại ở trên người Hàn Từ Nghị.

Hường Tình ngượng ngừng cười cười, "Tớ nói a, cậu lại không biết Hàn Từ Nghị, thế nào vừa mới đến sẽ đột nhiên quan tâm hần."

Cô vừa mới còn có chút kỳ quái, hiện tại nhưng là rõ ràng.

Mục Giai Âm chuyên tâm làm hoa quả, "Tớ cảm thấy hần rất hoa tâm, cậu cùng với hần sẽ rất mệt, cậu vẫn là cách hần xa một ít đi."

"Tớ cũng biết a, mà tớ chính là thích, có biện pháp nào?" Hường Tình nhún nhún vai, một bộ không sao cả.

"Hương Tinh. " Mục Giai Âm biết người bạn này của cô kỳ thực có chấp lại với vàng, các cô đều là cùng loại người, "Tớ nói nếu, nếu có một ngày cậu cảm thấy ở bên cạnh Hàn Từ Nghị sẽ rất mệt, nói không chừng còn sẽ chịu không nổi tự tử, cậu còn có thể cùng với hắn sao?"

"Đùa, chị đây loại này cường hãn, trái tim so với khí lực càng cường hãn hơn, cư nhiên sẽ tự sát?" Hương Tinh bất khả tư nghị nhìn Mục Giai Âm, "Cậu phát sốt rồi."

"Đừng đánh trống lảng, mau trả lời tớ." Nhưng là sự việc này ở một năm sau quả thực đã xảy ra, Mục Giai Âm tránh thoát cái tay Hương Tinh muốn thăm dò trán cô, không tha cự tuyệt nói.

Mục Giai Âm không phải đang đùa a, Hương Tinh dùng tay chống cằm, nghiêm túc suy xét một hồi mới nói, "Tớ sẽ. Tớ sẽ luôn luôn thích hắn. Tớ hiện tại thích hắn, tương lai còn sẽ thích hắn, mặc kệ xảy ra chuyện gì. Có thể cùng với hắn, là tâm nguyện lớn nhất đời này của tớ."

Hàn Từ Nghị kỳ thực đích xác thật cận bã, nhưng là cô chính là thích một tên cận bã, kia lại có biện pháp nào?

Mục Giai Âm lúc trước đã nghĩ qua Hương Tinh trả lời sẽ là đáp án này.

"Vậy theo đuổi đi." Mục Giai Âm đem hoa quả cuối cùng làm tốt.

"Hả?" Hương Tinh không tin nhìn Mục Giai Âm, cô cơ hồ hoài nghi là nghe lầm. "Tớ nghĩ đến cậu mãnh liệt phản đối như vậy, Hàn Từ Nghị tuy rằng hoa tâm, nhưng là lại một điểm cũng không thích tớ, nhưng lại thật chán ghét tớ, căn bản là không có người nghĩ tớ có thể cùng hắn."

"Phản đối hữu dụng sao?" Mục Giai Âm nghĩ tới bộ dạng Hàn Từ Nghị sau khi Hương Tinh tự sát, có thể này mới chắc chắn nói, "Hàn Từ Nghị không phải chán ghét cậu, hắn đại khái chính là không thấy rõ nội tâm của hắn thôi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Chủ Động Nhận Sai.

Kiếp trước lúc Hương Tinh chết, Hàn Từ Nghị ở linh đường cúng bái Hương Tinh đầu tiên là hướng về phía di ảnh Hương Tinh chúi ảm lên, nói Hương Tinh yếu đuối, nói Hương Tinh bỏ qua hắn, làm cho hắn mang tiếng hại chết vợ. Sau này, Hàn Từ Nghị cũng là nức nở ôm di ảnh Hương Tinh khóc lên.

Mục Giai Âm sau ở trên mạng nhìn đến thông tin về đám tang của Hương Tinh, cho dù hình ảnh rất mơ hồ, nhưng Mục Giai Âm lại cảm nhận được Hàn Từ Nghị thương tâm.

Khi đó vài người muốn tách Hàn Từ Nghị cùng di ảnh Hương Tinh ra, Hàn Từ Nghị đều không cho.

Sau này, cách mấy tháng, Mục Giai Âm ngẫu nhiên nghe được người hầu Tả gia nhắc đến Hàn Từ Nghị, nói Hàn Từ Nghị sinh bệnh nặng, người trong nhà tìm đến rất nhiều nơi để chữa trị, đều không có chữa khỏi, phòng chừng là nhanh muốn không được.

Lại sau này, Mục Giai Âm bản thân bị đưa vào bệnh viện tâm thần...

Mục Giai Âm nhìn về phía Hương Tinh, một đời trước của cô thanh danh hồng đến mức người người phi nhỏ, nhưng là Hương Tinh lại như trước kiên định đứng ở bên cạnh cô. Chính cô cũng là liên lụy đến thanh danh của Hương Tinh, nghe nói bởi vì việc này mà Hương Tinh còn bị cha mẹ Hàn Từ Nghị ghét bỏ.

Hương Tinh cũng bị cha mẹ ra lệnh cưỡng chế không được qua lại cùng cô, nhưng cho dù như vậy, Hương Tinh lại như trước thay cô xuất đầu, thay cô biện giải, thay cô che gió che mưa. Nay phần ân tình, cô luôn luôn nhớ.

Một giọt nước cũng là ân, liền đem cả biển lớn hồi báo, Hương Tinh muốn nhất là có thể cùng Hàn Từ Nghị hai người yêu nhau, như vậy cô liền nhất định sẽ thành toàn Hương Tinh. Không phải chỉ là cải tạo lại cái cận bã nam thôi sao, cô không thay đổi được, vậy để Quyền Thiệu Viêm hỗ trợ.

Cô nhìn ra được, ba cái tên kia, tính cả Hương Tinh ở bên trong, đều là đối với Quyền Thiệu Viêm e sợ. Cùng lắm thì để cho Quyền Thiệu Viêm đi dụ dỗ đe dọa, cô cũng không tin Hàn Từ Nghị còn dám phản kháng.

Đương nhiên, tốt nhất là khiến Hàn Từ Nghị nhận rõ hắn kỳ thực chính là thích Hương Tinh, lưỡng tình tương duyệt hôn nhân mới hạnh phúc nhất.

Lưỡng tình tương duyệt? Mục Giai Âm bị tiếng lòng làm giật mình, trong lòng chua xót, ở trong lòng Mục Giai Âm quanh quẩn. Lưỡng tình tương duyệt có lẽ đơn giản, nhưng là thiên trường địa cửu mới là khó khăn nhất đi.

"Cậu, cậu từ nơi nào nhìn ra?" Hương Tinh không chú ý tới cảm xúc biến hóa của Mục Giai Âm, chính là hưng phấn nhảy đến trước mặt Mục Giai Âm,

lôi kéo tay Mục Giai Âm tha thiết hỏi.

Chính cô cũng chưa cảm thấy Hàn Từ Nghị nơi nào thích mình.

"Cậu làm tớ sợ a. " Mục Giai Âm lui về phía sau hai bước, lấy tay che ở ngực, ý đồ muốn nói là bởi vì Hường Tinh đột nhiên động tác vội vàng mà tim đập nhanh.

"Là trực giác a, " Mục Giai Âm giải thích nói.

Xem biểu hiện hiện tại của Hàn Từ Nghị, Mục Giai Âm quả thật cũng chỉ thấy Hàn Từ Nghị đối Hường Tinh chán ghét. Nhưng biểu hiện kiếp trước của Hàn Từ Nghị mới là nguyên nhân Mục Giai Âm cố vũ Hường Tinh.

Nghe vậy, Hường Tinh thất vọng bĩu môi, "Tớ còn tưởng rằng cậu là thật sự nhìn ra cái gì." Sẽ không là Mục Giai Âm cố ý an ủi nài nỉ đi.

"Tớ nói là chính xác, trực giác của tớ nhất định chuẩn. " Mục Giai Âm cười gỡ đầu Hường Tinh nói, "Yên tâm đi, tớ sẽ giúp cậu."

Hường Tinh cùng Hàn Từ Nghị đều là người lớn nhưng tâm tính trẻ nhỏ, muốn tác hợp kỳ thực cũng rất đơn giản.

"Cậu ? Cậu cũng chưa yêu qua, cậu được không?" Hường Tinh hoài nghi xem Mục Giai Âm, cô ít nhất lúc trung học còn cùng học trưởng nói qua một tháng yêu đương nha.

Tuy rằng cuối cùng bởi vì học trưởng bắt cả hai tay chia tay ... Bất quá cô tìm người đem học trưởng đánh cho nằm ở trên giường ba tháng đều không xuống giường được, cô cũng coi như đáng giá. (TVN: bạn của Âm tỷ có khác @.@)

Sáu năm kinh nghiệm yêu, cộng thêm hai năm kinh nghiệm hôn nhân, cùng với biết trước tương lai hai năm, có đủ hay không?

Mục Giai Âm cười nhìn Hường Tinh đầy bụng hoài nghi nói, "Chờ cậu kết hôn chỉ cần thật tốt cảm ơn tớ là được, hiện tại, trước làm phiền Hường Tinh đại tiểu thư giúp tớ đem hoa quả cùng thịt nguội mang ra đi."

Hường Tinh thấy Mục Giai Âm giọng nói chột trở nên nghiêng răng nghiêng lợi, ngoan ngoãn tiếp nhận đĩa trong tay Mục Giai Âm, không dám nói nữa. Tuy rằng cô cái gì cũng chưa làm... Nhưng là cô giúp đỡ ăn a. Giai Âm thật sự là quá nhỏ mọn.

Hường Tinh đang muốn đi ra ngoài, cửa phòng bếp lại mở.

Quyền Thiệu Viêm đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt không chút dao động nói, "Hàn Từ Nghị nói hán muốn ăn hoa quả, ta đến xem."

"Đã làm tốt lắm. " Hường Tinh chỉ chỉ trên tay. Kỳ quái, khi nào thì Hàn Từ Nghị sai sử được Quyền thiếu ?

Hường Tinh lại quay đầu nhìn nhìn Mục Giai Âm, trông mắt trái phải vòng vo, mới ra vẻ lo lắng nói, "Quyền thiếu, vừa nãy Giai Âm giống như không cẩn thận bị thương tới tay, anh xem đi."

Mục Giai Âm muốn ngắt, nói dối cũng thành bày ra tư thái nói dối được không?

Ánh mắt lóe lên như vậy, khóe miệng còn lộ vẻ ác ý cười, vừa thấy chính là đùa dai! Hường Tinh đây là ở khảo nghiệm chỉ số thông minh của cô, hay là khảo nghiệm chỉ số thông minh của Quyền Thiệu Viêm?

Quyền Thiệu Viêm nghiêng người cho Hường Tinh một lối ra, chờ Hường Tinh sau khi rời khỏi đây, mới đi vào trong phòng bếp.

"Bị thương?" Quyền Thiệu Viêm cầm lấy tay Mục Giai Âm cẩn thận xem xét.

"Không có. " Mục Giai Âm có chút xấu hổ đem tay của mình từ trong tay Quyền Thiệu Viêm rút ra nói, "Là Hường Tinh nói đùa."

"Nga." Quyền Thiệu Viêm lên tiếng, xoay người liền hướng ngoài cửa đi.

Hiện tại chỉ có bọn họ hai người một chỗ, tựa hồ là cơ hội nên giải thích vấn đề kia nha.

Mục Giai Âm thân thủ kéo lại góc áo Quyền Thiệu Viêm, thanh âm mảnh mai nói, "Quyền Thiệu Viêm, anh còn đang tức giận a?"

Quyền Thiệu Viêm không có quay đầu, liền đứng ở tại chỗ. Nếu Mục Giai Âm vòng đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm, nhất định sẽ thấy trên mặt Quyền Thiệu Viêm tràn ngập kinh ngạc.

Quyền Thiệu Viêm vốn là tính toán vội tới xin lỗi Mục Giai Âm, nhưng là lúc Mục Giai Âm đem tay cô theo trong tay hán rút ra ngoài, Quyền Thiệu Viêm lại đột nhiên không có dừng khí.

Hán không nghĩ tới Mục Giai Âm lại chủ động xin lỗi.

Mục Giai Âm chỉ nghĩ Quyền Thiệu Viêm như trước đang tức giận. Dừng lại bước chân, nhưng không lên tiếng, Quyền Thiệu Viêm là cho cô cơ hội sao?

Mục Giai Âm cắn chặt răng, rõ ràng từ phía sau đem Quyền Thiệu Viêm ôm lấy nói, "Anh đừng nóng giận, em không phải cố ý muốn cùng anh ằm ỉ."

Mục Giai Âm cúi đầu giải thích nói, "Nhưng là em cùng Đàm Tân Kinh nói chuyện, cũng không thể đi đến nơi ằm ỉ, hơn nữa, bọn em thật sự là không có làm cái gì."

Mục Giai Âm càng nói, trong thanh âm ủy khuất càng lúc càng nhiều.

Quyền Thiệu Viêm tâm đã sớm ở lúc Mục Giai Âm ôm hấn đã hoàn toàn hòa tan, hiện tại nghe Mục Giai Âm như vậy ủy khuất kể ra, Quyền Thiệu Viêm nơi nào còn lo lắng tức giận.

Xoay người, Quyền Thiệu Viêm đem Mục Giai Âm nhẹ nhàng ôm lại nói, "Anh không có hoài nghi em với hấn."

Hấn chính là tức giận Mục Giai Âm vì sao không thể đem việc này toàn quyền giao cho hấn làm? Chẳng lẽ hấn không có làm tốt bằng Đàm Tân Kinh?

Thành công, Mục Giai Âm thở nhẹ một hơi, tùy ý Quyền Thiệu Viêm ôm. Quả nhiên vẫn là dùng chiêu mềm nhẹ là tốt nhất a, khó trách Hường Tinh theo đuôi tên Hàn Từ Nghị kia nhiều năm như vậy nhưng Hàn Từ Nghị vẫn không thích cô ấy, cô ấy biểu hiện so với Hàn Từ Nghị còn muốn đàn ông hơn a, Hàn Từ Nghị lại không đồng tình luyến ái, làm sao có thể thích cô ấy.

Bất quá, cô mới không tin Quyền Thiệu Viêm không hoài nghi cô. Liên tính đến Tả Trí Viễn... Hoàn hảo là cô cùng Đàm Tân Kinh một mình ở chung, không phải là cùng Tả Trí Viễn, bằng không Quyền Thiệu Viêm chỉ sợ đều sẽ không nghe giải thích.

Mục Giai Âm ở trong lòng Quyền Thiệu Viêm một hồi lâu mới rầu rĩ nói, "Anh còn chưa có cho em biết, anh nhìn Mục Giai Nhan làm cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Em Ghen Tị.

Sợ Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm, Mục Giai Âm lại bỏ thêm một câu, "Em cũng không có hoài nghi anh a, em là... em là ghen tị."

Bất quá cô chính là vợ Quyền Thiệu Viêm, cô cũng có quyền được ghen đi.

Quyền Thiệu Viêm thấp giọng nở nụ cười, cũng không biết Hường Tinh nói với Mục Giai Âm cái gì, Mục Giai Âm cuối cùng lại biết thừa nhận là bản thân mình ghen.

Quyền Thiệu Viêm kia thanh âm nhẹ nhàng cười, như là lông vũ, quét nhẹ trái tim Mục Giai Âm, giống như đều nhanh muốn bật ra khỏi cổ họng.

Cô lúc này vì sao lại giấu đầu hở đuôi luôn nói mình không ghen như vậy a, hiện tại, Mục Giai Âm cuối cùng đã biết cái gì gọi là tự bê đá đập chân.

"Giai Âm, lúc anh đến đón em, thấy em có vẻ không vui." Quyền Thiệu Viêm khước môi khẽ nhếch, biết Mục Giai Âm vì hấn ghen, Quyền Thiệu Viêm cảm thấy cả người đều nhẹ bỗng giống như sắp bay lên, mà vừa rồi khó chịu sớm cũng đã tan thành mây khói.

Cảm xúc của hấn chỉ sợ cũng chỉ vì người phụ nữ trước mặt này mà thay đổi thất thường như thế." Anh nghĩ đại chắc là do Mục Giai Nhan chọc em tức giận, cho nên mới nhìn cô ta một chút."

Lại không nghĩ rằng bị Mục Giai Âm nhớ đến hiện tại.

A? Nguyên lai là bởi vì cô a.

Nói như vậy, Quyền Thiệu Viêm không bị bộ dạng nhu nhược kiêu mị kia của Mục Giai Nhan kia hấp dẫn.

Trong lòng khúc mắc được mở, Mục Giai Âm chợt cảm thấy cô vừa rồi là cố tình gây sự. Nhưng là, vì sao cứ đối mặt Quyền Thiệu Viêm cô liền không tự giác cố tình muốn gây sự đây?

Mục Giai Âm từ trong ngực Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu, khước miệng mang theo một chút ngượng ngùng cùng tươi cười nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Tuy vẫn biết rằng Mục Giai Âm luôn luôn đều là tuyệt mỹ, nhưng là hiện tại Quyền Thiệu Viêm vẫn là bị Mục Giai Âm vẻ mặt thẹn thùng mê hoặc, chờ hấn phản ứng lại, hấn sớm đã đem Mục Giai Âm áp ở trên tường phòng bếp.

Mục Giai Âm đầu tuy rằng hơi nghiêng, nhưng là hai mắt lại khép chặt, hiển nhiên cũng không có kháng cự nụ hôn này.

Quyền Thiệu Viêm khoe môi ý cười càng sâu, cúi đầu, dần dần tới gần đôi môi hồng nhuận kia.

"Lão đại lại cứ như vậy bỏ qua cho chị dâu? Tớ nói, không phải đâu." Đường Tuấn Thần mở to hai mắt, trong đám bọn họ, chỉ có hắn là đã kết hôn.

Thời điểm mới kết hôn, hắn cơ hồ là mỗi ngày cùng bà xã nhà mình âm ỉ.

Tự nhiên cũng có mấy lần cãi nhau chỉ vì những việc vặt, nhưng là Đường Tuấn Thần để tay lên ngực tự hỏi, đây là nhà gái phạm lỗi, bắt luận như thế nào hắn cũng muốn bày ra sắc mặt một phen a. Lão đại làm như vậy, thật dễ dàng khiến chị dâu héch mui lên mặt, vô pháp vô thiên, này tuyệt đối bất lợi cho uy danh của chồng a.

Vì sao có thanh âm khác? Mục Giai Âm quay đầu, liền theo khe cửa phòng bếp thấy được bốn cái đầu.

Quyền Thiệu Viêm động tác cũng là cứng đờ, theo bản năng đem Mục Giai Âm che ở đằng sau, vợ yêu của hắn hay thẹn thùng như vậy, hắn cũng không hy vọng bị người khác nhìn thấy.

"Các người đây là đang làm cái gì?" vốn là sắp chạm được đến môi đỏ mọng của Giai Âm, kết quả, lại bị bốn người này phá đám. Nghĩ đến vừa mới hắn cùng Giai Âm hết thấy đều bị bốn người trước mặt nhìn đến, Quyền Thiệu Viêm trong lòng liền bực phát không vui.

Liên tục bị nghe trộm góc tường, Mục Giai Âm tâm muốn chết cũng đều có. Càng là cô vừa rồi sợ hãi Quyền Thiệu Viêm không chịu tha thứ cho mình, còn cố ý làm ra bộ dạng ủy khuất như vậy nói chuyện.

Cô hôm nay trước khi ra cửa hắn là nên xem ngày.

Mục Giai Âm trực tiếp xem nhẹ ánh mắt cầu cứu đáng thương của Hường Tinh. Nên cho Hường Tinh một kỉ niệm khó quên nha.

Quyền Thiệu Viêm thấy bốn người đối diện đẩy tới đẩy lui chính là không có người đứng ra nói, khiêu khiêu mi nói, "Hàn Từ Nghị, cậu nói."

Vì sao lại điểm danh hắn nữa a?

Hàn Từ Nghị khuôn mặt anh tuấn nhất thời nhăn nhó.

Là Hường Tinh lén lút bưng cái mâm ở ngoài cửa phòng bếp nghe lén, hắn tò mò liền đến xem, sau Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần cũng đồng dạng tò mò đến xem.

Nói thật, bọn họ chính là kỳ vọng vào cuộc sống hôn nhân của lão đại cái tòa núi băng này nha.

Nhưng ai biết Đường Tuấn Thần lại phản ứng lớn như vậy. Người này quả nhiên là bị vợ đánh nhiều, làm cho chỉ số thông minh tụt mạnh a.

"Lão...lão đại.. " Hàn Từ Nghị trái phải cầu cứu, vừa vặn mọi người xung quanh đều lui về phía sau một bước, nhất là người khởi xướng Hường Tinh, liền cấp tốc lui xa khỏi cửa. Hàn Từ Nghị trong mắt liền phóng dao, hung hăng trừng mắt Hường Tinh, mới lại nhẹ nhàng nói, "Lão đại, tớ đột nhiên nhớ tới mẹ tớ bảo về nhà ăn cơm, tớ đi trước."

Mẹ Hàn Từ Nghị không phải buổi sáng mới ngồi máy bay đi Mỹ thăm em gái đang mai thai sao? Ăn cơm? Kêu Hàn Từ Nghị đi Mỹ ăn cơm, hay là mẹ của Hàn Từ Nghị từ Mỹ đóng gói một phần KFC chuyển phát nhanh về cho Hàn Từ Nghị.

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần trong lòng tuy rằng oán thâm, nhưng là nhìn hàn quang trong mắt Quyền Thiệu Viêm chạy đến trên người bọn họ, hai người liền liên tục vẫy vẫy tay nói, "Mẹ của Từ Nghị cũng bảo bọn tớ cùng đến ăn cơm"

Từ khi Đồng Lê Triệu bội tình bạc nghĩa với cô em họ của Hàn Từ Nghị, mẹ của Hàn Từ Nghị không muốn gặp nhất chính là cái tên củ cải hoa tâm Đồng Lê Triệu này.

Hường Tinh từ lúc Hàn Từ Nghị hướng ra cửa phòng bỏ chạy liền đi theo xông ra ngoài. Này nếu Quyền Thiệu Viêm tiếp tục tính toán, trách nhiệm liền ở trên người cô a.

Bất quá, Mục Giai Âm vừa mới kia bộ dáng xấu hổ, đích xác rất làm cho người ta tâm ngứa, khó trách Quyền Thiệu Viêm như vậy cũng cầm giữ không được, trực tiếp liền đem Mục Giai Âm đặt trên vách tường phòng bếp.

Thoạt nhìn, việc kết hôn giống như cũng tốt lắm đi, Hường Tinh nhìn nhìn Hàn Từ Nghị bên cạnh sợ hãi chưa nguôi.

Bởi vì vừa rồi quá mức kích động, bọn Hàn Từ Nghị bốn người liền trực tiếp leo thang bộ xuống dưới, quên còn có thang máy này nọ. Vừa dừng lại, ba cái nam nhân đều thở hổn hển.

Mà Hường Tinh, cô từ nhỏ đến lớn chính là đội trưởng đội bóng rổ, chạy bộ đối với cô mà nói chính là trò trẻ con. Này cũng là nguyên nhân Hàn Từ Nghị căn bản là không coi cô là nữ nhân.

Hường Tinh nghiêng đầu nhìn Hàn Từ Nghị trước mặt có chút chật vật.

"Nhìn ta làm cái gì?" Hàn Từ Nghị mặc danh kỳ diệu nhìn nhìn Hường Tinh.

Hương Tinh nghĩ đến lời nói lúc nãy của Mục Giai Âm, trong ánh mắt nhất thời tỏa sáng, mang theo ao ước nhìn Hàn Từ Nghi nói, "Hàn Từ Nghi, người có phải hay không thích ta?" (TVN: chừng nào Nghi ca ôm Tinh tỷ về thì ta lại đòi xưng hô ghen ^^)

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần đồng thời trợn mắt há hốc mồm nhìn Hàn Từ Nghi, "Hàn Từ Nghi, cậu điên rồi?"

Hai người kia trong ánh mắt rõ ràng còn mang theo vui sướng khi có người gặp họa. Hình như là đang nói ngay cả Hương Tinh nữ hán tử vô song như vậy mà Hàn Từ Nghi cũng thích được.

"Hương Tinh, cô bệnh thần kinh à? Đừng nói lung tung." Hàn Từ Nghi trước tiên liền ghét bỏ phui sạch quan hệ, đồng thời lùi nhanh về phía sau, kiên quyết cùng Hương Tinh phân rõ quan hệ.

Đồng Lê Triệu thở dài một hơi, ôm lấy bả vai Hàn Từ Nghi nói, "Tớ còn tưởng rằng cậu thật sự đối thế giới vô vọng, bên ngoài có bao nhiêu cô gái chờ chúng ta, cậu cứ nhiên muốn ôm cái cây Hương Tinh này."

"Cậu cho là tớ ngốc à?" Hàn Từ Nghi không kiên nhẫn đem tay Đồng Lê Triệu đẩy ra.

Kỳ quái, trái tim hần vì sao lại đập nhanh như vậy? Hàn Từ Nghi lắc đầu, khẳng định là vì rất tức giận, nếu Hương Tinh thích hần còn nghe được, cứ nhiên lại nghĩ hần thích cô. Liền với tính tình kia của Hương Tinh, ai thích cô không phải là tìm ngược sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Nam Trung Niên.

Nhất thời xúc động hỏi ra những lời này, Hương Tinh biết kẻ tiếp khẳng định ba người trước mặt này sẽ châm chọc khiêu khích.

Thất vọng rũ mắt, Hương Tinh tự giác xem nhẹ ba người đối diện.

Hàn Từ Nghi không biết vì sao đột nhiên có chút không đành lòng, chẳng lẽ thật là bọn họ hơi quá đáng. Hương Tinh bình thường không phải như thế, bình thường bọn họ cười nhạo Hương Tinh như vậy, cô nhất định sẽ lớn tiếng phản bác, thậm chí lúc buồn bực còn có thể đến đá bọn họ mấy đá. Lại nói, Hương Tinh đá người thật đúng là đau a, khoan đã, Hàn Từ Nghi nghĩ, hần đây là nghĩ muốn được Hương Tinh đánh sao? (TVN: sự thật này ai cũng biết, chỉ có anh là ko biết...hazzzz...bi ai a~~~~)

Đồng Lê Triệu cùng Đường Tuấn Thần hai người cũng không nói nữa. Bọn họ đương nhiên không phải vì phản ứng của Hương Tinh, mà là vì có một người đàn ông trung niên vận tây trang đang đứng ở trước mặt Hương Tinh tỉ mỉ đánh giá cô.

Bọn họ không biết người này, biến thái sao? Hàn Từ Nghi trước tiên liền đứng ở trước mặt Hương Tinh, lễ nghi cơ bản nhất của quý ông hần vẫn phải có.

"Tôi không có ác ý." Người đàn ông nhìn bốn người trước mặt đề phòng liền lộ ra nụ cười ôn hòa. Lập tức, lại đưa ánh mắt khẩn thiết dừng ở Hương Tinh... chính xác là ở trên món hoa quả.

"Xin hỏi.. " người đàn ông giọng nói mang theo kích động, thật giống như là phát hiện trân bảo hiếm có, "Món hoa quả trên tay cô là từ chỗ nào có?"

Hần trước tiên liền khẳng định món hoa quả này không có khả năng là do mấy người trước mặt này làm, xem hai bàn tay bọn họ thì biết, bọn họ tuyệt đối là mười ngón tay không dính bụi, rất ít vào phòng bếp. Như vậy, món hoa quả nổi bật này đại khái là từ nơi khác làm ra.

Cũng không biết là ai làm món hoa quả này, chỉ riêng cách phối màu cùng bày trí liền đủ hần hao tổn tâm cơ đem người nọ dụ dỗ đến công ty bọn họ.

"Ông hỏi cái này làm gì?" Đường Tuấn Thần kỳ quái hỏi, người này xem cũng không giống như là đối bọn họ có ác ý. Hơn nữa, người này diện mạo rất quen thuộc a, hình như là ở nơi nào gặp qua thì phải.

"Nga. " Người đàn ông kia hình như là mới ý thức đến bản thân đường đột, hơi hơi lui về phía sau một bước, giọng điệu hơi chút bình tĩnh một ít nói, "Tôi chỉ là thật thích món hoa quả này, cũng không biết là ai làm ra, còn hi vọng cậu có thể nói cho tôi biết một chút."

Nói xong, người đàn ông liền hướng ánh mắt nhiệt liệt nhìn về phía Hương Tinh, hần cũng nhìn ra được trong những người này Hương Tinh là người dễ nói chuyện nhất.

"Đây là bạn tôi làm. " Hương Tinh bị ánh mắt người kia nhìn, toàn thân liền cảm thấy không thoải mái.

"Bạn cô? Có thể phiền toái cô dẫn tôi đến gặp một chút được không?" Đây những người trẻ tuổi thoát nhìn đều là không phú tức quý, nếu là bạn của bọn họ, kia muốn đục khoét liền khó khăn. Nhưng là gần đây trong công ty có chút vấn đề, bọn họ nóng lòng tìm kiếm một nhân tài làm món tráng miệng đến cứu vớt công ty.

Ngữ khí vội vàng của người đàn ông kia chung quy là khiến cho Đồng Lê Triệu bất mãn, hắn đại khái cũng đoán được ý đồ của người này. Chính là, Mục Giai Âm là người ông ta có thể tùy ý gặp sao?

"Thật có lỗi. " Đồng Lê Triệu thanh âm kiêu ngạo nghe không ra cái gì xin lỗi, "Bạn của tôi không thích bị người lạ quấy rầy, mặt khác, phiền ông nhường đường."

Con đường này thật rộng, hẳn một người cũng không chắn hết nha.

Người đàn ông thấy sắc mặt Đồng Lê Triệu không tốt, lập tức liền ý thức được hắn chọc nhóm người này khó chịu. Là lỗi của hắn, vừa thấy đến món hoa quả tinh xảo liền mất đi chừng mực.

"Thật sự có lỗi. " Người đàn ông mặc dù không thích thái độ không coi ai ra gì của Đồng Lê Triệu, nhưng là nghĩ đến hắn có việc cầu người, vẫn là đứng qua một bên, theo lời nhường đường cho mấy người Đồng Lê Triệu.

Xem mấy người kia ở trước mặt hắn từ từ mà qua, hắn trong lòng có vài phần không cam lòng.

Hắn thật sự rất muốn biết người kia.

Hướng Tinh luôn luôn là không thích Đồng Lê Triệu, hắn quả thực là nhân vật đại thiếu gia phong lưu ngang tàn điển hình, hơn nữa không chuyện ác nào không làm. Nghe được lời nói của Đồng Lê Triệu kia không chút khách khí, Hướng Tinh đối người đàn ông kia có vài phần ngượng ngùng cùng xấu hổ. Hành vi của ông ta tuy rằng đường đột một chút, nhưng cũng không có quá phận.

Lúc đi ngang qua, Hướng Tinh khách khí cười cười.

Người đàn ông suy nghĩ một lát, vẫn là gọi Hướng Tinh lại, thanh âm ôn hòa, một mặt thành khẩn nói, "Tiểu thư, tuy có chút đường đột, nhưng đây là danh thiếp của tôi, còn hi vọng cô có thể đem giao cho bạn của cô, cảm ơn."

"Được." Đưa cái danh thiếp mà thôi, Hướng Tinh sáng khoái đáp ứng.

Người đàn ông nhẹ nhàng thở ra, liên tục cảm tạ Hướng Tinh.

Chờ đi xa, Đồng Lê Triệu mới nhìn Hướng Tinh đang bung món hoa quả, "Chị dâu tay nghề thật tốt, cẩn thận nghĩ xem, bình thường cũng chưa thấy qua món tráng miệng độc đáo như vậy."

Hàn Tử Nghi tựa tiểu phi tiểu nhìn Đồng Lê Triệu, "Kia nhưng là chị dâu a, cậu nhưng là đừng nghĩ nghịch lửa."

"Tớ chính là đơn giản khen ngợi một câu mà thôi. " hắn thừa nhận lần đầu gặp Mục Giai Âm liền bị kinh diễm, bất quá, hắn tuy rằng trong ngày thường hống hách, nhưng là có thể tung hoành ngang ngược như vậy cho tới hôm nay, cơ bản là hắn vẫn biết cái gì nên tránh.

Mục Giai Âm là phụ nữ lão đại coi trọng, liền là lão đại không muốn, hắn cũng không có can đảm thu a, cũng không phải thật sự chán sống.

Đường Tuấn Thần lại cẩn thận nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông kia.

"Hướng Tinh, cô đưa danh thiếp của hắn cho tôi xem một chút." Đường Tuấn Thần nói xong liền vươn tay.

Xem tên trên danh thiếp, Đường Tuấn Thần xuất thần một lát, mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ.

"Anh biết người đó?" Hướng Tinh nhìn Đường Tuấn Thần.

"Bánh kem trong hôn lễ của tôi chính là từ công ty bọn họ." Đường Tuấn Thần trên mặt hiện ra một chút hứng thú dạt dào, tươi cười nói, "Tôi nghe nói của hàng bánh ngọt nhà bọn họ đang bị Cơ gia chèn ép, gần đây hình như đang gặp nguy cơ lớn."

"Đáng tiếc. " Đường Tuấn Thần tiếc hận đem danh thiếp trả lại cho Hướng Tinh nói, "Kỳ thực bánh nhà bọn họ rất ngon, chính là Cơ gia tài đại khí thô, trên chính trị lại có chút quan hệ khai thông, không ít đầu bếp của nhà bọn họ đều bị Cơ gia dụ dỗ đe dọa mang đi, phỏng chừng một hồi một mới."

"Kia chưa hẳn, có thể bị Cơ gia chèn ép nhưng vẫn chống đỡ lâu như vậy khẳng định cũng có bối cảnh. " Đồng Lê Triệu ánh mắt chợt trở nên nguy hiểm, "Cơ gia? Cơ U Tứ?"

Hàn Tử Nghi cũng phảng phất nghĩ tới cái gì, cùng Đồng Lê Triệu cùng nhau lộ ra vẻ mặt đã hiểu trong lòng mà không nói ra, tươi cười nói, "Hắn không phải là kiêu ngạo sao? Hiện tại lão đại đã trở lại, tớ muốn nhìn Cơ U Tứ còn có thể kiêu ngạo tới khi nào."

Đường Tuấn Thần bên miệng cũng lộ ra một chút hiểu ý tươi cười, "Tớ thật đúng là hoài niệm bộ dạng năm đó của Cơ U Tứ bị lão đại đánh thành đầu heo."

Nghĩ đến gương mặt khuyên quốc khuyên thành kia trong nháy mắt liền bị hủy nhan thật sự rất kích thích nha.

Mấy năm nay Đồng Lê Triệu mỗi lần thất bại trên tình trường đều là do gặp phải Cơ U Tử. Tốt nhất Cơ U Tử lại không biết tự lượng sức mình đi trêu chọc Mục Giai Âm, Đồng Lê Triệu bên môi ý cười bộc phát quý đi, hấn nhưng là mong chờ được gặp lại Cơ U Tử.

Hướng Tình theo bản năng rút bả vai, tuy rằng không biết mấy người này bí hiểm cái gì, nhưng cô duy nhất có thể khẳng định là trong hồ lô bọn họ tuyệt đối không có cái gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chỉ Sắc Với Em.

Mục Giai Âm tròn mắt há hốc mồm nhìn bốn người kia nhanh như chớp biến mất, "Bọn họ đi rồi?"

"Bọn họ không có can đảm quay lại. " Quyền Thiệu Viêm trong mắt lộ mũi nhọn âm hàn, bọn họ dám quay lại, hấn không cam đoan sẽ không làm ra chuyện gì.

Bất quá, việc cấp bách là còn chưa có hoàn thành chính sự.

Quyền Thiệu Viêm đem Mục Giai Âm một lần nữa áp đến trên tường môi ác ý ở trên môi Mục Giai Âm cọ cọ.

"Quyền Thiệu Viêm!" Hôm nay vài lần bị bắt gặp đều là vì hôn môi, mà giờ phút này, cửa còn chưa có đóng, Quyền Thiệu Viêm lại bắt đầu nghĩ đến chuyện này. Mục Giai Âm tránh trái tránh phải chính là không cho Quyền Thiệu Viêm đạt được, "Cửa chính còn chưa có đóng đâu!"

"Không quan hệ. " Quyền Thiệu Viêm chỉ một lòng tham luyện vành tai Mục Giai Âm, "Không có người nhìn đến."

Cô nếu tin lời này thì chỉ số thông minh có vấn đề.

"Quyền Thiệu Viêm, anh còn như vậy, đêm nay phải đi phòng khách ngủ." Mục Giai Âm không thể nhịn được nữa, không có người? Vừa mới trước cửa có một người đi ngang qua. Cô cùng Quyền Thiệu Viêm bộ dạng như vậy, không chừng làm cho người ta hoài nghi nam nữ chủ nhân trong nhà này là người không đứng đắn.

Đi phòng khách ngủ?

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu không vui nhìn Mục Giai Âm, nhìn đến là một con người bốc hỏa. Quyền Thiệu Viêm tính toán muốn cường thủ hào đoạt nháy mắt đã bị bóp nát trong đầu, nếu lại hôn, phòng chừng buổi tối liền thật sự chỉ có thể ngủ ở phòng khách.

Thời gian cả đêm cùng một cái hôn, Quyền Thiệu Viêm quyết đoán lựa chọn buổi tối cùng Mục Giai Âm cùng nhau ngủ. Hơn nữa, Giai Âm mềm yếu, ôn nhu, ôm vào ngực quá thoải mái, hấn đợi ba mươi năm rốt cục cưới được vợ, hấn cũng không nên một mình trông phòng a.

"Anh còn không mau đi đóng cửa." Quyền Thiệu Viêm tuy rằng không có lại hôn đi, nhưng là vẫn ôm Mục Giai Âm. Mục Giai Âm thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của Quyền Thiệu Viêm, không khí giống như một điểm một điểm lại trở nên ái muội.

Vốn đang nghĩ nhân cơ hội lại hôn một chút, Mục Giai Âm thế nào phản ứng nhanh như vậy? Không thể thành công trộm hương thiết ngọc, Quyền Thiệu Viêm mặt âm trầm đáng sợ.

Ở trong ánh mắt hung ác đáng sợ của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm nhận mệnh đi đóng cửa, lúc đi ngang qua bàn trà, nhìn đến trên bàn trà bày biện mấy bình rượu đỏ chưa uống, Quyền Thiệu Viêm mày nhất nhệ, trong mắt lóe qua một chút hàn quang thâm thúy, phảng phất là rốt cục tìm được đối tượng phụ trách cho lần "Sự kiện thất bại" này.

Quyền thiếu tâm tình thật khó chịu, bốn người khởi xướng gây chuyện lại sớm cũng đã chạy trốn, lái xe cũng không quay đầu lại nhìn, ra khỏi tiểu khu. Tạm thời tìm không thấy đối tượng phát tiết Quyền Thiệu Viêm đành phải đem khí lực dùng ở tại trên cửa.

Nghe kia phịch một tiếng, Mục Giai Âm khẽ hừ một tiếng. Quyền Thiệu Viêm chính là gần đây nhàn rỗi đến thừa tình lực rồi, tốt nhất là trong quân đội có sự tình có thể làm một chết hấn, làm cho hấn mỗi ngày trở về chính là ngã đầu liền ngủ, hoàn toàn không khi dễ nổi cô.

Toàn bộ thời gian buổi chiều, Mục Giai Âm đều đề phòng Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm chính là muốn tới gần Mục Giai Âm một bước đều không được.

Chờ đến buổi tối Mục Giai Âm tắm rửa xong ngồi ở trên sofa xem tivi, Quyền Thiệu Viêm rốt cục tìm được cơ hội tiếp cận Mục Giai Âm.

Thoáng cái qua buổi trưa, việc Quyền Thiệu Viêm muốn hôn môi hắn là đã áp chế đi một ít đi. Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm liếc mắt một cái, đem áo trên người kéo chặt lại một ít, cũng không có la hét Quyền Thiệu Viêm cách xa cô một chút.

Rốt cục có thể ngồi ở bên cạnh Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng thở ra. Lập tức, Quyền Thiệu Viêm sắc mặt liền cứng đờ, hắn tới gần một chút cô liền cẩn thận như vậy, kia chờ về sau thời điểm muốn cùng Giai Âm thì nên làm cái gì bây giờ?

Đường Tuấn Thần nói không sai, Quyền Thiệu Viêm nhủ lòng may nghĩ rằng, hắn nhất định phải lập uy. Lại nói, làm vậy sẽ có lợi cho cuộc sống “hài hòa” giữa vợ chồng.

Mục Giai Âm không thêm đề ý Quyền Thiệu Viêm giờ phút này đang nghĩ cái gì, tâm tư của cô đều tập trung ở trên màn hình TV.

Giờ phút này, tivi đang phát tin tức tiểu Lục tử vong.

Căn cứ tin tức miêu tả, tiểu Lục là uống lượng lớn thuốc trợ tỉnh, thuốc kích thích sau sinh ra ảo giác nhảy lầu. Hơn nữa, làm cho người xem mơ hồ cảm thấy, tiểu Lục tử vong là do mệt mỏi quá độ, cùng với trong báo cáo kiểm tra thấy có biểu hiện bệnh giang mai...(TVN: ta chém trăm phần trăm ^^)

Đây là theo như Đàm Tân Kinh chết rất giá trị.

Này chết kiểu này, rất phù hợp tâm ý cô. Cũng không biết tiểu Lục trước khi chết nghĩ cái gì? Đáng tiếc cô rất ghê tởm khuôn mặt kia, bằng không cô thật là có hứng thú đi vậy xem.

Đàm Tân Kinh làm việc cô vẫn tương đối yên tâm.

Mục Giai Âm ở trong lòng ca ngợi Đàm Tân Kinh một phen, ở ngoài mặt tiếp tục xem TV, cảm xúc nhìn không ra một điểm gọn sóng. Giữa trưa mới bởi vì Đàm Tân Kinh mà cãi nhau, cô hiện tại cũng không nghĩ lại bởi vì chuyện này mà làm bề bình dấm chua của người nào đó.

Quyền Thiệu Viêm vốn vì Mục Giai Âm không có kháng cự ôm ấp của hắn mà cao hứng, nhưng là lúc quay đầu nhìn tin tức, phát hiện tin tức đang dùng một đoạn thời gian rất dài tường thuật cái chết của tiểu Lục.

Nghĩ đến vốn là hắn thiên tâm vạn khổ tìm được hành tung của tiểu Lục, hơn nữa còn đem được tiểu Lục mang về, kết quả công lao lại bị Đàm Tân Kinh chiếm đi. Quyền Thiệu Viêm trong lòng một trận hồi hận, sớm biết thế này, lúc trước nên chặt chẽ đem tên đó nắm chặt trong tay để có thể tranh công, nhưng một mặt nghĩ Mục Giai Âm sẽ sợ hắn rất vất vả, cho nên che giấu tình hình thực tế.

Mục Giai Âm ngồi một lúc đột nhiên cảm thấy thất lưng có chút mệt, liền xoa xoa thất lưng.

Quyền Thiệu Viêm sâu sắc nhận thấy được động tác của Mục Giai Âm, trước tiên liền tắt TV, một bộ nghiêm trang đối Mục Giai Âm nói, "Em đã mệt rồi, chúng ta liền đi ngủ đi."

Àn, Quyền Thiệu Viêm vừa lòng gật gật đầu, đó là một chủ ý không sai.

Mới chín giờ a, cô bình thường sớm nhất cũng mười giờ mới ngủ.

Sợ Mục Giai Âm phản đối, Quyền Thiệu Viêm trực tiếp ôm Mục Giai Âm hướng phòng ngủ đi đến.

"Em có thể tự đi." Mục Giai Âm giãy giụa, Quyền Thiệu Viêm bình dấm chua này luôn ở trạng thái nằm nghiêng, cho tới bây giờ cũng không thấy đứng thẳng được chút nào.

"Em đang mang thai, để em tự đi anh lo lắng." Quyền Thiệu Viêm một bộ nghiêm túc nói.

... Mang thai thì sao nha? Hơn nữa, cô đã đi trên mặt đất được hai mươi mấy năm rồi, cũng không có người nói qua cô tự đi lại làm cho người ta thật lo lắng. Đây là mắng xéo a!

Chờ đèn tắt, Quyền Thiệu Viêm lại cứ theo lẽ thường gắt gao lần lên.

"Quyền Thiệu Viêm " Mục Giai Âm nghiêng răng nghiêng lợi, "Anh trong đầu trừ bỏ nôn nóng, còn có cái gì?"

Quyền Thiệu Viêm từ chối cho ý kiến, "Giai Âm, anh sắc cũng chỉ sắc một mình em, hơn nữa, nếu anh ngày nào đó không sắc với em, chỉ sợ em mới có thể nôn nóng đi."

"Vô si." Mục Giai Âm mặt biến đỏ cơ hồ có thể rỉ ra máu, cô hiện tại phát hiện tài năng của Quyền Thiệu Viêm chính là đổi trắng thay đen.

"Anh có hay không vô si, em còn không biết sao?" Quyền Thiệu Viêm nhẹ tay đem Mục Giai Âm xoay người lại, ngữ điệu lười nhác dán tại bên tai Mục Giai Âm nói, "Em nếu không biết, anh đây liền thỏa mãn em một chút, làm cho em biết."

Cô thật cảm thấy Quyền Thiệu Viêm cùng cô nói chuyện chính là mỗi người một suy nghĩ a! Mặc kệ cô nói cái gì, cuối cùng nhất định đều sẽ bị Quyền Thiệu Viêm xuyên tạc đến phương diện kia!

Bạn ngày không thể được như mong muốn, Quyền Thiệu Viêm buổi tối cũng không tính toán buông tha Mục Giai Âm. Nay môi khẳng định là muốn sung lên, Mục Giai Âm trong lòng kêu rên, cô còn hẹn Hường Tinh ngày mai cùng nhau dạo phố, Hường Tinh lại rất tinh mắt. Hường Tinh giọng lại lớn, đến lúc đó vạn nhất bị người ở chung quanh nghe được thì làm sao bây giờ a?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đàn Ông Cũng Phải Đề Phòng.

Bị Mục Giai Âm vừa đe dọa, dụ dỗ cộng thêm đau khổ cầu xin, Quyền Thiệu Viêm vì kế hoạch lâu dài rốt cục tính toán rộng lượng buông tha Mục Giai Âm.

Vuốt bụng bằng phẳng của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm đột nhiên sinh ra vài phần tức giận, "Giai Âm, nếu không có đứa nhỏ churóng mắt này, anh sẽ không cần chịu đựng như vậy."

Trước mắt đứa nhỏ này cũng bắt quá mới hơn một tháng, bác sĩ nói ít nhất sau ba tháng mới có thể làm loại chuyện này, Quyền Thiệu Viêm cảm thấy đoạn thời gian chờ đợi này đối với hắn mà nói quả thực chính là đại hình tra tấn.

Nếu không có đứa nhỏ này... Mục Giai Âm nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm kia hình như là vĩnh không tắt được lửa tình lực, toàn thân liền nhịn không được run run một chút. Mục Giai Âm chợt nghĩ tới sau khi trải qua lần đầu kia, cô mỗi bước đi đều đau thật giống như là đi ở trên đầu đao a.

Nếu Quyền Thiệu Viêm ngày ngày ép buộc như vậy, số tuổi của cô có phải là sẽ rút ngắn lại không a?

Hoàn hảo là mang thai, Mục Giai Âm đột nhiên cảm thấy vô cùng may mắn, đứa nhỏ này quả thực chính là phúc tinh của cô.

"Anh chịu đựng đi." Mục Giai Âm oán giận đưa tay đầm đẩm mấy cái lên ngực Quyền Thiệu Viêm nói, "Tôi hôm đó qua đi, em đau muốn chết. Em mới không cần cùng anh làm loại sự tình này."

Lần đó sau khi Quyền Thiệu Viêm vừa đi, cô ngay cả tìm người để hỏi đều không có, chỉ có thể mỗi ngày bản thân tự chịu đựng. Căn cứ theo phản ứng tự nhiên của bản thân cô, cô thật không biết là chuyện này có bao nhiêu tuyệt vời, Quyền Thiệu Viêm nếu nghĩ đến cái kia, vẫn là bản thân tự giải quyết đi. Cô cảm thấy tắm nước lạnh cũng là phương pháp không sai. Còn có thể cường thân kiện thể, sức chịu đựng có thể tăng nha!

"Đó là lần đầu tiên, về sau sẽ không đau." Quyền Thiệu Viêm lời thề son sắt khuyên Mục Giai Âm. Việc này nhưng là liên quan đến hạnh phúc ngày sau của hắn a.

Lần đó là hắn bị bỏ thuốc, hơn nữa, hắn ngày đó vốn bị Mục Giai Âm đào hôn, tâm tình liền có chút táo bạo, lại bị người giờ trò, tự nhiên là đối với nữ nhân không quen biết trên giường cũng không khách khí. Loại sự tình này, hắn thậm chí chỉ muốn cùng Giai Âm cùng nhau làm.

"Bạn của em ở bên nước ngoài đều nói là đàn ông toàn dùng những lời này để lừa gạt phụ nữ." Mục Giai Âm không tin, lại thấy Quyền Thiệu Viêm chính là hay dùng gương mặt đứng đắn này để làm chuyện vô si, hiện tại Quyền Thiệu Viêm dùng lời này gạt cô nhưng là một điểm tin cậy cũng không có.

Nhất định phải tra xem người bạn này là ai, cư nhiên dám dạy hư cô vợ nhỏ của hắn.

"Giai Âm, anh biết em không tin lời anh nói. " Quyền Thiệu Viêm cúi đầu ghé vào tai Mục Giai Âm ái muội nói, "Không sao, chúng ta về sau có rất nhiều cơ hội chứng minh độ xác thực của những lời này."

Quyền Thiệu Viêm khoe miệng giờ lên một chút ý vị thâm trường, cuộc sống hài hòa, đương nhiên cần luyện tập nhiều hơn.

... Cô không cần!

Mục Giai Âm ưu thương cắn chặt, sớm biết vậy, lúc trước cô hắn là mang theo đứa nhỏ bỏ trốn, hiện tại muốn nói ly hôn, có phải hay không đã có chút muộn?

"Giai Âm, cắn chặt làm gì. " Quyền Thiệu Viêm rất là hào tâm cúi đầu nói, "Anh không để ý em cắn anh."

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm lại dùng môi ngăn chặn thanh âm phản kháng của Mục Giai Âm.

Vừa mới rõ ràng nói chính là ngoan ngoãn nằm ở trên giường, chỉ nói chuyện, không làm gì khác!

Quyền Thiệu Viêm nhìn chằm chằm ánh mắt ủy khuất của Mục Giai Âm, bất vì sở động tiếp tục đối Mục Giai Âm giờ trò, bạn của Mục Giai Âm hắn là lại nói cho cô, lời nói của đàn ông ở trên giường đa số không thể tưởng thật.

Rõ ràng là lên giường có chút sớm, sau một lúc Mục Giai Âm mới nặng nề mà ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh dậy, Mục Giai Âm như trước là tứ chi gắt gao quấn ở trên người Quyền Thiệu Viêm.

"Đánh thức em?" Quyền Thiệu Viêm có chút khó xử, hần buổi sáng muốn đi làm, tự nhiên muốn rời giường trước. Nhưng là Mục Giai Âm gắt gao quấn quít lấy hần, hần căn bản là vô pháp thoát thân. Hần đã rất cẩn thận, nhưng vẫn là đánh thức Mục Giai Âm.

Trước là sau quen, Mục Giai Âm áp chế trái tim đang đập loạn, mặt không đổi sắc buông tay chân ra, "Em mỗi buổi sáng cũng dậy vào giờ này, nhiệm vụ của anh đã hoàn thành rồi sao?"

"Uhm." Quyền Thiệu Viêm nghĩ đến chuyện công tác, sắc mặt liền không được tốt.

"Như thế nào?" Mục Giai Âm quan tâm hỏi, chẳng lẽ chuyện công tác có vấn đề gì?

"Quân khu A không có Tổng tư lệnh, anh hiện tại tạm thời giữ chức vụ Tổng tư lệnh." Hần lúc trước còn kỳ quái đám lão già này vì sao sửa miệng thống khoái như vậy, thì ra là thế.

Xem sắc mặt Quyền Thiệu Viêm, công việc của Tổng tư lệnh hần là rất nhiều đi. Mục Giai Âm khéo mắt đặc ý hướng về phía trước nhú nhú, Quyền Thiệu Viêm người này đối với công tác luôn luôn đề bụng, khẳng định là hoàn thành một cách hoàn mỹ. Chức Tổng tư lệnh kia công việc vẫn là càng nhiều càng tốt, như vậy cô sẽ không bị ép buộc nha.

Mục Giai Âm đứng dậy, mang quần phục qua cho Quyền Thiệu Viêm, mới nói, "Như vậy cũng tốt, anh nếu là Phó tư lệnh, em cảm thấy cũng không ai dám làm Tổng tư lệnh."

Với khí chất của Quyền Thiệu Viêm, phỏng chừng không ai dám ở trước mặt hần nói chữ không. Nếu là Tổng tư lệnh nghe lời Phó tư lệnh, này lời đồn đãi mà truyền ra, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề.

"Anh cũng không phải người không hiểu quy củ." Quyền Thiệu Viêm chân mày vẫn là nhíu chặt, "Mệnh lệnh của Tổng tư lệnh, anh tự nhiên là vô điều kiện phục tùng."

... Không nhìn ra.

Mục Giai Âm cũng không vạch trần, nhưng xem sắc mặt âm trầm kia của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm vẫn là đi qua săn sóc, giúp ông xả sửa sang lại quần phục cho tốt.

Có vợ đúng là tốt, Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm nhìn đến ngốc, trong lòng cũng là một mảnh nhu tình.

Giai Âm của hần.

"Anh trước đi rửa mặt đi." Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm mặc quân trang, khỏe miệng nổi lên một chút mỉm cười vừa lòng.

Nguyên bản Quyền Thiệu Viêm chính là có thể so với thân hình của người mẫu, mặc cái gì cũng đẹp. Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm ngày thường vốn là lạnh như băng, cẩn thận tỉ mỉ, sau khi mặc vào quân trang lại càng đem khí chất cường đại cùng tôn quý của Quyền Thiệu Viêm bộc lộ vô cùng nhuần nhuyễn.

Quyền Thiệu Viêm bộ dáng này nếu là đi làm mình tinh cũng không biết quyền rũ bao nhiêu tâm cô gái a. Ngô, hoàn hảo trong quân đội đều là đàn ông, Mục Giai Âm nghĩ lại nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại suy sụp, đầu năm nay đàn ông cũng phải đề phòng a.

"Thế nào lại ngơ ngác?" Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm xuất thần, chỉ nghĩ Mục Giai Âm còn chưa tỉnh ngủ, liền đem Mục Giai Âm kéo về trên giường nói, "Ngủ tiếp một chút đi."

"Tĩnh." Cô thế nào liền ngơ ngác, cô vừa mới chính là suy nghĩ làm cách nào đối phó với nam tiểu tam. Mục Giai Âm nhu nhu ánh mắt, từ trên giường đứng lên nói, "Em đi nấu cơm."

Chờ Quyền Thiệu Viêm rửa mặt xong, chắc điểm tâm phỏng chừng cũng sẽ chuẩn bị xong.

"Không cần mệt như vậy." Quyền Thiệu Viêm xoa xoa mái tóc xuống thẳng của Mục Giai Âm nói, "Trong quân đội cũng có căn tin, anh ăn ở đó cũng được."

Ánh mặt trời theo khe hở ở rèm cửa sổ rọi đến trên giường lớn trong phòng, phảng phất chiếc giường cũng ấm áp vài phần, Mục Giai Âm bị mặt trời rọi đến, toàn thân xương cốt đều ngứa đứng lên. Lười biếng xoay nhẹ thắt lưng, Mục Giai Âm mới lại miễn cưỡng phản bác nói, "Căn tin khẳng định không có ngon bằng em làm, hơn nữa, em một chút còn muốn cùng Hưởng Tĩnh đi dạo phố."

Trong nhà thật sự là quá đơn giản, nhìn thật không được nha.

Mục Giai Âm không biết, động tác của cô khiến đường cong hoàn mỹ lộ rõ, Quyền Thiệu Viêm trong mắt nhất thời liền nổi lên sắc quang. Đang suy nghĩ buổi sáng đi làm món gì, Mục Giai Âm liền bị cái mỡ nam không mặc quần áo là cầm thú, mặc xong quần áo lại là mặt người dạ thú đẩy ngã trên giường.

Quyền Thiệu Viêm ác ý ở trên môi Mục Giai Âm cắn hai cái, bộ dạng này Giai Âm hẳn là sẽ không cùng Hường Tinh đi dạo phố à? Đầu năm nay, trên đường cái càng ngày càng nhiều mấy tên đàn ông mất sói, hẳn không thể không phòng.

Cuối cùng, Quyền Thiệu Viêm vẫn là bỏ lỡ điểm tâm của hắn. Bất quá, cô vợ nhỏ tươi ngọt nhà mình đối với người nào đó mà nói, chính là điểm tâm tốt nhất. Quyền Thiệu Viêm lúc ra cửa, trong quần khu A, tên đàn ông nào đó đã đổi trang phục mới, đang ở trước gương sửa sang lại một chút. Tiểu Lục cư nhiên đã chết, hôm nay muốn đi thăm dò Mục Giai Âm một chút xem là ai làm, có tra ra chút gì không.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Giấu Đầu Lòi Đuôi.

Vậy phải làm sao bây giờ à?

Mục Giai Âm đứng ở trước gương mặt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bộ dáng hiện tại.

Môi vừa đỏ lại vừa sưng, người có kinh nghiệm liếc mắt một cái liền nhìn ra được nguyên nhân gì, xương quai xanh cùng trước ngực toàn là dấu tây. Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối là cảm tình con chó, Mục Giai Âm vượt mọi chính mình.

Trên người còn có một ít, mặc áo cổ cao một chút, lại đem tóc xổ ra che một chút là tốt rồi. Nhưng là môi nên che giấu thế nào à?

Mục Giai Âm còn đang do dự, Hường Tinh đã gọi vài cuộc điện thoại cùng nhắn tin thúc giục, làm cho Mục Giai Âm buông tha cho việc che lấp, thấp thòm đi ra cửa.

"Ngày hôm qua, rất kịch liệt à." Hường Tinh vừa nhìn thấy bộ dáng Mục Giai Âm, liền lập tức đem lời chào hỏi Mục Giai Âm quăng ra sau tai.

Hường Tinh chắc lười nhìn khiến mục Mục Giai Âm trên mặt bay tới hai đóa hoa đỏ khả nghi, nhìn Hường Tinh bằng ánh mắt chế nhạo, Mục Giai Âm mới nghiêm mặt nói, "Cậu đừng nghĩ loạn, tớ chỉ là bị muỗi cắn mà thôi."

"Nga, " Hường Tinh gật đầu, âm cuối mang đầy nhíp điệu, "Mục Giai Âm, cậu chưa nghe qua chuyện xưa giấu đầu lòi đuôi sao?"

"Hường Tinh. " Mục Giai Âm nâng má, "Tớ đã nghe qua chuyện xưa kia, tớ còn biết một mặt khác của câu chuyện. Người xưa nói, người nào đó luôn bỏ tiền thuê người thay cô đi xem mắt, lại bị người nào đó tâm tình không được tốt cho lắm nói lại với cha mẹ cô ấy biết, vậy thì sẽ thế nào đây?"

"Mục Giai Âm, cậu không ác như vậy đi?" Hường Tinh đang đắc ý dào dạt nhất thời liền biến thành trái mướp đắng.

Cô bất quá chính là sống đến hai mươi bốn tuổi còn không có nói qua bạn trai mà thôi, cha mẹ sao lại gấp như vậy? Hiện tại phụ nữ hơn ba mươi tuổi mới kết hôn, cô đang định chạy theo thời thượng à, cha mẹ thế nào lại không chịu?

Không phải ai cũng đều giống Mục Giai Âm, mới hai mươi ba tuổi liền dừng mảnh hương về phía phần mộ hôn nhân, còn là Quyền Thiệu Viêm cái tòa núi băng kia. Bất quá, từ ngày hôm qua sau khi biết Mục Giai Âm mang thai, cha mẹ cô thế nhưng lại triệt để lấy Mục Giai Âm làm tấm gương cho cô.

Cha mẹ đó là lạc hậu, bây giờ là thời đại của phụ nữ, Mục Giai Âm thế nào liền nghĩ quẩn như vậy đây? Hường Tinh tỏ vẻ vạn phần lo lắng. Máu chốt là, Mục Giai Âm cư nhiên lại cười chui, cũng không đợi cô cùng nhau kết hôn à?

"Cậu cứ nhìn môi của tớ như vậy cũng không xác định tớ sẽ làm ra chuyện gì nha. " Mục Giai Âm buông tay vô tội.

Kia ngấm cổ, có thể chứ? Hường Tinh đang muốn nói chuyện, phía sau đột nhiên truyền đến một trận thanh âm tranh cãi ầm ĩ, thanh âm kia càng lúc càng gần, không cẩn thận cũng nghe ra là một cô gái trẻ tuổi thanh âm tiêm tề kêu: "Bắt kẻ trộm!"

Mà bên người Hường Tinh, một cái thân hình nhỏ gầy, tên đàn ông xoay lưng còng đang phóng nhanh về phía trước chạy trốn. Thời điểm chạy tới bên người Hường Tinh, kẻ trộm kia còn thừa dịp Hường Tinh không phòng bị, một phen đoạt lấy túi của Hường Tinh.

"Động thủ trên đầu thái tử? Hẳn chết chắc rồi!" Hường Tinh chạy đuổi theo tên kia nói.

Rất nhanh, hai người liền biến mất ở tại góc đường, trong không khí chỉ còn lại âm thanh trong trẻo của Hường Tinh, "Giai Âm, cậu đợi tớ, tớ lập tức sẽ trở lại."

Mục Giai Âm không nghi ngờ tế bào vận động của Hường Tinh, hơn nữa, nơi này là trung tâm phồn hoa của thành phố, Mục Giai Âm cũng không lo lắng Hường Tinh sẽ xảy ra chuyện gì, liền thật lạnh nhạt ở tại chỗ chờ đợi.

Tay phải đột nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo non mịn cầm lấy, Mục Giai Âm theo bản năng liền gạt bỏ cái tay kia.

Quyền Thiệu Viêm lòng bàn tay luôn có một tầng trai mỏng, hơn nữa, lúc nắm đến tay Quyền Thiệu Viêm đều là ấm áp, không giống bàn tay này, lạnh lẽo như là động vật máu lạnh.

"Tà Trí Viễn. " Mục Giai Âm xoay người, thoáng có chút cứng ngắc, "Tôi nghĩ, giữa chúng ta cũng không thân." (TVN: mẹ ơi, đọc đến chữ non mịn ta tưởng chị nào, hóa ra là tên này, ta lại nghĩ đến một cụm từ >>>Tiêu bạch kiêu đáng ghét điển hình đã ra lò a~~~~)

"Giai Âm, " nghe thấy lời nói của Mục Giai Âm, Tà Trí Viễn sắc mặt nháy mắt liền ảm đạm, "Anh thật sự biết sai lầm rồi, mấy ngày nay, anh luôn luôn muốn cùng em giải thích, nhưng là lúc trước sau khi anh đi bệnh viện thăm em, bị một người đã thương, ở trong bệnh viện gần một tháng, vì vậy mới không có liên lạc với em."

Ngày đó không biết sao lại thế này, ra bệnh viện còn đi chưa được mấy bước, liền bị người dùng bao tải bao lại, kéo tới góc đường đánh một trận, người nọ mới rời đi. Hắn ta sau này điều tra thật lâu cũng không có điều tra ra là ai, người nọ ra tay cực độc ác, hẳn tính đường một tháng mới tốt, người nọ vẫn là chọn mặt mà đánh, hiện tại trên mặt hắn ta vẫn là xanh đen một mảnh.

Mục Giai Âm có thể này mới cẩn thận nhìn Tà Trí Viễn vài lần.

Tà Trí Viễn chỗ gò má còn có vài miếng băng dán, Tà Trí Viễn giờ phút này lại mang theo kính râm, tròng kính thật to cơ hồ chiếm nửa gương mặt, Mục Giai Âm âm thầm đoán chỉ sợ Tà Trí Viễn chỗ ánh mắt bị thương nghiêm trọng hơn.

Cô nhớ được Quyền Thiệu Viêm đã cùng cô nói qua sẽ cho Lưu Duệ đi thu thập Tà Trí Viễn.

Cô luôn cho rằng kia bất quá là Quyền Thiệu Viêm thuận miệng nói... Chẳng lẽ? Quyền Thiệu Viêm thế nào đem lời này làm thật đâu?

"Ngày hôm qua có xem tin tức?" Mục Giai Âm giấu đi mũi nhọn trong mắt, giọng điệu ra vẻ bình thản nói.

"Cái gì?" Tà Trí Viễn đoán Mục Giai Âm muốn nói chuyện tiểu Lục, trong lòng vui mừng, giọng điệu cũng tốt lên nói.

Hắn ta nguyên bản vốn định hỏi một chút tiểu Lục đến cùng cùng Mục Giai Âm đêm đó là chuyện gì xảy ra, nhưng là hắn ta vẫn đều liên hệ không được tiểu Lục, lại nghe trên tivi nói tiểu Lục đã chết.

"Tà Trí Viễn, hôm kết hôn sau khi nhận tin nhắn của anh, tôi liền bị người kéo tới một căn phòng, gặp được tiểu Lục. " Mục Giai Âm mặt cười như gió xuân, ấm áp mà lại tinh xảo, chính là đáy mắt lại lóe ra quang mang thị huyết đỏ tươi, "Anh đoán tiểu Lục sẽ đối với tôi làm cái gì đây?"

"Giai Âm, anh ngày đó cũng không có liên lạc với em, không tin, chúng ta có thể cùng đi tra mấy cuộc đối thoại di động được ghi lại, anh căn bản cũng không biết tiểu Lục mà em nói là ai." Hiện tại Mục Giai Âm khiến Tà Trí Viễn cảm thấy bất định không nắm bắt được, Mục Giai Âm kia nhìn như đơn thuần tươi cười nhưng làm cho Tà Trí Viễn cảm thấy trong lòng thấp thòm, "Tiểu lục, hẳn đối với em làm cái gì?"

"Hắn muốn làm còn không có đạt được. " Mục Giai Âm tiến về phía trước thêm một bước, Tà Trí Viễn không khỏi lui về phía sau một bước, "Nhưng là có người còn muốn đem hắn không cần phải xuất hiện nữa. Anh đã không biết tiểu Lục, kia chuyện này cũng liên không có quan hệ gì với anh."

Mục Giai Âm cúi đầu cười, ngẩng đầu nháy đôi mắt đơn thuần vô tội nói, "Tà Trí Viễn, anh nói, làm người là muốn ăn miếng trả miếng tốt hơn, hay là bồi trả lại gấp mười lần thì tốt hơn?"

"Giai Âm, em đến cùng là đang nói cái gì?" Tà Trí Viễn phía sau lưng mạnh mẽ toát ra một cỗ khí lạnh, đột nhiên sinh ra một loại bị ác quỷ trừng nhìn. Tà Trí Viễn chân vô ý thức chuyển về phía sau vài bước, hoảng loạn nói, "Giai Âm, có phải hay không chuyện tên tiểu Lục kia? Em nói với anh... nói với anh là ai làm, anh nhất định phải thật tốt cảm tạ người đó."

"Tôi cũng không biết a. " cô làm sao có thể biết a, mà Đàm Tân Kinh đến cùng là tìm ai làm chuyện kia?

Tà Trí Viễn trong lòng nảy lên một cỗ nhàn nhạt thất vọng, Mục Giai Âm không biết, chẳng lẽ là có người âm thầm giúp đỡ Mục Giai Âm? Đối tốt với Mục Giai Âm, Hướng Tình sao? Cô ta giống như không có năng lực lớn như vậy.

Về phần Quyền Thiệu Viêm, Tà Trí Viễn căn bản không lo lắng. Mục Giai Âm có người trong lòng là hắn ta, hơn nữa Mục Giai Âm lại còn đào hôn, Quyền Thiệu Viêm hiện tại khẳng định tốt với Mục Giai Âm cũng chỉ là bởi vì đứa nhỏ trong bụng Mục Giai Âm. Nếu không có đứa nhỏ... Tà Trí Viễn nhếch khóe môi, cười ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Tra Kẻ Trộm.

"Giai Âm " Tà Trí Viễn lo lắng nhìn Mục Giai Âm nói, "Em mang thai vất vả sao? Quyền Thiệu Viêm hẳn có phải hay không hiện tại không đồng ý cho em ly hôn, nếu không, anh sẽ giúp em nói? Anh lúc trước lấy cái chết uy hiếp ba mẹ anh, bọn họ đã đáp ứng cho anh cưới em, đứa nhỏ trong bụng em, anh cũng có thể nói là của anh, em nếu không muốn thì không giữ lại, nếu muốn thì giữ lại, anh liền đem nó là con của anh mà nuôi dưỡng, thế nào?"

"Anh đối tốt với tôi như vậy à?" Mục Giai Âm ra vẻ cảm động. Cô nhưng là muốn nghe xem hôm nay Tà Trí Viễn lại muốn cô làm cái gì.

"Giai Âm, em có biết, trong lòng anh chỉ có mình em." Tà Trí Viễn vốn định tiến lên lôi kéo tay Mục Giai Âm, cũng không biết vì sao hiện tại Mục Giai Âm tuy rằng biểu cảm vẫn như trước, nhưng hẳn ta chính là không dám tới gần Mục Giai Âm. Hơn nữa, chỉ cần nhớ tới lúc trước trong bệnh viện, Mục Giai Âm hùng hổ tát hẳn ta, đến nay gò má đều cảm thấy đau hoảng.

Mục Giai Âm cười không nói, trong lòng lại cảm giác hình như là bị heo cắn một cái.

Tà Trí Viễn còn muốn nói gì, di động lại báo tin nhắn. Hường Tình đã đuổi kịp lấy lại túi của cô ta, rất nhanh liền trở về. Bây giờ còn không thể để Hường Tình biết quan hệ giữa hẳn ta cùng Mục Giai Âm.

Tà Trí Viễn rút tay lại, mới lại lo lắng trùng trùng đối Mục Giai Âm nói, "Giai Âm, anh lúc trước trì hoãn cưới em, cũng là vì muốn làm tốt công tác, về sau cho em có một cái bảo đảm."

"Tôi thực cảm động." Mục Giai Âm mỉm cười, Tà Trí Viễn biến sắc mặt nhanh như vậy, không sợ bị bệnh tâm thần phân liệt sao?

Tà Trí Viễn không có nghe ra khác thường, xác thực mà nói là hẳn ta đối với sức quyến rũ của bản thân rất tự tin. Gặp Mục Giai Âm tiếp nhận lời nói của hẳn, Tà Trí Viễn liền yên tâm đem mục đích nói ra.

Hiện tại Mục Giai Âm đã gả cho Quyền Thiệu Viêm, vậy lợi dụng một chút thân phận phu nhân Quyền Thiệu Viêm này đi.

"Nhưng là, Giai Âm, gần đây công ty anh xảy ra chút chuyện, em có thể giúp anh không?" Tà Trí Viễn dè dặt cẩn trọng đối Mục Giai Âm nói.

Mục Giai Âm ra vẻ hồn nhiên, "Còn có việc gì tôi có thể giúp anh?"

"Em chỉ cần giúp anh liên hệ người này một chút là tốt rồi." Tà Trí Viễn nhanh tay đem một phần tư liệu chuyển đến di động Mục Giai Âm.

"Tôi không biết hẳn." Mục Giai Âm vội vàng quét mắt qua tư liệu người nọ, liền khẳng định nói với Tà Trí Viễn.

"Không sao." Tà Trí Viễn khẽ cười cười, "Anh muốn em làm những việc đơn giản thôi, em chỉ cần gọi điện thoại cho hẳn, nói cho hẳn biết, em là Mục Giai Âm, là vợ của Quyền Thiệu Viêm, hơn nữa muốn hẹn hẳn đi ăn một bữa cơm, chuyện còn lại giao cho anh là tốt rồi."

Kêu cô lợi dụng danh hiệu của Quyền Thiệu Viêm thay hẳn làm việc? Tà Trí Viễn này nghĩ thật tốt a.

"Giai Âm, bạn em tới rồi, anh đi trước." Tà Trí Viễn nhìn đến góc đường thấy bóng dáng Hường Tình, giọng điệu cũng nhanh chút, "Ngàn vạn không nên cho bất luận kẻ nào biết quan hệ của chúng ta, em bây giờ là vợ Quyền Thiệu Viêm, anh sợ việc của chúng ta truyền ra đối với thanh danh của em không tốt. Nhớ kỹ, nhất định không cần nói ra quan hệ của chúng ta."

Tà Trí Viễn lại lo lắng cảnh cáo Mục Giai Âm một tiếng, mới tính toán xoay người rời đi.

Chính là, xoay người một cái chớp mắt, Tà Trí Viễn tựa hồ liếc đến bên môi Mục Giai Âm hiện ra một cái độ cong lạnh lùng, trào phúng. Chờ Tà Trí Viễn nhìn lại, Mục Giai Âm lại như trước nhợt nhạt cười.

Từ chuyện tiểu Lục thất bại, Mục Giai Âm tựa hồ liền trở nên rất kỳ quái. Sớm biết vậy, sẽ không gửi tin nhắn bằng di động của hẳn ta, Tà Trí Viễn một trận ảo não, quay đầu ái muội mà lại thân thiết nói, "Giai Âm, chờ xong việc anh nhờ em được không, anh sẽ mang em đến gian phòng ăn cơm Tây mà em thích nhất."

Tà Trí Viễn vốn định chờ Mục Giai Âm trả lời, nhưng là Hường Tình cũng đã cấp tốc chạy tới, Tà Trí Viễn bắt đắc dĩ, chỉ có thể chạy nhanh xoay người ly khai.

Phòng ăn Tây? Cô thích nhất ăn, kỳ thực là lâu. Cơm Tây, là Tà Trí Viễn yêu nhất mà thôi.

Tà Trí Viễn cái gọi là thích, cho tới bây giờ đều khiến cô kinh hãi.

"Giai Âm " Hường Tình vốn định đưa tay vỗ vai Mục Giai Âm, nhưng là nghĩ đến đứa nhỏ quý giá trong bụng Mục Giai Âm, Hường Tình kịp thời thu tay, ngược lại đi dựa vào cây ngô đồng giống Pháp bên cạnh Mục Giai Âm nói, "Một chết tó, tên trộm kia chạy thật giỏi."

"Đã lấy lại được đồ?" Mục Giai Âm nhìn trong tay Hường Tình chợt nghĩ đến tên trộm lúc nãy, trong ánh mắt lộ ra vài phần nghi hoặc. Quần áo, hình như là tên trộm lúc nãy mặc.

Hường Tình thờ hào hển gật gật đầu, lại lắc đầu, "Lúc tó đuổi theo hẳn, hẳn từ bên trong lấy ra chút tiền rồi ném túi trả lại tó, tó vội vã đi bắt hẳn, kết quả

chỉ bắt được bộ quần áo, hẳn liền chơi kim thiên thoát xác, đem quần áo quăng cho tớ."

Hương Tinh mặt ghét bỏ, "Tớ khi đó vội vã lấy túi tiền, hơn nữa thật sự là không còn sức, liền không có tiếp tục đuổi theo."

"Bất quá .. " Hương Tinh xem quần áo trong tay lộ ra một chút tươi cười đắc ý, "Cậu tớ ở trong tổ trọng án, tớ đem bộ quần áo đưa cho cậu, phải tra ra kẻ trộm kia là ai. Trộm đồ của cô nãi nãi tớ, hẳn chắc chắn không hay ho rồi!"

Không những không hay ho, còn không có đầu óc, thấy tiền sáng mắt, phỏng chừng lại là Tà Trí Viễn dùng tiền mua rồi.

"Không mất gì quan trọng chứ?" Mục Giai Âm hỏi. Chưa từng thấy qua ai như vậy, rõ ràng là bị cướp, lại mang về mặt giống như được tiện nghi.

"Bị mất mấy trăm. " Hương Tinh bắt tay kiểm tra bên trong mới lại kêu rên một trận, "Đây chính là tài sản cuối cùng của tớ, kết quả toàn bộ bị cướp."

Giống như trừ bỏ tiền, cô còn đánh mất chút gì đó, đến cùng là cái gì đây? Hương Tinh quyết định buông tha vấn đề này, cô mới không khó xử bản thân đâu.

Vì thế, thẳng đến lúc Mục Giai Âm chủ động hỏi, Hương Tinh mới nhớ đến, cô đã từng đồng ý người đàn ông kia, đưa danh thiếp cho Mục Giai Âm. Mà danh thiếp lại bị tên trộm kia cầm đi.

"Cậu cười thật quý dị a. " Mục Giai Âm liếc mắt nhìn nụ cười nịnh nọt trên mặt Hương Tinh.

"Giai Âm. " Hương Tinh âm thanh kéo dài nói, "Tớ biết Quyền thiếu khẳng định sẽ không hạn chế tiền tiêu của cậu, cậu hôm nay liền bao nuôi tớ đi."

Hương Tinh làm như có thật nói ra ưu điểm của cô, "Cậu xem tớ thông minh lại có năng lực, xinh đẹp lại đáng yêu, tiền cũng được, lui cũng được,..."

"Được rồi. " Mục Giai Âm cảm thấy người chung quanh đều đem tầm mắt kỳ quái nhìn bọn họ, Mục Giai Âm chạy nhanh đánh gãy lời nói của Hương Tinh, " Bao nuôi... liền bao nuôi đi, cậu chỉ cần giúp tớ xách đồ là được."

Nghĩ đến ngôi nhà trống không kia, Mục Giai Âm chỉ biết cô hôm nay tuyệt đối sẽ mua một đồng đồ gì đó.

Vừa vặn người nào đó yêu cầu bao nuôi, cô đành phải khiến người ta phát huy năng lực a.

Hương Tinh vỗ ngực, " Xách đồ thôi, việc này cứ để tớ." Cô bản sự khác không có, chính là sức khỏe đặc biệt lớn. Chờ lát nữa Hương Tinh hai tay đầy túi, cô mới roi lệ hiểu rõ một việc, bị bao nuôi cũng không phải ai cũng đảm nhiệm được a~.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trả Lễ Lại

Edit+beta: Tiểu Vân nhi.

Chờ buổi tối lúc Quyền Thiệu Viêm trở về nhà, trong nhà đã rực rỡ hẳn lên, mọi góc nhỏ trong căn nhà đều mang hương vị của nữ chủ nhân.

Quyền Thiệu Viêm giương mắt liền nhìn đến khung gỗ to trang trí bên cạnh TV có từng ô vuông nhỏ, bên trong trang trí đủ loại búp bê, phụ nữ đều thích đồ vật này, vừa ăn không được chơi cũng không xong? Quyền Thiệu Viêm nhớ tới mẹ của hắn cũng thích những đồ vật trang trí dễ thương này, chỉ tiếc, cha vĩnh viễn đều sẽ không nhìn đến suy nghĩ của mẹ hắn...

"Đã về ?" Mục Giai Âm ôm đồ ăn vặt xem tiết mục Tổng Nghệ trên TV, bị trêu chọc cười khanh khách không ngừng.

Nghe được từ cửa truyền tới động tĩnh, Mục Giai Âm do dự nghĩ nên xem tivi hay là đi chăm sóc cho ông xã của mình, trong lúc đó do dự hai giây, rốt cục hạ quyết tâm không tình nguyện đi về phía ông xã nhà mình.

Buổi tối còn có chuyện cần nói với Quyền Thiệu Viêm, trước nên ăn cần một chút, cũng dễ làm việc hơn.

Nhìn đến Mục Giai Âm cẩn thận mỗi bước đi hướng hắn đi tới, Quyền Thiệu Viêm nhanh chóng giấu đi chút thương cảm trong lòng, trong mắt ngầm có một tia đồ kị cái TV kia.

TV có thể so tốt hơn hắn sao?

Còn có hai tên con trai trên tivi kia, lớn lên có nhìn tốt hơn hắn sao? Giai Âm thế nào liền xem mê mẩn như vậy?

"Anh có thể về nhà vào giờ này? Không kẹt xe sao?" Mục Giai Âm nét mặt tươi cười như hoa, cũng là đối với hai chàng trai đang xem trên tivi.

Cô cho rằng Quyền Thiệu Viêm vừa đảm nhận chức vụ, công việc chắc sẽ rất nhiều, hơn nữa, từ quân khu đến nơi đây, đường tương đối dài còn phải đi qua đường quốc lộ lớn, đường kia cho dù là nửa đêm cũng có thể kẹt như nêm cối, huống chi là thời gian tan tầm?

Nghe ý Mục Giai Âm chính là, hẳn là về nhà quá sớm sao? Mục Giai Âm thật chờ mong hẳn trên đường có thể bị kẹt xe?

Mỗi nam nhân nào đó từ chối tất cả các bữa tiệc, một lòng muốn về nhà sớm, sắc mặt thoảng chốc càng ngày càng khó nhìn.

Cố tình mỗi nữ giờ phút này còn đang xem TV cười khanh khách hai tiếng.

Không phải cứ muốn nhịn là có thể nhịn được, Quyền Thiệu Viêm muốn phát tác, mỗi nữ nhân nào đó đột nhiên cảnh giác đứng lên.

"Hôm nay công việc thế nào?" Mục Giai Âm động tác có chút không thuần thục giúp Quyền Thiệu Viêm cởi áo khoác, Quyền Thiệu Viêm coi như phối hợp, nhiệm vụ cởi áo tiến hành cực kì thuận lợi. "Có mệt hay không a?"

Mục Giai Âm vừa hỏi vừa thuận tiện nhẹ nhàng néo néo bả vai Quyền Thiệu Viêm.

Đương nhiên, lực đạo Mục Giai Âm hoàn toàn không đáng kể, bất quá, Quyền Thiệu Viêm vừa mới buồn bực liền trở thành hư không.

Kỳ quái, thế nào đột nhiên đổi tính? Quyền Thiệu Viêm chợt cảm thấy không thích hợp, lại hướng TV nhìn lại, trên tivi đã bắt đầu quảng cáo: "lợi ích của bạn, lợi ích của tôi, hoàn toàn không lo lắng về lợi ích".

Nguyên lai là đến quảng cáo a, Quyền Thiệu Viêm trong lòng lại bị mây đen bao phủ.

Đối với vấn đề của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm theo bản năng phải trả lời một câu ân.

Thật mệt mỏi? Mục Giai Âm vừa thấy quảng cáo còn có ba mươi giây, liền vui vẻ đi về phía bàn, tính rót cho Quyền Thiệu Viêm ly nước. Mục Giai Âm tính toán vừa vặn tốt, vừa rót xong ly nước, tiết mục liền bắt đầu.

Vì thế, Mục Giai Âm liền cầm ly, tiếp tục động tác tươi cười run rẩy hết cả người.

Quyền Thiệu Viêm thái dương hiện lên gân xanh.

Hắn có thể cho phép ở trong nhà này, địa vị của hắn xếp dưới Mục Giai Âm, nhưng tuyệt đối không tha hứa ở trước tên của hắn có bất luận kẻ nào trù Mục Giai Âm, này nọ cũng không được.

"Cầm ly nước làm gì?" Quyền Thiệu Viêm đi đến trước mặt Mục Giai Âm hỏi.

Mục Giai Âm không chút cảm nhận được nguy hiểm nói, "Nga, cho anh uống."

Mục Giai Âm còn có chút lương tâm, Quyền Thiệu Viêm mắt phượng hẹp dài nhẹ nhàng nhú lại, trong mắt lóe qua một chút ý cười nói, "Giai Âm, giúp anh uống."

Vì sao? Quyền Thiệu Viêm không có tay sao? Thấy tiết mục đã đến phần kết, Mục Giai Âm bớt chút thời gian nhìn nhìn toàn thân cao thấp đều viết "xin chú ý Quyền Thiệu Viêm", sau đó đem cái ly đưa tới bên miệng Quyền Thiệu Viêm, cũng không thấy có động tác nào khác.

Quyền Thiệu Viêm khước mắt giật giật, đây là giúp hắn uống.

Bất quá Quyền Thiệu Viêm vẫn là biết nghe lời cầm cổ tay phải của Mục Giai Âm, uống một ngụm nước.

Lúc này, Mục Giai Âm cũng không có ý kiến gì, hiện tại tiết mục là lớn nhất, cô mới mặc kệ Quyền Thiệu Viêm làm cái gì đâu.

Chính là, giây tiếp theo, tầm mắt Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm chặn.

"Giai Âm, trả lại ly a." Quyền Thiệu Viêm biểu cảm nghiêm túc, ngôn ngữ đáng đánh đòn, "Em giúp anh uống nước, anh cũng giúp em uống miếng nước."

Cái sợi len a (TVN: tỷ ấy chữ tụt á >.<)! TV của cô, cô còn không biết đến cùng là ai thắng, người chủ trì đang công bố kết quả cuối cùng! Đây là thời khắc mấu chốt nhất!

Mục Giai Âm nổi giận, sau đó cô liền bình tĩnh.

Căn cứ vào kinh nghiệm, cô tuyệt đối đầu không lại Quyền Thiệu Viêm. Muốn gãy dựa thoát thân, không có cửa đâu, phải nhận mệnh thôi a.

Bị hắn áp ở dưới thân lại như trước không hề phản ứng, ngược lại là dựng thẳng lỗ tai chú ý nghe âm thanh tivi truyền đến, Quyền Thiệu Viêm trên trán gân xanh bạo nổi.

Sau đó, Quyền Thiệu Viêm liền rõ ràng lưu loát đứng dậy, buông tha Mục Giai Âm.

Làm sao có thể?

Quyền Thiệu Viêm rõ ràng lưu loát đứng dậy, trực tiếp tiến lên liền đem TV tắt đi.

Người dẫn chương trình sắp nói ra là ai thắng!

Ác ma! Mục Giai Âm xem như không có việc gì, ngồi một bên sofa lạnh nhạt uống ly nước còn chưa uống hết của Quyền Thiệu Viêm.

Vì sao cô đột nhiên có một loại cảm giác nguy cơ?

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút biểu hiện của Quyền Thiệu Viêm, chợt liền cảm thấy phiền toái lớn của bản thân.

Mục Giai Âm quyết đoán, thật chân chó đi về phía Quyền Thiệu Viêm, lúc đi ngang tivi, Mục Giai Âm còn tạm dừng một giây, sau đó mới nghĩa vô phần cố tiếp tục hướng tới Quyền Thiệu Viêm đi.

Hiện tại lại mở TV, đã không còn kịp rồi, cô trước phải đỡ thật tốt Quyền Thiệu Viêm, sau đó lại lên mạng xem, ừ, như vậy đi.

"Quyền Thiệu Viêm?" Mục Giai Âm cười nịnh nọt, biểu cảm càng nịnh nọt hơn ngồi ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm.

Hiện tại lại đi lấy lòng hân? Đã muộn, mỗi nam ân một tiếng, trong thanh âm nghe không ra cảm xúc gì.

"Em giúp anh uống nước." Mục Giai Âm hiện tại thật hối hận, đợi lát nữa còn phải nói cho Quyền Thiệu Viêm chuyện kia a~.

Lần này Mục Giai Âm nhưng là dụng tâm.

Quyền Thiệu Viêm cũng rất là phối hợp uống ly nước, dù sao là Mục Giai Âm hầu hạ hân, loại cơ hội này không nhiều lắm, nhất định phải hảo hảo quý trọng.

Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm như trước không hề để ý tứ của cô, cả người đều ai oán vài phần, "Quyền Thiệu Viêm." Mục Giai Âm mắt to ngấp nước nhìn Quyền Thiệu Viêm, sau một lúc lâu mới nói, "Anh không phải muốn trả lễ lại sao?"

Bất chấp lễ tiết a.

Mục Giai Âm nói xong còn dung chân mình cọ cọ chân Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm trên mặt biểu cảm tuy rằng vô tội, nhưng là người nhìn vào đều thấy được Mục Giai Âm động tác này chính là quyến rũ.

Nếu nói Quyền Thiệu Viêm có thể nhẫn được, phỏng chừng chính hân cũng không tin.

"Anh liền thỏa mãn em." Quyền Thiệu Viêm ngoài miệng nói miễn cưỡng, cũng là mạnh mẽ, nhanh chóng đem Mục Giai Âm đẩy ngã xuống sofa.

Này chuyển biến quá nhanh, đến nỗi Mục Giai Âm đều không có phản ứng lại được. "Quyền Thiệu Viêm, anh là cảm tình con chó sao?" Mục Giai Âm lại cúi đầu nhìn đến dấu vết trước ngực, rốt cục bạo phát. Ngày hôm qua lưu lại dấu còn chưa có mờ, hôm nay lại thêm một cái. Này cứ thế mãi, cô còn có thể ra ngoài gặp người sao? Chẳng lẽ trời nắng nóng, cô lại mặc áo cao cổ, mang khẩu trang sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Cơ U Tứ

"Em đến bây giờ còn không biết anh cảm tình con gì sao?" Quyền Thiệu Viêm tâm tình cực tốt, một phen ôm chặt thắt lưng Mục Giai Âm, lại tựa đầu ghé vào phía trước cổ Mục Giai Âm cắn một ngụm.

Trắng trắng, mềm mềm, chỉ nhìn cũng biết thật ngon miệng.

"Quyền Thiệu Viêm! Anh làm cho em thế nào gặp người a!" Quyền Thiệu Viêm chuyên thích cắn chỗ dễ bị người phát hiện.

Không thể gặp người mới là mục đích của hân.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm có dấu hiệu nổi bão nhanh chóng nói sang chuyện khác, "Hôm nay gặp chuyện gì?"

"Anh làm sao biết em gặp chuyện?" Quyền Thiệu Viêm khi nào thì học thuật đọc tâm?

"Bằng không em có thể vô sự hiển ân cần sao?" Quyền Thiệu Viêm nói xong ngay tại môi Mục Giai Âm bắt mẫn cắn một ngụm.

Bất quá, nếu Mục Giai Âm mỗi lần đều là gặp chuyện gì liền đối với hắn tốt như vậy, như vậy hắn nên hay không chế tạo chút chuyện phát sinh cho Mục Giai Âm a?

Nói thật thì... Cô có tính toán thiệt hơn như vậy sao? Cô đây là quan tâm ông xã của mình! Mục Giai Âm nhu thuận nhìn hai mắt Quyền Thiệu Viêm, mới lại ôm lấy thắt lưng Quyền Thiệu Viêm nói, "Em hôm nay gặp Tả Trí Viễn."

Quyền Thiệu Viêm tay đang vuốt tóc Mục Giai Âm chợt ngừng lại, sau một lúc lâu, Mục Giai Âm mới nghe được thanh âm Quyền Thiệu Viêm lạnh như băng nói, "Tiếp tục."

Quả nhiên vẫn là thật dễ ý, dù sao Quyền Thiệu Viêm cũng biết chuyện trước kia của cô cùng Tả Trí Viễn.

Mục Giai Âm vẫn tiếp tục ôm Quyền Thiệu Viêm nói, "Hắn nói em giúp cho hắn một chuyện."

"Chuyện gì?" Tả Trí Viễn cư nhiên còn muốn lợi dụng Mục Giai Âm?

"Hắn chưa nói, chỉ nói em lấy thân phận là vợ của anh, giúp hắn liên hệ một viên chức họ Hoàng." Mục Giai Âm không có giấu diếm, đem lời Tả Trí Viễn lặp lại một lần, sau mới lại đem đi động của mình đưa cho Quyền Thiệu Viêm nói, "Xem, chính là người này."

Quyền Thiệu Viêm nhìn người trên màn hình di động, khuôn mặt băng sơn lộ ra vài phần tính kế.

"Hắn là ai vậy?" Mục Giai Âm thử hỏi. Không biết người này có nằm trong phương diện cơ mật của Quyền Thiệu Viêm hay không, Quyền Thiệu Viêm có hay không cho cô biết.

"Đúng là một người mặt ngoài thì ở phe chúng ta, người của Tường Đầu Thảo." Quyền Thiệu Viêm cũng không đề phòng Mục Giai Âm, thoải mái nói.

Ở mặt ngoài, nói như vậy người này chính là người của Quyền Thiệu Viêm.

"Tả Trí Viễn đến cùng muốn cho em làm cái gì?" Cô hiện tại đối với công ty của Tả Trí Viễn không biết một chút gì.

"Nghe nói hắn hiện tại đầu tư cùng một công ty thực phẩm dưới danh Cơ U Tử, nhưng là đang phát triển lại bị đối thủ kéo tay kéo chân." Quyền Thiệu Viêm nghĩ đến tư liệu mới nhất của Cơ U Tử mà Lưu Duệ mới mang đến.

"Đối thủ? Công ty nào?" Mục Giai Âm tròn mắt vòng vo chuyển, thực phẩm vừa vặn là phương diện cô am hiểu, này giao du với kẻ xấu cô làm sao có thể lơ đãng?

"Em muốn đi?" Quyền Thiệu Viêm đánh giá về mặt đầy tình quang của Mục Giai Âm trong ngực mình, không chút để ý hỏi.

Vì sao đột nhiên có loại dự cảm không tốt? Mục Giai Âm gật gật đầu, ý muốn nói cô phi thường muốn đi.

"Không được." Quyền Thiệu Viêm rõ ràng cự tuyệt. Đi nhìn cái công ty vụt đi đó nhưng là không sao cả, nhưng hắn không muốn Giai Âm quá mệt, lại càng không muốn Mục Giai Âm bị Cơ U Tử dễ mất tới.

"Bá đạo." Mục Giai Âm phản nộ phiệt hạ này hai chữ.

Quyền Thiệu Viêm thân nhiên tiếp nhận hai chữ này, mới đem Mục Giai Âm thay đổi tư thế, khóa ngồi ở trên người hắn.

Bọn họ hai người khoảng cách lại càng gần, Quyền Thiệu Viêm đây là muốn làm cái gì? Quá thú tính a~, liền bởi vì cô vừa nói hai chữ kia? Nhưng là cô không có nói lời a.

"Giai Âm, nhìn anh." Quyền Thiệu Viêm nâng mặt Mục Giai Âm, để Mục Giai Âm nhìn thẳng hắn, "Giai Âm, nếu về sau em gặp một người tên là Cơ U Tử, tận lực trốn tránh hắn, tránh không khỏi liền nói ra tên của anh, ngàn vạn lần không cần cùng hắn đối chọi gay gắt, biết không?"

Cơ U Tử? Mục Giai Âm ở trong đầu tìm tòi ba chữ này, lại phát hiện cô không có nghe nói qua.

Người này, có lợi hại như vậy, khiến Quyền Thiệu Viêm kiêng kị như vậy sao? Quyền Thiệu Viêm liền tính là hành động có bá đạo, nhưng trước giờ đều là chỉ nói miệng mà thôi.

Mục Giai Âm liền tính là bằng mặt không bằng lòng, Quyền Thiệu Viêm cũng nhiều nhất trừng phạt bằng vuốt sói một lát mà thôi, muốn nói nghiêm phạt quả trách, Quyền Thiệu Viêm chưa có làm bao giờ.

Nhưng thái độ nghiêm cần như vậy, Mục Giai Âm nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy. Mục Giai Âm cũng gật đầu, tỏ vẻ nghe được.

Nếu Quyền Thiệu Viêm đều cảnh giác như thế, kia nhất định không phải người bình thường, cô vẫn là không cần dính tới, người như thế dễ Quyền Thiệu

Viêm đối phó thì tốt rồi.

Thấy Mục Giai Âm không chút do dự đáp ứng, khóe môi Quyền Thiệu Viêm mới lộ ra một chút tươi cười nhàn nhạt.

Sau đó, hai người có thể này mới chú ý tới tư thế ái muội giữa bọn họ.

"Quyền Thiệu Viêm, mau thả em ra." Mục Giai Âm trong lúc nhất thời có chút xấu hổ, bọn họ ngồi mặt đối mặt như vậy, cổ tình cô bởi vì ngồi ở trên đùi Quyền Thiệu Viêm, cô liền cao hơn một chút, tầm nhìn của Quyền Thiệu Viêm vừa vặn đối diện với hai bên cao vút của cô. Liền tính là cô xoay người khom lưng, cũng ngăn không được xấu hổ, ngược lại giống như là đem bản thân đưa đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm.

Bởi vì vừa rồi bọn họ có động tác trả lễ, Mục Giai Âm vốn là quần áo có chút không chỉnh tề. Hiện tại, nhưng là cấp cho Quyền Thiệu Viêm một cái phúc lợi.

"Thả em ra, em ngã xuống thì làm sao bây giờ?" Quyền Thiệu Viêm làm sao có thể để Mục Giai Âm như ý nguyện? Chỉ cười không động, tầm mắt ở trước ngực Mục Giai Âm tuần tra.

"Quyền Thiệu Viêm, em muốn cùng anh nói chuyện đứng đắn. " Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm, hoảng loạn nói, "Tả Trí Viễn nói em hẹn gặp viên chức họ Hoàng kia, em nghĩ tương kế tựu kế?"

"Tương kế tựu kế đi. " Quyền Thiệu Viêm hai tay càng ôm chặt Mục Giai Âm, khiến Mục Giai Âm cùng hấn trong lúc đó cơ hồ không lưu lại một chút khe hở."Anh sẽ đi gặp Hoàng Khắc."

"Về sau không được gặp Tả Trí Viễn. " Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm một bộ sắp khóc vì bị khi dễ, cuối cùng là tốt bụng buông lỏng Mục Giai Âm ra, bế Mục Giai Âm ngồi ở bên người hấn.

Loại trình độ tiếp xúc này, Mục Giai Âm lại xấu hổ như vậy, kia về sau cuộc sống tình phức của hấn thế nào bảo đảm đây? Không được, nhất định phải bắt đầu bồi dưỡng từ bây giờ.

Mục Giai Âm da mặt mỏng, cho dù ở nước ngoài nhiều năm như vậy, trong đầu cô vẫn là quan niệm truyền thống. Cô không phải là cự tuyệt tiếp xúc của Quyền Thiệu Viêm, mà là rõ ràng đang là ban ngày, cô luôn có loại cảm giác bị cởi hết quần áo, bị Quyền Thiệu Viêm khi dễ.

Trên thực tế, khoảng cách cô bị cởi sạch quần áo cũng không xa.

Mục Giai Âm đem quần áo bản thân chỉnh trang lại, đối Quyền Thiệu Viêm nói, "Em không muốn gặp hấn, là hấn đột nhiên chạy tới."

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm đem ánh mắt hướng một bên, mới cười nhìn mũi Mục Giai Âm nói, "Còn thẹn thùng a?"

"Anh cho là ai cũng đều vô sỉ giống anh sao, về sau ban ngày không được như vậy." Quyền Thiệu Viêm cười rộ lên thật đúng là đẹp mắt. Cô hiện tại không phải đang tức giận sao? Ngần vịn không thể bị mê hoặc.

Quyền Thiệu Viêm theo trên cao nhìn xuống Mục Giai Âm, một lát, tầm mắt liền theo khuôn mặt chuyển dời đến trước ngực Mục Giai Âm, nghĩ nơi đó mềm mại Quyền Thiệu Viêm không khỏi còn có ý nghĩ không đứng đắn.

Lại nhìn trong mắt Mục Giai Âm đầy bão táp, Quyền Thiệu Viêm lại lạnh nhạt thu hồi tầm mắt... Sau đó lại nhin không được nhìn thêm hai cái.

"Được rồi."Quyền Thiệu Viêm rất là do dự đáp ứng. Nói, loại chuyện này, có thể cho Mục Giai Âm làm chủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lăng Khải Hoa.

Quyền Thiệu Viêm là người từ trước tới giờ đều không để ý tới mấy cái trình tiết này, cũng không tính sửa đổi, chỉ có một Mục Giai âm đã đủ cho anh hết phương cứu chữa rồi, cô vẫn là nên nhanh chóng chạy khỏi giường bệnh của Quyền Thiệu Viêm, để cơ hội cho người khác chữa bệnh mới được.

“Quyền Thiệu Viêm, tại sao bên ngoài đều đồn anh không gần nữ sắc.”

Ăn cơm xong, Mục Giai Âm khó hiểu nhìn Quyền Thiệu Viêm, ở thành phố A có không ít tin đồn về Quyền Thiệu Viêm, chẳng qua 8 năm nay, Quyền Thiệu Viêm đều ở nước ngoài làm nhiệm vụ, cho nên tin đồn mới lắng xuống.

Có thể do Mục Giai Âm dừng cảm đào hôn, nên Quyền Thiệu Viêm vừa về nước mấy tin đồn nhảm nhí về anh cũng được đưa lên trang nhất. Nghĩ thử

xem, sau này tin tức Mục Giai Âm mang thai được tung ra, chuyện trước kia của bọn họ nhất định sẽ bị đào lên.

Đang dọn dẹp bát đĩa Quyền Thiệu Viêm sững người lại: “Em không phải là nữ sao?”

...Cô không có ý đó. Với lại, cô có phải là nữ hay không, cô thấy Quyền Thiệu Viêm biết rất rõ mới đúng.

Thấy vẻ mặt sắp bạo phát của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm mới nghiêm mặt nói: “Lời đồn không thể tin được.”

Đương nhiên rồi, kiếp trước cô đã hoàn toàn lĩnh hội được mấy lời này rồi.

Chỉ có điều khác biệt hơi nhiều thì phải.

Không chỉ Mục Giai Âm, ngay cả người trong quân đội cũng bị biểu hiện của Quyền Thiệu Viêm làm cho tròn mắt. Vừa hết giờ làm việc, một giây cũng không nán lại, đây là Quyền thiếu lấy công việc làm đầu vang danh trong giới quân đội đây sao?

Nhìn kim đồng hồ dần dần đi về một điểm, Mục Giai Âm biết, thời gian Quyền Thiệu Viêm thích nhất đã đến.

Thời điểm lên giường đi ngủ!

“Quyền Thiệu Viêm” Mục Giai Âm mở to mắt đáng thương nhìn Quyền Thiệu Viêm, sau đó mới nhớ, thời điểm ở trên giường Quyền Thiệu Viêm cứng mềm đều không ăn. Mục Giai Âm lập tức bài ra dáng vẻ nữ vương đầy khí thế, đáng vẻ không cho phép từ chối.

“Ngày mai ông nội muốn tìm em bàn bạc vài chuyện, không cho phép anh làm mấy cái dẫu đó ở cô em.”

Nếu ngày thường Mục Giai Âm nói những lời này, Quyền Thiệu Viêm sẽ không bận tâm mà xem nhẹ.

Nhưng mà, lời Mục Giai Âm nói ngày hôm nay lại khiến Quyền Thiệu Viêm chần chừ.

Lúc giữa trưa, Mục Uẩn Ngao cố tình gọi điện thoại hỏi han cuộc sống tân hôn của hai đứa.

Điện thoại nói chuyện một lúc lâu, sau khi Mục Uẩn Ngao nói đi nói lại bảy lần, rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng phát hiện, Mục Uẩn Ngao đang cảnh cáo anh, tiểu tử nguoi đừng có hành động lỗ mãng, muốn làm gì thì ngoan ngoãn đợi thêm một năm nữa đi, nếu không nhin được nữa thì không phải còn trợ thủ giúp đỡ sao? Làm gì cũng được, miễn sao không được đánh chú ý lên người Mục Giai Âm.

Sau đó, Quyền Duệ Tân cũng gọi điện thoại.

Cả đời Quyền Duệ Tân đều ở quân khu, làm tướng quân một đời. Tuy trên đầu có cái danh tốt nghiệp đại học, nhưng chỉ cần khảo nghiệm chút liền biết, hàng này trình độ văn hóa chỉ ở cấp bậc tiểu học, cùng với Mục Uẩn Ngao không chỉ nổi danh tốt nghiệp đại học mà còn nổi tiếng về phẩm chất không ai bì được.

Quyền Duệ Tân nói cực kì thẳng thắn, không nhin được phải không? Không nhin được thì đi Duy Hòa, ở đó có một đồng phần tử khủng bố sẵn sàng thi đấu quyền cước với anh. Dù sao thì một năm này bọn họ chăm sóc Mục Giai Âm cũng được, hoàn toàn không cần đến sự có mặt của Quyền Thiệu Viêm. (Góm chưa gì QTV đã bị ghét bỏ rồi...)

Nếu Mục Uẩn Ngao lấy chuyện này làm công tác tư tưởng cho Mục Giai Âm thì làm sao bây giờ? Quyền Thiệu Viêm không biết định lực của anh có thể chịu đựng được một năm trời hay không. Bây giờ anh đang đợi hai tháng sắp tới đây, vì hạnh phúc sinh hoạt sau này, đêm hôm nay, trước hết cứ nhin đã.

Đến tối nằm trên giường Quyền Thiệu Viêm thật sự chỉ ôm Mục Giai Âm ngủ, Mục Giai Âm liền cảm thấy kì lạ.

Quyền Thiệu Viêm nghe lời cô từ khi nào vậy? Mặc kệ nguyên nhân gì, ngủ trước đã, nếu không Quyền Thiệu Viêm đổi thì toi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quyền Thiệu Viêm mới bước chân ra khỏi cửa, sau lưng, Mục Giai Âm đã bị Mục Uẩn Ngao gọi tới.

Địa điểm rất kì quái, là một nhà hàng chuyên bán bánh kem.

Mục Giai Âm rất thích bánh kem ở nhà hàng này, vô tình mới biết được.

Ngẫu nhiên ở trung tâm thành phố có một tòa cao ốc năm tầng, hai tầng dưới cùng là nơi bán bánh kem, còn ba tầng trên là văn phòng làm việc.

Lúc Mục Giai Âm mới đi tới lầu một, đã có người tiếp đón đưa cô lên tầng cao nhất.

Kì quái, ông nội kêu cô tới nơi này làm gì?

Đến khi Mục Giai Âm đến phòng của giám đốc, gõ cửa rồi vào bên trong mới thấy ông nội đang ngồi ở trong phòng. Mục Giai Âm mới thờ phào nhẹ nhõm. Trước đó cô cứ tưởng lại có người muốn gây rối nữa chứ.

Bên cạnh ông nội còn có một người đàn ông mặc đồ tây, bề ngoài đoan chính, mắt to mày rậm, mặt chữ quốc, tràn ngập khí phách, mái tóc được cắt tỉa tỉ mỉ, vừa nhin đã biết là một người đáng tin cậy.

Vội lại, ánh người này nhìn ông nội cực kì kính trọng.

“Giai Âm, đến đây.” Mục Uẩn Ngao kêu Mục Giai Âm tới bên cạnh cái bàn trước bàn làm việc của tổng giám đốc: “Tới đây, ngồi xuống trước.”

“Dạ.” Mục Giai Âm vâng lời ngồi xuống, sau đó mới đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Mục Uẩn Ngao.

Nếu không phải cô đã kết hôn, cô còn tưởng ông nội kêu cô tới đây để coi mắt.

“Tới đây, ông giới thiệu với con một chút.”

Mục Uẩn Ngao cười chỉ vào người đàn ông bên cạnh nói: “Anh ấy tên là Lăng Khải Hoa, là tổng giám đốc công ty này.”

Mục Uẩn Ngao lại chỉ Mục Giai Âm nói: “Đây là người mà ông đã từng nói với con, cháu gái ông, Mục Giai Âm.”

“Anh khỏe.” Mục Giai Âm đứng lên chủ động bắt tay Lăng Khải Hoa.

Lăng Khải Hoa rất lễ độ, đưa tay đáp lễ với Mục Giai Âm, Mục Uẩn Ngao càng nhìn càng thấy vừa lòng.

“Mục tiểu thư, khỏe.” Lăng Khải Hoa nói: “Trăm nghe không bằng một thấy, Mục tiểu thư so với lời kể của Mục lão gia còn ưu tú hơn.”

“Anh khen lắm rồi.” Thương nhân có khác, trắng trợn nói dối không chớp mắt mà? Lăng Khải Hoa đúng là khuôn mẫu điển hình.

“Được rồi, không cần khách sáo, đều là người trong nhà cả.” Mục Uẩn Ngao vỗ vai Mục Giai Âm với Lăng Khải Hoa.

“Đây là anh trai của con.”

“Anh trai.”

Mục gia luôn âm thịnh dương suy, nhà bọn họ không cần phải nói, ba người đều là con gái, các chị bên họ thì nữ cũng chiếm đa số, nếu cô có một anh trai diện mạo anh tuấn sáng ngời, sự nghiệp thành công như vậy, cô không thể nào không biết được.

Gương mặt Lăng Khải Hoa hiện lên một tia xấu hổ.

Trái lại Mục Uẩn Ngao lại thản nhiên: “Ừ, ông vừa mới nhận nó làm tôn tử.”

Mục Uẩn Ngao nói xong lại vỗ nhẹ bả vai Mục Giai Âm: “Giai Âm, sau này nếu có chuyện gì ủy khuất, cứ nói với Lăng Khải Hoa.”

Đương nhiên, Lăng Khải Hoa có chịu làm hay không thì cũng hơi khó nói. Lời này, bị Mục lão cố tình bỏ qua.

“Tại sao con lại bị ủy khuất hả ông?”

Ông nội nhận cháu trai cũng quá đột ngột đi, cô đối với người đàn ông tên Lăng Khải Hoa này hoàn toàn không có ấn tượng gì.

Lúc này Mục Uẩn Ngao mới vỗ đại não, cười nói: “Con xem sao ta lại quên chứ, Giai Âm, ông nhớ trước đây con làm điểm tâm cũng không tệ phải không?”

“Vâng.” Mục Giai Âm nghĩ cô đã đoán được ý của ông nội khi kêu cô đến đây rồi.

Thật ra cô muốn đến làm ở công ty đối đầu với Tả Trí Viễn kia hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh Trai.

“Vậy con tới đây làm thử đi?” Mục Uẩn Ngao nói: “Dù sao con cũng là người mới, làm nhân viên thực tập trước đi.”

Hoàn toàn không cho cô cơ hội cự tuyệt, ở làm việc cũng không sao. Dù sao bây giờ cô cũng không có danh tiếng gì, cũng chưa từng làm ở công ty điểm tâm nào, làm ở đây một thời gian, sau đó tới công ty kia chắc cũng không sao. Nghĩ tới đó, Mục Giai Âm gật đầu nói: “Vâng ạ.”

Mục Giai Âm sáng khoái nhận lời khiến Lăng Khải Hoa liếc nhìn một cái.

Cũng chỉ vừa mới gặp mặt ấn tượng của Lăng Khải Hoa về Mục Giai Âm cũng chỉ là ngoài mặt, nếu muốn nói đến ấn tượng khác, thì bây giờ cũng chỉ thêm hai chữ cấp trên mà thôi thôi.

“Tốt, rất tốt.” Mục Uẩn Ngao cười tit mắt, về mặt an tâm: “Nơi này cũng gần bệnh viện quân khu, ông vào đó kiểm tra sức khỏe một chút.”

“Ông nội không đi bệnh viện A nữa sao?” Trước kia kiểm tra sức khỏe Mục Uẩn Ngao đều tới đây khám.

“Bệnh viện quân khu đương nhiên phải tốt hơn rồi.” Mục Uẩn ngao cười cười xoa đầu Mục Giai Âm: “Một mình ông đi là được rồi, Giai Âm con nói chuyện với Khải Hoa đi, tìm hiểu nhau một chút, trước sau gì cũng là người nhà.”

Hôm qua Đàm Kinh Tâm có nói với cô, có một thế lực nào đó cũng đang điều tra chuyện của vị bác sĩ trưởng đó, chẳng lẽ ông nội phát hiện được cái gì rồi? Bây giờ cô còn chưa phát hiện được dị trạng của ông bác sĩ kia, với lại, vị bác sĩ riêng của ông nội cũng bị bệnh viện A sa thải rồi. Die nd da nl e q uu ydo n Người kia, Đàm Kinh Tâm nói anh đã cho người theo dõi, nếu có chuyện gì nhất định sẽ báo cho cô biết.

Mục Uẩn Ngao nói xong cũng nhanh chóng ra khỏi phòng, bên trong chỉ còn lại hai người Mục Giai Âm với Lăng Khải Hoa.

May mà Lăng Khải Hoa là một thương nhân ưu tú nói chuyện vô cùng khách sáo, cho nên không khí cũng không quá xấu hổ.

“Tôi có thể hỏi một câu được không?” Mục Giai Âm bày ra vẻ mặt ngây thơ hỏi: “Sao anh quen biết được với ông nội tôi? Bởi vì từ trước tới giờ tôi chưa nghe nói về anh lần nào.”

“Quen từ rất lâu rồi, ông nội Mục có on đối với tôi.” Lăng Khải Hoa không nhanh không chậm nói: “Công ty này cũng là ông ấy cho tôi.”

“HẢ.” Mục Giai Âm chút nữa thì bị sặc nước miếng, sao cô lại không biết ông nội mình còn thành lập công ty nữa vậy.

“Ông nội Mục chưa nói với cô mấy chuyện này.” Lăng Khải hoa nhớ lại mấy lời Mục Uẩn Ngao đã từng nói, mới lặp lại lời cũ: “Ông nội Mục nói tới thời điểm thích hợp ông sẽ nói cho cô hết mọi chuyện, cô không nên suy nghĩ lung tung.”

Mục Giai Âm gật đầu, nghe giọng điệu của Lăng Khải Hoa, chắc là Mục Giai Thu với Mục Giai Nhan cũng không biết. Kỳ quái, ông nội cũng không có nhiều tiền, sao có thể lập công ty được?

Với lại, sao người ngoài có thể biết chuyện này, mà cô là cháu gái ruột của ông, lại phải giấu giếm lâu như vậy?

“Thật ra ông nội Mục cũng không có nhiều bí mật, cái này có thể xem như một trong số những bí mật của ông đi.”

Anh vẫn cảm thấy bí mật lớn nhất của Mục Uẩn Ngao là, rõ ràng biểu hiện của Mục Giai Âm không bằng Mục Giai Thu, thậm chí Mục Giai Nhan cũng không bằng, sao ông nội vẫn yêu thích Mục Giai Âm nhất.

Thậm chí cả công ty này, cũng muốn giao cho Mục Giai Âm...

“Cái đó...” Mục Giai Âm chần chờ một lúc lâu mới nói: “Anh hai, ông nội không phải là người qua loa, sao đột nhiên ông lại nhận anh làm cháu trai, anh có bí mật gì phải không?”

“Anh.” Lăng Khải Hoa cười chân thành nói.

“Anh là một thương nhân, đương nhiên phải làm việc có lợi cho mình nhất. Như em nghĩ, đây vốn là một phần thế lực sau lưng của Mục gia, với lại, anh cũng không muốn công khai mối quan hệ của mình với ông nội Mục, nếu thế lực này bị đưa ra ánh sáng. Không biết mới là đáng sợ nhất, không cần đề nó hiện thân, càng khiến cho người xung quanh suy đoán hơn không phải sao?”

Đúng là một chủ ý thông minh.

Như vậy không sợ bị các thế lực khác thăm dò, nếu công khai mối quan hệ này, thì Lăng Khải Hoa sẽ là nam thừa kế duy nhất ở Mục gia, thân phận so với tổng giám đốc hiện tại còn tôn quý hơn.

“Còn có, là người ai cũng có một thời khí huyết dâng trào.”

Lăng Khải Hoa Nhún vai nói.

“Em cũng biết 20t là tuổi rất dễ xúc động háo thắng, năm đó lúc ông nội Mục nói chuyện này, anh không chút do dự liền cự tuyệt, còn nói muốn dựa vào năng lực của mình để đi lên, giờ nghĩ lại, lúc đó quả thật là tâm tình thiếu niên, nếu được chọn lại, chắc lúc đó anh sẽ không làm như vậy.”

Trong mắt Lăng Khải hoa hiện lên một tia hoài niệm: “Chỉ có điều, mấy năm trải nghiệm, anh cũng hiểu được cuộc đời phấn khích này.”

Mục Giai Âm gần như hiểu rõ, nhưng mà vì sao Lăng Khải Hoa lại đột nhiên đồng ý yêu cầu của ông nội?

Mục Giai Âm không biết, trước khi cô tới, trong căn phòng này đã trải qua một trận hải kịch.

Nhân Vật chính là Mục Uẩn Ngao vs Lăng Khải Hoa.

Đương nhiên, lấy tính tình chất phát cùng nghiêm túc của Lăng Khải Hoa, người diễn chủ yếu là Mục Uẩn Ngao.

Bối cảnh của câu chuyện là: Công ty sắp phá sản, Lăng Khải Hoa giống như kiến bò trên chảo nóng, lúc này Mục lão xuất hiện, ông nói có thể giới thiệu cho anh một thầy làm điểm tâm cấp bậc quốc tế, có thể giúp công ty vượt qua tình cảnh khốn đốn này, lại là người quen không chỉ làm điểm tâm ngon mà còn tiện nghi vô cùng. Die nd da nl e q u u ydo n

Mục lão nói đến miệng nở hoa, rốt cuộc lấy chuyện không chịu làm cháu trai ta, ta sẽ không giới thiệu người đó với người, người ngồi chờ công ty phá sản đi, lúc đó ngồi khóc đờng hỏi tại sao, cộng thêm dụ dỗ uy hiếp nặng vài giọt nước mắt kẻ lẻ cuối cùng buộc Lăng Khải Hoa mở miệng chấp nhận.

Kết thúc câu chuyện thì Mục Giai Âm đến, Mục lão liền nói muốn đi kiểm tra sức khỏe.

Nhét người quen vào đây anh có thể nhin, nhưng mà...Người Mục Uẩn Ngao muốn giới thiệu đâu? Lăng Khải Hoa đang muốn hỏi vấn đề này nhất, Nghĩ nửa ngày, Lăng Khải Hoa rốt cuộc có được kết luận, anh bị lừa rồi!

Mục Uẩn Ngao từ khi khỏi bệnh đến giờ, thì càng ngày càng sơ sót rồi, công ty này còn có thể cứu sao?

Trước đó Lăng Khải Hoa cũng không tin tưởng lắm, mấy năm nay anh cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió, tiền bạc cũng dành dụm đủ rồi, nửa đời sau, anh muốn cùng cô vợ nhỏ của mình đi du lịch núi sông bốn bể, hưởng thụ tuổi già.

Ngược lại ông nội Mục lại đưa ra đề nghị với anh, nhưng mà không ngờ người thừa kế mà Mục Uẩn Ngao đề nghị lại là Mục Giai Âm người suốt năm ở nước ngoài không biết chút gì về kinh doanh quản lý công ty này.

Tuy Lăng Khải Hoa cũng muốn tạm thời từ chức, nhưng tình cảm của anh đối với công ty cũng rất nhiều, anh làm sao có thể cho phép để công ty bị hủy trong tay cô tiểu thư Mục Giai Âm chưa hiểu sự đời này? Die nd da nl e q u u ydo n Huống chi, nguy cơ trước mắt còn chưa giải quyết được, sợ là công ty cũng sắp phá sản rồi.

Nghĩ như vậy, Lăng Khải Hoa vô cùng sốt ruột.

Vốn định giới thiệu đơn giản tình hình công ty cho Mục Giai Âm, bí thư lại đi vào hồi thúc anh đi họp.

Lăng Khải Hoa đành phải gấp đầu rồi nói với Mục Giai Âm

“Cuối tuần em tới công ty làm nhé, gần đây đang chỉnh đốn nhân sự.”

Chỉnh đốn? Giảm biên chế nhân viên? Lăng Khải Hoa Hoa vội vàng đi ra ngoài sau đó mới quay đầu lại nói với Mục Gia Âm

“Mong em không nói cho ai biết về mối quan hệ của anh với ông nội Mục, cho dù là chị hay em gái em cũng không được, có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Vô Tình Gặp Ở Tiệm Bánh.

“Có thể.” Nhớ đến những điều Lăng Khải Hoa nói, Mục Giai Âm gật đầu.

Nếu Lăng Khải Hoa đã nói như vậy, chứng tỏ ông nội cũng ngầm đồng ý với cách làm của anh, cô không cần phải làm chim đầu đàn nhiều chuyện làm gì.

“Đợi một chút.” Mục Giai Âm khó xử nhìn Lăng Khải Hoa nói: “Em có thể nói mối quan hệ của chúng ta cho ông xã của mình biết được không?”

Lăng Khải Hoa nghi hoặc quay đầu lại, lúc này mới nhớ tới, Mục Giai Âm đã kết hôn, bây giờ còn đang mang thai nữa.

“Anh ấy có hơi... ừm... hay ghen.”

Mục Giai Âm ngập ngừng nói, không biết Quyền Thiệu Viêm nghe thấy những lời này sẽ có phản ứng gì, có điều nhìn Lăng Khải Hoa cũng không phải người nhiều chuyện, ở trước mặt anh nói như vậy chắc cũng không sao.

Cô và Quyền Thiệu Viêm kết hôn vốn là do mai mối, tình cảm chưa ổn định, nó những điều này là để giảm bớt phiền phức, giảm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Lăng Khải Hoa lúc này mới lộ ra nụ cười thật tâm: “Chỉ cần ông xã em có thể giữ bí mật là được.”

Bản thân anh cũng thường xuyên bị vợ nói là thùng giấm chua, suy bụng ta ra bụng người, Lăng Khải Hoa cực kì hiểu rõ, Mục Giai Âm đột nhiên có quan hệ thân thiết đối với cấp trên, chỉ sợ ông xã của cô nhất định sẽ không bình tĩnh được.

“Em có thể nói cho ông xã của mình, không cần phải lo lắng.” Lăng Khải Hoa nói: “Anh với bà xã mình đã quen nhau hai mươi năm, kết hôn đã mười sáu năm, cũng đã có hai đứa con rồi.”

Lăng Khải Hoa đã 35 tuổi rồi.

Lúc nói đến vợ mình, gương mặt cứng nhắc chất phát của Lăng Khải Hoa cũng hiện lên vài tia chói sáng: “Không phải em đang mang thai sao? Ông nội Mục nói thai nhi của em không ổn định, rảnh rồi em có thể tìm cô ấy nói chuyện, bản thân cô ấy đã sinh hai đứa con, lại là bác sĩ phụ khoa, có thể giúp em rất nhiều.”

“Em biết rồi.” Mục Giai Âm gật đầu cười đáp.

Không biết Quyền Thiệu Viêm ở bên ngoài khi nói về cô, gương mặt băng sơn có thể xuất hiện sự ôn nhu như vậy không nữa?

Chắc là có, Mục Giai Âm lạc quan nghĩ.

Chờ Mục Giai Âm ra khỏi thang máy, thấy hình ảnh phản chiếu của bản thân trên tấm thủy tinh của tiệm bánh ngọt cô hơi kinh ngạc, thời điểm nhắc tới Quyền Thiệu Viêm, cô lại có thể nở nụ cười hạnh phúc như vậy.

Chắc là do bị cuốn theo cảm xúc của Lăng Khải Hoa, Mục Giai Âm liền thu lại nụ cười trên mặt, muốn nâng chân bước đi. Đột nhiên đụng phải một người, may mắn Mục Giai Âm kịp thời tránh được, nếu không cốc cả phê nóng của người kia nhất định sẽ hất hết lên người cô

“Chị ba, không ngờ lại chị.” Mục Giai Âm nhìn về mặt vui mừng cùng với xin lỗi nhìn Mục Giai Âm “Em vừa thấy chị, nên đi hơi nhanh, xem chút nữa hắt cả phê lên người chị rồi, chị ba, chị sẽ không trách em chứ.”

“Không sao hết.” Mục Giai Âm liếc nhìn ly cà phê trong tay Mục Giai Âm: “Cơ thể em không tốt, mấy hôm trước còn té xỉu, không nên uống cà phê.”

Nói xong, Mục Giai Âm cầm lấy ly cà phê ném vào thùng rác.

Xen vào việc người khác, thực phiền, đáng tiếc, không nhìn được bộ dáng thê thảm khi bị hắt nước của chị ta.

Mục Giai Âm nhìn ba người bạn đang ngồi trong tiệm bánh ngọt, liếc mắt ra hiệu với nhau, Mục Giai Âm mới lôi kéo Mục Giai Âm nói: “Chị ba, chị tới đây làm gì, chị muốn ăn bánh ngọt hả, cùng đi đi, lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau.”

Mục Giai Âm hoàn toàn bị Mục Giai Âm kéo vào.

Mục Giai Âm cũng không muốn ở bên ngoài tiệm bánh ngọt bất hòa với Mục Giai Âm, tiện nghi cho Mục Giai Âm kéo cô vào.

“Giới thiệu một chút, vị này là chị ba của mình, rất xinh đẹp phải không, hôm qua tớ có nói với các cậu, chị ba của mình cùng một năm trước hoàn toàn khác xa, đẹp hơn rất nhiều.”

Mục Giai Âm về mặt hâm mộ nói.

“Chỉnh sửa bên Mi cũng phát triển quá nhỉ.” Một cô gái trang điểm đậm khinh thường nói.

Từ lâu đã biết Mục Giai Âm bởi vì không được Mục Uẩn Ngạo yêu thích, cho nên quanh năm đều ở nước ngoài, lần này là vì chuyện kết hôn với Quyền Thiệu Viêm mới trở về. Chỉ tiếc là Quyền Thiệu Viêm đối với phụ nữ không có hứng thú, mà quanh năm còn làm nhiệm vụ ở nước ngoài. Đám cưới của Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ là hôn nhân chính trị mà thôi, Mục Giai Âm chỉ là quân cờ bị gia tộc bỏ đi, người như vậy chỉ xứng cho cô ta giẫm dưới chân.

Mục Giai Âm đúng là cao tay.

Mục Giai Âm nhíu mày đánh giá người thứ nhất: “Cô là người hiểu rõ nhất mới đúng? Coi cô kia, cắt mắt hai mí, ở góc mắt còn lưu lại sẹo, phẫu thuật thật yếu kém”

Mục Giai Âm ngó lơ sắc mặt bối rối của cô ta tiếp tục phân tích: “Mũi có đẹt lồi, chất lượng không được tốt lắm, dưới thái dương vẫn có thể nhìn ra. Ngực to quá cỡ, người ta nói ngực sẽ tăng nguy cơ mắc bệnh về tuyến vú đó, tôi đề nghị cô nên sớm đi bệnh viện thử. Tiếp theo cô muốn sửa cái gì có thể nói với tôi, tuy tôi không rõ lắm phẫu thuật thẩm mỹ ở Mỹ có phát triển hay không, nhưng nếu cô cần hỗ trợ, dựa vào chuyện cô là bạn tốt của Giai Âm, tôi sẽ giúp cô liên lạc với vài người bạn nước ngoài của tôi cho cô.”

Người thứ nhất sắc mặt đen thui.

Trừ bỏ Mục Giai Âm hai người còn lại đều dùng ánh mắt hèn mọn nhìn về phía cô ta.

Tuy bên ngoài Mục Giai Nhan tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng trong lòng lại không ngừng chiêm chọc, hèn gì mấy năm nay cô ta càng ngày càng đẹp ra, ngực thì càng lúc càng lớn, chẳng trách... một cho cô ta ngày nào cũng khinh bỉ những người phẫu thuật thẩm mỹ, cô ta có tư cách gì mà nói?

Mục Giai Âm chuyển tầm nhìn qua người thứ hai.

Toàn thân cô ta nhanh chóng cứng đờ, nụ cười trên mặt trông vô cùng miễn cưỡng, cô ta chưa làm gì cả, cũng chưa nói gì hết.

“Cô thu chân lại giùm tôi, tôi biết cô muốn tôi trượt chân, đáng tiếc hôm nay tôi không mang giày cao gót, bằng không tôi thật muốn giẫm lên một phát.” Cô gái này vừa rồi mới cùng Mục Giai Nhan Liếc mắt.

Bây giờ cô đang mang thai, nếu bị ngã nhất định sẽ có chuyện, không ai biết chắc được.

Tầm mắt Mục Giai Âm rơi xuống người số ba, đỉnh đầu cô ta nhanh chóng chảy ra vài giọt mồ hôi. Tuy cô ta cũng có ý xấu, nhưng cô ta chưa làm gì, cũng chưa nói gì hết.

“Cô không biết trên người có mùi nước hoa rất nồng sao?”

Mục Giai Âm cau mày lui về sau hai bước: “Tôi kiến nghị cô không nên chỉ xài duy nhất một loại nước hoa, chẳng những không làm người xung quanh thích, cô đối với mùi nước hoa kia càng tệ hơn, sau này càng dùng nhiều, trên người cô sẽ có mùi khiến người ta cảm thấy khó chịu.”

Người số ba tầm mắt hướng về người thứ nhất, ánh mắt càng ngày càng bất thiện, là do cô ta nói mùi nước hoa này trên người cô rất dễ chịu, tất cả đàn ông đều thích, nên cô ta mới chỉ dùng một loại nước hoa này.

Cô ta cũng có lo lắng mùi nước hoa quá nồng, nhưng người thứ nhất nói mùi này không hề nồng đậm chút nào. Chẳng trách dạo này không có tên đàn ông nào tới tìm cô, tất cả đàn ông đều chạy tới chỗ người thứ nhất.

Mục Giai Âm nói xong ánh mắt mới nhàn nhạt liếc về phía Mục Giai Nhan.

Tay chân Mục Giai Nhan liền cứng ngắt, nhưng trên mặt vẫn cố gắng nở nụ cười: “Chị ba...”

“Chị biết em muốn nói cái gì.”

Mục Giai Âm chân thành nói: “Thích nói sự thật, gãi đúng chỗ ngứa đều là ưu điểm của chị, không cần khen ngợi.”

Ai muốn khen ngợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ly Gián.

Nụ cười trên mặt Mục Giai Nhan sắp không giữ nổi, chưa thấy ai tự mãn khoe khoang bản thân như vậy.

“Chị ba nói đúng lắm” Mục Giai Nhan miễn cưỡng cười tiện tay cầm một hộp kem nói.

“Chị ba đây là kem em mới mua, chị ném thử có hợp khẩu vị không.”

“Chị đang mang thai, kị ăn đồ lạnh.” Mục Giai Âm không chút do dự cự tuyệt, ngồi chéo chân nhìn sang hướng khác, người thứ hai khấn trương bám vào ghế dựa nói: “Chuyện này cũng không cần quan trọng như vậy chứ.”

Lại còn cần gì quan trọng hóa như vậy nữa chứ? Người thứ hai dưới ánh mắt băng lãnh của Mục Giai Âm một câu phản kháng cũng không dám nói.

“Vốn chuyện này là bình thường, các cô đối với đề mang thai muốn làm gì tôi không quan tâm, nhưng tôi đối vấn đề con nhỏ, thì nhất định phải cẩn thận mới được.”

Mục Giai Âm nói xong nhử mày nhìn qua người thứ hai gương mặt xinh đẹp như kết một tảng băng.

Mục Giai Nhan vốn định khuyên can, nhưng ngẫm lại hành vi của người thứ hai kia là do cô ta tự tìm, cô ta chỉ đứng một bên không nói lời nào. Ai biết được Mục Giai Âm có đột nhiên tìm cô gây khó dễ hay không?

Mục Giai Âm nói xong mới quay đầu nhìn Mục Giai Nhan, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười như gió xuân: “Chỉ có em gái là hiểu chị nhất, biết chị thích ăn đồ ngọt liền kéo chị vào tiệm. Chỉ tiếc, bạn em... bạn của em... ày da bụng chị đột nhiên thấy không thoải mái, chị đi trước đây. Em gái, hẹn gặp lại.”

“A...a...” Nói xong liền đi, không để Mục Giai Nhan kịp phản ứng lại.

Rõ ràng cô ta kéo Mục Giai Âm vào đây để nhục mạ chị ta, vì sao các cô còn chưa nói gì đã bị Mục Giai Âm đánh cho không còn mảnh giáp? Không tốt Mục Giai Âm đã châm ngòi cô với ba người này.

Mục Giai Âm vừa đi, ba người kia đã bắt đầu âm ỉ không ngừng.

Người thứ ba oán trách người thứ nhất hãm hại cô chuyện nước hoa, người thứ nhất kim nén một bụng khí đành chất vấn người thứ hai sao lại ngu xuẩn muốn Mục Giai Âm bị trượt chân như vậy.

Mục Giai Nhan thấy tình huống không thích hợp nghỉ một chút liền lấy cớ đi toilet.

Mục Giai Nhan vốn định đợi lát nữa bọn họ phục hồi lại lí trí, sau đó cô ta mới đi qua khuyên bảo, như vậy không những có thể đơn giản hóa giải vấn đề, mà còn, thắng được hảo cảm của bọn họ.

Chỉ tiếc, chỉ số thông minh của người thứ hai đúng là quá thấp.

Mục Giai Nhan để cô ta gạt chân Mục Giai Âm là vì trong số ba người này IQ của cô ta là cao nhất. (Đọc thôi cũng biết bạn Mục Giai Nhan nào tàn cỡ nào rồi đó.)

Lúc này Mục Giai Âm nói chuyện, cũng không nói giúp các cô.

Trong ngày thường Mục Giai Nhan đều nói các cô bạn tốt của mình, các cô mới quyết một lòng đi theo Mục Giai Nhan. Nhưng dựa vào ban này, mặc dù nhà bọn họ không quyền thế bằng nhà người ta, nhưng cũng là nhà giàu một phương, sao lại bị hạ thấp thành làm người hầu cho người ta chứ?

Người thứ hai bên người Mục Giai Nhan đã lâu từ sớm đã hoài nghi Mục Giai Nhan có phải chỉ là lợi dụng các cô thôi hay không.

Có vẻ như, bởi vì sự tồn tại của bọn họ mới làm nổi bật lên Mục Giai Nhan mảnh mai đáng yêu.

Hơn nữa, càng đáng giận hơn, Lúc này khi Mục Giai Âm châm biếm bọn họ, Mục Giai Nhan hoàn toàn không có ý định giải vây. Nếu không phải Mục Giai Nhan nháy mắt, sao cô lại gạt chân Mục Giai Âm chứ.

Với lại Mục Giai Âm đang mang thai, Mục Giai Âm dám nói ra thoải mái như vậy, đứa bé nhất định là con của Quyền Thiệu Viêm. Thế lực của Quyền gia ở thành phố A cực kì lớn, nghĩ tới chuyện cô suýt nữa thì hại đứa bé của Quyền Thiệu Viêm, người thứ hai chỉ cảm thấy sau lưng chạy một dòng khí lạnh.

Bị người thứ nhất oán trách, người thứ ba cũng có dấu hiệu chỉ trích cô ta, người thứ hai về mặt ủy khuất nói: “Chúng ta đắc tội Mục Giai Âm không phải đều vì Mục Giai Nhan sao? Vì cái gì Mục Giai Nhan được với lại, lúc này Mục Giai Nhan cũng không gỡ rối cho chúng ta.”

Cảnh tượng lúc này, dưới ánh mắt sắc bén của Mục Giai Âm mà Mục Giai Nhan hoàn toàn không nói cái gì hết.

Người thứ hai nói xong liền che mặt khóc.

Đi theo bên người Mục Giai Nhan cô ta cũng học được một chút tuy không thể muốn thì chảy nước mắt nhưng âm thanh nức nở vẫn có, cô còn có thể hạ bút thành văn.

Người thứ hai vừa khóc, người thứ nhất và người thứ ba cũng ngại ngùng không dám nói nữa.

Hai người nghỉ lại, đúng vậy, vì cái gì chủ mưu là Mục Giai Nhan mà lại được Mục Giai Âm tán thưởng còn bọn họ thì lại bị chỉ trích.

Người thứ nhất vỗ vai người thứ hai do dự nói: “Cô đừng để bụng, chúng tôi cũng không có ý, mấy hôm trước tôi có nghe được một chuyện.”

“Chuyện gì?” Người thứ ba trên mặt vẫn còn tức giận, cô ta cũng ghét bỏ mùi hương trên người mình, cứ như hận không thể chạy về nhà rửa sạch mùi hương trên người vậy.

Người thứ nhất nhìn về phía toilet, thấy không có ai đi ra, mới lén lút vẫy tay với hai người, ý bảo các cô đưa tai lại gần.

Thấy dáng vẻ cẩn thận của người thứ nhất chắc chắn là tin hot người thứ hai và người thứ ba nhất thời quên đi mâu thuẫn.

“Biết Ngô Oánh Oánh không, em trai cô ta trước kia rất thích Mục Giai Nhan gần đây lại cãi nhau với cô ta biết tại sao không?”

Người thứ nhất thừa cơ nước đục thả câu. Lại bị người thứ hai với người thứ ba nóng nảy gõ đầu.

Đạo này các cô cũng tò mò chuyện này, tuy các cô là bạn tốt của Mục Giai Nhan, nhưng thấy Mục Giai Nhan tốt số như vậy, các cô cũng rất ghen tị, sự ghen tị này đã tích tụ rất nhiều năm cho đến bây giờ liền biến thành chỉ cần Mục Giai Nhan có tin tức xấu hổ gì các cô đều nhin không được ở trong lòng cười nhạo một phen.

“Theo lời một người hầu lâu năm ở Mục gia, Mục Giai Nhan với một nam giúp việc trong nhà có quan hệ mờ ám nhưng chung quy cũng chỉ mới là nghe

nói mà thôi. Nghe nói quan hệ của Mục Giai Âm với ông nội không tốt đều là do Mục Giai Nhan châm ngòi.”

Giọng người thứ nhất càng ngày càng thần bí: “Em trai của Ngô Oánh Oánh vốn không tin, nhưng sau này hẳn thấy được ảnh chụp thì không thể không tin được. Trên bức hình đó Mục Giai Nhan được người hầu kia ôm trong lòng, tay người hầu đó còn sờ mông cô ta.”

Đúng là tin hot, người thứ hai và người thứ hai cảm tức gở đầu người thứ nhất: “Sao cô lại không nói cho bọn tôi biết sớm hả.”

“Không phải do tôi sợ các cô không tin tôi sao.”

Cô ta tưởng chỉ bản thân mình bất mãn với Mục Giai Nhan, cho nên dù biết chuyện này, cũng không dám nói lung tung, chỉ sợ một trong mấy người bọn họ đi nói lại với Mục Giai Nhan.

Người số ba không khỏi bĩu môi nói: “Thật ghê tởm, tới người hầu cũng quyến rũ được, trách không được, hôm trước ở sân thể dục tôi thấy cô ta nói chuyện với Hạ Triều Dương, nhất định cô ta có ý với Hạ Triều Dương.”

“Hèn gì bữa trước Hạ Triều Dương nói muốn chia tay với tôi.” Người thứ hai nổi giận nói.

“Cái gì.”

Người thứ hai quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt khổ sở của Mục Giai Nhan đứng ở bên cạnh bàn: “Anh ấy vốn muốn chia tay với cậu, tớ đã khuyên anh rất nhiều, chỉ là anh ấy... Anh ấy nói thích tớ, tớ không khuyên bảo được.” Mục Giai Nhan thành khẩn nói, bộ dáng nước mắt chực trào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Trong Chăn Ấm Ấp.

Nếu là trước đây các cô sẽ vội vàng đứng lên khuyên bảo, nhưng bây giờ, mấy người các cô đều thờ ơ với Mục Giai Nhan, treo vẻ mặt chuyện không liên quan tới mình.

Mục Giai Nhan giả vờ khóc một lúc, cũng không thấy ai lên khuyên nhủ cô ta, đành hậm hực đi tới cái bàn trước mặt.

Kỳ lạ, sao lần này bọn họ lại dừng cãi nhau nhanh như vậy? Sớm biết vậy cô ta sẽ không ở trong toilet đánh phấn thơm lâu như thế.

Cho dù phá hỏng mối quan hệ của Mục Giai Nhan với ba người kia, tâm tình của Mục Giai Âm vẫn vô cùng khó chịu, Mục Giai Nhan... Cô ta vậy mà dám động đến đứa bé của cô, là ngại cuộc sống quá yên ổn sao?

Mục Giai Nhan đã muốn chĩa họng súng về cô, vậy cũng đừng trách cô ác.

Một khúc nhạc đệm nhỏ này Mục Giai Âm cũng không tính nói cho Quyền Thiệu Viêm biết, cô có chuyện quan trọng muốn nói với Quyền Thiệu Viêm hơn.

Ban đêm, Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm lên giường chuẩn bị đi ngủ.

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm cầm lấy tay cô, đột nhiên nhớ tới chuyện sáng nay Mục Giai Âm bị Mục Uẩn Ngạo kêu đi: “Giai Âm, buổi sáng ông nội em nói chuyện gì vậy?”

“Em đang muốn nói chuyện này với anh đây.”

Mục Giai Âm ngẩng đầu, sắc mặt cực kì phức tạp: “Em mới có thêm một người anh trai, đã ba mươi lăm tuổi, tuy lớn tuổi hơn em, nhưng em vẫn cảm thấy không được tự nhiên, tuy nhiên em cũng không bài xích chuyện này. Anh ấy không thích nói chuyện, nhưng nhìn cũng thấy được là một người rất tốt.”

Ít nhất gặp được Lăng Khải Hoa, cô cũng có đồng minh rồi.

“Anh trai?” Chưa từng nghe nói Mục gia có con trai.

Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm có hứng thú, liền kể hết toàn bộ mọi chuyện diễn ra trong sáng hôm nay ở phòng làm việc cho Quyền Thiệu Viêm nghe, kể xong lời cuối, Mục Giai Âm vẫn cố ý dặn dò: “Anh không được để lộ tin tức em có thêm một người anh ra ngoài, như thế sẽ khiến công ty gặp nhiều rắc rối.”

“Còn nhớ ngày hôm qua anh nói với em công ty Cơ U Tử đối nghịch không?” Quyền Thiệu Viêm cau mày nói, còn có công ty của Lăng Khải hoa, hai sự việc làm người ta không vui lại ở chung một chỗ, tâm tình anh thật sự không thể nào thoải mái được.

Cơ U Tử? Tên rất dễ nghe, Nhưng đó là ai?

Mục Giai Âm hồi tưởng lại một chút, rồi gật đầu, đó không phải là người hợp tác với công ty Tả Trí Viễn sao? Mục Giai Âm nhìn sắc mặt khó coi của Quyền Thiệu Viêm, trong lòng đột nhiên có một suy nghĩ vui mừng.

“Công ty của họ đang đối nghịch với công ty Ngẫu Ngộ của anh em.” Giọng nói của Quyền Thiệu Viêm chứa đầy hàn khí băng lãnh.

Ông nội Mục sao lại kiểm thêm phiền toái cho anh rồi?

“Thật tốt quá.” Mục Giai Âm không giấu được niềm vui sướng hôn một cái lên mặt Quyền Thiệu Viêm.

Đối với nọ hôn này, Quyền Thiệu Viêm tỏ vẻ một chút cũng không cao hứng. Ánh mắt rét lạnh của Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm nói: “Người nào hôm qua hứa danh dự với anh sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào với Cơ U Tử.”

“Em chỉ có quan hệ với công ty thôi.” Hai tay Mục Giai Âm tạo thành hình chữ thập, chỉ lên trời bày tỏ sự trong sạch của bản thân: “Đây là do ông nội tìm việc cho em, cũng không nên từ chối đúng không.”

“Anh thấy em là 100% bằng lòng.” Quyền Thiệu Viêm không chút lưu tình vạch trần hành vi bán manh lừa dối cho qua của Mục Giai Âm.

Bây giờ em mới chấp nhận được không?

Mục Giai Âm nháy mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm: “ dù sao sau này tập đoàn Ngẫu Ngộ cũng là của em, em chỉ đi trước để xem tình hình mà thôi.”

Vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này, Quyền Thiệu Viêm nhũn mày, vậy không bằng anh ra tay trước áp chế thế lực của Cơ U Tử.

Lâu lắm rồi cũng không đụng tới mấy thế lực ở thành phố A, lúc này hoạt động gân cốt một chút cũng hay.

“Em chỉ giỏi ngại biện.” Quyền Thiệu Viêm bóp nhẹ cái mũi của Mục Giai Âm. Đây cũng là cơ hội của anh, Quyền Thiệu Viêm đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Chủ nhật Mục Giai Nhân muốn làm tiệc mừng sinh nhật 21t.” Quyền Thiệu Viêm từ đầu giường lấy ra hai cái thiệp giấu cọt nói.

Thật khó chịu!

Mục Giai Nhân dám lộ liễu như vậy, là sợ cô không biết cô ta muốn quyến rũ Quyền Thiệu Viêm sao?

May mắn, Mục Giai Nhân không phải loại người mà Quyền Thiệu Viêm thích.

Mục Giai Âm dựa đầu vào vai Quyền Thiệu Viêm: “Đừng nói là đưa tận tay anh chứ.”

“Không có mệnh lệnh của anh, cô ta không vào được quân khu.” Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm cười nói: “Nhưng mà, em có thể tùy tiện ra vào, anh đã làm cho em giấy phép thông hành, sau này muốn vào cảm theo là được.”

Cũng không khác lắm

“Em nói với Tả Trí Viễn hẳn sẽ gặp Hoàng Khắc trong tiệc sinh nhật của Mục Giai Nhân, để anh xem, yên tâm đi.” Trong tiệc sinh nhật của Mục Giai Nhân tất nhiên sẽ gặp Tả Trí Viễn, quyền Thiệu Viêm nghĩ tới lúc gặp Tả Trí Viễn trong lòng có chút phiền muộn.

Mục Giai Âm tắt đèn, chui vào trong chăn, kéo toàn bộ chăn đắp lên người mình nói: “Cho dù anh không có ở đó, em cũng sẽ không có cái gì với Tả Trí Viễn.”

Nói xong, Mục Giai Âm lại xốc chăn lên, xoay người nhìn Quyền Thiệu Viêm, đôi môi vì ủy khuất mà cong lên: “Anh đừng lo lắng, không thì sau này mỗi lần gặp Tả Trí Viễn em đều sẽ bật camera lên.”

Đề nghị này thật không tệ!

Quyền Thiệu Viêm không dám nói ra, chỉ nằm ở bên người Mục Giai Âm, chui vào chăn ôm lấy cô nói: “Anh chỉ là lo lắng, anh sợ hẳn gây bất lợi với em. Dù sao chuyện tiểu Lục lần trước nhất định có liên quan tới hẳn ta.”

Coi như Quyền Thiệu Viêm nói không sai, Mục Giai Âm hừ nhẹ một tiếng, coi như tha thứ cho sự không tin tưởng của Quyền Thiệu Viêm.

Cô cũng đã đào tìm đào phôi đối với Quyền Thiệu Viêm rồi, Quyền Thiệu Viêm còn dám nghi ngờ cô, đúng là không nói nổi mà.

“Sao bây giờ lại dễ bị tức giận như thế.” Quyền Thiệu Viêm trêu chọc nhìn Mục Giai Âm.

Có sao? Cô cũng đâu có giận thật đâu, nếu giận thật sao có thể vì hai ba câu khuyên nhủ của Quyền Thiệu Viêm mà hết giận được? Mục Giai Âm chột dạ tránh né ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm

“Có phải do hôm nay chúng ta chưa hôn hay không?” Quyền Thiệu Viêm nói xong liền cúi đầu ngậm lấy môi Mục Giai Âm.

....Cô nên sớm nghĩ tới Quyền Thiệu Viêm sẽ chuyển đề tài đến chuyện này chứ.

Hôn Mục Giai Âm tới choáng váng, đột nhiên Quyền Thiệu Viêm nhớ tới chuyện của Mục Giai Âm, không biết từ cái lỗ nào chui ra một anh trai.

Cố tình người anh này cả Mục Giai Âm với Mục Uẩn Ngạo đều công nhận, anh lại không thể làm gì, Quyền Thiệu Viêm nói với Mục Giai Âm “Sau này ở công ty, có chuyện gì thì gọi cho anh, không được tìm anh trai đó.”

...Quyền Thiệu Viêm cũng không phải tổng giám đốc của Ngẫu Ngộ, gọi cho anh làm cái quái gì.

Mục Giai Âm thuận miệng đáp: “Ừ.”

“Không được có bất va chạm thân thể nào.”

“Ừ.”

“Không được cười với anh ta.”

“Ừ.”

“Không được...”

“Ừ.”

Anh còn chưa nói hết điều kiện, Quyền Thiệu Viêm nhìn theo giọng nói càng ngày càng nhỏ, thấy hai mắt đã nhắm chặt của Mục Giai Âm, híp mắt nói: “Mục Giai Âm, em có nghe anh nói gì không?”

Tuy là câu nghi vấn, nhưng giọng điệu thì khẳng định.

Bên kia vạ năm không đổi trả lời: “Ừ.”

Quyền Thiệu Viêm vốn định hôn tỉnh Mục Giai Âm, lại nhìn gương mặt lúc ngủ say của Mục Giai Âm, thở dài, thôi, cho dù lúc tỉnh táo Giai Âm có đồng ý với anh thì cũng vô dụng thôi, Mục Giai Âm giỏi nhất là bằng mặt không bằng lòng mà.

Anh vẫn nên đi gặp Lăng Khải Hoa thì hơn.

“Quyền Thiệu Viêm” Mục Giai Âm đang ngủ bỗng chừa ra một góc chần nói: “Trong chăn rất ấm.”

Quyền Thiệu Viêm nhìn kỹ lại, Mục Giai Âm vẫn đang ngủ, Quyền Thiệu Viêm sùng sốt một lát, hoàn toàn mất đi hình tượng băng sơn, vui tươi hơn hờ ôm cô vợ nhỏ đi ngủ. Mà Mục Giai Âm cũng tự giác nhích tới lòng ngực Quyền Thiệu Viêm, hình như mơ phải ác mộng..., chui vào trong chăn, ôm được người khỏe môi không tự giác mà cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiệc Sinh Nhật.

Lần sinh nhật này của Mục Giai Nhan tổ chức rất lớn, đương nhiên bản thân Mục Giai Nhan cũng không có sức hút lớn như vậy.

Do tin tức Quyền Thiệu Viêm sẽ tham gia bữa tiệc được truyền ra, có sự xuất hiện của Quyền Thiệu Viêm, bốn đại thiếu gia có thể lực trong thành phố tỏ vẻ họ cũng sẽ tham gia. Kẻ khác lại đi theo những người này, nhất là người đi theo Quyền Thiệu Viêm nhất định không ít, rất nhanh, thiệp sinh mời sinh nhật của Mục Giai Nhan đã trở thành thứ chạm tay là bóng ở thành phố A.

Mà Mục Giai Nhan càng được mọi người hâm mộ, trong lúc nhất thời nổi tiếng khắp nơi, thậm chí còn nổi hơn tin tức Mục Giai Âm đào hôn lúc trước.

Tiệc sinh nhật lần này của Mục Giai Nhan trở nên vô cùng phô trương.

Dù sao thì những thân thích chỉ thứ với những người quyền quý đều rất muốn tham gia bữa tiệc sinh nhật này, thật đúng là ủng hộ vô cùng. Mục Uẩn Ngạo có hơi muốn phản đối, chỉ có điều đều bị mọi người xem nhẹ.

Dù sao thì Mục Uẩn Ngao cũng đã lui về ở ẩn quá lâu, ở trong nhà mãi uy tín cũng bị giảm sút.

Bây giờ mấy người bên anh trai của Mục Uẩn Ngao lại có xu hướng ngày càng phát triển hơn, chỉ là nhà bọn họ ở trong chốn quan trường khắp nơi đều bị Mục Giai Thu áp chế, cho dù có dã tâm đi chăng nữa cũng không dám ra về ở trước mặt Mục Uẩn Ngao.

Huống chi, lần này Mục Giai Âm gả cho Quyền Thiệu Viêm, đã trở thành thế lực lớn mạnh chống lưng cho Mục gia, nhóm người bên chi thứ bề ngoài bình tĩnh nhưng nội tâm lại vô cùng rối loạn. Nhưng mà, bọn họ lại có suy nghĩ muốn lôi kéo Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm.

Ngày bình thường, bọn họ không tìm được Mục Giai Âm, hay cơ hội gặp được Quyền Thiệu Viêm, lần này, thừa dịp sinh nhật của Mục Giai Nhan, lại cho bọn họ một cơ hội vô cùng tốt.

Đối với chuyện bốn đại thiếu gia sẽ tham gia sinh nhật của mình, Mục Giai Nhan tin chắc là do công lao của Quyền Thiệu Viêm.

Thật đúng là do công lao của Quyền Thiệu Viêm, nhưng Mục Giai Nhan lại không biết được mục đích của hai người không giống nhau. Ờ.

Mục Giai Nhan không biết được sự thật giọng điệu càng ngày càng huênh hoang, Mục Giai Nhan tự tổng kết là: Quyền Thiệu Viêm muốn cô ta tổ chức một bữa tiệc sinh nhật thật hoành tráng, cho nên mới cố ý mời ba người Hàn Từ Nghị tới.

Thật ra cũng đúng một phần, Quyền Thiệu Viêm thật sự hi vọng bữa tiệc sinh nhật này tổ chức thật long trọng hoành tráng, còn về việc giúp sức ?

Mục Giai Âm vẫn còn nhớ chính cô đã nhấn tin cho ba người Hàn Từ Nghị. Dựa theo giọng điệu của Quyền Thiệu Viêm, tin nhắn như sau: ‘Đến bữa tiệc sinh nhật của Mục Giai Nhan’. Ừm, không có nói cố gắng giúp đỡ, sau khi nhấn xong tin đó thì cô tự động xóa đi không để lại dấu vết gì.

Khi Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm đến thì bữa tiệc sinh nhật đã rất náo nhiệt.

Lúc này, người ở mọi tầng lớp cũng đã vui vẻ hòa thuận, vui vẻ nói chuyện, tất cả mọi thứ đều rất tốt, chỉ là tất cả đều quên đây là sinh nhật của Mục Giai Nhan.

Bị nhiều người nhìn như vậy, trong lúc nhất thời Mục Giai Âm cảm thấy không quen, hơn nữa trong ánh mắt của bọn họ đều là tính toán cùng với nịnh nọt.

Thật ra Mục Giai Âm vẫn còn nhớ rõ vài người, cô vẫn còn nhớ rõ lúc ở kiếp trước, những người này ánh mắt như người trên cao nhìn cô chằm chọc hèn mọn như thế nào.

“Sao vậy.” Cảm giác được người bên cạnh mình bỗng nhiên trở nên hoảng hốt âm u, Quyền Thiệu Viêm nhỏ giọng hỏi: Nếu em không quen, thì chúng ta đi về.”

Bọn họ chỉ vừa mới đi vào, giờ lại đi ra ngoài vậy mặt mũi Mục Giai Nhan biết để đâu?

Ít nhất, ngoài mặt, cô vẫn là người chị tốt của Mục Gian Nhan.

Hơn nữa, hôm nay Quyền Thiệu Viêm tới đây không phải vì kế hoạch của anh sao?

“Em không sao.” Mục Giai Âm nhẹ nhàng kéo tay Quyền Thiệu Viêm, một tay cầm ly rượu giờ về phía những chào hỏi với cô nở một nụ cười tươi sáng.

Hàn Từ Nghị lần theo tầm mắt của Mục Giai Âm, liếc mắt một cái đã thấy trong đám người chật chội có một thiếu niên trẻ tuổi đang khoát tay Hướng Tinh. Cho dù cậu ta ta cố gắng biểu lộ ra vẻ già dặn, nhưng vóc dáng kia thì nhìn là biết, còn có cậu ta đứng ở trong hoàn cảnh này lại lộ ra vẻ mặt khẩn trương cũng đã tiết lộ số tuổi thật của cậu ta.

Chẳng trách Hướng Tinh lại không tìm thấy, thì ra là bị cám dỗ bởi đóa hoa nhỏ này.

Bình thường Hàn Từ Nghị sẽ ôm lấy một mình tình hạnh hai mới nổi gần đây, rồi hôn lên trán cô ta.

Nhưng mà... Bây giờ lực chú ý của hắn toàn bộ đều đặt trên người của Hướng Tinh với cậu thiếu niên kia, Hàn Từ Nghị không có bất cứ động tác nào.

Ngược lại, tiểu minh tinh kia kêu một tiếng, Hàn thiếu, anh thật là hư, khiến hắn nổi hết cả da gà.

Ai cũng không chú ý đến động tác mờ ám của Hàn Từ Nghị, toàn bộ ánh mắt xung quanh đều đặt trên người Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm.

Bao gồm cả Mục Giai Nhan đang cao hứng tính đi tới chào hỏi Quyền Thiệu Viêm.

Tất cả mọi người đều kinh diễm nhìn Mục Giai Âm mỹ lệ cùng Quyền Thiệu Viêm anh tuấn.

Bởi vì mang thai, trên mặt Mục Giai Âm không thoa phấn, làm nổi bật lên làn da trắng nõn trên gương mặt lại hơi đỏ ửng càng làm tăng vẻ đẹp kiều diễm hơn, đôi mắt to tròn con ngươi linh động trong suốt, da, chiếc mũi nhỏ nhắn tinh xảo, đôi môi phần nở, như một đóa hoa mê người. Mái tóc đen của Mục Giai Âm được búi lên cao, trên tai là đôi hoa tai bằng ngọc trai trắng tinh thuần khuyết, càng làm nổi lên cái cổ thon dài của Mục Giai Âm.

Một thân váy dài cúp ngực màu trắng sữa càng tôn lên vóc dáng nóng bỏng của cô hơn.

Mang thai chỉ mới có một tháng, bụng của cô vẫn chưa lộ ra, nhưng bộ ngực lại đầy đặn hơn rất nhiều, cũng không biết là do mang thai hay là do người đàn ông bên cạnh nữa.

Quyền Thiệu Viêm một thân tây trang màu đen, trang phục cao cấp càng thể hiện vóc dáng hoàn mỹ của anh, gương mặt Quyền thiệu Viêm vẫn giữ vẻ lạnh lùng, nhưng khi nhìn về phía Mục Giai Âm lại lộ ra vẻ ôn nhu làm cho những cô gái xung quanh như đình chỉ hô hấp.

Trên môi Quyền Thiệu Viêm nở một nụ cười như có như không, gương mặt đẹp trai anh tuấn lại lộ ra một ít tà mị gần như làm cho tim các cô ngừng đập, các cô chưa bao giờ biết, tám năm chưa từng trở lại thành phố A, đã từng nổi danh lừng lẫy tại thành phố A Quyền Thiệu Viêm lại là một nhân vật kinh tài tuyệt điểm như vậy, so với lời đồn đại còn cao quý thần bí hơn rất nhiều.

Hai người kia....

Mục Giai Nhan không biết tại sao, trong lòng lại thoáng qua một suy nghĩ kỳ quái, Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm chính là trời sinh một đôi.

Không thể nào, Mục Giai Âm là dạng người như thế nào, cô ta biết rất rõ, với lại, khong phải Mục Giai Âm thích Tả Trí Viễn nhất sao?

Nếu để Quyền thiệu Viêm biết Tả Trí Viễn? Trên mặt Mục Giai Nhan lộ ra một nụ cười vui sướng, sao đó lập tức khôi phục lại vẻ mặt thường.

Quyền Thiệu Viêm vô cùng khó chịu ôm lấy Mục Giai Âm từ phía sau: “Sau này không được mặc trang phục hở hang như vậy nữa.”

Hở hang? Mục Giai Âm cúi đầu nhìn xuống, tuy nói là áp cúp ngực dài, nhưng cả người trước sau đều không lộ ra cái gì hết, đuôi váy còn kéo dài trên mặt đất.

Nhìn khắp xung quanh, những cô gái vì ganh đua sắc đẹp chỗ nào cũng có, lộ ngực thôi cũng không có gì đáng nói, trang phục xuyên thấu, sườn xám xẻ dài tới hông không ít. Ngay cả Mục Giai Nhan nổi danh thanh thuần thơ ngây sau lưng cũng để lộ một mảng lớn!

“Sau anh không lấy đồ che mặt em lại luôn đi.”

Mục Giai Âm bắt đầu liếc nhìn về mặt nhăn nhó của Quyền Thiệu Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cách Xa Bọn Tôi Một Chút.

“Đề nghị của em anh sẽ suy nghĩ.” Quyền Thiệu Viêm cực kì tôn trọng ý kiến của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm giờ tay hướng ngay phần thịt mềm bên hông của Quyền thiệu Viêm bấm mạnh một cái, muốn che, cũng là cô lấy khăn che mặt của Quyền thiệu Viêm lại. Không thấy ánh mắt của các phu nhân với thiếu nữ xung quanh đều biến thành trái tim phần hồng hết rồi sao?

Đây là Quyền Thiệu Viêm nổi tiếng là GAY đây sao... Nếu họ biết Quyền Thiệu Viêm ở trên giường dũng mãnh như thế nào, không chừng đã sớm không kiềm chế được.

Mục Giai Âm Cùng Quyền Thiệu Viêm trao đổi với nhau Mục Giai Nhan tự nhiên là thấy trong mắt.

Ngay cả ở nơi xa, Tả Trí Viễn đang nói chuyện với em gái mình cũng phải nhíu mày, hắn thấy hành động của Mục Giai Âm không giống như kháng cự. Là diễn xuất của Mục Giai Âm, hình như khả năng không lớn lắm... Có thể diễn xuất ứng phó đặc sắc như vậy, đến hắn cũng không làm được nữa là.

Là ở bên cạnh hắn lâu nên học được sao?

“Anh rể, chị ba, hai người đến rồi.” Mục Giai Nhan đi từng bước nhỏ nhẹ đi về phía Quyền Thiệu Viêm.

Mấy Người đàn ông xung quanh thấy trang phục của Mục Giai Nhan, trong nháy mắt ánh mắt từ trên người Mục Giai Âm chuyển dời lên người Mục Giai Nhan.

Mục Giai Âm cho bọn họ cảm giác đánh sâu vào thị giác, nhưng dù sao Mục Giai Âm cũng là người phụ nữ của Quyền thiệu, trên người toàn thân đều được bao bọc kín đáo, không bọn họ một chút phúc lợi nào, so sánh tương đối mà nói, lộ một mảng sau lưng, gần như sắp lộ cả mông cho bọn họ nhiều phúc lợi hơn.

Thấy lực chú ý của mọi người đều chuyển hết lên người mình khoe miệng Mục Giai Nhan không dấu vết hơi cong lên, trên mặt lại là biểu tình vô tội.

Bài đặt làm dáng, Hương Tinh thấy ánh mắt tràn đầy hứng thú của Hàn Tử Nghị, nhin không được bữu môi. Loại trình độ quyền rũ này cũng chịu không nổi, đúng là đồ động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Hương Tinh nhìn ánh mắt thủy chung vẫn đặt trên người Mục Giai Âm của Quyền Thiệu Viêm không khỏi có cảm giác chênh lệch thật lớn. Lại nhìn ánh mắt không chút nào che giấu bên cạnh mình, vẻ mặt lộ ra vẻ chán ghét của tiểu thiếu niên, mà trong lòng lệ rơi đầy.

Hàn Tử Nghị sao lại không có tiền đồ như vậy!

“Giai Nhan hỏi thăm anh kia.” Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm vẫn chỉ nhìn mình, mặt đỏ lên nhin không được nhắc nhở Quyền Thiệu Viêm. Trước công chúng, sao lại lỗ liễu như vậy chứ?

“Anh không dám nhìn.” Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm vẫn như cũ không rời khỏi người Mục Giai Âm.

Cô cũng không phải là thùng dấm chua...Sẽ không bởi vì Quyền Thiệu Viêm nói chuyện với Mục Giai Nhan, đương nhiên, nói nhiều hơn một câu, cô liền...Ừm, cô cũng không nên ăn dấm chua chứ, cùng lắm thì mài dao soàn soạt trong lòng thôi.

“Anh rể, hai người nói chuyện thật vui vẻ, chẳng thèm để ý đến em luôn.” Mục Giai Nhan bữu môi nói, đôi môi óng ánh màu son hồng dưới ánh đèn càng thêm chói mắt, Mục Giai Nhan chót hai con mắt nai tơ nhìn Quyền Thiệu Viêm nói: “Anh rể, chị ba, chúng ta đi tới phía trước đi, yển hội sắp bắt đầu rồi, em muốn đọc diễn văn.”

Mục Giai Âm sờ môi của chính mình, bây giờ trên người cô một chút trang điểm cũng không có, nhất định không so được với Mục Giai Nhan. Huống chi, Mục Giai Nhan lại còn ra chiều ánh mắt nai hồng đặc trưng của mình.

Khi Mục Giai Nhan đến gần Quyền Thiệu Viêm thì Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ ngửi thấy một mùi nước hoa gay mũi.

Trong những bữa tiệc như thế này, bởi vì những khách mời là nữ đều dùng nước hoa, vì để tránh cho mùi nước hoa không bị phai mờ, phần lớn mọi người sẽ xịt nhiều nước hoa hơn bình thường một ít. Cách làm của Mục Giai Nhan cũng chỉ theo lẽ thường mà thôi, chỉ có điều đã lâu không ngửi thấy những thứ này mũi của Quyền Thiệu Viêm cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mục Giai Âm cũng thế, cô gần như không hề nôn nghén gì, nhưng ở đây bị sự kích thích của mùi hương, bụng của cô cũng dậy sóng hai lần.

“Cách xa bọn tôi một chút.” Quyền Thiệu Viêm nhìn dáng vẻ khó chịu của Mục Giai Âm, thái độ đối với Mục Giai Nhan càng lạnh hơn ba phần: “Cô đọc diễn văn kêu chúng tôi làm gì.”

Mục Giai Nhan vốn định mời Quyền Thiệu Viêm giới thiệu giúp mình vài câu.

Nhưng thấy thái độ khó chịu của Quyền Thiệu Viêm đối với cô ta, cũng chỉ vì Mục Giai Âm.

Mục Giai Nhan hơi cúi người xuống, nhìn sắc mặt tái nhợt của Mục Giai Âm, chiều này cô rất quen thuộc, chị ta nhất định có ý!

Mục Giai Nhan cũng không nói suy nghĩ trong lòng ra, chỉ nhu thuận nói: “Em chỉ nghĩ chúng ta là người một nhà nên có thể đứng chung một chỗ thôi, nếu chị ba không thoải mái, chị đến khu nghỉ ngơi ngồi một lát đi.”

Quyền Thiệu Viêm nói chuyện âm thanh cũng không lớn lắm, người đứng gần Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm cũng không nhiều, vì thế không mấy người nghe được Quyền Thiệu Viêm nói gì, nhưng lời của Mục Giai Nhan lại được rất nhiều người nghe được.

Quả nhiên là một cô gái có lễ nghĩa tri thức, những trưởng bối muốn tìm con dâu cho con cháu mình trên mặt đều nở nụ cười hài lòng.

“Anh rể, chị ba, em đi đọc diễn văn đây.” Mục Giai Nhan nở một nụ cười động lòng người, thấy Mục Giai Âm gật đầu, mới xoay người rời đi.

Chỉ là khi Mục Giai Nhan vừa xoay người, những người đàn ông cũng quanh lại nhìn thấy.

Cả người Mục Giai Nhan nghiêng về phía trước, hình như là bị vấp giày cao gót.

Cho dù Mục Giai Nhan rất nhanh đã ổn định lại cơ thể, nhưng những người đứng xung quanh có thể thấy được đường cong mềm mại của cái mông được bao bọc trong chiếc váy, mà Mục Giai Nhan đứng gần Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm nhất gần như có thể nhìn thấy được những thứ không nên thấy nhất.

Ý cười trên mặt những vị trưởng bối xung quanh biến mất không còn.

Mục Giai Âm cường chế khó chịu trong người, nói với Quyền Thiệu Viêm: “Chúng ta tới khu nghỉ ngơi ngồi đi.”

Giọng nói của Mục Giai Âm rõ ràng có vài áp chế.

Lúc Mục Giai Nhan ‘té ngã’, là vì diễn trò nên cũng không quay lại nhìn về mặt của Quyền Thiệu Viêm, nhưng mà nghe thấy giọng nói của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm nhất định là đang do dự. Trong lòng Mục Giai Nhan vô cùng cao hứng, mới nhất chân yếu điệu bước đi.

Chờ đến khi Mục Giai Nhan bước đi, cô cũng không ngăn lại được sự khó chịu trong cơ thể.

Mấy tên đàn ông vừa nhìn thấy Mục Giai Nhan té sút ngã, cũng không ai tốt bụng tới đỡ cô ta.

Hương Tinh trao đổi ánh mắt với Mục Giai Âm, cả người lùi về phía sau, bên cạnh có một người đàn ông cao 1m9 cũng đủ không gian.

Mà tên đàn ông kia trong mắt chỉ toàn là mỹ nữ, nên không phát hiện được hành động mờ ám của Hương Tinh.

Mục Giai Nhan không ngờ mình sẽ bị trượt giày cao gót, nhất định có người gạt chân cô, nhưng chờ đến khi Mục Giai Nhan nhìn qua bên cạnh, chỉ nhìn thấy muôn vàn ánh mắt như sói đói của mấy tên đàn ông mà thôi.

Sao lại không có ai tới đỡ cô lên vậy?

Thiếu niên đi bên cạnh Hương tinh mặt mày tuy nhăn lại, nhưng khi nhìn Mục Giai Nhan điềm đằm đáng yêu, lại nhìn mấy người đàn ông xung quanh không hề động đậy, rồi do dự vươn tay ra, tính đỡ Mục Giai Nhan dậy.

Ba ba nói, mỗi ngày nên làm một việc thiện...

Hàn Tử Nghị tuy vẫn luôn theo dõi Mục Giai Nhan, nhưng khóe mắt vẫn hướng bên động tĩnh Hương Tinh.

Nhìn động tác nhỏ của thiếu niên kia... Thuận theo yêu cầu của lão đại, nhất định phải ngăn cản! Hắn cũng thấy được hành động mờ ám của Hương Tinh, Hàn Tử Nghị còn chưa kịp nói gì, bên kia Đồng Lê Triệu đã khinh thường mở miệng: “Em gái Mục đây là muốn nằm đọc diễn văn sao.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Nói Với Chân Phó Dương.

Nhất Định là bút tích của Quyền Thiệu Viêm?

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bên cạnh, yên tâm ra khỏi đám người.

Không đi được bao xa, Mục Giai Âm đã thấy vẻ mặt thỏa mãn của những người đàn ông cùng với gương mặt lã chã nước mắt của Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan khóc nhiều lần lắm, Mục Giai Nhan gần như không phân biệt được, Mục Giai Nhan rốt cuộc là thật tâm hay giả vờ.

“Còn khó chịu sao?” Quyền Thiệu Viêm cầm một ly nước lọc của người hầu bàn gần đó đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm uống hết một ly nước, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường.

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.” Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm cười cười nói: “Em không sao, bọn người Hàn Tử Nghị hình như kiếm anh kia, anh mau đi đi.”

Cô cũng chỉ vừa tới bữa tiệc mà thôi, nhất thời không quen được với không khí ở đây, lại thêm bị mùi nước hoa trên người Mục Giai Nhan kích thích, mới cảm thấy khó chịu trong người mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm đã khôi phục lại, lại dặn dò Mục Giai Âm đủ thứ, một lúc sau mới chịu rời đi.

“Giai Âm, anh đối phó với Mục Giai Nhan em không có ý gì chứ.” Quyền Thiệu Viêm nhớ lại tin nhắn buổi sáng Đồng Lê Triệu gửi cho mình, mày nhíu lại hỏi.

Mục Giai Âm gật đầu.

Dù sao thì Mục Giai Nhan cũng thành công khiến Quyền Thiệu Viêm khó chịu, cô cũng không cần để ý hai chữ đối phó đó có ý nghĩa gì.

Chờ Quyền Thiệu Viêm rời đi, thì một cô gái nhỏ đi tới ngồi bên cạnh Mục Giai Âm.

“Chị Giai Âm, Quyền thiếu thật nghiêm túc... Có anh ấy bảo vệ chị, em muốn cũng không dám lại gần.” Chân Tử Hân vô cùng thân thiết ngồi ở bên cạnh Mục Giai Âm, cánh tay cũng bám dính lấy tay cô, trông không khác gì một chú gấu koala.

“Chị thấy em dòm ngó này giờ rồi.” Bởi vậy cô mới kêu Quyền Thiệu Viêm rời đi.

Nhóc con Tư Hân này không sợ trời không sợ đất vậy mà vừa thấy Quyền Thiệu Viêm đã sợ tới như vậy. Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm đáng sợ như vậy sao?

“Bởi vì Quyền thiếu lúc nào cũng ở bên cạnh chị.” Cô đứng thật lâu cũng không có lá gan bước qua: “Chị Giai Âm, bây giờ chị có phải rất hạnh phúc không?”

Tay Chân Tư Hân nắm thành quyền đặt dưới cằm Mục Giai Âm, đáng vẻ như phóng viên chuyên nghiệp đi săn tin tức vậy.

“Nói thế nào đây?” Hạnh phúc sao? Ừ, ít nhất cuộc hôn nhân này so với tưởng tượng của cô còn hài lòng hơn, nhưng cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Ví dụ như, Quyền Thiệu Viêm vậy mà trở lại thành phố A.

Chân Tư Hân thấy Mục Giai Âm không trả lời, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp, bất mãn nói: “em cũng đã nghe baba nói, ông ấy nói Quyền Thiệu Viêm trở lại thành phố A. Nhất định là vì chị, với lại, Quyền Thiệu đối xử với chị thật tốt.”

Tuy cô thích kiểu soái ca ám áp như ánh mặt trời giống như Hàn Tử Nghi, Quyền Thiệu Viêm khí thế quá cường đại, cô cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm giúp chị Giai Âm uống nước, lại còn không chút che dấu xoa bụng giúp chị Giai Âm, lại còn đặt dò đủ kiểu bên tai. Nhìn Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm vô cùng yêu chiều thân thiết, làm cho trái tim cô nhin không được đập nhanh vài phần.

Lúc trước baba nói đám cưới của chị Giai Âm cũng chỉ làm đám cưới chính trị, nếu đám cưới chính trị mà có thể hạnh phúc như vậy, cô cũng muốn thử một lần!

“Nhóc con.” Mục Giai Âm thấy vẻ mặt cực kì hâm mộ của Chân Tư Hân, nhin không được đưa tay ấn trán Chân Tư Hân hung hăng nói: “Em mới có mấy tuổi? Cả ngày nghĩ bậy nghĩ bạ gì đâu? Em năm nay sắp lên cấp ba thôi, lo mà học hành cho tốt, cẩn thận không đậu bị ba em trách mắng thì đừng có trách.”

“Em học rất giỏi đó.” Chân Tư Hân đắc ý nói: “Lần trước môn nào em cũng đứng nhất, baba còn đặc biệt khen thưởng nói hè này em không cần phải học bù nữa đó.”

“Đúng rồi, chị Giai Âm, em mang lễ vật của anh hai tới cho chị.” Chân Tư Hân cuối cùng cũng nhớ được chính sự, từ trong tay lấy ra một hộp lễ vật đưa cho Mục Giai Âm nói: “Anh hai nói xin lỗi vì hôn lễ của chị ảnh hưởng đi được, chị trong hôn lễ gặp chuyện không may, anh hai vô cùng lo lắng, đang tiếc mấy ngày trước em không liên lạc được với chị, hôm nay mới có ý tới sinh nhật Mục Giai Nhan để đưa cho chị.”

Chân Tư Hân có hơi chút phiền muộn. Khoảng thời gian trước Mục Giai Âm gặp chuyện không may, cô cũng rất lo lắng, nhưng lại không gọi được cho Mục Giai Âm. Cô vốn định tới bệnh viện thăm Mục Giai Âm, nhưng khoảng thời gian đó ba mẹ lại không cho cô lui tới với Mục Giai Âm, cô còn bị cấm túc trong nhà.

“Anh hai em...” Mục Giai Âm khẩn trương nhìn xung quanh, lỡ như Quyền Thiệu Viêm thấy được Chân Phó Dương nhất định là không xong, ánh mắt hoảng hốt dạo quanh một vòng, sau đó mới ảo não cảm môi, vừa rồi cô quá khẩn trương mà mất lí trí, Chân Tư Hân nói như vậy rõ ràng Chân Phó Dương không có tới, Mục Giai Âm bình tĩnh một lúc mới nói: “Anh hai em khi nào thì trở về?”

“Đại khái thì một hai tuần nữa.” Chân Tư Hân bất mãn nói: “Anh hai đúng là quá yêu du lịch, ngay cả hôn lễ của chị cũng bỏ qua.”

Chân Phó Dương cũng không phải là thích đi du lịch, anh ấy là có chuyện quan trọng cần làm.

Mục Giai Âm sờ đầu Chân Tư Hân nói: “Nhớ anh hai rồi hả?”

“Anh thêm nhớ anh.” Chân Tư Hân giận dỗi, đáng tiếc anh hai không cố gắng, đối với chị Giai Âm một chút cũng không để tâm, nếu không thì với điều kiện của anh hai, không chừng chị Giai Âm sẽ đáp ứng thì sao?”

Chỉ là, Quyền Thiệu Viêm đối với chị Giai Âm thật sự rất tốt, Chân Tư Hân nhìn bụng Mục Giai Âm lại lén lút đặt tay lên bụng cô, bí mật ghé vào tai cô nói nhỏ: “Chị Giai Âm, em nghe mẹ nói chị mang thai, có phải thật hay không?”

Ba mẹ cũng là để cô đi xác nhận chuyện này có thật hay không, đúng là một đôi gió chiều nào theo chiều đó, Chân Tư Hân nghĩ thầm, vừa thấy chị Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm quan hệ tốt, tâm tư bọn họ liền thay đổi theo. Mấy ngày hôm trước bọn họ vẫn ép cô thể cả đời không được qua lại với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm mỉm cười gắt đầu.

“Em đã nói mà.” Chân Tư Hân vỗ tay nói: “Hồi này thấy chị ôm bụng, em liền đoán chị nhất định là khó chịu.”

“em phải nói tin tức tốt này với anh hai.” Chân Tư Hân nói xong liền phát tay với Mục Giai Âm, muốn chạy đi lấy di động của mình.

Nói cho Chân Phó Dương biết sao? Cô đang lo tin tức này phải nói như thế nào. Chân Tư Hân lại giúp cô giải quyết khó khăn.

“Lễ vật của Chân Phó Dương.” Hường tình đã đứng ở bên cạnh cô từ sớm, chỉ là thấy Mục Giai Âm với Chân Tư Hân quá mức thân mật, cô cũng không tiện tới quấy rầy: “Vẫn là không nên để cho Quyền thiếu biết.”

Chân Tư Hân vẫn cho rằng Mục Giai Âm với Chân Phó Dương đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng Hường Tinh lại biết chuyện không đơn giản như vậy.

Mục Giai Âm gật đầu, cảm lễ vật xiết chặt vài phần mới hỏi: “Vị này là.”

Hường Tinh sao lại tìm một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy kết làm bạn trai chứ? Cô nhớ bạn thân Hường Tinh của mình kết bạn với đàn ông rất nhiều, giữa bọn họ cũng vui vẻ giúp đỡ lẫn nhau. Hường Tinh nói: “Giới thiệu với cậu một chút, cậu ta tên là Lăng Diệc Dương, là con trai của CIO công ty Ngẫu Ngộ, học chung trường trung học với mình, là học đệ.” Hường Tinh một bên kéo Lăng Diệc Dương tới trước mặt Mục Giai Âm một bên giới thiệu.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 51: Nói với Chân Phó Dương.

Nhất Định là bút tích của Quyền Thiệu Viêm?

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bên cạnh, yên tâm ra khỏi đám người.

Không đi được bao xa, Mục Giai Âm đã thấy vẻ mặt thỏa mãn của những người đàn ông cùng với gương mặt lã chã nước mắt của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm khóc nhiều lần lắm, Mục Giai Âm gần như không phân biệt được, Mục Giai Âm rốt cuộc là thật tâm hay giả vờ.

“Còn khó chịu sao?” Quyền Thiệu Viêm cầm một ly nước lọc của người hầu bàn gần đó đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm uống hết một ly nước, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường.

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.” Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm cười cười nói: “Em không sao, bọn người Hàn Từ Nhị hình như kiếm anh kìa, anh mau đi đi.”

Cô cũng chỉ vừa tới bữa tiệc mà thôi, nhất thời không quen được với không khí ở đây, lại thêm bị mùi nước hoa trên người Mục Giai Âm kích thích, mới cảm thấy khó chịu trong người mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm đã khôi phục lại, lại dặn dò Mục Giai Âm đủ thứ, một lúc sau mới chịu rời đi.

“Giai Âm, anh đối phó với Mục Giai Âm em không có ý gì chứ.” Quyền Thiệu Viêm nhớ lại tin nhắn buổi sáng Đồng Lê Triệu gửi cho mình, mảy may nhủ lại hỏi.

Mục Giai Âm gật đầu.

Dù sao thì Mục Giai Âm cũng thành công khiến Quyền Thiệu Viêm khó chịu, cô cũng không cần để ý hai chữ đối phó đó có ý nghĩa gì.

Chờ Quyền Thiệu Viêm rời đi, thì một cô gái nhỏ đi tới ngồi bên cạnh Mục Giai Âm.

“Chị Giai Âm, Quyền thiếu thật nghiêm túc... Có anh ấy bảo vệ chị, em muốn cũng không dám lại gần.” Chân Tư Hân vô cùng thân thiết ngồi ở bên cạnh Mục Giai Âm, cánh tay cũng bám dính lấy tay cô, trông không khác gì một chú gấu koala.

“Chị thấy em dòm ngó này giờ rồi.” Bởi vậy cô mới kêu Quyền Thiệu Viêm rời đi.

Nhóc con Tư Hân này không sợ trời không sợ đất vậy mà vừa thấy Quyền Thiệu Viêm đã sợ tới như vậy. Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm đáng sợ như vậy sao?

“Bởi vì Quyền thiếu lúc nào cũng ở bên cạnh chị.” Cô đứng thật lâu cũng không có lá gan bước qua: “Chị Giai Âm, bây giờ chị có phải rất hạnh phúc không?”

Tay Chân Tư Hân nắm thành quyền đặt dưới cằm Mục Giai Âm, đáng vẻ như phóng viên chuyên nghiệp đi săn tin tức vậy.

“Nói thế nào đây?” Hạnh phúc sao? Ừ, ít nhất cuộc hôn nhân này so với tương tượng của cô còn hài lòng hơn, nhưng cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Ví dụ như, Quyền Thiệu Viêm vậy mà trở lại thành phố A.

Chân Tư Hân thấy Mục Giai Âm không trả lời, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp, bất mãn nói: “em cũng đã nghe baba nói, ông ấy nói Quyền Thiệu Viêm trở lại thành phố A. Nhất định là vì chị, với lại, Quyền Thiệu đối xử với chị thật tốt.”

Tuy cô thích kiểu soái ca ấm áp như ánh mặt trời giống như Hàn Từ Nghi, Quyền Thiệu Viêm khí thế quá cường đại, cô cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm giúp chị Giai Âm uống nước, lại còn không chút che dấu xoa bụng giúp chị Giai Âm, lại còn đặt đồ đủ kiểu bên tai. Nhìn Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm vô cùng yêu chiều thân thiết, làm cho trái tim cô nhin không được đập nhanh vài phần.

Lúc trước baba nói đám cưới của chị Giai Âm cũng chỉ làm đám cưới chính trị, nếu đám cưới chính trị mà có thể hạnh phúc như vậy, cô cũng muốn thử một lần!

“Nhóc con.” Mục Giai Âm thấy vẻ mặt cực kì hâm mộ của Chân Tư Hân, nhin không được đưa tay ấn trán Chân Tư Hân hung hăng nói: “Em mới có

mấy tuổi? Cả ngày nghĩ bậy nghĩ bạ gì đâu? Em năm nay sắp lên cấp ba thôi, lo mà học hành cho tốt, cẩn thận không đậu bị ba em trách mắng thì đừng có trách.”

“Em học rất giỏi đó.” Chân Tư Hân đắc ý nói: “Lần trước môn nào em cũng đứng nhất, ba ba còn đặc biệt khen thưởng nói hè này em không cần phải học bù nữa đó.”

“Đúng rồi, chị Giai Âm, em mang lễ vật của anh hai tới cho chị.” Chân Tư Hân cuối cùng cũng nhớ được chính sự, từ trong tay lấy ra một hộp lễ vật đưa cho Mục Giai Âm nói: “Anh hai nói xin lỗi vì hôn lễ của chị anh không đi được, chị trong hôn lễ gặp chuyện không may, anh hai vô cùng lo lắng, đang tiếc mấy ngày trước em không liên lạc được với chị, hôm nay mới có ý tới sinh nhật Mục Giai Nhan để đưa cho chị.”

Chân Tư Hân có hơi chút phiền muộn. Khoảng thời gian trước Mục Giai Âm gặp chuyện không may, cô cũng rất lo lắng, nhưng lại không gọi được cho Mục Giai Âm. Cô vốn định tới bệnh viện thăm Mục Giai Âm, nhưng khoảng thời gian đó ba mẹ lại không cho cô lui tới với Mục Giai Âm, cô còn bị cấm túc trong nhà.

“Anh hai em...” Mục Giai Âm khẩn trương nhìn xung quanh, lỡ như Quyền Thiệu Viêm thấy được Chân Phó Dương nhất định là không xong, ánh mắt hoảng hốt dạo quanh một vòng, sau đó mới ảo não cắn môi, vừa rồi cô quá khẩn trương mà mất lý trí, Chân Tư Hân nói như vậy rõ ràng Chân Phó Dương không có tới, Mục Giai Âm bình tĩnh một lúc mới nói: “Anh hai em khi nào thì trở về?”

“Đại khái thì một hai tuần nữa.” Chân Tư Hân bất mãn nói: “Anh hai đúng là quá yêu du lịch, ngay cả hôn lễ của chị cũng bỏ qua.”

Chân Phó Dương cũng không phải là thích đi du lịch, anh ấy là có chuyện quan trọng cần làm.

Mục Giai Âm sờ đầu Chân Tư Hân nói: “Nhớ anh hai rồi hả?”

“Anh thêm nhớ anh.” Chân Tư Hân giận dỗi, đáng tiếc anh hai không cố gắng, đối với chị Giai Âm một chút cũng không để tâm, nếu không thì với điều kiện của anh hai, không chừng chị Giai Âm sẽ đáp ứng thì sao?”

Chỉ là, Quyền Thiệu Viêm đối với chị Giai Âm thật sự rất tốt, Chân Tư Hân nhìn bụng Mục Giai Âm lại lén lút đặt tay lên bụng cô, bí mật ghé vào tai cô nói nhỏ: “Chị Giai Âm, em nghe mẹ nói chị mang thai, có phải thật hay không?”

Ba mẹ cũng là để cô đi xác nhận chuyện này có thật hay không, đúng là một đôi gió chiều nào theo chiều đó, Chân Tư Hân nghĩ thầm, vừa thấy chị Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm quan hệ tốt, tâm tư bọn họ liền thay đổi theo. Mấy ngày hôm trước bọn họ vẫn ép cô thề cả đời không được qua lại với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm mỉm cười gật đầu.

“Em đã nói mà.” Chân Tư Hân vỗ tay nói: “Hồi nãy thấy chị ôm bụng, em liền đoán chị nhất định là khó chịu.”

“em phải nói tin tức tốt này với anh hai.” Chân Tư Hân nói xong liền phát tay với Mục Giai Âm, muốn chạy đi lấy di động của mình.

Nói cho Chân Phó Dương biết sao? Cô đang lo tin tức này phải nói như thế nào. Chân Tư Hân lại giúp cô giải quyết khó khăn.

“Lễ vật của Chân Phó Dương.” Hường Tinh đã đứng ở bên cạnh cô từ sớm, chỉ là thấy Mục Giai Âm với Chân Tư Hân quá mức thân mật, cô cũng không tiện tới quấy rầy: “Vẫn là không nên để cho Quyền thiếu biết.”

Chân Tư Hân vẫn cho rằng Mục Giai Âm với Chân Phó Dương đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng Hường Tinh lại biết chuyện không đơn giản như vậy.

Mục Giai Âm gật đầu, cầm lễ vật xiết chặt vài phần mới hỏi: “Vị này là.”

Hường Tinh sao lại tìm một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy kết làm bạn trai chứ? Cô nhớ bạn thân Hường Tinh của mình kết bạn với đàn ông rất nhiều, giữa bọn họ cũng vui vẻ giúp đỡ lẫn nhau. Hường Tinh nói: “Giới thiệu với cậu một chút, cậu ta tên là Lăng Diệc Dương, là con trai của CEO công ty Ngẫu Ngộ, học chung trường trung học với mình, là học đệ.” Hường Tinh một bên kéo Lăng Diệc Dương tới trước mặt Mục Giai Âm một bên giới thiệu.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 51: Nói với Chân Phó Dương.

Nhất Định là bút tích của Quyền Thiệu Viêm?

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bên cạnh, yên tâm ra khỏi đám người.

Không đi được bao xa, Mục Giai Âm đã thấy vẻ mặt thỏa mãn của những người đàn ông cùng với gương mặt lã chã nước mắt của Mục Giai Âm.

Mục Giai Nhan khóc nhiều lần lắm, Mục Giai Nhan gần như không phân biệt được, Mục Giai Nhan rốt cuộc là thật tâm hay giả vờ.

“Còn khó chịu sao?” Quyền Thiệu Viêm cầm một ly nước lọc của người hầu bàn gần đó đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm uống hết một ly nước, sắc mặt rốt cuộc cũng khôi phục lại bình thường.

“Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.” Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm cười cười nói: “Em không sao, bọn người Hàn Từ Nhị hình như kiếm anh kìa, anh mau đi đi.”

Cô cũng chỉ vừa tới bữa tiệc mà thôi, nhất thời không quen được với không khí ở đây, lại thêm bị mùi nước hoa trên người Mục Giai Nhan kích thích, mới cảm thấy khó chịu trong người mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm đã khôi phục lại, lại dặn dò Mục Giai Âm đủ thứ, một lúc sau mới chịu rời đi.

“Giai Âm, anh đối phó với Mục Giai Nhan em không có ý gì chứ.” Quyền Thiệu Viêm nhớ lại tin nhắn buổi sáng Đồng Lê Triệu gửi cho mình, mảy may lại hỏi.

Mục Giai Âm gật đầu.

Dù sao thì Mục Giai Nhan cũng thành công khiến Quyền Thiệu Viêm khó chịu, cô cũng không cần để ý hai chữ đối phó đó có ý nghĩa gì.

Chờ Quyền Thiệu Viêm rời đi, thì một cô gái nhỏ đi tới ngồi bên cạnh Mục Giai Âm.

“Chị Giai Âm, Quyền thiếu thật nghiêm túc... Có anh ấy bảo vệ chị, em muốn cũng không dám lại gần.” Chân Từ Hân vô cùng thân thiết ngồi ở bên cạnh Mục Giai Âm, cánh tay cũng bám dính lấy tay cô, trông không khác gì một chú gấu koala.

“Chị thấy em dòm ngó này giờ rồi.” Bởi vậy cô mới kêu Quyền Thiệu Viêm rời đi.

Nhóc con Từ Hân này không sợ trời không sợ đất vậy mà vừa thấy Quyền Thiệu Viêm đã sợ tới như vậy. Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm đáng sợ như vậy sao?

“Bởi vì Quyền thiếu lúc nào cũng ở bên cạnh chị.” Cô đứng thật lâu cũng không có lá gan bước qua: “Chị Giai Âm, bây giờ chị có phải rất hạnh phúc không?”

Tay Chân Từ Hân nắm thành quyền đặt dưới cằm Mục Giai Âm, đáng vẻ như phóng viên chuyên nghiệp đi săn tin tức vậy.

“Nói thế nào đây?” Hạnh phúc sao? Ừ, ít nhất cuộc hôn nhân này so với tương tượng của cô còn hài lòng hơn, nhưng cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ. Ví dụ như, Quyền Thiệu Viêm vậy mà trở lại thành phố A.

Chân Từ Hân thấy Mục Giai Âm không trả lời, gương mặt nhỏ nhắn suy sụp, bất mãn nói: “em cũng đã nghe baba nói, ông ấy nói Quyền Thiệu Viêm trở lại thành phố A. Nhất định là vì chị, với lại, Quyền Thiệu đối xử với chị thật tốt.”

Tuy cô thích kiểu soái ca âm áp như ánh mặt trời giống như Hàn Từ Nghị, Quyền Thiệu Viêm khí thế quá cường đại, cô cũng chỉ dám đứng nhìn từ xa mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm giúp chị Giai Âm uống nước, lại còn không chút che dấu xoa bụng giúp chị Giai Âm, lại còn đặt đồ đủ kiểu bên tai. Nhìn Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm vô cùng yêu chiều thân thiết, làm cho trái tim cô nhin không được đập nhanh vài phần.

Lúc trước baba nói đám cưới của chị Giai Âm cũng chỉ làm đám cưới chính trị, nếu đám cưới chính trị mà có thể hạnh phúc như vậy, cô cũng muốn thử một lần!

“Nhóc con.” Mục Giai Âm thấy vẻ mặt cực kì hâm mộ của Chân Từ Hân, nhin không được đưa tay ấn trán Chân Từ Hân hung hăng nói: “Em mới có mấy tuổi? Cả ngày nghĩ bậy nghĩ bạ gì đâu? Em năm nay sắp lên cấp ba thôi, lo mà học hành cho tốt, cẩn thận không đậu bị ba em trách mắng thì đừng có trách.”

“Em học rất giỏi đó.” Chân Từ Hân đắc ý nói: “Lần trước môn nào em cũng đứng nhất, baba còn đặc biệt khen thưởng nói hè này em không cần phải học bù nữa đó.”

“Đứng rồi, chị Giai Âm, em mang lễ vật của anh hai tới cho chị.” Chân Từ Hân cuối cùng cũng nhớ được chính sự, từ trong tay lấy ra một hộp lễ vật đưa cho Mục Giai Âm nói: “Anh hai nói xin lỗi vì hôn lễ của chị ảnh hưởng không đi được, chị trong hôn lễ gặp chuyện không may, anh hai vô cùng lo lắng, đang tiếc mấy ngày trước em không liên lạc được với chị, hôm nay mới có ý tới sinh nhật Mục Giai Nhan để đưa cho chị.”

Chân Từ Hân có hơi chút phiền muộn. Khoảng thời gian trước Mục Giai Âm gặp chuyện không may, cô cũng rất lo lắng, nhưng lại không gọi được cho Mục Giai Âm. Cô vốn định tới bệnh viện thăm Mục Giai Âm, nhưng khoảng thời gian đó ba mẹ lại không cho cô lui tới với Mục Giai Âm, cô còn bị cấm túc trong nhà.

“Anh hai em...” Mục Giai Âm khẩn trương nhìn xung quanh, lỡ như Quyền Thiệu Viêm thấy được Chân Phó Dương nhất định là không xong, ánh mắt hoảng hốt dạo quanh một vòng, sau đó mới ảo não cắn môi, vừa rồi cô quá khẩn trương mà mất lý trí, Chân Từ Hân nói như vậy rõ ràng Chân Phó Dương không có tới, Mục Giai Âm bình tĩnh một lúc mới nói: “Anh hai em khi nào thì trở về?”

“Đại khái thì một hai tuần nữa.” Chân Từ Hân bất mãn nói: “Anh hai đúng là quá yêu du lịch, ngay cả hôn lễ của chị cũng bỏ qua.”

Chân Phó Dương cũng không phải là thích đi du lịch, anh ấy là có chuyện quan trọng cần làm.

Mục Giai Âm sờ đầu Chân Từ Hân nói: “Nhớ anh hai rồi hả?”

“Anh thèm nhớ anh.” Chân Tư Hân giận dỗi, đáng tiếc anh hai không cố gắng, đối với chị Giai Âm một chút cũng không để tâm, nếu không thì với điều kiện của anh hai, không chừng chị Giai Âm sẽ đáp ứng thì sao?”

Chỉ là, Quyền Thiệu Viêm đối với chị Giai Âm thật sự rất tốt, Chân Tư Hân nhìn bụng Mục Giai Âm lại lén lút đặt tay lên bụng cô, bí mật ghé vào tai cô nói nhỏ: “Chị Giai Âm, em nghe mẹ nói chị mang thai, có phải thật hay không?”

Ba mẹ cũng là để cô đi xác nhận chuyện này có thật hay không, đúng là một đôi gió chiều nào theo chiều đó, Chân Tư Hân nghĩ thầm, vừa thấy chị Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm quan hệ tốt, tâm tư bọn họ liền thay đổi theo. Mấy ngày hôm trước bọn họ vẫn ép cô thề cả đời không được qua lại với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm mỉm cười gật đầu.

“Em đã nói mà.” Chân Tư Hân vỗ tay nói: “Hồi nãy thấy chị ôm bụng, em liền đoán chị nhất định là khó chịu.”

“em phải nói tin tức tốt này với anh hai.” Chân Tư Hân nói xong liền phát tay với Mục Giai Âm, muốn chạy đi lấy di động của mình.

Nói cho Chân Phó Dương biết sao? Cô đang lo tin tức này phải nói như thế nào. Chân Tư Hân lại giúp cô giải quyết khó khăn.

“Lễ vật của Chân Phó Dương.” Hường Tinh đã đứng ở bên cạnh cô từ sớm, chỉ là thấy Mục Giai Âm với Chân Tư Hân quá mức thân mật, cô cũng không tiện tới quấy rầy: “Vẫn là không nên để cho Quyền thiếu biết.”

Chân Tư Hân vẫn cho rằng Mục Giai Âm với Chân Phó Dương đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng Hường Tinh lại biết chuyện không đơn giản như vậy.

Mục Giai Âm gật đầu, cầm lễ vật xiết chặt vài phần mới hỏi: “Vị này là.”

Hường Tinh sao lại tìm một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy kết làm bạn trai chứ? Cô nhớ bạn thân Hường Tinh của mình kết bạn với đàn ông rất nhiều, giữa bọn họ cũng vui vẻ giúp đỡ lẫn nhau. Hường Tinh nói: “Giới thiệu với cậu một chút, cậu ta tên là Lăng Diệc Dương, là con trai của CIO công ty Ngẫu Ngộ, học chung trường trung học với mình, là học đệ.” Hường Tinh một bên kéo Lăng Diệc Dương tới trước mặt Mục Giai Âm một bên giới thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Nước Trái Cây Bị Bỏ Thuốc.

“Tập đoàn Ngẫu Ngộ.” Mục Giai Âm giật mình đứng lên, khách khí bắt tay với Lăng Diệc Dương mới nói: “Ba cậu bảo cậu tới tìm tôi sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tại sao Lăng Khải Hoa không trực tiếp gọi điện cho cô?

“Giai Âm sao cậu biết cậu ta tới tìm cậu? Biết trước sao?” Cô thật muốn mang Mục Giai Âm với viện khoa học quốc gia để nghiên cứu, à, không, trước đó, phải để cho Giai Âm có mặt tại hôn lễ của cô với Hàn Tử Nghị mà cậu ấy đã tiên đoán trước đó đã.

Lăng Diệc Dương cũng vô cùng mờ mịt, người phụ nữ này sao lại có vẻ rất quen thuộc với cậu như vậy chứ?

Hơn nữa rõ ràng cậu còn chưa có nhắc tới ba ba.

... Vừa thấy là biết tới tìm cô rồi, là sao.

Nhưng mà, Lăng Diệc Dương cũng nhớ tới nhiệm vụ chính miện ba ba giao cho, không nhanh không chậm nói: “Chị khỏe, ba em ngẫu nhiên nhìn thấy món thịt nguội chị trang trí, ông ấy cảm thấy chị ở phương diện này rất có thiên phú, cho nên hi vọng chị có thể công ty chung tôi, điện kiện tùy chị quyết định.”

Mấy ngày nay Lăng Khải Hoa không thấy ai liên lạc với mình, nhưng lại không dễ dàng từ bỏ ý định nên để cho con trai của mình đi dự sinh nhật của Mục Giai Nhan, vì anh đoán Hường Tinh nhất định cũng sẽ tham gia.

Mà người nhận được nhiệm vụ này là Lăng Diệc Dương, mang theo thái độ cảm thấy chuyện này nhất định sẽ không thành công đi tìm Hường Tinh nói chuyện.

Lúc này Hường Tinh mới nhớ lại chuyện này, quan trọng là, sao Mục Giai Âm lại biết chuyện này.

Mục Giai Âm nghiêng đầu, vô cùng khó hiểu nói: “Nhưng tôi đã làm nhận viên của các người rồi mà, nhân viên thực tập.”

Cô cũng đang muốn gặp Lăng Khải Hoa đây, không lẽ Lăng Khải Hoa bỏ quên cô rồi sao? Không phải chứ, không lẽ bệnh tuổi già tái phát?

Tốt xấu gì trên danh nghĩa cô cũng là em gái anh ta, thật là làm người ta thương tâm mà.

“A.” Gương mặt cứng ngắc không giống trẻ con của Lăng Diệc Dương hoàn toàn bị kinh ngạc chiếm hết. Cậu há miệng thật to, gần như ngừng thở.

“Trình độ của cậu mà chỉ làm nhân viên thực tập? Đùa hả?” Hường Tinh tức giận nói: “Không làm.”

Cô tưởng Giai Âm không thích đi làm, nên cũng không để ý mấy chuyện này lắm.

Nhưng mà Giai Âm cái khác không nói, , kĩ thuật cắt rau củ là xuất sắc nhất, trình độ này mà ở tập đoàn Ngẫu Ngộ chỉ làm nhân viên thực tập, chính cô cũng thấy tức thay Giai Âm. Nếu là như vậy, cô sẵn lòng trả một số tiền lớn để mời Giai Âm về làm thầy điểm tâm cho riêng một mình cô.

Hường Tinh vượt cằm ảo tưởng mỗi ngày được ăn điểm tâm của các quốc gia khác nhau thì cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi, gương mặt áp suất thấp của Quyền Thiệu Viêm đột nhiên xuất hiện không khí xung quanh như cứng lại, tưởng tượng của Hường Tinh tan vỡ thành mây khói.

Cô tốt nhất nên tự giữ đường sống cho bản thân, thuê Giai Âm làm việc? Cô tự nhận bản thân mình không có khả năng đó.

“Không thể nào sao cô chỉ làm nhân viên thực tập.” Lăng Diệc Dương phủ nhận. Lấy trình độ thương thức của ba ba đối với người này, cho dù là phó tổng ba ba cũng cho được, không...Coi như chức tổng giám đốc ba ba cũng chịu nhường.

Lăng Diệc Dương đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Xin hỏi cô tên gì?”

“Mục Giai Âm.” Cô cảm thấy mình nên dành chút thời gian đi thăm hỏi gia đình Lăng Khải Hoa mới được, ít nhất cũng để cho bọn họ biết được mặt của mình.

“Đi nhỏ.” Giọng nói của Lăng Diệc Dương cao hơn mấy phần: “Không lẽ đi lại là người mà baba muốn tìm.”

Không lẽ tìm người hà thành quý? Mặc dù, cô cũng miễn cưỡng mới có thể đảm nhận được thân phận này, chỉ là cô không muốn hù dọa người khác mà thôi.

“Đi nhỏ, ôi trời, sao tớ không biết nhà hai cậu lại có quan hệ thân thích chứ.” Hường Tinh cũng bị chấn động, hai người này lại có quan hệ thân thích đúng là bất ngờ mà.

Hường Tinh vốn định vỗ vãi cái lên vai Mục Giai Âm, nhưng mà ngấm lại ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm, Hường Tinh quyết đoán lựa chọn đập vai thiếu niên bên cạnh mình thì hơn.

Lăng Diệc Dương đồ lẹ, Mục Giai Âm nhìn không được nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa.

Tuy còn nhỏ nhưng Lăng Diệc Dương đã có bộ dáng của một tiểu đại nhân, lần đầu tiên lại chật vật như vậy, tuy Lăng Diệc Dương rất nhanh đã kìm lại nước mắt, nhưng người lại len lút bước tới gần Mục Giai Âm vài bước.

“Vút.” Mục Giai Âm định nhường người cho Hường Tinh bước qua, lại thấy một người con gái mặc đồ đắt tiền gọi cảm bước tới, Mục Giai Âm không tiếng động thủ một thế với Hường Tinh.

Lăng Diệc Dương cũng nhìn luống cuống trước mặt đi nhỏ, vội vàng nói nhỏ gặp lại sau rồi chạy như bay ra ngoài.

Cô vẫn còn vài chuyện muốn hỏi! Mục Giai Âm còn chưa biết, nhóc con này tìm cô làm cái gì.

“Ai, sao lại đi rồi.” Sắp tới màn khiêu vũ rồi, bạn nhảy của cô lại chạy, đây là chuyện gì?

“Chị Hường Tinh, chị Giai Âm, các chị ở đây hết sao?” Ngô Oánh Oánh nở nụ cười như hoa với Hường Tinh và Mục Giai Âm.

Người này đúng là không biết xấu hổ, gặp liền kêu chị, Mục Giai Âm nghĩ thầm.

“Ngô Oánh Oánh, sao cô lại tới đây? Có chuyện gì sao?” Hường Tinh bất ngờ, Ngô Oánh Oánh này chính là nữ hoàng tai tiếng, cô luôn cách xa Ngô Oánh Oánh.

Ngô Oánh Oánh này nhất định không có ý tốt, Mục Giai Âm cảm nhận được ánh mắt oán hận của cô ta chiếu tới người mình nghĩ thầm, cô với cô gái này không có ân oán gì, chẳng lẽ là, tình địch? Cô ta thích Quyền Thiệu Viêm.

“Nghe nói chị Giai Âm mang thai, em tới chúc mừng một phen.” Ngô Oánh Oánh cười duyên, nhìn Mục Giai Âm nói: “Chị Tinh Lành đúng là có phúc lớn, có thể gả cho người như Quyền Thiệu.”,

“Cảm ơn.” Mục Giai Âm nói xong nhận lấy ly nước trái cây của Ngô Oánh Oánh.

Hai ly còn lại là sâm panh, tất nhiên không phải do cô rồi.

Thấy Mục Giai Âm cầm lấy ly nước, nụ cười trên mặt Ngô Oánh Oánh ngày càng rực rỡ: “Chị Tình Lành mau uống đi? Đó là em cố ý chuẩn bị cho chị đấy.”

Ngô Oánh Oánh này cũng quá mức rõ ràng đi, Mục Giai Âm nhìn sơ cũng biết là cô ta có âm mưu. Nhất là mắt Ngô Oánh Oánh sáng rực nhìn chăm chăm ly nước trong tay cô, Mục Giai Âm cũng muốn nâng tay đỡ trán, tiếp theo, Ngô Oánh Oánh lại nhìn chăm chăm vào cô, diễn xuất cũng không nên tệ như vậy chứ.

Ngô gia tốt xấu gì cũng chuyên bên ngành giải trí, Ngô Oánh Oánh này sao một chút cũng không học được gì hết?

Mục Giai Âm che giấu đôi mắt thương tiếc, đặt tay trên ngực, nhẹ nhàng đè ép xuống dưới, đầu hơi cúi thấp, cũng không trả lời.

Thấy Mục Giai Âm có dáng vẻ như vậy thì ai cũng biết là bụng cô đang khó chịu.

“Thật xin lỗi.” Một lúc sau, Mục Giai Âm mới nói: “Có thể là do không quen với không khí buổi tiệc cho lắm, bụng luôn khó chịu, làm em mất hứng rồi.”

Trong mắt Ngô Oánh Oánh lóe lên thất vọng, nhưng vẫn tiếp tục cười đùa nói chuyện với Mục Giai Âm.

Mà bên kia, Quyền Thiệu Viêm đang được mọi người vây quanh lại bị Mục Giai Thu gọi vào một góc nói chuyện.

“Quyền thiếu.” bề ngoài Mục Giai Thu vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Nhưng động tác lại thêm vài phần nóng bỏng, mà giọng nói cũng nhanh hơn: “Lúc nãy tôi thấy Ngô Oánh Oánh cầm một ly nước trái cây có bỏ thuốc, trong lòng tôi cảm thấy rất kì lạ, nên đã lén trộm lọ thuốc kia, lại phát hiện đó là thuốc phá thai.”

Mục Giai Thu nói xong lại từ trong tay đưa một bình thuốc cho Quyền Thiệu Viêm.

Đây là thuốc nhập khẩu, nhưng Quyền Thiệu Viêm chỉ nhìn lướt qua cũng đã biết đó là thuốc phá thai. Vậy Giai Âm...Đầu Quyền Thiệu Viêm khẽ chuyển, lại thấy một bên Mục Giai Âm như đang không thể từ chối, lại thấy một cô gái mặt đầy son phấn đang cố ép Mục Giai Âm uống nước trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thuốc Sẩy Thai.

“Quyền thiếu, gần đây tôi đang trong giai đoạn trao đổi chức vụ hơi nhạy cảm, không tiện nhúng tay vào việc này, em gái tôi đành phải nhờ anh rồi.” Giọng nói của Mục Giai Thu vừa u buồn lại vừa lộ ra một tia quan tâm.

Quyền Thiệu Viêm đã đi xa từ lâu... Thậm chí có thể nói là chạy về phía Mục Giai Âm.

Hì vọng không quá trẻ, Mục Giai Thu nhìn bóng hình lướt qua trong đám người của Quyền Thiệu Viêm, lại nhìn chăm vào cái ly đã bị ép đưa tới bên miệng của Mục Giai Âm long mi hơi buông xuống.

Cô ta cảm thấy dạo gần đây Mục Giai Âm thông minh ra rồi, Mục Giai Âm tốt nhất đừng khiến cô ta thất bại trong gang tấc.

Mục Giai Âm cảm thấy Ngô Oánh Oánh này thật sự quá mức càn rỡ rồi, dáng vẻ này là sợ người khác không nhìn thấy ý đồ của bản thân sao?

Nhìn cái ly càng ngày càng sát khoe môi hơn, Mục Giai Âm vốn định giả vờ không cẩn thận lỡ tay làm rơi ly.

Nhưng là cái ly lại bị một bàn tay to khớp xương có hơi thô của phụ nữ cướp lấy, đúng vậy, là cướp lấy!

“Giai Âm, dù sao bây giờ cậu cũng đang khó chịu, lại không uống được, vậy tớ uống giùm cậu nhé.” Thật ra cô cũng đang muốn uống nước trái cây, nhưng mà Ngô Oánh Oánh chỉ cảm tới có một ly.

Nhìn Ngô Oánh Oánh với Giai Âm một tới một cự tuyệt, Hường Tình thật sự là không nói nên lời.

Cô rõ ràng cũng là một con người đầy sao lại bị xem nhẹ như vậy chứ?

Dưới ánh mắt kinh hãi của Mục Giai Âm và Ngô Oánh Oánh, Hường Tình há miệng uống một ngụm nước trái cây. Sau đó lại phóng khoáng lau miệng nói: “Ngô Oánh Oánh, phải nói, nước trái này hương vị thật không tồi.”

“A...” Ngô Oánh Oánh xoa cái trán không hề có một giọt mồ hôi nào của mình.

Chờ lát nữa thuốc sẽ phát tác, Hường Tinh nhất định sẽ nghi ngờ cô ta, cái kia... Cô ta thật sự muốn chạy khỏi đây. Nhưng mà Hường Tinh lại cầm chặt lấy cổ tay cô ta nói: “Nước trái cây ở đâu? Tôi này giờ vẫn không tìm được, cô dẫn tôi đi lấy thêm một ly nữa.”

Tới bây giờ Hường Tinh mới cảm thấy cô với Ngô Oánh Oánh có thể nói chung một chủ đề?

Mục Gia Âm cảm thấy vô cùng lo lắng đối với vấn đề thân thể và chỉ số thông minh của Hường Tinh lúc này.

Chỉ là, chuyện cấp bách bây giờ là buộc Ngô Oánh Oánh phải nói ra cô ta đã bỏ thuốc gì vào ly nước này.

Nhưng mà cô lại không giỏi về khoản bức cung, Mục Gia Âm nhìn thấy bóng dáng của Quyền Thiệu Viêm đang đi tới, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng. Chẳng lẽ đây là tâm ý tương thông sao? Khi cô đang suy nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm, thì Quyền Thiệu Viêm đã tới trước mặt cô.

Lúc Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy Hường Tinh đoạt lấy ly nước trái cây trong nháy mắt tâm của anh cũng ổn định lại.

Vừa thấy Quyền Thiệu Viêm nóng nảy chạy tới, Ngô Oánh Oánh đã cảm nhận được tình hình không đúng.

Vô cùng rõ ràng là nhắm về phía cô ta.

Ngô Oánh Oánh vội vàng rút khỏi tay Hường Tinh muốn bỏ chạy.

Gương mặt Mục Gia Âm trở nên sắc bén hơn vài phần, nhìn Quyền Thiệu Viêm như vậy chứng tỏ anh đã biết được chuyện gì: “Hường Tinh, ngăn cô ta lại.”

“Ừ.” Hường Tinh theo bản năng trả lời, trực tiếp chặn đường Ngô Oánh Oánh.

Ngô Oánh Oánh sốt ruột lại muốn bỏ chạy qua phía Mục Gia Âm.

Ngô Oánh Oánh tính toán tông ngã Mục Gia Âm qua một bên để mở đường, nhưng, cô ta lại quên mất Quyền Thiệu Viêm cũng ở đây.

Ngô Oánh Oánh còn chưa có chạm được vào người Mục Gia Âm, đã bị Quyền Thiệu Viêm đá một cái rất có kỹ xảo lên đầu gối, Ngô Oánh Oánh nằm bò trên mặt đất.

Ngô Oánh Oánh ngã không phải là cảnh đẹp như Mục Gia Nhan, đây hoàn toàn là tư thế chó đớp shit(vâng đây là nguyên văn).

Ngô Oánh Oánh còn chưa kịp đứng dậy, một chai thuốc đã lăn tới trước mặt cô ta.

Thấy bình thuốc trước mặt mình Ngô Oánh Oánh dứt khoát nhắm mắt lại, bộ dạng là đã nhận mệnh.

Mục Gia Âm nhìn chằm chằm vào bình thuốc kia hai giây, bất ngờ ngồi xổm xuống, cầm lấy bình thuốc bình tĩnh nhìn.

“Cô muốn hại tôi sinh non.” Tay Mục Gia Âm siết chặt lấy.

Ngô Oánh Oánh bị giọng nói âm trầm của Mục Gia Âm dọa, cơ thể co rúm lại.

Mà cơ thể của Mục Gia Nhan ở cách đó không xa cũng run rẩy một phen, Ngô Oánh Oánh này, làm việc sao lại không cẩn thận như vậy, bình thuốc cũng bị người ta phát hiện ra. Đáng lẽ ra cô ta không nên tính kế lên loại bao cò này mới đúng, chỉ là, phải làm sao để lừa không dính thân đây.

Mục Gia Nhan cúi đầu suy nghĩ một hồi, hình như tên kia theo lời cô đã rời đi rồi thì phải. Vừa nghĩ tới đó, lí trí Mục Gia Nhan lại cứng lên. Giả vờ cúi đầu nói chuyện với người con trai bên cạnh: “Sao cô ấy lại nằm ở đó? chị của em hình như rất tức giận, không biết đã xảy ra hiểu lầm gì, cô ấy đã làm gì mà chọc giận chị em như vậy chứ.”

Trong lời nói có vài phần lo lắng mơ hồ cho Ngô Oánh Oánh.

Bạn trai bên cạnh ánh mắt khen ngợi nhìn Mục Gia Nhan, mặc dù đầu tiệc Mục Gia Nhan đã nháo loạn thành một chuyện cười, nhưng mà hành vi sau này của cô ta lại khiến người khác nghĩ đó chỉ là hiểu lầm.

Quan hệ của Mục Gia Nhan với Ngô Oánh Oánh cũng không tốt lắm, vậy mà Mục Gia Nhan lại bằng lòng bảo hộ cho Ngô Oánh Oánh. Mục Gia Nhan quả nhiên là người lương thiện trong sáng mà, tên con trai nghĩ như vậy, ánh mắt say đắm dần lên người Mục Gia Nhan.

“Nói.” Thấy Ngô Oánh Oánh không trả lời, Quyền Thiệu Viêm không kiềm được cơn giận, môi mòng dần mím lại thành một đường thẳng.

Ba người Hường Tinh đã rất quen thuộc với tính cách của Quyền Thiệu Viêm, giờ phút này đều tự động cách xa anh.

“Tôi sai rồi, thật xin lỗi.” Ngô Oánh Oánh không dám đứng dậy, cũng không màng tới mặt mũi, co người lại, người quỳ trên mặt sàn lớn tiếng nhận sai, cuối cùng cô cũng không hại được Mục Gia Âm, kẻ thức thời là trang tuần kiệt, sớm nhận sai nói không chừng còn có thể được khoan hồng.

“Đợi một chút, chị nói cái gì.” Ngô Oánh Oánh cẩn thận nhớ lại lời của Mục Giai Âm, lại nhìn bình thuốc trong tay Mục Giai Âm, mới mê mang mở miệng: “Cái gì hại chị sinh non, đó thuốc gây nôn... Tôi, tôi chỉ muốn khiến cô xấu mặt mà thôi.”

Cô ta với Mục Giai Nhan là kẻ thù, thấy Mục Giai Nhan nhờ có Mục Giai Âm mà nở mày nở mặt như vậy, cô ta sao có thể nuốt trôi cơn giận này? Huống chi có người nói Tà Trí Viễn thích Mục Giai Âm, chính cô ta cũng thấy ánh mắt của Tà Trí Viễn thỉnh thoảng dừng trên người Mục Giai Âm.

Lúc đó cô ta mới nghĩ ra ý định này, dù sao thì sao khi nôn xong, cô ta cũng có thể đổ là do Mục Giai Âm bị nôn nghén không liên quan tới cô ta.

Người đưa cho cô ta bình thuốc này, thuốc này các minh tinh dùng để giảm cân rất tốt, không có bất cứ tác dụng phụ nào. Cô ta mới can đảm dùng loại thuốc này, về phần hại Mục Giai Âm sinh non? Cho cô ta mười cái can đảm cô ta cũng không dám làm.

“Mấy năm nay tôi đều ở nước ngoài, cô nghĩ tôi không phân biệt được mấy chữ tiếng anh này sao?” Mục Giai Âm cầm bình thuốc giơ trước mặt Ngô Oánh Oánh nói: “Biết tác dụng của thuốc này là gì không?”

Cô ta không thích học mấy thứ này nên hoàn toàn không biết, tâm Ngô Oánh Oánh đột nhiên nặng tịch, lắp bắp mở miệng: “Cái, cái gì?”

Hương Tinh đang đứng cách xa bỗng nhiên chạy lại bên cạnh Mục Giai Âm, cầm lấy bình thuốc trên tay Mục Giai Âm, sau đó há to miệng ra, nhin không được mà chửi tục: “Mẹ nó, lão tử bị lừa ăn thuốc sảy thai.”

Hương Tinh nói xong ném bình thuốc trên tay cho Mục Giai Âm, lại chạy như điên ra ngoài.

Hàn Từ Nghi có chút lo lắng, nhưng lại không tiện đuổi theo.

Mục Giai Âm vuốt vuốt trán, rất rõ ràng Ngô Oánh Oánh bị người ta lợi dụng: “Hàn Từ Nghi, Đường Tuấn Thần, các anh đi xem thử Hương Tinh thế nào rồi.” Mục Giai Âm nói xong lại nhìn Quyền Thiệu Viêm nói: “Chúng ta lên lầu hai nói chuyện, ở đây nhiều người nhiều miệng, thêm rắc rối nữa thì phiền.” Quyền Thiệu Viêm cũng đồng ý với cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trộm Đổi Thuốc.

Dựa theo kế hoạch củ Quyền Thiệu Viêm Đồng Lê Triệu lên lút lui khỏi đám người.

Mục Giai Nhan ở trong đoàn người nghe được đoạn đối thoại thì trợn to mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Làm sao có thể? Cô ta đưa cho Ngô Oánh Oánh rõ ràng là thuốc gây nôn, cô ta cũng không ngu tới nỗi trên chính tiệc hội của mình mà ra tay, mà cũng sẽ không giao chuyện quan trọng này cho Ngô Oánh Oánh làm.

Rốt cuộc là ai đã lên đổi thuốc?

Mục Giai Nhan nhìn Ngô Oánh Oánh bị bảo an mang lên lầu hai cơ thể run lên từng đợt, cô ta cảm giác hôm nay sẽ xảy chuyện không may nào đó.

Mục Giai Âm lên lầu lo lắng quan sát cử động của Mục Giai Nhan, nhưng cữr âm thầm nhủ mảy, liền đi lên lầu.

Bị bảo an mang vào trong phòng, bị cưỡng chế ngồi trên ghế Ngô Oánh Oánh ngày càng hoang mang hơn.

“Các người muốn làm cái gì?” Ngô Oánh Oánh cố gắng giữ giọng, nhưng vẫn không được khỏi hai cái tay cứng rắn đè trên vai mình.

Ngô Oánh Oánh thấy Mục Giai Âm mang theo ý cười lạnh nhìn mình, đại não rốt cuộc hoang mang tới cực điểm, Ngô Oánh Oánh ngoài mạnh trong yếu nói: “Tôi nói cho các người biết, nếu hôm nay các người dám làm hại tôi, Ngô gia nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.”

“Không tha cho chúng tôi.” Mấy Quyền Thiệu Viêm hơi nhíu lại: “Không cần, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho Ngô gia các người.”

Cả người Ngô Oánh Oánh chấn động, nếu Quyền Thiệu Viêm muốn ra tay đối phó Ngô gia... Mặc dù Quyền Thiệu Viêm đã tám năm không trở lại thành phố A, nên cũng không có nhiều thế lực, nhưng nếu Quyền Thiệu Viêm đã nói như vậy cô ta cảm thấy nó nhất định xảy ra.

Nếu để cha mẹ biết được chuyện này, cô ta sẽ trở thành tội nhân của Ngô gia.

Ngô Oánh Oánh lập tức không dám vùng vẫy, thành thật ngồi xuống ghế, gương mặt trang điểm bị nước mắt làm cho lem luốc, phần trên mặt cũng theo động tác của cô ta mà rớt xuống, nhìn không khác gì quý nữ bỏ ra từ trong địa ngục.

Kết hợp với biểu tình dữ tợn trên mặt cô ta, hai bảo vệ bên cạnh cũng không dám nhìn. Đầu năm nay mỹ nữ chỉ toàn là hóa trang mà thôi.

Xinh đẹp tự nhiên giống như Mục Giai Âm thật sự không nhiều lắm.

“Thuốc này từ đâu tới?” Quyền Thiệu Viêm thấy Ngô Oánh Oánh an tĩnh lại, mới lên tiếng hỏi.

“Là... Là một người đàn ông đưa cho tôi, hắn nói đó là thuốc gây nôn, hắn nói Tà Trí Viễn vẫn luôn nhìn Mục Giai Âm, hắn nói Tà Trí Viễn thích Mục Giai Âm, Mục Giai Nhan lại được nhờ vào danh tiếng của Mục Giai Âm, lúc đó tôi mới nghĩ tới chuyện đối phó với Mục Giai Âm” Mục Giai Nhan bên kia được đủ loại đàn ông vây quanh, lúc nào cũng nhìn vào Mục Giai Nhan, cô ta tự nhiên cũng không dám đối phó Mục Giai Nhan.

Mà Mục gia còn hai người, là Mục Giai Thu với Mục Giai Âm.

Cô ta thấy Mục Giai Thu gương mặt cao quý lãnh diễm nên cũng không dám xuống tay, cho nên liền chọn Mục Giai Nhan trông có vẻ ôn nhu dịu dàng hơn nhiều. Hơn nữa, Tà Trí Viễn vẫn cứ luôn nhìn Mục Giai Âm.

Tà Trí Viễn Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm rét lạnh thêm vài phần.

Trên mặt Mục Giai Âm cũng lộ ra nụ cười đùa cợt, nơi đông người, Tà Trí Viễn luôn luôn tránh tiếp xúc với cô, sao có thể nhìn chằm chằm vào cô được? Hôm nay Tà Trí Viễn sẽ gặp mặt vị Hoàng Khắc kia, Tà Trí Viễn muốn nhìn, cũng là nhìn đi động của hắn ta.

“Thật đó.” Ngô Oánh Oánh tưởng Mục Giai Âm không tin lời của mình, tranh thủ giải thích: “Tôi có nhìn qua Tà Trí Viễn mấy lần, đều thấy hắn ta nhìn cô.”

Tà Trí Viễn lá gan cũng lớn thật, may Quyền Thiệu Viêm hơi nhú rồi lại gián ra, cũng không uống phí sắp xếp của anh.

Dựa theo lẽ thường, Tà Trí Viễn tuyệt đối sẽ không nhìn cô, là Tà Trí Viễn cố tình diễn trò cho Ngô Oánh Oánh thấy? Tà Trí Viễn muốn hại cô sinh non? Mục Giai Âm lập tức lắc đầu, tâm tư ngày hôm nay của Tà Trí Viễn đều tập trung trên người Hoàng Khắc, không có khả năng phân tâm vào chuyện khác.

“Người đàn ông đưa thuốc là ai?” Mục Giai Âm lại hỏi.

“Là...” Ngô Oánh Oánh suy nghĩ thật lâu, mới xấu hổ nói: “Tôi cũng không biết.”

Bây giờ mặt mũi người đàn ông kia như thế nào cô ta cũng không nhớ rõ, dáng dấp của hắn ta thật sự quá bình thường, phong cách cũng rất bình thường, lúc đó cô ta chỉ nghĩ đến chuyện bị Mục Giai Nhan đoạt đi hết danh tiếng, ngay cả bạn trai của cô ta cũng vây bên người Mục Giai Nhan, thì đột nhiên có một người đàn ông đến gần. Cô ta nói với người đàn ông đó mấy câu, sau đó người đàn ông đó tức giận đưa cho cô ta một chai thuốc, nói muốn cho chị em Mục gia đẹp mặt.

Cô ta nghĩ hại Mục Giai Âm ới hết ra thì chỉ cần đổ cho việc bị nôn nghén, nhưng ai ngờ, bình thuốc của lại bị người ta cầm đi.

“Cô cảm thấy tên đàn ông là người của ai?” Mục Giai Âm nghĩ ngợi một lát, sau đó mới hỏi Ngô Oánh Oánh.

“Cái gì người của ai.” Ngô Oánh Oánh còn chưa tiếp nhận được, chuyện này là do người ta thiết kế.

Thật là ngu hết chỗ nói.

Mục Giai Âm bóp chặt cổ tay.

Mục Giai Âm nhìn đầu tóc hỗn loạn, quần áo xộc xệch của Ngô Oánh Oánh rồi nói: “Em cảm thấy không phải là Tà Trí Viễn, anh nói thử xem?”

“Tà Trí Viễn?” Ý của Giai Âm là đổ hết chuyện này lên đầu Tà Trí Viễn sao? Quyền Thiệu Viêm phối hợp ừ một tiếng, mới lại nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ngô Oánh Oánh không lên tiếng.

Chờ sau khi Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm đi khỏi, Ngô Oánh Oánh mới lộ ra nụ cười sau khi sống sót. Sau đó Ngô Oánh Oánh mới thoải mái đứng lên, sau đó giẫm lên ghế dựa sau lưng mình, vừa giẫm lại đạp mạnh mấy cái, giống như phát tiết hết bất mãn trong lòng.

Đơn giản như vậy đã bỏ qua cho rồi sao? Cô ta còn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm sẽ dùng thủ đoạn nào đó đối phó mình nữa chứ.

Quả nhiên giống như lời đồn đại ở bên ngoài, Quyền Thiệu Viêm cưng chiều Mục Giai Âm hoàn toàn là do đứa bé trong bụng kia, chỉ cần không làm tổn thương đến đứa bé kia, thì mọi chuyện đều ôn hòa cả.

Ngô Oánh Oánh đã quên mất mấy lời vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm, cô ta nghĩ rằng mấy lời vừa rồi của Quyền Thiệu Viêm chỉ là uy hiếp ngoài miệng mà thôi.

Ngô Oánh Oánh vỗ vỗ thân thể của chính mình, ánh mắt ác độc thêm vài phần.

Câu nói cuối cùng của Mục Giai Âm là giải vây cho Tà Trí Viễn sao? Chẳng lẽ Mục Giai Âm cũng giống Mục Giai Nhan có ý đồ muốn quyến rũ Tà Trí Viễn? Thật là một ô hồ ly tinh mà.

Chờ cho đến khi ra tới ngoài cửa, Quyền Thiệu Viêm mới nói: “Là Mục Giai Nhan làm”

“Em cũng nghĩ như vậy.” Mục Giai Âm gật đầu: “Trước đó nó gần như không dám nhìn em, nhưng mà sao anh lại biết được?”

Quyền Thiệu Viêm bắt được người đàn ông kia rồi sao?

Mục Giai Âm nghi ngờ nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu mũi chạm vào chóp mũi Mục Giai Âm nói: “Thật thông minh, trước bữa tiệc Đồng Lê Triệu thấy một người đàn ông vội vã chạy từ công nhân viên đi ra, liền cho người bắt hẩn, bây giờ cũng có chút công dụng rồi.”

“Nhưng người muốn hại em sinh non chắc không phải cô ta đâu.” Mục Giai Âm liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, lui về phía sau kéo dài khoảng cách nói, Mục Giai Nhan cũng không có ngu ngốc như vậy đâu.

“Ừm.” Quyền Thiệu Viêm nhìn tin tức Đồng Lê Triệu gửi qua nói: “Người đàn ông kia làm theo lời của Mục Giai Nhan đi tới kích thích Ngô Oánh Oánh, mà bình thuốc kia cũng là Mục Giai Nhan đưa cho hẩn, cũng không cho qua ta người nào.”

Theo lời của hẩn ta, thuốc Mục Giai Nhan đưa cho hẩn thật sự là thuốc gây nôn, lúc ấy Mục Giai Nhan còn dặn dò hẩn bảo Ngô Oánh Oánh không được bỏ nhiều quá ba viên, nếu không sẽ xảy ra sự cố. Mà sự cố này đương nhiên là liên quan đến đứa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Diễn Trò.

Biết rõ dùng quá liều sẽ hại cô sanh non, vậy mà Mục Giai Nhan vẫn đưa thuốc này cho Ngô Oánh Oánh, thật ra thì trong lòng Mục Giai Nhan vẫn hi vọng một tia may mắn đi, hi vọng cô sanh non.

Mục Giai Âm nhớ lại chuyện ở tiệm bánh ngọt, Mục Giai Nhan dùng kế, muốn gạt chân khiến cô ngã.

“Bọn người đó anh sẽ dọn dẹp, em chỉ cần xem diễn là được rồi.” Quyền Thiệu Viêm hung hăng gõ đầu Mục Giai Âm giọng nói đầy hận ý nói: “Sau đó chúng ta nói một chút về vấn đề của em.”

Bị cốc một cái, Mục Giai Âm đau tới nỗi nước mắt trào ra.

Cầm thú, Quyền Thiệu Viêm nổi giận rồi!

“Biết rõ nước trái cây có vấn đề, em vẫn để cho cô ta đưa tới bên miệng?” Có trời mới biết thời điểm thấy Mục Giai Âm bị ép uống nước trái cây trong lòng anh lo lắng như thế nào. Lúc đó anh thật sự hi vọng mình có khả năng thuận đi (Dịch chuyển không gian), hoặc chân mình có thể dài thêm một chút nữa.

“Em chỉ muốn xem thử mục đích của cô ta mà thôi.” Cô còn tưởng Ngô Oánh Oánh có quan hệ gì với Quyền Thiệu Viêm, cho nên mới khách sáo vài câu. Ai biết được, chuyện này lại dính tới Tả Trí Viễn.

“Em nói rất đúng tình hợp lý nhỉ?” Quyền Thiệu Viêm nhũn mảy, là do anh đối với Mục Giai Âm quá tốt, cho nên Mục Giai Âm mới không kiêng nể gì, thậm chí lấy bản thân mình làm mồi nhử?

Cô không biết đó là thuốc hại cô sinh non mà. Sau đó cô cũng rất tức giận, với lại, lúc đó cô cũng nắm chắc thời cơ có thể tránh được ly nước trái cây kia.

Sao Quyền Thiệu Viêm lại không tin tưởng vào năng lực của cô như vậy chứ? Tránh một ly nước trái cây thôi mà cũng không là chuyện mà bộ đội đặc chủng như Quyền Thiệu Viêm mới làm được.

Quyền Thiệu Viêm ngược lại càng tức giận, không thể nào nói lý với Mục Giai Âm. Mục Giai Âm nhìn cầu thang xoắn ốc dưới chân mình, trầm nghĩ, hay là giả vờ ngã một cái? Nếu mà giả vờ bị ngã, Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ tiếp được cô. Sau đó... Càng tức giận hơn.

Mục Giai Âm ngượng ngùng sờ mũi của chính mình, ngoan ngoãn đi theo sau Quyền Thiệu Viêm

“Quyền Thiệu Viêm” Thấy Quyền Thiệu Viêm không phản đối Mục Giai Âm cẩn thận khoát tay Quyền Thiệu Viêm: “Anh muốn đối phó với Mục Giai Nhan và Ngô Oánh Oánh như thế nào?”

Này tuyệt đối là tìm đề tài.

Quyền Thiệu Viêm phối hợp không thêm đề ý.

Ân, Quyền Thiệu Viêm phối hợp thực sự là cảm xúc mà.

Mục Giai Âm trong nháy mắt liền 囧.

Quyền Thiệu Viêm nói cũng không thêm nói với cô, về phần bảo bối cực cung sao, hừ, mẹ đứa bé cũng là bảo bối.

Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm cùng đi xuống trên mặt đều lộ vẻ không vui.

Trong lòng Mục Giai Nhan lo lắng muốn đi tới, nhưng cuối cùng lại không dám tiến lại.

Mục Giai Nhan đã thấp thỏm như vậy, người xung quanh tự nhiên cũng không dám làm phiền Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm.

Sau một lúc lâu, sửa sang lại diện mạo trang phục Ngô Oánh Oánh mới khoan thai xuất hiện.

Thấy dáng vẻ giống như không xảy ra chuyện gì của Ngô Oánh Oánh, nhưng mà Ngô Oánh Oánh muốn hại Mục Giai Âm sinh non đó, dù Ngô Oánh Oánh có giải thích cô ta không có ý, chẳng lẽ, Quyền Thiệu Viêm cứ như vậy bỏ qua cho Ngô Oánh Oánh.

Ngô Oánh Oánh cũng không thấy lúc này mình mất mặt như thế nào, giống như đổi thành một người khác.

Hơn nữa, cô ta cũng rất rõ ràng địa vị của Mục Giai Nhan trong lòng Quyền Thiệu Viêm, đợi đến khi Mục Giai Âm sinh con xong, hừ, Mục Giai Âm cứ chờ bị thất sủng đi, đến lúc đó cô ta nhất định sẽ cười nhạo Mục Giai Âm.

Bây giờ Ngô Oánh Oánh vẫn nhớ rõ nụ cười như có như không trên khóe môi của Mục Giai Âm. Ý cười nhợt nhạt mang theo sự bất đắc dĩ, so với châm chọc còn chói mắt hơn.

Tuy Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm không nhằm vào Ngô Oánh Oánh, cô ta cũng không dám nhằm vào Quyền Thiệu Viêm, chỉ dám đứng cách xa Quyền Thiệu Viêm, da. mới có gan cười nhạo Mục Giai Âm.

Âm nhạc đã bật lên từ sớm, mặc dù Mục Giai Âm không nghe thấy được Ngô Oánh Oánh nói gì, nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết Ngô Oánh Oánh nói cái gì.

“Quyền Thiệu Viêm, đều tại anh.” Mục Giai Âm ủy khuất: “Nếu lúc này ở trên lầu, anh chịu giáo huấn Ngô Oánh Oánh một chút, cô ta cũng sẽ không dám đi nói bậy bạ như vậy.”

Vì muốn giáo huấn Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm quyết định mặc kệ cô.

Lại không đề ý tới cô, Mục Giai Âm tựa vào vai Quyền Thiệu Viêm, thừa dịp người xung quanh không ai chú ý, lặng lẽ quay đầu, hôn một cái lên cổ Quyền Thiệu Viêm: “Quyền Thiệu Viêm, em biết sai rồi... Anh đừng không đề ý tới em nữa.”

Mục Giai Âm nói chuyện cực kì uất ức, giọng nói cũng chứa ba phần ý khóc.

Cổ tình khi Mục Giai Âm nói từng chữ, đôi môi cứ lướt qua cổ anh tự như lông vũ quét qua.

Không đề ý tới Mục Giai Âm, đúng là nan đề mà.

Mục Giai Nhan vẫn luôn suy nghĩ rốt cuộc sai lầm ở đâu, chai thuốc là do chính tay cô ta đưa cho người đàn ông kia. Cô ta cũng theo dõi lúc gã ta đưa thuốc cho Ngô Oánh Oánh, rồi sau đó, Ngô Oánh Oánh lập tức bỏ thuốc đó vào ly nước trái cây, nhưng tiếp theo, sao chai thuốc lại bị lấy ra?

Hơn nữa, chai thuốc kia xác thực là thuốc gây nôn, chính cô ta đã tìm người thử nghiệm rồi.

Mục Giai Nhan đột nhiên nhớ lại, lúc cô ta đưa da. chai thuốc cho tên kia, đã cảm thấy hình dạng chai thuốc hình như không giống lắm. Chẳng lẽ, chai thuốc bị đánh tráo khi vẫn còn trên người cô ta? Cô ta đưa cho tên kia thật sự là thuốc sảy thai?

Mục Giai Nhan chỉ cảm thấy trên trán một mảng mồ hôi, rốt cuộc là ai tình kẻ cô ta?

Mục Giai Nhan vô thức uống hết ly rượu, càng uống càng thấy nóng, không chỉ trên trán, trên lưng cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Tả Trí Viễn bên kia mới vừa cùng Hoàng Khắc bàn xong công việc, đang vô cùng cao hứng chuẩn bị đi về, muốn hỏi thử tại sao Mục Giai Thu lại quyết định buông tha Mục Giai Âm, thì bị người ta đánh cho bất tỉnh.

Trong đại sảnh đủ loại màu sắc, mọi người khiêu vũ thành vòng tròn trông vô cùng vui vẻ, không biết có trò hay đang sắp xảy ra.

Rất nhanh, một âm thanh vang khắp đại sảnh: “Không thấy Mục Giai Nhan đâu.”

Mặc dù nhân vật chính Mục Giai Nhan bị phần lớn mọi người bỏ qua, nhưng dù sao người ta cũng là nhân vật chính. Bạn trai Mục Giai Nhan lo lắng chạy khắp nơi tìm kiếm Mục Giai Nhan, cậu ta chỉ đi toilet có một lát, vì sao đi ra lại không thấy Mục Giai Nhan đâu nữa rồi?

Trong lòng Mục Giai Âm biết rất rõ ánh mắt liếc nhìn Quyền Thiệu Viêm rồi nói: “Mau đứng lên, chuẩn bị diễn trò thôi.”

Quyền Thiệu Viêm lại lười biếng ngồi trên sofa không chịu đứng lên: “Em có vẻ thích đi xem diễn với diễn kịch quá nhỉ.”

Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm không động, bản thân cũng không động luôn: “Vậy sau này em không xem cũng không diễn, chỉ nói với anh làm với anh thôi có được không?” da.

Đừng nói là do chuyện hồi nãy chứ, tới giờ mà Quyền Thiệu Viêm vẫn còn giận sao.

Hon nữa hình như quyền rũ vô dụng rồi!

Quyền Thiệu Viêm giống như có hơi khó hiểu, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy bây giờ chúng ta lên giường làm.”

“Muốn đi thì tự mình đi.” Mục Giai Âm đứng dậy.

Quả nhiên quyền rũ đối với sắc lang như Quyền Thiệu Viêm vẫn rất hữu dụng

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới đứng lên, một tay ôm lấy thắt lưng Mục Giai Âm: “Giai Âm, một lời đã nói, không được thay đổi.”

“Em cũng không phải quân tử, mấy cái này đối với em vô dụng.” Biết Quyền Thiệu Viêm không tức giận, Mục Giai Âm không khách khí khiêu khích lại.

“Không liên quan, anh là quân tử.” Quyền Thiệu Viêm dịu dàng vén tóc Mục Giai Âm ra phía sau, tay lại ở trên tai Mục Giai Âm niết nhẹ một cái: “Sâu thăm trong lòng anh nói chúng ta đã nói được thì phải làm được.”

Quyền Thiệu Viêm anh là đồ cảm thụ.

Ở cửa cầu thang rút cuộc cũng có người nói: “Vừa rồi tôi thấy Mục Giai Nhan đi lên lầu.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Quan Hệ Phức Tạp.

Bữa tiệc lập tức xôn xao, ca khúc đang hát cũng dừng lại.

Nhìn bộ dáng khẩn trương của bạn trai Mục Giai Nhan, tất cả mọi người đứng im lặng đều nghĩ thầm chẳng lẽ Mục Giai Nhan gặp chuyện gì? Nghĩ như vậy, gần như mỗi người đều nảy sinh tâm tư riêng.

Đương nhiên, tâm tư mỗi người đều không giống nhau.

Bạn trai Mục Giai Nhan vội vã chạy lên lầu hai.

Lầu hai chủ yếu đều là nơi các cặp đôi yêu đương nói chuyện, cũng có không ít người không thích không khí ồn ã dưới lầu, tìm nơi yên tĩnh uống rượu nói chuyện phiếm, hoặc nói chuyện làm ăn buôn bán.

Nghe thấy người dưới lầu nhao nhao ồn ã bảo muốn tìm Mục Giai Nhan, tự nhiên sẽ có người chỉ đường.

Lầu hai gồm có bốn căn phòng, Mục Giai Nhan lại ở căn phòng cuối cùng.

Người chỉ đường kia cũng không xác định lắm, vì Mục Giai Nhan đi từ cầu thang lên rồi vào căn phòng đó, anh ta cũng chỉ đứng ở ban công uống rượu thỉnh thoảng liếc nhìn thử thôi. Bởi vì thiết kế của khách sạn, anh ta cũng chỉ nhìn được đại khái.

Bạn trai Mục Giai Nhan cũng không hỏi gì thêm, vội vã chạy về phía căn phòng kia.

Cuối cùng, tất cả các phòng đều mở cửa hết.

Tiệc sinh nhật của Mục Giai Nhan lần này bao trọn cả khách sạn, vì vậy cửa phòng đều được mở, khóa cửa thì chứng tỏ có người, không có phòng nào khóa như vậy là không có ai ở đây?

Không lẽ Mục Giai Nhan mất tích?

Bạn trai Mục Giai Nhan cau mày do dự không biết có nên tới quầy rượu xem thử không, hồi nãy anh ta thấy Mục Giai Nhan cứ uống rượu liên tục, anh

thật sợ sợ Mục Giai Nhan một thân một mình sẽ gặp chuyện không may.

“Các người nghe thử, hình như căn phòng cuối cùng kia có người thì phải?” Ngô Ngôn Tín đột nhiên nghe được tiếng thở dốc của một nam một nữ truyền tới từ căn phòng cuối cùng.

Người ở đây chỉ cần có kinh nghiệm, đều biết hai người trong căn phòng đó đang làm cái gì.

Ở trong bữa tiệc mà lại làm chuyện này, còn không đóng cửa? Mọi người ai cũng muốn biết người trong kia là ai.

Chỉ tiếc ở đây toàn là người trưởng thành, chủ động phá hư chuyện tốt người ta đúng là không hay lắm.

Ngay cả bạn trai Mục Giai Nhan cũng dừng bước. Mặc kệ bên trong có phải Mục Giai Nhan hay không, anh cũng xấu hổ không dám mở cửa. Chỉ cần anh mở cửa, nhất định sẽ bị người khác ghi hận.

Bạn trai Mục Giai Nhan lui về phía sau một bước, đang muốn nói nên đi chỗ khác tìm Mục Giai Nhan, bỗng nhiên có một dáng người lão đảo tiến tới vài bước, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Đàm Kinh Tân khoe miệng khê cong, dáng vẻ yêu mị phong tình, ngay cả tây trang đen nghiêm chỉnh trên người cũng không che được khí chất yêu nghiệt tỏa ra.

Đàm Kinh Tân vô cùng tự nhiên lấy tay chống tường cười khanh khách, lúc đầu tiếc hận, giống như đang cảm thán hành động ngu ngốc của Ngô Ngôn Tín.

Mục Giai Nhan giật giật khoe môi, tuy cô không biết Đàm Kinh Tân hành động như thế nào.

Nhưng mà, cô chắc chắn là Đàm Kinh Tân làm. Chỉ có Đàm Kinh Tân chỉ sợ thiên hạ không loạn, mới làm ra loại chuyện này.

Người nào muốn chinh cậu?

Ngô Ngôn Tín nhanh chóng đứng dậy, vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi bị người ta đẩy, không phải cố ý...”

Theo Đầu Ngô Ngôn nâng lên, trong mắt cậu hoàn toàn bị thay thế bằng kinh ngạc, phần nộ cùng không thể tin.

“Đó không phải...” Một cô gái trong đám người kêu lên.

Mục Giai Âm còn chưa kịp nhìn rõ hai người trong kia, mắt đã bị hai tay Quyền Thiệu Viêm che lại. Không cần nghĩ cũng biết, trong kia nhất định là chuyện thiếu nhi không nên nhìn.

Thấy hành động như vậy của Quyền Thiệu Viêm, mấy bạn trai của các cô gái cũng tự giác che mắt mắt bạn gái mình lại.

Hai người trên giường hoàn toàn không mặc gì.

Từ đầu đến chân trần như nhộng, gắt gao quấn lấy nhau.

Thậm chí, bọn họ còn nghe được tiếng kêu đầy kích thích của hai người trên giường kia.

Chính xác mà nói, Mục Giai Nhan kêu càng ngày càng lớn.

Đột nhiên bị nhiều người nhìn, dù cho thần trí của Mục Giai Nhan còn đang mơ màng, cũng phải tỉnh táo lại. Nghe được giọng nói của Ngô Ngôn Tín thì chậm lại, Mục Giai Nhan cùng Tả Trí Viễn đồng thời quay đầu lại, cùng nhau quay đầu, càng đưa tới nhiều tiếng hít lạnh của mọi người hơn.

Thật là một nam một nữ, nhưng chuyện đáng kinh hãi là chuyện khác.

Không phải nói Mục Giai Nhan rất thanh thuần sao? Nhìn tư thế này của hai người, so với Mục Giai Nhan trong truyền thuyết hình như không giống nhau lắm, hơn nữa, còn dùng tư thế này, Mục Giai Nhan vậy mà không phải là xử nữ, nếu là xử nữ sao có thể làm ở tư thế này mà hưởng thụ như vậy? chỉ sợ bị đau tới khóc nức lên rồi.

Còn có Tả Trí Viễn, nghe nói là người rất nghiêm túc, biết vuron lên. Mấy năm nay dù đôi khi cũng truyền ra vài scandan, nhưng thủy chung vẫn không có chứng cứ.

Trong cái vòng này, đàn ông chỉ cần có chút danh tiếng, người nào mà không bị scandan dính thân? Tả Trí Viễn như vậy còn rất ít, hơn nữa diện mạo của Tả Trí Viễn trong đám người cũng coi như xuất chúng, ở đây cũng có không ít tam hồn thiếu nữ thầm mêm Tả Trí Viễn, ai ngờ Tả Trí Viễn không thấy xuất hiện tại bữa tiệc, thì ra là ở cùng với Mục Giai Nhan làm loại chuyện này.

Ở đây cũng có không ít đàn ông ngầm bực bội.

Đàn ông quý dưới váy thạch lựu của Mục Giai Nhan không ít, nhưng nhìn thấy nữ thần trong lòng mình lại cũng tên đàn ông khác phóng đăng trên giường, những người tên này trừ bỏ bề ngoài khinh bỉ Mục Giai Nhan, thì trong lòng cũng đang ảo tưởng ước gì tên đàn ông kia là mình.

Nhưng đơn thuần như Ngô Ngôn Tín chỉ biết tức giận phần nộ mà thôi.

Mục Giai Nhan mấy ngày trước còn ngăm ra ám hiệu với cậu, chính cậu cũng cảm thấy mình có khả năng? Không ngờ cô ta hôm nay lại cùng Tả Trí Viễn lăn giường?

Tả Trí Viễn lại càng hận hơn, gã ta liếc nhìn xung quanh nhưng chỉ thấy Quyền Thiệu Viêm đang gắt gao bảo vệ Mục Giai Âm.

“Mục Giai Nhan, chuyện như vậy cô cũng dám làm sao?” Hai mắt Ngô Ngôn Tín đỏ lên.

Mục Giai Nhan cả một thời gian dài đối với tình cảm của cậu không lạnh không nóng luôn giả vờ cao quý, không ngờ Ngô đại thiếu gia cậu đối với Mục Giai Nhan chỉ là một cái vỏ xe phòng hồ?

Ngô Ngôn Tín cậu cũng là ngăm thia vàng mà lớn, muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng có? Nhưng cậu lại thích Mục Giai Nhan, oanh oanh yến yến bên người đều không có.

Hơn nữa Mục Giai Nhan cũng không cự tuyệt cậu thân cận, làm cậu tưởng Mục Giai Nhan đã ngầm đồng ý sự tình của bọn họ.

Sắc mặt Mục Giai Nhan đã trắng lại càng trắng hơn.

Thì ra không phải là uyên ương đã kịch mà là tình tay ba? Người ở đây đều nhìn sắc mặt cứng ngắt của bạn trai Mục Giai Nhan, trong đầu không ít người đã tưởng tượng cảnh tình tay bốn đầy màu sắc, thật sự là máu chó hơn cả ‘Trái Tim Mùa Thu’ nữa(Tên phim chỗ người ta đó ta không biết đâu)

“Các người...” Tay Mục Giai Nhan che hai bên thái dương, hoảng sợ hét to nói: “Đã xảy ra chuyện gì, sao tôi lại ở chỗ này?”

Bọn họ đều biết chuyện gì xảy ra, Mục Giai Nhan còn giả vờ cái gì?

Tả Trí Viễn phản ứng nhanh nhẹn, một tay lấy ga giường phủ lên người gã với Mục Giai Nhan. Cuối cùng cũng an ủi con mắt của mọi người.

Trên mặt các cô gái ở đây không kiêng nể mà đều nở nụ cười, bọn họ đã sớm nhìn không quen gương mặt giả vờ ngây ngô của Mục Giai Nhan. Kịch xem cũng đủ rồi, Quyền Thiệu Viêm thật sự không muốn ở đây nữa, tiếng lên một tay bắt lấy Ngô Ngôn Tín đang giận giữ chân vẫn kéo ra, sau đó mới đóng cửa lại, nhú mặt mày đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nam Cạn Bã Nữ Cạn Bã.

Mà Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm ôm chặt trong ngực, mọi người ở đây đại khái từ đầu đến đuôi đều nghĩ Mục Giai Âm không biết nam nữ trong căn phòng này rốt cuộc là ai.

Chắc là Quyền Thiệu Viêm cảm thấy mất mặt thôi.

Quyền Thiệu Viêm đi rồi, những kẻ muốn nịnh bợ Quyền Thiệu cũng theo đuôi nó.

Những người còn lại cũng lục tục đi ra, chỉ còn lại Ngô Ngôn Tín giống như phát điên liên tục gõ cửa, cuối cùng bị người Ngô gia nhìn không nổi mà kéo xuống.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mục Giai Nhan đẩy mạnh Tả Trí Viễn, giống như phát điên.

“Sao lão tử biết được.” Bị người ta coi như chuyện cười vậy xem, Tả Trí Viễn là lần đầu bị như vậy. Xảy ra chuyện này, hình tượng ‘chính nhân quân tử’ nhiều năm gã bồi đắp hoàn toàn sụp đổ.

Bị ghen một bụng, Mục Giai Nhan cũng bắt chước hình tượng nhu nhược trước đây, cực kì sắc bén, ngẩng cao đầu giống như đang chọi gà: “Là anh làm đúng không? Nhất định anh thấy chị tôi giả cho Quyền thiếu, không cam lòng, nên muốn kéo tôi xuống nước chứ gì?”

Mục Giai Nhan nói xong thì tiến tới, móng tay được vẽ tinh xảo vỗ lấy mặt Tả Trí Viễn.

“Mục Giai Nhan, cô muốn làm gì lão tử.” Tả Trí Viễn một phát bắt được hai tay của Tả Trí Viễn, trong mắt âm u nói: “Ngay từ đầu, là cô quyền rũ lão tử.”(Kẹo bày tỏ:Môe nó chứ lộ mặt ra rồi một câu lão tử hai câu lão tử, cứ như tên thất học vậy.)

Tay Mục Giai Nhan bị nắm lấy, cô ta liền giơ chân đạp Tả Trí Viễn.

Tà Trí Viễn thấy Mục Giai Nhan chưa từ bỏ ý định, trực tiếp bẻ tay Mục Giai Nhan ra phía sau, Mục Giai Nhan ngay lập tức cảm nhận được tiếng nứt ở xương cổ tay, lòng bàn tay đau đớn truyền đến khắp tứ chi.

Mục Giai Nhan không dám nói tiếp nữa, lúc này cô ta mới phát hiện người đàn ông luôn ôn nhu như ngọc trước mặt mình lại có một mặt điên cuồng dã thú như vậy.

Sau khi làm vậy, trên mặt Tà Trí Viễn hiện lên một tia hả giận. Chỉ là lòng mảy mềnh tối tăm hơn: “Rốt cuộc cô đắc tội người nào?”

Anh ta và Mục Giai Nhan nhất định là bị chuốc xuân được.

Sau khi bàn xong chuyện với Hoàng Khắc, Tà Trí Viễn bỗng cảm thấy người nóng như lửa đốt, tinh thần cũng trở nên mơ hồ.

Mục Giai Nhan suy nghĩ nhất định thời điểm cô ta mượn rượu giải sầu có người đã lén lút bỏ được vào, sau đó hình như cô ta bị người nào đó đỡ vào phòng này, sau đó liền gặp Tà Trí Viễn.

“Tôi thì đắc tội ai được? Chính anh đã ăn trong bát, còn dòm vào đĩa, nhất định là có người phụ nữ nào đó chường mắt làm liên lụy tôi.” Mục Giai Nhan không phục, dựa vào cái gì Tà Trí Viễn đổ hết chuyện này cho cô?

“Tôi.” Tà Trí Viễn nâng cằm Mục Giai Nhan lên, từ trên cao nhìn xuống Mục Giai Nhan. Trên mặt là bộ dáng điên cuồng như dã thú bị thương: “Lão tử còn giữ mình trong sạch hơn cô nhiều, một ngày quyền rũ đủ người, là sợ người khác không biết cô thiếu đàn ông sao?”

Tà Trí Viễn nói xong nhìn một chút trên giường lại nói tiếp: “Đã sớm không còn là xử nữ lại giả trang thanh thuần, lừa được không ít đàn ông đi, đến lão tử cũng bị cô lừa.”

“Anh kéo tôi lên giường, trước mặt mọi người hủy đi thanh danh của tôi giờ còn ngậm máu phun người, ghét bỏ tôi không phải xử nữ sao?” Mục Giai Nhan thật muốn cho Tà Trí Viễn một cái tát, nhưng đau đớn ở cổ tay lại nhắc nhở cô ta, ôn nhu dịu dàng của người đàn ông này cũng chỉ là vỏ bọc mà thôi.

Thanh danh? Thanh danh của gã không phải cũng đã bị hủy luôn rồi sao?

Hơn nữa, hiện tại công ty anh ta cũng có không ít vấn đề, ngay thời buổi rối loạn này, cổ tình phẩm hạnh của gã lại xảy ra vấn đề, lần này thật sự có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được. Điềm mầu chột là, gã còn cần Mục Giai Âm làm việc cho mình, gã với Mục Giai Nhan xảy ra chuyện, Mục Giai Âm nhất định sẽ giận mình.

Ngộ nhờ Quyền Thiệu Viêm thừa cơ can thiệp thì làm sao bây giờ?

“Không nói? Chột dạ rồi sao?” Thấy Tà Trí Viễn im lặng, giọng điệu của Mục Giai Nhan càng không tốt.

Tâm tình vốn đang buồn bực, lòng mảy mềnh Tà Trí Viễn càng nhấn lại hơn, quay đầu lại, đối với gương mặt đầy tức giận mà trở nên vụn vặt của Mục Giai Nhan cho cô ta một cái tát.

Một cái tát này của Tà Trí Viễn không hề nể tình, Mục Giai Nhan bất ngờ không phòng bị, trực tiếp ngã từ trên giường xuống sàn nhà.

Trong mắt Tà Trí Viễn một điểm thương hương tiếc ngọc cũng không có: “Cô im lặng chút cho lão tử, cẩn thận suy nghĩ lại, cô đắc tội với người nào, có người muốn mưu hại chúng ta, cô tốt nhất không nên sanh sự nháo loạn nữa, có tin tôi đánh chết cô hay không?”

Mục Giai Nhan như không thể tin nhìn Tà Trí Viễn: “Đánh chết tôi? Anh có biết bên ngoài có bao nhiêu người đang nhìn không? Nếu anh còn dám đánh tôi, có tin tôi đi cáo trạng với người bên ngoài, cho người ta biết được bộ mặt thật của anh là cái dạng gì.”

“Cô dám?” Tà Trí Viễn hèn mọn nhìn Mục Giai Nhan nằm trên sàn nhà, y lấy một gói thuốc trong áo, đốt thuốc, mới miễn cưỡng áp chế được cơn giận, đại não khẽ chuyển động, đang tự tìm đối sách.

Mục Giai Nhan đương nhiên không dám, cô ta từ trước tới giờ rất để ý mặt mũi. Mới vừa rồi điên cuồng như vậy cũng làm mặt mũi cô ta mất sạch rồi.

Nhưng mà, Tà Trí Viễn thật sự khiến cô ta rét lạnh.

Chẳng lẽ nói, Tà Trí Viễn từ trước tới giờ đối với cô ta ôn nhu dịu dàng đều là giả. Hơn nữa, Tà Trí Viễn cũng biết cô ta có ý quyến rũ anh ta, nhưng vẫn nguyện ý sau lưng Mục Giai Âm quan hệ với cô ta, Tà Trí Viễn rốt cuộc có âm mưu gì?

Mục Giai Nhan bỗng cảm thấy sau lưng là một mảng mồ hôi lạnh, cô ta thật sự nhìn không thấu Tà Trí Viễn, cũng thật hối hận đã đi trêu chọc Tà Trí Viễn.

Một lúc sau, Tà Trí Viễn giống như đã nghĩ thông suốt, mới đi đến bên người Mục Giai Nhan.

Trên mặt Mục Giai Nhan vẫn còn đau xót, nhìn thấy Tà Trí Viễn đến gần, nhìn không được rung mình một cái.

Trên mặt Tà Trí Viễn hiện ra vẻ đau lòng, ngồi xổm xuống bên người Mục Giai Nhan, giọng điệu mang theo vài tia xin lỗi cùng áy náy: “Giai Nhan, lúc này anh cũng không có ý, lúc này là do anh hoàn toàn mất lý trí, em đừng giận anh có được không?”

Mục Giai Nhan lại không có dễ bị lừa như vậy, trong lòng cô ta cũng không có mềm xuống.

Mục Giai Nhan khấn trương nhìn Tả Trí Viễn nói: “Như thế nào, hối hận rồi sao, không muốn để tôi nói bộ mặt thật của anh cho người khác nghe? Để cho người ta biết, anh chính là sói đột lột cừu.”

“Giai Nhan, sàn nhà rất lạnh, anh biết thân thể của em không tốt, anh ôm em lên giường.” Tả Trí Viễn vẫn giữ vẻ mặt hối hận nhìn Mục Giai Nhan: “Vừa rồi chính anh cũng không biết tại sao mình lại làm vậy với em, Giai Nhan, dạo gần đây công ty của anh có mấy nơi thiếu hụt tiền vốn, mấy ngày nay anh vẫn luôn lo lắng chuyện này,, không điều khiển được cảm xúc, cho nên mới như vậy...”

Tả Trí Viễn nói xong liền nắm tay Mục Giai Nhan nói: “Giai Nhan, nếu em tức giận, thì đánh anh đi, đánh trả lại đi.”

Anh ta thật sự ái náy hay là giả vờ?

Cổ tay Mục Giai Nhan giờ phút này vẫn còn đau, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến hoạt động: “Thật sự, vậy tôi liền đánh anh.”

Mục Giai Nhan nói xong liền động thủ.

Tả Trí Viễn không né tránh, thậm chí còn đưa mặt ra đỡ.

Mục Giai Nhan cũng không khách khí tặng cho Tả Trí Viễn một cái tát.

Cái tát kia vô cùng ngoan lệ, Mục Giai Nhan giống như đặt toàn bộ sức lực vào cái tát này, một cái tát đi qua, nửa gương mặt của Tả Trí Viễn nhanh chóng sưng phù, Tả Trí Viễn nhắm mắt lại, che giấu đi hận ý nồng đậm trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Phạm Phải Sai Lầm.

Nhưng lúc quay đầu lại, trên mặt vẫn giữ nụ cười yếu ớt đầy hối lỗi: “Giai Nhan, em thấy khá hơn chưa, nếu còn khó chịu, thì đánh luôn nửa mặt này đi.”

“Được.” Mục Giai Nhan đồng ý ngay, tay lại giờ lên.

Tả Trí Viễn nhắm mắt lại, lông mi hơi run rẩy, giống như đang chờ đợi cơn đau đánh tới.

Thấy y có vẻ thật tình, tay Mục Giai Nhan nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của Tả Trí Viễn, nhưng là chạm đến nửa bên mặt bị đánh kia: “Có đau không?”

Tả Trí Viễn kinh hãi mở to mắt, nhìn Mục Giai Nhan kích động nói: “Giai Nhan, em không còn giận anh nữa hả?”

“Anh biết em là người như thế nào mà.” Mục Giai Nhan ủy khuất bịt môi nói: “Lúc này anh hại em mất mặt trước nhiều người như vậy, phải làm sao bây giờ?”

Quyền Thiệu Viêm cũng thấy cô ta cùng Tả Trí Viễn, không biết Quyền Thiệu Viêm sẽ nghĩ cô như thế nào.

Trước mắt, chỉ có thể bám chặt lấy Tả Trí Viễn, còn đàn ông khác thì từ từ rời tính.

“Giai Nhan, nếu em còn giận, thì đánh thêm một cái nữa đi?” Tả Trí Viễn nghiêng mặt đưa tới gần Mục Giai Nhan.

“Đã nói không đánh anh nữa đâu.” Mục Giai Nhan cúi đầu, giọng nói cũng trở nên sợ hãi: “Đợi lát nữa đi ra ngoài, giải thích mối quan hệ của chúng ta như thế nào?”

Tròng lòng Tả Trí Viễn biết rất rõ, nhưng vẫn giả vờ hiền lành nói: “Giai Nhan nói cái gì thì là cái đó, tất cả anh đều nghe em.”

“Vậy thì nói chúng ta lưỡng tình tương duyên, nhưng mà anh nhân lúc em say rượu, muốn em, em lại đang mơ mơ màng màng cũng chỉ có thể...cam chịu mà thôi.” Mục Giai Nhan tính toán, bây giờ chỉ có thể cố sức hắt hết nước mắt lên người Tả Trí Viễn.

Trước thừa nhận quan hệ của cô ta với Tả Trí Viễn, sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, cô ta lại tìm cơ cắt đứt với Tả Trí Viễn.

Mặc kệ Tả Trí Viễn có phải thật lòng với cô ta hay không, y đã không còn là lựa chọn tốt nhất của cô ta. Chỉ ông là, Quyền Thiệu Viêm sẽ không vì chuyện này mà trách tội cô ta.

“Chỉ có thể cam chịu.” Giọng của Tả Trí Viễn mang theo vài tia nhạo báng, bàn tay cũng không thành thật mà du ngoạn khắp trên người Mục Giai Nhan.

Xuân được trong người y vẫn chưa tan hết, Mục Giai Nhan lại như có như không quấy rầy y, Tả Trí Viễn đương nhiên trúng chiêu.

Hiệu lực xuân được trong cơ thể cô ta lại nổi lên, Mục Giai Nhan cũng không khống chế được cơ thể của mình.

Không khí mờ ám với kiểu diễn lại vây quanh căn phòng.

Ngay thời điểm Mục Giai Nhan còn đang trầm mê, Tả Trí Viễn lại nở nụ cười lạnh lẽo, không biết Mục Giai Nhan này có phải thiếu đàn ông lâu lắm rồi hay không, cơ thể phát tình rất nhanh.

Tả Trí Viễn chỉ cảm thấy y đã bị lừa một thời gian dài, động tác càng thêm dùng lực, khiến Mục Giai Nhan kêu rên từng trận.

Sau khi tan hết xuân được, Mục Giai Nhan mới nhớ tới, ở đây người xấu không chỉ có mình cô ta

Từ lâu cô ta đã không ưa gì Ngô Oánh Oánh luôn đối chọi với mình, bởi vậy mới cố ý thiết kế Ngô Oánh Oánh đi hãm hại Mục Giai Âm, cô ta còn muốn hại Ngô Oánh Oánh bị dính tiếng xấu.

Trước đó cô ta cũng đã chuẩn bị xuân được, nhưng xuân được này được chuẩn bị cho Ngô Oánh Oánh và Ngô Ngôn Tín.

Chỉ tiếc, xuân được của cô ta còn chưa kịp phát huy công dụng, cô ta đã nằm ở nơi này.

Mục Giai Nhan nhớ lại con người đỏ như máu của Ngô Ngôn Tín cùng với nụ cười lạnh lùng của Ngô Oánh Oánh trong đám người.

Mục Giai Nhan càng cảm thấy chuyện này nhất định không thoát khỏi liên hệ với hai người này.

Vì cái gì Ngô Ngôn Tín lại mở cánh cửa kia, nụ cười quái dị của Ngô Oánh Oánh khi nhìn cô ta là có ý gì? Nhất định là Ngô Oánh Oánh thấy chuyện xấu đã được như ý, nên cố ý cười nhạo cô ta.

“Tả Trí Viễn, không phải anh hỏi em chuyện này là do ai làm sao?” Mục Giai Nhan nhìn Tả Trí Viễn, khẳng định nói: “Em nhớ ra rồi, là Ngô Oánh Oánh làm.”

“Ngô Oánh Oánh.” Cô ta không có năng lực đó, Tả Trí Viễn phủ nhận.

“Là cô ta.” Mục Giai Nhan thấy Tả Trí Viễn không phản đối, liền phân tích: “Trước tiên cô ta nhìn em không vừa mắt đã lâu nhất định muốn hủy sạch thanh danh của em.”

Không phải Ngô Oánh Oánh thì là Ngô Ngôn Tín, Ngô gia không có người nào tốt cả!

“Chúng ta nhất định không thể bỏ qua cho cô ta, em cứ yên tâm.” Tả Trí Viễn thâm tình cắt lời của Mục Giai Nhan: “Sau chuyện này anh sẽ tự mình đi giáo huấn cô ta.”

“Vậy thì tốt.” Mục Giai Nhan thỏa mãn tựa đầu vào vai Tả Trí Viễn: “Cô ta thật ghê tởm, hại chúng ta thảm như vậy.” (KK: Xin lỗi chứ con mụ này cũng tính bỏ xuân được người ta mà còn là hại hai chị em với nhau nữa, ai ghê tởm hơn *Khinh bỉ*)

“Thật sự quá ghê tởm.” Tả Trí Viễn một bên phụ họa, một bên suy nghĩ.

Ngô gia về phương diện truyền thông vẫn có sức ảnh hưởng tương đối, mà Ngô gia còn là trung tâm chuyên phát mớ chuyện scandal, Mục Giai Nhan coi như nhắc nhở y, y có thể lên lút gặp Ngô Oánh Oánh nói vài chuyện của Mục Giai Nhan, để Ngô Oánh Oánh thông cảm cho mình, đỡ hết mọi chuyện lên vai y.

Lúc này cũng chỉ có thể phá rồi lập lại, dùng hình tượng nam nhân có trách nhiệm, gánh vác toàn bộ hậu quả, để cứu vãn lại hình tượng của y trong mắt mọi người.

Hai người Tả Trí Viễn và Mục Giai Nhan đều tự ngầm hiểu, qua chuyện này, bọn họ tạm thời không nên xuất hiện ở bất kỳ yến hội nào nữa.

Về cơ bản mà nói, hai người đều là những kẻ da mặt mỏng.

Cuối cùng, bữa tiệc dưới sự chủ trì của Mục Giai Nhan chưa tới mười một giờ đã tan rã. Đối với một bữa tiệc sinh nhật bình thường mà nói thì bữa tiệc này quá ngắn, ban đầu, Mục Giai Nhan tính toán là tổ chức party cả đêm.

Vừa rời tiệc, ngày hôm sau Tả Trí Viễn liền đi tìm Ngô Oánh Oánh.

Ngô Oánh Oánh cũng thấy được đáng về dây dưa của Tả Trí Viễn với Mục Giai Nhan ở trên giường, theo Ngô Oánh Oánh, chuyện này nhất định có ẩn tình, chắc chắn Mục Giai Nhan quấy rầy Ngô Oánh Oánh.

“Có phải trông anh rất suy sụp không?” Mặc dù bên ngoài Tả Trí Viễn vô cùng gọn gàng sạch sẽ, nhưng hai vành mắt đen như gấu trúc lại bán đứng tâm tình y: “Tối hôm qua anh ngủ không được ngon.”

“Chắc hôm qua anh khó chịu lắm” Ngô Oánh Oánh dánh về thẹn thùng như nữ sinh, ở trước mặt Tả Trí Viễn, cô ta luôn thu hết gai nhọn vào trong người.

“Giai Nhan so với anh còn khó chịu hơn nhiều.” Tả Trí Viễn cười nhẹ nhàng, làm ai cũng thấy được là y đang cố gắng chống đỡ.

Thấy Tả Trí Viễn giải thích thay Mục Giai Nhan, trong lòng Ngô Oánh Oánh vô cùng khó chịu, cũng thấy được mình không nhìn lầm Tả Trí Viễn. Ít nhất Tả Trí Viễn không giống Mục Giai Nhan đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác.

Ngô Oánh Oánh lắc đầu, dánh về không đành lòng nhìn Tả Trí Viễn nói: “Hôm nay em sẽ đi tìm anh hai, anh Trí Viễn, em thấy chuyện này là lỗi của Mục Giai Nhan, anh không nên tự trách bản thân mình.”

Tả Trí Viễn nhíu mày, giống như đang kiểm nén sâu khổ: “Cô ấy cũng chỉ là một cô gái, thanh danh rất quan trọng với cô, Oánh Oánh, hôm nay anh tới là có việc nhờ em, có được không?”

Nghe Tả Trí Viễn cứ liên tục giải vây thay Mục Giai Nhan, Ngô Oánh Oánh càng cảm thấy khó chịu, nhưng ngại ở trước mặt Tả Trí Viễn nên chỉ có thể cúi đầu xuống: “Anh Trí Viễn, anh cứ nói.”

“Chuyện lần này cũng không có gì đáng nói thêm, chỉ là, phiền em tận lực nói đỡ giúp Giai Nhan, dù sao chuyện này...” Tả Trí Viễn thở dài: “Với phụ nữ thanh danh rất quan trọng.”

Quan trọng! Quan trọng cái sọt len!

Ngô Oánh Oánh vốn định đáp nện hình tượng cho Mục Giai Nhan mười phần xấu xa, loại phụ nữ dám dánh không kiểm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ba Ngày Khó Khăn.

Ngô Oánh Oánh cuối cùng mới miễn cưỡng đồng ý với thỉnh cầu của Tả Trí Viễn, hơn nữa, còn có cơ hội đi ăn một bữa cơm với Tả Trí Viễn.

Buổi tối trở về, Ngô Oánh Oánh và Ngô Ngôn Tín coi như ngầm hiểu ý.

Ngô Ngôn Tín sau khi được Mục Giai Nhan giải thích không ngừng, cảm thấy chuyện này, là do Tả Trí Viễn ép buộc Mục Giai Nhan, y nghĩ về nhà chắc phải khắc khẩu một trận ác liệt với Ngô Oánh Oánh.

Không ngờ Ngô Oánh Oánh lại rất đồng tình với cách nghĩ của y, khiến hai mắt y đều sáng lên.

Sau đó, Ngô gia liền trắng trợn đưa tin, tin tức đưa ra là Mục Giai Nhan chịu mọi ủy khuất mà mọi trách nhiệm đều đổ hết lên người Tả Trí Viễn.

Tin tức vừa đưa ra, kết quả liền có ngay.

Có điều, lại giúp Tả Trí Viễn có lại danh dự. Một người đàn ông tốt chịu trách nhiệm, tìm ở đâu ra, thật là tiện nghi cho Mục Giai Nhan?

Hôm đó Mục Giai Âm sau khi xem đủ trò diễn, thì thỏa mãn ra về.

So với đái ngộ kiếp trước của Mục Giai Nhan làm với cô, chuyện xảy ra lần này của Mục Giai Nhan với Tả Trí Viễn cũng không khác gì mấy.

Sau chuyện này, Mục Giai Nhan không còn nhảy trước mặt cô diễn trò nữa, dù sao, Quyền Thiệu Viêm cũng đã thấy hết chuyện tốt của bọn họ.

Tối hôm đó trở về muộn, Mục Giai Âm trực tiếp ngủ luôn.

Đợi đến sáng hôm sau tỉnh lại, vừa mở điện thoại lên Mục Giai Âm đã bị âm thanh tin nhắn với cuộc gọi nhờ dọa cho hé hờn.

Toàn bộ cuộc gọi đều là của cùng một người-----Lăng Khải Hoa.

Chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng? Mục Giai Âm khẩn trương điện lại cho Lăng Khải Hoa.

Mà đầu dây bên kia tiếp máy ngay lập tức giống như đã tức trực đợi máy của cô từ trước vậy. Chắc là không phải có chuyện lớn gì xảy ra chứ, Mục Giai Âm quán quýt suy nghĩ, chẳng lẽ cô chưa đi làm mà công ty đã phá sản rồi sao?

Không thể như vậy được!

“Giai Âm hả?” Trên mặt Lăng Khải Hoa hiếm khi xuất hiện vẻ thân thiện: “Anh nghe Lăng Diệc Dương nói em làm điểm tâm rất lợi hại.”

“Anh có khỏe không.” Đáng lẽ chuyện này ông nội đã nói với Lăng Khải Hoa từ trước rồi chứ.

“Nếu vậy, thì ngay hôm nay em liền đi làm đi.” Lăng Khải Hoa vội vàng nói.

Mục Giai Âm cũng ngăn người: “Sao lại gấp như vậy?”

Ngày đó Lăng Khải Hoa cũng không có thái độ như vậy.

“Công ty dạo này rất thiếu người, em mau tới đi.” Lăng Khải Hoa ôm điện thoại, vẻ mặt ngọt ngào nịnh nọt, người không biết còn tưởng đầu dây bên kia là bà xã anh.

Lăng Diệc Dương và vợ của Lăng Khải Hoa nhìn bộ dáng ngu ngốc của anh, không đành lòng nhìn thẳng mà di chuyển tầm mắt.

Không phải cha nói luôn phải bình tĩnh trong mọi hoàn cảnh sao? Vì cái gì mà từ sau khi cha biết dì Giai Âm là người mà cha muốn tìm, miệng thì cười toe toét, dáng vẻ như chỉ còn thiếu chút nữa thì chạy lên bàn thờ thắp nhang vậy.

Là thiếu người tới nổi sau khi Lăng Diệc Dương về từ khoảng 12h đêm đã liên tục gọi điện cho cô, hơn nữa còn kiên trì gọi điện tới 6h sáng, chẳng lẽ mấy bác gái của công ty đã khẩn gởi theo mấy bác trai nơi công ty Tả Trí Viễn mở cửa rồi sao?

Mục Giai Âm định đồng ý, thì một người khác đã cướp lấy điện thoại của cô.

Quyền Thiệu Viêm không hề giận nhìn điện thoại nói: “Không đi.”

Giọng nói mang theo sự tức giận khi sáng sớm bị đánh thức kèm theo phần nộ vì bà xã mình bị người ta bắt cóc.

“Sao anh lại tự tiện quyết định như vậy?” Cả ngày cô ở nhà rất nhàm chán, Mục Giai Âm nói xong muốn cướp điện thoại trong tay Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm không thực sự muốn đi làm như vậy? Quyền Thiệu Viêm càng không vui, trực tiếp tháo pin điện thoại ra, cuối cùng, thế giới cũng yên tĩnh.

Lăng Khải Hoa không gọi tiếp được nữa.

Lăng Diệc Dương và mẹ cậu trờ mắt nhìn Lăng Khải Hoa vọt vào phòng bếp, cầm ra con dao play trong nhà, vẻ mặt âm trầm nói với bọn họ: “Nhà Quyền Thiệu Viêm ở đâu, anh nhất định phải chém anh ta.”

Mục Giai Âm là em gái anh! Là em gái đó! Dám đoạt em gái của anh! Anh nhất định phải băm Quyền Thiệu Viêm.

“Quyền Thiệu Viêm hình như có súng đi.” Mẹ Lăng Diệc Dương một bên cắn hạt dưa một bên nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng của chồng mình: “Nhớ nói với Quyền Thiệu giữ lại mạng sống, đừng nên bắn nổ đầu.”

Lăng Diệc Dương liếc nhìn mẹ mình một cái, chắc chắn dạo này mẹ cậu đang chơi trò CS rồi.

Lăng Khải Hoa bị vợ mình đổ một thau nước lạnh, một lúc sau mới cực kì chân chó nói với bà xã mình: “Vợ à, hay là em đi khuyên nhủ Giai Âm đi, để con bé ly hôn với Quyền Thiệu Viêm sớm một chút. Tên Quyền Thiệu Viêm kia có súng, không chừng ngày nào đó con bé sẽ bị bắn không toàn thân đấy.”

...Ba đây là nghĩ Quyền Thiệu Viêm với dì Giai Âm ngày nào cũng chơi trò CS sao.

“Anh còn có dao play.” Mẹ Lăng Diệc Dương bình tĩnh nói: “Anh tính để lại cho em bấp chân hay là cánh tay?”

....Mẹ cậu hình như thích kiểu độc ác hơn thì phải.

Lăng Khải Hoa cảm thấy toàn bộ thâm tình của mình để giao nhầm cho một cục đá vừa thối vừa cứng.

“Dù sao ba ngày nữa Giai Âm cũng sẽ đi làm.” Mẹ Lăng Diệc Dương cuối cùng cũng bỏ hạt dưa trong tay xuống, một dáng vẻ dạy bảo học trò nói: “Như vậy mà anh cũng chờ không kịp? Em nói cho anh biết, anh muốn đến nhà Quyền Thiệu chịu chết, thì cũng đừng có kéo mẹ con em theo.”

Nói xong, Mẹ Lăng Diệc Dương còn ôn như vuốt ve đầu tóc Lăng Diệc Dương.

Lăng Diệc Dương cũng nghe rõ mẹ mình còn lẩm bầm mấy tiếng: “Hôm nào đến thăm nhà em gái, nhớ xem thử Quyền thiếu có súng thật hay không.”

Lăng Diệc Dương rụt cổ lại, mẹ thật sự muốn mang CS vào hiện thực? Nổ đầu không phải nói chơi, giết người là phạm pháp đó, mẹ không sợ bản thân sẽ bị nhốt mục xương trong tù sao!

Lăng Khải Hoa vẫn một dáng vẻ điên cuồng nói: “Ba ngày, sao lại không nhận lời.”

Mà bên kia, Quyền Thiệu Viêm cũng đang bắt mắt: “Anh ta muốn em đi làm trước ba ngày? Anh không cho phép?”

Cái tên Lăng Khải Hoa này đúng mà chán sống rồi.

Bất luận tên đàn ông nào dám cướp Giai Âm của anh, đều chán sống!

“Nói không chừng công ty thật sự xảy ra khó khăn?” Mục Giai Âm bắt mắt đầy Quyền Thiệu Viêm: “Anh hai bình thường rất bình tĩnh, lần này đêm khuya đã gọi điện nhất định là có chuyện gì quan trọng.”

Quyền Thiệu Viêm một tay áp Mục Giai Âm ở dưới thân, ác ý cọ cọ vào bụng Mục Giai Âm nói: “Anh cũng cần em vậy.”

Mục Giai Âm vô tội nháy mắt: “Em cũng muốn như vậy, nhưng mà đứa bé không muốn.”

Nói xong, Mục Giai Âm còn cố ý vịn vẹo thân thể.

“Vậy chuyện em đi làm, ba của con anh không đồng ý.” Quyền Thiệu Viêm khó chịu hừ một tiếng. Lá gan Mục Tin Lành dạo này lá gan càng ngày càng lớn, dám chủ động đi quấy rối anh.

“Anh đi tắm.” Quyền Thiệu Viêm cố ý cắn một phát lên miệng Mục Giai Âm rồi đi về hướng phòng tắm.

Quyền Thiệu Viêm nhất định là cảm tình con chó! Mục Giai Âm che môi, đắc ý nháy lên điện thoại của mình, cô biết chiêu này là hiệu quả nhất!

Chỉ là, nụ cười đắc ý trên miệng lập tức cứng lại!

Hồn đàn Quyền Thiệu Viêm! Đi tắm còn cầm theo pin điện thoại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Nhìn Lén Điện Thoại.

Mục Giai Âm ngồi ở trên giường một lúc, bỗng nhiên nhìn thấy điện thoại của Quyền Thiệu Viêm vang lên, là Mục Giai Thu gọi.

Kỳ quái, chị hai sao lại gọi điện cho Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm không hề suy nghĩ bất máy: “Chị hai, có chuyện gì sao?”

Mục Giai Thu giật mình một hồi, một lát sau mới bình tĩnh lạnh nhạt nói: “Ừ, ông nội gọi điện báo buổi chiều em đến nhà Lý gia, thương lượng một chút chuyện của Giai Nhan. Lúc này chị gọi điện cho em nhưng không được, mới gọi điện cho Quyền Thiệu Viêm.”

“A...” Mục Giai Âm lập tức sáng tỏ, xấu hổ nói: “Điện thoại em hết pin, nên tắt máy, ông nội rất tức giận hả chị?”

“Ừ.” Mục Giai Thu bắt đầu nói: “Lần sinh nhật này của Giai Nhan mời rất nhiều người tới, mà nó lại làm ra chuyện như vậy, cũng không biết người ngoài nói gì giáo nhà chúng ta như thế nào.”

Trước đó cô đã đào hôn...Chị hai chắc là cảm thấy bị cô liên lụy?

Mục Giai Âm biết Mục Giai Thu rất để ý chuyện quan trường, từ nhỏ tới lớn chị hai nói với cô nhiều nhất là, không nên để chuyện của mình liên lụy đến người khác: “Có ảnh hưởng đến chị sao, em nghe nói chị đang muốn chuyển công tác đến thành phố A.”

“Không biết.” Lòng này Mục Giai Thu đều nhủ lại, cũng có vài tia oán giận: “Huống chi ông nội không cho chị đến thành phố A.”

Mục Uẩn Ngạo từ trước giờ là yêu thương Mục Giai Âm nhất, chỉ cần là yêu cầu của Mục Giai Âm, Mục Uẩn Ngạo đều cố gắng thực hiện cho được. Cô ta cũng chỉ muốn đến thành phố A mà thôi, Mục Uẩn Ngạo có chết cũng không đồng ý. Không chịu góp sức, thì thôi, còn luôn ngăn cản những người trợ giúp cô ta.

Mục Giai Âm trầm mặc, cô cũng biết chị hai với ông nội luôn cãi nhau, phần lớn là do bất đồng ý kiến.

Tính tình chị hai có hơi mạnh mẽ, nhưng ông nội cũng từng ôn hòa giảng giải, người hòa giải luôn là ông.

Phương diện chính trị, Mục Giai Âm thực sự không hiểu, cũng chỉ có thể cười gượng ngăn lại đề tài này: “Chắc ông nội có lý do của người, ông nội sẽ

không làm chậm trễ chuyện của chị hai, chị không cần buồn, xe tới núi ắt có đường. Đứng rồi chuyện của Giai Nhan ông nội định xử lý thế nào vậy chị?”

“Ông nội bắt Giai Nhan ở nhà một tháng, để cho nó bình ổn lại, ông nội còn muốn Giai Nhan và Tà Trí Viễn đính hôn.” Khóe miệng Mục Giai Thu hiện lên một đường cong nhỏ, dáng vẻ xem diễn trò không hề quan tâm đến: “Chị là, Giai Nhan không đồng ý, em với Giai Nhan quan hệ tốt, ông nội nói em về khuyên nhủ Giai Nhan một chút.”

Quan hệ tốt? Mục Giai Nhan với Tà Trí Viễn đều cũng đã lên giường với nhau, cô với Mục Giai Nhan còn có thể quan hệ tốt gì nữa? Hơn nữa, Mục Giai Nhan với Tà Trí Viễn vẫn ở trong căn phòng đó cho tới sáng hôm sau mới rời đi.

Nếu là kiếp trước, không chừng cô đã không để ý mặt mũi mà nháo động chuyện này lên.

“Được.” Mục Giai Âm đáp ứng nói: “Buổi chiều đúng giờ em sẽ đến.”

“Chị hai, chuyện bỏ thuốc trước kia, cảm ơn chị.” Tóm lại cũng nhờ Mục Giai Thu nhắc nhở Quyền Thiệu Viêm, tuy là, nhắc nhở này đối với cô lại phản tác dụng. Sau đó, Quyền Thiệu Viêm hung hăng khiển trách cô không lo lắng cho thân thể của bản thân.

“Không cần khách khí, em là em gái chị mà.” Nghe thấy Mục Giai Âm cảm ơn, Mục Giai Thu gật gù đầu, mới nói: “Thật ra chị cũng có ý riêng, để cho Quyền Thiệu nợ chị ân tình để em dễ giúp đỡ chị vài chuyện.”

Lại là mấy chuyện chính trị, Mục Giai Âm xoa xoa tâm trí: “Lát nữa em sẽ nói với Quyền Thiệu Viêm, nhưng mà em không chắc anh ấy có giúp được hay không.”

Cô cũng không có khả năng quyết định thay Mục Giai Thu, với lại, ông nội đã không đồng ý, nhất định ông đã có suy tính riêng. Mục Giai Âm biết mấy năm nay ông nội luôn lo lắng lo lắng cho Mục Giai Thu.

Ít nhất, mấy lần Mục Giai Thu mới nhận chức gây họa cũng đều là do ông nội giải quyết.

Chỉ tiếc, chị hai hình như cũng không cảm kích lắm.

Mục Giai Âm trái lại nói chuyện cẩn thận, Mục Giai Thu thân nhiên nói: “em truyền lời lại giúp chị là được.”

Hai người nói chuyện một chút thì hơi lúng túng, Mục Giai Âm vội vàng nói hẹn gặp lại rồi cúp điện thoại.

Thấy Quyền Thiệu Viêm còn chưa đi ra, Mục Giai Âm nhìn điện thoại Quyền Thiệu Viêm, không biết mà xui quỷ khiến gì mà mở danh bạ tin nhắn của Quyền Thiệu Viêm ra.

Cái này có xem như là hành vi trái pháp luật không? Trong lòng Mục Giai Âm thầm phi nhỏ chính mình, một bên giống như trộm coi lên tin nhắn của Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm gần như không có tin nhắn gì nhiều, phần lớn là của Quyền Duệ Tân, còn lại đều là tin nhắn công việc.

Từ từ còn có tin nhắn của mấy người Hàn Từ Nghị.

Mấy người Hàn Từ Nghị truy hỏi Quyền Thiệu Viêm có phải trước kia đã biết cô rồi hay không, nhưng mà Quyền Thiệu Viêm không có trả lời, không biết là quên hay không muốn trả lời nữa.

Quyền Thiệu Viêm trước đây biết cô sao? Chắc là không biết, nếu không cô cũng có một vài ấn tượng chứ.

Xuống thêm chút nữa Mục Giai Âm còn chưa có xem hết tin nhắn, Mục Giai Âm vốn định để điện thoại xuống, nhưng tay lại không khống chế được mà chuyển danh sách gọi điện.

A men! Cô thật sự không cố ý, ai tới ngăn cản cô giùm đi!

Tất cả ghi chép trò chuyện đều là của một người đàn ông, thời gian trò chuyện cũng không dài lắm khoảng một hai phút là cùng, người tới gọi nhiều nhất lại là ông nội cô, Hèn gì những người xung quanh đều nói quan hệ của Quyền Thiệu Viêm với ông nội cô rất tốt.

Quyền Thiệu Viêm đồng ý cưới cô là vì có quan tốt hệ với ông nội cô?

Mục Giai Âm nhớ lại, tay lại trượt xuống xem danh sách sau.

A men! Rình coi lên tới nghiện! Không nên ngăn cản cô nữa!

Danh bạ điện thoại của Quyền Thiệu Viêm cũng có không ít người, cũng gần cả trăm người, Mục Giai Âm lướt danh bạ điện thoại của Quyền Thiệu Viêm trừ trên xuống dưới coi hết một lần, sao lại không có số điện thoại của cô.

Chẳng lẽ quyền Thiệu Viêm không lưu số điện thoại của cô? Không khoa học!

Mục Giai Âm đánh số của mình trực tiếp vào danh bạ, kiểm tra một lúc mới phát hiện, trong điện thoại của Quyền Thiệu Viêm, ghi chú không phải Mục

Giai Âm, mà là bà xã.

Chẳng lẽ mỗi lần cô gửi tin nhắn hay gọi điện Quyền Thiệu Viêm đều thấy hai chữ này? Mặt Mục Giai Âm có chút ửng đỏ.

“Vừa nãy là ai gọi tới?” Quyền Thiệu Viêm thay quần áo, tỉnh thần sáng khoải đi tới giường ngủ, ôm lấy Mục Giai Âm vẫn còn đang mơ màng hỏi.

Mục Giai Âm giật mình, nhanh chóng đưa điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm: “Chị hai.”

Chắc Quyền Thiệu Viêm không thấy mấy hành động mờ ám của cô chứ, trên mặt Mục Giai Âm, lại càng đỏ giống như hoa Mãn Côi vậy: “Anh trả pin điện thoại cho em, chị hai gọi không được cho em, mới phải gọi điện cho anh đó.”

“Pin điện thoại của em ở dưới gối ấy.” Trên màn hình điện thoại anh có cái gì làm người ta đỏ mặt sao? Quyền Thiệu Viêm kỳ quái cầm lấy điện thoại.

Mục Giai Âm đột nhiên nhớ tới, màn hình điện thoại vẫn còn trong giao diện mà cô đang xem.

Nhưng mà cô không dám lấy lại điện thoại, này không phải bằng chứng tỏ cô xem lén điện cho Quyền Thiệu Viêm biết? Hơn nữa, cô còn tìm được tên lưu số điện thoại của cô trên Quyền Thiệu Viêm. Mục Giai Âm vô cùng lo lắng đứng dậy, cầm điện thoại của mình rồi chạy vào nhà vệ sinh: “Em đi rửa mặt.”

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu, liền nhìn thấy hai chữ bà xã kia.

Mục Giai Âm chắc là nhìn thấy hai chữ này, trên gương mặt băng sơn của Quyền Thiệu Viêm cũng xuất hiện hai vệt đỏ khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Nụ Hôn Tạm Biệt.

Mục Giai Âm cũng không phản đối mình để hai chữ này nhi, Quyền Thiệu Viêm nhớ lại thái độ của Mục Giai Âm, chậm rãi lắc đầu.

Thời điểm ăn cơm, Quyền Thiệu Viêm mới như có như không nhìn Mục Giai Âm: “Cho anh xem điện thoại của em.”

Đây là giao dịch công bằng sao?

May mắn cô đã xóa hết tất cả tin nhắn, danh sách nói chuyện cũng xóa luôn. Tự cho cô một lời khen cơ trí! Mục Giai Âm vui rạo rức đưa điện thoại đã rỗng tuếch của mình cho Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm không có suy nghĩ muốn kiểm tra tin nhắn hay danh sách gọi điện của Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm trực tiếp vào xem danh bạ của cô, nhìn thấy hai chữ ông xã, khóe miệng khẽ cong lên.

Mục Giai Âm lại gần nhìn vào điện của mình, mặt đỏ hồng xấu hổ nói: “Em cũng mới đổi tên.”

Không biết tại sao, cô cảm thấy mình nên đổi tên từ Quyền Thiệu Viêm thành ông xã, nhưng mà, sao cô lại thành thực như vậy chứ? Quyền Thiệu Viêm còn chưa có hỏi, cô đã tự động nhận tội rồi.

Sau này cô mà làm đặc vụ, không chừng cấp trên hăng này sẽ lấy nước mắt rửa mặt mất. Tại sao, bởi vì ngành của họ nhất định sẽ bị cô làm cho lộ hết.

Quyền Thiệu Viêm gật đầu nói: “Anh biết, anh vốn định tự đổi lại tên giùm em.”

“Giai Âm” Quyền Thiệu Viêm nhét điện thoại vào tay Mục Giai Âm nói: “Em gọi một tiếng cho anh nghe được không?”

“Gọi gì?” Mục Giai Âm giả ngu: “Quyền Thiệu Viêm, mau ăn cơm, không thì anh trễ làm đấy.”

“Hôm nay không đi làm.” Quyền Thiệu Viêm dễ dàng ấn đầu dừa của Mục Giai Âm: “Giai Âm, em biết mà, gọi anh nghe một tiếng được không?”

“Anh nói cái gì.” Mục Giai Âm tiếp tục giả ngu, sốt ruột đẩy Quyền Thiệu Viêm ra nói: “em đói bụng, làm gì có ai như anh, không cho người khác ăn cơm.”

Quyền Thiệu Viêm không hề cử động, vẫn ấn đũa của Mục Giai Âm, dục dõ nói: “em gọi một tiếng, anh để em ăn cơm”

Thấy Mục Giai Âm cúi đầu không nói gì, Quyền Thiệu Viêm dứt khoát ôm Mục Giai Âm lên đùi, môi xẹt qua vành tay của cô: “bà xã à.”

Thật sự là từ kiếp trước cho tới kiếp này lần đầu tiên có người gọi cô như vậy.

Chân tay Mục Giai Âm cuống hết cả lên, tim đập tình thích, sau lưng cũng ướt nguyên một mảng.

“Em, em.” Mục Giai Âm kinh ngạc nhìn thẳng vào con người tràn đầy kích lệ của Quyền Thiệu Viêm: “Anh tự trước đi, em đi tắm”

Rõ ràng vừa mới rửa mặt xong.

Quyền Thiệu Viêm còn chưa kịp trả lời, Mục Giai Âm đã chạy mất bóng.

Dáng vẻ kia, chả khác gì thỏ con bị dọa sợ cả.

Quyền Thiệu Viêm im lặng cười cười, trong mắt toàn là ánh sáng.

Mục Giai Âm khom người, thở hổn hển dựa vào bồn rửa tay. Nhìn gương mặt đỏ bừng trong gương, nếu là người không biết chuyện, chắc sẽ nghĩ cô đang bị sốt cao.

Kỳ quái, không phải Quyền Thiệu Viêm chỉ bảo cô gọi một tiếng bà xã thôi? Sao cô lại phản ứng mạnh như vậy chứ?

Vì sao chứ?

Mục Giai Âm xoắn xuýt cắn môi, cả gương mặt đều đỏ giống như có thể nhỏ ra máu, đây là cô sao? Mục Giai Âm theo bản năng sờ thử gương mặt mình, không phải chỉ là hai chữ bình thường thôi sao? vì cái gì cô lại phản ứng như vậy chứ?

Cuối cùng Mục Giai Âm cũng không làm rõ vấn đề này.

Đơn giản là, lúc ăn cơm Quyền Thiệu Viêm cũng không có nhắc lại vấn đề này nữa.

Tâm tình Mục Giai Âm vốn khẩn trương cũng bình tĩnh lại, Mục Giai Âm cắn đũa, khó xử nói: “Lúc này chị hai gọi điện có nói, muốn nhờ anh giúp chị ấy chuyển đến thành phố A.”

“Em muốn anh giúp đỡ?” Quyền Thiệu Viêm không ngần ngại, bình thản nói.

“Tùy anh thôi.” Mục Giai Âm nói: “Em nghe nói ông nội không muốn chị ấy đi, chắc là có nguyên nhân gì đó.”

“Giai Âm, anh không muốn giúp.” Quyền Thiệu Viêm thở nhẹ một hơi, buông đũa nói: “Nếu Mục Giai Thu chỉ đơn thuần là muốn ông nội Mục cho phép chuyển qua đó, anh giúp cũng không sao, nhưng mạng lưới liên hệ của Mục Giai Thu quá phức tạp, Huống hồ gì cô ấy ở thành phố B cũng không có được thành tích gì đáng kể, lại cô gắng muốn đến thành phố A, anh muốn biết mục đích thật sự, cho nên tạm thời anh chỉ đứng nhìn mà thôi.”

Mục Giai Âm cái hiểu cái không gật đầu: “Nghe thật phức tạp, em thấy vẫn là nấu cơm đơn giản hơn.”

Trong mắt Quyền Thiệu Viêm lóe lên ý cười: “Giai Âm em rất thông minh, quan trường thật ra không phức tạp như em nghĩ đâu, chỉ là tâm tư của em không đặt ở đó. Hơn nữa, nói đến nấu cơm, Giai Âm em không thấy ở nhà nấu cơm là một việc rất đơn giản hay sao?”

Mục Giai Âm nhìn chén cơm trước mặt, không trả lời vấn đề của Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm không muốn cô ra ngoài làm việc, cô cũng không phải vật sở hữu của một mình anh, muốn lừa cô ở nhà hả, không có chuyện đó đâu.

“Hả?” Quyền Thiệu Viêm ăn cơm xong, khoanh tay trước ngực, thích thú trêu ghẹo Mục Giai Âm: “Bà xã.”

Lại tới nữa! Lại tới nữa!

Tay Mục Giai Âm run lên, rất không có tiền đồ mà đánh rơi chiếc đũa, cả người Mục Giai Âm đều đỏ hồng lên lan tới tận vành tai, cổ cũng nguyên một mảng phấn hồng.

“Quyền Thiệu Viêm, anh không thể để em ăn cơm cho ngon được sao.” Nói một câu mười phần khí thế, nhưng Mục Giai Âm càng nói càng nhỏ còn đứt quãng, chẳng khác nào thiếu nữ đang thẹn thùng.

Quyền Thiệu Viêm hơi nhíu mày, cánh tay dài vươn ra, mang Mục Giai Âm còn đang nhìn bàn cơm chằm chằm kéo vào trong lòng: “Giai Âm, không nên hấp dẫn anh... định lực của anh không còn nhiều đâu.”

Quyền Thiệu Viêm nói xong, liền nhin không được mà dán môi mình lên môi của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm vùng vẫy, cuối cùng vẫn bị cuốn vào.

Xin hỏi... Trong câu nói của cô có ý tứ quyến rũ sao?

Rõ ràng là Quyền Thiệu Viêm dùng hai chữ bã xă đùa giỡn cô!

Cuối cùng sau mỗi lần hôn môi người bị tra tấn vẫn là Quyền Thiệu Viêm, mỗi lần đều phải vào phòng tắm nước lạnh. Nhưng mà, Mục Giai Âm cũng đâu có dễ chịu, từ sau khi mang thai, cơ thể cô càng trở nên miễn cảm hơn.

Mục Giai Âm ngồi tại chỗ khóc không ra nước mắt, Quyền Thiệu Viêm tội gì phải làm vậy chứ, hại chính mình hại luôn cả cô vào.

Quyền Thiệu Viêm lái xe đưa Mục Giai Âm tới Mục gia, Mục Giai Âm cũng không giữ phát tay với Quyền Thiệu Viêm nói: “Anh đi đường cẩn thận, nhớ chú ý an toàn.”

“Ừ, buổi chiều sẽ tới đón em.” Nếu không phải hôm nay có chuyện quan trọng phải làm, anh thật sự không nỡ để lại Mục Giai Âm ở Mục gia.

Mục Giai Âm vừa mới xuống xe, đã thấy cửa kính xe ô tô từ trượt xuống, Mục Giai Âm kỳ quái quay đầu lại, Quyền Thiệu Viêm còn có chuyện gì?

Đang nghĩ ngợi, Quyền Thiệu Viêm lại nhô đầu ra khỏi cửa kính.

Mục Giai Âm khẩn trương cúi đầu, chăm chú lắng nghe.

Nhưng vừa cúi người xuống, đôi môi đã bị tên đàn ông nào đó chạm nhẹ vào: “Bã xă, nụ hôn tạm biệt.”

Mặt Mục Giai Âm lại tiếp tục đỏ bừng.

Hôn tạm biệt cái gì... Cái tên sắc lang này, thật không nói nổi.

Mà trông một góc của biệt thự, Mục Giai Nhan vốn lòng đầy mong đợi có thể trò chuyện với anh rể của mình chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, đứng tại chỗ dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Mục Giai Nhan Khó Chịu(1)

Thời điểm Mục Giai Âm vào biệt thự, Mục Uẩn Ngao đang từ lầu hai đi xuống, thấy Mục Giai Âm vừa vào cửa, nhíu mày nói: “Giai Âm con đi nói chuyện với con bé đi, Giai Nhan đâu đâu rồi.”

“Con chỉ vừa đi uống chút nước, chị ba đã về rồi.” Mục Giai Nhan vừa nghe tiếng động, vội đi ra từ phía tây phòng khách, vẻ mặt vô tội.

Mục Giai Âm nghĩ đến nụ hôn tiễn biệt của quyền Viêm khi đó, nhất thời liền hiểu rõ. Quyền Thiệu Viêm, là muốn diễn trò cho Mục Giai Nhan thấy, trên mặt Mục Giai Âm hiện lên một nụ cười thân thiện.

Cô nên khen ngợi Quyền Thiệu Viêm như thế nào đây, nghĩ thật chu đáo mà.

“Thôi, ngồi xuống rồi nói.” Mục Uẩn Ngao nói xong chỉ vào sofa phòng khách.

Mục Giai Thu ngồi sẵn một bên sofa.

Mục Giai Âm đi theo Mục Uẩn Ngao ngồi xuống sofa, Mục Giai Nhan trước đây vẫn luôn chen lấn để được ngồi chung với Mục Uẩn Ngao hôm nay cũng chọn vị trí xa nhất, nhìn dáng vẻ giống như nhất định sẽ tranh cãi một trận ầm ĩ với Mục Uẩn Ngao.

“Giai Âm, con với Giai Nhan quan hệ tốt, con đi khuyên nhủ nó đi.” Vừa ngồi xuống Mục Uẩn Ngao liền chỉ Mục Giai Nhan, nhếch miệng, tức giận nói: “Xảy ra chuyện như thế, ông cũng không muốn nói nhiều, dù sao có nói gì cũng vô dụng. Ông đã nói phương pháp ung phó, trước tiên con đính hôn với Tả Trí Viễn, bên nhà họ Tả ông sẽ nói chuyện sau.”

“Ông nội chuyện này nói sau đi, không phải đã qua rồi sao? Sao phải vội vàng đính hôn cơ chứ?” Mục Giai Nhan rất không rõ suy nghĩ của Mục Uẩn Ngao.

“Nói sau cái gì, thanh danh của con bị hủy, sao con lại không biết điều chứ.” Mục Giai Nhan với Tả Trí Viễn bị người ngoài phát hiện đang... cái kia rồi. Nếu không nhanh chóng đính hôn, lỡ sau này Tả Trí Viễn đổi ý thì sao bây giờ?

“Chuyện này thì làm sao? Không phải hôm qua con với anh ta cũng chỉ làm chuyện kia thôi sao?? Bây giờ chuyện này cũng đâu có gì lạ.” Mục Giai Nhan

ủy khuất nói: “Bây giờ cũng đâu phải như thời của ông trước đây đâu

“Mặc kệ thời đại nào, cũng không thể phát sinh chuyện như vậy.” Mục Uẩn Ngao tức giận cầm lấy cây gậy bên cạnh muốn đánh Mục Giai Nhan.

Vừa thấy động tác của Mục Uẩn Ngao, quần gia lo lắng tiến đến cản Mục Uẩn Ngao lại: “Lão gia, xin bớt giận, tam tiểu thư, da thịt non nót, bị một gậy này, nhất định sẽ bị thương, một gậy này xuống sau cùng người đau lòng vẫn là ngài. Hơn nữa, còn có nhị tiểu thư ngồi ở bên cạnh, không nên.”

Quần gia nói xong thì chỉ Mục Giai Âm ngồi bên cạnh.

Mục Uẩn Ngao nhìn Mục Giai Nhan ủy khuất kéo ngón tay ngồi một góc trên sofa, không biết là sao chỉ Mục Giai Âm nói: “Giai Âm, con đi khuyên nhủ Giai Nhan đi, lát nữa đến phòng của ông. Còn Giai Thu, con bỏ cái ý định đó đi, ở B làm cho tốt việc của mình.”

“Con ở thành phố B một chút thành tích cũng không có, còn muốn chạy tới thành phố A.” Mục Uẩn Ngao lại nổi giận, tay run run đập cây gậy xuống sàn nhà: “Không có điểm thành tích, con đến thành phố A như thế nào? Đừng nói con cả đời chỉ muốn làm một chức phó thị trưởng, con tâm cao khí ngạo cái chức phó thị trưởng này làm sao con thỏa mãn được?”

Mặt Mục Giai thoáng trầm xuống: “Con biết rồi, ông nội.”

Mục Uẩn Ngao vừa đi, Mục Giai thu đã đứng dậy nói: “Chị hơi mệt, các em nói chuyện trước đi.”

Mệt mỏi? Nhất định là lấy cớ trong lòng Mục Giai Nhan và Mục Giai Nhan đều biết rõ.

“Giai Nhan.” Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan khuyên nhủ: “Thường ngày chị thấy em cũng không giống kiểu người như vậy, đến cùng là chuyện gì, bị hãm hại sao?”

Mục Giai Âm coi như có chút mất nhìn, cũng chỉ là bị người nào hại mà thôi.

Mục Giai Âm thấy Mục Giai Nhan không nói lời nào, lại nói tiếp: “Giai Nhan, chúng ta là chị em, có gì phải xấu hổ chứ?”

Mục Giai Âm cố ý cổ vũ: “Giai Nhan có ủy khuất gì cứ nói với chị, đến lúc đó để cho ông nội hỗ trợ, nhìn thử là ai muốn hại em, nếu không được, chị cũng có thể tìm... Ông xã trợ giúp.”

Mục Giai Âm dừng lại một chút mới nói, cô là cố ý kích thích Mục Giai Âm, nhưng mà, sau khi nói hai chữ này ra cô đều thấy người mình nóng lên, thật không biết Quyền Thiệu Viêm làm thế nào mà có thể bình tĩnh gọi bà xã mỗi ngày như thế.

“Không phải bị hại, không cần tra xét.” Mục Giai Nhan khăn trương xua tay.

Lỡ như bị ông nội phát hiện ý định hãm hại Ngô Oánh Oánh với Ngô Ngôn Tín của cô ta thì phải làm sao?

Hiện tại Mục Giai Nhan chỉ cảm thấy mình có khổ mà không nói được, sớm biết như thế cô ta sẽ không ở trong bữa tiệc của mình mà nghĩ cách hại Ngô Oánh Oánh,, nói không chừng còn có thể có nhiều thời gian tiếp cận Quyền Thiệu Viêm.

“Chị ba, trước đó Ngô Oánh Oánh với chị xảy ra chuyện gì vậy?”

Mục Giai Nhan giả vờ lo lắng nhìn bụng Mục Giai Âm” Em nghe nói cô ta muốn hại chị sảy thai.”

Ánh mắt Mục Giai Âm tối đi vài phần, thân nhiên nói: “Đúng vậy, ở trong nước bỏ thuốc sảy thai, bị Hường Tinh uống mất.”

Căn cứ vào báo cáo mới nhất của Hường Tinh, ngay cả bà di cả cũng tới thăm cô trước mười ngày.

Hơn nữa, di cả luôn luôn ôn hòa lần này lại hành khiến Hường Tinh mệt lên bờ xuống ruộng, lúc này ở trên xe nói chuyện điện thoại với Hường Tinh còn bị cô treu ghẹo một hồi.

Quyền Thiệu Viêm chắc cũng nghe được, nhưng mà lần này Hường tinh cũng đã gián tiếp cứu cô một mạng, Quyền Thiệu Viêm mới không trực tiếp tắt điện thoại của cô, mà tùy ý để cho Hường Tinh kể khổ liên tục.”

“Chị Hường Tinh không buồn nôn sao?” Mục Giai Nhan chưa từ bỏ ý định hỏi, rõ ràng cô ta đưa cho Ngô Oánh Oánh là thuốc gây nôn.

Hường Tinh uống xong, đáng lẽ ra trước tiên buồn nôn sau đó bị tiêu chảy mới đúng. Được kia tác dụng phụ cũng chỉ là buồn ngủ, choán vàng đầu óc, đồ mỡ hôi các thứ, cũng không có chuyện đi cả tới sớm hơn được.

“Đó là thuốc sảy thai, không phải thuốc gây nôn.” Mục Giai Âm nhớ lại chuyện gì đó cười khinh miệt nói: “Giai Nhan, lời em nói hơi giống với Ngô Oánh Oánh, thế nào cô ta cũng không chịu thừa nhận là mình bỏ thuốc sảy thai, cứ nói là thuốc gây non mãi thôi.”

“Cô ta vẫn nói như thế, làm em cứ tưởng là thuốc gây nôn.” Mục Giai Âm chột dạ giải thích, mới nói tiếp: “Ngô oánh oánh hãm hại chị ba, vậy chị ba có ý định trả thù hay không?”

Mục Giai Âm nghiêng đầu nói: “Ông xã chị nói, việc này để anh ấy xử lý, chị không cần quan tâm.”

Mục Giai Nhan thật sự muốn cười ra tiếng, làm như thể căn bản chính là người đàn ông họ từ chối. Xem ra Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm cũng chỉ là xem trọng đứa nhỏ trong bụng mà thôi, cô ta nhất định phải nghĩ cách, để phá bỏ đứa nhỏ trong bụng Mục Giai Âm, lại không khiến người khác nghi ngờ mình.

Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan lại bổ sung thêm: “Có điều, anh ấy muốn điều tra trước chuyện thuốc sảy thai kia là từ đâu tới.”

Nụ cười trên mặt Mục Giai Nhan cứng lại, sau một lúc lâu, mới miễn cưỡng nở một nụ cười vui mừng nói: “Chị... Anh rề điều tra được cái gì, chị nhất định phải nói cho em biết.”

Thuốc sảy thai... Cô ta đưa thuốc gây nôn khi nào thì bị tráo thành thuốc sảy thai, cô ta nhất định phải đi làm rõ chuyện này, nếu để cho anh rề biết cô muốn hại đứa nhỏ trong bụng Mục Giai Âm, cô ta nhất định chịu không nổi.

“Được.” Mục Giai Âm đứng dậy đi ngang qua người Mục Giai Nhan nói: “Giai Nhan, em cũng đừng cãi lại ông nội, ông đã lớn tuổi, e nên chiều theo ý ông. Tính tình ông nội em cũng biết đó, chuyện đính hôn, ông nội đã quyết định rồi, trừ khi nhà họ Tả không đồng ý, nếu không em có làm gì cũng không thay đổi được. E tự mình nghĩ lại đi.”

Mục Giai Nhan một tay chống đầu, một tay khuấy nhẹ ly cà phê.

Cô ta biết Mục Giai Âm nhất định sẽ không khuyên mình kết hôn với Tả Trí Viễn. Dù sao chị ta thích Tả Trí Viễn như vậy, trong tay cô ta còn có không ít chứng cứ yêu nhau của Mục Giai Âm với Tả Trí Viễn.

Mấy thứ đó còn ta còn giữ lại ngày sau sẽ dùng tới.

Bây giờ, cô ta không thể ở cùng với Tả Trí Viễn, nhất quyết không thể đính hôn.

Mục Giai Nhan nghĩ lại lời nói của Mục Giai Âm, chỉ có thể khiến nhà họ Tả không đồng ý sao...

Lúc Mục Giai Âm vào phòng Mục Uẩn Ngạo, ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thím Lưu vốn đang dọn dẹp trong phòng, nhìn thấy Mục Giai Âm đi vào liền khăn trương ra ngoài.

phải nói, gia giáo ở Mục gia cực kì nghiêm khắc. cũng không biết vì sao bà cảm giác từ đầu đến cuối cũng chỉ có mình nhị tiểu thư là thực hiện được triết lí sống giống Mục Uẩn Ngạo, còn hai vị tiểu thư còn lại đều có chút khác biệt.,

Tam tiểu thư thì không cần phải nói, tiệc sinh nhật lại làm ra chuyện lớn như vậy, khiến Mục Uẩn Ngạo tức giận tới nỗi đóng cửa từ chối tiếp khách.

Mà đại tiểu thư, tuy không gây ra chuyện gì, nhưng thím Lưu vẫn nhớ rõ mấy trước, ngay trong phòng Mục Giai Thu bà thấy một lọ thuốc tránh thai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mục Giai Nhan Khó Chịu(2)

Mà đại tiểu thư mặc dù không gây chuyện lớn gì, nhưng thím Lưu vẫn còn nhớ mấy năm trước, bà thấy trong phòng Mục Giai Thu có một chai thuốc tránh

Nghĩ đến chuyện Đại tiểu thư đã chừng này tuổi mà vẫn chưa kết hôn, nhất định là có ẩn tình gì đó.

Danh gia vọng tộc, thật lắm thị phi mà.

Mặc dù bà làm người giúp việc phục vụ người khác, đa số người vừa nghe chắc chắn không tránh khỏi có chút khinh thường, nhưng con cháu bà hòa thuận, cuộc sống cùng tương đối đầy đủ, nói trắng ra, bà cảm thấy mình rất hạnh phúc.

“Ông nội, người đừng tức giận.” Mục Giai Nhan xoa nhẹ huyệt Thái Dương cho Mục Uẩn Ngạo: “Chuyện của Giai Nhan với chị hai, trong lòng họ cũng đã có suy tính riêng rồi.”

“Nhưng chúng nó vẫn còn quá nhỏ tuổi.” Mục Uẩn Ngạo thở dài vẻ mặt mệt mỏi: “Chúng thì có thể nghĩ chu đáo được chuyện gì, Giai Thu thì không nói, đứa bé kia quá chủ kiến, Giai Nhan bình thường rất ngoan, không biết tại sao lần này lại nháo loạn đến như vậy?”

Mục Giai Âm không nói gì, cô không muốn ông nội biết được gương mặt thật của Mục Giai Nhan, ông nội nhất định sẽ bị kích thích.

“Về phần Tà Trí Viễn...” Mục Uẩn Ngao giận dữ nói: “Để cho y cười Giai Nhan coi như y trèo cao, ông cho hắn một thử thách, nếu vượt qua được, ông sẽ gả Giai Nhan cho hắn.” Dieenndkdan/leequhydonnn

Tuy không biết thử thách của ông nội là gì, nhưng Mục Giai Âm chắc chắn trăm phần trăm Tà Trí Viễn sẽ không vượt qua được.

“Con thấy Giai Nhan đang nghĩ cái gì?” Mục Uẩn Ngao khó hiểu nói: “Nếu nó không muốn sống cùng với Tà Trí Viễn, vì sao lại làm loại chuyện kia với hắn ta.”

Mục Giai Âm chớp mắt, cực kì vô tội nhìn Mục Uẩn Ngao.

Cô không hiểu, thật sự!

Cô không phải loại người như vậy.....

Mục Uẩn Ngao thấy Mục Giai Âm cứ im lặng mãi, liền thay đổi đề tài: “Nghe nói tối hôm đó con cũng gặp chuyện? Chú Hường đã gọi điện oán giận với ông mấy lần.”

Hường Tinh lớn như vậy lần đầu tiên phải chịu đau khổ đến như thế, đủ làm dọa sợ cha Hường. Nhìn con gái so với mình còn dũng mãnh hơn vài phần ở trước mặt ông đau đến khóc, sau khi hiểu rõ mọi chuyện cha Hường liền bấm điện thoại gọi cho Mục Uẩn Ngao, nói năng lộn xộn oán giận với ông. Mục Uẩn Ngao nghe thấy tâm tình ngược lại tốt hơn vài phần.

“À, chỉ là mấy trò vặt vãnh, Thiệu Viêm nói anh sẽ xử lí chuyện đó, ông nội đừng lo lắng.” Mục Giai Âm nghĩ tới cha mẹ Hường vô cùng cưng chiều con gái mới nói: “Chuyện của Hường Tinh, con sẽ đi gặp cha mẹ cô ấy để xin lỗi, ông nội không cần can thiệp.”

“Xin lỗi gì? Cũng không phải do con. Không phải bị hãm hại sao, tìm người đó đến nhận lỗi đi.” Mục Uẩn Ngao kiên định đứng về phía cháu gái mình. Cháu gái đang mang thai đó, xin lỗi, cũng phải nghĩ cho phụ nữ có thai chứ.

“Đứa bé trong bụng dạo này thế nào?” Mục Uẩn Ngao nhìn bụng Mục Giai Âm, ánh mắt kai cứ như đứa bé trong bụng Mục Giai Âm sắp bay ra vậy, trắng trắng mềm mềm đứng trước mặt ông kêu ông một tiếng ông cố.

Mục Giai Âm vuốt nhẹ bụng nói: “Bác sĩ nói thai nhi phát triển rất tốt, không có vấn đề gì.”

Cuối cùng cũng có một tin tốt, xem ra cảnh cáo của ông cũng có tác dụng. Quyền Thiệu Viêm cũng coi như biết kiềm chế.

Tâm tình Mục Uẩn Ngao tốt lên mấy phần, lại cùng Mục Giai Âm nói mấy chuyện vặt vãnh trong nhà, mới mệt mỏi đi ngủ. Dieenndkdan/leequhydonnn Từ khi biết chuyện của Mục Giai Nhan, Mục Uẩn Ngao không thể nào ngủ được. Dù cho có ngủ trong đầu cũng chỉ toàn nghĩ đến chuyện này.

Chờ đến khi Mục Giai Âm xuống lầu lại bị trận tuyết dưới lầu làm cho hết hồn.

Bên dưới dạng người nào cũng có, đặc biệt còn lớn giọng. Mục Giai Âm nhìn ông nội vất vả lắm cô mới đành đi ngủ, lòng may mắn lại.

“Ồi, không phải là cháu gái sao? Tôi đây ngồi đi.” Di hai thấy Mục Giai Âm đi xuống, ánh mắt sáng lên, vội vàng nói.

Thật đúng là xem nơi này như nhà của bọn họ rồi!

Mục Giai Âm giờ đây rất ghét những thân thích này, nói trắng ra, đều là một lũ ăn bám mặt dày.

Thời điểm có lợi ích bọn họ người tích cực nhất, gia tộc có phiền toái gì, cần bọn họ hỗ trợ, những người này ngược lại một người so với một người còn chạy nhanh hơn, không muốn bị dính líu một chút nào.

Đáng hận nhất là, đám người này chẳng những không có một chút đoàn kết nào, còn bắt tay cho người ngoài làm hại gia tộc.

Mục Giai Âm nhớ tới kiếp trước, trừ bỏ Tà Trí Viễn và Mục Giai Nhan khiến tâm cô nguội lạnh, còn lại chính là mấy người này, bỏ đá xuống giếng vô cùng vui vẻ.

Nuôi những thứ vô dụng này thả nuôi chó còn hơn.

Mục Uẩn Ngao cũng không thích gần gũi với đám người này, đều là một lũ lười nhát không chịu sửa đổi, không làm được gì, chỉ biết làm mấy chuyện bỉ ổi. Lúc Mục Uẩn Ngao còn trẻ cũng đã giúp bọn hắn vài lần, lại bị bọn họ ngoan độc gài bẫy, dứt khoát trực tiếp cắt đứt liên hệ cả đời không qua lại với nhau nữa.

Có điều, về sau Mục Uẩn Ngao càng sống càng tốt, những người đó lại cá mè một lứa mà đeo dính lấy, Mục Uẩn Ngao cũng chỉ có thể làm bộ không thân thiết.

Di cả sợ như sợ di hai giành lần đầu với mình, nhanh nhẹn kêu tên Mục Giai Âm, đứng lên nói: “Giai Âm, ai, ôi, càng ngày càng đẹp, không khác gì tiên nữ trên trời cả, di tí nữa là không nhận ra, đến đây, ngồi bên cạnh bác này.”

Mặt Mục Giai Nhan đen lại, mấy ngày trước còn ở trước mặt cô cười ngạo Mục Giai Âm, giờ lại thay đổi thành cái dạng này.

Sao cô không biết được đi cả với dì hai lại lại nhiệt tình hiếu khách như vậy nhỉ?

“Bác trai, bác gái, khỏe.” Mục Giai Âm khẽ cười, nói với người hầu phía sau: “Còn không mau mang trà lên.”

“Trà cái gì, chúng ta chỉ tùy tiện đến chơi thôi.” Nói thế mà miệng lại dính chặt lấy sô pha, giống như bị dính keo vậy.

Nhìn kiểu dáng này của bọn họ, Mục Giai Âm liền biết mấy người trước mặt này nhất định có chuyện muốn nhờ vả.

Những người này nhìn bộ cô về rất chịu khó, lại không biết hỏi han chút gì về sức khỏe ông nội cô. Giả vờ quan tâm thôi sẽ chết sao? Mấy năm nay ông nội cũng giúp đỡ bọn họ không ít, lại nuôi thành một đám bạch nhãn lang, trong lòng Mục Giai Âm càng khó chịu hơn, giọng điệu cũng cứng nhắc: “Ông nội đang nghỉ ngơi trên lầu, chúng ta nên nhỏ tiếng một chút, mấy hôm nay ông không có nghỉ ngơi tốt.”

“Được thôi.” Giọng nói Mục Giai Âm thật sự quá lạnh nhạt, những người này cũng không biết phải trả lời thế nào, ngược lại mấy anh họ lại nhanh trí đáp.

Nhưng nói được vài câu, giọng mấy người này lại to lên, chẳng khác nào cái chợ.

Mục Giai Âm ần thái dương, chờ đợi đám người này nói tới vấn đề chính.

“Nghe nói, Giai Âm mang thai con của Quyền thủ trưởng.” Dì hai cười giống như hoa cúc trong gió.

Mục Giai Âm gật gật đầu.

“Quyền thủ trưởng thật sự là ôm Giai Âm trong bàn tay mà cưng chiều.” Mấy anh họ tròn mắt nhìn về phía Mục Giai Âm, ánh nhìn còn mang theo tia mờ ám.

Chuyện của cô với Quyền Thiệu Viêm thì liên quan gì tới mấy người này.

....Hơn nữa, có cần ở trước mặt cô nói Quyền Thiệu Viêm đối xử tốt với cô chỉ vì đứa bé thôi sao?

Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan giả vờ che miệng cười, trong lòng càng buồn bực hơn. Tuy nhiên nếu nói Quyền Thiệu Viêm đau yêu sủng cô đều nhờ phúc của đứa bé, tuy nhiên, Mục Giai Âm đôi khi vẫn có một suy nghĩ khác. Có lẽ Quyền Thiệu thích cô cho nên mới thích đứa bé.

Ừ, thật sự là không thiết thực rồi.

Mục Giai Âm lại chuyển hướng chú ý sang đám thân thích đang tranh cãi trước mặt, nghe bọn họ nói chuyện.

Bác gái cả cướp lời trước: “Quyền thủ trưởng đứng đầu quân khu ở thành phố A, con xem, anh họ con dạo gần đây rảnh rỗi không có việc gì làm, có thể để nó tiến vào quân đội hay không, làm chức quan nhỏ nhỏ nào đó cũng được?”

Dì cả nói xong thì chỉ vào thanh niên bên cạnh.

Mục Giai Âm nhìn lướt qua thanh niên bên cạnh bác gái, ánh mắt mờ mờ, ấn đường đen tối. ..., Được rồi, có thể là rửa mặt chưa sạch. Nhưng mà, vừa nhìn già ta cũng biết là bị phụ nữ vét sạch tinh lực, hơn nữa, bác gái cả thật sự nghĩ tiến vào quân đội là đi chơi sao? Dieerndkdan/leequhydonnn

“Quân đội có gì tốt mà vào?” Dì hai quăn một ánh mắt oán giận vào bác gái cả: “Giai Âm, bác nghe nói Quyền thiếu là nhị thiếu gia của tập đoàn tài phiệt, con xem, có thể để hắn giúp cho con gái của bác kiếm một việc nào thoải mái một chút, tiền lương khá chút chức vị nữa? Thuận tiện, giới thiệu cho nó một Quý công tử nào đó?”

Mục Giai Âm quét một vòng trên sô pha, cuối cùng dừng lại ở một cô gái.

Giống như cảm giác được ánh nhìn của Mục Giai Âm, cô gái kia cao ngạo liếc nhìn cô một cái.

Mục Giai Âm còn cảm nhận được địch ý rõ ràng trong mắt cô ta, giống như là, lần này cô giúp tôi là may cho cô vậy.

Giúp bọn họ chính là chuyện đương nhiên, giúp bọn họ chính là do họ bố thí hả?

Mục Giai Âm lại nâng trán, tìm một công tử cho cô ta? Cô thật sự cầu cô gái kia ôm một chút? Người cao chưa đến 1m50 nặng thì hơn 80 kg, giới thiệu cái sọt len ấy!

Còn cái gì mà Quyền nhị thiếu gia, cô cũng không biết!

Quyền Thiệu Viêm không thích người nhà anh có được hay không hả! Mục Giai Âm cảm thấy Quyền Thiệu Viêm ngay từ đầu đã không muốn cô tiếp xúc với mấy người bên đó.

Mục Giai Âm vẫn không nói gì, mấy thân thích bên kia lại sắp như đánh nhau, mặt đều đỏ hết cả lên.

Mục Giai Âm nhìn thấy Mục Giai Nhan đang kéo một bé trai đến bên cạnh, chắc là Mục Giai Nhan muốn ra chiều rồi đây?

Mục Giai Âm hứng thú nhìn chằm chằm Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan giật mình, vẫn như cũ dặt dờ thiên niên trước mặt.

Cho dù chị ba biết là do cô ta thì sao chứ? Cô ta cũng không làm chuyện gì tổn thương đến thẳng nhóc này.

“Mẹ, các người đừng ầm ĩ nữa.” thiếu niên kia la lớn: “Chị họ giúp hết là được thôi, chỉ làm có vài chuyện, cần gì phải tranh cãi như vậy? Chị Giai Nhan nói, tất cả đều là người một nhà, có chuyện gì thì phải giúp đỡ nhau.”

Người này thế nào lại dám bán đứng cô ta?

Mục Giai Nhan nhìn Mục Giai Âm cười gượng.

Chỉ là ngược lại nhắc nhở người xung quanh tình ngộ, bọn hắn ầm ĩ cái gì, mấy chuyện đơn giản như vậy, Mục Giai Âm đều có thể làm được?

“Cái này chỉ là chuyện nhỏ, Giai Âm sau khi con làm xong, bác mời con ăn cơm.” Dì cả cực kì hào phóng vỗ vỗ bả vai Mục Giai Âm.

Chuyện nhỏ, đơn giản như vậy, sao bác không tự đi mà làm.

Mục Giai Âm cau mày: “Bác cả chỉ sợ là không được.”

Thân thích xung quanh vốn đang rất nhiệt tình lập tức thay đổi sắc mặt, bọn họ đều có bộ dáng chỉ trích cô.

Dì cả tính tình nóng nảy nhảy lên nói trước: “Nha đầu con lại coc chuyện gì? Bình thường ăn của bác, uống của bác, con không có ba mẹ, ta coi con như con gái mà dưỡng, dưỡng nhiều năm như vậy, lại nuôi ra một con bạch nhãn lang.”

Nói xong, thì ngồi bệt xuống sàn gào khóc.

Dáng vẻ kia, còn đau khổ hơn chết cha chết mẹ.

Từ nhỏ cô không thấy dì cả được mấy lần, ở trước mặt cô còn thường xuyên cãi nhau với ông nội, dì cả còn trong sáng ngoài tối châm chọc cô không có cha mẹ, cô thật sự không cảm nhận được bác gái cả coi mình như con gái.

Bác gái cả nói xong, mấy người xung quanh cũng chỉ trích cô đủ dạng.

Người không biết, còn tưởng Mục Gia có một đứa con gái bất hiếu vậy.

Mục Giai Âm lạnh lùng nhìn Mục Giai Nhan.

Trong lòng Mục Giai Nhan hơi lo lắng, cô ta cũng không thích lợi dụng mấy người thân thích này. Bây giờ bọn họ đổi trắng thay đen như vậy, thật sự làm người ta cảm thấy buồn cười. Mục Giai Âm, chỉ sợ là đã tức giận. Cô ta vẫn nhớ, tính tình hiện tại của Mục Giai Âm không được tốt lắm.

“Con nói không giúp, là vì con không có khả năng giúp được.” Mục Giai Âm vừa nói vừa cười nhìn Mục Giai Nhan bên cạnh: “Các bác im lặng nghe con nói trước đã.”

“Vốn các bác không nói thì cũng không phải chuyện gì khó, huống chi, sau chuyện ngày hôm qua, Quyền Thiệu Viêm liền không thích nhìn con.” Mục Giai Âm nói xong thì nhìn về phía Mục Giai Nhan, trong mắt không có chút tình cảm nào: “Quyền thiếu ngại chuyện ngày hôm qua làm anh ấy mất mặt.”

Chuyện ngày hôm trước mấy người ở đây đều biết, trong bọn họ cũng có mấy người đi dự tiệc, chỉ là bọn họ không có nói chuyện được với Quyền thiếu. Mỗi lần muốn tiếp cận anh, đều bị người khác kéo qua bên cạnh.

Mục Gia Âm vừa nói, bọn họ liền biết xảy ra chuyện gì.

Mục Giai Âm lại bổ sung thêm: “Tính tình của Quyền thiếu. . ., các bác cũng hiểu rồi đó.”

Tuy là bôi đen Quyền Thiệu Viêm, chắc là anh không để ý đâu. Dù sai, thì tính tình của Quyền Thiệu Viêm vốn cũng không tốt.

Nhìn thôi cũng biết là Quyền Thiệu Viêm khó tính rồi!

Lúc này mấy người trong tộc cũng không có lí do nào nữa, chỉ có cô bé béo nãy giờ vẫn chơi ở sô pha tức giận nói: “Mục Giai Nhan, cô thật là quá đáng, chính cô tự mất mặt coi như xong đi, còn lôi người khác vào mất mặt theo, tôi không cần gả cho người trong sạch, vậy nên cô nhường Tả Trí Viễn lại cho tôi thì hơn.”

Cô ta ngưỡng mộ Tả Trí Viễn đã lâu. Chỉ có điều, Quyền Thiệu Viêm mới là tình yêu đích thực! Bé béo nhìn Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng nhìn bé béo.

Rõ ràng là ánh mắt vô cùng ôn hòa, không biết vì sao lại khiến bé béo run rẩy một trận.

Thôi, không cần nói tới quyền Thiệu Viêm. Hôm nay cấp mặt mũi cho Mục Giai Âm một lần đi, bé béo nghĩ, lại nhét một viên socola vào miệng.

Lời của bé ú vừa xong liền kéo Mục Giai Nhan tới đầu sóng ngọn gió.

Đám cướp Tả Trí Viễn với cô ta? Nếu lời này là Mục Giai Âm nói, cô ta ít nhất cũng cảm thấy vài phần ụy hiếp, nhưng người lại là con bé béo này? Mục Giai Nhan nhìn kĩ từ đầu tới đuôi người chị họ đã gần 30 mà vẫn chưa gả đi được của mình, cô ta cảm thấy đặt người này cùng chung một chỗ với mình đúng là tự hạ nhục bản thân.

Trên mặt Mục Giai Nhan lộ vẻ khinh thường càng làm cho bé béo tức giận hơn.

Di hai luôn yêu thương con gái thấy thế liền gây khó dễ với Mục Giai Nhan.

Chờ Mục Giai Nhan bị những người xung quanh chỉ trích một hồi, Mục Giai Âm mới ra giải vây: “Các người cũng đừng nói nữa, chuyện đó Giai Nhan chính nó cũng rất khổ tâm, con tin Giai Nhan không phải cố ý, đúng không?”

Giọng nói Mục Giai Âm nhẹ nhàng lộ ra vẻ ân cần, Mục Giai Nhan rụt cổ lại, Mục Giai Âm nhất định là cố ý! Trả thù cô ta chậm ngòi lúc này.

Hơn nữa, rõ ràng ngày thường là do cô ta đóng vai em gái tốt, vì cái gì, bây giờ mọi thứ đều bị Mục Giai Âm đoạt hết? Mục Giai Nhan nhìn xung quanh thấy ánh mắt khinh thường, ghét bỏ như từ trên cao nhìn xuống, suýt nữa phun ra một ngụm máu trong ngực.

Cô ta cứ tưởng mấy kẻ cực phẩm này đến đây là để gây khó dễ Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm nói như vậy, Mục Giai Âm đã nói như vậy bọn họ cũng nể mặt mũi cho cô, chỉ là hỏi ngược lại: “Giai Âm, con xem chuyện này, có thể ở trước mặt Quyền thủ trưởng nói bóng gió vài câu được không?”

“Đúng đấy, đều là vợ chồng, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa thuận.” Di cả cũng nói: “Đây cũng là chuyện nhỏ thôi mà.”

Mục Giai Âm liếc nhìn di cả một cái rồi nhắc nhở: “Bọn cháu không phải cãi nhau, Quyền thiếu căn bản là không để ý đến cháu.”

Mục Giai Nhan bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn lúc sáng trước cửa của Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm, không quan tâm sao lại hôn? Mục Giai Âm là trả lời cho cô lẽ.

“Chị ba, không phải buổi sáng ở trước cửa chị với anh rồi còn hôn nhau sao.” Mục Giai Nhan không cam lòng nhắc nhở.

“Buổi sáng?” Mục Giai Âm cau mày, giống như đang tự hỏi, một lúc lâu sau mới nói: “Con cũng không nhớ nữa, các bác nếu ai nghi ngờ thì lát nữa theo con về nhà, tự mình nói với chồng con. Con bây giờ, không dám nói mấy chuyện này trước mặt anh ấy.”

Một đám thân thích liền rụt cổ lại.

Quyền Thiệu Viêm nhìn thôi cũng biết là người không dễ sống chung, bọn họ gây khó dễ với Mục Giai Âm còn được, thật sự đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm, bọn họ thật sự không dám lên tiếng.

Một đám người đều im lặng, Mục Giai Âm cười lạnh một tiếng, mới nhìn mấy gương mặt đang lúc xanh lúc trắng kia nói: “Sao lại không thấy bác ba với em họ tới đây.”

“Dẫn tiện nhân kia đi theo làm gì?” Di cả giọng nói bén nhọn, vẻ mặt vụn vặt nói: “Cái loại hồ li tinh đó, vốn không nên xuất hiện trước mặt cháu, chỉ làm cháu bẩn mắt mà thôi!”

Nói như vậy di cả với em họ vẫn sống trong khổ cực sao?

Nhắc đến di cả, di cả và di hai đều chung một phe: “Cháu nhớ đến con tiện nhân đó làm gì?”

“Chỉ là lâu rồi không gặp mà thôi.” Mục Giai Âm thân nhiên nói: “Nói ra, cũng lâu rồi con không về lại bồn gia(nhà thờ gia tộc), không bằng hôm nay liền đi.”

Mày Mục Giai Nhan nhú lại, Mục Giai Âm chần ghét bồn gia chuyện này mọi người ai cũng biết. Chị ta đi bồn gia làm gì: “Chị ba, em đi với chị.”

“Em vẫn nên ở nhà đi, không phải ông nội bảo em ở nhà suy nghĩ sao?” Mục Giai Âm hàm ý nói: “Chị cũng không muốn mang một quả bom hẹn giờ bên người.”

Người bồn gia chỉ cho là Mục Giai Âm oán trách Mục Giai Nhan chuyện ngày hôm qua, đều vui sướng khi người khác gặp họa, không một ai chen vào.

Chắc là, Mục Giai Âm thấy chuyện này thật bẩn thỉu, nếu không thì, cũng không đến mức không cho Mục Giai Nhan một sắc mặt tốt.

Mục Giai Nhan cắn chặt môi, nước mắt thành chuỗi mà rơi xuống.

Mục Giai Âm lạnh lùng quét một vòng rồi nói: “Bác trai bác gái chúng ta đi thôi.”

Nước mắt có chảy thêm nữa, cũng không đáng một đồng.

Những người này chỉ cảm thấy Mục Giai Âm hơi nặng lời, nhưng nghĩ tới Mục Giai Âm đang tức giận, chuyện của Mục Giai Nhan thật sự liên lụy đến danh tiếng gia tộc, đều cảm thấy Mục Giai Nhan quá phận.

Nhất là người vừa mới nhờ cậy Mục Giai Âm không thành công.

“Làm bộ làm tịch.” Di cả nói.

Phụ nữ so với mình xinh đẹp hơn, so với mình hấp dẫn hơn luôn có một loại công kích tự nhiên. Cho dù đó là cháu gái mình, cũng không làm giảm được sự ghen tị của bà ta.

Bây giờ Mục Giai Âm bọn họ không đắc tội được, còn Mục Giai Nhan, hừ...

“Đồ hồ li.” Thấy con trai luôn nhìn chăm chăm Mục Giai Nhan, di hai cũng lên tiếng.

Mục Giai Nhan ghen hòng, bọn họ là người thân sao!!!

Mục Giai Âm cười nhạt thu lại ánh mắt, cũng không biết em họ giờ đang làm gì.

Không biết nó hàng ngày có phải đều bị hành hạ hay không, di ba không biết hàng ngày có phải đấu tranh trong cảnh dầu sôi lửa bỏng hay không?

Trong đầu Mục Giai Âm hiện ra đôi con người nhảnh trong suốt, một con người kiên cường bất khuất, đó chính là đôi mắt của em họ cô.

Bồn gia của Mục gia nằm ngay tại thành phố A cách thành phố C không xa lắm, lái xe cũng chỉ hơn 2h là tới.

Chẳng qua Mục Giai Âm đã hơn hai ba năm rồi chưa về lại đây, nhìn bồn gia trước mắt thật sự có hơi xa lạ.

Hợp viện bồn gia trước kia đã bị phá bỏ, được xây thành một biệt thự nhỏ ba tầng, nhìn cũng vài phần khí phách.

Mục Giai Âm nghĩ đến một đám thân thích thảnh thơi lại đến nhà cô khóc than, khóe miệng nở một nụ cười châm chọc.

“Ông nội ba có ở đây không?” Mục Giai Âm khách khí hỏi thăm.

Lập tức có một thiếu niên nhuộm tóc đỏ, mặc áo da bó sát người với quần nhảy hip hop nhảy ra nói: “Cô là Mục Giai Âm sao, thật xinh đẹp? Ông nội nói mình buồn ngủ, kêu cô ra ngoài phong chờ.”

Không biết lớn nhỏ.

Mục Giai Âm khẽ gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Bác cả cũng không cảm thấy thiếu niên kia có biểu hiện gì bất ổn, liền kéo thiếu niên đến bên cạnh mình vỗ vỗ bả vai nói: “Hoa tử mà chúng ta đối với người ngoài đều rất nhiệt tình.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chương 62.3

Bác hai cũng không thân với Mục Giai Âm lắm, chỉ nói: “Con chó dọa chị họ của con, chị họ con từ thành phố lớn đến, chưa bao giờ nhìn thấy thâm sơn cùng cốc này.”

Mục Giai Âm yên lặng ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn bức tranh Sơn Thủy số lượng có hạn treo trong phòng khách, nhìn đến say mê.

“Con muốn đến thành phố A.” Hoa Tử đắm đuối nhìn Mục Giai Âm nói, “Mỹ nữ ở thành phố A rất nhiều, miêu tả Giai Nhan cũng đã thấy đẹp rồi, không nghĩ đến Giai Âm miêu tả chị Thu còn xinh đẹp hơn.”

Mục Giai Âm chau mày, cô có thể cảm nhận được Hoa Tử đang nhìn chăm chăm ngực cô.

“Con để ý chuyện này làm gì, sau này, mẹ sẽ tìm cho con người vợ đẹp như thiên tiên. Con cứ đợi đi.” Hoa Tử nói những lời quá đáng như vậy, bác gái cả cũng không có tức giận, chỉ cười hi hi trên ghẹo Hoa Tử.

“Nghe Giai Âm miêu tả như vậy thì cũng có thể.” Ánh mắt Hoa Tử vẫn nhìn chăm chăm Mục Giai Âm, miệng còn chảy nước miếng.

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cô đã ở đây một giờ rồi.

Ông nội ba còn chưa có ra, sợ là cô còn phải đợi một lúc nữa.

Mục Giai Âm không muốn ở cùng đám nhóc bị chiều hư này, đứng lên nói: “Bác trai, bác gái, mọi người cứ nói chuyện, con đi vào phòng rửa tay.”

“Để em đưa chị đi.” Hoa Từ vội vàng nói.

Giọng nói Hoa Từ vang lên bên tai Mục Giai Âm, đối đãi với người ngoài nhiệt tình như vậy.

“Chị đi vệ sinh, em họ em tích cực như vậy làm cái gì?” Mục Giai Âm thân nhiên nói, “Không làm phiền em họ.”

“Không phiền, không phiền, em đưa chị đi.” Hoa Từ vừa nói vừa lại gần, muốn nắm tay Mục Giai Âm đi.

Tay Mục Giai Âm hất trên mặt bàn, ly trà bên cạnh còn bốc hơi nóng vẩy lên tay Hoa Từ.

Hoa Từ bị đau, che bàn tay sưng đỏ liền kêu lên giống như heo bị chọc tiết, “Đau chết mất!”

“Ngại quá, chị không cố ý, em họ em không sao chứ?” Mục Giai Âm ân cần hỏi thăm, thân thể hơi nghiêng, để bác trai cả và bác gái cả lo lắng chen vào.

Chén trà kia rót ra cũng được một lúc rồi, có thể nóng như vậy sao? Hoa Từ kêu đau khổ như vậy, chỉ là muốn Mục Giai Âm an ủi cậu ta mà thôi, nhưng ngược lại bị cha mẹ cậu ta giành trước.

Lúc Hoa Từ muốn đi tìm Mục Giai Âm, Mục Giai Âm đã sớm không thấy tăm hơi.

Bác trai cả cắn răng nghiêng lợi nói: “Tiểu tiện nhân kia hại Hoa Từ bị như vậy liền bỏ chạy, đợi đấy ba sẽ dạy dỗ nó thật tốt.”

“Đúng vậy.” Bác gái cả đau lòng thở cho Hoa Từ.

Mới đầu bị phỏng tay còn có chút hồng, bây giờ tay Hoa Từ đã sớm khôi phục lại bình thường, căn bản chính là không bị thương.

Mục Giai Âm đi thẳng ra cửa, đi trên đường quê nhỏ hít thở không khí mát mẻ.

Đi đến phía trước một đoạn, Mục Giai Âm nhìn thấy một cô gái nhỏ rất dễ thương, cô gái nhỏ tết hai bím tóc nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt thật to, rất là xinh đẹp.

“Em gái nhỏ.” Mục Giai Âm sờ đầu cô gái nói: “Em có biết Mục Ngọc Trác ở chỗ nào không?”

“Mục Ngọc Trác?” Tiểu nha đầu suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Là một anh trai gầy gầy đen đen sao?”

“Đúng rồi.” Mục Giai Âm gật đầu một cái, trong trí nhớ, thiếu niên kia cũng gầy gầy đen đen.

“Em dẫn chị đi tìm anh ấy, anh ấy ở trong căn nhà nhỏ phía đông cuối thôn.” Cô gái nhỏ nhiệt tình mang Mục Giai Âm đi tìm Mục Ngọc Trác.

Nhưng mà, dọc đường đi tiểu nha đầu này đều nói Mục Ngọc Trác quái dị như thế nào.

Khác biệt với người ta nói, tính cách thì nóng nảy, và còn là trộm cắp.

Trán Mục Giai Âm đổ mồ hôi như thác nước, em họ xa của mình lại xấu như vậy sao? Đất thành phố C không thể nuôi dưỡng người nhà họ Mục sao?

Đi thẳng đến phía đông, tiểu nha đầu chỉ chỉ về căn nhà vừa rách vừa cũ ở xa xa nói: “Chỗ đó nha, em không muốn đi đến đó, chị gái chị cẩn thận một chút, anh ta sẽ đánh người đó.”

Tiểu nha đầu vừa nói xong, một người con trai giống như bao công tử bên trong phòng đi ra. Cô gái nhỏ lè lưỡi, cầm tảng đá dưới chân ném về phía Mục Ngọc Trác, sau đó vội vàng chạy đi.

Căn nhà nhỏ này khác xa với biệt thự xa hoa, cuộc sống của mẹ con Mục Ngọc Trác có bao nhiêu khó khăn, cô đều hiểu. Hơn nữa, cả thôn này mà cô gái nhỏ cũng có thể bắt nạt Mục Ngọc Trác, Mục Giai Âm cuối cùng cũng hiểu được Mục Ngọc Trác tại sao lại biến thành như vậy.

Thấy có người phụ nữ xa lạ đến gần, Mục Ngọc Trác cảnh giác nắm chặt tay, giật mình một lát mới nói: “Chị họ?”

“Còn nhớ rõ chị.” Mục Giai Âm đi đến, cười cười sờ đầu thiếu niên: “Em ở chỗ này sao?”

Mục Ngọc Trác đỏ mặt, nhưng mà mặt hắn quá đen, nên rất khó phát hiện ra. Tiểu nha đầu kia chắc chắn nói xấu cậu với chị họ rất nhiều, giọng nói của Mục Ngọc Trác rất nhỏ, có chút xấu hổ nói: “Dạ, chị Giai Âm sao chị lại đến đây?”

“Quay về đây liền đến nhìn một chút, bên kia không phải xây nhà cho con cái ở sao? Sao em không đi qua đấy ở?” Mục Giai Âm quay đầu nhìn căn biệt thự khí thế kia, giọng nói có chút không vui.

Là người một nhà, trách móc nặng nề như vậy có quá đáng quá không?

“Bọn họ không cho.” Mục Ngọc Trác liếc mắt nhìn ngôi nhà kia lại nói: “Em cũng không muốn ở cùng bọn họ.”

Nghĩ đến bác cả và bác hai có ý định xấu xa với bác gái ba, còn không cho em họ xa vào nhà chính, Mục Giai Âm đều hiểu.

“Chị họ, chị cũng đi nhanh lên đi.” Mục Ngọc Trác cẩn thận nhắc nhở: “Em nghe nói bọn họ muốn tìm chị nhờ giúp, chị ngàn vạn lần phải cẩn thận bọn họ đây đưa.”

“Ừ, chị có chừng mực.” Mục Giai Âm cười cười, nhìn gian nhà nói, “Chị đã đến đây rồi, em không định mời chị vào ngồi một chút sao?”

“Mục Ngọc Trác liếc nhìn gian phòng, “Phòng ở tồi tàn, hơn nữa lại ẩm ướt, chị họ chị đừng nên vào.”

Mục Ngọc Trác mở cửa phòng ra, Mục Giai Âm mới nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong nhà, ánh đèn lò mờ, khắp nơi tràn ngập mùi thối.

Giống như nghe được con trai đang nói chuyện, bên trong nhà Bạch Tự Di mơ màng rời giường nói: “Ngọc Trác, lại có người đến gây khó dễ sao?”

Mục Giai Âm nhìn thấy thân thể Bạch Tự Di theo bản năng co rút một cái, rõ ràng có chút sợ.

“Không phải, là chị họ đến thăm chúng ta.” Mục Ngọc Trác thấy động tác của Bạch Tự Di, khăn lông ướt trên trán Bạch Tự Di bị rơi, liền vội vàng đi qua lấy khăn lông thấm nước lạnh, đặt lại trên đầu Bạch Tự Di.

“Chị họ?” Bạch Tự Di rõ ràng không có ấn tượng, bà cố hết sức mở mắt, trước mắt cũng chỉ là mơ hồ.

Mục Giai Âm nhìn thấy mặt Bạch Tự Di đỏ ửng khác thường nói: “Bác gái bị sốt sao? Đã uống thuốc chưa?”

Mục Ngọc Trác ngập ngừng nói: “Không có tiền.”

“Ông nội ba không cho sao?”

“Bọn họ đã sớm mặc kệ bọn em.” Mục Ngọc Trác nhìn mẹ đau khổ, giọng căm hận nói, “Ông nội trừ lúc ba giành di sản ra mặt, thì không có...”

“Ngọc Trác, chớ nói.” Bạch Tự Di lên tiếng ngăn cản, dù sao đây cũng là chuyện nhà bọn họ, bị người khác chê cười không được.

Trong lòng Mục Giai Âm hiểu rõ, cô còn đang suy nghĩ nếu như có di sản của chú ba, mẹ con Bạch Tự Di làm sao có thể dẫn đến cảnh ngộ này.

Mục Giai Âm đi đến động vào trán Bạch Tự Di, nhiệt độ trán nóng hổi làm Mục Giai Âm âm thầm cả kinh.

“Mau chóng đưa mẹ em đi bệnh viện nhanh.” Mục Giai Âm nói, “Bác gái cứ sốt như vậy, sợ rằng thân thể không thể chịu đựng nổi.”

Mục Ngọc Trác ngẩng đầu, ánh mắt khó xử. Rõ ràng, bây giờ cậu không có năng lực này.

Mục Giai Âm nhớ đến buổi sáng gọi điện thoại, nói Hàn Từ Nghị hôm nay đến thành phố C sống phóng túng.

Hàn Từ Nghị? Vừa đúng lúc cần sử dụng anh ta, chuyện khó khăn như vậy phải gọi cho anh ta chứ nhỉ? Không gây phiền toái cho anh ta thì thật có lỗi với bản thân.

Mục Giai Âm suy nghĩ xong liền gọi điện thoại cho Hàn Từ Nghị.

“Nghị không phải cậu không động vào phụ nữ sao?” Hàn Từ Nghị ngồi chen chúc bên cạnh bạn bè trợn mắt nói: “Ô, trên đời này còn có người không dám đến gần phụ nữ sao? Nếu không mấy người gọi ra, cho anh nhìn một chút được không?”

Hàn Từ Nghị lạnh nhạt quét một vòng. Người nọ liền ngậm miệng không nói, sợ hãi địa vị của mình bị sụp đổ!

Lần trước nói với chị dâu nhiều mấy câu, liền bị lão đại hung hăng sửa chữa một bữa.

Bây giờ chị dâu lại có thể gọi điện thoại cho mình, không phải là muốn cho mình xuống địa ngục chứ? Không lẽ chị dâu thật sự có hứng thú với mình? Mặt Hàn Từ Nghị nhất thời biến thành trái nướp đắng, chị dâu à, chị muốn làm hại em sao.

Qua hồi lâu, Hàn Từ Nghị mới đầu tranh nhận điện thoại.

Nhất định là đang tán gái, lâu như vậy mới nghe điện thoại, lòng mày Mục Giai Âm nhú lại, tức giận nói thẳng, “Anh ở thành phố C, đúng không?”

Ngay cả lịch trình của anh cũng điều tra sao? Xong rồi, chị dâu đối với anh rất sâu đậm nha!

Lão đại, em thật sự không có đào gốc tường của anh, thật sự là sức hấp dẫn của em quá cao!

Hàn Từ Nghị vung về đáp lại là đúng.

Nhìn bộ dạng của hắn giống như không muốn để ý cô? Mục Giai Âm giọng nói càng lạnh, trực tiếp báo chỗ mình đang ở nói : “Trong vòng mười phút, lập tức đến đây.” Sợ lời nói của cô Hàn Từ Nghị không coi ra gì, Mục Giai Âm lại nói, “Nếu không đến tôi để cho Quyền Thiệu Viêm tự mình gọi cho cậu.”

Hai chuyện này đều không nên đến tai lão đại được không?

Chị dâu có thể làm bất cứ chuyện gì, anh không để ý một đám con gái phía sau yêu mến!

Hàn Từ Nghị bỏ điện thoại xuống, chui vào bên trong xe của mình, cố hết sức đến sớm nhất. Hôm nay lại có mấy tờ giấy phạt nữa sao?

Mục Ngọc Trác phát hiện chị họ không dịu dàng nhã nhặn như mình thấy.

Nhưng mà, Mục Ngọc Trác biết chị họ là muốn giúp cậu.

Mục Ngọc Trác đứng dậy nói, “Chị họ, cảm ơn chị, nếu sau này chị muốn em làm gì...”

Lời nói của Mục Ngọc Trác bị tắc nghẹn, chị họ thì cần cậu làm gì chứ.

Mục Ngọc Trác lâm vào ngượng ngùng.

Mục Giai Âm cười vỗ vỗ bả vai Mục Ngọc Trác: “Chúng ta là người một nhà, khách sáo như vậy làm cái gì chứ?”

Mục Ngọc Trác không có lên tiếng, trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, từ sau khi ba mất làm gì còn có cái gọi là người nhà.

Cậu gặp chị họ một lần và có ấn tượng rất tốt. Năm ấy là lễ mừng năm mới, những đứa bé khác đều có quần áo mới và tiền lì xì, chỉ có cậu, trông coi linh cữu của cha, ông nội bọn họ ngay cả com cũng không cho mẹ con cậu.

Lúc ấy nhờ phúc của chị họ, cậu mới có thể ngồi lên bàn ăn com. Sau đó cha mẹ chị họ lại cho cậu lì xì, chị họ lại còn mang đồ ăn vặt cho cậu nữa.

Bạch Tụ Di cảm thấy là mình chiếm tiện nghi của người khác, không ngừng nói cảm ơn còn thúc giục Mục Ngọc Trác nói cảm ơn, thấy Mục Ngọc Trác ngây ngô còn có chút tức giận.

Mục Giai Âm ở một bên cười khuyên can, chẳng qua Mục Ngọc Trác không biểu lộ tâm tình của mình ra ngoài.

Mục Giai Âm uy hiếp, Hàn Từ Nghị lái xe đến rất nhanh.

Hàn Từ Nghị nghĩ rằng nhà họ Mục sẽ ở căn biệt thự giàu sang, ai biết lại là căn nhà nhỏ.

Anh cảm thấy nhà họ Mục không nghèo túng như vậy.

Hàn Từ Nghị đang cảm thấy khó hiểu, Mục Giai Âm liền đi ra.

Trên người Hàn Từ Nghị có mùi rượu, Mục Giai Âm nhướn mày nói. “Cậu uống rượu sao?”

“Không có.” Hàn Từ Nghị vội vàng phủ nhận nói, “Em còn chưa kịp uống, đây là dính mùi rượu của người khác.”

Ánh mắt chị dâu có cái gì không đúng, làm sao lại ghét bỏ như vậy, theo lý thuyết phải là ánh mắt xấu hổ chứ nhỉ?

“Giúp tôi đưa bác gái đến bệnh viện.” Mục Giai Âm vừa nói vừa kêu Hàn Từ Nghị vào nhà.

Tình huống bên trong lại càng thêm hồng бет, Hàn Từ Nghị quyết không có khom lưng, cái trán liền đụng vào cửa.

Cửa kia thật sự rất thấp, Hàn Từ Nghị cao một mét tám đụng vào cửa.

Mục Giai Âm quay đầu lại nhìn, cười khúc khích.

Hàn Từ Nghị cảm thấy chị dâu có dụng ý xấu.

“Vị này là bạn bè của cháu sao?” Mục Giai Âm vừa mới giới thiệu qua tình huống, Bạch Tụ Di vội vàng hỏi.

“Đạ, cậu ấy đến giúp một tay, bác gái không cần cảm ơn cậu ta.” Mục Giai Âm vừa nói, liền chỉ huy Hàn Từ Nghị ôm Bạch Tụ Di lên xe.

Đại tẩu, không mang anh bạn nhỏ này đi cùng sao.

Tại sao lại không cảm ơn hẳn chứ? Anh ngần dậm xa xôi bỏ rơi đồng bạn gái say mê anh, không ngại khổ cực chạy đến nha!

Nhưng mà, Hàn Từ Nghi không dám oán trách trước mặt Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm chưa nói để cho hẳn đi, Mục Ngọc Trác chần chừ đứng ở cửa, không dám lên xe.

Xe kia vừa nhìn là biết không phải xe bình thường, bên trong xe trang trí hết sức xa hoa, Mục Ngọc Trác thấp thỏm không yên.

“Em cũng đi cùng đi.” Mục Giai Âm vừa nói vừa cười chỉ chỗ trống bên cạnh Bạch Tụ Di.”

“Được, cảm ơn chị họ.” Mục Ngọc Trác vốn không yên tâm để mẹ đi một mình, nghe Mục Giai Âm nói như vậy, Mục Ngọc Trác vội vàng nhảy lên xe.

Xe lái đến biệt thự anh em thân thích, Mục Giai Âm bảo Hàn Từ Nghi dừng xe lại.

Cô muốn đi, cũng phải thông báo cho người nhà một tiếng.

Nhìn Mục Giai Âm vào nhà, Hàn Từ Nghi nhìn phía sau anh, ánh mắt thù hận của Mục Ngọc Trác đang nhìn khu nhà cao cấp kia.

Lúc Mục Giai Âm đi vào trong nhà, ông nội ba cuối cùng cũng tỉnh.

“Giai Âm cháu đến rồi.” Ông nội ba nói rất kì quái, “Ông còn tưởng cháu rơi vào bồn cầu rồi.”

Mục Giai Âm đứng yên tại chỗ.

Ông nội ba đang chế giễu cô, không cho cô ngồi, cô chỉ có thể đứng.

“Mục Uẩn Ngạo dạy rất tốt, để tôi đợi cháu gái lâu như vậy.” Ông nội ba vừa nói vừa hừ lạnh một tiếng. “Ông ta đúng là không có tiền đồ, ban đầu sống chết muốn ra ở riêng, hiện tại thì tốt lắm rồi, con trai đều sinh ba đứa con gái, hơn nữa con trai cũng mất, muốn sinh cũng không sinh được nữa.”

Ông nội ba nâng cao giọng nói, “Bây giờ ông ta muốn trở về nhập vào gia tộc ta cũng không cần! Hừ, ta đây cháu trai có đầy, muốn ta cho một đứa là con thừa tự ta cũng không muốn.”

Ánh mắt Mục Giai Âm lạnh lùng.

Ban đầu ông nội ba rất bất công với ông nội cô, ông nội muốn ra ở riêng. Ông nội ba rất vui vẻ liên đuổi ông nội ra khỏi nhà, không chia cho ông nội tài sản và toàn bộ tài sản bỏ vào miệng túi của ông.

Nếu không phải ông nội vận khí tốt, đã sớm chết rét ở trên đường cái. May là như thế, mấy năm nay ông nội cũng không đối xử tệ bạc với những người họ nội.

Hiện tại ông nội ba còn trắng trợn châm chọc ông nội sao?

Mục Giai Âm bình tĩnh đứng tại chỗ nói: “Nghe ông nội ba nói chắc là không muốn hai nhà chúng ta qua lại nữa đúng không?”

Ông nội ba cao ngạo, hừ lạnh một tiếng không nói lời nào.

Mọi người xung quanh cũng giống vậy, giống như Mục Giai Âm thiếu nợ nhà bọn họ.

“Con đại diện cho ông nội con, thay mặt nhà chúng con, đã như vậy thì ông nội ba, sau này hai nhà không qua lại với nhau nữa.” Mục Giai Âm châm chọc nói: “Cảm ơn.”

“Cô!” Ông nội ba bị Mục Giai Âm nói một tiếng cảm ơn kia làm cho tức giận gần chết, chỉ vào Mục Giai Âm hồi lâu không nói nên lời.

Những người khác thấy thái độ kiên quyết của Mục Giai Âm cũng mỉa mai nói: “Ngay cả kính già yêu trẻ cũng không hiểu sao?”

Mục Giai Âm cũng không có nói, chỉ đi ra ngoài.

Bác gái cả nhìn cô rời đi, nghĩ nhất định phải kéo Mục Giai Âm lại.

Bọn họ vừa mới bàn bạc với nhau muốn để mấy đứa bé đến nhà Mục Giai Âm ở một thời gian, Mục Giai Âm có thể đi như vậy sao.

“Bà muốn làm cái gì?” Mục Giai Âm không rút tay ra được, chỉ có thể quay đầu lạnh lùng nhìn bác gái cả.

Bác gái cả bị ánh mắt của Mục Giai Âm làm cho hoảng sợ, chỉ nói: “Cô là con gái, không biết lớn nhỏ, nhất định là do ba mẹ mất sớm, không có người dạy dỗ.”

“Đúng vậy.” Hoa Từ hà hê nói. “Mẹ, người nhất định phải giữ chị ta ở lại tối nay dạy dỗ thật tốt.”

Hàn Từ Nghị thấy bên kia tranh chấp, liền đi xuống xe.

Thấy Mục Ngọc Trác cũng muốn xuống xe, Hàn Từ Nghị ngăn cản nói: “Cậu ở trong xe đi, cậu đi ra ngoài có khả năng lại phát sinh sự tình.”

Mục Ngọc Trác suy nghĩ một lát, không cam lòng ngồi lại vào trong xe.

“Dạy dỗ tôi?” Mục Giai Âm nhìn Hoa Từ giống như heo kia nắm chặt tay nói: “Nếu bà dám động vào tôi một cái, có tin sau này bà sẽ tuyệt tử tuyệt tôn hay không?”

Hoa Từ bị giọng nói bén nhọn của Mục Giai Âm làm cho giật mình, vội vàng rút tay trở về.

“Đại tẩu, đi nhanh lên đi.” Hàn Từ Nghị có chút lo lắng nói “Đại ca vẫn đang giục.”

Tất cả người trong phòng đều đưa mắt nhìn sang Hàn Từ Nghị.

Ngày thường Hàn Từ Nghị rất có phong cách, ra cửa nhất định phải một thân hàng hiệu.

Cô nàng mập ú vừa nhìn thấy, trái tim đập nhanh, lao ra từ trong đám người chen đến bên cạnh Hàn Từ Nghị nói: “Anh trai, anh là bạn bè của em họ sao? Đến, vào nhà ngồi đi.”

Nói rất mập mờ, nhìn tay heo của cô ta, Hàn Từ Nghị không nhận được nữa...

Mục Giai Âm nhìn cô nàng béo bị Hàn Từ Nghị đá ngã trên mặt đất, cô không biết nên nói Hàn Từ Nghị là quân tử không có phong độ, hay nên cười đây.

“Hắn bắt nạt chị gái, mau đánh hắn!” Ngược lại phản ứng của thiếu niên bên cạnh Mục Giai Âm nhanh hơn.

Chỉ tiếc, coi như Hàn Từ Nghị biết chút công phu mèo quào thì người thiếu niên bên cạnh Mục Giai Âm cũng không chống đỡ được.

Mục Giai Âm đã sớm thừa dịp hỗn loạn ngồi vào trong xe, Hàn Từ Nghị nhìn một đám lang sói nhà họ Nhan cũng vội vàng lên xe.

“Hàn Từ Nghị, xe của cậu bị xước sao?” Mục Giai Âm nhớ đến dấu vết bên ngoài xe nói.

“WHAT?” Hàn Từ Nghị nổi giận, xe này mới mua không được bao lâu.

Mục Ngọc Trác nhỏ giọng chen miệng nói, “Bọn Hoa Từ sắp chạy đến nơi rồi.”

Mục Giai Âm cười cười xin lỗi nói, “Tiền sửa xe tôi trả, hôm nay đã làm phiền cậu rồi.”

“Quên đi, xe này có bảo hiểm.” Hắn nào dám để đại tẩu bỏ tiền, Hàn Từ Nghị nhớ lại đám người điên cuồng kia, ánh mắt giật giật nói, “Đại tẩu, không nhìn ra, thân thích nhà chị lực chiến đấu thật là... Dũng mãnh.”

Mục Giai Âm chỉ cảm thấy đỏ mặt.

“Đại tẩu, sau này chị ít tiếp xúc với bọn họ đi.” Hàn Từ Nghị suy nghĩ đến tình huống vừa nãy, cau mày nói, “Nhờ đâu chị bị sút mẻ gì, thân thể có vấn đề cũng không được.”

“Được rồi.” Cô chẳng qua đánh giá thấp nhân phẩm của thân thích nhà mình mà thôi.

Nhưng mà, bản lĩnh của cô cũng được nha, còn khá hơn Hàn Từ Nghị. Bọn họ thật sự muốn đối phó với cô, phải trả giá rất cao.

Hàn Từ Nghị không nói thêm gì nữa, dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta.

“Cậu đi gặp Hường Tinh Liễu à?” Mục Giai Âm lại hỏi.

“Chuyện này có vấn đề gì sao?” Hàn Từ Nghị kỳ quái nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm nhẹ nhàng nhún mày, “Cậu và Hường Tinh chỉ là quan hệ bình thường, cho dù Hường Tinh có chuyện gì, không nhất thiết phải nói với cậu.”

Lời này làm anh mất hứng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Mục Giai Nhan Khó Chịu(4)

Sao hấn với Hường Tinh chỉ có quan hệ bình thường chứ?

“Mất hứng? Không lẽ cậu cùng Hường Tinh quan hệ rất tốt sao?” Mục Giai Âm hiền lành dần xếp.

“Ai quan hệ tốt với cô ta.” Hàn Tử Nghị theo bản năng phản bác.

Mục Giai Âm thả tay, tỏ vẻ cô cũng không hiểu.

Trong lòng Hàn Tử Nghị cũng biết rõ là kỳ quái, đáng lẽ quan hệ của hấn với Hường Tinh cũng không phải là tốt lắm? Tại sao nghe Mục Giai Âm nói như vậy trong lòng hấn lại thấy khó chịu.

Một lúc sau, Hàn Tử Nghị mới buồn bực hỏi: “Hường Tinh bị bệnh rất nặng sao?”

Cuối cùng cũng mắc câu, khoe miệng Mục Giai Âm hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý, nghiêm túc nói: “Hường Tinh cũng không nói cho tôi biết, cậu tự mình đi xem sẽ biết thôi? Dù sao chú Hường với thím đều rất lo lắng.”

Đây là bị bệnh gì? Tim Hàn Tử Nghị như bị cào trảm phát.

Hắn không thể trực tiếp vọt đến nhà họ Hường ngay lập tức.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, nhìn tình huống của Bạch Tự Di, bệnh việc lập tức chuyển bà đến phòng cấp cứu.

Bạch Tự Di lần này sốt cao đến 40 độ, may mắn được đưa đến đúng lúc, ý chí của bà cũng rất kiên cường. Chuyển hết 2 bình nước biển, đã bắt đầu hạ sốt.

Chỉ là, trời cũng đã sắp tối.

“Bây giờ chị phải về nhà sao?” Mục Ngọc Trác ánh mắt xúc động nhìn Mục Giai Âm.

Bác sĩ nói chỉ cần đến trễ một lát, mẹ sẽ bị sốt thành người ngốc.

“Ừ.” Mục Giai Âm gật đầu, Quyền Thiệu Viêm nói anh ấy sắp đến tới cửa bệnh viện rồi.

Mục Giai Âm nhìn Mục Ngọc Trác rồi rầm nhớ lại không biết có nên mang họ cùng về nhà mình hay không.

Mục Ngọc Trác giống như cảm ứng được suy nghĩ của Mục Giai Âm, nhanh chóng nói: “Chị họ, chị cũng nên về đi, mẹ con em bắt xe đi một đoạn, tự mình về nhà là được.”

Bạch Tự Di cũng cảm kích nói: “Giai Âm, con cũng nên về đi, hôm nay bọn ta đã làm phiền con nhiều rồi.”

“Trời đã tối như vậy, đi với em tự mình về rất nguy hiểm, bệnh của di còn chưa khỏi, căn phòng kia lại quá lạnh, lỡ như sốt lại thì nguy.” Mục Giai Âm chần chừ một lúc mới nói: “Nếu không, hai người đến nhà con ở vài ngày, đợi đến khi nào bệnh của di hết hẳn, thì mình trở về sau.”

Mục Giai Âm vẫn còn nhớ rất rõ kiếp trước vào thời gian này Mục Ngọc Trác cũng bị dính vụ án kia, giết bác cả.

Trong khoảng thời gian này, vẫn nên để Mục Ngọc Trác ở lại thành phố C thì hơn.

“Không tốt lắm” Bạch Tự Di liên tục xoa tay: “Sao lại có thể không biết xấu hổ mà làm phiền con.”

Cũng không phải thân thích gần gũi, hơn nữa trước đây Mục Uẩn Ngao đã từng nói không muốn lui tới. Huống chi, hôm nay bọn họ còn thấy rõ ràng đám thân thích kia còn muốn đánh Mục Giai Âm.

Mục Ngọc Trác cũng lắc đầu.

Cậu cũng không thể mặt dày mà cứ làm phiền chị họ như thế.

“Đi thôi.” Mục Giai Âm cười cười nói: “Bình thường chồng con đi làm, con ở nhà một mình rất vắng vẻ, vừa lúc có đi tới con không thấy rất vui.”

Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác vẫn không chịu.

Chẳng qua thái độ của Mục Giai Âm rất kiên quyết, hai người từ chối không được, cuối cùng phải làm theo ý của Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm rất nhanh đã lái xe tới.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm rồi giới thiệu với hai người bên cạnh mình: “Đây là...chồng con, Quyền Thiệu Viêm.”

Kỳ quái, sao ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm lại không thể nói ra hai chữ ông xã?

“Quyền Thiệu Viêm, đây là di ba của em với con của di ấy.” Mục Giai Âm lại giới thiệu

“Di ba khỏe.” Quyền Thiệu Viêm ở trước mặt người ngoài luôn nghiêm nghị lạnh lùng, nhưng cũng rất có lễ độ.

Khi nhìn về phía Mục Ngọc Trác Quyền Thiệu Viêm cũng khẽ gật đầu.

Mục Ngọc Trác với Bạch Tự Di đều kinh sợ chào hỏi lại Quyền Thiệu Viêm.

Khí thế trên người ông xã mình quá mạnh, Mục Giai Âm cũng chỉ cười nhẹ nói: “Quyền Thiệu Viêm, em muốn mời di ba với Ngọc Trác đến nhà chúng ta ở vài hôm.”

Mục Giai Âm nói xong còn nhéo tay Quyền Thiệu Viêm.

Cô sợ Quyền Thiệu Viêm nói lời mất lòng, di Bạch với Ngọc Trác sẽ không đi. Cô nhìn được, lòng tự trọng của hai người rất cao.

Quyền Thiệu Viêm đương nhiên là không vui, Mục Giai Âm muốn đi làm thì thôi đi, hôm nay thế giới riêng của hai người cũng mất, thật làm người ta không nhịn được?

Chỉ là Quyền Thiệu Viêm vẫn tương đối nể tình mà ừ một tiếng.

Mục Giai Âm dự cảm cuộc sống tương lai cô nhất định sẽ bị dày vò rất thảm.

Mục Giai Âm mở cửa sau xe ra, nhìn di Bạch với Mục Ngọc Trác lên xe, mới để Quyền Thiệu Viêm đỡ cô lên xe, thắt dây an toàn cho cô.

Bạch Tự Di từ phía sau nhìn thấy, trong lòng cũng thấy mừng thay, người chồng này của Giai Âm thật không tồi.

Mục Ngọc Trác cũng thấy được, cậu còn tưởng người cứng ngắt như Quyền Thiệu Viêm sẽ không biết chăm sóc phụ nữ là gì.

Rất nhanh đã về đến nhà, Quyền Thiệu Viêm mới hỏi: “em ăn cơm chưa?”

Lúc này Mục Giai Âm mới nhớ cô ở bệnh viện chạy tới chạy lui lại quên mất chuyện ăn cơm.

Mày Quyền Thiệu Viêm nhưu càng sâu, gõ vài cái trên trán Mục Giai Âm: “Thật là, em đợi một lát, anh đi mua thức ăn rồi về.”

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm liền đi xuống nhà hàng bên dưới. Khi xuống cũng nói sẽ mua nhiều đồ, có vẻ cũng mua cho di Bạch với Ngọc Trác. Khóe miệng Mục Giai Âm hiện ra một nụ cười hài lòng.

Thật ra Bạch Tự Di cũng nhìn ra được Quyền Thiệu Viêm không chào đón họ. Nhưng mà, thái độ này của Quyền Thiệu Viêm lại gián tiếp chứng minh, anh rất thích Mục Giai Âm.

Sau khi Mục Giai Âm sắp xếp xong phòng ngủ cho hai người, mới trở về phòng ngủ của mình.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới cau mày nhìn Mục Giai Âm: “Em mới về Mục gia có một lúc, sao lại mang thân thích đến đây rồi?”

Quan trọng là sau lại cho bọn họ ở lại nhà mình.

Quyền Thiệu Viêm thật sự rất muốn đá hai người đó tới tận cửa nhà Mục lão đầu.

Mục Giai Âm lấy lòng nhìn Mục Giai Âm: “Buổi chiều thân thích trong tộc tới, em cũng thuận tiện về bốn gia một chuyến, Ngọc Trác là con trai của bác ba, sau khi bác ba chết mẹ con họ không có ai quan tâm, em chỉ muốn họ ở lại nhà chúng ta một thời gian thôi.”

“Em tính để bọn họ ở nhà chúng ta luôn?” Giọng của Quyền Thiệu Viêm lạnh lại.

“Không phải đâu, mẹ của Ngọc Trác sinh bệnh, đợi bệnh của mẹ thẳng bé tốt hơn, em sẽ để bọn họ dọn ra ngoài.” Mục Giai Âm thấy vẻ mặt của Quyền Thiệu Viêm vẫn đông cứng, liền cười cười nói: “Nhiều nhất là ba đến năm ngày, anh đừng giận mà.”

Mục Giai Âm kéo dài giọng, làm nũng trong lòng Quyền Thiệu Viêm: “Thật ra em cũng không có thói quen có người lạ trong nhà, chỉ là e rất thích di ba với Ngọc Trác, cho nên muốn giúp đỡ bọn họ.”

Cô còn nhớ rõ kiếp trước Bạch Tự Di bị bác cả làm nhục, còn bị bác gái đánh một trận, không chịu được lăng nhục mà tự sát, cuối cùng khiến Ngọc Trác đi giết bác cả.

Cô còn nhớ rõ khi đó Ngọc Trác cũng nghĩ cách giúp cô, trong khi bản thân thẳng bé còn không tự lo được cho mình.

“Em gọi anh một tiếng ông xã, anh liền giúp em.” Quyền Thiệu Viêm vẫn mặt lạnh, nhưng cảm xúc đã tốt hơn.

Vài ba bữa coi như có thể tạm chấp nhận được, hai người kia có vẻ cũng khôn khéo biết điều.

Mục Giai Âm khẽ gắt một tiếng: “Nhanh đi tắm rồi ngủ.”

“Đợi lát sắp đi ngủ rồi hãy tắm.” Quyền Thiệu Viêm thuận thế đề Mục Giai Âm lên giường nói: “Tiết kiệm thời gian đỡ phiền toái.”

Quyền Thiệu Viêm nói chuyện đúng là càng ngày càng không tiết tháo (vô duyên đó mà mị để vậy cho hay), Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm ra yếu ớt phản kháng: “còn có người khác ở đây, lỡ như bị nghe thấy thì sao?”

“Khả năng cách âm của cửa phòng rất tốt.” Quyền Thiệu Viêm tiếp tục giở trò: “Lại nói, hôm nay anh phối hợp với e như vậy, chẳng nhẽ không nên có một chút phúc lợi sao?”

....Nói như thế nào thì Quyền Thiệu Viêm cũng có lý.

Thôi, tùy anh ấy vậy.

Cuối cùng hai người nằm ở trên giường thật lâu.

Nửa đêm mơ mơ màng màng tỉnh ngủ, Mục Ngọc Trác bởi vì lúc sáng uống quá nhiều nước đến tối phải đi wc nhìn thấy ánh đèn sáng qua khe cửa, hơi ngán người, chỉ họ với anh rở khuya như vậy rồi còn chưa ngủ sao?

Quyền Thiệu Viêm điển hình là người có tính lực dồi dào, còn Mục Giai Âm điển hình là người bị ép phải thành người dư thừa tính lực.

Giờ phút này nằm trên giường, Mục Giai Âm tự giác chui vào lòng của Quyền Thiệu Viêm

“Giai Âm” Quyền Thiệu Viêm thỏa mãn vuốt ve thân thể mềm mại của cô vợ nhỏ: “Lỗi của nhà họ Ngô không phải anh không muốn giải quyết bọn họ.”

“Em biết.” Mục Giai Âm cắt ngang lời nói của Quyền Thiệu Viêm: “Anh muốn nâng bọn chúng lên thật cao, sau đó khiến họ ngã một cái thật đau đúng không?”

“Thật thông minh.” Giai Âm của anh quả nhiên không hiểu lắm chuyện này. Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm hiện lên một ý cười nhẹ: “Đến, ông xã tặng e một nụ hôn.”

“Nên để em thưởng anh một cái mới đúng.” Mục Giai Âm ngẩng đầu trên gương mặt đẹp trai của Quyền Thiệu Viêm hôn một ngụm, mới mặt đỏ tai hồng dựa lại vào lồng ngực Quyền Thiệu Viêm nói: “

Quyền Thiệu Viêm, cảm ơn anh.”

Mặc kệ là chuyện trong đêm yến tiệc hôm đó hay là chuyện trước đây, hôm nay vẫn vui vẻ đối với chuyện của mẹ con Bạch Tự Di, cô cự kì biết ơn Quyền Thiệu Viêm

Chỉ là, Quyền Thiệu Viêm nuông chiều cô như vậy, lỡ như cô không thể tách rời Quyền Thiệu Viêm thì làm sao bây giờ?

Mặt Mục Giai Âm càng hồng hơn, tim đập nhanh hơn. Thích ông xã của mình, đó là chuyện bình thường thôi mà. Sao cô lại giống như trộm vậy chứ?

“Cảm ơn cái gì? Em là bà xã của anh.” Quyền Thiệu Viêm gắt gao ôm lấy Mục Giai Âm, ánh mắt phức tạp.

Đến cùng thì tới bao giờ Giai Âm mới thật lòng thích anh đây?

Tối hôm đó Mục Giai Âm lại mơ về kiếp trước, nhưng lần này cô mơ thấy Mục Ngọc Trác.

Mục Ngọc Trác con người đen lấy âm trầm nhìn cô, giống như mây đen cuối chân trời khi bão, áp người khác không thở được.

Mục Ngọc Trác mặt không cảm xúc, chỉ còn lại sự vô cảm, miệng cậu lúc đóng lúc mở, giọng nói ngay bên tai, nhưng lại như vọng lại từ phía xa, cậu nói: “Chị họ, em không hối hận khi giết bác cả, em chỉ hận không chém ông ta thành tám khúc.”

“Chị họ, chồng của chị là một kẻ không đáng tin, sẽ hại chị, em vốn định không làm, nhưng đã làm thì phải làm đến cùng định giết gã, nhưng còn chưa đến thành phố A đã bị bắt, chị họ, em xin lỗi.”

“Chị họ, cảm ơn chị, nếu không có chị cho em ăn, giấu người trong nhà đưa tiền cho em, chỉ sợ em cũng không sống được tới bây giờ.”

“Chị họ...”

Giọng nói ồn ào hỗn loạn, Mục Giai Âm giật mình tỉnh giấc, cảm thấy ánh mắt hơi đau nhức.

Bản chất của Bạch Tự Di với Mục Ngọc Trác cũng không tệ, nhất là Bạch Tự Di, bà rõ ràng chỉ là một người phụ nữ chịu nhẫn nhục.

Nếu, mấy ngày nữa đưa bọn họ trở về, bác cả nhất định sẽ thường xuyên quấy rầy Bạch Tự Di, vấn đề lại không được giải quyết. Mục Giai Âm nhớ lại thiếu niên trong mơ từng tiếng từng tiếng xin lỗi rồi cảm ơn cô này càng nhiều sâu hơn.

“Lại gặp ác mộng sao?” Quyền Thiệu Viêm ngồi xuống nhẹ nhàng ôm Mục Giai Âm vào trong lòng ngực, vuốt nhẹ chân mày của cô nói “Giai Âm, không cần lo lắng, mọi chuyện đã có anh rồi.”

Cũng đúng, dù sao cũng còn Quyền Thiệu Viêm!

Mục Giai Âm nhớ ra thì vui sướng rạo rức bẹp một phát hôn lên khóe miệng quyền Thiệu Viêm, sau đó vui sướng nhảy xuống giường rửa mặt nấu com.

Con người đen láy của Quyền Thiệu Viêm nhìn chằm chằm bóng lưng của Mục Giai Âm, nhìn đáng vẻ của Giai Âm, có lẽ không phải là mơ thấy ác mộng.

Tổng cảm giác được là Quyền Thiệu Viêm không thích, mẹ con Bạch Tự Di phụ giúp Mục Giai Âm nấu com, nhưng lại trốn trong phòng mình mà ăn.

Sáng sớm sau khi rời giường thật sự là có chút luống cuống tay chân, sau khi com nước xong, Mục Giai Âm chăm sóc rất chu đáo, tiễn Quyền Thiệu Viêm ra tới cửa.

“Chờ anh về.” Quyền Thiệu Viêm hôn nhẹ lên trán Mục Giai Âm.

“Đi đường nhớ chú ý an toàn.”

Hai người từ sau khi kết hôn đến giờ đều như vậy, Mục Giai Âm mới đầu còn mất tự nhiên sau lâu dần thì mặc kệ.

Mục Ngọc Trác đến cùng vẫn còn là thiếu niên, không cần thận tại khe cửa nhìn thấy một màn như vậy, đỏ mặt kể lại cho mẹ mình nghe. Bạch Tự Di cười cười, bà nhìn ra được vợ chồng hai người Quyền Thiệu Viêm với Mục Giai Âm rất quấn quýt yêu thương nhau.

Lúc đối mặt với Mục Giai Âm mẹ con hai người vẫn rộng rãi như bình thường.

Thấy Mục Giai Âm muốn rửa chén, Bạch Tự Di nhanh chóng đi lên giành hết bát đĩa trong tay Mục Giai Âm nói: “Con bây giờ đang mang thai, đừng nên làm việc, mau ngồi xuống đi, để bác với Ngọc Trác rửa là được.”

Làm gì có đạo lý nào để khách rửa chén? Huống chi giờ là mùa hè nước cũng không lạnh.

Nhưng là không chờ Mục Giai Âm phản bác, Bạch Tự Di với Mục Ngọc Trác đã rửa xong rồi.

Hiệu suất này, có thể so với Quyền Thiệu Viêm rồi.

Mục Giai Âm xấu hổ, cô thực sự thích nấu com, nhưng lại là người ghét dọn dẹp.

Sau khi ăn xong, Mục Giai Âm thường vào phòng bếp thiết kế bánh ngọt.

Mục Ngọc Trác cũng tò mò hỏi: “Chị Giai Âm, chị đang đang cái gì vậy?”

“Chị làm bánh ngọt.” Mục Giai Âm nói xong thì cắt hai miếng bánh đưa cho Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác nói: “Chị muốn đi làm, ông chủ bảo chị làm vài mẫu bánh ngọt mới đến.”

Mục Giai Âm nhìn hai người đang ăn bánh ngọt trước mặt buồn rầu nói: “Con vẫn cảm thấy trong phôi liệu của mẫu bánh này thiếu một cái gì đó, bác, Mục Ngọc, hai người nếm ra không?”

“Ăn thật ngon, đời này em chưa từng được ăn cái bánh nào ngon như vậy.” Mục Ngọc Trác nhanh chóng giải quyết hết miếng bánh ngọt trong tay, sau đó phóng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Mục Giai Âm.

Bạch Tự Di lại không vội vàng như Mục Ngọc Trác, nghe Mục Giai Âm nói xong, bà mới từ từ nếm thử miếng bánh.

Mục Giai Âm nhìn đáng vẻ thèm ăn bánh ngọt của Mục Ngọc Trác: “Chỗ này còn một miếng rất to, em cứ ăn từ từ.”

“Cảm ơn chị Giai Âm.” Mục Ngọc Trác cảm ơn một tiếng, liền bỏ nhào về miếng bánh ngọt.

“Có thể, do tỉ lệ, trứng gà, bột mì với nước không cân đối?” Bạch Tự Di đột nhiên nói: “Hình như có hơi sánh một chút.”

Mắt Mục Giai Âm sáng lên: “Con cũng thấy hơi sánh với dính.”

“Chúng ta làm lại một phần khác đi.” Mục Giai Âm cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc của vấn đề, trước đó cô còn tưởng vấn đề là do bơ.

Bạch Tự Di thấy Mục Giai Âm có hứng thú, cũng cố hết sức phối hợp với cô.

Chỉ một lát sau, hai người phụ nữ liền bỏ quên Mục Ngọc Trác đang bịu môi, hoàn toàn đắm chìm trong thế giới bánh ngọt.

Đến chiều lúc Quyền Thiệu Viêm trở về nhà, thì nhìn thấy hai gương mặt dính toàn bột mì cùng với một cái bụng căng tròn, mặt còn dính bơ của thiếu niên.

Phế phẩm của Bạch Tụ Di với Mục Giai Âm đều chui hết vào bụng Mục Ngọc Trác.

“Các người đây là?” Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm nhìn về phía cái bàn trong bếp thì hiểu.

Mục Giai Âm là đang chỉnh sửa lại bánh ngọt của mình.

Bạch Tụ Di có chút xấu hổ, cười nhẹ rồi nhanh chóng chạy vào toilet rửa mặt.

Mục Ngọc Trác lại không dám nói chuyện với Quyền Thiệu Viêm, cũng chạy theo mẹ vào toilet.

Trong phòng bếp chỉ còn lại một mình Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm lại không vui: “Em vì anh trai là có vẻ rất tận tâm nhì.”

“Anh lại ăn dấm chua vậy ư?” Mục Giai Âm bỗng nhớ mặt mình toàn bột mì, liền dựa sát vào người Quyền Thiệu Viêm, ra sức chà sát trên mặt Quyền Thiệu Viêm, cho đến khi mặt Quyền Thiệu Viêm cũng toàn là bột mì, Mục Giai Âm mới cười khanh khách dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: 63.1: Chữa Đúng Bệnh

Edit: meoluoihamngu

“Náo loạn đủ rồi sao?” Quyền Thiệu Viêm mặc kệ Mục Giai Âm dùng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại cọ lung tung lên mặt anh, một lúc lâu sau, thấy Mục Giai Âm dừng lại cười khanh khách nhìn anh, ánh mắt mới trầm xuống.

Tức giận cái gì chứ? Thật là nhỏ mọn.

Mục Giai Âm lăm bắm xoay người, cảm thấy tui thân.

Còn chưa đứng vững, Mục Giai Âm liền bị Quyền Thiệu Viêm bế lên, vững vàng ôm vào trong lòng.

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm mang theo chút giễu cợt nói: “Náo loạn đủ rồi, mang vợ mèo hoang nhỏ của anh đi rửa mặt nào.”

Cho nên vừa rồi Quyền Thiệu Viêm đang chỉnh đốn cô sao? Hại cô nghĩ Quyền Thiệu Viêm là đang giận cô, trong lòng lo lắng một lúc lâu. Mục Giai Âm không chút lưu tình đâm vào lồng ngực Quyền Thiệu Viêm nói “Ai là mèo hoang nhỏ hả? Nếu em có là một con mèo hoang, thì cũng là mèo hoang lớn nhá.”

“Mèo hoang nhỏ vừa mới sinh tức giận liền biến thành mèo hoang lớn sao?” Trong ánh mắt Quyền Thiệu Viêm mơ hồ lộ ra ý cười.

Mục Giai Âm quay mặt đi, Quyền Thiệu Viêm càng ngày càng không biết xấu hổ.

Nói là rửa mặt cho cô, nhưng Quyền Thiệu Viêm lại làm cho cô rửa mặt cho anh.

Mục Giai Âm không chịu, Quyền Thiệu Viêm lại mang gương mặt đầy bột mì cọ vào mặt Mục Giai Âm. Vì vậy, Mục Giai Âm vừa mới rửa mặt sạch sẽ xong trong nháy mắt lại có vết bẩn.

“Rửa thì rửa.” Mục Giai Âm thỏa hiệp, “Anh nhắm mắt lại.”

Quyền Thiệu Viêm không nghi ngờ cô, nhắm hai mắt lại.

Mục Giai Âm lấy khăn thấm vào nước ấm, thừa dịp Quyền Thiệu Viêm không có chú ý, múc ít nước vào trong lòng bàn tay hất lên mặt Quyền Thiệu Viêm. Nhưng mà, Mục Giai Âm không ngờ bộ dáng Quyền Thiệu Viêm lại chật vật như vậy.

“Anh biết ngay là em sẽ không nhường hoàng mà.” Quyền Thiệu Viêm mở mắt, trên khuôn mặt anh tuần có vẻ cung chiêu.

Coi như cô không thành thật, Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu tội.

“Giai Âm, trên người em cũng bị nước làm ướt.” Quyền Thiệu Viêm nhìn chằm chằm Mục Giai Âm, ánh mắt dần trở nên thâm sâu.

Mới vừa rồi hất nước lên người Quyền Thiệu Viêm, trên người cô cũng bị dính ít nước.

“Giai Âm, để anh lau giúp em.” Quyền Thiệu Viêm thân nhiên nói, sau đó thoải mái đem môi hôn xuống.

Mục Giai Âm ngẩn ra, khuôn mặt trở nên hồng, “Quyền Thiệu Viêm!” Nghĩ đến trong nhà còn có khách, Mục Giai Âm chỉ có thể nhỏ giọng quát, “Sao anh không biết xấu hổ như vậy!”

Một lát sau, cảm thấy trước ngực lạnh như băng, Mục Giai Âm càng thêm sục sạo, “Quyền Thiệu Viêm, anh mang toàn bộ nước trên mặt cọ vào người em!”

“Là sao?” Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu, nhếch mi nói, “Đẹp quá.”

Hôm nay Mục Giai Âm mặc đồ mỏng, chỉ mặc áo T-shirt dài, quần áo bị nước làm ướt, liền đem裳 người Mục Giai Âm hiện rõ ra ngoài.

Mục Giai Âm đánh Quyền Thiệu Viêm nói: “Trong nhà còn có khách đấy, anh không muốn cho em gặp người nữa sao?”

“Bọn họ không dám đến đây đâu.” Hai người rất biết điều, Quyền Thiệu Viêm đối với hai người kia còn miễn cưỡng duy trì chút hảo cảm.

Còn không phải là bởi vì anh đối với người khác luôn biểu lộ vẻ mặt lạnh lùng, ảnh hưởng rất lớn đấy chứ?

Quyền Thiệu Viêm nhìn chằm chằm Mục Giai Âm hai giây rồi nói: “Chín giờ rồi, chúng ta đi ngủ đi.”

Quyền Thiệu Viêm nói những lời này, làm ơn có thể mang ánh mắt của anh từ ngực cô nhìn mặt cô...Hoặc là Quyền Thiệu Viêm không nhìn cô, cô cũng không ngại đâu!

Mục Giai Âm bắt đầu đi đổi áo ngủ, anh ôm cô đang tính toán cô không vào địa ngục thì ai vào lên giường đi ngủ, đột nhiên phòng khách có tiếng hét, là tiếng hét thảm thiết của Mục Ngọc Trác.

“Em ra ngoài xem một lát.”

Động tác của Quyền Thiệu Viêm nhanh hơn, khi cô đang nói chuyện thì anh đã ra khỏi phòng ngủ.

Mục Giai Âm vội vàng đi theo phía sau Quyền Thiệu Viêm.

Trong phòng, Mục Ngọc Trác đang ôm bụng kêu thảm thiết, cho dù Mục Ngọc Trác đã cố hết sức chịu đựng, nhưng một trận đau nhức thỉnh thoảng kéo đến làm cậu không thể kiềm chế kêu thành tiếng, mà toàn thân Mục Ngọc Trác đỏ mồ hôi lạnh.

Bạch Tị Di ở bên cạnh gấp gáp, tóc tai đều tán loạn, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Quyền Thiệu Viêm cau mày tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống đất đỡ Mục Ngọc Trác, lấy tay đè lên bụng Mục Ngọc Trác nói: “Chỗ này có đau không?”

Giống như một trận đau đón lại đến, toàn thân Mục Ngọc Trác run rẩy, cắn răng gật đầu một cái, suy yếu nói, “Đau.”

“Ăn nhiều, nên khó tiêu.” Quyền Thiệu Viêm kết luận.

Mục Giai Âm nghĩ đến buổi chiều cậu ăn hết những chiếc bánh ngọt kia mà nhức đầu, cậu ta đã ăn bao nhiêu cái thế?

Quyền Thiệu Viêm ấn điện thoại gọi cho Lưu Duệ.

Lưu Duệ là người đàn ông độc thân chưa lập gia đình, mặc dù không có bạn gái. Đêm tối, kết thúc một ngày làm việc khổ cực, Lưu Duệ tắm xong đi ra ngoài, nhìn phần văn kiện tiếp theo đã làm xong.

Lưu Duệ liền lấy bia ra, chuẩn bị xong khăn giấy, trong đôi mắt thoáng qua tia sáng, tính toán mở Computer ra, sau đó cùng với trợ thủ đắc lực của anh trải qua một đêm tốt đẹp.

Mộng đẹp bị Quyền Thiệu Viêm gọi đến mà phá vỡ.

Ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm, Lưu Duệ có rất ít cơ hội nói lần thứ hai.

Lưu Duệ đi thang máy xuống lầu, lái xe như điên đến nhà Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm mỗi lần gọi cho đều đặt ra thời hạn, nhất định phải đến nhà kịp giờ.

Trợ thủ lâu năm, ngày mai gặp... Lưu Duệ rất thích trợ thủ lâu năm của mình.

Sau đó anh ta phát hiện... Ồ, tại sao lại không mở được vậy?

Tại sao những người khác có thể mở được, anh ngay cả máy tính cũng mở không ra thế này chứ? Cho nên, ngay cả thợ thủ đắc lực cũng vứt bỏ mình sao?

“Luru Duệ làm việc có năng suất thật.” Mục Giai Âm thở dài nói.

Từ lúc Luru Duệ đưa Mục Ngọc Trác đi bệnh viện, toàn bộ hành trình không vượt quá năm phút. Với năng suất này nên tặng Luru Duệ ba mươi hai cái bằng khen nha.

Quyền Thiệu Viêm đi theo Mục Giai Âm gật đầu một cái.

Anh khen ngợi tất nhiên không phải là Luru Duệ, mà là mẹ con Bạch Tụ Di.

Biết anh không muốn nhìn thấy bọn họ, tối nay tự động trốn sao?

“Quyền Thiệu Viêm, anh vừa mới làm cái gì thế sao không để em đi bệnh viện với bọn họ?” Mục Giai Âm vốn định đưa mẹ con Bạch Tụ Di đi, lại bị Quyền Thiệu Viêm ngăn cản.

“Giai Âm, tối nay ở bên cạnh anh.” Quyền Thiệu Viêm nhủ mảy, ôm Mục Giai Âm đi vào nhà.

Mục Giai Âm tức giận liếc Quyền Thiệu Viêm nói, “Buổi tối ngày nào em không ở bên cạnh anh chứ?”

“Ngày mai anh đi làm nhiệm vụ, phải đi một tuần.” Quyền Thiệu Viêm giọng nói hơi buồn buồn không vui.

Không có Mục Giai Âm, anh không quen.

“A?” Không biết tại sao trong lòng Mục Giai Âm cảm thấy buồn.

Kì lạ, nghe Quyền Thiệu Viêm nói vậy, cô phải cao hứng mới đúng chứ? Không có Quyền Thiệu Viêm, sẽ không có người quản cô, không ai hạn chế cô. Nhưng là, cũng không có ai ôm cô, không có ai cưng chiều cô,... Dừng lại, cô phải hi vọng Quyền Thiệu Viêm đi mới phải.

“Nhiệm vụ nguy hiểm sao?” Mục Giai Âm chui vào ngực Quyền Thiệu Viêm hỏi.

“Không nguy hiểm, chỉ diễn tập đơn giản quân sự trên biển thôi,” Quyền Thiệu Viêm nói qua loa.

Thật sự không nguy hiểm chứ? Mục Giai Âm nhớ đến những vết thương ở sau lưng anh, Quyền Thiệu Viêm lập được những chiến công kia, toàn thân bị thương và rất vất vả.

“Quyền Thiệu Viêm, nhiệm vụ nguy hiểm anh không cần làm.” Mục Giai Âm đề nghị, “Để cho người khác làm đi, anh lựa chọn mấy nhiệm vụ dễ dàng là được rồi.”

“Không nguy hiểm.” Quyền Thiệu Viêm ngăn người.

Anh ít khi nói với cô cuộc sống trong tám năm này, thỉnh thoảng anh mới nói mấy chuyện thú vị trong quân đội ở những nơi anh đến. Mục Giai Âm lo lắng từ đâu vậy.

Nhất định là nghe người khác nói lại, Mục Giai Âm kết luận.

Làm sao có thể không nguy hiểm chứ? Bây giờ Quyền Thiệu Viêm đã đến hàm Thiếu tướng, trước khi kết hôn cô từng nghe ông nội nói, quốc gia đang suy nghĩ thăng hàm Quyền Thiệu Viêm lên làm Trung tướng. Hình như là trước đây Quyền Thiệu Viêm ở nước ngoài làm nhiệm vụ, một mình anh xâm nhập vào doanh trại địch, đoạt một phần văn kiện bí mật về cho quân đội.

Chẳng qua những chuyện này đều là cơ mật, ông nội không bằng lòng nói với cô, chỉ nói mơ mơ hồ hồ.

Mục Giai Âm cũng không hỏi đến những chuyện này, dù sao cô và quân đội là biệt lập với nhau, biết càng nhiều ngược lại càng bất lợi cho Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm muốn đánh Quyền Thiệu Viêm, nhưng tay vừa mới giơ lên lại cảm thấy không muốn, không thể làm gì khác là ôm Quyền Thiệu Viêm nói, “Không được để bị thương, nếu không sau này không cho động vào em.”

Dù nhiệm vụ đơn giản đi nữa cũng không tránh khỏi va chạm, muốn không bị thương thật sự là vấn đề siêu cấp khó khăn. Quyền Thiệu Viêm suy tư trong chốc lát, mới nói, “Giai Âm, em hôn anh một cái, anh sẽ không bị thương.”

...Nếu cô hôn mà có ma lực, cô đã mở cửa hàng bán nụ hôn rồi.

Coi như cô có nói giả trên trời, nhất định cũng sẽ đắt khách.

Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm phải đi làm nhiệm vụ, cô miễn cưỡng phối hợp một chút.

Quyền Thiệu Viêm sáng sớm sáu giờ bắt đầu xuất phát, bốn giờ sáng, Quyền Thiệu Viêm liền tỉnh. Đầu Mục Giai Âm đang ghé vào ngực anh vui vẻ ngủ.

Không biết tối qua Mục Giai Âm mơ thấy cái gì, ngủ cũng có chút khó coi. Ở trước ngực Quyền Thiệu Viêm đã ướt một mảng.

“Tiểu ngu ngốc.” Quyền Thiệu Viêm cung chiều chạm vào mũi Mục Giai Âm, hôn lên môi Mục Giai Âm nói, “Vợ à, nhớ nghĩ đến anh.”

Khỏe môi Mục Giai Âm cong cong, nụ cười trên mặt càng thêm động lòng người.

Quyền Thiệu Viêm đang định đứng dậy, nhưng Mục Giai Âm ôm anh quá chặt, Quyền Thiệu Viêm bất đắc dĩ lấy gối đầu của mình nhét vào trong ngực Mục Giai Âm. Trong ngực cảm thấy thiếu thiếu gì đó, Mục Giai Âm thử điều chỉnh tư thế ngủ, nhưng không tìm được tư thế ngủ thích hợp.

Cuối cùng, Mục Giai Âm thỏa hiệp cau mày ngủ.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng vuốt nếp nhăn giữa lông mi Mục Giai Âm, đau lòng cúi xuống nói, “Vợ à, em không nhớ đến anh cũng được, chỉ cần em không gặp ác mộng là được rồi.”

Cho dù ngủ trong ngực của anh, thỉnh thoảng Mục Giai Âm cũng sẽ gặp ác mộng, có lúc đang ngủ đột nhiên khóc.

Chỉ là Mục Giai Âm rất ít từ trong mộng tỉnh, Mục Giai Âm cứ nghĩ cô không mơ thấy ác mộng. Chỉ có Quyền Thiệu Viêm biết, nút thắt trong lòng Mục Giai Âm chưa được gỡ ra.

Khi Mục Giai Âm... tỉnh lại, trời đã sáng.

Cảm thấy hôm nay trong ngực giống như quá mềm mại, Mục Giai Âm dụi dụi mắt, mới phát hiện thì ra mình ôm gối đầu. Cô biết ngay mà, thân thể Quyền Thiệu Viêm trắng kiện lúc nào thì trở thành mềm mại giống tiểu bạch kiểm chứ.

Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm đi đâu rồi?

Không lẽ anh đi rồi sao?

Mục Giai Âm thăm dò kêu thử mấy tiếng Quyền Thiệu Viêm, trong nhà không có người đáp lại cô, Mục Giai Âm cảm thấy mất mát ngồi trở lại trên giường. Ngày hôm qua trước khi ngủ, Quyền Thiệu Viêm nói với cô anh có thể đi tương đối sớm, buổi sáng cô cứ ngủ thêm một lát.

Bây giờ đã hơn tám giờ, Quyền Thiệu Viêm chắc không ở đây.

Tại sao Quyền Thiệu Viêm mới đi được mấy giờ, trong đầu cô đều là hình ảnh của Quyền Thiệu Viêm chứ?

Mục Giai Âm không hiểu được cô.

Ban đầu lúc đồng ý kết hôn, cô chính là vì cảm thấy Quyền Thiệu Viêm cả ngày không có ở nhà, mới tiếp tục cuộc hôn nhân này. Về sau, lại có đứa bé, cái này lại làm cho cô có thêm lý do nữa.

Nhớ ban đầu Quyền Thiệu Viêm nói về thành phố A làm việc, cô còn lo sợ bất an, buồn buồn không vui vài ngày.

Vừa mới kết hôn, cô vẫn luôn mong đợi Quyền Thiệu Viêm đi công tác.

Hôm nay, Quyền Thiệu Viêm thật sự đi công tác, tại sao cô lại không vui chứ? Cái này thật sự không có khoa học!

Mục Giai Âm rời giường rửa mặt, ăn bữa sáng, sau đó không biết nên làm cái gì.

Đây là trạng thái gì chứ? Mục Giai Âm gõ gõ đầu mình, ngày kia còn phải đi gặp anh họ, bánh ngọt cô làm chưa tốt lắm, thành công còn cách rất xa, cô cần phải đi học làm bánh.

Quyết định muốn làm cái gì... Mục Giai Âm không muốn đi. Đường như Quyền Thiệu Viêm vừa đi, cả người cô trở nên lười biếng.

Tại sao phải đi chứ? Bọn họ không có cãi nhau, thật quá đáng! Chẳng lẽ anh không biết khoảng cách rất dễ sinh ra tiểu tam sao? Quyền Thiệu Viêm cứ như vậy, cô sẽ đi tìm Ngưu Lang.

Mục Giai Âm đang cảm giận cắn răng, chuông cửa vang lên.

Là Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác quay về.

“Ngọc Trác không sao chứ?” Mục Giai Âm kéo Mục Ngọc Trác cẩn thận nhìn, thấy sắc mặt Mục Ngọc Trác bình thường mới thoáng yên tâm.

Bạch Tự Di ngượng ngùng, “Đứa bé này, đã gây phiền phức cho cháu rồi, lại có thể ăn đến đau bụng.” Bạch Tự Di vừa nói vừa trừng mắt nhìn Mục Ngọc Trác.

Đến nhà người khác ở đã đủ gây phiền toái cho người ta rồi, Mục Ngọc Trác lại còn gây chuyện.

Bà và Mục Ngọc Trác được người ta đưa đến bệnh viện, đến khám bệnh, cũng không biết bao nhiêu tiền. Lần này nợ ân tình của Mục Giai Âm, Mục Giai Âm tâm địa tốt, người bình thường thì đã sớm khinh bỉ.

Mục Ngọc Trác cười ngậy ngậy sờ sờ ột, Giai Âm rất tốt với cậu, chắc chắn sẽ không oán trách cậu ăn nhiều phải vào bệnh viện.

“Không phiền phức, Ngọc Trác thích đồ ăn cháu nấu cháu cảm thấy rất vui.” Mục Giai Âm lại nói, “Quyền Thiệu Viêm không thích ăn đồ ngọt, mỗi lần để anh ấy ăn, còn khó khăn hơn lấy súng bắn chết anh ấy. Mỗi lần đều phải dụ dỗ, anh ấy mới bằng lòng ăn một ít.”

Bạch Tụ Di nhạy bén phát hiện câu nói của Mục Giai Âm có hàm ý khác, dường như không phải chỉ là oán trách Quyền Thiệu Viêm. Không lẽ, Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm cãi nhau sao?

Hai vợ chồng cãi nhau cần phải nhanh chóng nói lại thật tốt, năm đó kết hôn bà không hiểu chuyện, thiếu chút nữa dẫn đến ly hôn. May mắn chồng bà bao dung... nhưng đáng tiếc bà không có may mắn. Nghĩ đến người chồng đã mất, mắt Bạch Tụ Di hơi đỏ.

Chỉ là trước mặt Mục Giai Âm và con trai mình, Bạch Tụ Di mạnh mẽ đem nước mắt nuốt trở vào, cười nói, “Chồng cháu đi làm rồi sao?”

“Không phải ạ, anh ấy đi công tác.” Trong mắt Mục Giai Âm có chút thất vọng.

Bạch Tụ Di cuối cùng đã biết phản ứng kì quái của Mục Giai Âm là vì sao, đây là nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm a. Hai vợ chồng nhỏ này tình cảm vô cùng tốt, hoàn toàn không cần bà quan tâm.

Bạch Tụ Di vui mừng cười, sau đó sờ sờ đầu Mục Ngọc Trác bên cạnh.

Đội Mục Ngọc Trác cười vợ, Ngọc Trác và vợ có thể hạnh phúc mỹ mãn, đời này bà cảm thấy mãn nguyện rồi.

“Bác gái, chúng ta tiếp tục làm bánh đi, cháu phải đem bánh làm xong trước ngày mai.” Bây giờ Mục Giai Âm cảm thấy nhàn rồi, vợ vàng muốn kiếm việc để làm.

Bạch Tụ Di hiểu rõ tâm tình Mục Giai Âm, cười gật đầu một cái.

Mục Ngọc Trác vừa nghe lại làm bánh tiếp, ánh mắt sáng lên.

Mục Giai Âm quay đầu gõ nhẹ vào đầu Mục Ngọc Trác, “Lại muốn đi bệnh viện có phải hay không?”

Đi bệnh chỉ chích mấy phát mà thôi, vì bánh ngọt, đáng giá!

Bạch Tụ Di biết ý định của con trai, nhìn chăm chăm Mục Ngọc Trác liên tiếp. Cho đến khi Mục Ngọc Trác đi xem tivi, tầm mắt Bạch Tụ Di mới di chuyển sang chỗ khác.

Cùng Bạch Tụ Di làm bánh ngọt, Mục Giai Âm học được không ít.

Cô tạo hình làm bánh ngọt đa dạng hơn Bạch Tụ Di nhiều, nhưng mà căn bản, tỉ lệ nguyên vật liệu, Bạch Tụ Di nấu ăn mấy chục năm có kinh nghiệm hơn cô.

Bạch Tụ Di rất có thiên phú nấu ăn.

Ở nước ngoài Mục Giai Âm học không ít người làm bánh ngọt, nhưng rất ít người có thể giống như Bạch Tụ Di, câu nói đơn giản đầu tiên cũng có thể làm cho cô hiểu ra, hơn nữa còn có thể giúp cô từ một suy ra ba.

Mục Giai Âm nhìn Bạch Tụ Di, trong lòng đột nhiên xuất hiện ý nghĩ. “Bác gái, ông nội ba có tốt với bác không?”

Bạch Tụ Di dừng tay, hồi lâu mới nói, “Bọn họ đối với bác đều như nhau.”

Bạch Tụ Di biết ở nhà Mục Giai Âm không phải là kế hoạch lâu dài, bọn họ ở không được mấy ngày. Vừa nghĩ đến lại phải ở lại chỗ đó, cả người Bạch Tụ Di cảm thấy phát rét. Bà thì không sao cả, nhưng bà sợ Mục Ngọc Trác, đứa bé kia trừ bà ra, không nhận ai làm người thân, hơn nữa lại đề phòng rất cao, rất hay bị đá kích, cho nên luôn cùng mấy đứa trẻ trong thôn đánh nhau.

Đều do bà không có bản lĩnh, để cho mọi người xem thường, liên lụy đến Mục Ngọc Trác cũng bị người ta xem thường.

Chỉ là Mục Ngọc Trác đối với Mục Giai Âm là người nhà khá hơn một chút.

Mục Giai Âm suy nghĩ cẩn thận lời Bạch Tụ Di... Đều như nhau, chính là không tốt sao.

“Thật ra bác gái có thể ở thành phố A.” Mục Giai Âm giả bộ lơ đãng nói, “Hoàn cảnh thành phố C không có lợi đối với Mục Ngọc Trác, bác gái có thể thử thay đổi hoàn cảnh một chút.”

Bạch Tụ Di lắc đầu, không lên tiếng.

Lưu lại, bà là người phụ nữ nông thôn thì có thể làm gì được chứ? Ở thành thị cũng không có người muốn bà trồng trọt cây ruộng. Bà lưu lại sẽ gây phiền toái cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm tưởng Bạch Tự Di không bỏ được thành phố C, liền cười đôi đề tài.

Nhưng mà, Mục Giai Âm thật sự không muốn Mục Ngọc Trác ở thành phố C, cô sợ Mục Ngọc Trác xúc động sẽ làm chuyện gì đó. Tính tình Mục Ngọc Trác có hơi cố chấp, rất dễ dàng bỏ vào nhưng không ra được.

Buổi chiều, Bạch Tự Di hơi mệt nên đi ngủ.

Tối hôm qua lo lắng cho Mục Ngọc Trác, bà một đêm không ngủ, hôm nay lại làm bánh với Mục Giai Âm, dùng hết gần một ngày.

Mục Giai Âm không muốn đi ngủ, liền xem tivi với Mục Ngọc Trác.

Hình như bé trai nào cũng thích xem phim hoạt hình Ultraman, trong lúc quảng cáo, Mục Ngọc Trác đột nhiên quay đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Mục Giai Âm nói, “Chị họ, em cảm thấy anh rẻ giống Ultraman.”

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút về tướng mạo Ultraman không phù hợp mắt thẩm mỹ của cô trên tivi, sau đó lại nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm, cuối cùng cô không thể hiểu được cách suy nghĩ của Mục Ngọc Trác.

Mục Ngọc Trác lại ngoảnh đầu lại hưng phấn nói, “Chị họ, em cảm thấy anh rẻ rất lợi hại, không cái gì là không làm được.”

“Anh ấy làm cái gì sao?” Mục Giai Âm tò mò nhìn Mục Ngọc Trác.

Quyền Thiệu Viêm nói qua với Mục Ngọc Trác được mấy câu, tối hôm qua nói đưa Mục Ngọc Trác đi bệnh viện mà thôi, chuyện còn lại đều do Lưu Duệ làm.

“Chỉ nhìn là biết anh rẻ cái gì cũng làm được.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Ngọc Trác lộ ra mấy phần đura trẻ ngây thơ và cố chấp.

... Quyền Thiệu Viêm lại nhận được một người ái mộ cuồng nhiệt rồi sao?

Tại sao? Mặt Mục Giai Âm nhăn như trái khổ qua trầm nghĩ, rõ ràng cô làm nhiều hơn so với Quyền Thiệu Viêm, nhưng vì cái gì quay đầu lại Mục Ngọc Trác sùng bái nhất là Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm chưa chat hỏi, “Thế em thích chị hay anh rẻ em đây?”

“Em dĩ nhiên thích chị họ.” Mục Ngọc Trác không chút do dự trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chữa Đúng Bệnh(2)

Trong lòng Mục Giai Âm nháy mắt liền tốt trở lại.

“Nhưng em vẫn sùng bái anh rẻ nhất.” Mục Ngọc Trác ngẩng đầu lên, đáng vẻ hướng đến phía trước: “Sau này em nhất định phải làm một người đàn ông như anh rẻ vậy.”

...Đừng, có một tên đã đủ nguy hại cho xã hội rồi.

...Hồn nữa, tại sao lại không sùng bái cô? Sùng bái chị này, tiểu Ngọc Trác!

“Ngọc Trác, em thấy sống ở thành phố A hay thành phố C tốt hơn.” Mục Giai Âm lại hỏi.

Mục Ngọc Trác vẫn tập trung tinh lực xem tivi, tranh thủ trả lời Mục Giai Âm: “Thành phố A.”

“Vậy em nghĩ nếu chị đưa mẹ với em tới thành phố A sống bà ấy sẽ đồng ý không?” Mục Giai Âm tập trung hỏi tiếp.

“Sẽ.”

Mục Giai Âm cảm thấy Mục Ngọc Trác đang phát triển theo hướng giống Quyền Thiệu Viêm, bắt đầu trả lời ngắn gọn y hệt Quyền Thiệu Viêm.

“Bà ấy không luyện tiếu ba em sao?” Mục Giai Âm tưởng Bạch Tự Di không chịu đến thành phố A là nguyên nhân này.

“Ba em đã chết rồi.” Người cũng đã chết, vấn đề này còn quan trọng sao?

Nói như vậy khả năng cô khuyến khích Bạch Tự Di đến thành phố A sống xác suất thành công rất cao.

Trong lòng Mục Giai Âm rất cao hứng, vì thế cô quyết định khiến Mục Ngọc Trác mất hứng ngay lập tức: “Ngọc Trác, đã chín giờ, mau đi ngủ.” (KK: Phúc hắc quá ☹)

Mục Giai Âm cũng không quan tâm đến TV, nhìn Mục Ngọc Trác cười nói.

Mục Ngọc Trác chớp mắt hai lần, mới không tình nguyện đi tắt TV.

Đang lúc gay cấn, cậu thật sự rất đau lòng.

Mục Giai Âm rút cuộc cảm giác được quá khứ bắt buộc phải tắt TV, phải đi vào phòng ngủ với Quyền Viêm, cảm giác của Quyền Thiệu Viêm khi đó.

Nhưng đêm nay lại không có Quyền Thiệu Viêm bên cạnh.

Tuy rằng Mục Giai Âm vẫn nằm trong chăn, lại phát hiện hình như không có Quyền Thiệu Viêm, một mình cô trong căn phòng không thể ngủ được.

Mục Giai Âm ôm gối ngủ của Quyền Thiệu Viêm, vùi đầu vào trong ổ chăn, mơ hồ vẫn nghĩ được hơi thở nồng đậm của anh còn lưu lại. Hôm nay mới có một ngày, còn sáu ngày nữa anh mới trở về.

Đếm tới 1000 con cừu, Mục Giai Âm cũng chưa ngủ được, cô biết mình lại mất ngủ rồi.

Bình thường thì thế nào mới ngủ được nhỉ? Hình như cô chưa mất ngủ bao giờ.

Hình như rất nhiều lần đều bị Quyền Thiệu Viêm dây dưa đến mệt, sau mỗi lần cùng Quyền Thiệu Viêm hôn môi đều ngủ thiếp đi, , kết quả ngày hôm sau tỉnh ngủ lại bị Quyền Thiệu Viêm hung hăng khi dễ một trận.

Với lại, Quyền Thiệu Viêm có thói quen cắn người, hại môi của cô ngày nào cũng đỏ hồng, mỗi lần bị Hường Tinh trông thấy đều lấy có đồ treu ghẹo cô, còn thật thà hỏi cô có phải bị muỗi cắn hay không.

Quyền Thiệu Viêm không có ở đây, Quyền Thiệu Viêm không có ở đây...

Mục Giai Âm vô ý thức siết chặt gối trong tay, sau đó Mục Giai Âm lại nhẹ nhàng ở trên gối hôn một cái, lại đỏ mặt nhanh chóng nhắm mắt đi ngủ. Ngủ cũng không được ngon giấc, cô lại mơ thấy những ngày bị Tả Tri Viễn quyền đâm cước đá, còn có ánh mắt băng lãnh của Mục Giai Nhan.

Mục Giai Âm xoa nhẹ hai bên thái dương, nếu Quyền Thiệu Viêm không sớm quay về, cô thấy mình sẽ chống đỡ không được nữa.

Quyền Thiệu Viêm có đang nghĩ tới cô không? Mục Giai Âm nghĩ vậy hưng phấn mở điện thoại ra, không biết Quyền Thiệu Viêm có gọi điện hay nhắn tin gì cho cô hay không?

Chỉ tiếc, không có tin nhắn gì trong điện thoại làm cô thất vọng.

Quyền Thiệu Viêm nhất định là có anh em liên quên bà xã, nhất định là như thế! Hồn đản! Mục Giai Âm nghĩ tới đó hưng hăng ném mạnh gối của Quyền Thiệu Viêm, không chịu về nhà! Anh giỏi thì ngủ ngoài biển luôn đi.

Mục Giai Âm không có chỗ phát tiết tinh lực toàn bộ đều dồn vào làm bánh ngọt.

Không phụ công sức cô bỏ ra, cuối cùng cô cũng làm được chiếc bánh hài lòng.

“Bác, ngày mai người đến công ty với con đi.” Mục Giai Âm cười tít mắt nói với Bạch Tự Di.

Bạch Tự Di thấy kì lạ: “Bác đi làm gì?”

“Đi nhìn thử thôi.” Mục Giai Âm nói: “Với lại, con điều chế nguyên liệu vẫn chưa chuẩn lắm, vẫn còn phải nhờ bác chỉ dạy con nhiều hơn.”

“Được.” Thấy có thể giúp đỡ được Mục Giai Âm, Bạch Tự Di vui vẻ đồng ý.

“Còn em thì sao?” Mục Ngọc Trác đi tới trước mặt hai người. . hai người này luôn xem nhẹ cậu.

Thật đúng là quên mất tiểu gia hỏa này.

Mục Giai Âm nhớ đến Lăng Diệc Dương xui xẻo đi đường bị ngã gãy chân. Ngày trước trong yến hội, cô đưa cho Lăng Diệc Dương cầm giúp quà tặng của Chân Phó Dương cho cô. Hôm nay, Lăng Diệc Dương cũng nói đến công ty để đưa cho cô.

Lăng Diệc Dương so với Mục Ngọc Trác lớn hơn hai tuổi, hai người coi như có thể làm bạn cùng lứa.

Thằng nhóc Mục Ngọc Trác này thật sự quá tự bé, trao đổi với bạn cùng trang lứa cũng tốt.

Mục Giai Âm lại nói: “Em cũng đi cùng luôn.”

“Vâng...” Mục Ngọc Trác nhu thuận đáp ứng.

... Thật ra cậu chỉ muốn ở nhà xem phim hoạt hình.

Mục Giai Âm trực tiếp đi thang máy đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

Bạch Tự Di bỗng nhiên cảm thấy Mục Giai Âm đi làm hình như không giống với đi làm trước đây.

Lăng Khải Hoa đã ngồi ở trong phòng làm việc từ sớm, từ sáng đến giờ, Lăng Khải Hoa quả thật là mỏi mắt mong chờ.

“Giai Âm, em đã đến rồi.” Vừa thấy Mục Giai Âm tới, trên mặt Lăng Khải Hoa nhanh chóng trương ra vẻ mặt tươi cười. Nhìn thấy phía sau Mục Giai Âm có hai người không quen biết, lại khôi phục bộ mặt than như cũ.

Mục Ngọc Trác không chút do dự gần mức mắt cao hơn đầu với đồ hai mặt cho Lăng Khải Hoa.

“Đây này là bác gái em, còn người là em họ của em” Mục Giai Âm giới thiệu.

Lăng Khải Hoa gật đầu, là một nửa người họ Mục, Lăng Khải Hoa rất rõ ràng tình huống trong nhà. Căn cứ theo lời của Mục Uẩn Ngao kể lại, thân thích bên nhà họ Mục đều là một đám khốn nạn! Đây tuyệt đối là lời nói thật của Mục Uẩn Ngao, không hề thêm chút gì.

Chỉ là tự nhiên từ đâu nhô ra một bác gái với em họ....

Bác gái vẫn khần trương cúi đầu anh không nhìn thấy được biểu tình, chỉ có em họ vẫn như có như không che chở trước mặt Mục Giai Âm, Nhìn anh giống như đang nhìn một tên tội phạm khét tiếng, là một người làm ăn thành đạt, Lăng Khải Hoa tự nhận gương mặt này của anh vẫn rất có lực tương tác. Nhưng sao đứa bé này lại nhìn anh đề phòng như vậy chứ?

“Diệc Dương đâu?” Không thấy Lăng Diệc Dương, Mục Giai Âm nghi hoặc hỏi.

“Nó ở phòng bên đọc sách.” Lăng Khải Hoa chỉ phòng nghỉ bên cạnh.

Vốn Lăng Diệc Dương cùng ngồi ở phòng khách cùng Lăng Khải Hoa chờ Mục Giai Âm, nhưng sau đó cậu thật sự chịu không nổi Lăng Khải Hoa ồn ào, nên cả nhấc đi qua phòng bên đọc sách.

“Bác gái, bác chờ con ở đây một chút.” Mục Giai Âm sắp xếp chỗ ngồi cho Bạch Tự Di, lại nói đơn giản vài câu với Lăng Khải Hoa, sao đó dẫn Mục Ngọc Trác qua phòng nghỉ.

Lúc mở cửa, Lăng Diệc Dương đang yên lặng xem một cuốn tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Thấy Mục Giai Âm, Lăng Diệc Dương mới gật đầu.

Mục Giai Âm chào hỏi Lăng Diệc Dương mấy câu, lại mang Mục Ngọc Trác vào phòng nói.

“Diệc Dương, em chơi với Ngọc Trác một lát nhé.”

Lăng Diệc Dương thấy Ngọc Mục Trác yên tĩnh khẽ gật đầu.

“Ngọc Trác, ngoan ngoãn nghe lời anh trai nhé.” Mục Giai Âm sờ sờ đầu Mục Ngọc Trác nói: “Chị với mẹ em làm xong việc, sẽ tới đón em.”

Mục Ngọc Trác do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu.

Mục Giai Âm mới yên tâm cười, đi ra khỏi phòng.

Mục Giai Âm đã nói trước với Lăng Khải Hoa, nên Lăng Khải Hoa cũng biết được nguyên nhân Bạch Tự Di đến đây làm gì.

“Đi thôi.” Lăng Khải Hoa đi xuống tầng dưới, công ty có chuẩn bị riêng một phòng để tự chế tạo bánh ngọt, mọi dụng cụ bên trong đều rất đầy đủ, hơn nữa còn rất hiện đại.

Mục Giai Âm tự nhận mình cũng biết vài thứ, cũng bị nơi xa hoa này của Lăng Khải Hoa làm cho giật mình.

Lăng Khải Hoa bình tĩnh quan sát, trong mắt liền xác định hai người Mục Giai Âm với Bạch Ngọc Di đều bị cái xưởng này hấp dẫn.

Lăng Khải Hoa vỗ bả vai Mục Giai Âm nói: “Về sau chỗ này để em cho dùng.”

“Có thật không?” Mục Giai Âm giật mình vui sướng nhìn Lăng Khải Hoa.

“Một chút quyền lợi đó anh vẫn làm được.” Lăng Khải Hoa lại nhận thêm một ánh mắt nóng bỏng nữa của Mục Giai Âm.

Chỉ cần Mục Giai Âm cố gắng làm bánh, muốn cái gì anh cũng cho được!

Đương nhiên, anh càng hi vọng Mục Giai Âm ly hôn với cái tên chồng đáng ghét kia.

“Giai Âm, con được nhận sao?” Bạch Tử Di có chút mê mang, bà thấy bộ dáng của Mục Giai Âm với Lăng Khải Hoa, giống như rất thân thiết. Hơn nữa nghe giọng điệu của Lăng Khải Hoa giống như xác định Mục Giai Âm đã đi làm rồi ấy.

Mục Giai Âm ho nhẹ một tiếng.

Lăng Khải Hoa nhanh chóng vớt vát lại: “Ý của tôi là hai người trước tiên cứ làm bánh thử, tôi nhìn thử, nếu làm ra cái tôi ưng ý, sẽ cho các người làm việc tại đây.”

Mục Giai Âm cùng dựa theo lời của Lăng Khải Hoa nói: “Tôi đã hiểu, bác gái, chúng ta làm nhanh lên, không nên chậm trễ thời gian của Lăng tổng.”

Bạch Tử Di còn không kịp suy nghĩ lỗ hổng trong lời nói của hai người, Mục Giai Âm đã cầm nguyên liệu nói: “Bác ơi, bác tới phân phối nguyên liệu được không, con cảm thấy bác làm rất giỏi.”

“À... được.” Nhưng mà, Mục Giai Âm tìm việc, lại để cho bà làm, hình như có gì đó không thích hợp lắm.

Mà theo động tác của Bạch Tử Di từ từ làm, ánh mắt của Lăng Khải Hoa cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Mục Giai Âm biết, công việc này Bạch Tử Di nhận được rồi.

Mục Giai Âm một lòng muốn giới thiệu công việc cho Bạch Tử Di, lại quên mất Mục Ngọc Trác và Lăng Diệc Dương bên kia.

Hai người có một điểm chung đó là ít nói.

Mục Ngọc Trác với Lăng Diệc Dương mắt to tròn mắt nhỏ một lúc.

Lăng Diệc Dương đầu hàng trước, vươn tay nói: “Xin chào, mình là Lăng Diệc Dương.”

Mục Ngọc Trác chưa bao giờ trải qua chuyện này, có chút khẩn trương chấp tay sau lưng, khăn trương xoa xoa mu bàn tay, mới vươn ra bắt tay với Lăng Diệc Dương.

Nói thật, bởi vì Mục Ngọc Trác hơi kích động, khi cậu cầm tay Lăng Diệc Dương có hơi mạnh.

“Xin chào, mình là Mục Ngọc Trác.”

Mục Ngọc Trác rất nhạy cảm, thấy Lăng Diệc Dương hơi nhú mảy, cậu liền biết Lăng Diệc Dương cảm thấy đau.

Chắc là đối với cậu không có ấn tượng tốt, Mục Ngọc Trác mím môi, chờ đợi bị khi dễ. Nếu cậu đánh nhau với Lăng Diệc Dương, chị họ nhất định sẽ khó xử. Cậu nhất định phải chịu đựng.

Lăng Diệc Dương cũng kỳ quái nhìn thiếu niên trước mặt trung ra dáng vẻ mặc người khi dễ, cậu ta làm sao thế ?

Lăng Diệc Dương lắc đầu.

Vì thế, hai người lại khôi phục trạng thái nói chuyện lúc ban đầu.

Gặp được một người so với mình còn im lặng hơn thật thống khổ.

Lăng Diệc Dương thấy Mục Ngọc Trác dường như thỉnh thoảng liếc trộm mấy cuốn sách trên giá của cha, Lăng Diệc Dương lật lại cuốn tiểu thuyết đang cầm trên tay : “Bạn đã đọc quyển sách này chưa?”

Mục Ngọc Trác lắc đầu.

“bạn muốn đọc thử không?”

Gật đầu.

“Vậy cậu xem đi.” Lăng Diệc Dương nói xong liền đưa quyển sách cho Mục Ngọc Trác.

Mục Ngọc Trác như lấy được bảo vật, cầm sách cẩn thận đọc.

Lăng Diệc Dương sờ mũi: “Cậu không muốn ngồi xuống đọc sao?”

Mục Ngọc Trác lắc đầu: “Không sao đâu, cậu ngồi đi, tôi không ngồi.”

Cậu ta thích đứng đọc sách sao? Lăng Diệc Dương cũng tìm cho mình một quyển sách khác, cậu cũng không nên làm phiền cách sống của người khác,

Qua một lúc Lăng Diệc Dương lại hỏi: “Cậu đọc có hiểu không?”

Mục Ngọc Trác gật đầu.

Tuy vóc dáng Mục Ngọc Trác cao, nhưng người lại rất nhỏ gầy, nhìn thật giống như học sinh tiểu học.

“Cậu học lớp mấy vậy.” Lăng Diệc Dương rút cuộc cũng tò mò.

Mục Ngọc Trác suy nghĩ một lúc lâu, mới xấu hổ nói: “Tôi không có đi học.”

Không đi học mà biết chữ, thiên tài sao? Lăng Diệc Dương mặt than không thay đổi, trong lòng lại đang tự hỏi có phải Mục Ngọc Trác đang nói đùa hay không.

Mục Ngọc Trác ấp úng giải thích: “Tôi chỉ lén lút đứng ở ngoài phòng học nghe trộm.”

Có thầy giáo sẽ ngầm đồng ý với cậu, nhưng cũng có người sẽ đuổi đánh cậu.

“Vậy cậu đã rất giỏi rồi.” Lăng Diệc Dương cũng hiểu vì sao, nhờ thế cậu cũng tưởng tượng ra được hoàn cảnh sống của Mục Ngọc Trác.

Điện kiện nhà họ Mục cũng không tệ, làm sao lại để cho con cháu nhà mình lưu lạc tới mức đi học cũng không được là thế nào?

Mục Ngọc Trác không nói tiếp. Cậu không biết lời này của Lăng Diệc Dương là châm biếm hay là thật tâm... Thật tâm có vẻ không có khả năng lớn lắm.

“Cậu cùng dì Giai Âm có quan hệ gì?” Lăng Diệc Dương hỏi.

“Cô ấy là chị họ.” Chị Giai Âm cũng là dì của Lăng Diệc Dương.

Hai người đồng thời nghĩ cùng một vấn đề.

Mình so với Lăng Diệc Dương lớn hơn một bậc, nhưng nhìn cậu ta so với mình còn lớn hơn.

Mình so với Mục Ngọc Trác nhỏ hơn một bậc, nhưng nhìn cậu ta so với mình còn nhỏ hơn.

Lăng Diệc Dương đột nhiên cảm thấy những cái liên quan đến cha đúng thực là sỉ nhục.

Mục Ngọc Trác đột nhiên cảm thấy có vấn đề ưu tú như vậy, cậu nhất định phải cố gắng, phải trở thành một người đàn ông giống như anh rể!

Trong phòng lại trở nên yên lặng, hai người dùng phương thức đặc biệt để ở chung. Cuối cùng vẫn hòa bình. . . . .

Trong phòng bếp, thừa dịp trong lúc Bạch Tự Di còn đang làm bánh, Lăng Khải Hoa đã thuận tiện tiêu diệt sạch sẽ chiếc bánh Mục Giai Âm mang tới. Làm đã lâu trong ngành bánh ngọt, Lăng Khải Hoa dễ dàng phát hiện, loại bánh này có thể đưa cho những người bình thường không thích hương vị ngọt ngào của bánh ngọt ăn, ,

Ngọt mà không ngấy, không phải nói là có thể làm được.

Hơn nữa, cái bánh ngọt này chỉ dựa vào cách điều chỉnh nguyên liệu mà thành được hương vị này, mà không giống như trên thị trường dùng tinh dầu hay trái cây ra hoặc cái gia vị quý hiếm khác làm ra.

Vị này, kết hợp với thiết kế độc nhất vô nhị của Mục Giai Âm, Lăng Khải Hoa cảm thấy khả năng bán được loại bánh này rất có hi vọng.

Chỉ cần thêm một ít tuyên truyền quảng cáo.

Lăng Khải Hoa vừa lòng kết luận.

“Giai Âm, bác làm xong rồi.” Bạch Tự Di rút cuộc điều phối xong toàn bộ nguyên liệu.

Đến công tác sau, chỉ có thể giao cho Mục Giai Âm làm.

Mục Giai Âm nhìn Lăng Khải Hoa, tươi cười đi tới: “Bác, người qua bên kia nghỉ ngơi đi, việc còn lại cứ giao cho con.”

Mục Giai Âm nhìn Lăng Khải Hoa liếc mắt một cái.

Lăng Khải Hoa hiểu ý, nói với Bạch Tụ Di: “Bác có hứng thú đến công ty chúng tôi làm việc hay không?”

Bạch Tụ Di cảm thấy lần này bà sẽ không có nghe lầm, Bạch Tụ Di kinh ngạc nói: "Nhưng. . . . . Mà tôi cái gì cũng không biết?"

Có lẽ bà có thể quét rác.

“Không, mới vừa rồi khả năng điều chế nguyên liệu của bác chúng tôi rất cần.” Lăng Khải Hoa lại nói.

Thật ra bánh ngọt phổ thông hiện tại đều do máy đường chuyên làm, nguyên liệu đều do máy móc pha trộn cân đối. Chỉ có điều, đối với bánh ngọt cao cấp, ngẫu nhiên vẫn kiên kì để cho người điều phối.

Người điều phối bánh ngọt mới dễ có được nhiều niềm vui ngoài ý muốn.

“Tôi. . .” Trong nháy mắt Bạch Tụ Di nghĩ tới rất nhiều khả năng.

Nếu ở đây có thể kiếm được công việc ổn định, bà không cần phải trở lại thành phố C nữa, có lẽ, bà còn có thể có đủ tiền để Mục Trác đi học. Đúng, bà nghĩ tới mình còn có thể quét rác, còn có thể làm thêm việc dọn vệ sinh, nói như thế không chừng bà còn có thể nuôi Mục Trác lên đến đại học.

Bạch Tụ Di suy nghĩ kĩ càng mọi chuyện.

Sau cùng Bạch Tụ Di vẫn chưa sốt lác đầu: “Thật xin lỗi, tôi hôm nay tới đây là để cháu gái tìm việc, cũng không phải tìm việc cho tôi.”

Bà không thể làm chậm trễ công việc của Mục Giai Âm.

Mày Lăng Khải Hoa giương lên cao: “cô ấy đã có chồng lo, có công việc hay không cũng không sao, nhưng tôi cảm thấy công việc này đối với bác rất quan trọng, bác cảm thấy thế nào?”

Lăng Khải Hoa đang giúp cô thăm dò Bạch Tụ Di.

Động tác trên tay Mục Giai Âm vẫn không có ngừng lại, nhưng lỗ tai đã sớm dựng thẳng lên nghe lén.

Bạch Tụ Di chần chừ, bà nhìn ra được gia cảnh của Mục Giai Âm. Với lại, bà cũng nghe nói sự tích huy hoàng của Mục Uẩn Ngao, bà cũng rất rõ ràng cho dù Quyền Thiệu Viêm không có tiền, thì Mục gia cũng sẽ không bạc đãi Mục Giai Âm ,

Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm kia rất có khí phách của người bậc trên, bà cũng nhìn ra được người này nhất định có thể hô mưa gọi gió ở thành phố A này.

Mục Giai Âm với Quyền Thiệu Viêm vẫn có thể no cơm ấm áo không cần lo lắng. So với người bình thường dư dả hơn rất nhiều. Không giống như bà. . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 64

Edit: meoluoihamngu

Bạch Tụ Di cắn răng đấu tranh suy nghĩ nhìn Mục Giai Âm vẫn đang yên lặng làm bánh bên cạnh.

Mục Ngọc Trác rất thích Mục Giai Âm, nếu như bà đoạt công việc của Mục Giai Âm, Mục Ngọc Trác nhất định sẽ oán hận bà. Đứa bé kia lòng tự ái rất mạnh, không chừng nó thà quay về để những người kia tiếp tục xem thường, cũng không muốn ở chỗ này sống vè vang.

Hướng hồ, cô lại là người có ơn với bà, Bạch Tụ Di suy nghĩ liền lác đầu nói, “Cảm ơn ngài đã cất nhắc, dù sao tôi chỉ giúp đỡ cháu gái tìm việc làm, tôi không thể giành cơ hội công việc của cháu gái.”

Lăng Khải Hoa có chút không vui, cứng rắn hỏi, “Không hối hận chứ?”

Lăng Khải Hoa mặt lạnh đi ra khỏi cửa.

Trước khi ra cửa đã trao đổi ánh mắt hài lòng với Mục Giai Âm, người phụ nữ này có thể tin nhiệm.

Mục Giai Âm vẫn ở chỗ cũ làm bánh, Bạch Tụ Di đứng ở trong bóng tối, ánh mắt phức tạp. Thật sự không hối hận sao? Bà thật ra cũng không biết, nhưng là, Mục Giai Âm có ơn với bà, bà không thể phụ ân tình của Mục Giai Âm.

Hơn nữa, bà cũng đã nghĩ thông suốt rồi, bà không gì là không làm được, quét dọn này nọ bà rất lành nghề, khổ cực một chút, nhưng bà vẫn có thể nuôi sống Mục Ngọc Trắc. So với ở nông thôn, bà chỉ có thể xin ăn người khác tốt hơn nhiều.

Một lát sau, Mục Giai Âm làm xong bánh, liền mang bánh đến gặp Lăng Khải Hoa.

Lăng Khải Hoa cực kỳ hài lòng, nhận luôn Mục Giai Âm. Lăng Khải Hoa nói: “Em đến phòng nhân sự báo cáo đi.”

Thư kí của Lăng Khải Hoa đưa Mục Giai Âm đến phòng nhân sự.

Quản lý phòng nhân sự là tâm phúc của Lăng Khải Hoa, hẳn biết Mục Giai Âm là át chủ bài của Lăng Khải Hoa, lá bài này không dễ dàng cho ai biết. Vì vậy, thân phận Mục Giai Âm tạm thời giữ bí mật.

“Như vậy đi.” Quản lý nhân sự vuốt vuốt trán nói, “Dù sao cô cũng sẽ không xuống lầu dưới, cô làm trợ lý cho tổng giám đốc trước, như thế nào?”

Thân phận của vị tiểu thư Mục này rất khó an bài.

“Được.” Mục Giai Âm không có dị nghị.

Quản lý nhân sự lại nhìn danh sách một chút rồi nói, “Nhưng mà tuy cô làm trợ lý của tổng giám đốc, nhưng vị trí thực tập sinh lại đang trống.”

Quản lý nhân sự mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn Tụ Di nói, “Bach tiểu thư có hứng thú làm thực tập sinh không? Theo quy định, thực tập sinh công ty chúng tôi ba tháng lương có thể chuyển lên làm nhân viên chính thức, thực tập sinh tiền lương mỗi tháng ba nghìn, cơm công ty cung cấp, trợ cấp nơi ở.”

“Tôi sao?” Bạch Tụ Di không thể tin được, bà có cảm giác giống như từ địa ngục bay lên thiên đường.

Cho dù bà không hiểu lắm, rõ ràng Mục Giai Âm làm bánh, tại sao lại làm trợ lý của tổng giám đốc.

“Bác gái, mau đồng ý đi.” Mục Giai Âm khuyên nhủ.

Bạch Tụ Di vội vàng tỉnh mộng gạt đầu thật mạnh, hình như sợ chạm một chút, vị trí này sẽ bay mất.

Khỏe miệng Mục Giai Âm lộ ra nụ cười hồ ly.

Nếu như Bạch Tụ Di ở lại thành phố A, bác cả cũng sẽ không quấy rầy Bạch Tụ Di. Như vậy bị kịch kiếp trước có thể tránh khỏi.

Không có Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm cố gắng với công việc, mỗi ngày đi sớm về muộn, ngay cả Bạch Tụ Di cũng không nhìn nổi, cũng chỉ có mỗi ông chủ lớn Lăng Khải Hoa cả ngày vui tươi hơn hờ, cười giống như ông thần tài.

Bảy ngày, đã sang ngày thứ bảy, Quyền Thiệu Viêm vẫn như cũ không có nói chuyện quay về.

Hai ngày hôm nay cô đợi Quyền Thiệu Viêm cả một ngày, không quay về nhà cũng không biết gửi tin nhắn, rõ ràng Quyền Thiệu Viêm căn bản không để cô ở trong lòng!

Mười giờ tối, Mục Giai Âm đang cầm điện thoại di động buồn bã ngồi hơn ba giờ.

Không trả lời điện thoại... Không gửi tin nhắn về. Quyền Thiệu Viêm không phải là đang mơ mơ màng màng say rượu với cô nào chứ, khôn kiếp! Mục Giai Âm nhìn một bàn cơm buổi chiều cô về nhà sớm làm xong cho Quyền Thiệu Viêm, không khỏi cảm thấy ủy khuất.

Đi đâu cũng không báo cho cô một tiếng bình an, không về nhà đúng hạn còn không biết nhắn tin báo cho cô.

Coi như anh lười gửi, cho học viên báo lại rất khó khăn sao?

Tên kia căn bản là... không có đem cô để ở trong lòng. Kết luận này làm cho tâm tình Mục Giai Âm càng ngày càng tệ, không đợi nữa, Quyền Thiệu Viêm tự mình tự sinh tự diệt đi.

Mục Giai Âm suy nghĩ, liền nổi giận đùng đùng quay về phòng ngủ của mình.

Còn chưa vào phòng ngủ, Mục Giai Âm lại đi ra, đem bàn cơm toàn bộ đổ vào thùng rác, chính chủ không trở lại, bọn nó cũng không cần thiết.

Làm xong hết thấy, Mục Giai Âm vỗ tay một cái, đi vào phòng ngủ của mình. Kết quả, vẫn như cũ khó ngủ.

Bởi vì chủ nhật không cần đi làm, cho nên Mục Giai Âm nằm trên giường đến gần mười hai giờ. Chẳng qua là, ý định của Mục Giai Âm đều đặt trên điện thoại di động, điện thoại di động vẫn không có động tĩnh.

Có điện thoại! Ánh mắt Mục Giai Âm sáng lên, hưng phấn cầm điện thoại, đem điện thoại cầm vào tay, mới phát hiện đó là điện thoại của ông nội, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Giai Âm buồn bã.

Ông nội gọi cô đến tiệc mừng thọ của ông Đường, Mục Giai Âm đứng trước gương khoa tay múa chân chọn quần áo, nhưng trong lòng đang lo lắng nhờ đầu buổi tối Quyền Thiệu Viêm quay về thì làm sao?

Anh trở lại thì mắc mớ gì đến cô, Mục Giai Âm liếc mắt nhìn gương mặt lo lắng của mình trong gương. Quyền Thiệu Viêm không có cô thì sống không cần lo lắng ấy chứ, cô quan tâm cái gì chứ. Quyền Thiệu Viêm nhắn tin cũng không thèm nhắn cho cô.

Mục Giai Âm mặc quần áo tử tế liền rời đi.

Mục Giai Âm mặc lễ phục dạ hội rất bảo thủ.

Sau lưng chỉ lộ đến thắt lưng mà thôi, các bộ phận phía trước một chút cũng không lộ, chẳng qua thiết kế hoàn hảo, đem đường cong Mục Giai Âm lộ rõ.

Mặt Mục Giai Âm gần đây có chút nhợt, nhưng mà lượng com của cô không thay đổi, thậm chí còn nhiều hơn so với trước kia, về phần tại sao lại gầy, chính Mục Giai Âm cũng không biết.

Mục Uẩn Ngao vừa nhìn thấy Mục Giai Âm chân mày liền nhăn lại, “Gần đây cháu ăn cơm không được ngon sao? Tại sao lại gầy như vậy chứ?”

Mục Giai Thu ở bên cạnh gật đầu nói, “Giai Âm, bây giờ em không phải là một người, không nên tùy hứng.”

Mục Giai Âm sờ sờ vành tai, lúng túng nói, “Có ăn cơm thật ngon, chắc là dinh dưỡng bị đưa bé hút hết rồi, cho nên cháu mới gầy.”

Cũng chỉ có giải thích như vậy là hợp lý.

Mục Uẩn Ngao không đồng ý, “Ông thấy cháu nhất định ăn không ngon, ông phải bảo Quyền Thiệu Viêm một tiếng. Không thể bỏ mặc cháu, nên ăn và phải ăn gì.”

... Quyền Thiệu Viêm bây giờ căn bản không đếm xỉa gì đến cô.

Mục Giai Âm không nói tiếp, chỉ chuyển đề tài.

Chẳng lẽ cãi nhau sao? Nghe Quyền Thiệu Viêm gần đây đi làm nhiệm vụ, trong mắt Mục Giai Thu lóe lên vui vẻ, tâm tình đột nhiên tốt hơn nhiều. Sớm biết như thế, không bằng để cho Mục Giai Âm gặp Quyền Thiệu Viêm sớm một chút, không chừng Quyền Thiệu Viêm sẽ chán ghét Mục Giai Âm.

Bây giờ Mục Giai Thu cảm thấy kế hoạch năm ấy có chút thất sách.

Đội Mục Giai Thu đi, Mục Uẩn Ngao mới lòi kéo Mục Giai Âm ân cần hỏi thăm, “Có phải không quen đi làm không? Nếu bây giờ không quen, thì đừng đi, ở nhà cũng được.”

“Cháu quen rồi, ông nội người không biết gần đây giá trị công ty tăng cao sao?” Mục Giai Âm cười an ủi, “Thân thể cháu không có chuyện gì, hôm qua cháu mới đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói thai nhi bây giờ rất tốt.”

“Vậy thì được.” Trong lòng Mục Uẩn Ngao rốt cuộc buông xuống, “Nhưng mà, Giai Âm cháu cũng đừng mọi chuyện đều nghe Lăng Khải Hoa, đứa bé kia làm việc cũng không cần mạng, cháu ngàn vạn lần đừng học nó.”

Cô phát hiện, mỗi ngày cô nghiêm túc với công việc như vậy, Lăng Khải Hoa còn không có hài lòng, thật là quá đáng!

Mục Uẩn Ngao cười nói với Mục Giai Âm một lát, bạn bè của ông đã gọi qua đó. Mục Giai Âm đang tìm trong đám người bóng hình quen thuộc, đột nhiên có người chắn trước mặt cô.

Mục Giai Âm hơi lùi về phía sau, cùng người nọ kéo dài khoảng cách, trong mắt thoáng qua chán ghét không chút nào che giấu.

“Giai Âm,” Tả Trí Viễn cẩn thận nói, “Có phải em đang tức giận mấy ngày trước chuyện anh và Giai Nhan phải không?”

“Anh cứ nói đi?” Mục Giai Âm hỏi ngược lại.

“Không phải là anh tự nguyện, anh bị người ta hạ thuốc, nhưng ông em dùng chuyện này ép anh kết hôn với Giai Nhan.” Tả Trí Viễn ngẩng đầu nhìn Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, người anh muốn kết hôn là em, em đi nói với ông nội giúp anh, anh không muốn kết hôn với Mục Giai Nhan.”

Muốn cô chọc giận ông nội sao? Cô thật vất vả quan hệ tốt hơn với ông nội.

Mục Giai Âm cười khê một tiếng, “Tả Trí Viễn, anh với Giai Nhan làm chuyện đó, không nghĩ đến phụ trách sao?”

Cô rất mong đợi, Mục Giai Nhan gả vào nhà họ Tả và so chiêu với cha mẹ cực phẩm của Tả Trí Viễn.

“Giai Âm, anh yêu em.” Tả Trí Viễn phản ứng cực nhanh, “Vi em, anh bằng lòng làm người đàn ông phụ bạc, không chịu trách nhiệm với Mục Giai Nhan.” Tả Trí Viễn tình thâm nói, như đinh chém sắt.

Quả nhiên là người thiên hạ vô địch không biết xấu hổ.

Mục Giai Âm thất bại hoàn toàn, thở nhẹ một hơi, Mục Giai Âm mới nói, “Làm chuyện này, Tà Trí Viễn anh còn mong đợi tôi giúp anh sao? Lúc trước không phải là tôi đã nói với Mục Giai Nhan rồi sao? Cô ta không có nói với anh sao?”

Khỏe miệng Mục Giai Âm cười nhạt, “Ông nội tôi phải gả Giai Nhan, cũng cho nó chọn một nhà tốt, chỉ cần đem thanh danh của anh làm hại, Giai Nhan không phải là sẽ gả cho anh sao?”

Hắn chính là không muốn như vậy, mới đến tìm Mục Giai Âm! Tà Trí Viễn nhũu mày, hắn cảm thấy bây giờ Mục Giai Âm không thể thuyết phục được, còn không bằng trước đây chứ?

Tà Trí Viễn còn muốn nói với Mục Giai Âm, Đồng Lê Triều đột nhiên chen vào, “Quấy rầy một chút,” Đồng Lê Triều cười cười với Tà Trí Viễn, một tay nắm lấy tay Mục Giai Âm rồi đi nói, “Mượn Mục tiểu thư dùng một chút.”

Đồng Lê Triều chẳng qua chỉ nắm tay giả, y cũng không dám nắm tay Mục Giai Âm, lửa giận của lão đại y không gánh nổi. Nhưng mà, vóc dáng Mục Giai Âm đúng là không tệ, hơn nữa chỉ cần sau lưng Mục Giai Âm cũng đã đủ xinh đẹp, không nói đường cong tuyệt đẹp, da thịt lại vô cùng mịn màng. Lão đại thật là tinh mắt, tìm được báu vật như vậy.

So sánh một chút, Giai Nhan còn kém nhiều.

“Đồng Lê Triều, tôi đề nghị cậu nên thu ánh mắt lại.” Mục Giai Âm nhàn nhạt nói, “Nếu tôi hiểu lầm, không cần thận nói với Quyền Thiệu Viêm, nhất định cậu sẽ khổ sở.”

Ánh mắt Đồng Lê Triều lập tức thu lại cần bao nhiêu chính trực thì có bấy nhiêu, “Đại tẩu, chớ nói, đây không phải là yêu thích cái đẹp, mọi người đều có sao? Và lại, em vừa mới đang suy nghĩ, chị làm cách gì để chinh Tà Trí Viễn mà thôi.”

Mục Giai Âm tức giận liếc Đồng Lê Triều một cái, tự mình kiểm soát này chứ.

Cô không có suy nghĩ phá hỏng chủ ý gì, đơn giản chỉ muốn Tà Trí Viễn và Mục Giai Âm danh tiếng đều mất, sau đó để bọn họ kết hôn, cùng nhau trải qua hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn.

“Đại tẩu, các người rốt cuộc muốn để cho em đau khổ đến khi nào chứ?” Lần này Đồng Lê Triều thật sự muốn khóc, “Các người như trời chống đỡ nhà họ Mạc, nghệ sĩ của công ty em bị đã kích mất mũi bên ngoài không đứng lên được. Chị nói chớ này không có địa vị, là lỗi của chủ nhân nha. Hơn nữa, cháu trai nhà họ Mạc cũng mau đập trên đầu ông nội em rồi.”

Đồng Lê Triều không chút hình tượng nhấp một hợp rượu đỏ trong ly, ánh mắt phảng phất tức giận. Nếu không phải Quyền Thiệu Viêm bảo hắn chịu đựng, đám con cháu nhà họ Mạc có thể cười trước mặt y sao? Ông nội Đồng nhất định sẽ chinh bọn họ ngay cả cha mẹ cũng không nhận ra.

Khỏe miệng Mục Giai Âm giật giật, nói nghệ sĩ công ty mình như vậy không có vấn đề gì sao? Để những lời kia nói cho ảnh để ảnh hậu nghe, bọn họ bị Đồng Lê Triều so sánh với chó, bọn họ sẽ đánh giá công ty Đồng Lê Triều như thế nào tốt, bọn họ sẽ đi ăn mánh khác.

“Cậu đợi một chút, ngay lập tức, đợi mấy ngày đi, chờ công ty các cậu công chiếu phim, chúng ta bắt đầu chèn ép nhà họ Mạc.” Mục Giai Âm cười hi hi an ủi Đồng Lê Triều.

Đồng Lê Triều thấy rõ ràng, không phải là lợi ích của Mục Giai Âm bị hao tổn, mà là bộ dáng hạ hê của Mục Giai Âm.

“Chị xác định phim điện ảnh kia có thể gây sóng gió lớn không? Đó cũng không phải là phim làm lại sao.” Đồng Lê Triều không tin nhìn Mục Giai Âm, y cảm thấy Mục Giai Âm rất liêu lĩnh. Bộ phim kia, bọn họ căn bản không thể nào tuyên truyền, chẳng qua có ý tưởng làm không lỗ vốn, trong phim ảnh nhân viên cũng toàn bộ dùng người mới. Không lớn lắm, nhưng tất cả đều lộ mặt, căn bản là không có nhiều cảnh diễn lắm.

“Tôi chắc chắn.” Mục Giai Âm khẳng định gật đầu.

Kiếp trước, bộ phim điện ảnh này công chiếu gây sóng gió rất lớn. Nhưng mà khi đó công ty Đồng Lê Triều, giống như không có chuẩn bị sẵn sàng, không có năng lực tuyên truyền, chà đạp một bộ phim điện ảnh rất tốt.

Hơn nữa, người nhà họ Mạc còn lợi dụng sơ hở. Nhà họ Mạc nhân cơ hội so sánh bộ phim điện ảnh, nhưng mà mặc kệ là tuyên truyền, hình ảnh, và kịch bản đều tốt hơn rất nhiều so với công ty Đồng Lê Triều, chiếm đoạt phòng bán vé của công ty Đồng Lê Triều.

Không biết Mục Giai Âm tại sao lại tự tin như thế, trước đây cô chưa tiếp xúc qua phim điện ảnh nha.

“Có phụ nữ đến tìm cậu kia,” Mục Giai Âm trừng mắt nhìn phía sau Đồng Lê Triều.

Về mặt ranh mãnh mang theo nhàn nhạt khinh thường. “Nói thật, đề nghị cậu đổi bạn gái đi, cô ta ấy, vóc người thì xinh đẹp, nhưng chỉ giống Hoa Hồ Điệp, toàn bộ đàn ông đều chàm qua.”

Mục Giai Âm nói xong ngẩng đầu tiếc hận nhìn đầu Đồng Lê Triều. Trên đỉnh đầu Đồng Lê Triều đã mang một cái nón xanh thật lớn.

Sắc mặt Đồng Lê Triều từ hồng sang xanh rồi lại chuyển sang đen, tương đối đặc sắc.

Được, y đã đắc tội đại tẩu lúc nào chứ.

Đồng Lê Triều nhìn về mặt không tốt của Mục Giai Âm, “Nếu chị không phải là vợ của Quyền Thiệu Viêm, hiện tại Lão Tử đã động thủ đánh người.”

Mấy ngày nay Đồng Lê Triều bị nhà họ Mạc làm cho tức giận đã đủ thảm rồi, Mục Giai Âm không ngại thêm một cây đuốc, “Thật đáng tiếc, hết lần này đến lần khác tôi lại chính là vợ của Quyền Thiệu Viêm.”

Lúc này Hoa Hồ Điệp mới đến chỗ Đồng Lê Triều, nhìn một chút tức giận vẫn phảng phất bốc khói trên đầu Đồng Lê Triều nói, “Đồng thiếu, anh bị chọc tức sao?”

Vừa nói Hoa Hồ Điệp liếc nhìn Mục Giai Âm.

Hoa Hồ Điệp bị khó thở một lát, về dung mạo và phong thái mà nói, cô ta thật sự không thể châm chọc Mục Giai Âm. Mục Giai Âm lớn lên vừa xinh đẹp lại thoải mái, không phải mỗi người đều có thể làm cho người ta có cảm giác như vậy.

Loại phụ nữ này nhất định ý vào mình xinh đẹp trẻ tuổi liền không hiểu chuyện, phải biết thức thời mới phải. Chỉ có phụ nữ như cô ta, mới có thể để cho đàn ông đợi lâu dài, “Em gái nhỏ, còn không mau xin lỗi Đồng thiếu, Đồng thiếu đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với em.”

Hoa Hồ Điệp biết, người phụ nữ giống như Mục Giai Âm, nhất định cao ngạo sẽ không nói xin lỗi Đồng Lê Triều. Chỉ tiếc, không ngờ sẽ bị tiêu diệt, tính cách Đồng Lê Triều không tốt lắm. Đem người phụ nữ xinh đẹp của mình so với người lạ, chính là nghe tương đối thoải mái.

“Cô muốn tôi nói xin lỗi sao?” Mục Giai Âm nhìn Đồng Lê Triều, ngây thơ hỏi. Bộ dáng kia giống như là Đồng Lê Triều muốn cô làm cái gì, cô trăm phần trăm sẽ thuận theo.

Hoa Hồ Điệp giật mình, người phụ nữ này giống như... không giống với tưởng tượng.

Đồng Lê Triều cắn răng, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi, “Không muốn.”

Ngay cả người bị chọc giận cũng không dám muốn, Đồng Lê Triều cảm thấy ghen.

Hoa Hồ Điệp do dự hồi lâu, mới tính toán rời đi.

“Cô là ai?” Mục Giai Âm đột nhiên mở miệng hỏi.

“Có ý gì?” Hoa Hồ Điệp dừng lại một lúc lâu, mới cười híp mắt nói, “Tôi đương nhiên là người của Đồng thiếu rồi.”

“A, là tôi suy nghĩ nhiều rồi.” Mục Giai Âm gật đầu một cái.

Hoa Hồ Điệp lại do dự muốn đi.

“Thay tôi hỏi thăm sức khỏe Ngô Ngôn Tín được không?” Mục Giai Âm lại nói, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đúng để cô và Hoa Hồ Điệp nghe được.

Hoa Hồ Điệp hoàn toàn không nhúc nhích, xoay người lại, ánh mắt bởi vì dùng sức trợn to mà nhìn thấy không ít lông trắng mất.

“Tôi ở bên cạnh Ngô Oánh Oánh gặp qua cô, vốn chỉ thuận miệng hỏi qua mà thôi, không nghĩ đến cô liền thừa nhận.” Lúc ấy Ngô Oánh Oánh xuống lầu lớn tiếng khoe khoang, người phụ nữ này chính là người phụ họa theo, khi đó, cô chỉ cảm thấy người phụ nữ này trang điểm quá đậm, cho nên tùy ý liếc mắt một cái mà thôi.

“Cô muốn làm gì?” Hoa Hồ Điệp lui về phía sau từng bước, cảnh giác nói, “Tôi không phải là gián điệp, tôi chỉ cảm thấy đi theo Đồng thiếu có tiền đồ hơn mà thôi.” Hoa Hồ Điệp vội vàng nói, cô ta vốn dùng nhà họ Ngô làm bàn đạp đến gần Đồng Lê Triều.

Nếu bị người phụ nữ nói mấy câu trước mặt Đồng Lê Triều, mưu kế của cô ta không phải đều hỏng hết sao?

Hoa Hồ Điệp thật là tinh mắt. Mục Giai Âm biết Hoa Hồ Điệp không nói dối, nếu không Đồng Lê Triều sẽ không cho cô ta làm bạn gái.

“Nhưng mà, tôi cho rằng cô là gián điệp thì làm sao?” Mục Giai Âm đi lên phía trước thay Hoa Hồ Điệp sửa lại váy, giọng nói thật thấp, “Tính cách của tôi so với Đồng Lê Triều tốt hơn, nghĩ xong thì nói cho Đồng Lê Triều.”

Cho đến khi Mục Giai Âm đi thật xa, Hoa Hồ Điệp mới nghĩ đến, cô ta giống như đã coi thường lai lịch của Mục Giai Âm.

Có thể để cho Đồng Lê Triều không dám tức giận với phụ nữ, lai lịch có thể nhỏ sao? Nhưng mà thay cô ta làm việc? Làm cái gì chứ? Hoa Hồ Điệp do dự, nhưng tốt hơn bên cạnh Đồng Lê Triều. Đồng Lê Triều mặc dù ra tay hào phóng, nhưng không phải là đối với tất cả phụ nữ, Đồng Lê Triều lại không có gốc.

Hơn nữa, mỗi ngày đều có những người xinh đẹp bên cạnh Đồng Lê Triều, cô ta cũng tốn không ít tiền. Nếu như nghe Mục Giai Âm cũng không sai chứ?

Mục Giai Âm đã sớm đi xa, ông nội vừa gọi cô.

Bồi trường bối, Mục Giai Âm không thể không uống nhiều mấy chén, phòng rửa tay cô cũng vào thường xuyên.

Chẳng qua là, mới từ trong phòng rửa tay ra ngoài, Mục Giai Âm lại bị người ta tóm đến phòng rửa tay vừa nãy. Nơi này luôn không có người đi ngang qua, nhưng nếu bị người bắt gặp trong tư thế bất nhã như vậy ở chỗ này, cũng làm cho Mục Giai Âm nổi lên tức giận nhỏ.

“Giai Âm, nhớ anh không?” Đầu Quyền Thiệu Viêm đặt vào vai Mục Giai Âm, tham lam ngửi mùi hương trên người cô.

“Anh vào yến tiệc bằng cách nào? Mau dậy đi, bị người ta thấy thì làm sao?” Vừa nghe đến giọng nói của Quyền Thiệu Viêm, lửa giận của Mục Giai Âm phát tán hơn phân nửa, nhưng mà nhìn đám người cách đó không xa, trái tim Mục Giai Âm đập nhanh.

“Quan tâm bọn họ làm cái gì?” Quyền Thiệu Viêm cách cô quá gần, hơi thở ấm áp phun vào cổ Mục Giai Âm, trong lòng Mục Giai Âm đột nhiên cảm thấy ngửa ngửa.

“Mau tránh ra, trên người anh toàn mùi mồ hôi, khó ngửi chết đi được.” Mục Giai Âm ghét bỏ đẩy Quyền Thiệu Viêm một cái, da mặt người này rất dày.

“Ghét bỏ chồng em sao?” Chân mày Quyền Thiệu Viêm khẽ nhú, im lặng không lên tiếng hôn môi Mục Giai Âm, “Nói mau, có nhớ anh không?”

“Không nhớ.” Mục Giai Âm tránh phải tránh trái, tay không tự chủ vòng lên thắt lưng Quyền Thiệu Viêm.

Đại khái là chưa kịp xử lý râu ria, ria mép Quyền Thiệu Viêm rất cứng, một cái lại một cái, đâm vào làm Mục Giai Âm hơi ngứa.

Mục Giai Âm không nhìn được vui vẻ, cười khanh khách hai tiếng, mới ý thức được đây là nơi nào, vội vàng đề nén nói, “Mau buông em ra, để người khác nhìn thấy không tốt.”

“Nói em nhớ anh, anh sẽ thả em ra.” Quyền Thiệu Viêm vừa nói, cũng không cho Mục Giai Âm khe hở công thành đoạt đất hôn môi anh đào.

Ban đầu Mục Giai Âm còn đẩy sau đó biến thành ngênh hợp.

Mà hai người cũng không có chú ý đến, một bên khúc quanh, trong mắt Mục Giai Thu bốc lửa khi nhìn một màn này, ly thủy tinh trong tay cô ta suýt chút nữa bể tan tành.

Cứ nghĩ rằng Mục Giai Âm cãi nhau với Quyền Thiệu Viêm, tâm tình Mục Giai Thu nháy mắt rơi vào vực sâu, thì ra hai người ngay trong bữa tiệc quang minh chính đại tiêu diệt thẳng tân hôn.

Mục Giai Thu lạnh lùng cười một tiếng liền đi ra ngoài.

“Ông nội, cháu đúng là hồ đồ, phòng rửa tay rốt cuộc là ở chỗ nào chứ?” Giọng nói của Mục Giai Thu mang theo một chút oán trách, “Người hầu chỉ vị trí không đúng à?”

“Trực tiếp tìm người dẫn đường đi.” Giọng nói Mục Uẩn Ngạo mang theo oán trách.

Khách tìm nhà vệ sinh xảy ra chuyện thì làm sao?

“Ông nội,” Mục Giai Âm vội vàng đẩy Quyền Thiệu Viêm, cả người khấn trương lòng bàn tay cũng ra mồ hôi, “Quyền Thiệu Viêm, ông nội đến, làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ? Chúng ta tiếp tục.” Quyền Thiệu Viêm xem thường.

Mục Giai Âm vội vàng đẩy Quyền Thiệu Viêm ra, “Không được, nhớ đâu người khác đến thì làm sao? Người khác sẽ nói gì chúng ta chứ?”

Ban ngày ban mặt giờ trò sao? Hoặc là trong bữa tiệc của ông nội Đường, làm ông chán ghét thì làm sao? Phải biết thế hệ trước ghét nhất thế hệ sau như thế.

“Bên kia giống như có tiếng gì đó?” Mục Giai Thu chỉ chỉ sau tường nói, “Chúng ta đi hỏi người kia một chút đi.”

Muốn đến đây a! Mục Giai Âm tuyệt vọng, oán giận trừng mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm. Đều tại người này!

“Giai Âm, nói em nhớ anh, anh liền rời đi.” Quyền Thiệu Viêm không đồng ý buông tha, vẫn như cũ ôm Mục Giai Âm trong ngực.

Xong chưa! Mục Giai Âm tức giận, “Nhớ, em nhớ anh, được chưa?”

“Anh cũng nhớ em.” Quyền Thiệu Viêm lúc này mới hôn tai Mục Giai Âm nói, “Anh ở quán rượu bên ngoài đợi em, mau chóng ra đây.”

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm thật nhanh từ mái nhà rời đi.

Mục Giai Âm lúc này mới phát hiện đầu mình trống rỗng, nhưng mà, một màn kia lại hiện lên. Không lẽ, Quyền Thiệu Viêm thường ra vào nơi này như vậy sao?

Mục Giai Âm sửa sang lại quần áo mới nói. “Ông nội, chị hai người đang tìm phòng rửa tay sao?”

“Giai Âm, cháu đứng ở góc nhỏ này làm gì?” Thấy Mục Giai Âm ra ngoài, Mục Uẩn Ngao kỳ quái nói.

Mặt Mục Giai Âm hơi đỏ lên, “Cháu thấy có chút không thoải mái, cho nên đến chỗ này hóng mát một chút...”

Trời ạ, ngàn vạn lần đừng để ông nội hỏi cô hóng mát tại sao lại không lên sân thượng.

“Ông nội, mọi người tìm phòng rửa tay sao?”

Mục Uẩn Ngao đi về phía sau vài bước, nhìn khúc quanh nói, “Tìm được nhà vệ sinh nữ, nhưng không tìm được nhà vệ sinh nam.”

“Nhà vệ sinh nam ở bên đó.” Mục Giai Âm chỉ đối diện xa xa.

Mục Uẩn Ngao thở dài nói, “Tìm lâu như vậy, hóa ra là tìm nhầm chỗ.”

“Giai Âm em biết thì đi theo ông nội đi, chị cũng muốn rửa tay.” Mục Giai Thu chỉ phòng rửa tay nói với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm gật đầu một cái, liền dẫn Mục Uẩn Ngao đi rửa tay.

Bóng lưng Mục Giai Thu ung dung đi vào phòng rửa tay, trong lòng Mục Giai Âm lại hoài nghi, chị hai đến đúng lúc như vậy, hơn nữa, chị hai thường tham gia yến hội. Quán rượu này thường là nơi cử hành yến hội ở thành phố A, chị ấy không dùng thường xuyên, nhưng quán rượu này chị ấy đều biết mọi góc ngách.

Chị hai tại sao lại nhầm chứ? Chẳng lẽ là vì chị hai thường ở thành phố B hơn sao?

Mà nếu chị hai có mục đích, chị hai quấy rầy cô và Quyền Thiệu Viêm làm cái gì chứ?

Cho dù cô và Quyền Thiệu Viêm bị phát hiện, người khác cũng chỉ khiển trách một câu không phân biệt trường hợp. Cô và Quyền Thiệu Viêm đã kết hôn rồi nhá!

Càng nghĩ càng nhức đầu, cô nghĩ đi nghĩ lại, sau đó Mục Giai Âm lắc đầu một cái, quên đi, không nghĩ nữa.

Mục Giai Âm đỡ Mục Uẩn Ngao đến phòng rửa tay đối diện.

Đợi Mục Uẩn Ngao vào phòng rửa tay, Mục Giai Âm mới nghĩ đến cô cần phải nói trước cho ông nội một tiếng cô muốn rời đi!

Bây giờ chỉ có thể đợi ông nội đi ra, Mục Giai Âm chu môi ngồi trên ghế dài.

Không đúng a, trước khi Quyền Thiệu Viêm quay về đều không gọi điện thoại và gửi tin nhắn. Tại sao vừa rồi cô không nhớ ra để chất vấn Quyền Thiệu Viêm chuyện này chứ? Quyền Thiệu Viêm ở bên ngoài chờ cô sao? Chờ xem! Cô sẽ để anh đợi bảy ngày luôn.

Nghĩ xong, Mục Giai Âm vui vẻ ngồi trên ghế, không nhanh không chậm uống cốc nước chanh trên tay.

“Tiểu thư muốn uống một ly nữa không?” Người hầu bên cạnh thấy ly không của Mục Giai Âm hỏi.

“Được.” Mục Giai Âm gật đầu, từ trong tay người hầu nhận lấy ly nước chanh.

Đang muốn uống, bên kia đột nhiên có bạn gọi Mục Giai Âm đi qua. Mục Giai Âm không thể làm gì khác hơn là bưng nước chanh đi qua.

Mà ở trong góc Mục Giai Thu khăn trương nắm chặt quả đấm.

“Chị em các người đứng là tình thâm.” Thành Liễu Huyền đứng bên cạnh Mục Giai Thu giễu cợt nói, “Nếu tôi nói cho Mục Giai Âm biết chị hai mà cô ấy yêu mến lại hạ độc cô ấy, cô đoán cô ấy sẽ nghĩ sao?”

Mục Giai Thu nghiêng đầu liếc nhìn Thành Liễu Huyền, “Hạ độc cái gì? Tôi có chút thừa nhận ghen tỵ ông nội có chút bất công, cho nên cho vào ly của nó một ít hạt tiêu mà thôi, nói là độc cũng quá đi.”

“Hạt tiêu có thể màu trắng sao?” Thành Liễu Huyền không tin.

Mục Giai Thu khinh thường liếc nhìn Thành Liễu Huyền, không nói gì.

Sắc mặt Thành Liễu Huyền khó coi, ánh mắt híp lại nói, “Nhưng mà hạt tiêu chưa chắc đã không sao, phát hiện ở trong đó là độc, chính là thạch tín.”

Mục Giai Thu nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Thành Liễu Huyền, “Cảm ơn cô đã giúp tôi làm việc, nhân tiện, tôi có phải nên đưa cô vào ngục giam lại không?”

Vừa nói, Mục Giai Thu vừa mang theo nụ cười đắc ý đi về phía bên cạnh.

Thành Liễu Huyền lúc này mới ý thức được, hồng бет, cô ta có khả năng giá họa, bị chó cắn rồi.

Thành Liễu Huyền nhìn bên trong tân khách đang chào hỏi Cơ U Vũ vội vàng chạy đến.

Mục Giai Thu nhẹ nhàng nhấp ly rượu, Thành Liễu Huyền coi như là thông minh, còn biết cách tìm cứu binh, không cần cô ra mặt. Lúc cô ta nhìn thấy Mục Giai Âm cầm ly lên, cô ta cũng đã hồi hận.

Cô ta hạ thạch tín vào ly của Mục Giai Âm.

Nếu ban đầu Mục Giai Âm đang hoảng đảo hôn, cùng tiểu Lục lên giường, theo thiết kế cuộc sống của cô ta, cô ta cũng sẽ không như vậy. Tại sao khi nhìn thấy Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm ở chung một chỗ cô ta liền nhịn không được xúc động chứ?

Rõ ràng thiếu chút nữa, thiếu chút nữa cô ta có thể thay Mục Giai Âm gả cho Quyền Thiệu Viêm.

Nếu Mục Giai Âm đảo hôn, Quyền Thiệu Viêm sẽ chuyển hướng sang cô ta sao? Ngón tay Mục Giai Thu hơi cong, cô ta đoán, cô ta sẽ nhận được tất cả mọi thứ của Mục Giai Âm.

Nếu như không có Mục Giai Âm là tốt, ánh mắt Mục Giai Thu sắc lạnh nhìn Mục Giai Âm đang yếu ớt cười bên kia, rõ ràng là ngấm ngầm, hư hư thật thật, lại mang theo trí mạng kịch độc. Nếu như ban đầu chưa có Mục Giai Âm, thì tốt biết bao.

Thành Liễu Huyền chạy đến bên cạnh Cơ U Vũ, không kịp đợi khách bên cạnh Cơ U Vũ rời đi, Thành Liễu Huyền khẩn trương kéo tay áo Cơ U Vũ nói, “Cơ U Vũ, tôi có việc gấp.”

Cơ U Vũ cười với người xung quanh gật đầu nói, “Đợi một lát.”

“Thế nào?” Mặt Cơ U Vũ nhăn lại, anh nhớ người trước mặt này là tình nhân của em trai. Hơn nữa, bởi vì Thành Liễu Huyền lớn lên xuất chúng, vẫn là được em trai yêu thích.

“Anh phải giúp tôi,” Thành Liễu Huyền chỉ Mục Giai Âm xa xa, lo lắng nói, “Bên trong ly của cô ấy có thạch tín.”

“Cái gì?” Cơ U Vũ kinh ngạc, nhìn về mặt của Thành Liễu Huyền biết là Thành Liễu Huyền làm.

“Anh giúp tôi.” Thành Liễu Huyền cứng rắn nói, “Anh biết em trai anh cưng chiều tôi nhất, nếu tôi xảy ra chuyện, anh ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho anh.”

Mặt Cơ U Vũ nhăn lại.

Thành Liễu Huyền giống như đem cung chiều trở thành yêu.

Cơ U Tú sẽ yêu ai đó sao? Tên kia chính là người điên, ngay cả chính mình nó còn không yêu. Nó cưng chiều Thành Liễu Huyền, chỉ vì đáng đáp Thành Liễu Huyền xinh đẹp mà thôi.

“Tôi biết.” Lời nói Cơ U Vũ lạnh nhạt.

Dù sao kia cũng là cô gái vô tội, không thể để mặc cô ấy bị hại như thế.

Thành Liễu Huyền thở phào nhẹ nhõm, Cơ U Vũ chỉ là con rối của Cơ U Tứ mà thôi, chỉ cần mang Cơ U Tứ ra, Cơ U Vũ nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Cơ U Vũ nhiều nhất cũng chỉ là người nắm quyền bên ngoài nhà họ Cơ mà thôi, sau lưng mọi người đều biết chân chính làm chủ nhà họ Cơ, chỉ có Cơ U Tứ. Mà cô ta chính là người phụ nữ Cơ U Tứ thích nhất, về phần Mục Giai Thu gì đó, không có sức lực để tranh giành với cô ta đâu.

Mục Giai Âm cùng bạn bè nói chuyện, đang định uống một hớp trái cây đột nhiên run lên, cái ly trực tiếp rơi xuống đất, tiếng thủy tinh vỡ mọi người ai cũng nghe thấy.

Mục Giai Âm cảm thấy lúng túng, gương mặt nhìn người đàn ông xinh đẹp, đang áy náy, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu cũng không có chỗ phát tiết.

“Thật xin lỗi, mới vừa rồi tôi không cẩn thận động vào cô.” Cơ U Vũ vội vàng áy náy nói, “Tiểu thư, cô có bị thương ở đâu không?”

Nói thật, cô đoán mình có thể bị thương, trên chân cô cảm thấy có một trận đau nhói.

Chẳng qua nơi này ánh đèn quá tối, Mục Giai Âm không thể nào nhìn thấy.

Bạn gái bên cạnh Mục Giai Âm vội vàng giải vây nói, “Cơ U Vũ anh cũng không cẩn thận rồi, Giai Âm đang mang thai đấy.”

Đang mang thai sao? Không phải là con của Cơ U Tứ đấy chứ? Cơ U Vũ có chút ngẩn ngơ.

Cho dù tính nhân của Cơ U Tứ nhiều, nhưng từ trước đến nay Cơ U Tứ rất bảo thủ, nhiều năm như vậy, cũng chưa nghe thấy người phụ nữ của nó có đứa bé.

Cảm thấy Cơ U Vũ ngây người, những bạn gái khác lại nói, “Nếu Giai Âm bị thương, Quyền thiếu sẽ đau lòng chết. Cơ U Vũ, anh đã gây chuyện rồi.”

Thành phố A người nào không biết Quyền Thiệu Viêm và Cơ U Tứ bất hòa.

Cơ U Vũ và Cơ U Tứ lại là anh em sinh đôi, liên lụy Cơ U Vũ và Quyền Thiệu Viêm quan hệ bất hòa.

Không phải là của em trai, Cơ U Vũ phản ứng kịp. Trong nháy mắt nhớ lại trước đây không lâu có tin tức chấn động thành phố A, vị hôn thê của Quyền Thiệu Viêm trước mặt mọi người đào hôn, anh nhớ lúc ấy Cơ U Tứ cười ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Thì ra là người phụ nữ này sao? Nhìn rất là thông minh.

Cảm giác về mặt Mục Giai Âm không được tốt, Cơ U Vũ vội vàng nói, “Mục tiểu thư, cô bị thương sao? Tôi dẫn cô đi bệnh viện.”

“Không sao.” Mục Giai Âm khoát tay nói, “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không đáng ngại.”

Mục Giai Âm chỉ có thể tự nhận là mình xui xẻo, cô sinh ra xung khắc với yển hội sao?

“Nếu không, tôi đỡ cô ngồi nghỉ được chứ?” Cơ U Vũ áy náy, vội vàng nói.

“Không sao, tôi tự mình có thể đi được.” Mục Giai Âm thấy thái độ Cơ U Vũ rất tốt, tức giận cũng biến mất.

Thấy Mục Giai Âm không để cho anh ta đỡ, Cơ U Vũ có chút không yên lòng đi qua, sau đó sai người hầu mang nước hoa quả đưa cho Mục Giai Âm. Anh ta cũng không dám để cho Mục Giai Âm uống nước chanh.

Đến chỗ sáng, Mục Giai Âm mới nhìn thấy ở chỗ mắt cá chân có vết thương dài hai cm, chắc là do thủy tinh vỡ cửa vào, vết thương không sâu, trong chốc lát đã không còn chảy máu. Chỉ còn mơ hồ đau nhói.

Cơ U Vũ cũng nhìn thấy, chỉ là anh nhìn chân Mục Giai Âm trắng nõn xinh đẹp. Trái tim Cơ U Vũ đập thật nhanh, ánh mắt chuyển sang chỗ khác.

Động tác rõ ràng như vậy, Mục Giai Âm cũng nhìn thấy. Anh ta xấu hổ sao? Trong lòng Mục Giai Âm suy đoán, không phải chứ? Đầu năm nay, có người thanh khiết như vậy sao? Chỉ chớp mắt, Mục Giai Âm đối với người trước mặt dâng lên hảo cảm.

Cơ U Vũ lớn lên rất dễ dàng làm người khác sinh ra hảo cảm.

Ngũ quan xinh xắn, xinh đẹp giống như tiên nhân rơi xuống nhân gian. Khó có được chính là khí chất trên người Cơ U Vũ thanh thuần như tờ giấy trắng, người bên cạnh không đành lòng dùng những màu sắc khác làm bẩn màu trắng tinh khiết đó.

Trong trí nhớ của Mục Giai Âm cũng có một bé trai đáng đáp giống như Cơ U Vũ, “Chúng ta không phải vừa mới gặp phải không?”

Mục Giai Âm hơi kích động hỏi.

Thấy Cơ U Vũ mờ mịt, Mục Giai Âm lại nói, “Khi còn bé, tôi nhớ lần cuối cùng gặp mặt anh, có người muốn bắt cóc chúng ta, kết quả là anh mang đám người đó dời đi, sau đó như thế nào? Anh không nhớ sao?”

“Mục tiểu thư nhận nhầm người rồi.” Cơ U Vũ khẽ cười, “Tôi không có bất kỳ ấn tượng nào.”

Mục Giai Âm hơi ngưng ngững, làm sao mình có thể nhận nhầm người chứ? Không thể có người nào đáng đáp đẹp như Cơ U Vũ, huống hồ ấn tượng của cô về Cơ U Vũ và bé trai đó có khí chất giống nhau y đúc.

Sẽ không phải là Cơ U Vũ quên cô rồi chứ, Mục Giai Âm suy nghĩ một lát cảm thấy rất đúng, nhìn bộ dáng Cơ U Vũ như vậy, khả năng lần bắt cóc đó cũng chỉ là hiểu lầm, đối với anh ta không có tổn thương gì. Hại cô vẫn nhớ nhiều năm như vậy, năm đó còn kéo ba mẹ đi trên đường tìm anh ta. Hôm nay, cô cuối cùng có thể yên tâm rồi.

Thật ra thì, về sau cô suy nghĩ lại, cũng cảm thấy người đó không phải là bắt cóc.

Có ai lại mặc tây trang đi giày da bắt cóc chứ? Hơn nữa, cô nhớ năm đó những người đuổi theo bọn họ, giống như vì anh ta mà chạy đi.

“Nhìn dáng vẻ của anh, anh sống có tốt không?” Mục Giai Âm hơi tò mò hỏi, cô đối với thiếu niên này ấn tượng cũng không tệ. Đáng tiếc ngay cả tên của người ta cũng không biết, năm đó cô vẫn gọi là anh ta.

Cơ U Vũ cười cười, không biết nên trả lời thế nào. Anh ta khẳng định Mục Giai Âm nhận nhầm người, cho nên nói như vậy. Anh chưa từng bị bắt cóc, với lại không có ấn tượng với Mục Giai Âm, thật sự không biết nên trả lời thế nào.

“Ô, tán gẫu rất vui nha, mới bắt đầu đã hỏi như vậy rồi.” Đồng Lê Triều châm chọc nói, “Chuyện bí mật cá nhân cũng hỏi, bước kế tiếp có phải muốn đi vào nhà người khác ngồi một lát không?”

Mặt Mộc Giai Âm đỏ lên, mới vừa rồi chẳng qua cô chỉ tò mò nên hỏi, bây giờ nghĩ lại vấn đề kia quả thật rất riêng tư. Không thích hợp với người xa lạ mới quen, đầu Mộc Giai Âm quay sang nhìn Đồng Lê Triều, “Cậu muốn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Đồng thiếu quá lời rồi.” Giọng nói Cơ U Vũ vẫn ấm áp như cũ, trong giọng nói ẩn chứa chỉ trích. Anh có thể cảm giác được lời Mộc Giai Âm nói không có mục đích gì.

“Được rồi, gia tôi đây là hảo tâm bị chó cắn.” Đồng Lê Triều quơ quơ quả đấm về phía Cơ U Vũ nói, “Đại tẩu, chị cũng đừng trách em không nhắc nhở chị, đừng làm cho lão Đại chờ quá lâu.”

...Trời ạ, gặp Cơ U Vũ liền quên Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm không đợi được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Từ Trước Đến Nay Là Duyên Cạn.

Mộc Giai Âm xấu hổ nhìn Đồng Triệu Lê quay người rời đi nói: “Đừng để ý đến anh ta, hôm nay anh ta ăn nhầm thuốc nổ.”

“Chẳng trách, tôi cũng biết Đồng thiếu là một con hồ biết cười, chứ không phải là dây pháo.” Cơ U Vũ tiếp lời Mộc Giai Âm.

Trong đầu Mộc Giai Âm hiện lên hình ảnh Đồng Triệu Lê trên đỉnh đầu có một cây pháo nổ, sau đó đốt lên, Đồng Triệu Lê nổ tan tành, Mộc Giai Âm không khỏi bật cười.

Đồng Triệu Lê còn chưa đi xa thì nghe thấy tiếng cười của Mộc Giai Âm, Mộc Giai Âm nói chuyện với Cơ U Vũ trông rất vui vẻ, chẳng lẽ Mộc Giai Âm không biết Cơ U Vũ cùng bọn họ là đối thủ của nhau sao?

Mộc Giai Âm thật sự là không biết.

Nhưng Mộc Giai Âm biết nếu cô còn không đi thì sẽ bị trễ. Xem chừng, chắc là Quyền Thiệu Viêm bảo Đồng Triệu Lê đi tìm cô.

“Thật có lỗi.” Mộc Giai Âm đứng lên nói: “Tôi phải đi trước.”

Cơ U Vũ nhìn chân Mộc Giai Âm hỏi: “Chân của cô có khỏe không? Nếu không tôi nhờ bạn bái diu cô ra ngoài?”

Người này thật cẩn thận, Mộc Giai Âm lắc đầu: “Không sao, cảm ơn anh, có thể làm phiền anh một chuyện được không?” Mộc Giai Âm quay đầu lại nói với Cơ U Vũ: “Làm phiền anh nói với ông nội của tôi, chồng tôi tới đón tôi về nhà, nên tôi về trước.”

“Được.” Cơ U Vũ cười.

Lúc này Mộc Giai Âm mới đi nhanh ra khỏi yến hội.

Cơ U Vũ lo lắng ánh mắt nhìn theo bóng dáng Mộc Giai Âm, mãi đến khi Mộc Giai Âm đã đi xa, Cơ U Vũ mới thu hồi tầm mắt. Xem ra Mộc tiểu thư với Quyền Thiệu Viêm quan hệ rất tốt, Cơ U Vũ không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác phiền muộn không giải thích được.

Mộc Giai Âm vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy xe của Quyền Thiệu Viêm đỗ không xa ở cửa khách sạn.

Tùy tiện dừng ở trước cửa khách sạn, một chút không không người khác mặt mũi.

Mộc Giai Âm còn chưa đi tới, Quyền Thiệu Viêm đã mở cửa xe, đợi Mộc Giai Âm lên xe, Quyền Thiệu Viêm mới bắt đầu nói: “Anh không ở đây mấy ngày, em có vẻ rất vui, ở trong yến hội mãi không chịu ra nhì?”

Chất vấn nồng đậm, còn kèm theo gương mặt băng sơn của Quyền Thiệu Viêm.

Một tia áy náy nhỏ trong lòng Mộc Giai Âm biến mất tiêu, miệng giương cao: “Anh không biết xấu hổ mà còn nói em, anh ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cho em, em có nhắn tin qua anh cũng không trả lời.”

Quyền Thiệu Viêm nhú mảy, anh từ trước đến giờ không có thói quen nhắn tin khi ra ngoài, còn việc Mục Giai Âm nhắn tin vs gọi điện cho anh...

Quyền Thiệu Viêm cầm điện thoại từ trong túi ra, cắm dây sạc vào ổ điện nói: “Điện thoại của anh đã hết pin mấy ngày rồi.”

Hết pin... như vậy coi như cũng hiểu được.

Mục Giai Âm lập tức vì mình mà làm hành động sám hối: “Tại sao lại hết pin.”

Khi nói chuyện, Quyền Thiệu Viêm cũng đã mở nguồn điện thoại.

Mục Giai Âm đột nhiên nhớ tới những tin nhắn mình gửi tới, Mục Giai Âm vội vã giờ tay đoạt lấy điện thoại trên tay Quyền Thiệu Viêm, chỉ là Quyền Thiệu Viêm so với cô còn nhanh hơn, từ lúc Mục Giai Âm giờ tay, Quyền Thiệu Viêm giờ điện thoại qua hướng khác.

Xong rồi... Mấy lần sau cô gửi rất nhiều tin nhắn, đều là một mình cô nói lảm nhảm.

Tin nhắn bắt đầu từ 6 giờ chiều, Mục Giai Âm đã hỏi anh khi nào về.

Sau đó Mục Giai Âm lại gọi điện cho anh.

Sau đó Mục Giai Âm lại nhắn tin cho anh, cô đã làm xong cơm, con chụp ảnh bàn cơm cho anh.

Mấy tin sau Mục Giai Âm lại tiếp tục nói lảm nhảm.

Như là---- Quyền Thiệu Viêm, anh là đồ khôn, dám không trả lời tin nhắn của em.

Đừng nói anh xảy ra chuyện gì rồi chứ? Anh đã hứa với em sẽ không để mình bị thương.

...

Còn có như là: Quyền Thiệu Viêm, trước 10h anh mau trả lời tin nhắn, không thì em đi ngủ đó.

Quyền Thiệu Viêm, anh là tên hỗn đản, em không thèm giữ cơm cho anh nữa, anh ăn không khí đi! Kèm theo là hình ảnh Mục Giai Âm đồ tất cả đồ ăn vào trong thùng rác.

Sau cùng đều là lúc 12h đêm, Quyền Thiệu Viêm, em ngủ, em có để đèn trước cửa cho anh, anh về không cần sợ tối.

Mục Giai Âm không giành lại, xấu hổ quay lại chỗ ngồi.

Hôm qua ở một mình rất buồn chán, Quyền Thiệu Viêm lại không chịu nhắn tin cho cô, cô mới nhắn một lúc nhiều tin như vậy.

Quyền Thiệu Viêm quay đầu nhìn Mục Giai Âm, đóng băng trên gương mặt lại mang theo tia ấm áp: “Lúc này em cố tình ở lại trong bữa tiệc lâu như vậy, là giận anh sao?”

“Ai thèm giận anh.” Mục Giai Âm xoay đầu ra cửa xe nhìn ra ngoài: “Em là bị soái ca mê hoặc.”

Cơ U Vũ lớn lên nhìn thiệt tốt.

“Gia còn chưa đủ cho em ngắm” Quyền Thiệu Viêm nhú mảy, thừa dịp đèn đỏ tiến đến gần miệng Mục Giai Âm thành công trộm một nụ hôn.

“Anh xấu chết đi được.” Mục Tin Lành lấy mu bàn tay hung hăng chà lau môi mình, hung dữ trừng Quyền Thiệu Viêm nói: “Râu ria đầy mặt đừng chạm vào em, thật khó chịu.”

“Xấu? Cái từ này đúng là mới lạ.” Từ nhỏ đến lớn đúng là chưa ai dám nói với anh như vậy.

... Trừ một vài lần đặc biệt, mấy nữ nhân muốn đi đường vòng mà dụ dỗ anh. Đương nhiên, mấy cô ả cũng không có kết quả tốt. Bất quá, nếu cái này là do Mục Giai Âm làm, anh lại rất hoan nghênh.

Trong phút chốc Mục Giai Âm ghen hòng.

Bình tĩnh mà xem xét, cô cảm thấy nếu để Quyền Thiệu Viêm với Cơ U Vũ trong cùng một câu chuyện.

Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ là người danh chấn thiên hạ, một vị vua lãnh khốc vô tình được nhiều người ủng hộ, còn Cơ U Vũ nhất định là một quốc sư trắng tinh sạch sẽ. Cái này cũng không kém nhau là bao....

Chờ khi về đến nhà, Quyền Thiệu Viêm mới nhìn Mục Giai Âm từ trên xuống dưới nói: “Mục Giai Âm, em gầy quá, có phải không có anh ở đây lại không chịu ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ.”

Không có ai làm gối ôm, đến tối làm sao mà ngủ được?Mục Giai Âm úy khuất, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Em mới không cần anh quàn.”

“Buổi tối 12h nhắn tin cho anh, khi anh không có ở đây, có phải mỗi ngày đều đến giờ đó mới chịu đi ngủ không?” Quyền Thiệu Viêm mím môi, vẻ mặt băng lãnh.

Lại nhìn cô với sắc mặt này, Mục Giai Âm hừ lạnh một tiếng: “Có bản lĩnh tối anh bay về đây, xem thử khi đó em làm gì.”

“Nói đi nói lại, em mấy ngày nay đều nhớ anh phải không?” Quyền Thiệu Viêm ôm lấy cả người Mục Giai Âm lên ghế sofa nói: “Cả ngày cho anh sắc mặt không tốt, cũng là giận anh về trễ một ngày?”

Mục Giai Âm đẩy đẩy người Quyền Thiệu Viêm: “Anh nhớ anh, em là giận anh không trả lời tin nhắn của em, mau thả em ra, cả người toàn là mồ hôi, cũng không biết mấy ngày rồi chưa tắm.”

“Vịt chết còn cứng miệng.” Quyền Thiệu Viêm véo nhẹ môi Mục Giai Âm nói: “Đuổi anh đi cũng được, nhưng cho anh hôn một cái trước đã.”

Mục Giai Âm ghen hòng trăn trối: “Hôn cái gì, buông em ra.”

“Anh là hôn em?” Lúc Quyền Thiệu Viêm định ôm Mục Giai Âm về phòng, lại thấy vết thương trên chân Mục Giai Âm. Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm trầm xuống: “Sao lại thế này?”

Mục Giai Âm nương theo tầm mắt của Quyền Thiệu Viêm: “Là trong yến hội làm bể ly thủy tinh vỡ, bị thủy tinh cắt qua.”

Đến lúc thật sự nhìn dưới ánh đèn nhà mình, Mục Giai Âm mới nhìn thấy, là một vết cắt, không biết bị thương nào. Miếng vết thương ma xát với giấy vải, càng là cho nó nặng hơn hình như còn chảy máu.

Hèn gì lúc nãy đi cô cảm thấy chân hơi đau.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm lên sofa.

“Bị người ta đụng phải không cầm chắc nên trượt tay.” Nói thật và phải Cơ U Vũ cũng không không phải nhẹ, đánh thẳng lên cổ tay cô, bây giờ ở chỗ khuỷu tay đến giờ vẫn còn run đây.

“Đụng vào ai?” Quyền Thiệu Viêm cau mày, vẻ mặt không hề giận hỏi.

Mục Giai Âm cười nhẹ một tiếng: “Chỉ có chút chuyện này, anh liền đi gây sự với người ta? Anh ta cũng không phải cố ý...”

Mục Giai Âm bỗng nhiên ghen hòng, cô cũng không biết Cơ U Vũ có phải cố ý hay không.

Lúc đó xung quanh cô rất rộng rãi, Cơ U Vũ cũng không đến mức va phải cô chứ.

Nghĩ tới lý do này khiến Mục Giai Âm nhất thời rối trí, Mục Giai Âm rũ mắt cúi đầu nói nhỏ: “Vội lại, em cũng không người đó là ai.”

“Ngu ngốc.” Quyền Thiệu Viêm mặt không đổi sắc gõ trán Mục Giai Âm, mới quay người đi lấy hòm thuốc trong nhà ra.

Sao cô lại thành người ngốc? Mục Giai Âm muốn phản bác, lại thấy Quyền Thiệu Viêm ngồi xổm xuống trước mặt cô, tay cõng gầy của cô. Mặt Mục Giai Âm đột nhiên hồng lên, rụt chân lại nói: “Tự em bôi thuốc cũng được.”

“Đừng nhúc nhích.” Quyền Thiệu Viêm nắm chặt cổ chân Mục Giai Âm, cầm thuốc với bông bôi thuốc cho Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm bôi thuốc rất chăm chú, làm Mục Giai Âm xấu hổ đến đỏ mặt vội quay đầu sang bên cạnh.

Động vào chân cô làm gì, không biết xấu hổ.

Đang nghĩ lung tung, Quyền Thiệu Viêm lại hôn nhẹ một cái lên chân của cô.

Mục Giai Âm giật mình, nhanh chóng lấy thế sét đánh không kịp bưng tay như đạo tặc rụt chân lại: “Quyền, Quyền Thiệu Viêm, anh làm gì vậy? Sao lại hôn vào chỗ đó, thực....thực kỳ cục.”

“Chỗ nào của em mà anh không hôn được.” Quyền Thiệu Viêm ung dung phản bác, sau đó tiến đến bên tai Mục Giai Âm nói: “Vợ, chân của em nhìn rất thon thả.”

Hại cô xấu hổ một lần nữa, cô không dám dằn mặt phản bác nữa.

Quyền Thiệu Viêm không cho Mục Giai Âm thời gian suy nghĩ, ôm Mục Giai Âm nói: “Chúng ta về phòng.”

Lúc tay Quyền Thiệu Viêm chạm vào làn da mềm mại tinh tế sau lưng Mục Giai Âm, mặt trầm xuống: “Hôm nay em mặc như vậy mà ra ngoài?”

“Ai bảo anh không có ở đây.” Mục Giai Âm bên ngoài cứng miệng, đầu lại chui thẳng vào trong chăn.

Quyền Thiệu Viêm này sao lại có thể hôn chân cô, làm cô xấu hổ chết đi.

Mục Giai Âm cúi đầu, bóng lưng tròn nhẵn lại lộ ra. Nghĩ tới việc trong yến hội hôm nay nhiều tên đàn ông nhìn thấy Mục Giai Âm xinh đẹp như vậy, trong đầu Quyền Thiệu Viêm đến ý nghĩ giết chết hết tất cả mấy tên trong yến hội cũng đã có, giết sạch toàn bộ.

Mục Giai Âm chỉ có thể là của một mình anh.

“Sau này không được mặt như vậy ra ngoài nữa.” Quyền Thiệu Viêm cứng rắn dặn dò.

Mục Giai Âm ngạc nhiên, theo bản năng nói: “Em mặc như vậy thì có việc gì?”

Bàn tay to của Quyền Thiệu Viêm vuốt ve tấm lưng của Mục Giai Âm, thừa dịp Mục Giai Âm không chú ý, một tay Quyền Thiệu Viêm kéo dây khóa áo phía sau của Mục Giai Âm, bàn tay lần theo mông đến vị trí cao ngất phía trước của cô.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh núi bên cạnh, cúi đầu buộc Mục Giai Âm đối diện với mình: “Em nói anh sẽ như thế nào? Cùng lắm thì giữa nơi bàn dân thiên hạ chúng ta. . . . .”

Hai tay Mục Giai Âm vội che miệng Quyền Thiệu Viêm: “Không cho nói!”

Theo động tác của Mục Giai Âm, trang phục trên người Mục Giai Âm liền tuột xuống, thời điểm Mục Giai Âm cảm giác được trước ngực chột lạnh, thì đã bị một khối thân thể trắng kiện quấn lấy cô: “Giai Âm, đừng nói chuyện.” dinendian.loqidjon

Trời cao làm chứng anh thật sự rất nhớ Giai Âm tiểu gia hỏa này, mỗi ngày đến tối lúc đi ngủ anh thật sự không quen. Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới phát hiện, có khi nuôi thành một thói quen lại đơn giản như như thế, đơn giản chỉ có trôi qua có hơn mười ngày, anh mà lại cảm giác như đã trải qua cả thế kỉ.”

Đến tối Mục Giai Âm cũng ngủ không ngon, người nào đó hình như rất thích hôn môi, quấn lấy cô một lần lại một lần, Mục Giai Âm dám chắc môi cô nhất định bị hôn đến sưng đỏ.

Sáng sớm tỉnh lại, Mục Giai Âm nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, nhanh chóng ngồi dậy: “Em trễ làm rồi.”

Xong rồi xong rồi, không biết Lăng Khải Hoa có nói gì cô không.

“Anh giúp em xin phép.” Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm áp lên giường: “Ngủ tiếp đi.”

“Anh xin phép giúp em?” Hai mắt Mục Giai Âm mở to nhìn quyền Thiệu Viêm: “Anh em có nói gì không?”

“Không có.” Nước chua trong lòng Quyền Thiệu Viêm lại chảy, cũng chỉ mới mấy ngày mà thôi, lại dễ dàng kêu một tiếng anh như vậy.

Mục Giai Âm nghi ngờ nhìn Quyền Thiệu Viêm, cái này hình như không giống tính tình của Lăng Khải Hoa cho lắm. Chẳng lẽ Lăng Khải Hoa không dám lỗ mãng trước mặt Quyền Thiệu Viêm? Hình như cũng chỉ có khả năng này xảy ra.

Trên thực tế ----- Thấy Mục Giai Âm trễ làm, Lăng Khải Hoa bấm tay tính toán, chắc Quyền Thiệu Viêm kia đã trở lại, đại sự không ổn.

Lăng Khải Hoa nhanh chóng gọi điện cho Mục Giai Âm, điện thoại mới vang lên một tiếng đã có người bắt máy, Quyền Thiệu Viêm chỉ nói một câu, hôm nay Mục Giai Âm không đi làm.

Sau đó không cho Lăng Khải Hoa nói được lời nào, Quyền Thiệu Viêm đã tắt máy. Hơn nữa còn tiện tay chỉnh điện thoại của Mục Giai Âm sang chế độ im lặng, vì thế mấy cuộc gọi sau của Lăng Khải Hoa vẫn liên tục bay qua nhưng không ai hay biết.

Mục Giai Âm nghiêng đầu nhìn kệ tủ vừa trông thấy, vừa lúc Lăng Khải Hoa gọi điện cho cô.

“Anh?” Mục Giai Âm xoay người qua chỗ khác nghe điện thoại, Quyền Thiệu Viêm từ phía sau gắt gao ôm lấy cô, đầu cũng tới gần, nghe Mục Giai Âm nói chuyện.

“Giai Âm? Sao hôm nay không đi làm? Có chuyện gì gấp sao? Sao không thể tới công ty đi làm?” Lăng Khải Hoa nói: “Em có biết bộ phận chuyên khu bên bánh ngọt đều là do em làm?”

Chả trách dạo này Mục Giai Âm lại gầy như vậy.

“Em. . .” Bị râu của Quyền Thiệu Viêm cạo dưới cổ, mà sát trên cổ cô giống như gãi ngứa, Mục Giai Âm miễn cưỡng nhịn xuống tiếng cười nói: “Em ngủ quên, chiều em sẽ đi.”

Ngủ quên? Vì cái gì trước đây Mục Giai Âm đều không ngủ quên, bây giờ lại ngủ quên? Nhất định là Quyền Thiệu Viêm giờ trò, Lăng Khải Hoa đề xuống con tức, khuyên giải nói: “Giai Âm, anh biết mấy cô gái các em đang nghĩ gì, cho rằng cưới được một người chồng có năng lực, là có thể vô tư đúng không? Anh của em là người từng trải, phụ nữ, vẫn là nên có sự nghiệp riêng cho bản thân mình, như vậy sau này đứng trước cha mẹ chồng cũng thẳng lưng hơn. . . .”

Quyền Thiệu Viêm nheo mắt lại, thì ra Lăng Khải Hoa trước giờ đều dạy bảo Mục Giai Âm như vậy.

Quyền Thiệu Viêm không nói lời nào, chỉ là chân tay bắt đầu không thành thật.

Áo ngủ của Mục Giai Âm rộng rãi, vừa lúc thuận tiện cho Quyền Thiệu Viêm ra tay, buổi tối đi ngủ, Mục Giai Âm đều cởi áo lót, lại càng thuận tiện cho Quyền Thiệu Viêm. Cùng với động tác trên tay, mỗi Quyền Thiệu Viêm cũng cẩn nhẹ vành tai Mục Giai Âm, răng lướt nhẹ qua vành tai.

Hơi thở ấm áp triền miên của Quyền Thiệu Viêm bên tai cô, mấy cọng râu mới mọc cứ đâm vào gáy cô quấy rối.

Cả người Mục Giai Âm đều mềm nhũn, gần như không thể tập trung nghe điện thoại, đến mức Lăng Khải Hoa lái nhái cái gì, cô một câu cũng không nghe được.

Cơ thể của cô bây giờ rất miễn cưỡng.

Mục Giai Âm không tự giác được mà rên một tiếng.

Đầu dây bên kia lập tức im lặng, khuôn mặt tuần tú của Lăng Khải Hoa cũng nhin không được mà đỏ lên.

Lúc này đầu óc Mục Giai Âm cũng tỉnh táo lại: “Anh... em có việc, có gì nói sau.”

Việc gấp? Vợ vàng làm việc với Quyền Thiệu Viêm sao? Tình cảm anh nói nửa này toàn bộ đều thành đàn gảy tai trâu? Lăng Khải Hoa trừng mắt nhìn di động, cứ như muốn đục một lỗ thủng trên màn hình vậy.

Anh còn nhớ Giai Âm hiện giờ mang thai còn chưa được ba tháng thì phải, Quyền Thiệu Viêm với Mục Giai Âm... Mục Giai Âm tuổi chưa hiểu chuyện, Quyền Thiệu Viêm cũng đã gần 30t, sao lại có thể làm vậy chứ? Không lúc này làm cái loại sự tình kia, rất dễ dẫn đến nguy cơ sinh non sao?

Không được, một tên không có trách nhiệm như vậy, anh nhất định phải nhanh chóng thuyết phục Mục Giai Âm ly hôn với anh ta.

Mục Giai Âm gương mặt kia, dáng người kia, còn tính tình nữa, muốn dạng đàn ông nào mà không có? Cần gì phải treo cổ trên một cái cây xiêu vẹo như thế chứ.

“Quyền Thiệu Viêm, anh làm em mất mặt.” Sau khi cúp điện thoại, Mục Giai Âm cầu xin nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới xụ mặt nói: “Không đi làm, anh nuôi em.”

Mục Giai Âm giật mình: “Không muốn, lúc đầu cũng đã nói rồi, em muốn làm việc anh sẽ không cản.”

Quyền Thiệu Viêm mới nhớ lại, lúc trước đúng thật là anh có nói qua chuyện này mà không suy xét kỹ, Quyền Thiệu Viêm thỏa hiệp: “Đổi công ty, đi công ty của Đường Tuấn Thần.”

“Đường Tuấn Thần, anh ta làm cái gì.”

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ cẩn thận nói: “Tập luyện dầu mỏ kim loại.”

Thích hợp với cô sao?

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy cơ thể nhỏ bé còn đang mang thai của cô thích hợp đi luyện tập dầu mỏ kim loại? Cho dù cô có không mang thai cũng không thể nào đảm nhận được công việc này! Hơn nữa, cô còn mảnh liệt hoài nghi cái nghề nghiệp kì thị giới tính này, nói thế nào nhất định cũng không tuyển nữ công nhân.

“Không đi, dù vô tình có được nhưng cũng là công ty của em.” Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm nói: “Em sẽ không vô tâm mà bỏ đi như vậy.”

Có thể cướp đoạt được sinh ý của Tả Trí Viễn cảm giác rất tuyệt.

Quyền Thiệu Viêm quyết định thay đổi chiến lược: “Anh của em trong lòng có mưu tính.”

“Em không thấy.” Mục Giai Âm mắt mang ý cười nhìn Quyền Thiệu Viêm nói: “Vì sao em cảm thấy anh với anh của em không vừa mắt nhau? Trước đây hai người có quen biết sao?”

“Không quen.” Nếu quen từ trước thì tốt biết bao.

Quyền Thiệu Viêm hí hóp, nếu biết sớm vài năm, Lăng Khải Hoa vẫn không biết Mục Giai Âm, Lăng Khải Hoa dám kích động Mục Giai Âm như vậy, anh nhất định sẽ lưu đầy Lăng Khải Hoa ra khỏi thành phố A.

“Anh yên tâm” Mục Giai Âm ôm cô Quyền Thiệu Viêm nói: “em sẽ không nghe lời anh ấy đâu, với lại bây giờ đang là giai đoạn quan trọng.”

Đợi cô đánh ngã được Tả Trí Viễn, cô nghĩ có khả năng mình sẽ ở nhà chăm con, dốc sức làm một người mẹ hoàn hảo.

Chương 70: Chương 65.2

Nhưng mà, cô nghĩ là cô muốn tiếp tục đi làm. Cô không thích vắng lặng.

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu suy nghĩ, Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa cả ngày đều gặp mặt việc này không được. Không có ảnh hưởng nhưng cũng không được quá lớn. Xem ra, phải gặp Lăng Khải Hoa mới được.

“Buổi chiều anh đưa em đến công ty.” Quyền Thiệu Viêm nói chen vào.

Mục Giai Âm khẩn trương, “Anh muốn làm cái gì?”

“Sợ anh gây bất lợi cho Lăng Khải Hoa sao?” Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm không vui nheo lại.

Đúng là sợ mà... Thân thù của Lăng Khải Hoa, nếu như anh muốn gây bất lợi cho Lăng Khải Hoa, sợ rằng Lăng Khải Hoa ngay cả một phần tư hiệp cũng không qua được sẽ ngủ. Mục Giai Âm vui vẻ cười nói, “Anh là người có chừng mực như vậy, chắc chắn sẽ không kích động đúng không?”

Quyền Thiệu Viêm không trả lời, vẻ mặt của Mục Giai Âm làm cho người ta không vui.

Quyền Thiệu Viêm đưa tay, véo nhẹ mặt Mục Giai Âm, trong nháy mắt, mặt Mục Giai Âm nhăn thành trái khổ qua.

Mục Giai Âm dùng sức đập tay Quyền Thiệu Viêm, “Anh đang nhào bột mì sao? Mặt em bị anh làm đỏ rồi.”

Bột mì sao có thể thoải mái bằng mặt Mục Giai Âm chứ? Mềm mềm, làm cho người ta không nhìn được muốn cắn một cái. Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ, dựa sát vào người Mục Giai Âm nói, “Mặt đau sao? Để anh thổi cho em.”

... Tại sao cô cảm giác Quyền Thiệu Viêm sắp làm chuyện không tốt nhỉ.

Sáng sớm Mục Giai Âm không có ngủ, chỉ có Quyền Thiệu Viêm cảm thấy thoải mái.

Lúc xế chiều, Quyền Thiệu Viêm cùng Mục Giai Âm đến công ty.

Lăng Khải Hoa nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm, cảm thấy một trận chiến ác liệt sắp diễn ra.

“Xin chào.” Lăng Khải Hoa vươn tay nói, “Tôi là anh trai Mục Giai Âm.”

Bây tỏ thân phận để đề ép anh sao? Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái, giống như vô ý đảo qua tay Lăng Khải Hoa, “Trên tay tôi có mồ hôi, không tiện bắt tay.”

Lăng Khải Hoa nhìn tay mình để giữa không trung, ngượng ngùng thu tay về.

Mục Giai Âm có cảm giác hai người đang giao chiến với nhau.

“Gần đây áp lực rất lớn sao.” Quyền Thiệu Viêm cho hai tay vào trong túi, ánh mắt tùy ý quét xung quanh phòng làm việc Lăng Khải Hoa.

Khỏe mắt Lăng Khải Hoa co rút, vốn chuẩn bị rất nhiều đề tài, lúc này lại không phát huy được cái gì sao? “Có chút, nhưng gần đây tốt hơn nhiều rồi.”

“Là sao?” Tầm mắt Quyền Thiệu Viêm rơi trên người Mục Giai Âm, “Như bây giờ, không phải là kế hoạch lâu dài.”

... Đây là muốn cùng anh giành Mục Giai Âm sao? Trong lời nói của Lăng Khải Hoa giấu dao, “Lâu dài, dù sao công ty này trên danh nghĩa là của tôi.”

Những thứ này Mục Giai Âm cũng nói cho Quyền Thiệu Viêm.

Cho dù anh ta không đồng ý, nhưng mà, không thể không thừa nhận, với năng lực của Quyền Thiệu Viêm không cần mơ ước công ty này, hơn nữa, thế lực của Quyền Thiệu Viêm còn có thể trợ giúp người khác.

“Có nhà họ Mục chống đỡ, thời gian ngắn sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn.” Con người Quyền Thiệu Viêm thâm trầm, sắc bén nhìn về phía Lăng Khải Hoa, “Nhưng mà thế lực nhà họ Mục quá mờ, tôi sợ rằng còn có một số thế lực khác, ví dụ như là...”

“Quyền Thiệu tướng.” Lăng Khải Hoa nâng cao giọng nói, cắt đứt lời nói của Quyền Thiệu Viêm, tức giận trên mặt lúc trước biến mất, cảnh giác nói,

“Chúng ta vào bên trong nên chuyện.”

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái.

Mục Giai Âm vốn định theo đi vào, kết quả là bị hai người đàn ông chặn ngoài cửa.

“Giai Âm, em đợi anh một lát, anh sẽ ra ngoài nhanh.” Quyền Thiệu Viêm nói.

“Giai Âm, đến giờ làm việc rồi, em đi xuống lầu trước đi.” Lăng Khải Hoa nói.

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng liếc Lăng Khải Hoa.

Lăng Khải Hoa mặt không đổi sắc nhìn Mục Giai Âm, giống như anh hùng sắp hi sinh.

Mục Giai Âm cười, miễn cưỡng nói, “Em đi xem bác gái một chút, hai người cứ trò chuyện đi.”

Khi cửa phòng làm việc đóng lại, Mục Giai Âm bắt đầu suy nghĩ, hai người đàn ông này giống như là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng rốt cuộc giấu cô bí mật gì chứ? Chuyện rất phức tạp sao?

Tại sao không để cô biết chứ? Hơn nữa, Quyền Thiệu Viêm và Lăng Khải Hoa đều không muốn cô biết. Thậm chí ông nội cũng không muốn cô biết nhưng cuối cùng cô vô tình nhìn thấy tên là trên danh nghĩa của cô.

Kiếp trước, cô căn bản không có vô tình nhìn thấy... Không đúng, kiếp trước cô gả cho Tả Trí Viễn, công ty Tả Trí Viễn không biết được cơ hội gì, nhảy một cái trở thành một trong năm xí nghiệp đứng đầu, rốt cuộc là có cơ hội gì chứ?

Mục Giai Âm cẩn thận tìm kiếm trong đầu, nhưng cuối cùng lại không có đầu mối gì.

Ngày hôm sau vốn sắp đến giờ tan làm, Mục Giai Âm lại nhận được điện thoại của Đồng Lê Triệu.

Kỳ lạ, người này gọi cho cô làm gì chứ?

“Ngày mai công ty chúng tôi ra mắt phim điện ảnh,” Giọng nói Đồng Lê Triệu hoài nghi trong điện thoại hỏi, “Cô xác định sẽ đi khách sao?”

“Tôi xác định.” Tối hôm qua cô đã xem qua phim của Đồng Lê Triệu, cô xác định bộ phim này giống bộ phim kiếp trước cô xem y như đúc.

“Vậy tôi chuẩn bị Lễ Chúc Mừng.” Giọng Đồng Lê Triệu có vài phần không nắm chắc.

Mục Giai Âm kỳ quái nói, “Cậu chuẩn bị Lễ Chúc Mừng không cần báo với tôi.”

Không lẽ công ty của Đồng Lê Triệu cũng là của cô sao? Mục Giai Âm suy nghĩ công ty của Đồng Lê Triệu toàn các nữ nữ, nếu công ty có vấn đề, quên đi, công ty này của Đồng Lê Triệu rất thích hợp cho việc kinh doanh người.

Cô sợ những người phụ nữ này động tâm với Quyền Thiệu Viêm, cô cũng không có thời gian đi ứng phó với những tình địch kia.

“Lão Từ không thông báo cho cô,” người phụ nữ này có chỗ nào tốt chứ? Đồng Lê Triệu vỗ lên bàn một cái nói, “Lão Từ muốn cô làm bánh ngọt trong Lễ Chúc Mừng của tôi.”

“Đây là thái độ cầu xin người khác sao?” Giọng nói của Mục Giai Âm không vui, tính khí Đồng Lê Triệu sao lại kém như vậy chứ? Quả nhiên là công tử sống cả đời xuôi gió xuôi nước, Đồng Lê Triệu như vậy gọi là khẩu Phật tâm xà phải không?

Nhưng mà, thi thoảng kích thích trêu đùa Đồng Lê Triệu cũng vui, “Nếu cậu ngoan ngoãn gọi tôi một tiếng chị, tôi có thể suy nghĩ làm bánh ngọt cho cậu.”

... Mục Giai Âm còn nhỏ tuổi hơn anh ta.

Gọi Mục Giai Âm là đại tẩu nội tâm anh đã đấu tranh lắm rồi, gọi là chị sao? Mục Giai Âm dừng hờn mơ tưởng.

“Cô cho rằng Lão Từ không tìm được người làm bánh ngọt sao? Tôi nói cho cô biết, Lão Từ để cô làm bánh ngọt là giữ thể diện cho cô đấy.” Đồng Lê Triệu nói xong liền cúp điện thoại.

Mục Giai Âm cảm thấy đầu bên kia điện thoại Đồng Lê Triệu có thể là đang đỏ mặt tía tai.

Dễ dàng bị chọc giận như vậy, thật là thú vị. Mục Giai Âm bĩu môi, vừa định để điện thoại xuống thì Đường Tuấn Thần gọi điện đến.

Mục Giai Âm nghiêng đầu suy nghĩ, liền đoán được Đường Tuấn Thần gọi đến làm gì.

“Đại tẩu, tối nay chị có rảnh không?” Đường Tuấn Thần đau đầu, chuyện công ty của Đồng Lê Triệu tại sao lại nhờ cậy anh ta hỏi Mục Giai Âm chứ.

“Có.” Quả nhiên đúng như cô dự đoán.

“Đại tẩu, chị có thể rút ít thời gian làm bánh ngọt trong Lễ Chúc Mừng tối mai của công ty Đồng Lê Triều được chứ.”

Đường Tuấn Thần không hiểu, phim điện ảnh còn chưa đưa ra thị trường, tại sao đã chuẩn bị Lễ Chúc Mừng rồi chứ? Nhỡ đâu phim không bán được thì sao?

“Có thể.” Mục Giai Âm đồng ý.

“Đại tẩu.” Đường Tuấn Khải khó nói, “Đồng Lê Triều nói muốn làm bánh ngọt tháp chín tầng đó.”

“Chín tầng?” Có khả năng cô phải thức đêm làm để đẩy nhanh tốc độ, Mục Giai Âm xoa xoa mi tâm, giúp Đồng Lê Triều, coi như là cô đang làm việc đi, hơn nữa, còn có thể gián tiếp mượn cơ hội này để tuyên truyền, cô sẽ làm.

“Không được sao?” Đường Tuấn Thần lo lắng, Cậu cũng cảm thấy Đồng Lê Triều yêu cầu quá đáng, Mục Giai Âm đang mang thai, yêu cầu Mục Giai Âm làm như vậy, nếu để Quyền Thiệu Viêm biết, không chừng Đồng Lê Triều mất mấy lớp da.

“Được.” Mục Giai Âm đáp ứng dứt khoát.

Đường Tuấn Thần hơi giật mình, cậu cứ nghĩ là sẽ nghe được lời từ chối chứ.

“Còn có việc gì sao?” Thấy Đường Tuấn Khải thật lâu không nói lời nào, cũng không cúp điện thoại, Mục Giai Âm cảm thấy khó hiểu.

“Không còn việc gì, vậy em không quấy rầy đại tẩu nữa.” Đường Tuấn Thần biết mình luống cuống, vội vàng cúp điện thoại.

Đường Tuấn Thần gọi điện nói với Đồng Lê Triều, Đồng Lê Triều tức giận, rõ ràng Mục Giai Âm muốn chinh anh ta! Nếu Mục Giai Âm không phải là người phụ nữ của lão đại, anh ta nhất định sẽ tìm một đám người cho Mục Giai Âm một trận, tùy tiện tìm một cái tội danh, đưa vào nhà giam, để cho Mục Giai Âm nếm thử một chút chộc giận anh ta hậu quả sẽ như thế nào.

Dĩ nhiên, chỉ là mình Đồng Lê Triều tự YY. Khi Đồng Lê Triều ý thức được điểm này, cả người tức giận. Tại sao lão đại lại thích người phụ nữ kia chứ?

Cúp điện thoại xong, công việc của Mục Giai Âm khá bận rộn, bánh ngọt chín tầng không phải nói làm là có thể làm, hơn nữa còn phải có sáng ý...

Bây giờ tối, Quyền Thiệu Viêm quay về nhà, lại không thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đâu, chân mày Quyền Thiệu Viêm nhăn lại, liền gọi điện thoại cho Mục Giai Âm.

“Alô?” Mục Giai Âm nhìn điện thoại, là Quyền Thiệu Viêm gọi, nhìn thời gian cảm thấy tối nay chắc không thể về nhà được rồi.

“Còn đang ở công ty sao?” Nghe được giọng nói của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm cũng biết Mục Giai Âm không thể nào ở ngoài đường.

“Vâng, tối nay có thể em không về nhà được.” Mục Giai Âm cau mày nhìn cái đế bánh ngọt còn chưa hoàn thành nói, “Anh không cần lo lắng, anh trai đưa chìa khóa phòng anh ấy cho em, em ở trong phòng anh ấy cũng được.”

Tất cả lời Quyền Thiệu Viêm muốn nói đều bị Mục Giai Âm chặn trở về.

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm âm u: “Sao lại làm việc đến muộn như vậy?”

“Không phải là công việc.” Mục Giai Âm giải thích, “Công ty Đồng Lê Triều làm Lễ Chúc Mừng cần bánh ngọt, em muốn thức đêm thiết kế cho cậu ta, còn phải làm, cho nên tối nay không quay về nhà được.”

“Để Đồng Lê Triều đi công ty khác đặt.” Chân mày Quyền Thiệu Viêm không vui nhú lại, Đồng Lê Triều dám kiếm việc cho Mục Giai Âm sao.

“Không được.” Mục Giai Âm vội vàng nói, “Tự em muốn làm, dù sao đối với em và Đồng Lê Triều mà nói vẹn cả đôi đường.”

Quyền Thiệu Viêm im lặng xử từ hình Đồng Lê Triều.

Đối với việc Mục Giai Âm kiên trì, Quyền Thiệu Viêm không thể làm gì, “Tối nay anh đến công ty với em.”

“Không cần, anh ở nhà ngủ đi.” Sáng mai Quyền Thiệu Viêm còn phải đi làm, cô rất khỏe, nhiệm vụ không có nhiều lắm, buổi sáng có thể lười biếng ngủ thêm một lát. Mục Giai Âm sợ Quyền Thiệu Viêm kiên trì muốn đến, lại nói, “Anh đến cũng không giúp được gì, chỉ gây thêm phiền phức, anh đừng làm phiền em, mau ngủ đi.”

“Anh làm phiền em sao?” Gương mặt tuần tú của Quyền Thiệu Viêm suy sụp, từ khi ra đời đến nay anh chưa bao giờ bị người ta ghét bỏ đến vậy. Hơn nữa còn bị vợ mình ghét bỏ, có phải ngày thường anh dịu dàng với Mục Giai Âm quá không?

“Đúng vậy.” Mục Giai Âm giống như dự đoán bé nói, “Anh mau đi ngủ đi, không cần để ý đến em, em ở công ty rất thoải mái.”

Nói xong, Mục Giai Âm liền cúp điện thoại, trước khi cúp điện thoại, Mục Giai Âm còn cố dặn dò, “Tuyệt đối không được đến công ty làm phiền em.”

Về mặt lo lắng của Quyền Thiệu Viêm trong nháy mắt biến mất, mặt đen lại nghiêng rặng nghiêng lợi. Cả căn phòng giống như là hầm băng lạnh lẽo.

Phiền sao? Thì ra trong mắt cô anh chính là người như vậy.

Ở công ty rất thoải mái sao? Nói như vậy, Mục Giai Âm cảm thấy Lăng Khải Hoa còn hữu dụng hơn so với anh sao.

... Hữu dụng sao? Trán Quyền Thiệu Viêm hiện lên gân xanh, cứ như vậy, anh nghĩ đến một ngày anh sẽ biến thành người vô dụng đối với Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm phiền não đứng ngoài ban công hút thuốc lá, bình thường anh không hay hút thuốc lá. Nhất là sau khi kết hôn, anh vẫn luôn không hút. Hôm nay, là lần đầu tiên anh hút sau khi cưới.

Khói lượn lờ, trước mặt Quyền Thiệu Viêm đột nhiên hiện ra cảnh Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa nghiên cứu đồ ăn. Cho dù cảnh kia là Lăng Khải Hoa cố ý khoe ra, nhưng chính xác thì Quyền Thiệu Viêm không có cách nào chen vào. Anh chưa bao giờ nghiên cứu qua về đồ ăn, hưởng hờ, anh lại không thích đồ ngọt.

Cho nên từ trước đến nay trong lòng Mục Giai Âm thì anh là người vô dụng... Là người chồng đáng ghét sao?

Bị thuốc lá làm bỏng tay, mặt Quyền Thiệu Viêm vẫn lạnh lùng không biểu cảm.

Mà Mục Giai Âm không biết ý nghĩ trong lòng Quyền Thiệu Viêm, cô cứ nghĩ rằng Quyền Thiệu Viêm đã ngủ. Mỗi ngày Quyền Thiệu Viêm ngủ và làm việc rất có quy luật, Mục Giai Âm không muốn bởi vì chuyện của cô mà ảnh hưởng đến Quyền Thiệu Viêm, hôm sau anh đi làm có sơ sót gì đó.

Quyền Thiệu Viêm sơ suất, không phải là chuyện nhỏ, không giống cô, nhiều nhất là bị khách hàng tức giận, trừ tiền lương mà thôi.

Đồng hồ càng ngày càng lệch đi, bánh ngọt trước mặt cũng dần dần hoàn thành.

Mục Giai Âm đã nghĩ ra bánh ngọt làm cho Đồng Lê Triều, hình dáng cũng đã sớm nghĩ xong, bây giờ chỉ làm thôi. Trước đây cô cũng giúp người khác làm bánh ngọt giống như vậy, kinh nghiệm cũng có.

Chỉ tiếc, hơi mệt mỏi, sẽ ngủ gật.

Hơn nữa, ngồi một mình trong tòa nhà lớn như vậy... Mục Giai Âm cảm thấy âm u.

Mục Giai Âm vốn định nghỉ ngơi một giờ, sau đó mới làm tiếp, nhưng vừa mới đi ra, nhìn thấy thang máy trước mặt, trong đầu tự giác xuất hiện những hình ảnh ma quỷ.

Hình như là thang máy gặp sự cố, đột nhiên mất điện, sau đó một người không có chân, không có ngũ quan (tai, mắt, mũi, miệng) xuất hiện...

Mục Giai Âm bị tưởng tượng của mình làm cho toàn thân đổ mồ hôi lạnh, buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Mục Giai Âm vội vàng quay về phòng làm bánh, ngồi trên ghế, cố gắng bình tĩnh.

Đáng tiếc, không bình tĩnh được... Mặc dù phòng làm bánh sáng trưng, nhưng Mục Giai Âm vẫn cảm thấy đằng sau có ánh mắt đang quan sát cô, hoặc kinh khủng hơn nữa... Lúc này Mục Giai Âm mới phát hiện, trí tưởng tượng của cô rất khác thường, toàn thân cô đổ mồ hôi và không ngừng run.

Cô nhất định phải tìm người nói chuyện.

Mục Giai Âm lấy điện thoại di động ra.

Quyền Thiệu Viêm... Mục Giai Âm đang định bấm điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm, đột nhiên nghĩ đến bây giờ là mười hai giờ, Quyền Thiệu Viêm chắc đã ngủ rồi. Lúc này cô đánh thức Quyền Thiệu Viêm, còn không bằng lúc chiều cô gọi Quyền Thiệu Viêm đến đây với cô còn hơn.

Mục Giai Âm cắn cắn môi, không gọi điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm.

Tìm trong danh bạ, Mục Giai Âm rốt cuộc tìm được người thích hợp: Đàm Tân Kinh.

Cô nhấn điện thoại gọi cho Đàm Tân Kinh, đứa nhỏ này nhất định ở trong quán rượu, quán rượu lúc nào thì náo nhiệt nhất? Đương nhiên là nửa đêm rồi. Hơn nữa, Đàm Tân Kinh lại là cú đêm, trước đây Mục Giai Âm cũng là cú đêm, hai người bọn họ cùng chung chí hướng một khoảng thời gian.

Ừm, là anh ta.

Mục Giai Âm gọi điện, bên kia rất nhanh nhận điện thoại, đầu bên kia rất âm ỉ, nghe âm thanh biết là Đàm Tân Kinh đang ở quán rượu.

Cô quả nhiên không có nhìn lầm người, trong lòng Mục Giai Âm tự khen chính mình.

Khi âm thanh ồn ào ở bên kia dần nhỏ xuống, giọng Đàm Tân Kinh có vẻ say truyền đến, “Đại tiểu thư, em còn dám gọi cho anh, em muốn để Quyền Thiệu Viêm giết chết anh sao?”

“Em sợ nha.” Mục Giai Âm phản nản, nếu có thể gọi cho Quyền Thiệu Viêm, cô sẽ gọi cho Đàm Tân Kinh chắc?

“Sợ thì phải đi tìm Quyền thiếu chứ.” Đàm Tân Kinh tốt bụng nói.

Nếu anh ta có ý nghĩ không tốt, Quyền Thiệu Viêm sẽ lấy tính mạng của anh ta.

“Anh ấy ngủ rồi.” Giọng Mục Giai Âm bình thường, không giống lúc nãy giọng nói còn run rẩy. Có người nói chuyện với cô, trong nháy mắt lá gan cô lớn hơn nhiều.

“Quyền thiếu ngủ bên cạnh em em sợ cái gì.” Đàm Tân Kinh gạt mình sợ hãi, “Mục Giai Âm, anh không có chọc giận em nha, buổi tối em gọi điện cho anh, muốn hăm hại anh sao?”

Mục Giai Âm yêu cầu anh làm gì anh đều làm theo, Mục Giai Âm hỏi báo anh như vậy đúng là không có đạo đức.

“Anh ấy không ở bên cạnh em, em đang ở công ty, chỉ có một mình, em sợ, muốn tìm người nói chuyện.” Cô là loại người như vậy sao? Đàm Tân Kinh lại nghĩ cô như vậy sao? Bạn bè như này, phải tuyệt giao!

“Trể thế này còn làm việc sao?” Chân mày Đàm Tân Kinh hơi cau, “Chỉ có mình em nữa chứ, ông chủ của em là ai?”

Rõ ràng đều do Mục Giai Âm.

Tính cách Mục Giai Âm tốt như vậy mặc kệ để người ta ức hiếp như thế sao? Chẳng lẽ cô không biết cô đang mang thai chắc?

“Không phải là công việc, em làm bánh ngọt cho bạn.” Mục Giai Âm lộ ra khuôn mặt trái khổ qua, “Anh không cần nói chuyện với em, nếu anh không ngại thì để điện thoại ở quầy rượu, em nghe âm nhạc và giọng nói ở đó có thể yên lòng hơn, nếu không em sẽ suy nghĩ lung tung.”

“Có muốn nghe chuyện trước đây của anh không?” Đàm Tân Kinh hơi lo lắng, buổi tối một mình Mục Giai Âm ở trong phòng, anh cảm thấy không yên lòng.

“Không cần.” Mục Giai Âm nói, “Anh lại muốn bắt nạt em chứ gì, không chừng một đêm cũng không làm xong bánh ngọt, em chỉ muốn nghe âm thanh dễ tăng thêm can đảm thôi, anh đi làm chuyện của mình đi.”

Bất nạt... Trong mắt Đàm Tân Kinh thất vọng đã xóa sạch lại xuất hiện lần nữa, kể từ khi Mục Giai Âm kết hôn, anh không dám đối với Mục Giai Âm như trước đây. Anh sợ chính mình sẽ không nhận được, sẽ khó chịu. Khi Mục Giai Âm kết hôn, anh mới hiểu được, anh đợi lâu như vậy, thật ra là đang đợi Mục Giai Âm.

Chỉ có thể viện cớ, rằng từ trước đến nay không có duyên phận. Mà cùng lúc đó, nhìn đồng hồ đang hoạt động, Quyền Thiệu Viêm dập tắt điều thuốc trong tay, cầm áo khoác lên, lái xe đến công ty Mục Giai Âm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Vợ Chồng Son Tạm Xa Nhau (1).

Đèn nê ông lóe sáng, bóng tối bao trùm cả gian cao ồc nhưng chỉ có một gian phòng đèn sáng rõ, nhìn dị thường cô độc.

Thật sự làm người ta lo lắng, Quyền Thiệu Viêm khẽ nhíu mày, cầm áo khoác của Mục Giai Âm lên lâu.

Đang tập trung làm bánh ngọt, Mục Giai Âm đột nhiên nghe được tiếng gõ cửa dồn dập. Hơn nữa, còn là gõ cửa phòng cô. Nửa đêm sao lại có người gõ cửa... Sẽ không phải là...

Mục Giai Âm vượt lồng ngực mình, cô không làm chuyện trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa. Hơn nữa, cô cũng có thể coi như là nửa quỷ đi, mọi người đều có sinh mệnh của mình, sợ gì chứ?

Không đợi Mục Giai Âm mở cửa, cửa đã tự động mở ra.

Trong đầu Mục Giai Âm trống rỗng, xong rồi, lần này nhất định phải thay khóa mới. Còn không thấy người bên kia nói chuyện, Đàm Tân Kinh bên kia lại nói chuyện, “Giai Âm, điện thoại anh hết pin rồi, em đợi một lát, anh đi sạc pin.”

... Tình huống này có vẻ không được tốt lắm.

“Em ở đây gọi điện thoại cho Đàm Tân Kinh sao?” Quyền Thiệu Viêm trực tiếp cầm điện thoại của Mục Giai Âm lên, gương mặt tuấn tú trong nháy mắt

liền trầm xuống.

Giọng Quyền Thiệu Viêm sao?

Mục Giai Âm ngẩng đầu, lại thấy trong mắt Quyền Thiệu Viêm thâm trầm, đột nhiên Mục Giai Âm cảm thấy chuyện này không quá tốt, “Sao anh lại đến đây chứ?”

“Đến thăm em một chút xem em đêm nay không về nhà ngủ đến tốt cùng đang làm cái gì,” Quyền Thiệu Viêm nhìn thời gian trò chuyện trên di động, giọng nói không tự chủ liền giảm xuống, hình như là có ý áp chế lửa giận, “Thì ra là như vậy.”

“Anh nói lung tung gì vậy?”

Quyền Thiệu Viêm dùng cái này để định tội cô sao? Chung sống lâu như vậy Quyền Thiệu Viêm cảm thấy cô là người phụ nữ ăn vụng sau lưng anh sao? Nếu cô thích Đàm Tân Kinh, nhất định sẽ nói rõ ràng cho Quyền Thiệu Viêm.

Huống hồ... Cô đã kết hôn thì sẽ không làm chuyện có lỗi với Quyền Thiệu Viêm.

“Anh cảm thấy em và Đàm Tân Kinh là cái loại đó sao?”

Điện thoại di động Đàm Tân Kinh bên kia lại sáng lên, lý trí trong đầu Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn bị mất hết, “Em nửa đêm không về nhà, chính là để gọi điện thoại cho Đàm Tân Kinh sao?”

Trước mặt cô là bánh ngọt đang trang trí đầy? Mục Giai Âm cảm thấy trong mắt Quyền Thiệu Viêm lạnh như băng thật sự quá mức chói mắt, chói mắt đến mức ngay cả giải thích cô cũng không muốn, “Không phải anh đều thấy được sao?”

Trong mắt Quyền Thiệu Viêm sâu thẳm giống như đầm lầy, đầm lầy tuy nước lặng, nhưng dưới mặt nước giống như nổi lên gió bão.

Quyền Thiệu Viêm xoay người rời đi.

Đi đến cửa Mục Giai Âm mới nghe thấy Quyền Thiệu Viêm mắng nhẹ câu gì đó.

“Không được đi tìm Đàm Tân Kinh gây phiền toái, có chuyện gì anh cứ nhắm vào em đây này.” Mục Giai Âm cắn răng nói.

Rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng quay đầu lại, trên mặt là chế giễu, “Mục Giai Âm, em với Đàm Tân Kinh thật là ý nặng tình thâm, em nói, anh có nên thành toàn cho hai người không?”

Nói xong, không đợi Mục Giai Âm trả lời, Quyền Thiệu Viêm dùng lực đóng mạnh cửa phòng Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm không hỏi gì cả, liền khẳng định cô và Đàm Tân Kinh có quan hệ sao?

Cho nên, mặc kệ thời gian bọn họ ở bên nhau, thật ra Quyền Thiệu Viêm vẫn không tin tưởng cô. Quan hệ giữa cô và Quyền Thiệu Viêm, giống như một tấm băng mỏng, cần thận giữ vững quan hệ tốt vì mọi người xung quanh sao? Quan hệ với bạn bè khác phái tốt hơn một chút đều không được phép có sao?

Lý trí Mục Giai Âm không ngừng nói cho cô biết, cô và Quyền Thiệu Viêm quen biết chưa được bao lâu, hai người bọn họ cũng không thân quen lắm, giao tình lớn nhất là tờ giấy hôn thú kia, và đứa bé trong bụng này. Trừ lần đó ra, quan hệ của bọn họ cũng chỉ là hai người xa lạ mới quen hai tháng mà thôi.

Anh hoài nghi cô là bình thường, lý trí Mục Giai Âm càng không ngừng nhắc nhở mình, nhưng là, đợi Mục Giai Âm tỉnh táo lại, cô đã sớm rơi nước mắt tủi thân.

Mục Giai Âm lau nước mắt, lại cầm công cụ bên cạnh lên tiếp tục làm bánh ngọt.

May mắn trong công ty không có nhiều người, nếu không có người nghe thấy cô khóc, nhất định sẽ nghĩ công ty có một nữ quỷ.

Điện thoại di động Đàm Tân Kinh gọi đến vẫn như cũ không ngừng vang, Mục Giai Âm ho nhẹ một tiếng, sau đó nhận điện thoại Đàm Tân Kinh.

“Vừa rồi làm sao vậy?” Đàm Tân Kinh hỏi, anh ta gọi mười mấy cuộc, Mục Giai Âm mới bằng lòng nhận.

“Đi vào phòng rửa tay.” Mục Giai Âm thuận miệng nói dối.

Lời Mục Giai Âm nói giọng mũi quá nặng, Đàm Tân Kinh hoài nghi nói, “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Không có.” Mục Giai Âm cố ý giả bộ ho khan một tiếng nói, “Buổi tối lạnh quá, hơi cảm mạo mà thôi.”

“Bên cạnh em có quần áo không? Tìm áo khoác mặc vào, dù sao em đang mang thai, ngã bệnh rất phiền phức.” Đàm Tân Kinh khẽ cau mày, anh vẫn cảm thấy Mục Giai Âm vừa có chuyện gì, sao cảm mạo lại nhanh như vậy chứ? Mới vừa rồi giọng nói vẫn còn bình thường mà.

“Ừ,” Mục Giai Âm ừ một tiếng mới nói, “Em cúp điện thoại đây, nếu không làm bánh ngọt, thì sẽ không làm xong được.”

Rất rõ ràng Mục Giai Âm không muốn tiếp tục đề tài này nữa, từ trước đến nay Đàm Tân Kinh đều rất thông minh, dĩ nhiên theo ý Mục Giai Âm cúp điện thoại. Nhưng mà, Đàm Tân Kinh nghĩ mãi, cũng không nghĩ ra Mục Giai Âm vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Bên trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, Mục Giai Âm hầu như là vừa làm bánh ngọt vừa khóc.

Tại sao cô lại như vậy chứ? Mục Giai Âm đột nhiên hoảng hốt, bởi vì khó chịu mà trái tim đau khổ, đột nhiên Mục Giai Âm có một đáp án, dường như trong lòng cô Quyền Thiệu Viêm đã sớm không chỉ là một người chồng, đơn giản như vậy...

Động lòng sao? Nước mắt Mục Giai Âm lăn nữa lại rơi như vũ đê.

Cô vẫn luôn ngu ngốc như vậy, tại sao lại yếu trước người kia chứ? Yêu càng sâu, mới có thể càng bị đối phương đùa giỡn. Cô không yêu Quyền Thiệu Viêm, đôi mắt đắm lệ mông lung, Mục Giai Âm suy nghĩ, cô chẳng qua chỉ muốn duy trì tình cảm vợ chồng bình thường với Quyền Thiệu Viêm mà thôi. Ngày mai, cùng lắm thì, cô đi nói xin lỗi, Quyền Thiệu Viêm tha thứ cho cô, chuyện này cứ như vậy bỏ qua thôi.

Không phải cô động tâm với Quyền Thiệu Viêm, không phải bởi vì Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm mà đau lòng... Đúng vậy, chính là như vậy! Mục Giai Âm xoa xoa mắt, tiếp tục động tác.

Sáng hôm sau, Mục Giai Âm đã làm xong bánh ngọt.

Khi Bạch Tự Di đi đến phòng làm bánh, ở bên ngoài cửa phòng làm bánh nhìn thấy áo khoác nữ, Bạch Tự Di nhớ áo khoác gió này hình như là của Mục Giai Âm. Đứa nhỏ này, mang quần áo ném ở bên ngoài làm gì chứ?

Bạch Tự Di gõ cửa, thấy không có ai mở cửa, liền lấy chìa khóa của mình mở cửa.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Mục Giai Âm nằm ngủ trên bàn, bên cạnh là bánh ngọt vừa làm xong, bánh ngọt chín tảng ở trong phòng nhỏ hẹp nhìn có vẻ rất là trắng lè.

Đứa nhỏ này không phải thức suốt đêm làm bánh ngọt đấy chứ? Bạch Tự Di vốn định đánh thức, để cho Mục Giai Âm về nhà ngủ. Đi đến bên cạnh Mục Giai Âm, Bạch Tự Di có chút không đành lòng, liền lấy áo khoác khoác lên người Mục Giai Âm sau đó rời đi.

Nhưng mà Mục Giai Âm ngủ không sâu, lúc Bạch Tự Di mới vào cửa, Mục Giai Âm mơ hồ đã cảm thấy, chẳng qua là đang ngủ, Mục Giai Âm không muốn tỉnh. Lúc này, Bạch Tự Di đến khoác áo cho cô, Mục Giai Âm chợt từ trong mộng tỉnh lại.

Nhìn thấy người đến là Bạch Tự Di, trong mắt Mục Giai Âm lóe lên nhàn nhạt thất vọng, chán nản.

Cô còn nghĩ rằng Quyền Thiệu Viêm quay lại... Xem ra, cô suy nghĩ nhiều rồi.

“Bác gái, làm sao vậy?” Mục Giai Âm mở miệng hỏi. Vừa mở miệng, Mục Giai Âm nghe thấy giọng nói của mình khàn khàn khó nghe giống như vịt kêu, cổ họng còn cảm thấy sưng tấy đau đớn.

“Cháu làm sao thế?” Bạch Tự Di bị bộ dáng của Mục Giai Âm dọa sợ. Sắc mặt Mục Giai Âm tái nhợt, ngay cả đôi môi đỏ thắm bình thường, giờ phút này toàn bộ đều không có chút máu, mà hai mắt Mục Giai Âm sưng to giống như hột đào, vừa sưng lại hồng, giống như bị người ta đánh.

“Cháu sao?” Mục Giai Âm khụ một tiếng, nhấp một hớp ly nước ấm Bạch Tự Di đưa đến cho thấm giọng, mới nói, “Có thể tối hôm qua cảm lạnh, nên bị cảm.”

“Sao không cẩn thận thế chứ? Cháu đang mang thai, nên quan tâm đến thân thể của mình, liều mạng vì công việc như vậy làm gì chứ?” Trên mặt Bạch Tự Di có mấy phần trách cứ, mấy phần quan tâm, “Mất cháu sao thế? Khóc sao?”

“Đạ, tối qua bột mì rơi vào mắt, làm cháu khó chịu một đêm.” Mục Giai Âm xoa mắt, trên mặt bối rối.

Trên mặt Mục Giai Âm còn một mối, Bạch Tự Di nhìn Mục Giai Âm nói, “Cháu mau đi nghỉ ngơi đi, uống nhiều nước chút, ngủ một chút xem cảm mạo có đỡ hơn không, nếu không hay là đi bệnh viện đi, để bác sĩ xem có nghiêm trọng không, sẽ không ảnh hưởng đến đứa bé.”

“Đạ.” Mục Giai Âm gật đầu một cái, lại nhìn áo khoác trên vai mình, chần chừ hỏi, “Bác gái, quần áo của cháu bác lấy từ đâu ra vậy?”

“Ồ cửa đó.” Bạch Tự Di nói, “Làm gì mà để quần áo ở ngoài cửa chứ?”

“Có thể lúc đi rửa tay cháu làm rơi, cháu mệt quá, nên không phát hiện ra.” Trên mặt Mục Giai Âm giống như sắp khóc.

Bạch Tự Di không có chú ý mặt Mục Giai Âm.

“Để bác đỡ cháu đi.” Bạch Tự Di vừa nói vừa đỡ Mục Giai Âm đi vào thang máy.

Đầu Mục Giai Âm choáng váng, không từ chối lời Bạch Tự Di.

“Giai Âm, bác gái thiếu chút nữa quên cảm ơn cháu.” Bạch Tự Di chợt nghĩ đến bà tìm Mục Giai Âm là vì chuyện khác, “Cháu giúp bác và Mục Ngọc Trác mang hộ khẩu đến, còn thay Mục Ngọc Trác làm thủ tục nhập học, hôm qua bác định gọi điện thoại cảm ơn cháu. Nhưng nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, nghĩ hai người chắc đã ngủ rồi, nên không quấy rầy hai người.”

Bà cảm thấy tối hôm qua rất lạ, hơn mười một giờ rồi sao lại có người gọi điện thoại nói cho bọn họ những thứ này.

Nhưng mà Mục Ngọc Trác vui đến mức cả đêm không ngủ, bà cũng vậy, vành mắt có quầng thâm rồi.

“Vậy thì tốt.” Mục Giai Âm bước khễ lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

... Nha đầu này, nhất định tối hôm qua mệt mỏi quá rồi.

Bạch Tự Di không quấy rầy Mục Giai Âm nữa, đi xin phép Lăng Khải Hoa, Bạch Tự Di mới đỡ Mục Giai Âm đến phòng làm việc của Lăng Khải Hoa, để Mục Giai Âm nằm xuống.

Lăng Khải Hoa tuy làm việc là thứ nhất, nhưng bây giờ sức khỏe của Mục Giai Âm quan trọng hơn. Thấy Mục Giai Âm vì làm bánh ngọt mà bị như vậy, trong lòng Lăng Khải Hoa hơi hồi hộp.

Vì công ty, tổn hại đến thân thể Mục Giai Âm, mất nhiều hơn được.

Suy nghĩ kỹ, Lăng Khải Hoa bấm điện thoại gọi cho Quyền Thiệu Viêm.

Lưu Duệ lo lắng đề phòng, buổi sáng anh ta vừa đến, đã nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm ngồi trong phòng làm việc, mà phòng Quyền Thiệu Viêm tất cả đều là mùi thuốc lá, mùi thuốc lá làm Lưu Duệ không dám bước vào. Lúc ấy, Lưu Duệ liền nghĩ hay là Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm cãi nhau, cho nên cả đêm không về nhà?

Nhưng mà, Lưu Duệ không có gan đi hỏi.

Bây giờ, khắp người Quyền Thiệu Viêm đều viết người lạ chớ đến gần.

Nếu anh ta không muốn gặp nạn, ngoan ngoan đứng ở ngoài đi.

Đứng một lát, Lưu Duệ thấy Quyền Thiệu Viêm vội vã ra cửa. Trước khi ra cửa, Quyền Thiệu Viêm liếc nhìn Lưu Duệ, nói câu đầu tiên hôm nay, “Xin cho tôi nghỉ một ngày.”

Lưu Duệ im lặng, đi theo Quyền Thiệu Viêm nhiều năm như vậy, cậu ta chưa từng nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm sẽ nghỉ một ngày. Quả nhiên là kết hôn và chưa lập gia đình khác nhau hoàn toàn?

Rất nhanh Quyền Thiệu Viêm đã đến.

Khi Quyền Thiệu Viêm mở cửa, đầu tiên Mục Giai Âm ngửi thấy mùi thuốc lá.

Nhưng sau đó nghe Quyền Thiệu Viêm và Lăng Khải Hoa nói chuyện, Mục Giai Âm giả bộ làm đã điều ngủ, cô không biết phải đối mặt với Quyền Thiệu Viêm thế nào. Tối hôm qua không phải anh tức giận đi ra ngoài rồi sao? Làm gì mà vừa nghe cô bị bệnh đã vội vã chạy về rồi? Vì đứa bé trong bụng cô sao?

Trong lòng Mục Giai Âm chua xót, không phản ứng, tiếp tục giả bộ ngủ.

Giả bộ không được bao lâu, Mục Giai Âm bị ôm vào trong ngực quen thuộc.

Mục Giai Âm giật dỗi, cho dù ánh mắt vẫn nhắm như cũ, nhưng đầu lại nghiêng ra bên ngoài, không chịu giống như mọi hôm, tựa vào ngực Quyền Thiệu Viêm. Quyền Thiệu Viêm cũng không nói thêm cái gì, cứ như vậy ôm Mục Giai Âm lên xe, lại ôm Mục Giai Âm vào nhà.

Sau khi về nhà, Quyền Thiệu Viêm đặt Mục Giai Âm lên giường, đi ra khỏi phòng.

Lần này Quyền Thiệu Viêm đi thật rồi, Mục Giai Âm mở mắt, hai hàng nước mắt chảy ra ngoài. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Quyền Thiệu Viêm, cô đặc biệt dễ dàng khóc, giống như cô rất yếu ớt.

Lúc Quyền Thiệu Viêm đi vào, Mục Giai Âm vẫn còn đang khóc, mắt mở to, nhìn giống như con nít bị người khác bỏ rơi.

Quyền Thiệu Viêm vốn đang tức giận trở nên dịu dàng hơn.

Quyền Thiệu Viêm sao lại vào đây? Lúc này Mục Giai Âm muốn giả bộ ngủ cũng không được. Hơn nữa, vừa nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm càng chảy nhiều nước mắt hơn, thế nào cũng không dừng được.

Không có tiền đồ, Mục Giai Âm tự mắng chính mình. Dùng tay áo lau nước mắt, vùi đầu vào trong chăn, không để ý đến Quyền Thiệu Viêm.

“Uống nước rồi hãy ngủ tiếp.” Quyền Thiệu Viêm bưng ly nước nóng đứng cạnh giường Mục Giai Âm, giọng nói trầm thấp, mang theo một chút ra lệnh.

Mục Giai Âm không động.

Mặt Quyền Thiệu Viêm nhăn lại, nói thẳng, “Mục Giai Âm, đừng ép anh cho em uống.”

Anh còn uy hiếp nữa, Mục Giai Âm lau nước mắt, mới ngồi dậy, mang nước Quyền Thiệu Viêm đưa đến uống một hơi toàn bộ, lại chui vào trong chăn, “Anh có thể đi ra ngoài, đóng cửa lại, cảm ơn.”

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm tức giận, hai bước liền đi đến cửa, Quyền Thiệu Viêm vốn định trực tiếp đóng cửa lại, nhưng lại nghĩ đến lời Lăng Khải Hoa nói, Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó quay người lại, ánh mắt phức tạp nhìn Mục Giai Âm trên giường.

Mục Giai Âm cứ nghĩ là Quyền Thiệu Viêm đã đi rồi, đầu chui vào trong chăn không chịu ra ngoài. Vốn đã ngừng khóc, nhưng về nhà một lần nữa nước mắt lại rơi không ngừng, nếu để Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy, lại nghĩ cô thế nào, cô thà ở trong chăn khóc còn hơn.

Trong chăn hoàn toàn ngăn cách thế giới, Mục Giai Âm khóc một hồi, đột nhiên có cảm giác có người kéo chăn, lật cô lại.

Không phải Quyền Thiệu Viêm đã đi rồi sao? Đóng cửa cho cô rồi mà.

Đôi mắt Mục Giai Âm mờ mịt, nhìn Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm hốt hoảng muốn đưa tay lau toàn bộ nước mắt,

“Thế nào vẫn còn khóc chứ?” Quyền Thiệu Viêm đem hai tay không an phận của Mục Giai Âm đè ép, dùng một tay lau toàn bộ nước mắt trên mặt Mục Giai Âm.

Trên tay Quyền Thiệu Viêm có một lớp chai mỏng, nhưng bàn tay Quyền Thiệu Viêm vẫn ấm áp như thường ngày. Nước mắt Mục Giai Âm giống như muốn trút hết, rơi không ngừng.

Mục Giai Âm cảm thấy rất mất mặt, nhưng nước mắt lại không nghe lời cô, không ngừng rơi xuống, cô muốn ngừng cũng không ngừng được.

Mục Giai Âm muốn xoay người, nhưng cả thân thể đều bị Quyền Thiệu Viêm ôm vào trong ngực, Mục Giai Âm căn bản không quay người được.

Ánh mắt bị nước mắt làm cho mờ hồ, Mục Giai Âm không nhìn thấy rõ vẻ mặt của Quyền Thiệu Viêm. Quyền Thiệu Viêm nhất định là đang đắc ý, Mục Giai Âm nghĩ thầm, có một người phụ nữ tui thân khóc vì anh, anh nhất định đang cười nhạo cô.

“Anh buông em ra.” Mục Giai Âm chân đá tay đập, miệng nói, “Hôm qua không phải anh nói muốn thành toàn cho em sao? Ôm em làm gì?”

Mặt Quyền Thiệu Viêm càng nham hiểm hơn, lúc lâu sau, mới vững vàng ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, “Mục Giai Âm, em là người ngốc sao? Không phân biệt được lời nói lấy và lời nói thật khác nhau sao?”

Quyền Thiệu Viêm còn nằng cô ngốc sao? Mục Giai Âm phản kháng kịch liệt hơn, “Đúng, em chính là đứa ngốc, em ngốc mới có thể...”

Mục Giai Âm ngừng nói, cô đột nhiên ý thức được vừa rồi cô muốn nói cái gì.

Mới sẽ thích anh.

Tại sao? Cô không nên thích Quyền Thiệu Viêm, cô thích người giống như Tả Trí Viễn, là hình mẫu người đàn ông dịu dàng, mà không phải là Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng và bá đạo, cô đúng là ngốc mà.

Mới có thể cái gì? Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm bất động, ngược lại ngực anh ướt một mảng, Quyền Thiệu Viêm còn tưởng Mục Giai Âm hiểu lầm ý tứ của anh.

Mới cứng ngắc giải thích, “Giai Âm, hôm qua anh không có hoài nghi em.”

Đáng chết, từ trước đến nay anh chưa bao giờ phí sức giải thích như thế? Anh làm việc từ trước đến giờ đều mặc kệ người khác có hiểu hay không, anh đều làm theo ý mình. Kể từ khi gặp Mục Giai Âm, cuộc đời anh ngập tràn những lời giải thích.

“Không có hoài nghi, anh không hoài nghi sao?” Nói láo, Quyền Thiệu Viêm thế mà còn nói láo.

Bên kia vương nấc rất lâu, Mục Giai Âm đau lòng, xoay người về phía Quyền Thiệu Viêm, vùi đầu vào trong chăn.

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm âm thầm mắng, giải thích hành vi oan ức này không phải việc người đàn ông nên làm. “Coi như là không nghi ngờ, hơn nửa đêm em gọi cho người đàn ông khác, anh không nên tức giận sao?”

Quyền Thiệu Viêm lại nói, “Mục Giai Âm, em không cảm thấy có chuyện gì, người đầu tiên em nên gọi là anh sao? Em nghĩ chồng em để trang trí à? Em cảm thấy anh vô dụng sao?”

Một câu cuối cùng, Mục Giai Âm nghe ra được mùi vị oán hận.

“Anh vô dụng sao? Anh vô dụng em có nên đi tự tử hay không?” Trước kia cô còn đang suy nghĩ giải quyết vấn đề mẹ con Bạch Tự Di như thế nào,

chuyện này cô cũng cảm thấy rất khó. Cuối cùng Quyền Thiệu Viêm âm thầm giải quyết xong.

Hơn nữa, cô còn nợ tình cảm của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm xoay người hung hăng đẩy Quyền Thiệu Viêm, “Anh tại sao vừa đến công ty, liền định tội em? Sao anh không hỏi em làm gì mà không gọi điện thoại cho anh mà gọi cho Đàm Tân Kinh?”

Quyền Thiệu Viêm bị đẩy bất ngờ không kịp đề phòng, nếu không phải anh phản ứng mau, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất.

Trán Quyền Thiệu Viêm hiện gân xanh, không lên tiếng.

Anh còn đang định nói, anh nên phản ứng như thế nào. Nhưng nghĩ đến câu này mà nói ra, tâm tình Mục Giai Âm sẽ kịch liệt hơn, Quyền Thiệu Viêm miễn cưỡng nhịn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 66.2

“Em ngủ trước đi.” Chỉ cần nghĩ đến mấy cuộc gọi ngày hôm qua, Quyền Thiệu Viêm vẫn không áp chế được cảm xúc trong lòng. Bảo Mục Giai Âm lưu lại mấy tin nhắn đó, Quyền Thiệu Viêm mới cầm một liều thuốc đi ra ngoài ban công.

Mục Giai Âm không hề rảnh, chỉ là bình tĩnh nhìn Quyền Thiệu Viêm đi một mạch ra ngoài. Mục Giai Âm chỉ cảm thấy lòng mình đau như bị kim đâm vào, Quyền Thiệu Viêm cứ như thế không chịu nghe cô giải thích?

Anh thấy gì thì liên tin đó là sự thật sao?

Phòng ngủ với ban công giống như có một tầng ngăn cách. Quyền Thiệu Viêm hút xong liều thuốc, mới quay đầu lại nhìn Mục Giai Âm, chỉ thấy Mục Giai Âm đã mặc xong quần áo, đứng bên cạnh giường.

Quyền Thiệu Viêm nhăn mày, dụi tắt liều thuốc, mới đi tới trước mặt Mục Giai Âm hỏi: “Em đang làm gì đấy?”

“Đi làm.” Mục Giai Âm chuẩn bị đi, cánh tay đã bị Quyền Thiệu Viêm cầm chặt.

Mục Giai Âm giãy dụa, nhưng không thoát ra được.

“Bây giờ em đang bị bệnh, đi làm cái gì?” Quyền Thiệu Viêm bình tĩnh hơn rất nhiều, trong mắt nhiệt hơn mấy phần kiềm chế: “Không được nháo.”

“Dù sao em làm cái gì cũng là nháo không phải sao.” Mục Giai Âm quay đầu, nhìn thẳng vào Quyền Thiệu Viêm, gằn từng chữ: “Chờ ngày nào đó đứa bé này không còn, vừa lúc anh với em có lý do để ly hôn, sau đó đi tìm một cô gái nào đó. Dù sao dựa vào điều kiện của anh, chỉ sợ toàn bộ phụ nữ trong nước đều muốn làm vợ nhỏ của anh, em cũng không thể không biết xấu hổ mà giữ anh...”

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm chìm xuống, Mục Giai Âm cảm giác được laurw giận của Quyền Thiệu Viêm càng ngày càng lan rộng, từng chút từng chút gặm nhấm trái tim cô.

Một lúc lâu sau, lâu đến nỗi Mục Giai Âm tưởng Quyền Thiệu Viêm sẽ buông tay để cô đi, thì Quyền Thiệu Viêm lại ôm chặt lấy cô, ấn đầu cô vào trong lồng ngực anh.

Có lẽ vì tức giận, trái tim Quyền Thiệu Viêm đập cực nhanh, thành thành thịch, giống như đang đánh trống.

“Giai Âm, đừng tức giận, anh không có ý nổi giận với em.” Quyền Thiệu Viêm khó khăn nói. Láy kiêu ngạo của anh, nói được một lời xin lỗi thật sự rất khó.

Trong giây lát Mục Giai Âm sững người lại, mới ý thức được Quyền Thiệu Viêm đây là đang nhận sai, Mục Giai Âm gần như hoài nghi lỗ tay mình nghe lầm.

“Giai Âm, em có biết...” Quyền Thiệu Viêm dừng một lúc lâu mới nói: “Em nói anh làm phiền em...Sau đó em lại gọi cho Đàm Kinh Tâm...”

Quyền Thiệu Viêm không nói tiếp, anh cũng không biết nói thêm gì nữa.

Anh không phải người hào phóng, thậm chí đôi khi anh còn hi vọng Mục Giai Âm không có người nhà, không có bạn bè, thậm chí anh còn hi vọng toàn bộ sinh mệnh của Mục Giai Âm chỉ có một mình anh, Mục Giai Âm tất cả đều là của anh.

Nhưng trong cuộc đời của Mục Giai Âm có quá nhiều người, mỗi người đều có vị trí hết sức quan trọng trong lòng Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm đã suy nghĩ kỹ, nếu không phải anh là chồng của Mục Giai Âm, nếu không phải Mục Giai Âm mang thai con của bọn họ, anh ở trong lòng Mục Giai Âm có được bao nhiêu qua trọng? Nói không chừng còn không quan trọng bằng Đàm Kinh Tân?

Mục Giai Âm lại cứ nhắc nhở anh không được làm khó Đàm Kinh Tân, trời biết khi anh thấy Mục Giai Âm gọi điện cho Đàm Kinh Tân, điều đầu tiên anh nghĩ đó là giết Đàm Kinh Tân.

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm rất chặt, giống như muốn khảm Mục Giai Âm vào trong người mình.

Thật lâu sau, Mục Giai Âm mới ôm lấy Quyền Thiệu Viêm.

“Em không biết anh sẽ nghĩ như vậy, em tưởng anh nghĩ em với Đàm Kinh Tân.” Mục Giai Âm nhìn không được mà rơi nước mắt: “Em không thấy anh phiền, em thật sự rất nhớ anh.”

Vì sao lại không nói? Trong lòng Quyền Thiệu Viêm vẫn thắc mắc vấn đề này, nhưng không nói ra, anh sợ mấy lời vừa rồi của Mục Giai Âm chỉ vì lấy lòng anh nên mới nói.

“Em biết anh phải làm nhiều việc, em sợ khi đó nói với anh sẽ làm anh không có tinh thần, mà xảy ra sai sót.” Mục Giai Âm nói: “Mấy ngày trước anh nói lãnh đạo thành phố muốn tới quân khu thị sát, gần đây đều bề bộn công việc, em không muốn anh thêm một mệt mỏi. Em sợ với anh khiến anh đi qua, nên mới có ý nói anh phiền. Thật sự từ trước tới giờ em đều không thấy anh phiền chút nào...”

Cả người Quyền Thiệu Viêm mới từ từ thả lỏng.

“Buổi tối một mình em ở công ty rất sợ hãi, em cũng muốn điện thoại cho anh, nhưng em lại nhớ là anh hay ngủ sớm.” Trong giọng nói của Mục Giai Âm thêm mấy phần xót xa. Rõ ràng là cô có lòng, vì cái gì cuối cùng chueyenj lại thành ra như vậy?

“Em biết Đàm Kinh Tân là cú đêm, nên gọi điện cho anh ấy, em cũng không nói chuyện gì với anh ấy, chỉ bảo anh ấy mở loa điện thoại, để em nghe âm thanh trong quán bar mà thôi.” Mục Giai Âm càng nói càng ủy khuất.

Cô thấy Quyền Thiệu Viêm dạo gần đây đúng là mệt gần chết rồi, cho nên mới không muốn gây rối cho quyền Thiệu Viêm, cũng chỉ muốn Quyền Thiệu Viêm nghỉ ngơi cho tốt mà thôi.

Chỉ vậy thôi, mà anh còn không biết suy nghĩ cho cô.

“Em ngốc.” Quyền Thiệu Viêm im lặng nghe xong, trán nhìn không được nổi gân xanh: “Buổi tối em không về nhà, một mình ở lại công ty, sao anh có thể ngủ ngon được? Ông xã em có để làm gì? Ông xã là để cho em sử dụng. Là thời điểm mà em cần nhất, dù không có việc gì cũng có thể ở bên cạnh em, em có việc không tìm anh, lại tìm tên khác? Em lấy lỗi từ là để trang trí sao?”

“Em...” Mục Giai Âm muốn cười, nhưng nước mắt lại càng rơi mãnh liệt.

Cô từ trước tới giờ chưa bao giờ nghĩ sẽ sử dụng Quyền Thiệu Viêm.(Tính ghi nhớ đến mà mị lại muốn để nguyên văn cho nó chất)

Tà Trí Viễn để cho cô bóng ma quá lớn, lớn đến nỗi mặc kệ là lúc nào, cô cũng nghĩ mình phải đối tốt với Quyền Thiệu Viêm. Hơn nữa, cô thật sự muốn tốt cho Quyền Thiệu Viêm mà thôi.

“Được rồi, đừng khóc.” Quyền Thiệu Viêm nâng mặt Mục Giai Âm lên, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đầy nước mắt của cô: “Sau này có việc gì cứ tìm anh, những người khác, ai cũng không được, có nghe không?”

“Đừng lo lắng về công việc của anh.” Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm do dự lại nói: “Bị từ chức cũng lúc anh có thể ở nhà chơi với em.”

Mục Giai Âm đáng thương nhìn Quyền Thiệu Viêm, rốt cuộc cũng gạt đầu.

Nếu Quyền Thiệu Viêm sớm nói những lời này, cô cần gì phải xoắn xuýt lâu như vậy.

Chỉ mới nghĩ đến, nước mắt Mục Giai Âm lại rơi xuống.

“Sao lại khóc nữa rồi?” Quyền Thiệu Viêm không biết làm gì, hôn lên mí mắt Mục Giai Âm một lần nữa: “Ngoan, đừng khóc.”

“Quyền Thiệu Viêm, em buồn ngủ rồi.” Lăn qua lăn lại một hồi, đầu óc Mục Giai Âm cũng choáng váng.

Quyền Thiệu Viêm buông lỏng một hơi, cuối cùng cũng đỡ được Mục Giai Âm hết giận. Trách không được Đồng Triệu Lê có thể lăn lộn trong tình trường nhiều năm như vậy, nhắc tới kết hôn lại giống như bị bắn 10 phát súng, cảm giác sợ hãi kia, giống như ép anh ta cả đời phải rời xa phụ nữ vậy.

Vợ nhỏ đúng là đôi khi cũng thật phiền toái.

Quyền Thiệu Viêm nhớ lại ngày hôm qua anh nổi giận mà làm hư hết mấy thiết bị trong quán tập thể hình, nghĩ lại anh lấy ra mấy gói thuốc, không khỏi

nghĩ mỗi lần Mục Giai Âm như vậy, chỉ sợ anh giảm mấy năm tuổi thọ.

Quyền Thiệu Viêm vừa muốn đi, lại bị Mục Giai Âm kéo góc áo.

Đầu Mục Giai Âm vẫn chôn trong chăn: “Quyền Thiệu Viêm, ôm em ngủ.”

Ba chữ sau, Mục Giai Âm nói rất nhỏ, mang theo ba phần e lệ, sau phần xấu hổ.

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm liền mềm nhũn.

“Trên người anh toàn là mùi khói thuốc.” Quyền Thiệu Viêm nói: “Em đợi một lát, để anh đi tắm đã.”

“Không cần tắm.” Mục Giai Âm lắc đầu như trống bỏi: “Anh ôm em ngủ.”

Vợ nhỏ đã nhiệt tình như vậy, Quyền Thiệu Viêm không lý nào không đáp ứng, liền chui vào trong chăn, ôm cả người Mục Giai Âm vào lòng: “Ngoan, ngủ đi.”

“Ừ.” Mục Giai Âm cũng thuận theo giống hệt như một con thỏ con.

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy, vợ nhỏ lúc nào cũng vừa ngoan vừa đáng yêu như vậy, khiến anh nhìn không được muốn yêu thương cô nhiều hơn.

Một lát sau, Quyền Thiệu Viêm cảm thấy, chỗ tốt nhất của vợ nhỏ đó chính là khiến anh phấn chấn hơn. Đương nhiên, tuyệt đối không thể để cho Mục Giai Âm biết được anh đang ở cùng với Mục Giai Âm àm lại có nghĩ như thế.

Mục Giai Âm ngủ rất trầm, chắc là do tâm tình tốt, nên ngủ tới giữa trưa mới tỉnh, mũi vốn bị nghẹn, không biết sao lại không còn nghẹt nữa, chỉ là ánh mắt vẫn hơi sưng đỏ, cổ họng cũng hơi đau.

Mục Giai Âm cảm thấy chắc là do tối hôm qua mình khóc quá nhiều, cũng may công ty không có ai, nếu không thì chắc có người còn tưởng oan hồn khóc nữa.

Mục Giai Âm thức dậy, cố gắng mở to mắt nhìn Quyền Thiệu viêm.

Vốn mắt của Mục Giai Âm rất to, nhưng bởi vì sưng quá mức, mặc kệ cố gắng mở to bao nhiêu cũng chỉ có thể nhìn thấy một khe nhỏ hẹp. Quyền Thiệu Viêm thấy, vừa đau lòng, vừa buồn cười, lại tức giận.

“Muốn uống một ít nước không?” Quyền Thiệu Viêm đã nắm rõ thói quen của Mục Giai Âm như lòng bàn tay.

Đợi Mục Giai Âm không chút nghĩ ngợi gật đầu, quyền Thiệu Viêm mới xuống giường, cầm tới một ly nước ấm cho Mục Giai Âm, còn bón cho Mục Giai Âm uống từ từ.

“Cổ họng có thoải mái hơn chút nào không?” Quyền Thiệu Viêm hỏi.

Mục Giai Âm gật gật đầu, ít nhất giọng của cô khi nói chuyện không còn giống như vịt đục nữa.

“Ai bảo em khóc lớn tiếng như vậy.” Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm nói: “Còn muốn ngủ thêm chút nữa không?”

Mục Giai Âm lắc đầu, mới khó hiểu hỏi: “Em khóc lớn tiếng khi nào chứ?”

Cô cảm thấy thời gian cô ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm, cô rất là yên tĩnh mà.

Quyền Thiệu Viêm liếc nhìn Mục Giai Âm một cái nói: “Tối hôm qua.”

...Không phải đều do lỗi của Quyền Thiệu Viêm sao? Mục Giai Âm che mặt, lúc ấy tưởng Quyền Thiệu Viêm đã đi rồi, cho nên mới không chút che giấu nào mà khóc lớn như vậy. Nếu biết Quyền Thiệu Viêm còn ở đó, cô nhất định sẽ kiềm chế lại.

“Anh đợi ở bên ngoài bao lâu?” Mục Giai Âm rầu rĩ hỏi. Quyền Thiệu viêm sẽ không bị tiếng khóc của cô dọa chạy chứ?

“Đợi tới khi em nín khóc.” Cơ thể Quyền Thiệu Viêm cứng đờ trong giây lát.

Vốn là, anh ở bên ngoài nghe Mục Giai Âm khóc đến thương tâm như vậy, lửa giận sớm đã chạy thoe chín tầng mây. Chỉ là, ngại mặt mũi, do dự một lúc lâu, cũng không đi vào. Chờ đến khi Mục Giai Âm không khóc nữa, anh đã dùng chìa khóa vạn năng mở cửa từ lâu, chỉ là, cửa vừa mới mở, anh đã nghe thấy Mục Giai Âm gọi cho Đàm Kinh Tân. da.nlze.quydo/nh

Lửa giận của anh cũng bay từ cõi thân tiên trở lại, nghĩ lại Mục Giai Âm cơ bản là không cần anh, không muốn anh tới.

Đợi tới khi đó? Quyền Thiệu Viêm là cả đêm không ngủ?

Mục Giai Âm ôm eo Quyền Thiệu Viêm, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Quyền Thiệu Viêm, thỏa mãn dựa vào mới nói: “Có phải em khóc rất khó

nghe hay không?”

“Em thấy sao?” Quyền Thiệu Viêm hỏi lại.

Khó nghe hay không khó nghe, từ lâu anh đã không nghĩ tới, Khi đó anh chỉ cảm thấy đau lòng.

Cô? Cô mới không muốn nhớ lại tiếng khóc của mình lúc đó.

Điện thoại lại vang lên, Quyền Thiệu Viêm nhìn tên hiện trên điện thoại Mục Giai Âm. Ánh mắt híp lại một đường nguy hiểm, người này mới là kẻ đã khơi xướng lẫn cãi nhau này của bọn họ.

Đồng Lê Triệu!

Từ đầu hôm qua đến giờ Đồng Lê Triệu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Vợ chồng hai người đều có tự ái rất lớn, tự nhiên sẽ không lăm miệng mang chuyện họ cãi nhau tối hôm qua truyền ra bên ngoài.

Đồng Triệu Lê hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, anh ta đã bị phòng bán vé hôm nay làm cho kinh ngạc hoàn toàn rồi.

Trước đó, anh ta dựa theo đề nghị của Mục Giai Âm, bắt đầu tiến hành tuyên truyền phim nhựa, cắt một vài đoạn đặt sắc của phim nhựa cắt ghép lại biên tập lại với nhau, rồi đăng lên mạng, lại mời vài người có kinh nghiệm trong chế tác phim nhựa đến giúp bọn hắn.

Dù phim nhựa còn chưa được đưa ra thị trường, đã được rất nhiều người chú ý.

Mà sau khi đi rạp chiếu phim, mọi người mới phát hiện, phim này rất đáng xem. Sau khi chiếu phim nhựa xong, trên mạng đều là các lời bình luận khen ngợi, chỉ có duy nhất một bình luận góp ý là âm thanh trong phim không được mạnh mẽ vang dội cho lắm.

Chỉ là thời điểm Mục Giai Âm chỉ ra hướng này, bộ phim điện ảnh đã quay chụp xong từ sớm. Đồng Triệu Lê cũng không phải chỉ bán mỗi bộ phim này, cho nên cũng không muốn phí tiền đi làm lại.

Điện thoại mới vừa bắt máy, đã truyền tới âm thanh hưng phấn của Đồng Triệu Lê: “Chị dâu, chị đúng là thần! Lần đầu tiên chiếu phim nhựa này, phong bán vé đột phá hơn 1 triệu, hơn nữa, đề tài về phim nhựa trên mỗi trang web đều đang đứng đầu bài, trên Microblogging cũng đứng đầu bài, cũng là tên được tìm nhiều nhất trên Baidu, lúc trước nghe lời chị đúng là chính xác mà.”

Đồng Triệu Lê vui mừng hoàn toàn đã quên trước đó anh ta với Mục Giai Âm có xích mích: “Chị dâu.” Đồng Triệu Lê đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy giọng của nhân viên công tác gọi đến: “tôi giờ hơi bận việc, tôi nói ngắn gọn thôi, tối hôm nay công ty chúng tôi tổ chức lễ chúc mừng, chị là đại công thần, chị dâu chị có muốn tới hay không? Chị dâu, cảm ơn cái bánh ngọt kia của chị, tôi đã nhìn qua, rất phù hợp với buổi lễ chúc mừng tối nay, tôi rất vừa lòng, cảm ơn chị dâu.”

Nói tới bánh ngọt, sắc mặt Quyền Thiệu Viêm với Mục Giai Âm đều đen thêm mấy phần.

“Cô ấy không rảnh.” Quyền Thiệu Viêm trực tiếp cúp máy.

Đồng Triệu Lê thấy giọng nói thì ngơ người, ngẩn người vài giây, vì cái gì anh ta lại cảm nhận được trong giọng nói của Quyền Thiệu Viêm hơi lạnh? Áo giáp, nhất định là áo giáp. Đồng Triệu Lê như rụng mảy, đột nhiên nhớ tới một chuyện anh ta quên chưa nói.

Anh ta còn chưa kịp hỏi Quyền Thiệu Viêm khi nào thì chính nhà họ Ngô. Công ty bọn anh họ Ngô gia chén ép nhiều lần khó mà có một lần được hãnh diện như vậy. da.nlze.quydo/mn Vậy bây giờ dựa vào vận khí này, nếu không phải có Mục giai Âm chỉ điểm....Ai nha chắc bọn họ cũng sắp cầm hết đồ đặc rồi.

Lại có người gọi Đồng Triệu Lê, Đồng Triệu Lê nhanh chóng bỏ hết suy nghĩ trong đầu.

Nếu lão đại đã nói từ trước, sau chuyện điện ảnh sẽ bắt đầu chính bọn chúng, nhất định sẽ không tha cho chúng, anh ta chỉ cần ngồi làm ngư ông đắc lợi là được.

Đồng Triệu Lê đang vui vẻ rạo rực tuyệt đối không ngờ được, ngày Ngô gia bắt đầu xui xẻo, anh ta cũng không vui nổi.

Đương nhiên Ngô gia xui xẻo là do mấy chuyện bên xi nghiệp, còn chuyện này nọ một mình Đồng Triệu Lê chịu trách nhiệm, anh ta lại không dám giận chó đánh mèo. Đương nhiên, nếu Mục Giai Âm xảy ra chuyện gì, muốn giận chó đánh mèo anh ta cũng không làm được.

Hạn cuối cùng của Mục Giai Âm, cho nên Mục Giai Âm là quan trọng nhất, nhất định không thể mất vị trí đứng đầu.

“Sao em có thể biết được bộ điện ảnh này sẽ thắng lợi như thế?” Quyền Thiệu Viêm kỳ lạ.

“Bộ điện ảnh này được chụp rất tốt.” Mục Giai Âm quay đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm một lúc lâu, mới nghĩ ngờ đáp: “Lúc đó anh duy trì ý kiến của em, em nghĩ chắc anh cũng cảm thấy điện bộ điện ảnh đó sẽ rất thành công?”

Anh rất ít khi xem phim hài.

“Anh nghĩ em muốn chơi đùa, nên mới để em chơi cho thỏa mãn.” Quyền Thiệu Viêm nói rất thoải mái cũng rất đương nhiên.

Vậy là từ đầu suy nghĩ câu cô với Quyền Thiệu Viêm khác nhau, đơn giản để cho cô tự do làm loạn? Cũng may lần này cô chó ngáp phải ruồi, nếu làm nhiều lần như vậy, điện ảnh còn chưa có nóng, chỉ sợ, đến lúc tính sổ sách, Đồng Triệu Lê sau khi nghe Quyền Thiệu viêm nói, không biết có nôn ra ba lít máu hay không.

Mục Giai Âm đột nhiên có chút tiếc hận, vì cái gì lại không phim đánh nhau ?

Nếu là phim hành động, Đồng Triệu Lê sẽ tìm tới cô tính sổ, đến lúc đó, cô có thể cáo trạng với Quyền thiệu Viêm. Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ vì chuyện bánh ngọt còn đang tức giận, vì thế Đồng Triệu Lê đáng thương nhất định sẽ trở thành vật hi sinh cho trận cãi nhau của bọn họ.

Cảm giác này, rất chi là thỏa mãn.

Chỉ là sung sướng xây dựng dựa trên đau khổ của Đồng Triệu Lê, nghiêm túc mà nói! Ừm, có phải cô có quá không phúc hậu rồi không? Nhưng cô thật sự rất muốn như vậy ?

Mục Giai Âm đột nhiên phát hiện, hôm nay lúc cô cảm thấy khóc chịu, cô rất hi vọng thấy một người đó bị xui xẻo.

Cô cực kì hi vọng , phi thường hi vọng, rất rất hi vọng có người bị xui xẻo.

Nếu không ai chủ động xui xẻo, thì cô liền tạo ra cơ hội cho người đó gặp xui xẻo. Mục Giai Âm tính ngày, có vẻ như gần đây Tả Trí Viễn an nhàn cũng đủ lâu rồi, cũng nên làm chút chuyện vì cô chứ. dieendaanleequydomn

Tả Trí Viễn đúng là nhiều lần khiến dư luận nói xấu điểm tâm cô làm có nguyên liệu kém chất lượng, kĩ thuật kém, cô khó chịu rất nhiều ngày rồi.

Nếu chỉ như vậy thì không nói, Tả Trí Viễn một bên nhắn tin cho cô thể hiện tình yêu đối với cô, một bên lại thông đồng với Ngô Oánh Oánh, bên Mục Giai Nhan Tả Trí Viễn vẫn cắn chặt không rời, hình như có hơi quá phận rồi.

Vậy thì bắt đầu từ Tả Trí Viễn đi, có vẻ như Ngô Oánh Oánh cũng có động tác, vừa lúc để Tả Trí Viễn cảm giác được thế nào là lấy đá đập chân mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Video Của Tả Trí Viễn Với Ngô Oánh Oánh

Làm theo lời đã dặn.

Lúc Hoa Hồ Điện nhắn tin cho Mục Giai Âm, cô đang bật ti vi, trên ti vi đang chiếu lại hiện trường trực tiếp.

Cô cũng không biết nên cảm ơn ai đây.

Đại khái lên cảm ơn Tả Trí Viễn từ trước tới giờ đối với phụ nữ ai đến cũng không – cực tuyệt, khiến cho cô năm đó cảm thấy nguy cơ bốn phía, bởi vậy mà quán lấy Chân Phó Dương bắt anh ấy mua toàn bộ thiết bị nghe lén.

Nhưng sau đó cô lại sợ bị Tả Trí Viễn phát hiện, sẽ tức giận, nên cô cũng không dám gài thiết bị nghe lén. Nếu năm đó cô không nhất thời mềm lòng, Mục Giai Âm ngồi trong một căn phòng nhỏ ngoài ngoài ô, thản nhiên xem tivi.

Ngô gia bây giờ chắc là rất náo nhiệt, ngay cả Đồng Triệu Lê ngày hôm qua cũng không nổi bật bằng Ngô gia. Lúc này, Tả Trí Viễn càng không thể cự tuyệt lời mời của Ngô Oánh Oánh, Mục Giai Âm thấy rõ ràng Ngô oánh Oánh mời Tả Trí Viễn một ly rượu vang bỏ xuân được.

Tả Trí Viễn tất nhiên là một ngụm uống hết không nghỉ ngơi.

Một lát sau, Tả Trí Viễn cũng cảm nhận được biến hóa của cơ thể, sau đó Ngô Oánh Oánh ngượng ngừng cởi hết quần áo, Tả Trí Viễn một chút cũng không nhịn được đã nhào qua.

Mục Giai Âm nắm rất rõ lượng xuân được mà cô cho vào, lượng thuốc kia tuyệt đối không thể làm Tả Trí Viễn mất tinh táo được.

Mục Giai Âm nhìn những vẻ mặt thay đổi liên tục kia, Ngô oánh Oánh nũng nịu kiều mị, cùng với Tả Trí Viễn đang nở nụ cười lạnh lùng châm biếm. Nhưng khi Ngô Oánh Oánh nhìn về phía hấn, Tả Trí Viễn lập tức biến thành biểu tình say mê loạn ý.

Tâm tình của Mục Giai Âm chìm xuống, sáu năm, một con người có được mấy lần yêu sáu năm, vậy mà sáu năm này Tả Trí Viễn đùa giỡn cô quây vòng.

Mục Giai Âm cảm nhận chính bản thân mình trên sân pha, quan hệ của cô với ông nội đã từng rất tồi tệ, cho dù là từ nước ngoài trở về thành phố A, phần lớn thời gian cô đều không về nhà.

Phần lớn thời gian khi đó, không phải ở đây uống rượu đến mơ mơ màng màng, thì cũng ở chỗ của Đàm Kinh Tâm ngày đêm ăn chơi trụy lạc.

Bởi vì trở về thành phố A, cô sẽ nghe được những tin tức ái muội của Tả Trí Viễn với những nữ nhân khác, những tin tức đó trăm ngàn móng vuốt cào vào tim cô, hận không thể như vậy biến mất khỏi thành phố A.

Nếu không phải kiếp trước trải nghiệm qua 2 năm kết hôn kia, chắc chắn cô sẽ không tin bất cứ tin nào trên truyền hình này, cho dù những thứ này chính là chứng cứ xác thực nhất.

Mục Giai Âm hoảng hốt nhớ lại trước đây lúc nhỏ mẹ cô đã từng vuốt đầu cô mà nói, Giai Âm, quá cố chấp không phải là chuyện tốt.

Sau hai năm kết hôn cô đã hiểu, bây giờ cô càng hiểu rõ hơn, Mục Giai Âm im lặng một uống nước sôi để nguội, sau đó tắt tivi.

Tả Trí Viễn và Ngô Oánh Oánh hoàn toàn không biết một người khác đang xem màn kịch của bọn họ.

Ngô Oánh Oánh giải thích với Tả Trí Viễn rằng do dạo gần đây Ngô gia cây to đón gió, nên cô ta bị người khác hăm hại.

Tả Trí Viễn chẳng những không trách gì, ngược lại còn an ủi cô ta.

Chờ Tả Trí Viễn đi khỏi, Ngô Oánh Oánh mới đặc ý nói với Hoa Hồ Diệp: “Cô xác định giao đĩa này cho Mục Uẩn Ngao quyết định này có tốt hay không? Ông ta có tiết lộ nội dung của cái video này ra ngoài không?”

“Này... tôi cũng không nắm rõ lắm.” Hoa Hồ Diệp do dự: “Nhưng mà có làm sao đâu, dù sao Mục Uẩn Ngao cũng là một lão già, đối với việc tiết lộ tin tức đó cũng không có hứng thú gì.”

Ai mà biết được chứ? Hoa Hồ Diệp ác ý nhớ lại, nếu Mục Uẩn Ngao cũng chỉ là một lão già bình thường, có khả năng sẽ cảm thấy giới trẻ bây giờ càng ngày càng tệ hại, qua vài ngày nhất định sẽ bỏ quên. Nhưng Mục Uẩn Ngao cả đời chính chiến ở quan trường. Ông ta có như vậy hay không, vậy thì khó nói.

Huống hồ, cũng không chỉ có một mình Ngô Oánh Oánh trong video đó, bên trong vẫn còn một người nữa.

Hoa Hồ Diệp nghĩ lại những con số không dài trong tài khoản của mình, cả người sung sướng như muốn bay lên. Không cần quan tâm được hay không được, chỉ cần cô ta có lợi là được.

“Mặc kệ, cứ che mặt tôi lại, sau đó đưa cái này kí gửi cho...” Ngô Oánh Oánh nghĩ chút rồi tiện thể nói: “Kí gửi cho Mục Giai Nhan đi.”

Trước tiên chọc tức Mục Giai Nhan, thấy Tả Trí Viễn lên giường với phụ nữ khác, trên mặt Mục Giai Nhan chắc chắn không giữ được nụ cười. Đáng tiếc, Ngô Oánh Oánh nghĩ lại, cô ta nghĩ không nên để gương mặt mình xuất hiện, để Mục Giai Nhan không biết được đến cùng là ai cướp người đàn ông tốt của cô ta, Để không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô ta vẫn nên khiêm tốn một chút mới được. Ngô Oánh Oánh cảm thấy hơi tiếc nuối.

Bị ngu sao? Hoa Hồ Diệp không biết phải hình dung như thế nào về chỉ số thông minh của mấy người này, kí gửi cho Mục Uẩn Ngao, để cho thế hệ trước lên lút thương lượng giải quyết chuyện này. Lại đi gửi cho Mục Giai Nhan? Ngô Oánh Oánh thật sự cảm thấy Mục Giai Nhan nhiều năm như vậy, đều áp cô ta một bậc đều nhờ may mắn sao.

Đã biết, Hoa Hồ Diệp rất vâng lời đáp một tiếng.

Ngô Oánh Oánh giờ phút này cũng cảm thấy Hoa Hồ Diệp thuận mắt hơn: “Cô yên tâm đi, đến lúc đó tôi sẽ ở trước mặt anh trai khen ngợi cô vài câu.”

“Cảm ơn.” Hoa Hồ Diệp có chút xoắn xuýt, cô ta là đang chọn giữa từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang? Vẫn là bí quá hóa liều một lần? Dù sau toàn bộ chuyện này là Ngô Oánh Oánh tự nguyện, cô cùng lắm là chỉ ở bên cạnh kích thích vài câu mà thôi, xảy ra chuyện, cũng sẽ không ai nghi ngờ cô ta.

Ngô Oánh Oánh cũng không biết Hoa Hồ Diệp đang phiền muộn, đứng dậy vui vẻ đi về nhà.

Ngày hôm sau, Mục Giai Nhan liền nhận được băng ghi hình.

Mục Giai Nhan vốn cho rằng mình sẽ rất bình tĩnh, nhưng cô ta vẫn rất tức giận.

Cô ta cứ tưởng mình ít nhất trong lòng Tả Trí Viễn khác với bọn người kia, hơn nữa, bởi vì cô ta với Tả Trí Viễn đã chùn thủng tầng quan hệ mờ ám kia, trong lòng cô ta nghĩ, mình với Tả Trí Viễn quan hệ thật ra không giống với những người khác.

Ít nhất, đến bây giờ Mục Giai Nhan vẫn tin tưởng, mối quan hệ của mình với Tả Trí Viễn còn tốt hơn so với Tả Trí Viễn và Mục Giai Âm.

Mục Giai Nhan liền bấm số gọi điện cho Mục Giai Âm, có phúc không thể cùng hưởng, nhưng có hạn phải cùng chịu chứ.

Đây là muốn kích thích cô sao?

Mục Giai Âm nín thở, nhanh chóng về nhà.

Mấy ngày nay rốt cuộc cũng có một lúc cô ta được đặc ý.

“Chị ba.” Mục Giai Nhan nói: “Vừa nãy có người kí gửi cho em một băng ghi hình, bên trong là...”

Mục Giai Nhan căn môi nói: “Chị xem đi.”

Đoạn phim hình như đã xem được một nửa, đúng là đang chiếu đoạn kịch liệt nhất. Hơn nữa, vừa nãy còn chiếu gương mặt say mê của Tả Trí Viễn.

Mục Giai Nhan nở một nụ cười yếu ớt lên nhìn phản ứng của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm quay đầu nhìn Mục Giai Nhan, cô chưa từng nói cho Mục Giai Nhan biết quan hệ của mình với Tả Trí Viễn. Nhưng Mục Giai Nhan lại có thể khẳng định mối quan hệ của cô với Tả Trí Viễn như vậy, như thế, Mục Giai Nhan đã qua lại với Tả Trí Viễn từ trước.

Mục Giai Âm nhìn một lúc lâu mới nói: “Trách không được em không muốn gả cho Tả Trí Viễn, thì ra hẳn lại là người như vậy, nhưng mà hôn sự của em chị không có quyền lên tiếng, chị nghĩ, cái này nên giao cho ông nội xử trí.”

Hình như chị ta quá mức bình tĩnh.

Mục Giai Nhan thăm dò hỏi: “Chị ba, chị không đau lòng sao?”

“Sao chị phải đau lòng chứ?” Mục Giai Âm quay đầu, con người đen láy tĩnh lặng, nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào: “Giai Nhan, nhìn dáng vẻ của em, chắc em đang rất đau lòng? Vì loại cận bã này, không đáng đâu.”

Mục Giai Nhan nghẹn họng, không biết nên nói cái gì.

Dựa vào hiểu biết của cô ta với Mục Giai Âm, Mục Giai Âm chắc chắn còn yêu Tả Trí Viễn, tới cùng là đã xảy ra chuyện gì? Là bởi vì Mục Giai Âm đã kết hôn với Quyền Thiệu Viêm sao? Mục Giai Nhan nghĩ mãi cũng không ra.

“Chị ba, sinh nhật của anh rể sắp đến rồi? Anh rể định tổ chức như thế nào vậy?” Mục Giai Nhan thay đổi chủ đề hỏi.

Trong mắt Mục Giai Âm một mảng mờ mịt: “Sinh nhật Quyền Thiệu Viêm? Khi nào?”

Mục Giai Âm đối với Quyền Thiệu Viêm là sao đối với một chút chuyện đó mà cũng không biết, Mục Giai Nhan lại nói: “Chị ba, chị có biết sinh nhật của Tả Trí Viễn là khi nào không?”

Mục Giai Âm không nói chuyện, nhú nhú mày nói: “Nếu em hỏi chị sinh nhật của em là ngày mấy, thì chị còn có khả năng trả lời được, nhưng em lại hỏi ngày sinh của Tả Trí Viễn, chị thật sự không biết, Giai Nhan không lẽ em nghi ngờ chị có quan hệ gì với Tả Trí Viễn sao? Em nghĩ nhiều rồi, bây giờ chị chỉ yêu Quyền Thiệu Viêm mà thôi.”

Vậy chị ba sao chị lại không biết sinh nhật của anh rể?” Mục Giai Nhan vẫn bám riết không tha nhỏ giọng nói, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Mục Giai Âm nghẹn lời.

Bởi vì...bởi vì Quyền Thiệu Viêm chưa nói.

Hình như cô quá không chú ý đến Quyền Thiệu Viêm rồi thì phải? Trên mặt Mục Giai Âm hiện lộ ra vẻ có lỗi: “Là chị sơ sót, lại quên mất sinh nhật của anh ấy.”

Mục Giai Nhan vẻ mặt đắc ý: “Chị ba, em nói cho chị biết, sinh nhật của anh rể còn bốn ngày nữa, món anh rể thích nhất là bò bít tết, anh rể thích nhất là...”

Mục Giai Nhan liệt kê một đồng lớn sở thích của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm đều không xen vào, thật sự, Mục Giai Âm có một chút buồn bực.

Cô ở bên Quyền Thiệu Viêm nhiều ngày như vậy còn không biết hết được sở thích của anh, lại nghe Mục Giai Nhan nói một mạch như vậy, khiến cô cũng choáng váng. Đến bây giờ, cô cũng chỉ mới biết được sinh nhật của Quyền Thiệu Viêm với món mà anh thích thôi.

Quyền Thiệu Viêm thích bò bít tết sao? Sao trước giờ cô đều chưa nghe Quyền Thiệu Viêm nói qua bao giờ.

Mục Giai Nhan rốt cuộc cũng dừng lại, Mục Giai Âm mới lẳng lặng hỏi: “Mấy chuyện này, em từ đâu mà biết được?”

“Chị cứ hỏi thử xem anh rể có phải thích mấy thứ này không?” Vẻ mặt Mục Giai Nhan có vài phần đắc ý: “Mấy cái này, chỉ cần quan tâm một chút thì biết được ngay.”

Trong lòng Mục Giai Âm lộp bộp một phen, chẳng lẽ ngay lúc cô không biết Quyền Thiệu Viêm với Mục Giai Nhan đã có qua lại tới mức này sao?

Chẳng qua tìm Mục Giai Âm đập nhanh một nhịp thì bình thường trở lại, cô rất tin tưởng Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Nhan không có bất cứ ý định gì, hừ, nếu Quyền Thiệu Viêm dám có một chút tâm tư bất chính, cô liền...

Ừm, trong đầu Mục Giai Âm tà ác hiện lên cảnh cô cầm roi quất mạnh, sau đó nhanh chóng ném suy nghĩ đó vào cõi thần tiên.

Ở trước mặt Mục Giai Nhan mà ngăn người không phải là chuyện tốt.

“Chị ba, sao lúc này chị không nói lời nào?” Trong mắt Mục Giai Nhan mang theo ý xin lỗi: “Chị ba, chị trăm ngàn lần không cần nghi ngờ anh rể, em với anh ấy là trong sạch, hai người chúng em không hề có lén gặp nhau lần nào.”

“Chị biết.” Mục Giai Âm thông cảm nhìn Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan bỗng nhiên cảm thấy thật vi diệu.

“Anh rể của em cũng từng nói với chị, anh ấy ghét nhất là dạng phụ nữ mềm yếu nhu nhược.” Mục Giai Âm nói xong như an ủi Mục Giai Nhan nói: “Em biết nhiều sở thích của Quyền Thiệu Viêm như vậy, là muốn lấy lòng anh ấy phải không. Chị nói cho em biết, không cần đâu, Quyền Thiệu Viêm người này một khi đã xác định chuyện gì, sẽ rất khó có thể thay đổi được suy nghĩ của anh ấy.”

“Anh rể sao lại ghét em chứ?” Mục Giai Nhan không tin những lời nói của Mục Giai Âm.

Làm sao lại có người đàn ông nào ghét phụ nữ mềm yếu nhu nhược chứ? Dáng vẻ này của cô ta, mới có thể thỏa mãn được chủ nghĩa cao lớn của bọn đang ông chứ.

Vậy nên là do Quyền Thiệu Viêm ở trước mặt Mục Giai Âm nói lời nịnh nọt, hay là Mục Giai Âm cố tình nói như vậy.

Mục Giai Âm bình tĩnh nhìn Mục Giai Nhan: “Ý của em là anh ấy nên ghét chị sao?”

Mục Giai Nhan nhanh chóng cúi thấp đầu, giọng nói ấp úng giống như muỗi kêu: “Làm gì có chuyện đó, chị ba, chị đừng nói như vậy, vừa nãy em thấy chị một chút cũng không biết gì về sở thích của anh rể, nên mới cô ý dận dò chị, em cũng là muốn tốt cho chị với anh rể thôi.” dieendaanleequydonn

Chuyện cô tìm hiểu về Quyền Thiệu Viêm, cần một người ngoài như Mục Giai Nhan nói những thứ này với cô sao?

“Lần sau em không cần tốt như vậy, em hiểu chồng chị so với chị còn nhiều hơn, cho dù chị không nghi ngờ em, thì người khác nghe được cũng sẽ hiểu lầm em có ý định khác.” Mục Giai Âm thân nhiên nói: “Đừng để cho chị biết em ở sau lưng chị tìm hiểu thông tin về chồng chị.”

“Đã biết, chị ba, chị đừng tức giận.” Mặt Mục Giai Nhan thoáng qua một chút buồn bực, nhưng giọng điệu lại ngoan ngoãn, giống như nghe hiểu hết những gì Mục Giai Âm nói.

Trước đó lúc cô ta Tả Trí Viễn làm gì quá mức, cũng không thấy Mục Giai Âm nói những lời này. Bây giờ, Mục Giai Âm đề phòng cô ta như vậy, nhất định là Quyền Thiệu Viêm ở trước mặt chị ta khen người mình, nhất định là như thế.

“Chị ba.” Mục Giai Nhan giống như nghi ngờ nói: “Anh rể có phải vì đưa bé trong bụng cho nên mới chăm sóc chị như vậy?”

“Anh ấy là yêu ai yêu cả đường đi, bởi vì yêu chị nên mới thích đưa bé trong bụng chị.” Mục Giai Âm nhìn khuôn mặt càng ngày càng vụn vẹo của Mục Giai Nhan, nháy mắt cảm thấy đúng thật có khả năng diễn xuất. Có thể đổi trắng thay đen tự nhiên như vậy, cô nghĩ mình nên tấn công vào ngành giải trí mới đúng, nói không chừng còn có thể nhận giải Oscar diễn viên xuất sắc nhất nữa ấy chứ.

Ít nhất về mặt bình thân của cô đã cao tay hơn Mục Giai Nhan tám con đường.

Mục Giai Nhan cũng không tin.

“Yêu ai yêu cả đường đi sao? Thật là may mắn, nhưng mà chị ba, chị vẫn nên cẩn thận một chút...” Mục Giai Nhan ra vẻ yếu đuối: “Chị trước giờ luôn hành động lỗ mãng, khẳng định chọc không ít người hận. Bản thân anh rể ở thành phố A cũng không ít kẻ địch, không chừng sẽ có người muốn hại chị. Hơn nữa, có khi còn một xác hai mạng.”

“Em muốn nói chuyện trong sinh nhật lần trước sao?” Mục Giai Âm nhàn mi nói: “Quyền Thiệu Viêm nói anh ấy đã tra được chút dấu vết, Quyền Thiệu Viêm nói người bán được kia với một người bạn của em rất giống, chị còn muốn hỏi em Giai Nhan, khi nào có thể dẫn chị đi gặp người bạn này của em được hay không?”

Mục Giai Âm kinh ngạc, tay không tự giác để sau lưng, nắm chặt như muốn kéo rách cả áo, sau đó hình thoát khỏi sự bối rối. Vì sao mọi chuyện lại đổ hết về người cô ta? Cô ta tưởng chuyện trong yến hội lần trước đã cho qua rồi mà, chẳng lẽ anh rể tra ra, cái này không được.

Tâm tư Mục Giai Nhan thay đổi thật nhanh khăn trương nói: “Loại chuyện này, để hôm nào em chị hỏi người đó, cái kia còn được ra còn tra được người có ý định hại chị không?”

“Không cần phiền toái em” Mục Giai Âm cười cười: “quyền Thiệu Viêm, đang tra.”

“Em cũng muốn giúp đỡ cho chị.” Mục Giai Nhan ngây thơ cười nói: “Vớ lại , em chỉ hỏi một tiếng, chắc không có gì trở ngại chứ.”

Mục Giai Âm uống nước, im lặng không nói.

Một lúc sau Mục Uẩn Ngao đã trở về.

Thấy Mục Giai Âm qua, Mục Uẩn Ngao sững sốt mới nói: “Giai Âm, sao con lại qua đây? Có phải Quyền Thiệu Viêm bắt nạt con hay không?”

“Là Giai Nhan kêu con qua.” Mục Giai Âm cười cười: “Vớ lại, không có việc gì thì con không được qua thăm ông sao?”

Trong cảm nhận của ông nội, cô vẫn là cô gái nhỏ bị khi dễ thì chạy về nhà tìm người giúp đỡ hay sao chứ?

“Giai Nhan kêu con đến đây làm gì? Thay nó cầu tình.” Mục Uẩn Ngao nhủ nhủ mảy, trên mặt như nói rõ cho Mục Giai Âm biết, muốn ông nhắm mắt bỏ qua cho Mục Giai Nhan là không thể.

Mục Giai Âm cười nói: “Ông nội, ông nghĩ đi đâu vậy, dạ dày Giai Nhan không thoải mái nên đi WC rồi, đợi lát nữa con bé quay lại chính miệng nó nói với ông thì tốt hơn.”

Cô chỉ mong Mục Uẩn Ngao có thể bắt Mục Giai Nhan ở trong nhà cả đời.

“Thần bí như vậy.” Mục Uẩn Ngao thấy Mục Giai Âm không đề cập tới chuyện giải trừ đính ước giúp Mục Giai Nhan, lúc này mới ôn hòa ngồi xuống bên cạnh Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm thở dài nói: “Không phải chuyện gì tốt, ông nội người cũng đừng nghĩ nữa, người nên chuẩn bị tâm lý trước, là bê bối của Tà Trí Viễn.”

Sắc mặt Mục Uẩn Ngao trở nên khó coi, lập tức nói: “Thôi, mấy ngày nay ông cũng quan sát Tà Trí Viễn đó, thực sự không phải người tốt lành gì. Tâm địa bất chính, còn tự mình xảy ra vấn đề, không suy xét giải quyết từ nội bộ, chỉ lo kiếm giúp đỡ từ bên ngoài, mặc dù có mấy phần thủ đoạn, nhưng cũng không phải người có năng lực gì. Giai Âm, con ngày sau ngàn vạn lần không thể học theo Tà Trí Viễn kia.”

“Dạ.” Mục Giai Âm gật đầu.

Mục Uẩn Ngao nhìn về phía toilet, mới bí mật nói nhỏ vào tai Mục Giai Âm: “Giai Âm, sinh nhật của Thiệu Viêm nó có nói với con nó định làm gì không?”

Như thế nào cả thế giới đều biết sinh nhật của Quyền Thiệu Viêm, cô là vợ mà sao cái gì cũng không biết. Sâu trong thâm tâm Mục Giai Âm thấy mình thật vô trách nhiệm: “Anh ấy không nói cho con biết.”

“Người Quyền gia bên kia định làm một bữa tiệc lớn, con có biết Quyền Thiệu Viêm mới trở về, mấy tên đầu trâu mặt ngựa bên kia đều canh chừng thăm dò động tĩnh.” diendaanleequydom Mục Uẩn Ngao động viên nói: “Lúc này làm lớn một trận, trấn áp hết mấy tên giặc cỏ kia. Làm cho bọn chúng biết Quyền Thiệu Viêm tám năm không có ở thành phố A đã trở lại, nhưng mà thế lực bên Quyền gia kia đúng là rắc rối phức tạp.”

Mục Giai Âm quay đầu về phía ông nội nói: “Quyền Thiệu Viêm không đồng ý có phải không?”

Mục Uẩn Ngao nhìn Mục Giai Âm, cố ý trách ánh mắt của cô, về mặt không tự nhiên nói: “Con đi khuyên nhủ để nó đồng ý đi có được không?”

“Ông nghĩ con nói là lời vàng ý bạc, nói gì Quyền Thiệu Viêm sẽ nghe đó sao?” Mục Giai Âm nói: “Quyền Thiệu Viêm vốn không thích tham gia yến hội, party,huống chi..., anh ấy không đi là do không muốn gặp mấy người bên Quyền gia đó.”

“Quyền Thiệu Viêm đã nói tình hình thật sự bên Quyền gia đó rồi sao?” Hai con mắt của Mục Uẩn Ngao lóe sáng, Quyền Thiệu Viêm chủ động nói với người khác như vậy, có nghĩa đã mở được một ít khúc mắc trong lòng rồi.

Mục Giai Âm bắt đầu đi liền nhìn ánh mắt hưng phấn của ông nội, lời nói vừa ra trực tiếp biến mặt Mục Uẩn Ngao thành trái khổ qua: “anh ấy nói, bất luận trường hợp gì, trừ bỏ ông nội Quyền, thì gặp người Quyền gia bên ngoài cứ coi như không quen biết.”

Khó trách lâu như vậy không quay về Quyền gia, ngay cả Mục Giai Âm cũng chưa gặp qua người Quyền gia lần nào.

Xem ra, Quyền Thiệu Viêm từ đầu đến đuôi đều không muốn Mục Giai Âm tiếp xúc với người bên Quyền gia.

Ông bạn già của ông vẫn tưởng tượng đến cảnh một nhà hòa thuận hạnh phúc sum vầy, tuy trong lòng ông ấy vẫn biết chuyện này sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

“Giai Âm, con đi khuyên nhủ Thiệu Viêm đi.” Mục Uẩn Ngao buồn bã vượt đầu Mục Giai Âm: “Chỉ là một bữa tiệc sinh nhật mà thôi, con để cho Quyền Thiệu Viêm lộ mặt một chút là được, chuyện sau cứ giao cho ông nội Quyền đi, dù sao bữa tiệc này cũng chỉ để tạo thanh thế cho Quyền gia thôi.”

“Được rồi, để con thử xem.” Nếu chỉ lộ mặt thôi, chắc Quyền Thiệu Viêm sẽ đồng ý.

Nhưng mà, cô cảm thấy thời gian Quyền Thiệu Viêm lộ mặt nhất định là cực ngắn, dù cho Quyền Thiệu Viêm có đi, thì ông nội cũng không nên quá cao hứng. dieendaanleequydonn

“Chỉ được phép thành công.” Mục Uẩn Ngao héch mũi lên trời.

Mục Giai Âm tròn mắt nhìn, trong giọng nói mang theo chút tức giận: “Ông cảm thấy con trong lòng Quyền Thiệu Viêm có mấy phần quan trọng?”

Mục Giai Nhan vừa mới đi ra phòng khách thì nghe được mấy lời này của Mục Giai Âm.

Quả nhiên Mục Giai Âm ở trong lòng Quyền Thiệu Viêm không có chút địa vị nào, Mục Giai Nhan liền vui vẻ, lúc nhìn thấy ông nội, mạnh mẽ áp chế vui sướng trong lòng, làm ra vẻ mặt bí sầu.

Mục Uẩn Ngao bị vấn đề của Mục Giai Âm làm cho sừng sốt, sờ sờ mũi của chính mình: “Bây giờ con đang mang thai, chuyện lớn như thế nào cũng không lớn bằng con.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 67.2

Edit: meoluoilhamngu

“Thì ra chỉ có đứa bé quan trọng.” Mục Giai Âm nghiêng đầu ầm ức, ghét bỏ ông nội mình nói, “Giai Nhan gọi ông đây, ông nhanh vào thư phòng nói chuyện đi.”

Lời vừa nói có chút không ổn.

Mục Giai Âm cũng rất quan trọng, nếu không Quyền Duệ Tâm giới thiệu cho Quyền Thiệu Viêm nhiều danh môn khuê tú như vậy, Quyền Thiệu Viêm ngay cả nhìn cũng không nhìn, nhắc đến Giai Âm nhà bọn họ, vừa nhắc đến cưới Quyền Thiệu Viêm không nói hai lời liền đáp ứng. Đừng nói, ánh mắt của tiểu tử Quyền Thiệu Viêm sắc bén, Giai Âm nhà bọn họ, là cô gái tốt nằm trong số một trăm người bị ánh mắt tinh tường của Quyền Thiệu Viêm phát hiện.

“Tất nhiên là Giai Âm con quan trọng nhất,” nhìn Mục Giai Nhan luôn gọi ông, Mục Uẩn Ngao cười híp mắt sờ tóc dài mềm mại của Mục Giai Âm, mới để Mục Giai Nhan đỡ đi về phía thư phòng.

Tâm tình Mục Giai Âm hơi phiền não, chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm thích cô là vì đứa bé sao?

Thật là vấn đề làm cho người ta uất ức.

Trong thư phòng, Mục Uẩn Ngao chỉ nhìn video kia trong mắt liền hiểu.

“Video này ở đâu ra vậy?” Mục Uẩn Ngao cau mày hỏi. Phía dưới còn ghi ngày tháng, vừa nhìn là biết mới ngày hôm qua.

“Có người gửi đến,” Mục Giai Nhan nói, “Nếu ông nội không tin có thể hỏi giúp việc, là dì Vương đưa cho cháu.”

Mục Uẩn Ngao thở dài, “Giai Nhan, cháu nhanh chóng chia tay với nó đi. Mất cháu như thế nào mà nhìn trộm người đàn ông này.”

“Trước kia cháu không biết anh ta lại là người như vậy.” Mục Giai Nhan buồn bã.

Cô ta có thể tưởng tượng Tả Trí Viễn thường xuyên ra vào mấy chỗ chơi bởi, cuộc sống riêng không sạch sẽ gì. Nhưng Tả Trí Viễn và cô ta phát sinh quan hệ cách đây không lâu, đã dây dưa với người mới, cô ta vẫn hơi đau khổ.

Dù sao, cho dù cô ta muốn cướp đoạt gì đó từ Mục Giai Âm mới tiếp cận Tả Trí Viễn, nhưng Tả Trí Viễn đối với cô ta tốt như vậy, cô ta cũng động lòng. Nếu không, ngày đó cô ta cũng sẽ không cam tâm tình nguyện mặc cho Tả Trí Viễn đòi hỏi.

Cô ta không khóc, trong mắt hơi nước mông lung, nhưng không có một giọt nước mắt rơi xuống, Mục Giai Nhan hoàn mỹ diễn cái gì gọi là đau lòng.

Mục Uẩn Ngao đưa tay sờ đầu Mục Giai Nhan, “Tả Trí Viễn là người như vậy, ông nội không thể chà đạp khuê nữ nhà ta. Giai Nhan, trước hết cháu cứ yên tâm học xong đại học, sau đó ông nội giới thiệu mấy thanh niên tài giỏi cho cháu biết.”

“Ông nội, cháu còn nhỏ, ông nói chuyện này với cháu làm gì?” Mục Giai Nhan xấu hổ, rồi lại nhỏ giọng nói, “Giới thiệu cũng được ạ, cháu muốn một người ưu tú như anh rể.”

“Thiệu Viêm sao?” Trên mặt Mục Uẩn Ngao lộ ra nụ cười khổ, “Giai Nhan, cháu không thấy trong mắt Quyền Thiệu Viêm ngoại trừ chị cháu ra không để mắt đến bất kỳ người phụ nữ nào sao?”

Cô ta á! Trong lòng Mục Giai Âm biết đáp án, nhưng vẫn lắc đầu như cũ.

Mục Uẩn Ngao nói, “Thôi được rồi, chị cháu và anh rể tình cảm rất tốt, đó là duyên của bọn chúng, nếu mà người khác gả cho anh rể cháu, e là lại khác. Cháu yên tâm, ông sẽ giới thiệu cho cháu mấy người đàn ông dịu dàng, bảo đảm cuộc sống của Giai Nhan sau này cũng rất tốt.”

“Ưu tú giống như anh rể sao ạ?” Mục Giai Nhan hỏi.

Mục Uẩn Ngao kinh ngạc, Mục Giai Nhan cứ tóm chặt Quyền Thiệu Viêm không thả thế?

Mục Giai Nhan lúc này mới nói, “Ông nội thiên vị, mỗi lần đều dành cho chị ba thứ tốt nhất!”

Ban đầu Quyền Thiệu Viêm chỉ muốn cưới Mục Giai Âm, không phải là ông thiên vị. Hơn nữa, ông suy nghĩ tình hình thực tế, Quyền Thiệu Viêm quanh năm suốt tháng không có về nhà, Mục Giai Âm một mình, đối với người phụ nữ mà nói không phải là chuyện tốt.

Ban đầu muốn gả Mục Giai Âm cho Quyền Thiệu Viêm, ông còn từ chối. Ông sợ sau này Mục Giai Âm sẽ trách ông chọn chồng cho cô như vậy. Hơn nữa, ban đầu Mục Giai Nhan cũng không coi trọng anh rể Quyền Thiệu Viêm này, thế nào lại thay đổi thái độ hoàn toàn như vậy?

Mục Giai Âm ở lại nói chuyện với Mục Uẩn Ngao, ăn xong cơm tối, Mục Giai Âm mới quay về nhà.

Mục Uẩn Ngao nhìn Mục Giai Âm rời đi, mới lấy có một mồi, quay về phòng ngủ.

Mục Giai Nhan cũng quay về phòng mình, tất cả mọi người đều có việc phải làm.

Mục Uẩn Ngao suy nghĩ một lát liền gọi cho thuộc hạ trước đây của mình nói, “Ở chỗ tôi có một băng ghi hình, cậu giúp tôi tìm ra người phụ nữ, thuận tiện tra giúp tôi thân phận của người phụ nữ kia.”

Ông muốn biết, người nào mang văn kiện đến. Rõ ràng là muốn làm nhục con gái nhà học Mục không phải sao? Còn có nhà họ Tả kia, không biết điều, bọn họ nghĩ nhà họ Mục suy tàn rồi sao?

Mục Giai Nhan gọi điện thoại cho Tả Trí Viễn, “Tả Trí Viễn, có phải anh làm chuyện gì có lỗi với em không?”

Tả Trí Viễn nghĩ đến chuyện ngày hôm qua với Ngô Oánh Oánh, chuyện mới xảy ra, hơn nữa, bản thân Ngô Oánh Oánh rất kỳ lạ, thật sự là Ngô Oánh Oánh quá chủ động.

Đầu Tả Trí Viễn hơi xoay chuyển, tương kế tựu kế nói, “Giai Nhan, em nói cái gì thế.”

Mục Giai Nhan kinh ngạc, “Em không đòi hỏi gì nhiều, tại sao anh có thể chủ động để người khác gây bất lợi cho em chứ?”

“Em quên rồi sao?” Tả Trí Viễn thờ dài nói, “Lúc trước chính em chủ động bôi đen mình, để cho ông nội em bắt hai nhà chúng ta đính hôn, Giai Nhan, anh làm như vậy, em có hài lòng không?”

Giọng nói của Tả Trí Viễn có mấy phần cô đơn. “Giai Nhan, anh cầu xin em đừng để video truyền ra ngoài.”

Mục Giai Nhan nghĩ đến lời nói của cô ta trước kia.

“Ngày đó cô ta hạ thuốc anh.” Tả Trí Viễn suy nghĩ đến biểu hiện của anh ta ngày đó, không khỏi tức giận, ngày đó thật sự không cẩn thận, người phụ nữ Ngô Oánh Oánh dám dùng thủ đoạn, anh ta có thể không cảm thấy kỳ lạ sao? “Chính em xem video cẩn thận đi, anh có mấy phần không muốn. Nhưng mà, nghĩ đến yêu cầu của em, liền... Giai Nhan, em trách anh sao?”

“Vậy anh đến nhà họ Mục tự mình cầu xin em được không?” Tả Trí Viễn ngồi trước bàn, tỉ mỉ thưởng thức bữa tối của anh ta, vẻ mặt nghiêm túc.

“Đừng.” Cho dù Mục Giai Nhan đã mềm lòng, cũng cảm động, nhưng theo bản năng Mục Giai Nhan nói những lời này.

Sau khi nói xong, Mục Giai Nhan mới ý thức được có chút không ổn nói, “Em không muốn kết hôn sớm như vậy.”

...Người cô muốn kết hôn là Quyền Thiệu Viêm

Tả Trí Viễn không lên tiếng, chuyên chú ăn đồ ăn trước mặt.

“Tả Trí Viễn, lần sau không được làm như vậy,” Mục Giai Nhan nũng nịu nói, “Nếu anh đã ở cùng với em, không được phép có người phụ nữ khác. Đúng rồi, em cho chị xem video của anh.”

Động tác của Tả Trí Viễn dừng lại, chân mày nhíu thật sâu.

Anh ta buôn bán có thể còn cần Mục Giai Âm làm mồi, Mục Giai Nhan muốn náo loạn cái gì?

Tà Trí Viễn xoa xoa chân mày, người phụ nữ ngu xuẩn Mục Giai Âm cũng dễ lừa gạt, đến lúc đó tùy tiện nói một chút là được.

“Nhưng mà, chỉ một chút phản ứng cũng không có, anh nói xem không phải là chị thích anh rồi đấy chứ?” Mục Giai Nhan nói xong cúp điện thoại cười.

Nếu Tà Trí Viễn đã có quan hệ với cô, tốt nhất nên chặt đứt ảo tưởng với Mục Giai Âm.

Tà Trí Viễn thờ ơ cúp điện thoại, với tính tình của Mục Giai Âm, chắc chắn khi nhìn video lựa chọn tốt nhất chính là trốn tránh, không muốn tin tưởng video này, anh ta chỉ cần tùy tiện nói vài câu có thể lừa dối được Mục Giai Âm.

Mục Giai Nhan cho là Mục Giai Âm không quan tâm anh ta sao? Buồn cười?

Buổi tối, Mục Giai Âm về đến nhà, làm thịt bò bít tết cho Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm không lên tiếng, tự nhiên ngồi xuống ăn.

“Anh thích thịt bò bít tết sao?” Mục Giai Âm hỏi.

Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu nhìn vào mắt Mục Giai Âm, “Đồ em làm anh đều thích.”

“Ai cho anh nói lời ngon tiếng ngọt, em hỏi anh thích ăn gì nhất.” Mục Giai Âm bắt đầu dỗi, miệng Quyền Thiệu Viêm bây giờ ngọt giống như là mật ong.

“Em làm anh đều thích.” Quyền Thiệu Viêm nói, “Sao vậy? Hỏi vấn đề kỳ lạ này làm gì? Ở bên ngoài chịu ủy khuất sao?”

Chẳng lẽ trên mặt cô viết mấy chữ bị khi dễ bị ủy khuất sao?

Lần đầu tiên ông nội nhìn thấy cô cũng hỏi như vậy, bây giờ Quyền Thiệu Viêm cũng hỏi vậy.

Cô đã sớm có năng lực chống lại đám cận bã!

“Em đột nhiên phát hiện ngay cả anh thích cái gì em cũng không biết.” Mục Giai Âm đỏ mặt, không được tự nhiên nói, “Cho nên mới hỏi anh thích cái gì.”

“Hôm nay đột nhiên đổi tính quan tâm anh sao?” Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng cười yếu ớt, ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, Mục Giai Âm hôn anh.

Nụ hôn mang theo tình yêu.

Mục Giai Âm hơi ngẩn ra, không có giấy giũa, ngoan ngoãn nép vào ngực Quyền Thiệu Viêm.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn Quyền Thiệu Viêm.

“Anh rốt cuộc thích cái gì?” Mục Giai Âm hỏi, “Mỗi lần em làm cho anh cái gì, anh đều ăn, em chỉ biết anh thích xem tin tức thời ngoài ra cũng không biết anh đặc biệt thích cái gì.”

Đặc biệt không thích cười, cái này có thể coi như là đặc điểm của Quyền Thiệu Viêm sao?

“Anh không có đặc biệt thích ăn cái gì.” Quyền Thiệu Viêm nói.

“Là sao?” Mục Giai Âm liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, “Căn cứ vào tin đồn, bọn họ nói anh thích ăn thịt bò bít tết.”

Chân mày Quyền Thiệu Viêm hơi nhíu, “Chuyện này rất lâu rồi, những năm anh ở trong quân đội hậu cần làm cơm, làm cái gì anh ăn cái đó.”

Nhiều năm như vậy, lúc anh thi hành nhiệm vụ, có thể được ăn cơm no cũng đã cảm thấy tốt rồi. Về phần lựa chọn? Anh cũng không có điều kiện gì.

“Nhờ đâu em làm anh không thích thì sao?” Mục Giai Âm hỏi, cô chỉ nhớ rõ Quyền Thiệu Viêm rất ghét ăn đậu.

Nhưng cô thích nhất chính là đậu, lần đó cô làm đậu chua cay, Quyền Thiệu Viêm không có động vào.

“Em nói đậu sao?” Quyền Thiệu Viêm lập tức biết Mục Giai Âm muốn hỏi cái gì, “Có một lần bọn anh đi theo bộ đội, không biết tại sao khi mua đồ ăn, mua nhiều đậu, sau đó một tháng ăn cơm, bọn anh đều ăn đậu. Đậu xào, đậu luộc, chua cay...”

Mục Giai Âm nghe giống như rất đau khổ.

Nhưng mà, bây giờ Mục Giai Âm nuôi anh đến dạ dày rất kén chọn. Không phải đồ ăn Mục Giai Âm nấu, anh cảm thấy rất khó nuốt.

“Nhưng mà, em biết anh thích cái gì nhất không?” Quyền Thiệu Viêm hỏi.

Mục Giai Âm không hiểu liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, nhìn Quyền Thiệu Viêm chăm chú nhìn cô, Mục Giai Âm nhất thời không phản ứng kịp Quyền Thiệu Viêm muốn nói cái gì.

“Bây giờ anh thích em nhất.” Quyền Thiệu Viêm nói bên tai Mục Giai Âm.

“Lời ngon tiếng ngọt.” Mục Giai Âm oán giận, len lén tựa đầu vào vai Quyền Thiệu Viêm. Không muốn để cho Quyền Thiệu Viêm phát hiện gương mặt cô hồng hồng giống như maut. Chỉ tiếc, lỗ tai đỏ đã bán đứng cô.

Như vậy, còn em Giai Âm? Em thích nhất cái gì?

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, ngày thường, đối mặt với mấy chục họng súng của kẻ địch anh cũng không có nửa phần do dự lùi bước, lúc này anh cái gì cũng không dám hỏi.

Quyền Thiệu Viêm rõ ràng biết, anh đang sợ.

Mục Giai Âm dựa vào bả vai Quyền Thiệu Viêm, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cô cảm thấy Quyền Thiệu Viêm nhất định thích đứa bé trong bụng cô hơn. Mục Giai Âm buồn rầu, sau khi đứa bé ra đời, chỉ sợ lúc ấy không quan tâm cô nữa.

Cô lo được lo mất cái này làm gì chứ?

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Mấy ngày nữa là sinh nhật anh sao?”

“Ông nội Mục bảo em khuyên anh đến tiệc sinh nhật sao?” Trong nháy mắt Quyền Thiệu Viêm nghĩ đến mục đích cô nhắc đến đề tài này.

“Ông nội nói, anh chỉ cần lộ mặt là được rồi.” Mục Giai Âm nói.

Quyền Thiệu Viêm cau mày, không bằng lòng như cũ.

Mục Giai Âm cũng không khuyên nữa, khuyên nhiều sẽ làm Quyền Thiệu Viêm tức giận.

“Ông nội Mục gây khó dễ cho em sao?” Giọng nói của Quyền Thiệu Viêm có vẻ không vui.

“Không có, ông nội thương em còn không kịp ấy,” Mục Giai Âm oán giận liếc Quyền Thiệu Viêm nói, “Chỉ có anh mới trêu chọc em, hôm nay mắt em vẫn còn sưng đấy, ông nội còn có ý dặn dò nói em phải ngủ sớm dậy sớm, không nên nằm nhiều trên giường.”

Hôm nay mắt đỡ sưng hơn, tâm tình Mục Giai Âm cũng tốt hơn. Mục Uẩn Ngạo không có nghĩ đến Mục Giai Âm khóc, còn nghĩ rằng mắt Mục Giai Âm sưng là do ngủ nhiều.

“Còn sưng sao?” Quyền Thiệu Viêm nhìn sang nói, “Để cho anh hôn một cái, hết sưng ngay.”

Mục Giai Âm: “...”

“Giai Âm, sau này ông nội nói những chuyện này, cứ giao cho anh,” Quyền Thiệu Viêm nói, “Tính tình em quá tốt, không biết cách từ chối người khác.”

So sánh với Quyền Thiệu Viêm, cô cảm thấy tính tình mình đơn giản là tốt hơn rất nhiều.

“Quyền Thiệu Viêm, tại sao anh luôn không muốn để em gặp người nhà của anh? Bon họ là người xấu sao?” Mục Giai Âm nói ra khỏi miệng, trong nháy mắt cảm thấy hơi lúng túng. Tốt xấu gì cũng là người nhà Quyền Thiệu Viêm, cô đánh giá như vậy vượt quá biên giới.

Chân mày Quyền Thiệu Viêm nhăn lại, “Đám người kia, đều rất phiền toái. Không gặp là tốt nhất.”

“Em nghe Hường Tinh nói anh còn một người em gái, sao không thấy anh dẫn em gặp cô ấy?”

Cô vẫn luôn tò mò tại sao Quyền Thiệu Viêm quan tâm đến chuyện của Hường Tinh. Sau đó, Hường Tinh mới nói cho cô biết, bởi vì tám năm trước Quyền Thiệu Viêm vào quân đội, đã nhờ cô ấy chăm sóc em gái của anh.

Nhưng mà Hường Tinh cũng bận, thỉnh thoảng vào những ngày lễ tết mang em gái Quyền Thiệu Viêm ra ngoài chơi một chút mà thôi. Nghe lời của Hường Tinh, em gái Quyền Thiệu Viêm là một đứa bé rất hiểu chuyện.

Hơn nữa, rất có năng khiếu về máy tính. Hường Tinh nói, một khi máy tính hoặc điện thoại cô ấy hỏng, người thứ nhất mà cô ấy nghĩ đến là tiểu cô nương kia.

“Em gái anh sao?” Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm u ám thêm mấy phần, một lúc lâu sau, ánh mắt phức tạp nói, “Mẹ anh vì sinh con bé mà chết.”

Khó trách chưa bao giờ cô từng nghe Quyền Thiệu Viêm nhắc đến cô em gái này.

Nhưng mà Quyền Thiệu Viêm hình như đem cái chết của mẹ đổ lên người em gái anh Quyền Y Thi?

“Nhưng mà, anh không thể đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người em gái anh nha,” chỉ nghe Hường Tinh miêu tả, Mục Giai Âm đối với Quyền Y Thi rất có hảo cảm. Mục Giai Âm không nhận được vì Quyền Y Thi giải thích, “Dù sao, mẹ anh khi đó cũng hơn bốn mươi tuổi, xem như là sản phụ cao tuổi... Rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn...”

“Con bé cũng có trách nhiệm.” Quyền Thiệu Viêm không muốn tiếp tục đề tài này, trực tiếp dùng nụ hôn ngăn lại Mục Giai Âm nói.

“Anh còn không nói cho em biết anh rốt cuộc có đi tiệc sinh nhật không đấy?” Mục Giai Âm chỉ có thể giờ cò trắng đầu hàng, nói sang chuyện khác, “Em đồng ý với ông nội rồi.”

“Em tự làm theo ý mình.” Quyền Thiệu Viêm véo nhẹ mặt Mục Giai Âm mới cau mày nói, “Anh đi, em ở nhà nghỉ ngơi đi.”

...Thật sự coi cô là tiểu bạch thỏ mà bảo vệ.

“Không được.” Mục Giai Âm nói.

Quyền Thiệu Viêm liếc mắt nhìn Mục Giai Âm, sau đó nói, “Vậy thì đều không đi.”

“Không được, Mục Giai Nhan cũng muốn đi, cô ta muốn quyến rũ anh.” Nghĩ đến hôm nay Mục Giai Nhan dương dương đắc ý nói Quyền Thiệu Viêm thích cái gì, Mục Giai Âm hận không được bắt Mục Giai Âm đánh cho một trận.

“Yên tâm,” Quyền Thiệu Viêm xoa xoa chân mày nói, “Sau này cô ta không có lá gan đến gần anh nữa đâu.”

“Tại sao?” Mục Giai Âm hoàn toàn không tin.

“Em quên Đồng Lê Triệu am hiểu nhất cái gì rồi sao?”

Mục Giai Âm im lặng.

Đồng Lê Triệu am hiểu nhất tán gái.

Càng am hiểu phụ lòng hơn.

Am hiểu nhất chính là mang những người phụ nữ ngọc ngà hoa si kia chinh mỗi lần thấy anh ta liền sợ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Quyền Thiệu Viêm Uống Say Và Quà Sinh Nhật (1)

Edit: meoluoihanngu

Qua sinh nhật Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm vô cùng hối hận. Cô cảm thấy cô cần phải đến tiệc sinh nhật của Quyền Thiệu Viêm, bởi vì Mục Giai Âm vắng mặt, thành phố A bắt đầu lưu truyền tin tức quan hệ giữa Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm không tốt.

Đối với lần này, Mục Uẩn Ngạo và Quyền Duệ Tân biết được sự tình muốn nôn mửa.

Mục Giai Thu, Mục Giai Nhan và người nhà họ Quyền không biết nội tình cảm thấy vui vẻ muốn ăn mừng.

Dĩ nhiên, lúc này, Mục Giai Âm không biết tin tức cô không được cưng chiều lưu truyền ra.

Nghĩ đến sinh nhật Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm lâm mị trường thọ cho Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm nghĩ là Quyền Thiệu Viêm sẽ về nhà sớm. Nhưng mà, hai người Quyền Duệ Tân và Mục Uẩn Ngạo đã sớm chuẩn bị, Quyền Thiệu Viêm ngại mặt mũi của hai vị ông nội nên ở lại.

Mục Giai Âm ngồi trước bàn ăn, nhìn kim đồng hồ chạy.

Cho dù Quyền Thiệu Viêm nói còn phải cùng người nhà ăn một bữa cơm, nhưng mà, đã mười một giờ vẫn chưa quay về thế?

Mục Giai Âm cứ đợi, mí mắt cũng sắp dính vào nhau.

Quyền Thiệu Viêm về đến nhà, theo thói quen đi vào phòng ngủ trước nhìn Mục Giai Âm, nhưng mà trong phòng ngủ không có ai. Quyền Thiệu Viêm cau mày, suy nghĩ một lát, mới đi vào phòng ăn.

Phòng ăn chỉ có một ngọn đèn nhỏ trên tường sáng, ánh đèn màu vàng ảm áp, cô nằm ngủ trên bàn nhỏ.

Sao lại ngủ ở chỗ này? Nhờ bị cảm mạo thì làm sao?

Quyền Thiệu Viêm vuốt vuốt mi tâm, đi đến bên cạnh Mục Giai Âm, định ôm Mục Giai Âm vào phòng ngủ.

“Anh quay về rồi?” Quyền Thiệu Viêm vừa mới đến gần, Mục Giai Âm liền tỉnh. Dụi mắt, nhìn Quyền Thiệu Viêm trước mặt, Mục Giai Âm lại nhìn đồng hồ rồi nói, “Sao về muộn như vậy? Anh còn uống rượu sao? Thật là khó ngủ.”

Vừa nói, Mục Giai Âm vừa đến bên cạnh Quyền Thiệu Viêm ngủ quần áo anh.

“Khó ngủ em còn ngủ sao?” Quyền Thiệu Viêm đưa tay ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, “Có phải nghĩ đến hay không?”

“Nghĩ cái gì chứ?” Tự luyến, Mục Giai Âm nói, “Em ngủ xem trên người anh có mùi nước hoa phụ nữ khác không...”

Một lúc lâu sau, Mục Giai Âm mới nói, “Thật sự có.”

Mục Giai Âm nhìn chằm chằm quần áo Quyền Thiệu Viêm thật lâu, mãi mới nói, “Ngay cả dấu son môi cũng có, còn là màu đỏ thắm...”

Đáng nhẽ cô phải đi theo, cô phải cảm súng lục của Quyền Thiệu Viêm bắn người kia!

Mục Giai Âm cúi đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm thật lâu, mới tránh thoát khỏi Quyền Thiệu Viêm ôm, chạy vào trong phòng.

Tức giận sao? Quyền Thiệu Viêm nhìn quần áo trên người mình, sắc mặt tối hơn phân nửa. Tức giận mang áo khoác của mình cởi ra ném vào thùng rác, Quyền Thiệu Viêm mới vội vàng nhắc chân đuổi theo Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm lục trong ngăn kéo, rút cuộc cũng tìm thấy súng trong đồng quần áo.

“Quyền Thiệu Viêm,” Mục Giai Âm quay đầu lấy súng chỉ vào Quyền Thiệu Viêm nói, “Anh nói, người phụ nữ kia ở đâu?”

Cô đợi đến tận bây giờ, kết quả chỉ là thế này thôi sao, trong lòng cô trong nháy mắt cảm thấy nguội lạnh.

“Giai Âm, súng lục chưa lên cò.” Quyền Thiệu Viêm nhắc nhở.

Lên cò sao? Cô biết, trước kia Chân Phó Dương đã dạy cô bắn súng.

“Giai Âm, súng lục không có đạn.” Quyền Thiệu Viêm nhắc nhở lần nữa.

Mục Giai Âm cắn răng, “Đạn ở chỗ nào?”

“Bên trong hòm thuốc.” Quyền Thiệu Viêm tương đối thành thực.

Mục Giai Âm chạy ra ngoài phòng khách, nhìn thấy bên trên thùng rác có một cái áo, chính là tây trang bị cô phát hiện ra có vấn đề.

“Quyền Thiệu Viêm,” Mục Giai Âm chống nạnh hai tay, “Anh cho rằng tội phạm dọn dẹp hiện trường sẽ không có vấn đề gì sao? Em nói cho anh biết, anh đã được xác định là tội phạm, sẽ không tha cho anh...”

Quyền Thiệu Viêm từ sau lưng Mục Giai Âm ôm cô, quay người cô lại ôm vào trong ngực anh nói, “Không phải là thu dọn hiện trường, là anh ghé thăm cái áo kia. Giai Âm, hôm nay anh tham gia tiệc, bị ông nội lôi kéo quay về nhà, áo anh cởi cho người giúp việc, có thể bị người giúp việc nhà họ Quyền động tay vào.”

“Em hoài nghi anh sao?” Quyền Thiệu Viêm cau mày.

“Anh sẽ không làm gì để em hoài nghi sao?” Mục Giai Âm nhún mày. Một người ngày thường khôn khéo, tại sao dễ dàng bị người ta tính toán được chứ? Còn có, Quyền Thiệu Viêm trầm tư ngàn kể vì cuộc sống vợ chồng hài hòa vì cái gì chứ?

“Sẽ không.” Giọng Quyền Thiệu Viêm buồn bực, “Giai Âm, bữa cơm kia ăn không vui, sau đó anh đi tìm bọn Hàn Tử Nghị uống rượu, cho nên mới không phát hiện ra.”

Sẽ không thì sẽ không đi, dù sao lúc mới đầu cô cũng không hoài nghi, phản ứng đầu tiên của cô chỉ là muốn mang người phụ nữ tính kế bọn họ giết chết. Cô ta muốn tạo ra hiểu lầm, thủ đoạn có thể cao minh hơn một chút được không?

Cổ áo có dấu son môi, không giống với Quyền Thiệu Viêm thông minh có thể làm.

“Sao muộn thế này mà em không ngủ?” Quyền Thiệu Viêm nghiêm mặt, hỏi tội Mục Giai Âm, “Em cảm mạo vừa mới khỏi, ban đêm rất lạnh.”

“Anh còn biết sao?” Mục Giai Âm lầm bầm nói, “Thà cùng người khác đi uống rượu, cũng không quay về nhà.”

Chúc Quyền Thiệu Viêm và bạn của anh sống đến thiên trường địa cửu!

Mục Giai Âm nói, “Sao anh không gọi ba người đến nhà chúng ta”

Cô có thể mang phòng ngủ nhường, cô tuyệt đối sẽ không quấy rầy bọn họ tình cảm. Bọn họ uống đến thiên trường địa cửu cô cũng không quản!

Quyền Thiệu Viêm không hiểu hàm ý trong lời của Mục Giai Âm, “Anh không thích em nói chuyện với bọn họ.”

Quyền Thiệu Viêm nói, “Sau này em chỉ có thể nói chuyện với anh.”

Xong rồi, người này thật sự là say rồi.

Mục Giai Âm đỡ trán, ánh mắt Quyền Thiệu Viêm cũng hơi say.

“Có nghe hay không?” Mục Giai Âm thật lâu không trả lời, Quyền Thiệu Viêm không vui lấy tay nâng cằm Mục Giai Âm lên, buộc Mục Giai Âm nhìn thẳng vào mắt anh.

“Được, em biết rồi.” Quý say là lớn nhất.

Mục Giai Âm bắt đầu đi trốn trắng mắt.

Quyền Thiệu Viêm lúc này mới hài lòng buông cằm Mục Giai Âm, lao đảo đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói, “Còn mười lăm ngày.”

“Mười lăm ngày gì?” Quyền Thiệu Viêm uống rượu ngược lại còn nói nhiều hơn ngày thường.

dien.dan.le.quy.don

“Còn mười lăm ngày nữa là ba tháng.” Huyết thái dương Quyền Thiệu Viêm giống như hơi đau, Quyền Thiệu Viêm xoa chân mày nói.

Mục Giai Âm gật gật đầu nói, “Ồ, còn mười lăm ngày nữa là đến ngày chúng ta kết hôn ba tháng, anh còn nhớ chuyện này sao?”

“Không phải,” Quyền Thiệu Viêm lắc đầu, “Còn mười lăm ngày nữa, em qua giai đoạn nguy hiểm”

Nếu nghe không hiểu Quyền Thiệu Viêm nghĩ gì, Mục Giai Âm sẽ cảm thấy chỉ số thông minh của cô đã giảm sút.

Quyền Thiệu Viêm im lặng và say có chung một tình trạng, chính là trong đầu đều bị các vòng xoay chiếm hết.

Mục Giai Âm nhìn bộ dáng của Quyền Thiệu Viêm, can đảm lại gần, đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm, dịu dàng ngồi xuống, sau đó nghịch khuôn mặt Quyền Thiệu Viêm

Quyền Thiệu Viêm rất thích véo mặt cô, hơn nữa, tay Quyền Thiệu Viêm lại lớn, thừa dịp Quyền Thiệu Viêm say rượu, cô nhất định phải trả thù.

“Giai Âm, em cảm thấy anh say rượu nên cái gì cũng không nhớ được sao?” Quyền Thiệu Viêm không có phản kháng, chỉ chăm chú nhìn Mục Giai Âm, “Chúng ta còn nhiều thời gian.”

Mục Giai Âm “...”

Có thể thành thật như vậy sao? Còn nữa, nếu say rượu, thì phải giống say rượu chứ.

Mục Giai Âm ho nhẹ một tiếng, vội vàng thu lại tay mình, trừng hai mắt nói, “Quyền Thiệu Viêm, anh đợi em một lát em đi nấu canh giải rượu cho anh.”

Quyền Thiệu Viêm vốn muốn ngủ cùng Mục Giai Âm, giờ phút này thấy Mục Giai Âm đi vào phòng bếp, Quyền Thiệu Viêm cũng không muốn ngủ, liền đi theo Mục Giai Âm vào phòng bếp.

“Đây là cái gì?” Quyền Thiệu Viêm nhìn trên bàn hỏi.

“Mỳ trường thọ làm cho anh.” Mục Giai Âm liếc nhìn nói, “Quyên đi, sáng mai em làm cho anh.”

“Anh muốn ăn cái này.” Quyền Thiệu Viêm chỉ chỉ cái bát, sau đó bùng ra khỏi phòng bếp.

Mục Giai Âm muốn cướp lại, nhưng không cướp được.

Quyền Thiệu Viêm xoay người, nhìn Mục Giai Âm nói, “Đây là làm cho anh, không cho lấy lại.”

“Nó lạnh rồi.” Mục Giai Âm dờ khóc dờ cười, “Anh muốn ăn thì cứ ăn, em cũng không đòi anh. Để em cho vào lò vi sóng.”

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ thật lâu mới nói, “Anh không ghét lạnh.”

... Cô còn không ghét thức ăn mặn đây.

Mục Giai Âm bắt đầu đi ngồi xuống cạnh Quyền Thiệu Viêm, nhìn Quyền Thiệu Viêm ăn đồ ăn.

“Ăn ngon không?” Mục Giai Âm hỏi.

Quyền Thiệu Viêm lắc đầu một cái.

Trong lòng Mục Giai Âm lo lắng, không chịu nói thật đúng không.

“Em ăn thử xem.” Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm đều tập trung vào nơi cao vút của Mục Giai Âm.

... Cô lại đánh giá cao giá trị của Quyền Thiệu Viêm.

Ăn xong mì trường thọ, cuối cùng Quyền Thiệu Viêm thanh tỉnh hơn nhiều.

Ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, Quyền Thiệu Viêm nói, “Mục Giai Âm, từ nhỏ đến giờ anh chưa từng được ăn mì trường thọ.”

Mấy năm nay thì đừng nói, ở trong quân đội, anh cũng chỉ quan tâm nhiệm vụ có hoàn thành tốt ko.

Mấy năm trước, anh đều cùng bọn Hàn Tử Nghị đi ăn uống, thỉnh thoảng sẽ chỉ có một mình.

Mục Giai Âm giật mình, “Sau này em sẽ làm cho anh được không?”

“Được,” Quyền Thiệu Viêm đáp ứng, mới lại nói, “Em còn làm bánh ngọt sao?”

“Em biết anh không thích ăn đồ ngọt, cho nên em chỉ làm cái bánh nhỏ,” Mục Giai Âm lại hỏi, “Bây giờ anh tỉnh táo rồi sao?”

“Anh không có say.” Chỉ là nhìn thấy Mục Giai Âm muốn nói nhiều hơn một chút mà thôi.

Từ quỳ chưa bao giờ nói mình say.

Mục Giai Âm không tin, thấp ba cây nền trên bánh ngọt nói, “Quyền Thiệu Viêm, anh ước đi, không chừng năm tới có thể thành hiện thực.”

“Mê tín.” Quyền Thiệu Viêm bình luận.

Bây giờ không phải lúc để ý Quyền Thiệu Viêm! Mục Giai Âm nói, “Nhanh ước đi!”

“Mê tín,” Quyền Thiệu Viêm bắt vì sở động, quay đầu nói với Mục Giai Âm, “Em muốn cái gì thì nói cho anh, anh sẽ thay em làm.”

“Không phải là sinh nhật em,” Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm không nói liền nói, vậy em thay anh ước, Mục Giai Âm liền nói, “Em hi vọng năm tới sinh nhật Quyền Thiệu Viêm, sẽ không uống say giống như bây giờ!”

Cô hi vọng có thể cùng Quyền Thiệu Viêm cả đời như vậy.

“Đồng ý.” Quyền Thiệu Viêm đồng ý.

Nguyên vọng này, Mục Giai Âm không nói cho anh.

Anh là hoàng đế sao? Mục Giai Âm trừng mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Đồng ý cái gì? Năm tới sinh nhật anh, anh uống rượu say thử xem.”

“Uống say mất lý trí sao?” Bây giờ Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ sống động hơn rất nhiều.

“Say rượu sẽ ói lên toàn thân, xem anh có đứng lên được không?” Mục Giai Âm cười nói, “Mau đi ngủ, nhìn bộ dáng nhừ đầu của anh kia, không thích ăn bánh ngọt thì đừng ăn, để đầy ngày mai em ăn.”

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới bỏ dao nĩa xuống, anh thật sự không thích đồ ngọt.

Quay về ổ chăn còn có thể ôm vợ mình, Quyền Thiệu Viêm ôm lấy Mục Giai Âm, đi vào phòng ngủ vừa đi vừa nói, “Vợ anh thật tốt.”

Mục Giai Âm cảm thấy Quyền Thiệu Viêm nói một câu rất đúng, đặc ý gật đầu một cái.

Quyền Thiệu Viêm mang Mục Giai Âm đến giường, đột nhiên từ trong túi áo ngủ của Mục Giai Âm sờ thấy gì đó cứng rắn, vật kia còn lạnh như băng.

Quyền Thiệu Viêm lấy từ trong túi Mục Giai Âm ra, dè dặt thái dương mới nói, “Sao em có chiếc nhẫn này?”

Giọng nói lạnh lùng mang theo vài phần trầm thấp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chương 68.2

Edit: meoluoihamngu

Mục Giai Âm hơi lúng túng, cô định tới nay lúc bầu không khí tốt thì lấy chiếc nhẫn này ra. “Hôn lễ hôm đó, anh cũng nói đi trước, buổi lễ hỗn loạn, ông nội gọi hai đứa bé theo sau chúng ta mang hai chiếc nhẫn đến.”

Lúc ra bệnh viện ông nội liền đưa cho cô hai chiếc nhẫn này, khi đó cô suy nghĩ có nên đưa cho Quyền Thiệu Viêm một cái hay không. Nhưng mà, sau đó suy nghĩ lại chuyện kết hôn kia làm cho Quyền Thiệu Viêm mất thể diện như vậy, cô cũng không dám nhắc lại.

Bây giờ bị Quyền Thiệu Viêm phát hiện, theo bản năng Mục Giai Âm cảm thấy hồi hộp.

Nếu như hiện tại Quyền Thiệu Viêm tỉnh táo nói còn được, bây giờ Quyền Thiệu Viêm đang say, lúc trước Quyền Thiệu Viêm ở nhà lại xảy ra không vui, nhộ nhỡ... Quyền Thiệu Viêm làm khó dễ thì phải làm sao?

Quyền Thiệu Viêm nhìn chiếc nhẫn hồi lâu, mới xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Mục Giai Âm khóc không ra nước mắt, phản ứng của Quyền Thiệu Viêm đúng là kịch liệt.

Một lúc lâu sau, Quyền Thiệu Viêm mới quay trở lại, trong tay cầm một đôi bông tai, trên mặt là viên kim cương nhỏ lấp lánh. Hình như là cùng một bộ với chiếc nhẫn của bọn họ.

Mục Giai Âm ngăn người nói, “Đây là?”

“Sau khi kết hôn anh đi công tác, thấy đôi bông tai này, anh nghĩ nó rất xứng với em, rất hợp với chiếc nhẫn kết hôn của chúng ta, anh liền mua,” giọng nói Quyền Thiệu Viêm cất giấu một chút vui sướng và một chút cảm xúc không nói rõ được, “Về sau anh tìm chiếc nhẫn của hai chúng ta, nhưng hai đứa bé nói đưa chiếc nhẫn cho người nào đó, anh còn tưởng rằng bị mất rồi chứ.”

“Anh đeo cho em.” Quyền Thiệu Viêm vừa nói, nhẹ nhàng đeo bông tai cho Mục Giai Âm.

Sau đó, Quyền Thiệu Viêm mới cẩn thận nhìn Mục Giai Âm dưới ánh đèn, nghiêm túc giống như đang nhìn một bức họa xinh đẹp.

Mục Giai Âm đang ngẩng đầu cho Quyền Thiệu Viêm nhìn, mặt cũng từ từ đỏ lên, cúi thấp đầu xuống, “Nhìn em làm gì, không phải là chưa có nhìn qua... Hôn nữa, cũng đã muộn thế này, đeo cho em, lúc ngủ lại phải tháo ra.”

Cô có phải sát phong cảnh quá không?

Thật ra thì cô cũng muốn nói mấy lời ảm áp, nhưng mà bật thốt lên chính là như này. Nhất định là gần đây cô theo học Đồng Lê Triệu.

“Rất đẹp,” Quyền Thiệu Viêm nhếch mép cười vui vẻ, khuôn mặt anh tuấn trở nên dịu dàng hơn.

Ánh mắt Mục Giai Âm nhìn chăm chăm anh, cô biết dáng dấp Quyền Thiệu Viêm rất tốt, nhưng không nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm cười lên lại đẹp như vậy, cảm thấy nhìn như thế nào cũng không đủ.

Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm rất ít khi cười.

Một lát sau, Quyền Thiệu Viêm cúi đầu, đeo chiếc nhẫn vào tay Mục Giai Âm.

Ban đầu làm chiếc nhẫn, hôm nay đeo trên tay cũng rất vừa.

Đáng tiếc, Mục Giai Âm nghĩ thầm, mấy tháng sau, cô nhất định sẽ mập lên, ngón tay cũng biến lớn, chiếc nhẫn đẹp như vậy lại không mang được.

Mục Giai Âm cầm chiếc nhẫn nam đeo vào tay Quyền Thiệu Viêm nói, “Ông nội nói, chữ bên trong chiếc nhẫn này là anh tự khắc sao?”

“Đúng vậy.” Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái.

Khi đó anh ở Hà Lan, nghe nói Mục Giai Âm đồng ý kết hôn, anh liền chạy đến tất cả tiệm trang sức ở Hà Lan, cuối cùng tìm được chiếc nhẫn này. Sau

đó, anh nói cho chủ cửa hàng anh muốn tự tay khắc tên anh và vị hôn thê.

Chủ cửa hàng không nói hai lời liền đáp ứng, còn chúc phúc anh và Mục Giai Âm có thể thiên trường địa cửu.

Quyền Thiệu Viêm đúng là rất quan tâm đến hôn sự này sao?

Mục Giai Âm nghĩ đến khoảng thời gian chuẩn bị kết hôn kia cái gì cô cũng không làm, chỉ cô ông nội bảo cô thử áo cưới, cô không mất quá nhiều sức. Cô cũng từng nghĩ, hôn lễ kia, Quyền Thiệu Viêm ở nước ngoài cũng sẽ giống cô, không cần tốn nhiều sức lực, toàn bộ nhà họ Quyền thay anh sắp xếp.

Tay Quyền Thiệu Viêm rất đẹp, phía trên một chút vết thương cũng không có, ngón tay Quyền Thiệu Viêm thon dài, rất rõ ràng, nhìn rất xinh đẹp. Mục Giai Âm đeo nhẫn cho Quyền Thiệu Viêm xong, mới đem tay mình đặt cạnh tay Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm cười ha ha nói, “Quyền Thiệu Viêm, tay anh to thật.”

So với tay cô, tay Quyền Thiệu Viêm xác thực là rất to.

Quyền Thiệu Viêm nắm lấy tay Mục Giai Âm, lại mang Mục Giai Âm đến giường nói, “Nơi đó của anh cũng lớn.”

Vừa nói, Quyền Thiệu Viêm lại nhìn nơi mềm mại của Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, nơi đó của em giống như lớn hơn.”

Vừa nói Quyền Thiệu Viêm vừa khoa tay múa chân hai cái nói, “Vốn là một tay có thể cầm, bây giờ một tay cũng không cầm được.”

Khó trách áo ngực cô mặc bây giờ cũng hơi chật, cô còn nghĩ rằng cô lên cân chứ.

“Hơn nữa,” Quyền Thiệu Viêm cẩn thận quan sát phản ứng của Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, em giống như nhạy cảm hơn.”

Bàn tay ấm áp của Quyền Thiệu Viêm chạm vào da thịt của Mục Giai Âm, mà trên tay Quyền Thiệu Viêm còn có chiếc nhẫn lạnh như băng càng kích thích Mục Giai Âm, làm toàn thân Mục Giai Âm run rẩy.

Một cảm giác quen thuộc hư không từ trong thân thể Mục Giai Âm truyền đến.

Mà cảm giác này hôm nay càng mãnh liệt.

Quyền Thiệu Viêm rõ ràng cũng cảm nhận được, càng thành thạo khiêu khích giác quan trên người Mục Giai Âm.

“Không muốn...” Mục Giai Âm muốn ngăn cản, lại phát hiện tiếng nói của mình biến thành tiếng rên rỉ. Mà tay Quyền Thiệu Viêm càng ngày càng đi xuống, “Quyền Thiệu Viêm... Không muốn... Đừng động vào chỗ đó.”

Trên người đã sớm không cách một vật, Quyền Thiệu Viêm anh nhìn rất thống khổ.

Nhìn người trong lòng đỏ mặt, Mục Giai Âm vô ý thức uốn éo người, hạ thân Quyền Thiệu Viêm căng thẳng, “Giai Âm, quà sinh nhật của em là giày vò anh sao?”

Cứ nhìn như vậy, anh sợ một ngày nào đó sẽ hỏng mất.

Ngày nay tay trái tay phải cũng không phải là biện pháp tốt, đồ ăn ở ngay trước mặt mà không thể ăn, đây mới là chuyện đau khổ nhất. Nhất là vợ mình, bây giờ giống như tiểu yêu tinh dây dưa với anh, bên tai Quyền Thiệu Viêm chính là tiếng thở dốc của Mục Giai Âm, hơi thở ấm áp càng làm cho huyết mạch Quyền Thiệu Viêm sôi trào.

Đôi mắt Quyền Thiệu Viêm mang theo tơ máu, “Giai Âm, ngoan, buông anh ra, anh đi tắm.”

Cứ như vậy, anh khó có thể khống chế được chính mình.

Mục Giai Âm chấp nhận nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt thành quyền, giống như đấu tranh với Quyền Thiệu Viêm. Mục Giai Âm cắn răng, lại tiếp tục quán Quyền Thiệu Viêm, nhỏ giọng nói, “Không sao, Quyền Thiệu Viêm, chỉ còn hai tuần nữa là được ba tháng, động tác của anh nhẹ một chút, em biết anh sẽ không làm thương tổn em và đứa bé.”

Giọng nói kia mang theo ba phần ma mị, ba phần ngưng ngừng và ba phần nghiêm túc.

Động tác của Quyền Thiệu Viêm cứng đờ, trong đầu đều kêu gào muốn cô.

Hôm qua Mục Giai Âm đi bệnh viện, bác sĩ nói thai nhi phát triển rất tốt. Bây giờ muốn cô cũng không sao, hơn nữa, cũng chỉ còn hai tuần, anh chỉ cần cẩn thận một chút là được rồi... Chỉ cần cẩn thận một chút...

Trán Quyền Thiệu Viêm nhỏ hai giọt mồ hôi, “Giai Âm, em buông anh ra, bây giờ anh không có biện pháp khống chế chính mình.”

Có lúc anh nghĩ lại chuyện kết hôn đêm đó, Quyền Thiệu Viêm đã ném Mục Giai Âm, tự kiểm chế còn có mấy phần chứ?

Mục Giai Âm khẽ cười nhẹ, rút tay lại ngoan ngoãn nằm trong chăn.

Quyền Thiệu Viêm đứng dậy, mới vừa xuống giường, nhìn môi Mục Giai Âm bởi vì hôn, mà trở nên đỏ thắm, Mục Giai Âm theo bản năng cảm thấy có nguy hiểm, Quyền Thiệu Viêm lấy tay nhẹ nhàng vuốt môi Mục Giai Âm đột nhiên nói: “Giai Âm, anh cảm thấy chúng ta còn có biện pháp khác...”

Mục Giai Âm: “...”

Mục Giai Âm nói với Quyền Thiệu Viêm chuyện như vậy cô chưa từng làm, nghiệp vụ của cô không thuần thục, sợ rằng không cẩn thận cắn bị thương nửa đời sau “May mắn” của Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm nói--- anh tin tưởng Mục Giai Âm, hơn nữa, chuyện như vậy, luyện nhiều một chút, quen tay sẽ làm tốt thôi.

Tóm lại đêm hôm đó Quyền Thiệu Viêm thật vui vẻ.

Đúng, không thể nói là vui vẻ.

Phải nói, Quyền Thiệu Viêm cảm thấy chỉ có hai chữ: Thoải mái!

Chỉ là sáng ngày hôm sau, Mục Giai Âm cảm thấy miệng đau muốn chết.

Lúc Mục Giai Âm mở mắt ra, Quyền Thiệu Viêm đang nhìn cô chăm chú.

Mà cả người cô cũng bị Quyền Thiệu Viêm ép không thể trốn...

“Quyền, Thiệu, Viêm!” Mục Giai Âm gằn từng chữ một, cắn răng nghiêng lợi, “Anh lại muốn làm cái gì?”

“Em chỉ muốn nhìn em một chút mà thôi,” Vẻ mặt Quyền Thiệu Viêm vô tội.

Tầm mắt Mục Giai Âm nhìn xuống phía dưới.

“Anh mà làm loạn nữa, sau này phải đi thư phòng ngủ.” Hồngбет, vừa rồi nói lớn, đôi môi cô lại bắt đầu đau.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm che môi, ánh mắt trong suốt, đột nhiên lại nghĩ đến bộ dáng Mục Giai Âm rung rung ngày hôm qua, a, mỗi lần anh đều không có vui vẻ, Mục Giai Âm đã nói không cần.

Vợ mình cần phải được bồi dưỡng.

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy trách nhiệm bồi dưỡng nặng nề vợ mình cũng chỉ có thể giao trên người anh.

“Vợ à,” tâm tình sáng nay Quyền Thiệu Viêm rất tốt, giọng nói mang theo vui vẻ.

“Dạ.” Theo bản năng Mục Giai Âm đáp lời.

dien,dan,le,quy,don

“Vậy chúng ta đến thư phòng sao?” Quyền Thiệu Viêm nói.

“Vi sao...” Mục Giai Âm mơ hồ hai giây mới dò hỏi nói, “Em nghĩ, hay là anh đi phòng tắm trước đi.”

Nói xong, Mục Giai Âm liền xoay người, chui vào trong chăn, quyết tâm không để ý Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm quyết định không để ý đến anh, cũng chỉ có thể thở dài. Đầu tiên hôm qua anh mắt không chế, anh có thể tưởng tượng được mấy ngày tới sẽ không có thịt ăn.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới hiểu cái gì gọi là tiết kiệm đến xa xỉ, từ xa xỉ rất khó tiết kiệm.

Đã ăn thịt đến không còn mảnh vụn, nếu để anh ăn canh thịt, anh làm sao có thể nhịn được chứ?

“Giai Âm,” Quyền Thiệu Viêm kêu một tiếng Mục Giai Âm.

Giọng nói kia cách Mục Giai Âm quá gần, Mục Giai Âm nghĩ chắc là Quyền Thiệu Viêm lại có tâm tư hư hỏng gì. Không ngẩng đầu lên, cũng không có trả lời lại.

Một lúc lâu sau, giọng Quyền Thiệu Viêm hốt hoảng thối tới, không giống với giọng nói trầm thấp bá đạo, giọng nói mang theo mấy phần do dự và không tự tin, “Giai Âm, em yêu anh sao?”

Mục Giai Âm hơi hoảng hốt, cả người nằm trong chăn không nhúc nhích, muốn cô trả lời thế nào?

Người bình thường nếu như nói, cũng có thể nó là anh yêu em. Tại sao có thể có người hỏi loại vấn đề này. Muốn cô nói thế nào? Em đang thử yêu anh... Không đúng, em đã yêu anh, nhưng còn anh, anh có yêu em không?

... Không đúng, em yêu anh ba chữ này căn bản rất khó nói. Nếu như lúc này ý loạn tình mê, cô còn có thể lớn mật nói, nhưng bây giờ cô hoàn toàn tỉnh táo, Quyền Thiệu Viêm còn đang ở bên cạnh đợi đáp án của cô, cô căn bản không nói ra được đáp án.

Quyền Thiệu Viêm đợi một lúc lâu, tâm tình dần chìm xuống, tràn đầy tự tin nói, “Em không nói lời nào, là xấu hổ sao? Anh biết em yêu anh.”

Biết còn nói cái gì chứ?

Mục Giai Âm chui vào trong chăn tiếp tục nằm im.

Vì vậy, cô bỏ lơ trên mặt Quyền Thiệu Viêm thất vọng.

Đợi Quyền Thiệu Viêm đi vào phòng tắm, Mục Giai Âm mới từ trong chăn chui ra, “Ông xã...”

Cô cảm thấy cô cần phải nói cái gì đó, ít nhất, cô muốn hỏi Quyền Thiệu Viêm có yêu cô hay không, có yêu cô nhiều không. Cô muốn hỏi Quyền Thiệu Viêm đối tốt với cô là vì trách nhiệm của cuộc hôn nhân này, hoặc là vì đứa bé trong bụng cô, hay là vì yêu cô?

Động tác Quyền Thiệu Viêm dừng lại trong chốc lát, quay đầu vui mừng nhìn Mục Giai Âm nói, “Em vừa gọi anh cái gì?”

Trên người Quyền Thiệu Viêm chỉ có một cái quần lót.

Thấy vóc người Quyền Thiệu Viêm, theo bản năng Mục Giai Âm lấy tay che mắt.

Quyền Thiệu Viêm không phải là thường bị thương sao? Tại sao trên người anh ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, hơn nữa Quyền Thiệu Viêm không giống mấy người có cơ bắp kia, toàn thân đều là bắp thịt, nhìn rất kinh khủng.

Có lẽ do phương thức rèn luyện khác nhau, đường cong toàn thân Quyền Thiệu Viêm rất đẹp, vóc người tuyệt đối có thể làm cho phụ nữ thét chói tai. Kết hợp với gương mặt hoàn mỹ kia của Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm thoát nhìn thần bí hơn so với mấy người đàn ông kia.

Mục Giai Âm đột nhiên hơi bối rối, sắc mặt hồng hồng nói, “Không có... Không có gì, anh nhanh đi tắm đi.”

Trong mắt Quyền Thiệu Viêm lóe lên thất vọng, ngay sau đó Quyền Thiệu Viêm lại quay đầu suy nghĩ một chút mới cười đi về phía Mục Giai Âm nói, “Vợ à, em xác định, anh không có nói hai chữ kia sao?”

Lúc này cô nói rất nhỏ nha...

Thính lực Quyền Thiệu Viêm quá tốt rồi.

Mục Giai Âm lại chui vào trong chăn, ánh mắt nhắm thật chặt, cô cứ nhìn Quyền Thiệu Viêm như vậy thì máu mũi chảy ra thì làm sao?

“Chính là cái anh nghe được,” Mục Giai Âm hơi lấp bắp nói, “Quyền Thiệu Viêm, anh không nhanh lên, sẽ đi làm muộn đấy.”

“Đi muộn thì đi muộn, dù sao thì gần đây anh không có chuyện gì lớn,” hơn nữa, chính là việc lớn, cũng kém hơn so với việc chung sống với vợ, “Giai Âm, gọi lại một lần nữa được không?”

Mục Giai Âm nhắm mắt lại, “Không gọi!”

Quyền Thiệu Viêm không cảm thấy cô đang xấu hổ sao?

Cuối cùng Quyền Thiệu Viêm vẫn không thể nào được như ý. Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ, anh sẽ đợi đến một ngày cô có thể gọi anh.

Hôm nay Quyền Thiệu Viêm đi làm muộn, người quản khu thành phố A đều tỏ vẻ đã thành thói quen. Đồng thời, bọn họ cũng thấy, lời đồn đại cái gì cũng là không thể tin.

Gần đây, mấy mình tính nhà họ Ngô cũng rất do dự.

Toàn bộ bọn họ đều nhận được thư từ công ty Đồng Lê Triệu. Đồng Lê Triệu nói hợp đồng tuyệt đối có đãi ngộ, hơn nữa, gần đây bộ phim của công ty Đồng Lê Triệu rất nổi.

Hơn nữa, bối cảnh công ty Đồng Lê Triệu rất vững chắc, bọn họ rất do dự... Bởi vì công ty nhà họ Ngô vẫn hơn công ty Đồng Lê Triệu một bậc.

Chỉ là Ngô Ngôn Tín vẫn chưa quan tâm lắm.

Anh ta không biết công ty của mình đang bị đục khoét nền tảng, anh ta buồn là chuyện khác.

Bọn họ ra phim điện ảnh cùng lúc với công ty Đồng Lê Triệu, bị công ty Đồng Lê Triệu chèn ép. Hơn nữa, bộ phim kia bọn họ mời không ít người nổi

tiếng và mất rất nhiều công sức: kỹ xảo quay phim rất đặc biệt.

Bây giờ, phim của bọn họ ở rạp chiếu phim sắp không chiếu nữa.

Rất nhiều phim trong công ty bọn họ một ngày cũng chỉ chiếu một lần, mà bộ phim kia của công ty Đồng Lê Triệu, bởi vì bộ phim rất hay, lại tăng thêm không ít ngày công chiếu. Thậm chí cũng không có ít người oán trách, trong rạp chiếu phim cũng chỉ có thể tìm được một bộ phim như vậy.

Nhưng có biện pháp gì đây? Thích thì xem nhiều, không ít người xem xong lại quay lại xem tiếp.

Ngô Ngôn Tín sút đầu bẻ trán, gần đây nghệ sĩ bên mình đều bị công ty Đồng Lê Triệu lấy đi không ít. Vốn là, công ty bọn họ mời một nghệ sĩ chuẩn bị thay mặt nói về bộ phim, nhìn bộ phim của Đồng Lê Triệu, rất là tức giận, bọn họ ra giá ít hơn mời nữ nhân vật chính thay mặt nói.

“Ngô thiếu, gần đây mất hứng sao?” Ngô Ngôn Tín rất hào phóng với phụ nữ, hơn nữa, gần đây bởi vì Mục Giai Nhan gặp chuyện không may, anh ta cũng không kiêng kị như trước, luôn chạy đến hộp đêm, tìm phụ nữ chơi đùa. Dù sao Mục Giai Nhan cũng không đứng đắn, anh ta không cần thiết phải nhìn vì Mục Giai Ân.

Ngô Ngôn Tín thuận tay ôm người phụ nữ bên cạnh, cầm toàn bộ ly rượu đổ vào miệng người phụ nữ kia.

Nhìn người phụ nữ kia bởi vì bất ngờ không kịp đề phòng mà hồng khuôn mặt, khoe miệng Ngô Ngôn Tín lúc này mới nở nụ cười lãnh khốc.

“Anh mất hứng, các em không biết có chuyện gì sao?” Ngô Ngôn Tín bực mình nói lại nhìn người phụ nữ bên cạnh hung hăng véo nơi mềm mại của cô ta.

Người phụ nữ kia bị véo đau, mắt to bị nước mắt bịt kín, “Ngô thiếu, anh khi dễ em...”

Người phụ nữ kia vẫn mềm nhũn dựa vào người Ngô Ngôn Tín.

Tay Ngô Ngôn Tín như có như không hoạt động trên ngực cô ta, người phụ nữ kia bất bình, “Ngô thiếu, không phải là vì bộ phim điện ảnh khô hạn kia đây chứ? Em xem qua, đáng tiếc nha, hình ảnh quá xấu em không nhìn nổi, bộ phim công ty Ngô thiếu chụp em thấy đẹp mắt hơn.”

Chân mày Ngô Ngôn Tín nhăn lại, công ty bọn họ chụp đẹp mắt sao bọn họ không bán được vé chứ?

Thấy vẻ mặt Ngô Ngôn Tín, tay nhỏ bé của người phụ nữ đang hoạt động dừng lại một chút, trong lòng rối rắm. Nịnh hót kiêng kị nhất là gì? Chính là vỗ đùi ngựa.

Bây giờ nhìn lại cô ta chính là vỗ đùi ngựa rồi.

Bên trong căn phòng những người phụ nữ khác cũng không tự chủ được cách người phụ nữ kia xa một chút, các cô đều sợ Ngô Ngôn Tín trách tội, bọn họ sẽ gặp tai họa.

Mà động tác của người phụ nữ dừng lại, móng tay màu đỏ được cô ta chăm sóc rất tốt cào vào lồng ngực Ngô Ngôn Tín.

Một ít máu từ từ rỉ ra.

Xong đời!

Cả đám phụ nữ trong phòng trở nên sợ hãi, tên ngu xuẩn kia, nhất định phải liên lụy đến bọn họ sao.

Ngực đau nhói Ngô Ngôn Tín từ trong cõi thần tiên tỉnh lại, Ngô Ngôn Tín nhìn qua chỗ bị thương, nâng cằm người phụ nữ kia lên hỏi, “Con nít sao?”

“Ngô thiếu, em... Em sai lầm rồi, em thật sự không cố ý...” Thiếu nữ sợ hãi nước mắt không ngừng chảy ra, nghe nói mấy ngày nay tính tình Ngô thiếu không được tốt.

Cô ta cũng biết, bởi vì vị thiếu gia này thích người phụ nữ kia, mà người phụ nữ kia cấu kết với người khác, hơn nữa nghe nói hai người bọn họ đính hôn.

“Anh hỏi em có phải con nít hay không?” Tâm tình tốt hơn một chút, tính tình Ngô Ngôn Tín tốt hơn, anh ta còn hỏi lần thứ hai.

“Đúng vậy.” Thiếu nữ vội vàng gật đầu.

“Tối nay đến phòng anh.” Ngô Ngôn Tín gật đầu một cái, ngay sau đó nói với người phụ nữ giật mình trước mặt nói, “Thế nào? Không múa cột nữa sao?”

Người phụ nữ vừa mới múa cột, bởi vì cô gái kia cắt đứt, người phụ nữ này không dám nhảy.

Nghe thấy thế, người phụ nữ vội vàng nhảy.

Những người phụ nữ khác cũng vội vàng đi tới mời rượu, quỳ gối, Tất cả đều khôi phục như bình thường, những người phụ nữ này rất ghen tỵ với cô gái kia. Ngô thiếu nổi tiếng là tay hào phóng.

Ngày hôm sau, thiếu nữ thiếu chút nữa liền chết ngất.

Mà gương mặt Ngô Ngôn Tín lại thoải mái, con nít đúng là khác biệt, cho dù không có nhiều thủ đoạn, nhưng lại chặt như vậy, làm anh ta muốn đứt, hơn nữa, ngây ngô và rất đáng yêu.

Để lại một số tiền không ít, Ngô Ngôn Tín liền đến công ty.

“Kịch bản bộ phim kia cảm tới chưa?” Ngô Ngôn Tín hỏi thư ký cung kính trước mặt mình.

“Lấy được.” Phim điện ảnh của công ty Đồng Lê Triệu chiếu rất nhiều ngày, kịch bản không có gì gọi là bí mật, bọn họ có thể lấy được.

“Cứ theo tôi nói mà làm.” Ngô Ngôn Tín nói.

“Có thể không ổn hay không?” Thư ký do dự nói, “Bộ phim này đang bán ở rạp chiếu phim tốt như vậy, nếu chúng ta trực tiếp phục chế, còn không mua bản quyền của bọn họ, e rằng sẽ bị mọi người chỉ trích.”

Ngô Ngôn Tín khinh bỉ nhìn thư ký nói, “Cậu không biết thay đổi nội dung một chút sao? Bọn họ dùng dao tạo thành vết thương, chúng ta liền đổi thành dùng súng, phim điện ảnh của bọn họ nam chính mắt bị thương chúng ta đổi thành mất phải. Cho dù người ta nói phim điện ảnh của chúng ta tương tự, chúng ta chết cũng không thừa nhận, đến lúc đó truyền thông cũng làm được gì?”

“Hon nữa, chúng ta nhất định phải chụp ảnh đẹp hơn, hình ảnh tốt hơn anh ta. Trộn trước chúng ta sử dụng kỹ xảo đặc biệt, chúng ta cố ý thuê máy móc rất đắt từ nước ngoài vừa lúc có thể sử dụng.” Ngô Ngôn Tín đắc ý nói, “Tôi cũng không tin, chuyện này sẽ kết thúc như vậy, hình ảnh của chúng ta vượt xa bọn họ, chúng ta có thể bán được nhiều vé hơn bọn họ.”

Thư ký vẫn cảm thấy hơi nguy hiểm.

Bây giờ danh tiếng nhà họ Đồng đang thịnh, bộ phim này nhà họ Đồng tuyên truyền cũng rất lớn, rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước. Tùy tiện bắt chước...

“Tổng giám đốc,” Thư ký lại nói, “Mấy ngày nay Lâm Huyền Tường nhiều lần xuất hiện ở mấy quán bar, anh xem cảnh cáo anh ta như thế nào?”

Lâm Huyền Tường gần đây đang có được hoa hồng, khó tránh khỏi quá đắc ý...

Ngô Ngôn Tín nhú mày một cái nói, “Chỉ cần không bị người khác phát hiện, trước hết cứ kệ anh ta, không ảnh hưởng đến công việc là được. Gần đây, nghệ sĩ của công ty cũng chăm biếm, tôi đoán Đồng Lê Triệu tên kia có thể chuẩn bị đảo.”

Đồng Lê Triệu thật đúng là có chuẩn bị, chỉ tiếc chỉ là mìa mai.

Vòng giải trí, ai có thể thuần khiết và giống tiểu bạch thỏ chứ?

Bởi vì có bộ phim Đồng Lê Triệu, đạo diễn chuẩn bị rất nhanh, các diễn viên cũng đến đúng thời gian đã định.

Mà kỹ xảo đặc biệt rất có hiệu quả, bộ phim nghệ thuật trước đây Tổng thanh tra còn chưa đi, Ngô Ngôn Tín liền mời anh ta đến đây.

Công ty điện ảnh của Ngô Ngôn Tín cũng bắt đầu quay chụp.

Lần quay này rất cơ mật, Hoa Hồ Điệp cũng không dò la được tin tức.

Nhưng mà, Mục Giai Âm vẫn loáng thoáng đoán được.

Đồng Lê Triệu còn tưởng Ngô Ngôn Tín có âm mưu gì, mấy lần muốn đi phá, nhưng bị Mục Giai Âm cản lại.

Đồng Lê Triệu cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này lôi kéo người, thuận tiện thu thập thêm mấy người... diễn viên tai tiếng. Không thể không nói, người càng nổi tiếng, càng đắc ý, sơ hở cũng càng nhiều.

Rất nhanh, Đồng Lê Triệu thu thập được rất nhiều thông tin chính xác.

Dĩ nhiên, cũng có những tin tức nhỏ bé bị phát hiện. Nhưng mà, tất cả tin tức đều bị Đồng Lê Triệu đè ép xuống.

Cùng nhau xuất hiện, mới là chuyện vui nhất.

Công ty điện ảnh Ngô Ngôn Tín quay xong.

Vì phải trả lời các bình luận sắp tới, Ngô Ngôn Tín đã sớm thuê rất nhiều người, tính toán cho bọn họ trả lời.

Phim đưa ra thị trường sau một tiếng, giới giải trí kinh động.

Thiên vương đang nổi của công ty Ngô Ngôn Tín đều bị mọi người gièm pha.

Hình tượng ngọc nữ thanh thuần của Tinh Nhị Hào lại sử dụng quy tắc ngầm, hơn nữa còn hút thuốc phiện nhiều năm.

Tinh Nhị Tào rất thích làm từ thiện, còn nhận nuôi ba đứa bé gái, nhưng thực ra là không chịu nuôi dưỡng, ba mẹ thì không có năng lực kinh tế. Hơn nữa, ba đứa trẻ kia, căn cứ vào báo cáo thường bị đánh đập, Tinh Nhị Hào thường mua vui ở bên ngoài.

Nam chính đảm nhận trong phim Tinh Tam Hào sống không biết kiềm chế, thường xuyên đến các loại hộp đêm, yêu người đồng tính.

Tin tức này vừa được tung ra, có ba bốn gia đình bị hại đứng ra nói, con gái của bọn họ là người ái mộ Tinh Tam Hào, nhưng lại phải chịu khổ sở vì thù đoạn thâm độc của Tinh Tam Hào.

Nhiều năm như vậy bọn họ luôn bị công ty nhà họ Ngô đè ép, không tìm được giúp đỡ, hôm nay rốt cuộc tìm được cơ hội giải oan cho con gái.

Những tin tức này còn có hình ảnh, thậm chí còn có cả video làm chứng.

Tin tức bùng nổ hơn chính là tin tức Đại thiếu gia nhà họ Ngô và Nhị tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Chín Trăm Nghìn Bán Đi Công Ty.(1)

Ngô Ngôn Tín cũng có gay chuyện nhưng đều bị giải quyết, chẳng qua năm đó hấn cho đối phương một số tiền lớn là xong việc, sau đó lại có Ngô gia gây sức ép, việc này mới không bị truyền ra ngoài.

Mà cái Ngô Oánh Oánh truyền ra lại là một đoạn video.

Một video quay toàn lại cảnh nóng rất kịch liệt. Video là do chính ta Ngô Oánh Oánh quay, nữ chính đương nhiên cũng là Ngô Oánh Oánh, mà nam chính là Tả Trí Viễn.

Nhưng khác nhau ở chỗ, trong video mặt của Ngô Oánh oánh đều bị quay rõ ràng, còn mặt Tả Trí Viễn thì bị che lại, ngay cả bộ phận quan trọng cũng che lại.

Ngô gia liền trở nên hỗn loạn.

Những minh tinh khác thì không dám lên tiếng, bọn họ bây giờ đến cửa cũng không dám bước ra.

Yêu sách này vừa mới đưa tung lên, thì theo đó mấy vụ bê bối cũng theo ra.

Hơn nữa cảnh sát cũng đã nhảy vào điều tra, đầu tiên là một nữ minh bị cưỡng chế đưa vào trại cai nghiện, tiếp theo một cô bé ngôi sao được đưa vào cơ quan chuyên môn, kiểm tra trình độ thương tật.

Ngôi sao nam số 4 bị lập án điều tra.

Ngôi sao nam số 3 cũng bị cảnh sát tiến hành kiểm tra nước tiểu, bởi vì dựa vào trạng thái biểu hiện, rất có khả năng hấn ta nghiện thuốc phiện. Chỉ là sau khi có được kết quả điều tra của điều khiến mọi người lo sợ, ngôi sao số 3 bị bệnh AIDS.

Ngôi sao nam số 3 đã lẫn lộn ở giới giải trí nhiều năm, hơn nữa còn rất được hoan nghênh, ngôi sao nữ cùng hấn lẫn giường cũng không ít hơn trăm người. Một số người dù không có quan hệ với hấn cũng trực tiếp chạy tới bệnh viện.

Đến thời điểm này, mọi người mới phát hiện. cái gì mà tiền tài danh vọng tất cả đều không quan trọng bằng sức khỏe của mình. AIDS là cái gì? Là thứ mà một khi đã dính vào thì cả đời cũng không khỏi được.

Sau đó mấy trang web liên bối vết tìm được mấy minh tinh mới nổi có quan hệ với ngôi sao nam kia. Rất rõ ràng, mọi người rất quan tâm tới mấy chuyện của hấn ta, bởi vì sau lưng hấn còn một mạng lưới internet khổng lồ.

Có rất nhiều công ty đã hợp tác với ngôi sao số 3, nhưng tất nhiên công ty hợp tác nhiều nhất vẫn là công ty của Ngô Ngôn Tín.

Thời điểm Đồng Lê Triệu biết tin này cũng hoảng sợ, còn không đợi anh ta tự mình tới bệnh viện, ông cụ Đồng đã phái người mang Đồng Lê Triệu đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện.

Kết quả, ngược lại làm Đồng Lê Triệu thở nhẹ ra, các chỉ tiêu trên người anh đều rất bình thường.

Trong nhà họ Ngô lại càng loạn.

Báo cáo kiểm tra sức khỏe của Ngô Ngôn tín cũng được đưa ra, cơ thể hắn cũng không bị bệnh gì.

Nhưng mà, Ngô Ngôn Tín bị vạch trần cũng không thể bù lại danh dự bị mất.

Còn có Ngô Oánh Oánh.

Trong video kia thấy rõ ràng, Ngô Oánh Oánh chính là tự mình quyến rũ Tả Trí Viễn. Toàn bộ đều là Ngô Oánh Oánh chủ động, lúc cởi quần áo, hay lúc quan hệ, Tả Trí Viễn nhìn lại như bị động tiếp nhận.

Mấy năm nay sức khỏe cha Ngô không được tốt, mới giao lại công ty cho Ngô Ngôn Tín. Ông nghĩ Ngô Ngôn Tín tuổi còn trẻ, vẫn còn ham chơi, nhưng cũng được ông một tay bồi dưỡng, cách quản lý công ty cũng được ông dạy cho, có ông ở bên cạnh hướng dẫn, cũng sẽ không đến mức xuất hiện chuyện lớn gì.

Nhưng giờ, Ngô gia gần như trong một đêm liền sụp đổ, trong nhà con gái lại không thể bớt lo được...

Chuyện gì đã xảy ra? Tên đàn ông kia là ai?" Cha Ngô tay cũng phát run chỉ vào Ngô Oánh Oánh, gân xanh hiện rõ trên tay.

"Chuyện gì đã xảy ra? Tên đàn ông kia là ai?" Cha Ngô tay cũng phát run chỉ vào Ngô Oánh Oánh, gân xanh hiện rõ trên tay.

Từ trước tới giờ Ngô oánh Oánh chưa bao giờ thấy cha mình tức giận như vậy, sợ tới mức co rụt bả vai lại, trực tiếp khai báo tất cả mọi chuyện: "Dạ... Là Tả Trí Viễn."

"Là hắn đang lên mạng?" Cha Ngô hỏi.

Ngô Oánh Oánh lắc đầu: "Video là do con tự quay."

Cha Ngô trực tiếp cầm cây gậy trong tay người giúp việc, không chút lưu tình đánh vào lưng Ngô Oánh Oánh.

"Ông làm cái gì vậy? Con nó cũng chỉ phạm một lỗi nhỏ thôi mà?" Mẹ Ngô Nhanh chóng nhào đến ôm gắt gao ôm lấy cánh tay chồng mình: "Có gì mình từ từ giải quyết, ông làm con nó bị thương thì sao..."

Mẹ Ngô đau lòng nhìn Ngô Oánh Oánh, Ngô Oánh Oánh được nuông chiều từ bé đến giờ, đừng nói là đánh, làm đứt của nó một cọng tóc bà cũng không nỡ.

Nhưng sau khi nhận một gậy của cha Ngô sau lưng Ngô Oánh Oánh liền cảm thấy một trận bỏng rát, Ngô Oánh Oánh không tự chủ oa một tiếng khóc lớn, cô ta một bên úy khuất một bên thở gấp nói: "Ba, sao người lại đánh con? Con cũng khó chịu lắm... Người sao không đi cấm mấy cái video trên mạng kia, lại ở trong này đánh con?"

"Nếu ta cấm được, đã cấm từ sớm!" Cha Ngô lớn giọng mắng lại.

Con trai con gái nhà mình đều bị lộ chuyện xấu, phản ứng đầu tiên của ông là cấm chiếu những cái video kia, nhưng mà ông cấm được sao? Bây giờ internet phát triển rộng rãi, chỉ cần một chút thông tin đã có thể truyền đi khắp nơi, dù có cấm cũng không được, cơ bản có người không cho ông cấm.

"Bà đừng can tôi." Thấy con gái cứng đầu không hiểu lý lẽ, này giờ vẫn cố nén giận, cha Ngô nổi nóng, hất mạnh tay của vợ mình ra nói: "hôm nay tôi phải đánh chết đứa con gái bất hiếu này."

Mẹ Ngô triệt để bị dọa sợ, nhưng sức của cha Ngô lớn, bà không tài nào kéo ông được. Mẹ Ngô nước mắt rùng rùng nhảy tới ôm Ngô Oánh Oánh vào lòng nói: "Ông muốn đánh thì đánh tôi trước đi, ông đánh chết tôi đi, tôi không muốn sống! Con gái của tôi bị oan ức như vậy, ông là đồ máu lạnh lại còn muốn đánh nó."

Ngô Oánh Oánh cũng rất úy khuất, trong lúc nhất thời hai mẹ con ôm nhau khóc thành một đoàn.

"Bà, bà, bà cứ nuông chiều nó đi, nó sớm hay muộn cũng bị bà chiều hư!" Cha Ngô ném mạnh cây gậy vào góc tường, suy sụp ngồi xuống ghế.

Nếu như năm đó ông chịu dạy dỗ con bé một chút thì tốt biết mấy.

"Ba." Biết mình không bị bệnh gì, Ngô Ngôn Tín đã khôi phục mấy phần lí trí: "Người đàn ông đó không phải là Tả Trí Viễn sao? Để hắn cưới chị, là được rồi. Với lại, con nghe nói công ty của Tả gia cũng rất khá, nếu chị có thể chiếm được cổ phần trong tay bọn hắn, vậy thì càng tốt, ba người nghĩ thử xem?"

Cha Ngô đau đầu dựa vào ghế nói: "Con gọi điện cho Tả gia đi."

Ngô Oánh Oánh với mẹ Ngô cùng nín khóc, mẹ Ngô cũng biết được tâm tư của con gái mình, lúc trước chuyện Ngô Oánh Oánh định hạ được bà cũng biết, nhưng nếu Ngô Oánh Oánh thuận lợi gả vào Tả gia, tương đương với làm bà chủ Tả, kia cũng không sai.

Ngô Oánh Oánh vốn đã có ý định này, bây giờ cô ta và Tả Trí Viễn đã gao nấu thành com, với lại cũng không biết ai tung video của hai người lên mạng,

Tà Trí Viễn muốn bác bỏ cũng không làm được.

Người nghe máy mà mẹ của Tà Trí Viễn.

Ngô Ngôn Tín đi thẳng vào vấn đề, kể hết sự tình lại một lần sau đó mới nói: “Ý của tôi là để cho chị tôi với Tà Trí Viễn mau chóng kết hôn, bác xem, có phải nên gấp mặt để trao đổi không, hai nhà chúng ta định trước thời gian?”

“Trao đổi chuyện gì chứ?” Mẹ Tà Trí Viễn giọng nói bén nhọn: “Ta thấy Ngô gia các người thật ghê tởm, nghĩ muốn được gả vào nhà họ Tà ư? Trí Viễn con ta vừa mất cái gì thứ con gái lẳng lơ của mấy người? Cậu cũng không đái một bãi nước tiểu mà soi thử cả nhà các người có dạng gì.”

“Còn có.” Giọng điệu mẹ Tà Trí Viễn càng thêm chanh chua: “Nhanh chóng mang con gái của các người đến bệnh viện kiểm tra một chút, cũng không biết trên người có dính AIDS hay không, lại mang tai hoa cho con ta.”

Nói xong, mẹ Tà Trí Viễn cúp máy, mặc cho Ngô Ngôn Tín có gọi lại, Tà gia cũng không chịu nghe máy.

“Lây bệnh cho Tà Trí Viễn.” Mặt Ngô Oánh Oánh lúc xanh lúc trắng, từ nhỏ đến lớn cô ta chưa bao giờ bị ai trắng trợn mắng mình như vậy.

Mẹ Ngô là người truyền thống, căn bản chính là một tiểu bạch hoa trong nhà kính. Cũng chưa thấy chuyện như vậy bao giờ, nhất thời á khẩu không trả lời được, chỉ là trên mặt đỏ rực chứng tỏ bà đang tức giận.

Ngô Ngôn Tín gọi không được cho Tà gia, nhanh chóng gọi điện thoại cho Tà Trí Viễn.

Tà Trí Viễn bắt máy ngay lập tức, cho dù Ngô Ngôn Tín có không thích người em này, nhưng dù sao cũng là người một nhà, giọng điệu của Ngô Ngôn Tín cũng không quá tốt, lạnh lùng mở miệng nói: “Tà Trí Viễn, Chuyện của chị gái tôi, anh có phải nên chịu trách nhiệm hay không?”

“Cậu nói là chuyện của Ngô Oánh Oánh?” Giọng điệu của Tà Trí Viễn vẫn trước sau như một bình tĩnh, thong dong.

Nghe thấy Tà Trí Viễn không phủ nhận, mọi người bên Ngô gia nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chuyện đó bản thân tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc.” Tà Trí Viễn nói: “Ảnh tượng của tôi đối với Ngô tiểu thư cũng rất tốt.”

Có hi vọng phải không? Ngô Oánh oánh nở một nụ cười nhẹ, trên mặt mẹ Ngô cũng hiện ra một ít vui mừng.

Chỉ có người người đàn ông nhận ra được sự khác thường, Ngô Ngôn Tín lo lắng ngắt lời Tà Trí Viễn nói: “Ý của nhà chúng tôi là vấn đề đã đóng thuyền, chúng tôi cũng không truy cứu, anh mau chọn ngày tốt cưới chị của tôi.”

“Việc này...” Giọng điệu Tà Trí Viễn vẫn ôn hòa như cũ: “Không phải nên tìm đương sự sao? Các người tìm tôi làm gì?”

Ngô Oánh Oánh mơ hồ: “Đúng vậy, đó không phải em với anh sao?”

“Làm thế nào có chuyện đó được?” Tà Trí Viễn nói: “Người trong công ty của tôi đều biết, tôi bởi vì chuyện tình của Mục tiểu thư trước đó mà đau khổ sa sút tinh thần, Ngô tiểu thư cô không cần lại nói xấu tôi, lần này coi như quen biết nên tôi không truy cứu, cũng hi vọng Ngô tiểu thư có thể cùng người đàn ông trong video kết thành vợ chồng.”

Ngô gia đã không còn giá trị lợi dụng, hẳn cũng không cần thiết phải dính lấy Ngô Oánh Oánh nữa.

“Anh không định thừa nhận đúng không?” Ngô Ngôn Tín hiểu được suy nghĩ của Tà Trí Viễn.

“Nếu là tôi làm, tôi nhất định sẽ thoái mái thừa nhận. Nhưng nếu người đó không phải tôi, vì sao tôi phải nhận thau nước bẩn này?” Âm thanh của Tà Trí Viễn tuy nhu hòa nhưng lại làm cho người ta cảm giác chính trực.

Đương nhiên đó là chỉ cảm giác của người đối diện, còn người Ngô gia nghe thấy, tất cả bọn họ đều cảm giác như nuốt phải Hoàng Liên(*), miệng nói không nên lời.

(*) Là một loại thuốc Bắc có vị rất đắng.

“Anh nói người đàn ông bị che mặt kia không phải mình?” Ngô Ngôn Tín uy hiếp nói: “Nếu như tung video gốc ra, anh nghĩ như thế nào?”

“Cho dù là các người đăng, người đó đàn ông đó cũng không phải là tôi.” Tà Trí Viễn bình tĩnh đáp.

“Video clip.” Cha Ngô cảm thấy được tình huống không thích hợp. Tà Trí Viễn tự tin như vậy, khẳng định rất tự tin.

“Video clip...” Ngô Oánh Oánh xoa nước mắt, chạy về phía máy tính của mình, chạy được một nửa, Ngô Oánh Oánh trật chân, ngã trên mặt sàn.

Cha Ngô càng buồn bực, rống to giọng như muốn làm sập cả nóc nhà: “Video đâu?”

“Video con... Tà Trí Viễn bảo con xóa rồi!” Chính cô ta cũng cảm thấy xấu hổ khi làm cái đoạn video này, Tà Trí Viễn vừa nói xóa cô ta liền xóa bỏ hết. Hơn nữa, Tà Trí Viễn còn dùng phần mềm từ xa điều khiển máy tính của cô ta.

Tà Trí Viễn nói là sợ số liệu bị phục hồi, sẽ gây bất lợi cho cô ta.

Khi đó trong lòng Ngô Oánh Oánh như được bồi mật, Cho nên, bây giờ cô ta mới phát hiện, không có video, ngược lại đối với cô ta là một loại uy hiếp.

Tà Trí Viễn lúc này mới ho một tiếng nói: “Nếu tôi không phải là đương sự, như thế tôi cũng hiểu được cảm giác của các người đối với vị nam chính trong video kia phải nói rất đáng giận. Còn nếu đương sự là tôi, chỉ có thể nói một câu xin lỗi, tôi không hy vọng mình có một hôn lễ mặc danh kì diệu như vậy, càng không hi vọng mình vô duyên vô cớ hứng trọn vết bẩn này, thật xin lỗi không thể giúp được gì cho các người. Đúng rồi, bây giờ toàn bộ cuộc nói chuyện tôi đã ghi âm, hi vọng các người về sau sẽ buông Trường Hải tôi, như vậy mọi người sau này vẫn là bạn bè, đúng không?”

Ngô Ngôn tin vốn định mắng, nhưng lại nhớ Tà Trí Viễn còn đang ghi âm, chỉ có thể nén giận mà tắt điện thoại.

“Ba... Ba con nhớ ra rồi, Mục Giai Nhan có đoạn video.” Ngô Oánh Oánh đột nhiên bừng tỉnh nhìn về cha mình.

“Sao cô ấy có được?” Ngô Ngôn Tín nhíu mày nhìn về phía Ngô Oánh Oánh.

“Chị, chị không muốn cô ta đính hôn với Tà Trí Viễn, nên kí gửi video kia qua cho Mục Giai Nhan.” Ngô Oánh Oánh nhìn Ngô Ngôn tin nói: “Lại nói, em không phải cũng không muốn Mục Giai Nhan đính hôn, sao bây giờ lại nhìn chị như vậy?”

Ngô Oánh Oánh nói xong lại ưỡn khuỷu, trừng mắt nhìn Ngô Ngôn tin: “Nếu không phải các người một tên hai tên đều thích Mục Giai Nhan chị cần gì phải làm như vậy? Hôn nữa, Mục Giai Nhan hôm trước bị mọi người phát hiện...”

“Là do Giai Nhan bị hãm hại.” Ngô Ngôn Tín khinh miệt liếc mắt nhìn Ngô Oánh Oánh: “Vói lại, tất cả mọi người đều biết Tà Trí Viễn ép buộc Mục Giai Nhan, chị tính cái gì? Chị bảo quyền rũ ai, nói trắng ra là thấp kém, lại nói, chuyện của Mục Giai Nhan cũng không tới mức bị hơn mười triệu người biết được như chị...”

Ngô Ngôn tin còn chưa nói xong, đã bị mẹ Ngô tắt một cái.

“Có người nói vậy với chị mình à?” Trong mắt mẹ Ngô hiện lên một tia không tia quang mang. Oánh Oánh nói không sai, Ngô Ngôn tin đã bị tiểu yêu tinh Mục Giai Nhan kia mê hoặc tâm trí rồi.

Ngô Ngôn Tín nghiêng mặt qua một bên: “Nếu không phải chị cứ không cho Mục Giai Nhan sắc mặt tốt, thì bây giờ tôi với cô ấy không phải đã thành đôi rồi sao? Ngược lại tiện nghi cho Tà Trí Viễn.”

“Vói cái tính lẳng lơ của Mục Giai Nhan, cái đức hạnh câu tam đáp tứ, em nghĩ mình với cô ta có khả năng thành đôi như thế nào? Em cho là mình nắm giữ được cô ta sao?” Bị em trai của mình khinh bỉ như vậy, Ngô oánh Oánh triệt để mất lí trí.

“Ngậm hết miệng lại!” Nhìn ba người âm ỉ thành một đoàn trước mắt, cha Ngô rốt cuộc nhin không được cảm hết đồ trên tay mình ném xuống sàn nhà.

Toàn thân cha Ngô đều run run, giống như rất tức giận, lại giống như bởi vì sắp không nhin phát bệnh.

“Đề ta điện cho Mục lão gia từ bên kia thử.” Cha Ngô mặt như tro xám.

Lúc đó, Mục Uẩn Ngao đang kéo Mục Giai Âm đi câu cá.

“Ông Mục gần đây sức khỏe có tốt không?” Cha Ngô cực kì khách khí hỏi.

“Người già rồi, cơ thể ngày càng thoái hóa, tốt thế nào được?” Mục uẩn Ngao cười hỏi: “Như thế nào hôm nay lại nhớ tới lão già tôi đây?”

Mục Giai Âm im lặng ở một bên nghe.

“Mục lão khách khí.” Cha Ngô chỉ cảm thấy thái độ này của Mục Uẩn Ngao thật sự quá mơ hồ không rõ ràng: “Chỉ là hôm nay tôi quả thật có một việc nhờ ông.”

“Có chuyện gì mà ông già tôi có thể giúp được cơ chứ?” Mục Uẩn Ngao kinh ngạc nói: “Ông nói.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Chín Trăm Nghìn Bán Đi Công Ty (2)

“Thật ra thì cũng chính là chuyện của con gái tôi.” Cha Ngô nói: “Ông có thấy đoạn video trên mạng không?”

“Tôi là một ông già, làm gì biết những thứ công nghệ cao như thế, ngày hôm qua tôi cùng với cháu gái tôi câu cá ở ngoại ô thành phố, hai chúng tôi đều không biết ông nói chuyện gì, làm sao vậy?” Mục Uẩn Ngao hỏi.

Cha Ngô ngần ngừ: “Có người nào gửi một cái băng ghi hình đến nhà ông không?”

“Không có...” Mục Uẩn Ngao dừng lại chốc lát mới nói: “Ông xem tôi thật là đãng trí, quên mất, nhờ cháu gái nhắc nhở tôi mới nhớ tới.”

...Từ nãy đến giờ Mục Giai Âm luôn cố gắng biến mình thành phong cảnh.

Còn chuyện ông nội đột nhiên dừng lại câu nói, sau đó lại tỏ vẻ hiểu ra vấn đề, thật sự cô hoàn toàn không biết gì!

“Mấy tuần trước, có người gửi cái băng ghi hình cho cháu gái tôi.” Mục Uẩn Ngao thở dài: “Đó là một bộ phim kinh dị, tên là Lòi nguyên hay gì đó? Cháu gái tôi nhát gan, bị dọa sợ, suốt một tuần đó sắc mặt đều không tốt. Cũng không biết chuyện này là ai làm, quá thất đức.”

Khỏe miệng Mục Giai Âm khẽ mỉm cười, ông nội đang vòng vo mắng khéo nhà họ Ngô sao?

Cha Ngô ngần ngừ, hốt hoảng nói: “Ồ, vậy có thể là tôi hiểu lầm, ông Mục cứ tiếp tục câu cá, tôi cúp điện thoại trước.”

“Ừ, có chuyện cứ việc tìm tôi.” Mục Uẩn Ngao cười híp mắt, để điện thoại xuống.

“Tại sao ông không cầu người ta giao ra video?” Mẹ Ngô bắt mẫn nói. Cha Ngô hoàn toàn chỉ là thăm hỏi đôi câu đơn giản, cái gì cũng chưa hỏi rõ đã cúp điện thoại.

“Cha, cha nên gọi cho Mục Giai Nhan mới đúng.” Ngô Oánh Oánh nói.

Ngô Ngôn Tín phóng ánh mắt như dao về phía Ngô Oánh Oánh.

“Giao cái rắm” Cha Ngô suy sụp ngồi trên ghế sa lon, cả người vô lực: “Bà cảm thấy chuyện này nếu không có Mục Uẩn Ngao bày mưu tính kế, Mục Giai Nhan dám cả gan làm như thế? Cô ta sao có thể làm chuyện này vừa chu đáo vừa nhanh chóng như vậy?”

Mẹ Ngô cả kinh vội vàng nói: “Vậy ông còn không mau cầu xin Mục Uẩn Ngao giao ra video?”

“Cầu xin?” Cha Ngô ném điện thoại tới bên chân của mẹ Ngô, nói: “Lúc còn trẻ Mục Uẩn Ngao là một tên xảo quyệt, nay già rồi, cũng đã tu thành tính rồi, chuyện này chính là ông ta làm, ông ta sao có thể giao ra đây? Giao ra không phải là ông ấy tự nhận tội sao?”

Mẹ Ngô ngần ngừ, nhìn điện thoại nằm dưới chân mình, nói lầm bầm: “Tại sao lại không thể bảo ông ta giao ra? Chúng ta không nói là ông ta làm chuyện này thì được rồi?”

Nhưng mẹ Ngô cũng không có can đảm gọi điện thoại cho Mục Uẩn Ngao.

Đột nhiên Ngô Oánh Oánh cảm thấy trời đất mù mịt, té xỉu ở trên đất.

Bên hồ.

Mục Giai Âm xấu bụng cười: “Ông nội, ông cũng thật biết gạt người.”

Lúc Mục Uẩn Ngao gạt người, trên mặt còn mang theo nụ cười ôn hòa, giống như đang nói chuyện thông thường.

“Nhưng mà ông nội, tại sao ông muốn che mặt Tả Trí Viễn? Còn tốn hơi sức lớn như vậy khiến Quyền Thiệu Viêm tìm đến quân đội được trang bị kỹ thuật tối cao giao tiếp với anh ta?” Chẳng lẽ ông nội coi trọng Tả Trí Viễn sao?

“Tả Trí Viễn biết chuyện này.” Mục Uẩn Ngao cười sờ đầu Mục Giai Âm nói: “Hiện tại không cần thiết đắc tội nhà họ Tả, huống chi, chị và em con đều có quan hệ rất tốt với Tả Trí Viễn, vì chuyện này mà gây thù thật không đáng.”

“Chị hai biết Tả Trí Viễn?” Mục Giai Âm càng thêm nghi ngờ, đột nhiên cô nhớ tới lúc ở bệnh viện, giữa trưa chị hai dẫn Tả Trí Viễn tới.

“Biết.” Mục Uẩn Ngao nghiêm túc nói: “Giai Âm, Tả Trí Viễn không phải dễ đối phó, trong ba chị em con, chỉ có con không có giao tình với Tả Trí Viễn. Ông nội giao video này cho con, nếu như có một ngày Tả Trí Viễn gây bất lợi cho nhà chúng ta, con hãy dùng video này uy hiếp cậu ta.”

Hôm nay Tả Trí Viễn ở trước mặt mọi người phủ nhận mình là nam chính trong video, nếu như có một ngày video gốc này bị tung ra, như vậy Tả Trí Viễn sẽ bị cho là đồ mua danh trục lợi. Cái này đối với người coi trọng danh tiếng như Tả Trí Viễn nhất định là chuyện không thể chịu được.

“Con biết rồi.” Mục Giai Âm trịnh trọng gật đầu một cái.

“Còn có một việc.” Mục Uẩn Ngao có chút hơi khó nói: “Chân Phó Dương sắp trở lại phải không?”

“Dạ, nhiều nhất là một tuần nữa.” Mục Giai Âm nói: “Mấy ngày trước anh ấy nhắn tin cho con nói khi anh ấy về sẽ gửi tin nhắn báo con biết.”

Mục Uẩn Ngao sáng tỏ: “Con muốn đi đón cậu ta?”

Mục Giai Âm có chút ngượng ngùng nói: “Lúc trước, anh ấy trở về con đều ra sân bay đón.”

“Nhưng trước kia con chưa có lập gia đình, lần này thì khác: “Mục Uẩn Ngao ân cần dạy bảo: “Con đi đón cậu ta, Quyền Thiệu Viêm sẽ nghĩ sao? Hơn nữa, Giai Âm, con hẳn là biết Chân Phó Dương thích con.”

“Con biết rõ, con lần này đi đón anh ấy chính là muốn nói rõ mọi chuyện.” Mục Giai Âm có chút chán nản: “Dù sao anh ấy vẫn luôn chăm sóc con...con mới kết hôn, có những chuyện nhân tín hay điện thoại đều không thể nói rõ ràng, con muốn gặp mặt nói rõ.”

Mục Uẩn Ngao gật gật đầu nói: “Gặp mặt nói cũng tốt, nhưng mà Giai Âm con nhớ giải quyết cho dứt khoát. Nhất là chuyện tình cảm, tuyệt đối đừng nhất thời mềm lòng.”

Mục Giai Âm gật đầu, chuyển ánh mắt sang nơi khác.

Mục Uẩn Ngao trầm mặc một hồi, mới nhìn cái bụng đã hơi nổi lên của Mục Giai Âm hỏi: “Hiện tại tình huống đứa bé như thế nào?”

“Vô cùng tốt.” Nói đến đứa bé, trên mặt Mục Giai Âm hiện lên một nụ cười nhàn nhạt: “Bác sĩ nói có thể là đứa con trai, nhưng vì đứa bé còn quá nhỏ nên không thể khẳng định. Đợi hơn bốn tháng là có thể xác định giới tính thai nhi.”

Về mặt Mục Uẩn Ngao hưng phấn: “Tin tức tốt như vậy tại sao con không nói sớm chứ? Con trai thật tốt, chuyện nói dối tông đường là tâm bệnh của ông nội Quyền đó, giờ thì an tâm rồi. Con có biết cái đầu của ông già thất học đó rất là cổ hủ, nhiều năm qua chính phủ tuyên truyền bảo là sinh nam sinh nữ đều giống nhau, vậy mà ông ấy vẫn không thay đổi cái tư tưởng trọng nam đó.”

Lúc trước ông còn lo lắng ngộ nhờ Giai Âm sinh ra con gái thì lão già kia cả ngày sẽ bám chặt, động viên Giai Âm cùng Thiệu Viêm sinh tiếp một đứa. Đến lúc đó lỡ Quyền Duệ Tân trở mặt với Quyền Thiệu Viêm thì thật không xong.

“Ông nội, ông đừng kích động.” Nhìn ông nội chuẩn bị gọi điện thoại báo cho Quyền Duệ Tân, Mục Giai Âm vội vàng ngăn cản nói: “Bây giờ còn chưa có xác định, lỡ đến lúc khám lại là con gái thì làm sao?”

“Là con gái thì ông ta không cần à?” Mục Uẩn Ngao không để ý sự phản đối của Mục Giai Âm tiếp tục bấm điện thoại: “Trước hết để cho ông ấy vui mừng một chút.”

“Đừng.” Mục Giai Âm vẫn còn cố gắng đến cuối cùng: “Ngộ nhờ là con gái, ông nội Quyền sẽ thất vọng lắm.”

Vậy không bằng đừng cho ông hi vọng.

“Không có việc gì, coi như cho ông ấy rèn luyện trái tim.” Mục Uẩn Ngao vô tư nói.

Mục Giai Âm cảm thấy cô ngửi được nồng nặc mùi vị hả hê.

Quả nhiên, lúc Quyền Duệ Tân biết tin này, âm thanh vui mừng tràn ngập cả hồ nước.

Sau đó, Quyền Duệ Tân còn huyền thuyên dặn dò Mục Giai Âm rất nhiều việc cần chú ý. Mục Giai Âm đau khổ, nhiều lần muốn nhắc nhở Quyền Duệ Tân, hiện tại đứa bé còn chưa phát triển hoàn chỉnh, chưa thể khẳng định là con trai.

Nhưng mà nghe Quyền Duệ Tân hưng phấn như thế, Mục Giai Âm cũng không tiện làm ông mất hứng.

Quên đi, dù sao bác sĩ nói khả năng lớn sẽ là con trai.

Đối lập với sự vui mừng bên Mục Giai Âm, nhà họ Ngô như cũ là một bầu không khí trầm đạm.

Bọn họ đầu tư một khối tài sản khổng lồ vào điện ảnh cũng bị ảnh hưởng.

Nhà họ Ngô vốn gửi gắm hi vọng cao vào bộ phim này, cũng tại vì bốn diễn viên chính đều gặp chuyện không may, nhà họ Ngô không tiếp tục ôm hi vọng, ngược lại chỉ là ngóng nhìn bộ phim này không thua lỗ là tốt rồi.

Bộ phim vừa đưa ra thị trường thì có không ít người phát hiện nội dung bộ phim này tại sao lại tương tự bộ phim ăn khách mấy ngày nay đến vậy? Mặc dù có một số chi tiết khác nhau nhưng nội dung chính lại không có bất kỳ thay đổi nào.

“Muốn đập lên đầu anh đây?” Đồng Lê Triệu thấy bộ phim này tại rạp chiếu phim, khóe miệng hiện lên ý cười bất cần đời. Anh còn không có gặp qua người nào dám giẫm ở trên bả vai anh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chín Trăm Nghìn Bán Đi Công Ty (3)

Sau đó không lâu, dưới sự chỉ bảo của Đồng Lê Triệu, một bộ phim hài rất bốc lửa ra đời.

Đĩ nhiên bộ phim này được sửa đổi từ bộ phim mới ra của nhà họ Ngô.

Đồng Lê Triệu không có sửa đổi nội dung của bộ phim, nhưng Đồng Lê Triệu lại tăng thêm vô số lời thuyết minh và phụ đề. Thế cho nên mỗi khi xuất hiện một hình ảnh sẽ có một con vịt hiện lên giải thích: “Dựa vào sự sáng suốt, nhìn xa trông rộng của tôi, tôi phát hiện, cảnh này là bọn họ chế lại, đúng vậy, nhân vật chính chỉ là giết nhiều hơn một người mà thôi, đoạn này nhất định là chế đấy!”

Đĩ nhiên còn có rất nhiều giải thích thú vị khác.

Dân mạng đều khen ngợi con vịt thật sự rất đáng yêu, không ít người đều hỏi thăm, rốt cuộc là ai mà lại có tài châm chọc như vậy? Đây không phải là trí tuệ của một người, đây là thành quả mà Đồng Lê Triệu đã dốc lòng chuẩn bị.

Bộ phim được tăng thêm phần giải thích này hay hơn bộ phim của nhà họ Ngô nhiều.

Bộ phim ngắn trên chỉ mới xuất hiện trên mạng một ngày mà thôi, lượt vào xem cũng đã vượt qua ba chục triệu. Còn phòng bán vé của nhà họ Ngô càng thêm ế ẩm. Bởi vì Đồng Lê Triệu mà không ít rạp chiếu phim trực tiếp từ chối phát hình bộ phim này.

Danh tiếng nhà họ Ngô ngày càng xấu.

Không nói đến đạo đức bại hoại của các diễn viên trong công ty, rõ ràng bộ phim này là đạo lại phim của người khác. Hơn nữa, còn đạo phim một cách trắng trợn. Bọn họ thật sự coi ông chủ bộ phim gốc đều là ngòi không à?

Vì vậy, hầu hết mọi người đều cổ động Đồng Lê Triệu đi kiện cái công ty đã ăn cắp bản quyền phim của anh. Còn công ty giải trí của Đồng Lê Triệu hầu như bị chen chúc đến đông nghẹt.

Ngay cả nhóm diễn viên đóng bộ phim ăn khách này cũng có đông đảo lượng người hâm mộ. Tất cả mọi người đều đề nghị công ty kiện vụ bản quyền phim. Cuối cùng, không phụ sự mong đợi của mọi người, Đồng Lê Triệu cũng đi làm thủ tục pháp luật chuẩn bị cho vụ kiện sắp tới.

Hiện tại cha Ngô rất nhức đầu.

Ngô Oánh Oánh gây ra cục diện rối rắm còn chưa có dọn dẹp xong thì con trai ông lại gây ra chuyện, hơn nữa, đây còn là chuyện liên quan đến danh tiếng của công ty.

Bởi vì bộ phim này mà nhà họ Ngô liên tục bị gièm pha.

Thí dụ như chuyện khấu trừ tiền lương của diễn viên, thù lao đóng phim..., còn có chuyện lấy trộm kịch bản của người khác mà không trả tiền...

Đồng Lê Triệu còn chưa có thừa kiện thì trước đó vài biên kịch có chút danh tiếng trong nghề đã kiện bọn họ lên tòa án. Lúc này, cha Ngô không muốn mọi chuyện phức tạp thêm, nên không thể làm gì khác hơn là lựa chọn giảng hoà, chẳng qua lại phải mất một khoản tiền bồi thường lớn để có thể giảm bớt tiếng xấu cho công ty của bọn họ.

Cha Ngô tức giận liên tiếp vài ngày cũng không có ngủ, ông vốn vẫn luôn coi trọng con trai mình, nhưng giờ khắc này ở trong mắt của cha Ngô con trai chính là đứa phá của.

Chuyện bộ phim càng ngày càng nghiêm trọng, buổi sáng, nhà họ Ngô nhận được thông báo tòa án gửi đến. Công ty của Đồng Lê Triệu đã chính thức kiện lên tòa án.

“Con xem con gây ra chuyện gì này.” Cha Ngô chỉ vào lệnh gọi của tòa án đang nằm trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Lập Gia Đình Chân Phó Dương Tai Nạn Xe Cộ (1)

“Các anh là ai? Muốn làm cái gì?” Người lạ làm sao có thể xông vào trong nhà mình?

“Ngô thiếu gia thuê chúng tôi tới trông ông, ông không được bước ra căn phòng này một bước.” Vệ sĩ bên phải nói.

Ngô thiếu gia, đương nhiên cũng chỉ có Ngô Ngôn Tín.

“Nó muốn làm cái gì?” Ba Ngô miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, “Cậu để cho tôi đi ra ngoài, tôi mới là nhất gia chi chủ, tôi sẽ trả cho cậu tiền thù lao gấp đôi.”

Nhưng, hai tên vệ sĩ kia căn bản là bất vi sở động, chỉ làm tròn bốn phận chặn ở trước cửa.

Không biết bao lâu, Ngô Oánh Oánh và mẹ Ngô hai người hoảng hốt lo sợ chạy tới.

“Ba, ba mau quản lý em con,” Ngô Oánh Oánh khóc nói, “Em con muốn gả con cho một tên ngốc.”

“Tên ngốc nào?” Ba Lâm ngăn người. Ở đâu ra một tên ngốc chứ?

“Nói là người thành phố Z,” mẹ Ngô khóc hết hơi, nếu là chồng mình bà chết coi như xong, con trai lại có thể tính kế chị gái mình như vậy, “Cậu ta chẳng những đàn độn mà còn một người có địa vị cao bị liệt nửa người.”

Người con trai kia là cháu trai được sủng ái nhất nhà họ Cao thành phố Z, kết quả ba năm trước chơi nhảy dù, không cẩn thận rơi từ trên dù xuống, mặc dù giữ được tính mạng. Nhưng chẳng những đụng dấn đòn, còn bị liệt nửa người, nay cũng chỉ là treo ngược một mạng mà thôi.

Gia đình đứng đắn hoàn toàn không có ai chịu gả cho anh ta, gả cho anh ta chẳng phải là gieo họa cho con gái sao? Hơn nữa, anh ta là cháu trai, trên anh ta còn có hai anh trai kế thừa di sản đâu rồi, gả cho anh ta chính là tiền sắc hai bên đều không vẹn toàn.

Do đó, người nhà này tìm kiếm vài năm đều không có kết quả.

Lần này, Ngô Ngôn Tín chủ động dâng chị gái mình ra.

Mặc dù tuổi Ngô Oánh Oánh so với thiếu niên kia lớn hơn vài tuổi, chỉ có điều nữ hơn ba, ôm gạch vàng. Người nhà đó cũng không ngại, quan trọng là Ngô Oánh Oánh đáng đáp cũng tốt, hoàn toàn có thể lấy được. Hơn nữa, bọn họ ra giá cao cũng chỉ là hợp tác với nhà họ Ngô, mục đích cuối cùng hai bên đều có lợi, tất cả hoàn toàn đối với bọn họ đều có lợi.

Người nhà đó đương nhiên là đồng ý rồi.

Nhưng mẹ Ngô và Ngô Oánh Oánh làm sao có thể đồng ý chuyện này?

“Hoang đường!” Ba Ngô tức giận nói. Nếu như trước kia Ngô Ngôn Tín và Ngô Oánh Oánh gây chuyện, cùng lắm cũng kết luận là vấn đề tác phong, vô si một chút, dùng câu còn trẻ không hiểu chuyện thì cũng trôi qua. Nhưng làm ra chuyện bán con gái cầu vinh, điều đó có nghĩa là bị ngàn người chỉ, vạn người mắng. Đây là vấn đề đạo đức.

“Ba, ba đi nói một câu với em trai con đi.” Ngô Oánh Oánh khóc nói, “Hiện tại chúng ta không liên lạc được với người khác.”

Sáng sớm thức dậy, bọn họ bị ép giao ra điện thoại di động, điện thoại trong nhà cũng bị cắt. Càng không biết Ngô Ngôn Tín từ đâu thuê nhiều vệ sĩ canh giữ họ 24/24h không gián đoạn.

“Ngô thiếu gia nói khi ngài thức dậy, để cho tôi đem mấy phần văn kiện cho ngài.” Một vệ sĩ nói xong cầm mấy chục trang giấy trên tay giao cho ba Ngô. Phần lớn văn kiện là bản sao hợp đồng.

Ba Ngô vừa mới cầm lấy, ánh mắt lập tức dựng lên.

Mà càng về sau ba Ngô dịch càng nhanh, cho tới khi dịch xong toàn bộ, ba Ngô cũng không để ý đến trước mặt mình còn có vài người ngoài bất động như núi, cũng không để ý bản thân bị mắt mặt trước mặt vợ con, ba Ngô trực tiếp đặt mông ngồi trên mặt đất.

“Xong rồi, xong rồi, hoàn toàn xong rồi.” Ba Ngô lẩm bẩm.

“Sao vậy? Ông làm sao vậy?” Mẹ Ngô không biết nguyên do, đưa tay đẩy bả vai ba Ngô.

“Bà còn có mặt mũi hỏi tôi sao?” Ba Ngô nói xong ném toàn bộ mười mấy trang giấy trên tay lên người mẹ Ngô nói, “Tự bà nhìn đi.”

Mép giấy vô cùng sắc bén, thậm chí có vài tờ cắt đứt tay mẹ Ngô, mẹ Ngô quay đầu nhìn lại, vội vàng nhặt lên xem.

“Bà nuôi dưỡng được một đứa con tốt!” Ba Ngô dùng dùng nổi giận nói.

“Gọi con làm gì?” Ngô Ngôn Tín đứng trước cửa lớn, bên cạnh bị một đám vệ sĩ vây quanh.

Mẹ Ngô lau nước mắt trên mặt, cầm mấy tờ giấy đến bên người Ngô Ngôn Tín hỏi, “Con trai, con thật sự đã bán công ty?”

“Ừ, con định đến thành phố Z phát triển.” Ngô Ngôn Tín hào phóng thừa nhận.

“Cho nên, em muốn bán chị đi?” Ngô Oánh Oánh chỉ vào bản thân, chất vấn Ngô Ngôn Tín.

“Đưa con trai nhà họ Cao kia được cưng chiều, chị gả đi không cần lo ăn lo mặc,” Ngô Ngôn Tín nói, “Tôi giúp chị tìm một chỗ tốt, chị còn hung dữ nhìn tôi như vậy sao?”

“Con trai,” mẹ Ngô khóc lóc kể lể, “Con bán công ty đi cũng đã đành, nhưng con không thể hại chị con như vậy, con bé là chị của con.”

Mẹ Ngô không còn biện pháp nào kéo tay Ngô Ngôn Tín nói, “Con trai, con nghe lời mẹ nói, có được không?”

“Không được,” Ngô Ngôn Tín mặt không thay đổi rút tay mình ra, “Lúc này mẹ mới cảm thấy con là con trai của mẹ. Qua nhiều năm như vậy, mẹ đối với con có được nửa phần của chị hay không? Có lẽ mẹ cũng chỉ có một người con gái là chị mà thôi.”

“Chẳng lẽ mẹ không muốn đối xử tốt với em sao?” Ngô Oánh Oánh vừa nghe Ngô Ngôn Tín thái độ kiên quyết nói, nhất thời cũng nóng nảy, “Là bản thân em luôn bắt chước ba hoa tâm trên gheo phụ nữ mới làm cho mẹ đau lòng! Bây giờ em còn muốn bán chị đi, Ngô Ngôn Tín, chúng ta thật sự là người một nhà sao?”

“Đúng vậy, cho nên chị mới có thể tạo ra giá trị tốt cho tôi.” Ngô Ngôn Tín hai tay cầm trong túi, trên mặt mang theo vẻ đắc ý lên lầu.

Mà toàn bộ ba người dưới lầu đều bị vệ sĩ chặn lại nên không đuổi kịp Ngô Ngôn Tín.

Qua một hồi lâu, dưới lầu bắt đầu bộc phát tiếng cãi vã thật lớn.

Ba Ngô, mẹ Ngô, Ngô Oánh Oánh ba người âm ỹ một trận, mỗi người đều cảm thấy mình bị uất ức, tuyệt đối không ai nghĩ tới vì hành vi của mình mà chịu trách nhiệm.

Ba Ngô nhìn vợ và con gái điên cuồng, rốt cuộc hạ quyết tâm, lúc buổi tối đến gặp Ngô Ngôn Tín nói muốn có vé máy bay trở về nước Mỹ. Lúc này, ông hạ quyết tâm không bao giờ quay về đây nữa.

Trong mắt Ngô Oánh Oánh đầy sự độc ác.

Cô thật sự không nghĩ ra là tại sao, Tả Trí Viễn làm sao có thể phủ nhận quan hệ của bọn họ, trước kia lúc cô nói muốn cùng Tả Trí Viễn kết hôn, rõ ràng lúc đó Tả Trí Viễn quay lại mỉm cười với cô.

Hơn nữa, không ngờ Ngô Ngôn Tín là người như vậy, hẳn lại có thể muốn bán cô đi, chỉ vì giúp hắn có được một chút lợi ích.

Ngô Oánh Oánh đang tức giận, đột nhiên một vệ sĩ đi vào trong nhà.

Trong tay vệ sĩ cầm một cái điện thoại di động nói, “Tiểu thư Mục Giai Nhan muốn nói chuyện với cô.”

Nói chuyện? Khoe khoang sao? Ngô Oánh Oánh nói, “Cút, tôi không tiếp!”

Nhưng vệ sĩ chỉ cầm điện thoại đứng ở một bên, giọng Mục Giai Nhan từ trong điện thoại truyền đến điềm đạm giống như thanh âm của tiểu bách hoa bình thường, “Cô không tiếp điện thoại của tôi, là sợ tôi bỏ đá xuống giếng sao? Nói thật, tôi cũng không phải là người như vậy.”

Mục Giai Nhan nói, “Tôi chỉ có chút tình hình thực tế muốn nói cho cô biết.”

Khỏe miệng Mục Giai Nhan lộ ra một nụ cười có chút u ám, ngày đó trong bữa tiệc sinh nhật Quyền Thiệu Viêm, cô trang điểm thật xinh đẹp muốn gặp Quyền Thiệu Viêm. Nhưng còn chưa nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm, cô lại gặp Đồng Lê Triệu trước.

Nhưng mà Đồng Lê Triệu không một lời thô tục sỉ nhục cô từ đầu đến chân, nói co so với ri đá cũng không bằng. Đáng giận là Đồng Lê Triệu nói nhiều câu tăng bốc Mục Giai Âm, giống như Mục Giai Âm là tiền nữ trên trời.

Nhất định là Mục Giai Âm và Đồng Lê Triệu quan hệ thân thiết, Mục Giai Âm bày mưu tính kế Đồng Lê Triệu tới sỉ nhục cô.

Đáng tiếc, cô vẫn không thể nói cho Quyền Thiệu Viêm biết. Đồng Lê Triệu là anh em tốt của anh, nhất định anh tin tưởng Đồng Lê Triệu chứ không tin cô. Hơn nữa, một khi nói, nói không chừng ở trong mắt Quyền Thiệu Viêm cô chính là người gây thị phi.

Tối hôm đó lúc sắp rời đi, thật vất vả cô mới gặp được Quyền Thiệu Viêm. Nhưng Quyền Thiệu Viêm ngay cả mí mắt cũng chưa từng nâng lên, đáp cô chính là một câu cút. Nhất định là Mục Giai Âm, Hướng Tinh, Đồng Lê Triệu bọn họ trước mặt Quyền Thiệu Viêm nói xấu cô.

Bọn họ chính cô như vậy, cô làm sao có thể nuốt xuống con tức này?

Nụ cười Mục Giai Nhan phát ra càng u ám, “Đoạn video lần này là do chị ba tôi tung ra ngoài, tôi nói cho cô biết, lúc ấy ông nội tôi không phát hiện đoạn video, ông nội tôi cho là tôi mở phim kinh dị cho ông, các cô gọi điện thoại cho ông nội tôi là một sai lầm.”

Đương nhiên Mục Uẩn Ngạo nghĩ nhà họ Ngô gọi cho ông là tổ giác chuyện của Mục Giai Nhan, hơn nữa còn khiến bản thân Mục Giai Nhan cẩn thận hơn, không cần nhà họ Ngô ở nơi nào đó lỡ miệng nói ra.

Ngô Oánh Oánh oán hận cắn răng, cô chỉ biết gọi điện thoại cho Mục Giai Âm, ba ba đúng là đồ ngu xuẩn!

“Cô còn nhớ chuyện lần đó thiếu chút nữa cô đã hại chị ba tôi sanh non không?” Giọng Mục Giai Nhan nghe qua có vài phần không để ý, lại có vài phần mỉa mai dụ dỗ, “Nhưng chị ba tôi nhớ rất rõ đấy, cho nên, chuyện video lần này do chính chị ba tôi làm. Nếu tôi có bản gốc, tôi cũng muốn giúp đỡ, đáng tiếc, tôi không có bản gốc, băng ghi hình cô gửi đến tất cả đều bị chị ba tôi cầm đi.”

“Tại sao cô phải giúp tôi? Quan hệ giữa hai chúng ta cũng không tốt,” Ngô Oánh Oánh cảnh giác nói.

Nhưng Ngô Oánh Oánh lại nắm chặt nắm tay, Mục Giai Âm!

“Cô có biết vì sao tôi không muốn đính hôn với Tả Trí Viễn không?” Mục Giai Nhan thấy Ngô Oánh Oánh đã cắn câu, hài lòng thối thối móng tay mới làm buổi sáng nói, “Bởi vì Tả Trí Viễn nói cho tôi biết là anh ta thích chị ba tôi, tôi đoán là, lúc trước Tả Trí Viễn lên giường với cô, sau lại hủy thành danh của cô tất cả mọi chuyện đều là ý tưởng của chị ba tôi. Trái tim chị ba tôi rất nhỏ, cô nghĩ hại chết đứa con của chị ấy, dĩ nhiên chị ấy ghi hận rồi. Đứa bé kia là công cụ để chị ấy đứng vững trong nhà họ Quyền, nếu lúc trước không vì thế lực nhà họ Quyền, chị ba tôi đã sớm kết hôn với Tả Trí Viễn rồi.”

Mục Giai Nhan hào hứng bùng bùng nói, “Tôi đoán, không chừng đứa nhỏ trong bụng chị ấy chính là của Tả Trí Viễn, nếu không Tả Trí Viễn đối xử ác độc với cô như vậy đâu, rõ ràng đã xảy ra quan hệ nhưng lại không thừa nhận, còn uy hiếp người nhà cô nói trắng ra chuyện chấn động của anh ta trên mạng cũng âm thầm phui xuống, cô nói có phải không?”

Lúc nói lời này trong miệng Mục Giai Nhan mang theo một chút tiếc hận.

Trước đây cô từng hỏi thử ông nội, cô nói ngộ nhờ đứa bé trong bụng chị ta không phải của Quyền Thiệu Viêm, ngộ nhờ đến lúc đó nhà họ Quyền trách tội xuống nhà bọn họ thì làm sao?

Cô nhớ rõ lúc đó ông nội rất ngạc nhiên nhìn cô nói, làm sao có thể đứa nhỏ không phải của Quyền Thiệu Viêm chứ?

Khi đó cô còn ra vẻ úp úp mở mở nói, đêm đó kết hôn nếu mang thai liền đường như có chút không có khả năng.

Khi đó ông nội khá vui vẻ cười, mắt muốn híp thành một đường rồi, khi đó ông nội đã nói, cái này gọi là duyên phận.

Sau đó dưới sự truy hỏi của cô, ông nội mới thần thần bí bí nói cho cô một chuyện, còn dặn cô không được nói cho người khác biết. Sau không bao lâu biết Mục Giai Âm mang thai, Quyền Duệ Tân cũng có chút không tin. Lúc này đây mang thai liền hình như có chút kỳ quái. Có phải đứa bé kia là của người khác không?

Khi đó, Quyền Duệ Tân còn thúc giục cháu trai tiến hành giám định DNA của thai nhi. Quyền Duệ Tân hỏi qua bác sĩ, lúc thai nhi còn ở trong bụng cũng có thể tiến hành giám định DNA, nhưng có một chút phiền toái mà thôi.

Khi đó, Quyền Thiệu Viêm thế mà tương đối thẳng thắn lưu loát cự tuyệt đề nghị của Quyền Duệ Tân. Sau đó, Quyền Thiệu Viêm mới nói, trước đó Mục Giai Âm vẫn là xử nữ, nhất định đứa bé kia là của anh mà cũng chỉ có thể là của anh.

Lúc này Quyền Duệ Tân mới yên tâm, nhưng mà sau đó trong nhiều việc Quyền Thiệu Viêm cũng không vui vẻ nhìn Quyền Duệ Tân.

Lúc ấy Mục Giai Nhan nhớ rõ ông nội còn đặc biệt nghiêm túc dặn dò cô, trước mặt Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối không thể hỏi vấn đề này. Bằng không Quyền Thiệu Viêm tức giận, có khuyên anh cũng không được.

Về mặt Mục Giai Nhan tiếc hận, Mục Giai Âm ở nước ngoài một thời gian dài như vậy, như thế mà vẫn còn là một xử nữ chứ? Thật đáng tiếc.

Nhưng chuyện riêng tư đó, Ngô Oánh Oánh cũng không có khả năng biết.

“Tôi muốn gọi điện thoại cho Tả Trí Viễn.” Ngô Oánh Oánh nhấn mạnh nói.

Vệ sĩ kia ngay cả cô cũng không để ý đã trực tiếp đi ra khỏi cửa phòng.

Ngô Oánh Oánh đợi rất lâu, lúc nghe được trước cửa truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, Ngô Oánh Oánh mới nhanh chóng vọt tới cửa.

Lúc đang nhìn Ngô Ngôn Tín đi tới, Ngô Oánh Oánh vội vàng nói, “Em để chị gọi điện thoại cho Tả Trí Viễn đi mà.”

“Tả Trí Viễn có tốt như vậy không? Các chị một người hai người đều yêu anh ta?” Ngô Ngôn Tín quay đầu cười, hào phóng cầm lấy điện thoại di động của mình, quơ quơ trước mặt Ngô Oánh Oánh, sau đó lại bấm số gọi Tả Trí Viễn.

Nhưng, Tả Trí Viễn không bắt máy.

Ngô Ngôn Tín lại rất kiên nhẫn gọi hai ba cuộc điện thoại vẫn như cũ không ai bắt máy. “Thấy rõ chưa?”

Nhìn bộ dạng đau khổ của Ngô Oánh Oánh, Ngô Ngôn Tín cũng khá tiêu sái nói, “Tôi đi đây.”

Ngày mai sẽ đi thành phố Z, xem ra về sau cũng sẽ rất ít tới thành phố A, đêm nay anh nên hưởng thụ các mỹ nữ ở thành phố A một chút. Xoay người, Ngô Ngôn Tín đã lái xe chạy nhanh vào giữa dòng xe như nước xa hoa trụy lạc.

Con người Ngô Oánh Oánh vẫn không tập trung, sau nửa ngày Ngô Oánh Oánh mới phun ra ba chữ, “Mục Giai Nhan.”

Thật sự xem cô là ngu ngốc sao?

Mục Giai Âm ở nước ngoài, yêu đương với Tả Trí Viễn cái rắm. Nhưng thật ra từ trước đến nay Mục Giai Nhan và Tả Trí Viễn dây dưa không rõ, cô hại Mục Giai Âm thì thế nào, Mục Giai Nhan ở thành phố A không có chỗ dựa, còn có thể truy cứu cô hay sao?

Ngược lại Mục Giai Nhan, cô nghĩ trăm phương ngàn kế vẫn còn nhường Mục Giai Âm. Nhưng hại đứa bé trong bụng Mục Giai Âm, nhất định Quyền Thiệu Viêm sẽ không bỏ qua cho cô! Lúc này Mục Giai Nhan muốn nhìn cô chết còn muốn đẩy cô vào đường cùng.

Nhưng mà trong lời nói Mục Giai Nhan nói ngược lại không sai, nhất định Tả Trí Viễn bị người khác uy hiếp mới đối xử với cô như vậy, tuyệt đối nhất định là Mục Giai Nhan không thì còn có ai! Nghĩ đến danh dự của cô bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, nghĩ đến khả năng cô bị gả cho tên tàn phế ở thành phố Z kia, đột nhiên giờ phút này Ngô Oánh Oánh hận không thể cầm dao đâm chết Mục Giai Nhan.

Còn có Ngô Ngôn Tín, nhất định Ngô Ngôn Tín không biết gì bị Mục Giai Nhan mê hoặc nên mới có thể đối với cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Lập Gia Đình Chân Phó Dương Tai Nạn Xe Cộ 2

Bên trong phòng.

Trưa mai, Chân Phó Dương sẽ trở lại, Mục Giai Âm đã xác định cô phải đi gặp Chân Phó Dương. Nhưng Mục Giai Âm vẫn còn có chút thấp thỏm vì ngày mai cũng là ngày Quyền Thiệu Viêm đi công tác về, lỡ như bị Quyền Thiệu Viêm bắt gặp thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới đó, Mục Giai Âm gọi điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm.

Bởi vì chênh lệch múi giờ, bây giờ bên này còn là buổi trưa, nhưng bên Quyền Thiệu Viêm cũng đã là mười một giờ đêm rồi.

“Anh đã ngủ chưa? Vậy em cúp điện thoại.” Mục Giai Âm nghe giọng nói của Quyền Thiệu Viêm mang theo vẻ buồn ngủ, thầm mắng mình không cẩn thận. Mới vừa rồi cô nghĩ bây giờ là thời gian ăn cơm của Quyền Thiệu Viêm nên mới có ý gọi điện thoại, kết quả lại quên chuyện chênh lệch múi giờ.

“Đừng cúp, anh nhớ em lắm.” Trong giọng nói của Quyền Thiệu Viêm còn mang theo vài phần lười biếng của người đang ngủ bị đánh thức.

Mặc dù có chút ngủ gật, thế nhưng anh lại không bỏ được cuộc gọi của cô.

Mặt Mục Giai Âm có chút hồng: “Em cũng nhớ anh.”

Đôi môi Quyền Thiệu Viêm khẽ nhếch lên trên. Hiện tại nghe được Mục Giai Âm nói câu nói này không thể nghĩ ngờ là một chuyện vô cùng ấm lòng.

“Chiều nay anh sẽ trở về, ngoan, ở nhà chờ anh.” Trong giọng nói Quyền Thiệu Viêm mang theo vui vẻ rất rõ ràng.

Tâm trạng thấp thỏm của Mục Giai Âm cũng không khỏi tốt hơn nhiều: “Quyền Thiệu Viêm, buổi sáng em mới đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ xác định đứa bé là con trai.” Mục Giai Âm nhỏ giọng nói: “Chuyện này em còn chưa cho ông nội của em và anh biết đâu.”

“Ừ, còn em thì sao? Thân thể em như thế nào, ăn cơm trưa chưa?” Quyền Thiệu Viêm phản ứng nhàn nhạt, theo anh con trai hay con gái đều như nhau. Nhưng đoán chừng ông nội sẽ vui mừng đến vài ngày.

“Ăn rồi.” Trong giọng nói của Mục Giai Âm lộ ra vẻ ngọt ngào: “Quyền Thiệu Viêm, hôm nay em sờ đứa bé, cảm thấy hình như đứa bé bồng nhúc nhích.”

“Áo giác đi.” Quyền Thiệu Viêm phân tích rất lý trí: “Mấy ngày trước lúc gặp bác sĩ, bác sĩ không phải đã nói giai đoạn này đứa bé dù có mấy thai cũng rất khó cảm nhận được.”

Mục Giai Âm soi mói: “Anh cũng nói là rất khó, rất khó lại không có nghĩa là không có.”

“Phải, em nói cũng đúng.” Quyền Thiệu Viêm lên tiếng.

“Anh có muốn nói vài câu với con không?” Mục Giai Âm vuốt bụng, ngọt ngào hỏi Quyền Thiệu Viêm.

Nói chuyện? Quyền Thiệu Viêm cau mày: “Anh không lời nào để nói. Vẫn là hai chúng ta nói chuyện đi.”

... Đây là lời mà người làm cha nên nói sao? Mục Giai Âm không thuận theo, đặt điện thoại trên bụng nói: “Nhanh lên một chút, nói chuyện với con trai của chúng ta!”

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu, tốn sức suy tư thật lâu. Rất rõ ràng hiện tại đứa con nhà mình có hình thành ý thức hay chưa đều không thể xác định, nói chuyện với con không phải phí công sao? Nhưng bên kia, Mục Giai Âm lại đang chờ, rất lâu sau đó Quyền Thiệu Viêm mới nói: “Con trai, ta là ba con.”

“Tốt lắm, nói xong.” Quyền Thiệu Viêm rất máy móc nói.

“Đây tính là cái gì vậy? Chào hỏi con trai sao?” Mục Giai Âm dờ khóc dờ cười. Dầu gì Quyền Thiệu Viêm cũng nên nói một tiếng, con trai, ba rất nhớ con, con mau ra đời... các loại.

Nhưng mà, chỉ một lát sau, Mục Giai Âm mới vui mừng nói: “Quyền Thiệu Viêm, đứa bé mới vừa đá em.”

“Áo giác?” Quyền Thiệu Viêm lại nhìn ra bên ngoài, Mục Giai Âm có phải nên đi ngủ hay không?

“Thật sự, Quyền Thiệu Viêm!” Mục Giai Âm nói: “Bụng của em mới vừa căng lên một chút.”

Mục Giai Âm thật cao hứng, Quyền Thiệu Viêm cười nhẹ nói: “Ngày mai, anh trở về tự mình xem.”

Mục Giai Âm nghĩ đến lần đầu tiên và lần thứ hai đứa bé máy thai đã bị Quyền Thiệu Viêm bỏ lỡ, không khỏi bủn rủn nói: “Ban đầu anh còn nói là một năm nhiều nhất đi công tác một tuần, nhưng bây giờ anh đã đi công tác mấy lần rồi? Thời gian sớm đã vượt qua một tuần.”

“Gần đây có mấy vụ án tương đối lớn, vượt qua là tốt rồi.” Quyền Thiệu Viêm nói: “Ban đầu em rất không vui khi anh cứ ở nhà, tại sao bây giờ lại nghĩ như thế?”

Ban đầu là ban đầu. . . . . Ai bảo lúc trước Quyền Thiệu Viêm có tiếng xấu bên ngoài đây?

Hơn nữa, ban đầu cô lại không thương Quyền Thiệu Viêm. Hiện tại. . . . . Không giống nhau chứ sao.

Mục Giai Âm khe khẽ hừ một tiếng, nghĩ đến ngày mai Quyền Thiệu Viêm có lẽ còn có nhiệm vụ, Mục Giai Âm liền muốn cúp điện thoại.

Trước khi cúp điện thoại, Mục Giai Âm đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, “Quyền Thiệu Viêm em nói cho anh một chuyện, anh đừng tức giận.”

“Em lại đi gặp Đàm Tân Kinh?” Quyền Thiệu Viêm theo bản năng nói.

“Đúng vậy.” Giọng Mục Giai Âm mang theo vài phần ngạc nhiên, Quyền Thiệu Viêm thật là liệu sự như thần.

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm bỗng nhiên từ ôn hòa biến thành âm trầm, không trách được những ngày qua hai mí mắt anh cứ nhảy. Thì ra là bởi vì chuyện này: “Lại gặp mặt? Ừ?”

Chỉ từ cuối cùng mơ hồ có mùi vị uy hiếp.

“Em là vạn bất đắc dĩ thôi.” Nghe được Quyền Thiệu Viêm không vui, Mục Giai Âm tranh thủ thời gian giải thích nói: “Em là xin anh ấy giúp đỡ.”

Mục Giai Âm nghĩ đến mấy ngày trước nghe được một chuyện, vội vàng nhỏ giọng nói cho Quyền Thiệu Viêm.

Chuyện này là Mục Ngọc Trác nhắc tới.

Tạm thời Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác sống tại một căn hộ ở thành phố A, bên nhà tổ Mục gia vẫn luôn không có tìm đến, hàng ngày hai người bọn họ sống vô cùng bình thản. Chỉ là thỉnh thoảng Mục Giai Âm sẽ để cho bọn họ tới nhà cô ở.

Mấy ngày gần đây Quyền Thiệu Viêm không có nhà, hiển nhiên Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác cũng ở chơi lâu hơn vài ngày.

Có một ngày, Mục Giai Âm vốn định làm cơm tối đơn giản là món cơm rang trứng, nhưng trong nhà lại không có trứng gà, Bạch Tự Di liền chủ động đi xuống lầu mua.

Khi không có mẹ ở bên cạnh nhìn, Mục Ngọc Trác chớp đôi mắt tò mò nhìn Mục Giai Âm hỏi: “Chị, chị là vô tình gặp được chủ tịch hả?”

Lúc ấy Mục Giai Âm sững sốt một chút mới nói: “Chị chỉ vô tình gặp được, tại sao muốn nói chị là chủ tịch?”

Cô miễn cưỡng có thể xem như vô tình gặp được chủ tịch tương lai. . . . . Nhưng mà Mục Ngọc Trác là từ địa phương nào “tuệ nhãn biết anh hùng” nhìn ra cô có khí chất chủ tịch?

“Em cũng chỉ tình cờ nghe Mục Uẩn Lễ nói.” Nhắc tới Mục Uẩn Lễ, Mục Ngọc Trác liền liếc mắt xem thường. Ngay sau đó liền xấu hổ gãi gãi đầu nói: “Chị, năm đó thỉnh thoảng em sẽ đi ra ngoài trộm gì đó của nhà người ta, nhiều nhất là trộm nhà Mục Uẩn Lễ, có một lần khi em bò vào phía dưới phòng Mục Uẩn Lễ, nghe được Mục Uẩn Lễ nói Mục Uẩn Ngạo nơi đó có thể có công ty, em lại vô tình gặp được chị đi làm ở đây, mới hoài nghi, chị có thể là chủ tịch.”

“A, đúng rồi chị, em còn mơ mơ hồ hồ nghe được bọn họ nói cái gì Mục Uẩn Ngao phát bệnh tim tử vong...” Mục Ngọc Trác nói: “Cho nên, ông nội Uẩn Ngao đã chết rồi sao?”

Mục Giai Âm lắc đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến một ít chuyện. Lúc ấy cô và Đàm Tân Kinh cũng đều không có điều tra người trong nhà, càng không có nghĩ tới những thân thích bản đại bác cũng không tới “Bà con xa”.

“Em còn nghe được cái gì?” Mục Giai Âm cấp thiết mà hỏi.

Mục Ngọc Trác không biết tại sao Mục Giai Âm lại nóng vội như thế với cái vấn đề này, liền tỉ mỉ suy nghĩ một chút mới nói: “Lúc đó em đặc biệt sợ bị phát hiện, Mục Uẩn Lễ đánh người rất lợi hại vì vậy em một lòng muốn vội vàng bỏ trốn về, cho nên cũng không có cẩn thận nghe. Nên không nghe thấy cái gì nữa.”

Mục Giai Âm có chút thất vọng, tiếp tục hỏi: “Em có nhớ chuyện đó xảy ra cách đây bao lâu không?”

“Em không nhớ rõ thời gian.” Mục Ngọc Trác gãi gãi đầu nói: “Khoảng mấy tháng trước thôi.”

Mục Giai Âm hướng dẫn từng bước: “Rốt cuộc mấy tháng? Ngọc Trác, em tốt nhất suy nghĩ kĩ một chút, chuyện này đối với chị rất quan trọng.”

Đối với chị Giai Âm rất quan trọng sao? Mục Ngọc Trác cẩn thận tự hỏi: “Có thể trước một tháng khi chị nhận em? Dù sao sẽ không vượt qua ba tháng, có khả năng là một hai tháng thôi.”

Mục Ngọc Trác thật sự là nhớ không nổi quá nhiều, Mục Ngọc Trác có chút ảo não, sớm biết chị Giai Âm cần nội dung cuộc nói chuyện đó như vậy, lúc đó cậu nhất định phải nhớ thời gian, còn có nội dung cụ thể của cuộc nói chuyện.

Nhưng mà những thứ này cũng đủ để Mục Giai Âm cảnh giác.

Mục Giai Âm kể lại tất cả mọi chuyện cho Quyền Thiệu Viêm mới nói: “Anh có nhớ ngày đó ông nội em bệnh tim tái phát. . . . . Em vẫn luôn hoài nghi có thể là có người giết.”

Thăng thẩn mà nói. . . . . Cô cảm thấy chuyện của mình làm, hẳn không đủ chạm tới ranh giới cuối cùng trong lòng ông nội. Cả đời ông nội ở trong chính trường lăn lộn, sóngto gió lớn gì chưa từng thấy qua, kiếp trước ông nội cứ như vậy chết đi, cô vẫn luôn rất hoài nghi.

“Anh nói xem, chuyện của công ty rất bí ẩn, ngay cả em ông nội đều không nói cho, tại sao chú sẽ biết? Hơn nữa chú còn nhắc tới chuyện bệnh tim của ông nội em, em cảm thấy có chút kỳ hoặc, sau đó em nhờ Đàm Tân Kinh theo nhánh này đi thăm dò.” Mục Giai Âm đột nhiên cười cười nói: “Kết quả, Đàm Tân Kinh tra xét chừng mấy ngày nhưng không tra được gì, dưới con nóng giận anh ấy đến thẳng nhà chú em trộm một lần, cái gì quý bảo hiểm, mấy vi tính cũng không bỏ qua cho. Ngay cả đồ cưới của bác gái em anh ấy cũng không tha.”

Những thứ đó đang để ở trong ga-ra tại nhà, cô không dám để cho những thứ này ra ánh sáng, một khi ra ánh sáng, không phải liền xác định chuyện ăn trộm này là cô làm sao?

Quyền Thiệu Viêm không lên tiếng, nghe qua Mục Giai Âm rất hài lòng với Đàm Tân Kinh?

Mặc dù anh thừa nhận. . . . . Không hổ là người anh bồi dưỡng, làm việc rất có phong cách của anh.

“Nhưng mà lần này thật đúng là tìm được một ít đồ vật.” Mục Giai Âm nói: “Một trong các tủ bảo hiểm ngoại trừ chứa vàng, còn cất giấu vài bản giấy tờ. Trong đó có một bản giấy tờ có thông tin của chị hai em, chị hai đã cho chú năm trăm vạn.”

“Em hoài nghi chị hai em?” Quyền Thiệu Viêm hỏi.

“Có một chút.” Bây giờ cô như chim sợ nả, dù sao Quyền Thiệu Viêm cũng hiểu biết cô, Mục Giai Âm không che giấu chút nào nói: “Hơn nữa, chị hai hẳn là không có nhiều tiền như vậy, anh nói xem chị hai có phải thu hồi lộ hay không?”

Hiện tại quốc gia kiểm tra nghiêm khắc, ngộ nhờ tra ra được, có thể bọn họ cũng không giúp được chị hai.

Mấy ngày nay Mục Giai Âm vẫn luôn thấp thỏm, có nên nói cho ông nội biết chuyện này hay không?

Nhưng lỡ như tiền kia là chị hai tự mình kiếm được, như mua cổ phiếu hay đầu tư buôn bán gì đó... Chuyện này truyền đi lại ảnh hưởng quan hệ của cô và chị hai, hơn nữa bên kia chú lại hoài nghi cô. Chú vốn là du côn vô lại nổi tiếng trong giới, dây dưa vào, chính cô đều cảm thấy sợ sợ.

Ấn tượng duy nhất của Quyền Thiệu Viêm về Mục Giai Thu chính là hôm sau khi anh kết hôn, ở ngoài phòng bệnh, Mục Giai Thu mấp mề đề nghị anh ly hôn với Mục Giai Âm. Sau chuyện này, anh đối với Mục Giai Thu chỉ còn có chán ghét.

Chỉ tiếc mấy người Hàn Từ Kiên không có nghe cuộc đối thoại của Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm.

Nếu không, nhất định bọn họ có thể tương đối khẳng định với Quyền Thiệu Viêm.

Quan hệ của Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Thu. . . . . Không, phải nói là quan hệ của Mục Giai Thu và Quyền Thiệu Viêm chính là Mục Giai Thu

thích Quyền Thiệu Viêm. Chuyện như vậy bọn họ đều nhìn ra, chỉ có Quyền Thiệu Viêm cho tới bây giờ đều thờ ơ với phụ nữ mới không hiểu được.

Lại nói, hiện tại chỉ có duy nhất hai người phụ nữ vào được mắt Quyền Thiệu Viêm.

Một người là Hường Tinh, tất cả mọi người đều cảm thấy người này rất đặc biệt, thế cho nên Quyền Thiệu Viêm đã không cách nào bỏ qua ánh sáng của cô ấy.

Một người khác là Mục Giai Âm . . . . .Nguyên nhân vẫn còn đang nghiên cứu.

Ba người Hàn Tử Kiên sẽ tùy thời báo cáo tình huống cho mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Té Xỉ Trong Thang Máy Và Cơ U Tứ

Chân Phó Dương chợt đưa tay, kéo Mục Giai Âm vào trong ngực của anh. Chỉ là dùng sức quá mạnh, thân thể Chân Phó Dương không giữ được thăng bằng, thiếu chút nữa thì ngã nhào trên đất. Chân Phó Dương đành cần chặt môi lại lôi kéo Mục Giai Âm xoay nửa vòng, để cho thân thể anh đưa lưng về phía xe, cuối cùng cũng giữ được thăng bằng.

Mục Giai Âm chưa hoàn hồn, lại trọn to mắt lần nữa, vốn là đứng thẳng mặt xe, đột nhiên lại xoay về hướng Đông Nam. Mà Chân Phó Dương có thể bị đụng trúng thất lưng.

Không thể... Chân của Chân Phó Dương cũng là vì cô mà què, nếu lưng anh lại bị thương, vậy thì tiền đồ của anh xong rồi.

Mục Giai Âm nghĩ tới điều này, thân thể hành động trước ý thức, cô đột nhiên đưa tay hung hãn đẩy Chân Phó Dương ở phía trước mình ra. Mà chính cô cũng vì né tránh không kịp nên bị đuôi xe nhẹ nhàng sát qua.

Xe đột nhiên đâm vào cột đèn đường, tiếng thủy tinh vỡ vụn phát ra thật lớn, còn có tiếng kính hô và kêu đau của những người khác.

Mục Giai Âm bị xe kia đụng một chút, có lẽ là nhẹ, nhưng đối với cô vẫn là đau tới tâm can.

Cô cúi đầu nhìn bắp đùi mình đang chảy đầy máu tươi.

Mục Giai Âm đưa tay sờ sờ trên đùi theo bản năng, máu đỏ tươi, còn mang theo hơi nóng nhất thời dính trên bàn tay trắng nõn của cô.

“Giai Âm, em làm sao vậy?” Chân Phó Dương vội vàng xông lên, máu giữa hai chân cô nhất thời làm cho anh cảm thấy hô hấp căng thẳng. Chân Tư Hân đã nói với anh là Mục Giai Âm yêu thích đứa bé này bao nhiêu... Anh không thể, không thể vì mình mà hại đến cô.

Chân Phó Dương vội vàng cúi xuống bế Mục Giai Âm từ trên mặt đất lên, trực tiếp đi về phía sau chiếc xe kia.

Ngô Oánh Oánh bị đụng xe, cũng không phải chỉ một mình Mục Giai Âm bị thương.

Sau khi cúp điện thoại, Quyền Thiệu Viêm mới nói với Lưu Duệ, “Mang toàn bộ băng ghi hình gần sân bay hôm nay tới cho tôi, bắt người đụng Mục Giai Âm cho tôi, tôi muốn tự mình tra hỏi cô ta.”

Toàn bộ mọi người trên máy bay đều liếc mắt nhìn.

Bọn họ biết Mục Giai Âm là vợ của thủ trưởng.

Hơn nữa còn đang mang thai.

Bọn họ còn biết người vợ này là bảo bối của thủ trưởng, trong ví tiền đều là ảnh của Mục Giai Âm.

Hiện giờ Mục Giai Âm bị đụng, nhìn sắc mặt Quyền Thiệu Viêm, tuyệt đối không phải bị đụng một cái bình thường, sẽ không phải là... Đứa bé xảy ra chuyện gì chứ?

Lưu Duệ không dám hỏi nhiều, đáp một tiếng, đã đi gọi điện thoại dặn dò thủ hạ đi làm việc. Mà đồng thời, Lưu Duệ cũng biết được hôm nay Mục Giai Âm đã xảy ra chuyện gì.

Băng ghi hình rất nhanh được mang lại đây, Quyền Thiệu Viêm nhìn băng ghi hình, vẻ mặt cũng không có thay đổi gì, chỉ là toàn thân lại càng lạnh hơn, làm cho người xung quanh đều không tự giác kéo chặt quần áo.

Những người ngồi bên cạnh liếc mắt thấy băng ghi hình trước mặt Quyền Thiệu Viêm

Vốn bị xe đụng là Chân Phó Dương, nhưng Mục Giai Âm lại dùng sức xoay người lại, đẩy Chân Phó Dương ra xa, bởi vậy mà bị chậm trễ, Mục Giai Âm mới bị đụng vào...

Người nọ còn mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm mấp máy môi, hình như đang nói ba chữ Chân Phó Dương

Người nọ không dám nhìn lâu, bây giờ đáng vẻ của thủ trưởng thật sự là quá đáng sợ. So với đám tội phạm bỏ trốn thì anh còn đáng sợ hơn gấp trăm lần.

Khi thuốc tê dần dần hết hiệu lực thì Mục Giai Âm tỉnh lại.

Hạ thân đau đớn khó chịu.

Mục Uẩn Ngao, Quyền Duệ Tân và Chân Phó Dương ngồi bên cạnh giường nhìn cô.

Chân Phó Dương cách xa một chút, hình như không có can đảm tới đây. Thấy Mục Giai Âm tỉnh lại, Chân Phó Dương cuối cùng cũng yên tâm.

“Đứa bé?” Mục Giai Âm đưa tay sờ sờ, thì cũng không nói ra lời nữa.

Ban đầu sờ thấy máu trên đùi mình thì cô cũng biết là chuyện gì xảy ra. Thật ra thì cô không nên ôm hy vọng.

“Con còn trẻ, đứa bé còn có thể có.” Mục Uẩn Ngao che giấu đau thương trong mắt, ân cần nhìn Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, bây giờ con cảm thấy thân thể thế nào? Khó chịu không? Muốn ăn cái gì?”

Quyền Duệ Tân có chút áy náy, bị Mục Uẩn Ngao đá một cái, Quyền Duệ Tân mới nói, “Giai Âm, con đừng nghĩ lung tung, đứa bé chắc chắn sẽ lại có.”

Mục Giai Âm không biết nên nói cái gì, sau một hồi lâu mới nói, “Ông nội, con muốn một mình yên lặng một chút. Mọi người về đi, ở đây có y tá chăm sóc cho con là được rồi.”

“Được rồi, Giai Âm chúng ta về trước, có việc gì thì gọi cho chúng ta.” Mục Uẩn Ngao xoa đầu Mục Giai Âm, giúp Mục Giai Âm đắp chăn lại, mới đi ra ngoài.

“Giai Âm, anh đi mua một ít thức ăn cho em.” Chân Phó Dương cũng đứng lên nói,

“Em ngủ trước đi.”

Mục Giai Âm mệt mỏi gật đầu.

Bây giờ đầu óc cô là một mớ hỗn độn, nhưng hết lần này tới lần khác mọi chuyện lại ủa về trong đầu cô, cô muốn tránh cũng không tránh thoát.

Bây giờ Mục Giai Âm cũng không muốn nói chuyện, Chân Phó Dương hiểu rõ, anh chỉ có thể chờ Mục Giai Âm nói muốn mượn bờ vai anh, để cho cô có thể dựa vào.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Quyền Duệ Tân mới trầm mặt xuống, trùng mắt với Chân Phó Dương.

Mục Uẩn Ngao trầm mặt, suy nghĩ một hồi lâu mới nói, “Phó Dương... Dù sao đi nữa cảm ơn con đã cứu Giai Âm.”

Tuy rằng Chân Phó Dương cũng gián tiếp hại đứa con trong bụng của Mục Giai Âm.

“Cảm ơn cái gì?” Quyền Duệ Tân ra khỏi phòng bệnh, nói chuyện cũng tùy ý, “Nếu không phải vì cứu nó, đứa bé trong bụng Giai Âm có thể gặp chuyện không may sao?”

Chân Phó Dương cười cười xin lỗi nói, “Cháu đi thang bộ xuống trước, không quấy rầy các ông.”

Mục Uẩn Ngao gật đầu, nhưng trên mặt không có ý cười.

Lúc đi xuống bậc thang, Chân Phó Dương còn nghe thấy Quyền Duệ Tân oán giận nói, “Mỗi lần Giai Âm gặp chuyện không may đều là vì cậu ta...”

Sắc mặt Chân Phó Dương khề trở nên cứng đờ, trong ánh mắt lại đầy khổ sở. Nếu anh có thể sớm nhận ra Mục Giai Âm muốn đẩy anh ra, anh nhất định không để cho chuyện đó xảy ra như vậy. Cho dù chính anh bị thương thì như thế nào?

Dù sao, anh sớm đã là một phế nhân.

Chờ Chân Phó Dương đi xa, Mục Uẩn Ngao mới cau mày liếc Quyền Duệ Tân nói, “Ông đừng có hếch mũi lên mặt, nếu không có Chân Phó Dương cứu Giai Âm, Giai Âm ngay cả mạng sống cũng không còn.”

“Tôi đây không biết chuyện này, tôi đây chỉ biết là Giai Âm vì cứu Chân Phó Dương mà bị thương.” Quyền Duệ Tân lớn tiếng nói, “Ông không có nghe bác sĩ nói như thế nào sao? Từ cung Giai Âm bị tổn thương, sau này mang thai sẽ khó khăn!”

“Ông nhỏ giọng một chút cho tôi,” Mục Uẩn Ngao trừng mắt nhìn Quyền Duệ Tân nói, “Nếu để cho Giai Âm biết chuyện này, tôi không để yên cho ông đâu.”

Ông giục Quyền Duệ Tân đi, chính là sợ Quyền Duệ Tân nói ra chuyện này.

“Tại sao tôi đây lại không thể nói, đó là cháu của tôi đấy.” Quyền Duệ Tân nói xong ánh mắt cũng có chút hồng, “Tôi đây đợi lâu như vậy, mới đợi được một cháu.”

Mục Uẩn Ngao thở dài, mới lại hỏi, “Thiệu Viêm nói ra sao?”

“Không có.” Quyền Duệ Tân lại nói, “Còn có thể nói cái gì?”

Chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm muốn trách tội Mục Giai Âm, Mục Uẩn Ngao nhủ mảy may nghĩ nghĩ, nếu không thì ông ở lại cùng với cô, tránh cho Giai Âm cãi nhau với Quyền Thiệu Viêm, do dự một lát, Mục Uẩn Ngao bỏ qua suy nghĩ này của ông.

Ông mà can dự vào nói không chừng hai người có thể cãi nhau lại càng không tốt, thôi, con cháu tự có phúc của con cháu.

“Trong lúc Giai Âm nằm viện, không được để người nhà của ông tới.” Mục Uẩn Ngao nói với Quyền Duệ Tân.

Đám người nhà họ Quyền đều không hiểu chuyện, ngộ nhờ chọc giận Mục Giai Âm, làm cho cảm xúc của cô không ổn thì xong rồi.

“Người nhà của ông cũng đừng tới đây.” Quyền Duệ Tân oán giận nói, “Nhất là Mục Giai Nhan.”

Giai Âm hoàn toàn là chịu tội thay Giai Nhan, cho đến bây giờ Ngô Oánh Oánh vẫn tưởng rằng người bị cô đụng chính là Mục Giai Nhan.

Ánh mắt Mục Uẩn Ngao trầm xuống, ngược lại gần đây Giai Nhan gây chuyện càng ngày càng nhiều. Hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy, cũng không biết Quyền Thiệu Viêm sẽ đối xử với Mục Giai Âm như thế nào.

Mục Uẩn Ngao nói, “Tôi đã sớm nói qua cho hai đứa nó, Giai Thu vừa mới từ thành phố B về, đang ở nhà trông chừng Giai Nhan.”

“Còn chuyện thân thể của Giai Âm, chỉ có hai người chúng ta biết,” Mục Uẩn Ngao do dự một hồi rồi nói tiếp, “Ông nói cho Thiệu Viêm đi, muốn làm thế nào, phải xem lựa chọn của Thiệu Viêm.”

Đứa bé cũng là vấn đề lớn, nếu như Thiệu Viêm lo lắng về sau không có đứa bé, muốn ly hôn với Giai Âm, ông cũng không ngăn cản. Chỉ là... Về sau ông sẽ coi như Quyền Thiệu Viêm là người xa lạ.

Quyền Duệ Tân cũng đi theo gật đầu nói, “Tôi biết rồi.”

Mục Giai Âm yên giấc chưa được bao lâu, Quyền Thiệu Viêm đã tới rồi.

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm không tốt, Mục Giai Âm đoán rằng nhất định là anh đã biết toàn bộ chuyện xảy ra ở cửa sân bay, bao gồm chuyện cô cứu Chân Phó Dương.

Mục Giai Âm nhìn mặt Quyền Thiệu Viêm mang theo tức giận, yếu ớt nói, “Quyền Thiệu Viêm.”

“Ngày hôm qua em gọi điện thoại cho anh, chính là vì hôm nay muốn ra sân bay gặp người đàn ông kia, trong lòng bất an?” Quyền Thiệu Viêm đút hai tay trong túi quần, lạnh lùng nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm bị lãnh ý trong mắt Quyền Thiệu Viêm nhìn trong lòng cả kinh, sau một lúc lâu mới nói, “Ừ.”

“Quyền Thiệu Viêm, em... Em không biết xảy ra chuyện như vậy...” Mục Giai Âm cố gắng giải thích.

“Tại sao lúc đó lại muốn cứu anh ta?” Quyền Thiệu Viêm đề thấp châm biếm trong miệng xuống, cũng không che giấu được tức giận, “Ngộ nhờ lúc đó chiếc xe kia, biên độ lệch lư của đuôi xe lớn hơn một chút, em cảm thấy em chỉ đơn giản là sinh non sao? Mục Giai Âm, rốt cuộc em có nghĩ tới chúng ta hay không, có để ý tới chính mình hay không? Chân Phó Dương đối với em quan trọng như vậy sao?”

Đó chẳng qua là chuyện xảy ra trong nháy mắt, cô làm sao mà nghĩ được nhiều như vậy?

“Vậy em gả cho anh?” Quyền Thiệu Viêm thân nhiên nói, “Mục Giai Âm, tại sao em lại muốn gả cho anh?”

Mục Giai Âm mở to hai mắt nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm, đột nhiên biết anh đang suy nghĩ gì.

Anh cảm thấy cô với anh sống chung lâu như vậy chỉ là vì báo ân sao?

Cô không phủ nhận ngay từ đầu xác thực là cô có ý nghĩ như vậy, nhưng sau này, nếu không phải là thích, cô có thể cam tâm tình nguyện là nhiều như vậy sao?

Mục Giai Âm không nói chuyện, Quyền Thiệu Viêm cho là cô thừa nhận.

“Vi báo ân.” Quyền Thiệu Viêm lại nói.

Rốt cuộc anh có quan tâm tới suy nghĩ của cô? Đứa bé đã không còn, cô cũng muốn tìm người để an ủi cô, cô càng hy vọng người đó là Quyền Thiệu Viêm!

Nhưng cô đối mặt với Quyền Thiệu Viêm cũng là phủ nhận.

Mục Giai Âm cảm thấy so với lúc vừa mới biết đứa bé không còn thì trong lòng càng đau đớn hơn, “Vâng, là vì báo ân.”

Mục Giai Âm lại nói, “Dù sao cũng không thể phụ yêu thương của anh dành cho em.”

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm từ từ trở nên lạnh hơn.

Mục Giai Âm ngồi trên giường không nói gì, Quyền Thiệu Viêm nhìn chăm chăm cô một hồi mới xoay người rời đi.

“Anh muốn đi sao?” Mục Giai Âm bật thốt lên hỏi theo bản năng.

Nếu... Nếu Quyền Thiệu Viêm nói một câu dịu dàng, cô nhất định sẽ nghe theo.

Quyền Thiệu Viêm cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước ra khỏi phòng bệnh.

Mục Giai Âm hoảng loạn hai giây, vội vàng nhỏ ống tiêm trên tay, đi ra khỏi phòng bệnh.

Quyền Thiệu Viêm không đi thang máy bên cạnh phòng bệnh, ngược lại đi thang bộ. Khi Mục Giai Âm đi tới cửa phòng bệnh, nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm xoay người một cái thì đã biến mất ở cửa cầu thang.

Mục Giai Âm nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng bụng lại đau đớn dữ dội, cô nhịn không được kêu một tiếng.

Nhất định là Quyền Thiệu Viêm muốn rời khỏi bệnh viện, cô dứt khoát vào thang máy đi thẳng xuống lầu một.

Mục Giai Âm cố gắng lấy tay vịn tường, đi vào trong thang máy.

Thang máy từng chút từng chút đi xuống, đầu Mục Giai Âm càng ngày càng choáng váng.

Lúc Quyền Thiệu Viêm xuống đến lầu hai, ngừng bên cạnh cầu thang thật lâu, quay đầu nhìn một chút, mới đi xuống cầu thang một lần nữa. Cảm xúc hiện tại của anh thật sự là không ổn, nếu trở lại phòng bệnh, nói không chừng lại kích động đến Mục Giai Âm.

Có lẽ, không nên trở về.

Khi đến lầu một, Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy một người khiến anh cau mày.

Cơ U tùy ý nhìn Quyền Thiệu Viêm, khóe môi cong lên ý cười dần dần sâu hơn, “Quyền thiếu, đã lâu không gặp.”

Quyền Thiệu Viêm liếc nhìn Cơ U Tử và Cơ U Vũ, nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, định rời đi.

Cơ U Tử lơ đãng, nhẹ nhàng cười cười nói, “Quyền thiếu không vui lắm, thế nào, kiểm tra ra bất lực rồi hả?”

Nói xong, Cơ U Tử còn quang minh chính đại lướt qua nơi nào đó của Quyền Thiệu Viêm.

Thái dương Quyền Thiệu Viêm giật giật, “Muốn bị đánh?”

Suy cho cùng Cơ U Tử gặp Quyền Thiệu Viêm chỉ một lần, nhưng trên mặt Cơ U Tử lộ vẻ cười tà tứ như cũ, ánh mắt tà mị gấp bội.

Cơ U Tử đang định mở miệng, cửa thang máy đột nhiên mở ra.

Cơ U Tử đưa mắt nhìn vào thang máy, thì thấy một người phụ nữ mặc đồ bệnh nhân, tóc đen tán loạn, cuộn mình nằm trong thang máy. Mặt cô gái kia bị che bởi mái tóc, Cơ U Tử không nhìn rõ khuôn mặt của cô, chỉ loáng thoáng nhìn ra được hai tay của cô đang gắt gao đặt trên bụng, trông rất khổ sở.

Cô gái kia không cử động, chắc là ngất đi vì quá đau.

Cơ U Tử cười nhìn cô gái trước mặt, không một chút động lòng.

Cơ U Vũ vừa định đi lên phía trước xem tình hình cô gái kia, một người đàn ông phía sau gấp gáp chạy tới.

Quyền Thiệu Viêm!

Bóng dáng nằm vùi trên mặt đất, khiến cho tim gan Quyền Thiệu Viêm co rút đau đớn.

Đồ ngốc.

Lần đầu tiên Cơ U Tứ nhìn thấy vẻ mặt đau lòng của Quyền Thiệu Viêm.

Cơ U Vũ đã nhìn thấy cô gái được Quyền Thiệu Viêm ôm chặt trong ngực.

Cô gái kia hình như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, gương mặt nhũn nhẽo dần dần buông lỏng, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Quyền Thiệu Viêm.

Cô gái kia rất gầy, sắc mặt tái nhợt, bộ dạng mất quá nhiều máu.

Ngồi quan rất tỉnh táo, đôi mắt của cô nhắm chặt, Cơ U Tứ có chút nhớ nhung tưởng tượng sau khi cô gái này mở mắt thì ánh mắt đó sẽ như thế nào. Cho dù như thế nào, vào lúc này, Cơ U Tứ rõ ràng cảm thấy trái tim anh mềm nhũn.

Cảm giác rất kỳ quái, người điếm đàng đáng yêu hơn cô gái này không phải anh chưa từng gặp qua, nhưng mà, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên trái tim anh đập loạn vì một cô gái.

Chờ Cơ U Vũ nhìn thấy người trong lòng Quyền Thiệu Viêm là ai, rồi cuộc sắc mặt biến đổi. Trước đó không lâu còn nhớ rõ cô ấy, vẻ mặt tinh thần phấn chấn, sắc mặt hồng hào khỏe mạnh Mục Giai Âm nói chuyện phiếm cùng với anh. Tại sao cô ấy lại trở thành như vậy?

Chân Phó Dương mua cháo loãng về đi vào trong bệnh viện khi nhìn thấy Mục Giai Âm trong lòng Quyền Thiệu Viêm thì bước nhanh đi tới trước mặt Quyền Thiệu Viêm, giọng điệu gấp gáp mang theo trách móc hỏi, “Tại sao Giai Âm lại té xỉu? Chẳng lẽ anh không biết cô ấy sinh non nên mất máu rất nhiều sao, hiện tại chỉ có thể dưỡng bệnh, không thể bị trúng gió, anh còn mặc cho cô ấy chạy loạn khắp nơi?”

Chính là người đàn ông này.

Chân Phó Dương chỉ trích hết lần này đến lần khác khiến Quyền Thiệu Viêm không thể phản bác, trong lòng Quyền Thiệu Viêm xuất hiện một cỗ khí lạnh, lạnh lẽo lướt qua Chân Phó Dương nói, “Chuyện vợ con tôi tôi tự có chừng mực.”

Quyền Thiệu Viêm xoay người lại nói tiếp, “Quản tốt chân què của anh đi, chuyện nhà người khác không nên nhúng tay vào.”

Sắc mặt Chân Phó Dương rất khó coi, nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, ngăn cách anh ở bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chương 71.2

Cơ U Tứ và Cơ U Vũ cũng không có nhúc nhích.

Cơ U Tứ cố gắng xoá ảnh hưởng vừa rồi của Mục Giai Âm đối với anh quảng mắt bên tai.

Quyền Thiệu Viêm nói đó là vợ của anh ta, Cơ U Tứ có chút ngoài ý muốn, mấy tháng này anh quá bận rộn, cũng không có cẩn thận hiểu rõ thành phố A đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết là ngày đám cưới của Quyền Thiệu Viêm, cô dâu đào hôn, anh còn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm sẽ rất ghét vợ của hắn.

Tình huống hôm nay cũng thế, hơn nữa, cô gái kia nhìn bộ dáng cũng rất đẹp.

Mẫu chốt là, Quyền Thiệu Viêm để ý cô gái kia. Nếu không cũng sẽ không cố ý nhắc tới vết thương của người khác, cái này không giống phong cách của Quyền Thiệu Viêm. Quyền Thiệu Viêm là đang ghen. Thú vị thật, Cơ U Tứ tà ác ngoắc ngoắc môi, dựa vào vách tường nhẹ nhàng cười.

Xem ra anh có thể thử kết giao cùng cô gái này một chút.

Mới vừa vào cửa bệnh viện, y tá chợt bị ba người này cuốn hút, bước cũng bước không được rồi.

Chân Phó Dương đứng nhìn chăm chú, áo sơ mi trắng cùng quần đen, tóc đen mềm mại khéo léo dán sát trên đầu, một bộ thiếu niên tốt, nhanh nhẹn trong thời buổi hỗn loạn.

Cơ U Vũ một thân chính trang, hơi nhũn nhẽo, thoát nhìn u buồn và thâm trầm, giống như là hoàng tử trong đồng thoại.

Còn đối diện Cơ U Vũ, Cơ U Tứ cũng là vẻ mặt tà mị mang theo nụ cười, khoe mắt đuôi mày mang theo quyền rũ, giống như ma cắn nuốt lòng người,

hận không thể đem mọi người đều kéo vào địa ngục.

Thấy y tá đang nhìn hẩn đến gần người, Cơ U Tứ còn rất xấu bụng trừng mắt với y tá.

Bản báo cáo, kể cả dụng cụ tiêm và thuốc men trong tay y tá cùng nhau rơi xuống đất, thủy tinh nện ở trên sàn nhà bóng loáng phát ra âm thanh thanh thúy khiến Cơ U Tứ vui vẻ.

Thật không may mắn nha, Cơ U Tứ nhìn thấy xa xa, từ một căn phòng khác, người mặc đồng phục chủ quản tức giận đứng đứng hướng bên cạnh y tá đi tới, cô y tá này muốn bị sa thải đây. Mới vừa rồi nhìn Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm ôm đi, đột nhiên tâm tình của hẩn cũng rất không tốt, cho nên hẩn có chút ghét y tá cứ như vậy nhìn thẳng vào ánh mắt của hẩn.

Âm thanh vỡ vụn này làm Chân Phó Dương tỉnh táo lại, sắc mặt Chân Phó Dương khó coi, trên tay xách theo com đi ra khỏi bệnh viện, vừa kêu xe taxi vừa quay đầu liếc nhìn bệnh viện, lúc đi còn không khỏi lo lắng.

"Anh có cảm thấy tình huống hôm nay rất thú vị không?" Hẩn cũng chỉ là đi nước ngoài mấy tháng mà thôi, xem ra thành phố A thay đổi rất nhiều nha.

"Cơ U Tứ, đây chính là vợ của Quyền thiếu, em muốn làm cái gì?" Cơ U Vũ trầm mặc hỏi.

"Anh khẩn trương cái gì?" Cơ U Tứ xoay chuyển lời nói, lại nhìn vào mắt Cơ U Vũ, mới nói: "Anh thích Mục Giai Âm sao? Vậy em cảm thấy chuyện này càng thú vị rồi."

Cơ U Vũ không có trả lời, căn cứ kinh nghiệm của dĩ vãng, nói nhiều sai nhiều.

Mới vừa rồi Chân Phó Dương có nói Mục Giai Âm mất máu quá nhiều. Nhưng anh nhìn trên người Mục Giai Âm cũng không có vết thương rõ ràng, như vậy khả năng duy nhất là Mục Giai Âm sảy thai. Hiện tại Mục Giai Âm đang rất yếu ớt, anh không thể để cho Cơ U Tứ lại đi tổn thương Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm chỉ là một cô gái nhỏ đơn thuần mà thôi. Cơ U Vũ âm thầm nghĩ, trong lòng đã có quyết định.

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào phòng bệnh.

Trên mu bàn tay của Mục Giai Âm còn thấm ra máu tươi, chai truyền nước và kim tiêm treo ngược trên không trung, gió vừa thổi, kim tiêm liền tùy ý loạn quạng. Quyền Thiệu Viêm cau mày, đem bình truyền nước cầm xuống.

Sau đó lại kêu bác sĩ tới đây.

Bác sĩ vội vàng kiểm tra cho Mục Giai Âm đã hôn mê, mới nói: "Không có gì đáng ngại, chỉ là mất máu quá nhiều, huyết áp thấp dẫn tới ngất xỉu."

"Quyền thiếu tướng, bởi vì thai nhi đã bốn tháng mới sảy, cho nên sau khi sanh non, so với người bình thường thì phụ nhân của ngài phải thận trọng hơn một chút, bệnh viện kê đơn thuốc hi vọng ngài có thể giám sát phụ nhân của ngài uống đầy đủ, hơn nữa tháng gần nhất tuyệt đối không được để bị cảm lạnh, còn nữa chúng tôi đề nghị phụ nhân của ngài nên ở trên giường tĩnh dưỡng, đừng vận động mạnh." Bác sĩ nhìn bên trong phòng bệnh thấy sắc mặt tái nhợt của Mục Giai Âm, nói: "Mặc dù lần này sanh non đối với thân thể phụ nhân của ngài ảnh hưởng rất lớn, nhưng là nếu như nghỉ ngơi tốt, vẫn có thể mang thai."

Bác sĩ nghĩ thầm có lẽ là hai vợ chồng bởi vì chuyện đứa nhỏ mà gây gỗ, còn trẻ như vậy đã thương tổn tới tử cung, thật đúng là đáng thương.

Quyền Thiệu Viêm nghe lời của bác sĩ, nhú mày run sợ nói: "Chuyện mang thai khó khăn, tuyệt đối không để cho cô ấy biết."

"Vâng." Bác sĩ bị khí thế của Quyền Thiệu Viêm làm sợ hết hồn, vội vàng gật đầu đáp một tiếng, bác sĩ không dám ở lại, lấy cớ còn muốn đi kiểm tra những bệnh nhân khác, liền rời đi.

Quyền Thiệu Viêm lúc này mới vào phòng bệnh.

Chân mày Mục Giai Âm nhẹ nhàng nhíu lại, giống như là nghĩ tới điều gì đau khổ.

Quyền Thiệu Viêm đi tới, nhẹ nhàng nhắc chân lên phủ trên người Mục Giai Âm, ôm Mục Giai Âm vào trong ngực.

Cô luôn tùy hứng như vậy, rốt cuộc anh ở trong lòng của Mục Giai Âm chiếm mấy phần? Có phải giống như Mục Giai Âm nói, cô sống với anh chỉ là vì báo ân?

Anh đối với Mục Giai Âm thì ân tình ở đâu ra? Hơn nữa, Mục Ngọc Trác cùng Mục Giai Âm có quan hệ gì? Mục Giai Âm lại một lòng một dạ giúp bọn họ. Có những chuyện, anh không hỏi Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng không giải thích.

Không hỏi không có nghĩa là anh không nghĩ ngợi. Không giải thích... Mục Giai Âm lại đang nghĩ gì thế?

Tâm tư Quyền Thiệu Viêm phức tạp, vẫn đang suy nghĩ lúc ấy trên máy ghi hình Mục Giai Âm cười chào hỏi với Chân Phó Dương, sau đó Mục Giai Âm lại đẩy Chân Phó Dương ra... Còn anh thì sao? Lúc Mục Giai Âm đẩy Chân Phó Dương ra có nghĩ tới anh hay không? Mục Giai Âm coi anh là cái gì? Chỉ là cha của đứa bé hay sao?

Chẳng lẽ Mục Giai Âm cũng không có nghĩ tới ngộ nhờ cô bị thương nặng hơn thì làm thế nào? Cô cứ như vậy để ý Chân Phó Dương? Rốt cuộc Chân Phó Dương đối với cô có bao nhiêu quan trọng?

Quyền Thiệu Viêm thừa nhận anh vào bệnh viện với tâm trạng rất tức giận, tức giận Mục Giai Âm đối với người đàn ông khác tốt như vậy, tức giận Mục Giai Âm ngay cả chính cô đều không để ý. Tức giận, ghen tỵ, còn có đứa con chưa từng gặp mặt cũng đã qua đời, tất cả tất cả đều khiến sự tức giận một lần lại một lần xâm chiếm lấy trái tim của Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, quán chặt Mục Giai Âm trong ngực.

Rõ ràng là tư thế rất không thoải mái nhưng chân mày Mục Giai Âm lại từ từ dần ra.

Bác sĩ thay mới bình truyền nước cho Mục Giai Âm thì cô tỉnh lại, trước mặt là ba người, Bạch Tự Di, Mục Ngọc Trác còn có một cô bé rất quen mặt. Mục Giai Âm cảm thấy mặt mũi cô bé kia giống như đã từng quen biết, nhưng bây giờ cô không muốn phí não, cười cười nói: "Bác gái, mọi người đã tới."

Mục Giai Âm giùng giàng đứng dậy, Bạch Tự Di thấy thế, vội vàng đỡ Mục Giai Âm ngồi dậy, cũng thuận tiện đem gối đầu đệm ở sau lưng Mục Giai Âm.

"Hiện tại cảm giác như thế nào?" Bạch Tự Di ân cần hỏi han.

"Rất tốt." Mặc dù còn có chút đau.

"Thiệu Viêm mới vừa đi, nói còn có chút chuyện, tối nay có thể không có biện pháp tới đây." Bạch Tự Di cười cười nói: "Thiệu Viêm nói để cho con an tâm dưỡng bệnh, lúc nào nhớ cậu ấy thì gọi, cậu ấy còn để cho bác mang giò trái cây tới đây cho con, Thiệu Viêm bảo cậu ấy bây giờ đang đi công tác, chờ thêm mấy ngày sẽ trở lại đây thăm con."

Quyền Thiệu Viêm là đang trốn tránh cô sao?

Mục Giai Âm mím mím môi, cảm xúc càng thêm thấp.

Bạch Tự Di nhạy cảm nhìn ra biến hóa của Mục Giai Âm, lại rất là khéo hiểu lòng người nói: "Xây ra chuyện này, trong lòng Thiệu Viêm khẳng định cũng rất khó chịu, con cũng nên cho một mình cậu ấy yên lặng một chút, phải hay không?"

Mục Giai Âm gật đầu một cái.

Nếu như chỉ đơn thuần là tai nạn xe cộ cũng may, thế nhưng chuyện này là bởi vì cô đẩy Chân Phó Dương ra mới dẫn đến.

Bạch Tự Di thấy Mục Giai Âm không nói chuyện lại khuyên giải nói: "Con đừng đau lòng, bác mới vừa rồi đã hỏi bác sĩ, ông ấy nói bởi vì cấp cứu kịp thời, cho nên lần này sanh non cũng không có tổn thương thân thể của con, chỉ là bởi vì đứa bé hơi lớn, con lại mất máu nhiều, tình huống tốt là được. Đứa bé chắc chắn sẽ có, con và Thiệu Viêm cố gắng nữa là được."

Mục Giai Âm lại hơi cười cười.

Không phải vấn đề đứa bé.

Cô làm nhiều chuyện như vậy nhưng Quyền Thiệu Viêm lại nói cô chỉ là đang báo ân. Phải... Thật sự cô đang báo ân, chẳng qua là ném luôn một tấm chân tình vào mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm cũng không có tin tưởng cô, cô giải thích cũng vô dụng.

Còi chuông cần người buộc chuông, cô nói nhiều như vậy cũng vô dụng. Bạch Tự Di cười cười mới lại xoay người nhìn Mục Ngọc Trác, nhủu nhủu mày nói: "Ngọc Trác, mẹ để cho con mua cơm cho chị Giai Âm, làm sao con..."

Thế nào trở lại không có cơm, ngược lại có thêm cô bé xinh xắn tới đây chứ?

Khuôn mặt nhỏ của Mục Ngọc Trác đỏ lên nói: "Con quên mua cơm."

Bạch Tự Di nhìn về phía cô bé kia lại hỏi: "Đây là ai vậy?"

Xem cô bé này không quá mười tuổi, Ngọc Trác là thế nào biết cô bé này?

"Em ấy nói em ấy là em gái của anh rể, muốn đến thăm chị họ." Mục Ngọc Trác nói.

Sau đó Mục Ngọc Trác lại nhìn sang Quyền Thiệu Viêm nói: "Em mới vừa nhìn thấy anh rể tại sao muốn đi trốn, em sẽ không phải là gạt anh chứ."

Mắt Quyền Thiệu Viêm đen nhánh nhìn chăm chăm Mục Ngọc Trác một hồi lâu, vừa nghĩ đến người này là người Mục Giai Âm rất ưa thích, Quyền Thiệu Viêm miễn cưỡng mở miệng nói: "Tôi không có lừa cậu."

Tại sao đột nhiên nghiêm túc như vậy? Cậu mới vừa nãy chỉ là thuận miệng nói giỡn, Mục Ngọc Trác có chút kỳ quái, lại có chút lúng túng.

Mục Giai Âm lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có một cô bé, đây không phải là em gái ruột của Quyền Thiệu Viêm hay sao? Cô từng gặp qua hình của Quyền Thiệu Thor, gương mặt trong hình rất giống cô bé này.

"Em là Quyền Thiệu Thor?" Mục Giai Âm hỏi.

Quyền Thiệu Thor nghe vậy, ánh mắt sáng lên thật nhanh, gật đầu một cái: "Em nghe ông nội nói chị gặp chuyện không may phải nhập viện nên muốn tới thăm một chút."

Nhưng bệnh viện không cho cô dò xem danh sách bệnh nhân, cô không biết phòng nào, lúc này mới nhờ Mục Ngọc Trác mang cô tiến vào.

Mục Giai Âm vỗ vỗ mép giường của mình nói: "Ngồi bên này."

Trên mặt Quyền Thiệu Thor lộ ra một nụ cười, rất ngoan ngoãn chạy tới bên cạnh Mục Giai Âm.

Bạch Tự Di nhìn Quyền Thiệu Thor đối với Mục Ngọc Trác cùng Mục Giai Âm là hai loại thái độ khác nhau, nghĩ thầm, cô bé này xem ra rất ưa thích Mục Giai Âm. Ít nhất, Bạch Tự Di và Ngọc Trác đều sắp bị cô bé này lãng quên.

"Chị vẫn luôn muốn đi xem em, nhưng luôn không có thời gian." Mục Giai Âm sờ sờ đầu của Quyền Thiệu Thor.

Quyền Thiệu Thor gật đầu một cái, cười nói: "Chị Hường Tinh từng nói với em."

"Em học ở trường nào?" Mục Ngọc Trác hỏi.

Không muốn trả lời...

Quyền Thiệu Thor lại nhìn Mục Giai Âm mới nói: "Thị Nhất Trung."

"À." Mục Ngọc Trác cúi thấp đầu. Ngẫm nghĩ một chút thấy cũng phải, nếu Quyền Thiệu Thor là em gái Quyền Thiệu Viêm, khẳng định là sẽ cho học ở trường Quý tộc.

"Ngọc Trác năm nay mười ba tuổi rồi." Mục Giai Âm nói: "Thiệu Thor, em có cái gì không hiểu có thể hỏi Ngọc Trác."

Quyền Thiệu Thor quét mắt nhìn Mục Ngọc Trác, sau đó thật nhanh dời mắt.

Mục Ngọc Trác bèn nhảy cảm thấy được trong mắt Quyền Thiệu Thor có vẻ khinh bỉ.

Bị một cô bé như thế coi thường, đột nhiên Mục Ngọc Trác rất hối hận nhất thời bị ma quỷ ám mới đưa cô bé này dẫn tới trong phòng bệnh.

Mục Ngọc Trác cũng không muốn hỏi cô ban đầu rốt cuộc là sao, rõ ràng lúc cô bé này cầu xin cậu đều là về mặt đáng thương, cậu còn cảm thấy cô rất chân thành? Lúc đó nhất định cậu bị ám mà...

Quả nhiên, theo như lời Hường Tinh nói Quyền Thiệu Thor tiếc chữ như vàng, không trách được mỗi lần Hường Tinh nhắc tới Quyền Thiệu Thor đều rất vô lực.

Hường Tinh đã từng ví dụ rất sinh động, cô ấy mang theo Quyền Thiệu Thor đi dạo phố ba tiếng, Quyền Thiệu Thor nói năm câu, tổng cộng không cao hơn hai mươi chữ. Chính cô ấy bởi vì sợ bầu không khí ngột ngạt cho nên nói rất nhiều, nói đến miệng đắng lưỡi khô, một buổi chiều uống hết ba bình nước.

Bạch Tự Di cười cười nói: "Giai Âm, con chắc đói bụng rồi, bác đi mua cho con một ít thức ăn."

"Không cần, con không đói bụng." Thật sự bây giờ ăn không trôi.

"Thân thể quan trọng hơn." Bạch Tự Di nghiêm túc nói với Mục Giai Âm.

Thấy Mục Giai Âm gật đầu, Bạch Tự Di mới đi ra khỏi phòng bệnh.

Quyền Thiệu Thor không thích nói chuyện, Mục Ngọc Trác cũng không phải là người biết ăn nói. Bạch Tự Di sợ ba người chung đụng lúng túng, liền mở TV.

Hiện tại đúng lúc phát tin tức, trên ti vi đưa tin buổi sáng gần phi trường xảy ra một vụ tai nạn xe cộ.

Tai nạn xe cộ lần này đã làm một người chết, một người bị thương nặng và nhiều người khác bị thương nhẹ, mà người bị thương nặng đến nay vẫn còn ở trong phòng cấp cứu. Có lẽ là ông nội bọn họ động tay động chân, trong danh sách người bị hại cũng không có viết tên tuổi Mục Giai Âm.

Điều này cũng làm cho người tài xế nhận lại xe rất buồn bực.

Chân Phó Dương rất cẩn thận, bởi vì Mục Giai Âm sanh non, bên trong xe để lại không ít vết máu, Chân Phó Dương liền thuê người đem toàn bộ xe rửa sạch, sau đó lại mua một bộ đệm xe mới tinh, hơn nữa còn ở trong xe kèm theo một khoản tiền.

Lúc cảnh sát trả lại xe cho chủ xe, chủ xe cũng có chút không tin tưởng lắm vận khí của anh ta.

Lúc xe bị đoạt, chủ xe vẫn còn tự an ủi mình, anh ta luôn luôn gặp xui xẻo, cái này không thể trách người khác. Nhưng khi nhận được chiếc xe mới tinh như vậy thì chủ xe cảm thấy anh ta nhất định là đang nằm mơ.

Trên tivi đăng lên tất cả danh sách người bị thương và vết thương của họ.

Kỳ quái, chủ xe nghĩ thầm, tại sao không có nhìn thấy có người phụ nữ sanh non trong danh sách? Đây cũng coi là bị thương nặng nha, cũng là một cái mạng mà.

Lúc Mục Ngọc Trác thấy cái tin tức này liền muốn tắt, nhưng lại bị Mục Giai Âm ngăn cản.

Cả ngày hôm nay cô đều không có cơ hội hỏi đến tột cùng là ai gây ra tai nạn.

Cô cũng sợ người khác lo lắng cho mình.

Cuối cùng, vào lúc này có thể xem ti vi.

Trên ti vi biên tập viên đọc nhân từng chữ rõ ràng: "Nguyên nhân lần tai nạn này vì lái xe trong tình trạng say rượu. . . . ."

Biên tập viên nói rất nhiều, lúc ấy trong cơ thể Ngô Oánh Oánh nồng độ cồn vượt chỉ tiêu nghiêm trọng, đã vi phạm vào luật giao thông. Sau đó, biên tập viên lại nói rất nhiều như khuyên tất cả mọi người chủ ý an toàn, đã uống rượu thì không nên lái xe...

Là Ngô Oánh Oánh sao?

Sớm biết nên ác hơn một chút.

Nhưng cô rõ ràng cũng đã dừng lại, tại sao đột nhiên chiếc xe còn có thể lại chạy về phía cô? Mục Giai Âm thu hồi ánh mắt phần hận, bên cạnh cô còn ngồi hai đứa bé đấy.

Nhưng Mục Ngọc Trác cùng Quyền Thiệu Thor đều là người nhạy cảm.

"Em nghe Lăng Diệc Dương nói Ngô Oánh Oánh bị anh rể bắt giữ." Mục Ngọc Trác nói: "Nhất định là anh rể muốn tra hỏi Ngô Oánh Oánh, chị hãy yên tâm đi, cô ta uống rượu còn lái xe, lại hại chết nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ không chết tử tế."

Lần đầu tiên Quyền Thiệu Thor hòa cùng nói: "Anh hai sẽ không bỏ qua cho cô ta."

Đúng vậy, vì trong bụng của cô có đứa bé, Quyền Thiệu Viêm sẽ không bỏ qua cho Ngô Oánh Oánh, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy lòng có chút phiền muộn.

Mục Giai Âm thấy Bạch Tự Di sắp về tới, vội vàng chuyển kênh TV, chuyển đến thế giới động vật.

Bạch Tự Di mới vừa vào phòng bệnh, liền nhìn thấy một con rắn dài bốn, năm mét mở miệng to như chậu máu. Bạch tự Di giật mình, mới nói: "Cái này thật đáng sợ. Đổi lại dài thôi."

Bạch Tự Di đổi đi đổi lại, những đài khác đều phát tin tức. Bạch Tự Di sợ trong tin tức nhắc tới chuyện tai nạn xe cộ, lại chỉ có thể trở về kênh thế giới động vật. Được rồi... bây giờ con rắn đang nuốt chửng con mồi.

"Nhanh ăn đi." Bạch Tự Di vội vàng đem thức ăn trong tay đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm chậm rãi ăn cháo trong tay, ăn được một nửa, rốt cuộc ăn không vô nữa. Bạch Tự Di cũng không miễn cưỡng, lại cùng Mục Giai Âm trò chuyện mấy câu, thấy Mục Giai Âm buồn ngủ, liền không quấy rầy nữa, mang theo Mục Ngọc Trác cùng Quyền Thiệu Thor đi ra ngoài.

Lúc đi ra bên ngoài phòng bệnh, Mục Ngọc Trác còn lâu mới để yên cho Quyền Thiệu thor, nói: "Mới vừa rồi chị họ nói để cho em có cái gì không biết sẽ hỏi anh, lúc đó em là đang khi dễ anh hay sao?"

Quyền Thiệu Thor nhìn cũng không nhìn Mục Ngọc Trác, tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này thật sự là khinh bỉ.

Hơn nữa còn rất rõ ràng, người chung quanh đều nhìn thấy, mẹ cậu cũng nghe được.

Bạch Tự Di hoà giải nói: "Thiệu Thor không thích nói chuyện, Ngọc Trác con liền..."

Con cũng đừng bị làm lơ mà xấu hổ.

"Em ấy khi nào thì không thích nói chuyện rồi, em ấy và chị Giai Âm nói rất nhiều mà." Mục Ngọc Trác nói tới đây liền dừng, được rồi, người ta xác thực không muốn nói chuyện cùng cậu.

Mục Ngọc Trác nhìn phía trước mặt, Quyền Thiệu Thơ đang bước nhanh đi, âm thầm nghĩ, ngày mai nhất định không mang theo cô bé này đi thăm chị Giai Âm.

Ngày hôm sau Mục Ngọc Trác như cũ mang theo Quyền Thiệu Thơ đi vào phòng bệnh Mục Giai Âm.

Đối với lần này, Mục Ngọc Trác duy nhất giải thích với chính mình là: không cần thận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cơ U Tứ, Anh Biến Thái

Bởi vì Mục Uẩn Ngạo và Quyền Duệ Tân để Mục Giai Âm tỉnh dưỡng trước, vì vậy cũng không có ai đến quấy rầy cô.

Ngày hôm sau Mục Giai Âm vẫn đợi trong phòng bệnh, ngoại trừ ông nội đã tới một lần, Hường Tinh dẫn theo Quyền Thiệu Thơ tới một lần thì sau đó phòng bệnh Mục Giai Âm lại hoàn toàn yên tĩnh.

Còn Quyền Thiệu Viêm không đến, hơn nữa, một cuộc điện thoại cũng không có.

Mục Giai Âm cũng chỉ đặt điện thoại ở bên cạnh, chưa từng cẩn thận suy nghĩ lại.

Con cô sẽ ghét cô sao? Bởi vì hành động của cô..... Mục Giai Âm lắc đầu, tự giác rút bàn tay đặt trên bụng lại. Nhiều ngày như vậy đã thành thói quen của cô, bây giờ lại cố gắng bỏ.

Mỗi lần ý thức được hành động của cô, cô sẽ nhớ tới đứa bé làm bạn với cô bốn tháng đã không còn. Vĩnh viễn, vĩnh viễn rời khỏi thế giới này.

Chắc nó cũng rất tức giận, tức giận vì gặp một người mẹ như vậy.

Mục Giai Âm nhớ tới kiếp trước, sau khi cô biết mình không thể mang thai trong nháy mắt cô đã xám như tro tàn. Chẳng lẽ trời sinh cô không có số phận làm mẹ sao?

Mục Giai Âm dường như không có việc gì lấy bàn tay đặt ở trên bụng ra.

Hại con của cô, cô nhất định để cho cô ta nợ máu phải trả bằng máu!

Lúc Chân Phó Dương bước vào, Mục Giai Âm hình như đang ngẩn người nhìn nơi nào đó ngoài cửa sổ.

"Giai Âm," Chân Phó Dương đem điểm tâm đặt bên cạnh Mục Giai Âm, thấy cô liếc mắt anh một cái lại quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ cũng không khó chịu với cô, về mặt Chân Phó Dương vẫn tự nhiên như trước, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật nói, "Anh mua bánh ngọt em thích ăn nhất cùng với đồ uống nóng, em ăn nhiều một chút."

Mục Giai Âm chỉ ngửi thấy mùi thơm thì cũng biết là bánh ngọt rồi.

Cô vẫn rất thích ăn loại bánh ngọt này, ngay cả Quyền Thiệu Viêm cũng biết cô thích. Gần như chiều nào, anh cũng đều bớt chút thời gian đến cửa hàng bánh ngọt đó mua bánh ngọt cho cô. Nghe nói bà chủ cửa hàng bánh ngọt cũng biết, mỗi ngày đều dành riêng một phần hương vị cô thích, để tránh anh xếp hàng lâu như vậy mà không mua được bánh ngọt cho vợ.

Đồ uống kia, Quyền Thiệu Viêm lại không biết.

Đối với đồ uống cô chẳng hề soi mói, coi như không đặc biệt yêu thích.

Nhưng Chân Phó Dương biết..... Chân Phó Dương hiểu rõ tất cả sở thích của cô, thậm chí chính cô cũng mơ mơ hồ hồ, thích gì đó cũng không rõ ràng.

"Giai Âm không nên tức giận," Chân Phó Dương dịu dàng khuyên nhủ, "Anh đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói thân thể em không bị ảnh hưởng gì, đứa bé chắc chắn sẽ có."

"Chân Phó Dương, sau này anh không nên tìm gặp em nữa." Lòng mi Mục Giai Âm rủ xuống, về mặt có vài phần xa cách nói, "Ban đầu em ra sân bay đón anh, chính là muốn nói những lời này với anh."

Tay Chân Phó Dương run rẩy đưa bánh ngọt cho Mục Giai Âm, không nói chuyện.

Mục Giai Âm cúi đầu không muốn thấy biểu cảm trên mặt Chân Phó Dương, giọng cô có chút nhỏ, nhưng càng kiên định hơn, “Thực xin lỗi, anh Phó Dương. Không nên tới tìm em nữa, em không muốn Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm.”

Chân Phó Dương cố gắng cong khóe môi nói, “Ừ, được, Giai Âm, mong muốn của em, anh đều đáp ứng. Lần sau anh sẽ không chủ động tìm em nữa.”

Mục Giai Âm không nói nữa.

Chân Phó Dương mỉm môi nhìn hình dáng Mục Giai Âm gầy teo nhỏ bé nằm trên giường, vẫn mở miệng khuyên nhủ, “Giai Âm, không phải lỗi của em, là lỗi của anh.” Chân Phó Dương ăn năn nói, “Biết em đang mang thai, anh không nên để cho em ra sân bay đón anh.”

Như vậy sự tình phía sau cũng không xảy ra.

Mục Giai Âm không nói chuyện.

Chân Phó Dương lại nói tiếp, “Giai Âm, em muốn trách thì trách anh đi.”

Không cần tự trách, như vậy tối thiểu Mục Giai Âm có thể dễ chịu hơn một chút.

“Giai Âm, không nên nghe người ngoài nói bậy. Em vừa mới tỉnh lại, anh cũng nghe thấy những lời nói kia của y tá.” Chân Phó Dương nghiêm mặt nói, “Em không cần tự trách, tất cả mọi chuyện không phải là lỗi của em, là lỗi của anh.”

Y tá kia nói Mục Giai Âm không hiểu chuyện, nói Mục Giai Âm đã mang thai, thì nên ở nhà cả ngày.

Đầu Mục Giai Âm có chút loạn, trong đầu hiện lên toàn bộ lời nói của Chân Phó Dương.

Giai Âm là lỗi của anh, còn có lời nói của cô y tá kia, tất cả đều là lỗi của cô.

Cô không thích anh tốt với cô như vậy, thấy Chân Phó Dương cô đều nhớ tới chuyện Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm cô.

Đôi khi, cô lại nghĩ, nếu Chân Phó Dương đối xử với cô tệ một chút, có lẽ sẽ không có nhiều hiểu lầm như vậy.

Chân Phó Dương không nói nữa, chỉ cầm bánh ngọt trong tay nói, “Giai Âm, anh nghe y tá nói buổi sáng em chỉ ăn một ít, em ăn một ít bánh ngọt này đi, bây giờ quan trọng nhất là em phải bồi dưỡng thân thể cho tốt.”

Mục Giai Âm lẳng lặng nhìn bánh ngọt trong tay Chân Phó Dương, trong nháy mắt như thế, cô chỉ muốn hất bánh ngọt này xuống đất.

Nhưng, Mục Giai Âm nhịn được.

Một chút lý trí cũng quay lại, Mục Giai Âm nhận lấy bánh ngọt trong tay Chân Phó Dương ăn một chút.

Lúc này Mục Giai Âm trầm mặc thái độ rõ ràng là muốn đuổi người, Chân Phó Dương có chút chua xót nói, “Giai Âm, anh thật sự hối hận khi để em ra sân bay đón anh.”

Nếu anh không gọi Mục Giai Âm ra sân bay đón anh, thì cũng không có sự việc phía sau xảy ra.

Mục Giai Âm vô thức ăn bánh ngọt trong tay nói, “Không phải lỗi của anh, là Ngô Oánh Oánh.”

Chân Phó Dương nhui mày, không nói chuyện nữa.

Sau một lúc, Chân Phó Dương nhìn Mục Giai Âm do dự nói, “Tối hôm qua anh đã hỏi qua, nói cô gái kia bị Quyền Thiệu Viêm đưa tới trong phòng thẩm vấn, đại khái là Quyền Thiệu Viêm tính tự mình thẩm vấn cô ta. Giai Âm, em yên tâm, cô ta say rượu lái xe, lại hại không ít người, cô ta sẽ chết không thoải mái.”

Chắc chắn là chết, nhưng chết như thế nào mới là vấn đề chính.

Nhà họ Ngô bồi cảnh không có gì gọi là lớn.

Huống chi cho dù có bồi cảnh lớn, ai dám làm đắc tội Quyền Thiệu Viêm? Đắc tội nhà họ Quyền, nhà họ Ôn, nhà họ Hàn, nhà họ Đồng, nhà họ Đường, nhà họ Hương? Các gia tộc này chỉ cần giẫm chân một cái đều có thể thay đổi các gia tộc thiên triều.

Nhưng chỉ vì một nhà họ Ngô nhỏ bé, thật sự rất không đáng giá.

“Nhất định cô ta sẽ chế không thoải mái.” Mục Giai Âm bình tĩnh lại. Cô không thể hối hận, cô phải báo thù cho đứa nhỏ. Cho dù Quyền Thiệu Viêm không giúp, cô cũng muốn báo thù.

Đứa bé đã không còn, cô thân làm mẹ phải làm chút gì đó để nó có thể an tâm ra đi.

Chân Phó Dương nhủ mảy, Giai Âm có chút khác so với trước kia. Hình như cô càng trở nên mạnh mẽ thì càng làm cho người ta đau lòng.

“Giai Âm, nếu em khó chịu thì hãy nói ra đi,” Ngừng một lát Chân Phó Dương mới nói tiếp, “Anh thấy Quyền Thiệu Viêm thật sự yêu em, Giai Âm, nếu em thấy rất khó chịu, phải đến trước mặt Quyền Thiệu Viêm. ....”

Chân Phó Dương cực kỳ khó khăn nói, “Đến trước mặt anh ta làm nũng một chút, tỏ ra yếu đuối, khóc một hồi phát tiết một chút. Anh ta thực sự yêu em, không muốn thấy em chịu ủy khuất. Giai Âm, em không nên tức giận rồi cùng Quyền Thiệu Viêm đối chọi gay gắt, như vậy sẽ gây bất lợi cho quan hệ giữa hai người.”

Quyền Thiệu Viêm cũng không phải là người có tính tình tốt.

Mục Giai Âm chỉ im lặng trong chốc lát, bình tĩnh nói, “Em cũng biết.”

Nhưng cô không làm được, tại sao phải hiểu lầm cô như vậy? Quyền Thiệu Viêm cảm thấy mục đích cô đi đón Chân Phó Dương không chỉ đơn giản như vậy.

Chân Phó Dương muốn nhìn cô ăn hết bánh ngọt mới bằng lòng đi, nên Mục Giai Âm ăn bánh ngọt với tốc độ nhanh hơn.

“Chuyện Ngô Oánh Oánh chỉ một mình cô ta làm, chỉ đơn giản là vì say rượu?” Mục Giai Âm hỏi. Sau khi tỉnh lại, mọi người xung quanh không muốn cô kích động, nên không ai chủ động nhắc tới chuyện này.

Nhưng mà, cô thật sự rất muốn biết chân tướng sự việc, khi đó rõ ràng cô thấy Ngô Oánh Oánh nhìn thấy cô mới khởi động xe. Cô và Ngô Oánh Oánh không thể nói là có thâm thù đại hận gì, lại nói, Ngô Oánh Oánh còn xin lỗi cô. Theo lý thuyết, Ngô Oánh Oánh không muốn đụng cô.

Chân Phó Dương đáp, “Đúng vậy.”

Sau đó, Chân Phó Dương mới nhủ nhủ mảy nói, “Em nghỉ ngơi có người muốn hại em?”

“Không biết, chỉ là cô ta đột nhiên lái xe xông tới, em cảm thấy rất kỳ lạ,” Sau đó, Mục Giai Âm lại nói tiếp, “Có thể là uống quá nhiều.”

“Quyền Thiệu Viêm hội thẩm xong đi ra.” Chân Phó Dương ngừng vài giây mới nói tiếp, “Trước kia trong công việc đã từng tiếp xúc với Quyền Thiệu Viêm, các phương diện khác anh ta đều. .... Rất mạnh.”

Nghe thấy tên Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm đã cảm thấy có chút khó chịu.

Bởi vì gần đây luôn dùng thuốc, đầu Mục Giai Âm luôn có chút choáng váng nặng nề, không lâu sau, thấy Mục Giai Âm buồn ngủ, Chân Phó Dương đành ra khỏi phòng bệnh.

Mục Giai Âm ngủ không được bao lâu, mơ mơ màng màng bị người khác đánh thức. .... Chính xác mà nói thì bị sờ tỉnh.

Tay người kia có chút lạnh lẽo, có chút giống tay Tả Trí Viễn, nhưng lại có chút không giống, tay Tả Trí Viễn sẽ khiến người ta cảm thấy như một loại rắn độc từ từ xâm nhập vào thần kinh, mà tay người kia lại làm cho người ta có cảm giác như từng mảnh băng tuyết ở trong tay rơi xuống.

Mặc kệ nói như thế nào. .... Hai tay này không phải là Quyền Thiệu Viêm!

Mục Giai Âm cảnh giác mở to mắt, cả người cũng tránh sang bên cạnh.

Người trước mặt là một. .... Mục Giai Âm không biết nên nói như thế nào, rất đẹp, rất ma mị, khiến người ta nhìn không được sa vào người đàn ông đó. Ngũ quan tinh xảo mà lại tà tử, giống như một loại hoa anh túc xinh đẹp mà lại tùy tiện.

Mục Giai Âm hơi sững sốt một giây, mới lạnh lùng nói, “Anh là ai?”

“Mặt rất trơn mịn, bảo dưỡng không tồi.” Ngón tay Cơ U Tử nhẹ nhàng nhón lấy, giống như đang đánh giá một loại bảo vật tốt.

Rất tốt, bị người khác coi như một đồ vật đùa giỡn.

Mục Giai Âm đưa tay nhấn điện thoại ở đầu giường.

Cơ U Tử liếc nhìn khoe miệng nhếch lên nói một câu, “Nếu bị người khác nhìn thấy chúng ta ở trong phòng bệnh tình chàng ý thiếp, có lẽ thanh danh Mục Giai Âm em và Quyền Thiệu Viêm sẽ lại đồn đại nữa.”

Mục Giai Âm bắt vi sờ động (*), vẫn đưa tay về phía điện thoại.

(*) Bắt vi sờ động: không có bất kỳ hành động nào.

Đột nhiên tay bị Cơ U Tử cầm.

Mục Giai Âm không biết Cơ U Tứ dùng sức lực gì, nhưng cổ tay Mục Giai Âm nhẹ nhàng cong về phía sau một chút, bỗng nhiên tay cô trở nên rất đau, đau như kim châm muối xát, mỗi một dây thần kinh hình như đều truyền đau đớn cho nhau.

Chỉ trong nháy mắt, Mục Giai Âm bị đau kêu lên một tiếng, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Là ai phái tôi, chẳng lẽ là Mục Giai Nhan?

“Tôi đây cũng vì suy nghĩ cho danh dự của em, nếu em gọi điện thoại, chúng ta bị người khác nhìn thấy, Quyền Thiệu Viêm thấy bộ dạng chúng ta tình chàng ý thiếp như vậy không chừng sẽ rất tức giận đó,” Thấy Mục Giai Âm nghiêng đầu né tránh ngón tay của anh, Cơ U Tứ cũng không giận, hơi hơi lui về phía sau từng bước khỏe mỗi lộ ra một chút hứng thú ý cười không rõ nói, “Và lại, tôi chỉ cùng vợ tương lai của tôi thân mật một chút mà thôi.”

Vợ..... Vợ em gái anh.

Tay phải Mục Giai Âm đè mạnh trong tay trái, muốn giảm bớt đau đớn một chút.

Cơ U Tứ nhìn, nhưng cười càng thêm vui vẻ. Như một đứa trẻ mới được cho kẹo, thấy Mục Giai Âm hình như không có chú ý, Cơ U Tứ lại duỗi tay ra sờ mặt cô.

Mà hình như lúc này Mục Giai Âm chỉ chú ý đến cổ tay cô bị đau, hoàn toàn không chống cự Cơ U Tứ thân mật, Cơ U Tứ cách cô càng ngày càng gần.

Cô gái này..... Hình như có cái gì không đúng? Tay Cơ U Tứ còn chưa chạm đến Mục Giai Âm, trên mặt bị tát một cái đau đến mức gương mặt nóng rất.

Ánh mắt Mục Giai Âm lạnh hơn, “Thật sự anh cảm thấy ở trong này anh có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Chẳng lẽ người đàn ông này là ai gọi tới sao? Mục Giai Âm nghĩ tới Tiểu Lục, ngược lại lần này bọn họ chỉ ra một số tiền rất lớn, lại có thể tìm một người làm cho người ta nhìn cũng rất có ** đàn ông, là muốn sắc dụ sao? Cô chỉ có thể nói, người kia có thể ra các chiêu kỳ lạ.

Cơ U Tứ đưa tay sờ sờ nửa bên mặt trái của mình, rất đau, cô gái trước mặt này ra tay không nhẹ.

“Ba phút nữa sẽ có y tá đến thăm tôi.” Mục Giai Âm nhìn đồng hồ nói, “Tôi mặc kệ anh là ai, bây giờ rút ra ngoài ngay lập tức.”

Ánh mắt Cơ U Tứ trở nên sâu thẳm, ý cười trên mặt càng sâu, ngữ điệu chậm rãi, “Tôi không thích chưa có sự đồng ý của tôi mà đã chạm vào người tôi.”

Rốt cuộc là ai chạm vào ai trước?

Anh ta đúng là biến thái!

Người này cười cực kỳ nguy hiểm, trong đầu Mục Giai Âm chuông cảnh giác mãnh liệt. Người này, rốt cuộc là ai?

Tầm mắt Mục Giai Âm vừa ở trong phòng, trên mặt vẫn gọn sóng như trước không sợ hãi lạnh lùng nói, “Rất khéo, tôi cũng không thích chạm vào người lạ. Nhưng mà trừng trị kẻ cặn bã, bản thân tôi cực kỳ vui sướng.”

Cơ U Tứ tiếp tục nhìn chăm chăm Mục Giai Âm, nhìn một hồi lâu mới cong khỏe môi lên nói, “Tôi vẫn luôn thích nghe lời cô gái nhỏ, nhưng mà thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị, dạy dỗ mèo hoang nhỏ cũng là một loại hưởng thụ, em cảm thấy thế nào?”

Kéo dài thời gian một chút nữa là được, không có cách nào Mục Giai Âm đành phải cầm lấy cái gối.

Phòng bệnh này thật sự bảo vệ cô quá tốt, căn bản cô không tìm thấy một cái vũ khí sắc bén nào có thể bảo vệ được cô.

Ngữ điệu Mục Giai Âm cực chậm, “Không sợ móng vuốt sắc bén của mèo sao?”

Tầm mắt Cơ U Tứ như nước rơi vào trong tay trái Mục Giai Âm, bởi vì rất đau, tay trái Mục Giai Âm vẫn còn hơi cuộn lại. “Cắt bỏ không được sao? Giống như thế này.”

Mục Giai Âm thấy tay Cơ U Tứ lại duỗi tới tay phải cô, nhanh chóng sử dụng phương pháp Quyền Thiệu Viêm đã dạy cho cô, nghiêng mình sang bên phải, dồn sức nhấc chân đá vào hạ thân Cơ U Tứ.

Với bản lĩnh của Cơ U Tứ dĩ nhiên là không bị Mục Giai Âm đá trúng, thừa dịp Cơ U Tứ nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, Mục Giai Âm vội vàng xông tới chỗ điện thoại, nhấn nút call.

Buổi sáng cô mới truyền nước xong, lúc này cách thời gian y tá đến kiểm tra phòng vẫn còn sớm, nếu như để người đàn ông này ở lại đây, qua hai phút nữa cô đã vô kế khả thi (*)

(*) Vô kế khả thi: không có biện pháp nào để giải quyết sự bế tắc.

Ở đầu bên kia y tá mới alo một tiếng, điện thoại đã bị cắt đứt.

Trên mặt Cơ U Tứ đầy vẻ tức giận, vậy mà anh bị cô gái này đùa giỡn.

Cơ U Tứ lôi cả người Mục Giai Âm đặt trên giường bệnh, biết Mục Giai Âm vừa mới sinh non, Cơ U Tứ còn cố ý lấy khuỷu tay ép chặt lên bụng cô.

Nỗi đau đốn thấu xương lan ra từ trong xương tủy Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm cắn chặt răng, nhưng nước mắt không khống chế được lại tràn ra.

“Xem ra em nói 3 phút là giả? Tôi cũng không thích người khác lừa gạt tôi,” Cơ U Tứ nắm chặt cằm Mục Giai Âm, giọng điệu êm ái mỉa mai, “Nhớ rõ mỗi một câu tôi nói, như vậy tương lai chúng ta sống chung với nhau em sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

“Anh.....” Mục Giai Âm cảm nhận được cảm giác rét buốt lạnh lạnh trên cổ tay, chịu đựng đau đớn nói, “Tôi biết rồi.”

Xem ra cô cũng hiểu rồi, nói chuyện cùng loại biến thái này, cô chỉ có thể nghe theo ý tứ của anh ta.

“Tôi còn tưởng là em không chịu khuất phục, không gì hơn cái này,” Cơ U Tứ từ từ buông tay cánh tay trên bụng Mục Giai Âm ra.

Mục Giai Âm thoáng có chút thả lỏng, nhưng tay Cơ U Tứ nắm cổ tay cô đột nhiên lại dùng sức, nếu như trong nháy mắt tay trái đau đớn đến mức truyền khắp toàn thân Mục Giai Âm, nhưng cô quay đầu nhìn lại tỏ ra yếu thế, “Anh cuồng ngược đãi sao? Tôi cũng nhận lỗi rồi anh còn muốn đánh tôi?”

“Em vừa mới đánh tôi, chẳng lẽ tôi không nên so đo sao?” Cơ U Tứ nói chuyện đương nhiên, lúc này nhìn thấy trên trán Mục Giai Âm vì đau mà ướt đầm mồ hôi, Cơ U Tứ đau lòng ân môi hôn lên trán cô nói, “Thật đáng thương, xem bộ dạng em này, nếu để Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy đoán chừng anh ta sẽ rất đau lòng?”

Sau đó Cơ U Tứ mới lầm bầm nói, “Đừng nói anh ta, tôi cũng đau lòng, mèo hoang nhỏ, sau này nhớ biểu hiện tốt một chút, tôi cũng không thích cảm giác đau lòng.”

Mục Giai Âm còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, thì Cơ U Tứ đã nhảy qua cửa sổ bên cạnh. Động tác mạnh mẽ liên mạch dứt khoát, y tá vừa mới vào cái gì cũng không thấy.

Bụng Mục Giai Âm rất đau, lại cảm thấy đụng phải người này thật ghê tởm. Cơ thể Mục Giai Âm vì đau đớn kịch liệt có chút run rẩy, mà trên ga giường màu trắng bệnh viện lại nhuộm càng ngày càng nhiều vết màu đỏ tươi.

“Quyền phu nhân, cô làm sao vậy?” Nhận được điện thoại cảm thấy sự việc không thích hợp rồi cuộc y tá chạy qua đây, nhưng chỉ nhìn đến giường lộn xộn và hai tay đang che trước bụng, đồng phục bệnh nhân trên người Mục Giai Âm đã bị mồ hôi làm ướt hơn phân nửa.

Y tá hoảng sợ, lúc giữa trưa đến xem Mục Giai Âm, tâm tình cô cũng không tệ lắm, hơn nữa còn vừa cười vừa nói với cô (y tá), bọn họ cũng kiểm tra qua, bởi vì chữa trị kịp thời nên biến chứng sau phẫu thuật cơ bản là không có.

Nhưng tại sao đột nhiên Mục Giai Âm lại như vậy? Y tá vội vàng chạy lại đỡ Mục Giai Âm lên hỏi, “Quyền phu nhân, cô đau chỗ nào? Tôi đã kêu trưởng khoa qua đây rồi.”

Nhìn thấy y tá, cuối cùng Mục Giai Âm cũng thả lỏng thần kinh bị kéo căng ra. Mà trong cơ thể Mục Giai Âm đau đớn như một dòng thủy triều kéo tới, “Bụng..... Đau bụng.”

Mục Giai Âm níu lấy tay áo y tá, vô lực lưu lại năm chữ (*) thì cơ thể co quắp bên cạnh giường, hôn mê bất tỉnh.

(*) Trong bản raw có năm chữ, khi edit chỉ còn có ba chữ.

Mà dưới thân Mục Giai Âm có một lượng lớn máu tươi ngấm ra ngoài.

Nghe tin chạy đến sắc mặt bác sĩ hết sức khó coi, “Tại sao lại như vậy? Tối hôm qua hiện tượng xuất huyết hậu sản (*) hoàn toàn không có?”

(*) Xuất huyết hậu sản: ra máu sau khi sinh non.

Đích thân Quyền Thiệu Viêm đã căn dặn phải chăm sóc Mục Giai Âm thật tốt, hiện tại lại bị chăm sóc thành ra như vậy, ông cũng sợ nhiệm vụ này ông làm không tốt.

“Tôi không biết, giữa trưa hôm nay lúc tôi kiểm tra cho Quyền phu nhân, cô ấy vẫn rất tốt mà, Quyền phu nhân vừa mới gọi điện cho tôi, lúc tôi chạy tới, Quyền phu nhân cũng đã thành cái dạng này.” Nước mắt y tá thiếu chút nữa đã rơi xuống, cô làm việc đã nhiều năm, vẫn thấy trưởng khoa luôn nổi tiếng điềm đạm thời gian qua thể mà nghiêm khắc như vậy thậm chí về mặt có chút hỗn hển.

Rất nhanh, Mục Giai Âm đã được đưa vào phòng cấp cứu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chương 72.2

Cơ U Tứ và Cơ U Vũ mới vừa thăm bệnh xong, lúc đi ra phòng bệnh thì nhìn thấy y tá vội vàng cầm băng gạc và cây kéo cần cho giải phẫu đi về phía ngược lại.

Cơ U Tứ đưa chân cản lại, hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Cô y tá này vốn không có nghĩ đến sẽ có người ngăn cản mình, trực tiếp ngã chổng vó trên mặt đất, nhưng ngẩng đầu nhìn lên thấy Cơ U Tứ, y tá muốn khóc cũng không dám khóc, chỉ có thể cung kính nói: “Phu nhân của Quyền thiếu vào phòng cấp cứu, tôi phải đi đưa băng gạc.”

Nhưng... Băng gạc cũng đã bị bẩn...

“À.” Cơ U Tứ bình tĩnh thu chân về, nhìn y tá vẫn còn nằm sát đất, trong giọng nói mang theo vài phần thờ ơ, khiển trách: “Vậy bây giờ cô còn không đi lấy vài miếng băng gạc sạch sẽ, lại ngăn người ở chỗ này làm cái gì?”

Làm cái gì? Còn không phải là bị anh làm vấp té?

Y tá không dám nhiều lời, vội đứng lên, cúi đầu, gấp gáp chạy về phía ngược lại. Nhưng lần này y tá đã thông minh hơn, trốn thoát Cơ U Tứ đưa chân ra cản lần nữa.

“Không thú vị.” Cơ U Tứ thu hồi chân, đi tới bên cạnh Cơ U Vũ nói: “Không đi sao?”

“Có phải là em làm hay không?” Cơ U Vũ hỏi.

Cơ U Tứ khó hiểu.

Cơ U Vũ chăm chú nhìn Cơ U Tứ, lại nói: “Mục Giai Âm vào phòng cấp cứu, có phải là em làm hay không?”

Mới vừa rồi Cơ U Tứ nói muốn đi vệ sinh, liền đi ra phòng bệnh. Nhưng đợi lúc Cơ U Tứ trở lại, quần áo của anh ta có chút xốc xếch, Cơ U Vũ không biết là đi vệ sinh còn cần cởi áo.

Hơn nữa, cho dù giống như Cơ U Tứ giải thích, rằng anh ta tranh thủ cùng một y tá xinh đẹp ở trong nhà vệ sinh hện hò, anh cũng không cảm thấy có cô y tá nào có gan tát Cơ U Tứ một cái tát.

Về mặt Cơ U Tứ không thay đổi, nhưng khoe mắt thoáng chằm chọc: “Cơ U Vũ, nhiều năm như vậy tôi cũng không thấy anh có hứng thú với người phụ nữ nào, thì ra là chuyên yêu phụ nữ đã có chồng, khẩu vị nặng hơn tôi nhiều.”

Sắc mặt Cơ U Vũ trầm xuống: “Cơ U Tứ, mâu thuẫn của mày và Quyền Thiệu Viêm lại liên lụy đến người phụ nữ vô tội, mày hành động như vậy còn là đàn ông không?”

“A, mơ ước vợ của người khác là hành động nên có của đàn ông? Cơ U Vũ, tôi thật sự được tăng kiến thức.” Cơ U Tứ nhìn y tá cúi đầu đi ngang qua lại tranh thủ đá lông nheo với cô.

Y tá hoảng sợ, thiếu chút nữa lại ném cái khay trong tay đi.

Mặt đỏ lên, y tá giống như là con thỏ bị sợ hãi, chạy như bay ra ngoài.

Cơ U Vũ không nói chuyện với Cơ U Tứ nữa, chỉ cau mày đuổi theo y tá.

Cơ U Tứ cũng không xa không gần đi sau lưng Cơ U Vũ.

Quả nhiên là một con mèo hoang nhỏ rất hấp dẫn người khác. Có thể làm cho loại người như Cơ U Vũ cũng biết động lòng, công lực thật thâm hậu.

“Tại sao bây giờ mới đến?” Lúc thấy y tá, trưởng y tá đổ ập xuống giao huấn: “Đã nhiều năm như vậy, tại sao làm việc còn không lanh lợi?”

...Không biết người nằm bên trong này không thể đắc tội sao?

Y tá mới vừa muốn giải thích thì nhìn thấy phía sau khúc quanh, Cơ U Tứ chậm rãi đi tới, y tá đảo mắt, khăn trương cúi đầu, không dám nói nữa.

Trưởng y tá cũng ngăn người, Cơ U Tứ, tại sao vị thần này lại tới nơi này?

Ngắm lại, Mục Giai Âm đang nằm trong phòng bệnh, quan hệ giữa chồng cô ấy và Cơ U Tứ, trưởng y tá bỗng cảm thấy đau cả đầu, trưởng y tá bảo y

tá: “Cô vào phòng cấp cứu trước đi.”

“Nơi này như thế nào?” Cơ U Vũ hỏi.

“Từ cung co thắt mạnh dẫn đến xuất huyết, bác sĩ vẫn còn đang trị liệu.” Trương y tá vừa thấy Cơ U Vũ hỏi, liền nhẹ nhõm không ít.

“Sẽ không xảy ra chuyện chứ?” Cơ U Vũ có chút bận tâm

“Không có gì đáng ngại, chỉ là bệnh nhân sẽ đau đớn một chút.” Trương y tá nói. Bởi vì sớm được đưa vào phòng cấp cứu, có lẽ sẽ không có vấn đề lớn, nhưng chảy nhiều máu như vậy đau đớn là khó tránh khỏi.

Cơ U Vũ không có hỏi nhiều nữa, anh còn có chút lo lắng Cơ U Tứ lại nói ra những lời không biết nặng nhẹ.

Cơ U Tứ nhìn vào cửa chính phòng cấp cứu, nhún vai một cái, liền rời đi.

Trước kia tại sao không có ở thành phố A phát hiện người phụ nữ thú vị như vậy?

Chẳng bao lâu cửa phòng cấp cứu mở ra, Mục Giai Âm đang hôn mê được đưa ra.

Chờ Cơ U Tứ và Cơ U Vũ đi, trương y tá mới lại mặt ủ mày ê cầm điện thoại bệnh viện suy nghĩ, rốt cuộc cô muốn thông báo cho người nào! Kết cục của người thông báo đều là bị chửi đến không còn mặt mũi...

Hay để cho y tá đến đây đi, trương y tá nhìn vào bên trong phòng cấp cứu, nuôi quân ngàn ngày, dùng quân chỉ một giờ!

Trong tầng hầm

Say rượu Ngô Oánh Oánh đã sớm tỉnh, chỉ tiếc từ lúc biết cô bị nhốt riêng vào một căn phòng nhỏ tối tăm, hơn nữa, biết cô hại nhiều người như vậy, đặc biệt là còn hại đứa nhỏ trong bụng Mục Giai Âm, cô tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết, Ngô Oánh Oánh cũng có chút hoá điên.

Nhưng dù nửa điên nửa khùng cũng phải nói rõ ràng mọi chuyện.

Tra hỏi một đêm, rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng lấy được toàn bộ khẩu cung.

Tướng người băng qua đường là Mục Giai Nhan, cho nên liền lái xe đụng vào sao?

Mục Giai Nhan còn muốn giá họa cho Mục Giai Âm?

Anh không ra tay đối phó Mục Giai Nhan cũng chỉ là nể mặt Mục Uẩn Ngạo, sớm biết như vậy, lần đầu tiên lúc Giai Âm nói không thích Mục Giai Nhan, anh nên dứt khoát xử lý Mục Giai Nhan.

“Thủ trưởng,” Lưu Duệ cẩn thận nói: “Tiểu thư Mục Giai Nhan gọi.”

Quyền Thiệu Viêm xoa xoa cái trán, trong mắt ánh mắt thoáng hiện vẻ lạnh lùng: “Nhận.”

“Anh rể,” giọng nói Mục Giai Nhan vẫn mềm mại như cũ, giống như gió vừa thổi sẽ bay, làm cho người ta nhìn không được muốn sinh lòng bảo vệ.

Nhưng ánh mắt Quyền Thiệu Viêm lại càng thêm lạnh lẽo.

“Anh rể, hiện tại chị ba như thế nào rồi?” Mục Giai Nhan tâm thần thấp thòm mà hỏi.

Gần đây ông nội cũng không quá để ý đến cô, về nhà ông liền nhốt mình trong phòng.

Cô và chị hai cũng bị cấm không cho đến bệnh viện quấy rầy Mục Giai Âm.

“Kết quả tra hỏi Ngô Oánh Oánh đã có.” Quyền Thiệu Viêm hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Nhất định là Quyền Thiệu Viêm biết cái gì rồi.

Mục Giai Nhan hối hận, ban đầu kích thích Ngô Oánh Oánh cũng chỉ là muốn cho Mục Giai Âm lại có thêm một kẻ địch tiềm ẩn mà thôi. Nhưng mà, ai ngờ Ngô Oánh Oánh này lại ngu xuẩn, dám ở trên đường cái lái xe tông người... Mâu chốt nhất là, còn không có đụng chết người!

Sanh non là chuyện tốt, nhưng nếu để cho Quyền Thiệu Viêm hoài nghi đến trên người của cô sẽ không tốt.

“Vậy à, tra hỏi được gì không?” Trong giọng nói Mục Giai Nhan mang theo vài phần ân cần, sau đó lại nói: “Nhưng mà Ngô Oánh Oánh cũng đã say thành bộ dáng kia rồi, kết quả tra hỏi cô ta có thể tin được không?”

“Tôi chỉ là thông báo cô một tiếng.” Quyền Thiệu Viêm nói xong liền cúp điện thoại.

Quyền Thiệu Viêm tức giận, Mục Giai Nhan cảm thấy chân nhũn ra.

Ngô Oánh Oánh, bình thường con tiện nhân kia đều ghét cô, cũng không biết ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm cô ta đã bôi đen cô như thế nào rồi đây. Không được, nhất định cô phải giải thích với Quyền Thiệu Viêm.

Gọi điện thoại sao?

Mục Giai Nhan nghĩ tới giọng nói lạnh lùng của Quyền Thiệu Viêm, tay cầm điện thoại do dự thật lâu không có xuống tay được.

Chuyển đến tin nhắn, Mục Giai Nhan lại chuẩn bị một tràng, nói: anh rề, quan hệ giữa em và Ngô Oánh Oánh luôn không được tốt, hơn nữa Ngô Oánh Oánh lại một mực bịa đặt nói chị ba cấu kết với Tả Trí Viễn. Anh rề, Tả Trí Viễn là bạn trai của em, mặc dù đã chia tay, nhưng em cũng không tha cho Ngô Oánh Oánh vũ nhục như thế, vì vậy em và Ngô Oánh Oánh nói chuyện cũng luôn là đối chọi gay gắt.

Mục Giai Nhan suy nghĩ thật lâu, mới lại viết: em không biết Ngô Oánh Oánh đã nói với anh rề cái gì, nhưng mà em lại biết nhất định là anh rề giận em, nếu như mà em có làm gì sai, em sẽ nói xin lỗi, nhưng mà anh rề, em là thật lòng quan tâm chị ba, anh rề, Ngô Oánh Oánh cái loại người đó nói chuyện thật không tin được. Nếu như anh không tin những lời này, em có thể đối chất với cô ta.

Mục Giai Nhan cẩn thận kiểm tra tin nhắn một lần nữa, xác định không có sai lầm mới chọn gửi đi.

Nếu như Quyền Thiệu Viêm để cho cô và Ngô Oánh Oánh đối chất với nhau vậy thì càng tốt, bởi vì Ngô Oánh Oánh rất dễ dàng bị kích thích nói ra những lời nói không dùng đến não. Ngày đó, cô kích thích Ngô Oánh Oánh, coi như Ngô Oánh Oánh chỉ là nghe lọt được một chút cũng sẽ hoài nghi quan hệ của Mục Giai Âm và Tả Trí Viễn. Đến lúc đó cô chỉ cần hơi kích thích một cái, nói không chừng Ngô Oánh Oánh có thể làm cho Quyền Thiệu Viêm hoài nghi sinh hoạt cá nhân của Mục Giai Âm.

Hơn nữa, gần đây Chân Phó Dương mới trở về, ngày đó Mục Giai Âm gặp chuyện không may là vì đến sân bay đón Chân Phó Dương, cô cũng không tin, Quyền Thiệu Viêm còn có thể tha thứ cho Mục Giai Âm? Mục Giai Nhan vừa nghĩ như thế, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều. Tốt nhất, Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm cãi nhau đến không thể làm lành.

Xem được một nửa tin nhắn, Quyền Thiệu Viêm liền lười phải xem tiếp.

Lúc này, Mục Giai Nhan còn muốn nói xấu Mục Giai Âm, cô ta thật đúng là chán sống.

Quyền Thiệu Viêm đưa điện thoại di động giao cho Lưu Duệ nói: “Đi ra ngoài đi.”

Lưu Duệ nhận lấy điện thoại di động, đi nhanh ra ngoài. Nét mặt Quyền Thiệu Viêm có chút hung dữ.

Quyền Thiệu Viêm ngồi ở trước bàn thật lâu, mới mở ra ví tiền, nhìn ảnh cưới của anh và Mục Giai Âm trong ví. Mặc dù chỉ là ảnh ghép nhưng ghép không không có chút sơ hở nào, có lúc thậm chí Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ hoài nghi, anh không phải thật sự đã từng cùng Mục Giai Âm chụp tấm hình này chứ.

Mục Giai Âm dựa vào trong ngực anh cười ngọt ngào.

Nhưng... Rốt cuộc thì Mục Giai Âm thích ai?

Tại sao cô ấy không chút do dự đẩy ra Chân Phó Dương mà không có một chút xíu nghĩ tới đứa bé, nghĩ tới chính cô, còn có anh.

Quyền Thiệu Viêm thở dài, cất ví tiền, vẫn như cũ ngồi ở trong bóng tối, không nhúc nhích, giống như là cùng bóng tối hòa làm một thể.

“Thủ... Thủ trưởng, có điện thoại.” Lưu Duệ thấp thỏm trở lại, nom nớp lo sợ nói với Quyền Thiệu Viêm.

Tại sao Quyền Thiệu Viêm giao điện thoại di động của mình cho anh? Mỗi ngày đối mặt Quyền Thiệu Viêm, anh thật sự phải không ngừng cẩn thận. Cái này còn không bằng đi dẫn dắt lính mới đây? Tối thiểu dẫn dắt những tân binh kia, bọn họ không nghe lời, anh còn có thể dạy dỗ bọn họ. Nhưng ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm, vĩnh viễn anh đều bị giáo huấn!

Nhóm lính mới, Lưu Duệ nhớ các người rồi!

“Cúp đi.” Quyền Thiệu Viêm.

“Bệnh viện gọi mà.” Lưu Duệ ngăn người, cúp, vậy thì cúp thôi.

Giai Âm gọi điện thoại cho anh sao?

Lưu Duệ còn chưa kịp cúp máy, điện thoại di động liền bị Quyền Thiệu Viêm đoạt mất: “A lô?”

Lưu Duệ cảm thấy cả ngày giọng nói Quyền Thiệu Viêm đều sũng nước chẳng xao rồi cuộc có một ít phập phồng.

Nhưng mà... Sếp à, anh có cần kích động như thế không? Mới vừa nãy, lúc Mục Giai Nhan gọi điện thoại tới, còn lạnh lùng muốn chết!

“Quyền thủ trưởng.” Y tá bị ánh mắt kỳ dị của trưởng y tá nhìn, trong lòng hoảng sợ. Việc báo cáo bệnh tình cho thủ trưởng biết là một việc chuyện rất kỳ quái sao?

Vừa nghe là giọng của y tá, cảm xúc Quyền Thiệu Viêm mới vừa có chút gọn sóng lập tức lại hạ xuống: “Chuyện gì?”

“Là như vậy, thủ trưởng, mới vừa rồi phu nhân đột nhiên xuất huyết nên té xỉu, được đưa vào phòng cấp cứu.” Y tá thận trọng nói.

“Tại sao lại xuất huyết?” giọng nói Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn lạnh đến cực điểm.

“Trong... Bên trong tử cung co thắt mạnh dẫn tới xuất huyết.” Y tá quy củ trả lời, nhưng mà bởi vì khẩn trương nên nói chuyện có chút cà lăm.

Quyền Thiệu Viêm trực tiếp cúp điện thoại.

Vẫn là đi bệnh viện xem Mục Giai Âm thôi, mặc dù không biết bây giờ cô có muốn thấy anh hay không.

“Quyền thủ trưởng nói gì vậy?” Trưởng y tá giống như kẻ trộm hỏi y tá.

Y tá lắc đầu, vì sao luôn luôn nổi tiếng nghiêm túc trưởng y tá lúc này xem ra lại như vậy... Có chút khô hài đây? Y tá không dám cười, nói tình hình thực tế: “Không có, Quyền thủ trưởng liền trực tiếp cúp điện thoại.”

Xong rồi, đây là muốn tới cửa “hung sư vãn tội” (*)! Trưởng y tá nâng trán nhìn trời, nước mắt ghen ngào.

(*): hỏi tội.

Một lát sau, bóng dáng của Quyền Thiệu Viêm đã xuất hiện ở trước giường bệnh Mục Giai Âm.

Lúc phẫu thuật tiêm thuốc mê, hiện tại hiệu quả thuốc mê còn chưa tan, Mục Giai Âm vẫn còn ngủ say.

“Chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt của Mục Giai Âm hình như so với trước kia càng trắng hơn.

Thân thể đơn bạc giống như là một mảnh giấy, Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng cầm tay Mục Giai Âm, ngón tay Mục Giai Âm bởi vì co rút đau đớn gãi gãi lòng bàn tay Quyền Thiệu Viêm. Cảm giác lạnh như băng khiến Quyền Thiệu Viêm cảm thấy trong lòng căng thẳng.

“Từ cung co thắt gây ra hiện tượng hậu sản ra máu.” Bác sĩ nói: “Nhưng mà bệnh tình phu nhân đã ổn định, theo lý thuyết không nên xuất hiện tình trạng tử cung co thắt, bước đầu phán đoán là bị ngoại lực đè ép gây ra.”

“Chỗ này là chuyện gì xảy ra?” Quyền Thiệu Viêm chỉ vào trên cổ tay Mục Giai Âm một vòng tím bầm hỏi.

Lúc này bác sĩ mới chú ý tới vết thương trên người Mục Giai Âm, nhất thời liền ấp úng không nói nên lời: “Cái này...”

Liên hệ đến lời lúc nãy đã nói, đột nhiên bác sĩ nghĩ đến, sở dĩ tử cung Mục Giai Âm co thắt, rất có thể là do người khác công kích gây ra.

May mắn ông (chỉ bác sĩ) không có nói ra suy đoán vô lý lúc đầu của mình, Mục Giai Âm là bởi vì cảm thấy đau bụng, mạnh mẽ kìm nén nên làm tổn thương tử cung.

Thấy bác sĩ quanh co nửa ngày cũng không có nói ra nguyên nhân, Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu lạnh lùng nhìn chốc lát mới nói: “Xem băng ghi hình.”

“Vâng vâng vâng.” Bác sĩ vội vàng chạy ra phòng bệnh nói: “Tôi đi ngay.”

Tại sao ông không nghĩ tới cách này đây? Chỉ cần xem băng ghi hình trong hành lang chẳng phải được sao?

Không lâu sau, bác sĩ lấy toàn bộ băng ghi hình từ hôm qua tới hôm nay ra hết.

Lúc thấy Quyền Thiệu Viêm xuất hiện, con người Quyền Thiệu Viêm co lại, đây hình như là em gái của anh? Con bé đến đây làm cái gì?

Quyền Thiệu Viêm không có nghi ngờ bao lâu, sau đó lại nghiêm mặt xem băng ghi hình.

Lúc thấy Chân Phó Dương xuất hiện, ánh mắt Quyền Thiệu Viêm lập tức sắc bén không ít, máy ghi hình chỉ có trong hành lang, Quyền Thiệu Viêm không biết Mục Giai Âm và Chân Phó Dương ở bên trong phòng nói cái gì, nhưng mà chứng kiến Chân Phó Dương cũng không có ở trong phòng lâu, tâm tình Quyền Thiệu Viêm mới hơi khá hơn một chút. Chỉ là, cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh lẽo của Mục Giai Âm trong lòng bàn tay mình sưởi ấm, anh hiểu rõ, mặc kệ như thế nào, Mục Giai Âm và Chân Phó Dương cũng sẽ không tan rã với vẻ không vui, không giống như là anh ngày hôm qua.

Đầu giường còn để bánh ngọt Mục Giai Âm đang ăn nửa chừng, Quyền Thiệu Viêm nhìn bánh ngọt, nhìn lại trên tay Chân Phó Dương liền hiểu ở trong đó chứa cái gì rồi. Buổi sáng, bác sĩ còn nói cho anh biết, Mục Giai Âm mấy ngày này đều không có ăn bao nhiêu.

Nhưng Chân Phó Dương mang tới bánh ngọt, Mục Giai Âm lại chịu ăn không ít. Quyền Thiệu Viêm có chút phiền muộn trong lòng, bên cạnh bánh ngọt

còn có thức uống, có lẽ cũng là nước uống Mục Giai Âm thích đi, thế nhưng cho tới bây giờ anh cũng không có nghe nói qua.

Quyền Thiệu Viêm dòi ánh mắt, nỗ lực khắc chế ý nghĩ này.

Cấp dưới Quyền Thiệu Viêm động tác không cẩn thận chạm trúng tay Mục Giai Âm, cô nhú mày một cái, vô ý thức kêu lên: “Đau.”

Quyền Thiệu Viêm nhìn một vòng bầm tím trên cổ tay Mục Giai Âm, kiềm chế ý nghĩ trong lòng xuống, lại nhìn sang băng ghi hình.

...Cơ U Tứ.

Cơ U Tứ sớm biết vị trí đặt máy ghi hình, Quyền Thiệu Viêm còn chứng kiến Cơ U Tứ cầm một cái chìa khóa, nhanh và gọn mở ra cửa phòng Mục Giai Âm, Cơ U Tứ còn nhìn về phía máy ghi hình nở nụ cười đắc ý, quen thuộc tính tình Cơ U Tứ, Quyền Thiệu Viêm hiểu, đó là Cơ U Tứ đang khiêu khích anh.

Cho nên Giai Âm bị thương thành bộ dáng như vậy đều là Cơ U Tứ gây ra?

Quyền Thiệu Viêm nghĩ đến lời bác sĩ nói xuất huyết nhiều dẫn đến hôn mê, lại nghĩ đến ngày hôm qua Mục Giai Âm mềm nhũn té ở trong ngực của anh. Cơ U Tứ, quả nhiên là tìm chết!

Ngay từ lúc Mục Giai Âm kêu đau, cô đã mơ mơ hồ hồ tỉnh, nhưng cô lại vẫn luôn suy nghĩ có nên mở mắt hay không. Hiện tại, sợ rằng Quyền Thiệu Viêm căn bản cũng không muốn gặp cô.

Quyền Thiệu Viêm lại đang xem băng ghi hình rồi, nhất định anh đã nhìn thấy Chân Phó Dương tới, như vậy Quyền Thiệu Viêm không phải sẽ hiểu lầm cô sâu hơn? Mục Giai Âm nhẹ nhàng mở mắt, nhìn một bên mặt Quyền Thiệu Viêm.

Xem ra tinh thần Quyền Thiệu Viêm còn rất tốt, mắt thâm thúi, mũi cao, chỉ là một gò má cũng làm người ta không nhận được phải nín thở. Nhưng... Bây giờ cô chỉ cảm thấy lòng đang co rút đau đớn. Một chút một chút lan tràn ở trong lòng.

Lúc Quyền Thiệu Viêm quay đầu nhìn về phía Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng đã tỉnh. Cô mở ánh mắt trong suốt nhìn anh, Quyền Thiệu Viêm nghĩ đến đôi mắt này Mục Giai Âm đã từng nhìn ở trên người Chân Phó Dương liền quay người đi, miễn cưỡng duy trì giọng nói bình tĩnh: “Vết thương trên người của em là hấn làm sao?”

Mục Giai Âm nhìn video, gạt đầu một cái.

“Hấn chính là Cơ U Tứ, về sau em cách hấn xa một chút.” Quyền Thiệu Viêm đứng lên, mấy năm nay anh không có ở đây, quả nhiên Cơ U Tứ càng ngày càng lớn lối, thật sự coi ở bên trong thành phố A không ai có thể áp chế hấn?

Mục Giai Âm không nói tiếng nào, nhìn Quyền Thiệu Viêm đi tới cửa phòng bệnh.

Quyền Thiệu Viêm cảm giác trong lòng có chút phiền não, anh vốn định nói cho Mục Giai Âm biết gần đây anh có thể bận chút, để cho Mục Giai Âm tự chăm sóc mình tốt. Anh còn muốn nói, nếu như Mục Giai Âm đồng ý, anh có thể tới bệnh viện với Mục Giai Âm. Thế nhưng lời này vô luận thế nào cũng không nói được, Quyền Thiệu Viêm quay đầu lại nhìn Mục Giai Âm nói: “Cổ tay em bị thương, bảo y tá bôi chút thuốc mỡ cho em.”

Mục Giai Âm cúi đầu, nhìn cổ tay của mình không nói tiếng nào.

Quyền Thiệu Viêm đi vội vã như vậy, không thể ở lại với cô một chút sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Tôi Yêu Anh

Nhìn Quyền Thiệu Viêm xoay người đi ra phòng bệnh, Mục Giai Âm khẩn trương ngồi thẳng người, giọng nói mang theo uất ức nói: "Quyền Thiệu Viêm, em đau bụng."

Cơ thể Quyền Thiệu Viêm cứng đờ, trong lòng nháy mắt mềm mại xuống.

Nhưng nét mặt Quyền Thiệu Viêm vẫn không có thay đổi.

Thấy Quyền Thiệu Viêm quay trở lại, tâm tình Mục Giai Âm hơi khá hơn một chút. Quyền Thiệu Viêm cũng không tức giận như vậy đi... Cô tưởng anh vẫn còn rất tức giận.

Quyền Thiệu Viêm trực tiếp bấm điện thoại trên đầu giường Mục Giai Âm, kêu y tá đem băng gạc và thuốc trị thương tới đây, còn bảo y tá mang luôn

thuốc giảm đau đến.

"Gần đây, cơ thể cảm giác như thế nào?" Quyền Thiệu Viêm hỏi.

Mục Giai Âm lắc đầu nói: "Không tốt, hơn nữa, Cơ U Tử lại xuống tay rất nặng, đè ép bụng của em, vậy nên càng không được tốt."

Quan trọng nhất là, Quyền Thiệu Viêm cũng không tới bệnh viện thăm cô.

Ngay cả em gái của anh đều tới, nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn là không đến.

Mục Giai Âm nói dứt lời, liền khao khát nhìn Quyền Thiệu Viêm

Nhưng Quyền Thiệu Viêm chỉ là nhận lấy thuốc do y tá đưa tới, cẩn thận thoa lên cổ tay Mục Giai Âm, lại quần một tầng băng gạc sau đó mới nói: "Sau này Cơ U Tử sẽ không tái xuất hiện nữa, em hãy yên tâm đi. Anh còn có một số việc, đi trước đây."

Quyền Thiệu Viêm vẫn không có ý định ở lại với cô?

Mục Giai Âm cắn cắn môi, không có lên tiếng, Quyền Thiệu Viêm căn bản là không tính toán tha thứ cho cô sao?

Nhưng cô đều đã nỗ lực như vậy, chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm nghe không hiểu từng câu từng chữ của cô đều ẩn ý mong muốn Quyền Thiệu Viêm tới bệnh viện thăm cô sao? Anh tức giận là vì chuyện của Chân Phó Dương hay là bởi vì chuyện đứa nhỏ?

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm từ từ đóng lại cửa phòng bệnh, sắc mặt từng tầng từng tầng buồn bã đi xuống.

Trên mặt vốn cũng không có huyết sắc, xem ra càng giống như phủ thêm một tầng tuyết trắng. Ánh mắt mang theo tức giận, mơ hồ lộ ra mấy phần không khí trầm lặng.

Quyền Thiệu Viêm đây là không tính toán để ý đến cô sao?

Cơ thể Mục Giai Âm cuộn lên, vùi đầu vào trong chăn, muốn khóc lại khóc không ra nước mắt.

Cô còn phải giải thích thế nào?

Quan hệ của cô và Chân Phó Dương cô cũng sớm đã nói rõ với Quyền Thiệu Viêm, đứa nhỏ trong bụng... Người áy náy nhất chính là cô, buổi tối lúc nằm mơ thậm chí cô nhìn thấy đứa bé kia khó chịu kêu đau với cô.

Ngay tại mấy ngày trước, cô vẫn còn vì nghe được đứa bé mấy thai mà cao hứng, nhưng bây giờ cô lại vĩnh viễn cùng đứa trẻ của mình nói tạm biệt.

Nếu như thật sự Quyền Thiệu Viêm là bởi vì chuyện đứa trẻ mà hành hạ cô... Mục Giai Âm vui mình ở trong chăn, cơ thể đột nhiên một trận lại một trận rét run.

Lúc tối, nhà họ Cơ lại xảy ra chuyện.

Khóe môi luôn treo nụ cười của Cơ U Tử rốt cuộc mím lại thành một đường thẳng tắp.

"Anh hai, bây giờ anh thật là gan lớn rồi." Mắt Cơ U Tử khẽ nheo lại, con ngươi màu hổ phách bởi vì tức giận mà nhanh chóng biến thành màu đen, nhưng màu đen kia cũng không đồng nhất, ngược lại giống những sợi tơ tụ tập thành một màu đen hiểm độc, lộ ra mùi vị kỳ lạ.

"Cơ U Tử, chuyện hôm nay em công kích Mục Giai Âm, Quyền Thiệu đã biết." Về mặt Cơ U Vũ không có bất kỳ biến hóa, nghiêm túc nói: "Không bằng em ra nước ngoài tạm thời tránh một đoạn thời gian, như vậy đối với chúng ta và Cơ gia đều tốt."

"Quyền Thiệu Viêm?" Khóe miệng Cơ U Tử lại tà tà nâng lên một nụ cười, khóe mắt đuôi mày đều giơ lên, cổ tình trong ánh mắt kia sự hiểm độc cũng là càng ngày càng đậm: "Cơ U Vũ, sợ là anh bởi vì tôi đã thương Mục Giai Âm mới tức giận đi?"

"Hiện tại Mục Giai Âm mới vừa sinh non, tôi nghĩ anh chính là không muốn đi phá hư tình cảm vợ chồng của cô ta và Quyền Thiệu Viêm." Cơ U Vũ cũng hào phóng thừa nhận: "Hơn nữa, vào chiều hôm nay, anh và ba mẹ đều không hẹn mà cùng bị tổn thất, anh nghĩ em mới là người bị công kích lợi hại nhất, đây đều là người nào làm, anh nghĩ không cần nghi ngờ."

Có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, làm cho toàn bộ nhà họ Cơ thất thế, trừ Quyền Thiệu Viêm ra còn ai có cái khả năng này?

Về mặt Cơ U Vũ trầm tĩnh, hợp tình hợp lý phân tích nói: "Huống hồ, đây còn là dưới tình huống Quyền Thiệu Viêm bị chuyện nhà họ Ngô và vợ anh ta vướng tay vướng chân, một khi Quyền Thiệu Viêm xử lý sạch sẽ chuyện nhà họ Ngô, toàn lực đối phó chúng ta, em nghĩ Cơ gia sẽ phải gánh chịu tổn thất lớn dường nào, khẳng định trong lòng em hiểu rõ."

"Nói nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ anh không rõ ràng thực lực của tôi?" Cơ U Tử hơi nhíu mày: "Anh chớ vì muốn lấy lòng một người đàn bà đã có chồng mà xen vào chuyện của tôi, còn nói nghe đến hào hùng như vậy. Vì nhà họ Cơ? Nhà họ Cơ nếu là dựa vào anh thì sớm đã sụp đổ. Nếu không phải là tôi chống, cái nhà họ Cơ này có thể được như hiện tại sao."

"Em cũng họ Cơ." Cơ U Vũ cường điệu, vẻ mặt không có chút gọn sóng nào.

Rất dễ nhận thấy, cái và như vậy giữa hai anh em là chuyện thường xuyên xảy ra.

"Còn nữa, người phụ nữ của em, Thịnh Liễu Huyền đã từng cố gắng hạ độc Mục Giai Âm, nguyên nhân không rõ." Cơ U Vũ nói. Nếu Cơ U Tứ muốn đi, vậy thì hãy xử lý cho xong toàn bộ những chuyện này rồi đi.

Cơ U Vũ cũng từng hỏi người phụ nữ kia tại sao phải hạ độc Mục Giai Âm, nhưng mà người phụ nữ này bị Cơ U Tứ làm hư rồi, không chịu cho anh sắc mặt tốt, lỗ mũi hướng lên trời bỏ đi luôn.

Cơ U Vũ cũng nhún nhường, không muốn cùng một người phụ nữ so đo quá nhiều, liền không còn hỏi tới.

"Cậu chủ, nên đi." Vệ sĩ cắt đứt cuộc đối thoại của Cơ U Tứ và Cơ U Vũ.

Hành lý Cơ U Tứ đã sớm chuẩn bị xong, vệ sĩ một tay xách hành lý nói: "Cậu chủ, ông chủ nói bên kia quá mức nguy hiểm, để cho em đi theo cậu."

Danh nghĩa là đi theo, thực ra là đi theo dõi.

Ông già kia thật đúng là tin lời Cơ U Vũ, cảm thấy anh sẽ làm loạn. Lại có thể phái vệ sĩ đặc lực nhất bên cạnh ông ta đi theo dõi anh, thật là dễ mất anh.

"Biết." Cơ U Tứ chậm rãi đáp một tiếng, mới lại quay đầu ánh mắt hung ác nhìn Cơ U Vũ, trên mặt cười lúm đồng tiền càng thêm quỷ dị.

"Yên tâm đi, anh hai." Trong giọng nói Cơ U Tứ mang theo vài phần vui vẻ, vài phần quỷ dị, âm thanh kia giống như mang theo vài phần chất dính, ở trong không khí thật lâu xua đi không được: "Người phụ nữ của em sẽ không xuống tay với Mục Giai Âm. Em còn không có ở trước mặt anh chiếm được Mục Giai Âm, em thế nào cam lòng để cho Mục Giai Âm chết đây? Nếu Mục Giai Âm còn sống sẽ phát huy giá trị cao nhất phải hay không?"

Cơ U Tứ giống như là phát hiện ra việc gì hay nói: "Chờ lúc em chiếm được Mục Giai Âm, một người phụ nữ, vừa hành hạ được anh và Quyền Thiệu Viêm, lại lấy lòng em, thật đúng là một hòn đá hạ ba con chim phải hay không?"

Cơ U Tứ miễn cưỡng vừa đi về phía trước vừa nói: "Anh hai, em thích phụ nữ đầy đặn, Mục Giai Âm thật sự là quá gầy, nhớ giúp em nuôi cô ấy cho béo một chút, chờ sau khi em trở lại vừa đúng lúc hưởng dụng."

Về mặt Cơ U Vũ từ đầu tới đuôi cũng không có thay đổi.

Từ khi Cơ U Tứ mạnh hơn anh, chỉ cần có cơ hội, Cơ U Tứ cũng sẽ hung hăng giẫm anh ở dưới chân, không có chút nào cho anh cơ hội xoay mình. Cả thành phố A mọi người đều biết rõ, mặc dù Cơ U Tứ là em trai của anh nhưng ở trong nhà họ Cơ, người có quyền lên tiếng đều chỉ có Cơ U Tứ, không phải bất luận kẻ nào khác.

Thậm chí ngay cả ba của anh đều không phải!

Cơ U Vũ nhớ lúc sinh nhật mười tám tuổi, ba của anh đã từng nói với anh, nói sau này muốn giao nhà họ Cơ cho Cơ U Tứ. Muốn anh bình thường để ý Cơ U Tứ, chỉ có ở dưới sự hướng dẫn của Cơ U Tứ nhà họ Cơ mới có thể ở thành phố A có đất đặt chân.

Cho nên tới bây giờ anh cũng không tranh giành với Cơ U Tứ, anh vốn không phải là người có dã tâm.

Hơn nữa, Cơ U Tứ chê cười, anh cũng sớm đã thành thói quen. Cho nên, trong lòng không hề có bất kỳ gọn sóng.

Ở xung quanh anh, bọn người làm hoặc đồng tình, hoặc hă hê, hoặc ánh mắt giễu cợt, Cơ U Vũ bình tĩnh xoay người qua, đi tới gian phòng của mình. Chờ đến lúc xe đi khuất, Cơ U Vũ mới yên lòng, trên mặt hơi lộ ra một cái mỉm cười.

Đơn giản, nhiều năm như vậy anh đều biểu hiện tốt. Vì vậy cho tới bây giờ ba cũng không có hoài nghi anh, cho nên anh mới thuận lợi đuổi đi Cơ U Tứ, không có Cơ U Tứ, cuộc sống Mục Giai Âm sẽ khá hơn một chút.

Dù sao, Cơ U Tứ, tên này từ trước tới nay luôn là người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Hơn nữa, rất rõ ràng Cơ U Tứ là coi trọng Mục Giai Âm, không có người phụ nữ nào có thể được hạnh phúc khi ở bên cạnh Cơ U Tứ. Cơ U Tứ, người này từ trước tới nay luôn là người chỉ thích chơi đùa, căn bản không có thật lòng.

Anh nhìn ra được Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm thật sự có tình cảm với nhau, hai người họ vốn là vợ chồng, hi vọng bọn họ người có tình sẽ thành thân thuộc.

Lúc Quyền Thiệu Viêm biết Cơ U Tứ đã ngồi máy bay tư nhân đi nước ngoài, run sợ trong nháy mắt, mới nói: "Nhà họ Cơ lần này ngược lại ra tay nhanh chóng."

Anh vốn còn muốn chờ mấy ngày nữa sau khi giải quyết tất cả chuyện của nhà họ Ngô, mới bắt tay vào xử lý chuyện Mục Giai Âm. Tôn thương người phụ nữ của anh, hành động của Cơ U Tứ sớm đã vượt qua phạm vi nhẫn nại của anh.

Thôi, nếu hấn đã đi, như vậy anh sẽ chờ ngày Cơ U Tứ trở về, lúc đó sẽ tính sổ với Cơ U Tứ.

Tám năm không giao thủ với Cơ U Tử, ngược lại anh có chút hoài niệm cảm giác đối thủ bị anh vĩnh viễn giam ở dưới chân.

Sau hai tuần lễ, Mục Giai Âm xuất viện.

Ngày xuất viện, Mục Giai Âm không ngờ lại thấy được Đồng Lê Triệu và Hường Tinh.

"Hai người như thế nào sẽ cùng nhau đến?" Mục Giai Âm rất là ngoài ý muốn.

Hường Tinh luôn luôn tùy tiện, không giấu được tâm sự, cô đối với Đồng Lê Triệu chán ghét đều viết ở trên mặt. Ở trong lòng Hường Tinh, sở dĩ Hàn Từ Nghị sẽ học cái xấu, toàn bộ đều là bởi vì Đồng Lê Triệu, Mục Giai Âm cảm thấy... Xác thực có một bộ phận nguyên nhân.

Đồng Lê Triệu thật sự rất rành chuyện sống phóng túng, không chỉ ở thành phố A, bạn chỉ cần tùy tiện nêu một chỗ ví dụ, Đồng Lê Triệu lập tức có thể nói cho bạn biết nơi đó khách sạn nào tốt nhất, nơi đó buổi tối có thể đi * ở địa phương nào, hộp đêm ở đâu nóng bỏng nhất, nơi nào con gái nhiệt tình nhất...

Tóm lại, ở phương diện trên, người này so với thổ địa còn thần kỳ hơn.

Điểm này vừa vặn là điểm mà mỗi một người phụ nữ đều không vui thấy nhất.

Hường Tinh thường cố gắng cùng Đồng Lê Triệu đối nghịch, chỉ tiếc, mỗi lần đều là toi tã mà về.

Dù sao Đồng Lê Triệu cũng là cao thủ tình trường, phương diện ăn nói, chúng ta con gái tốt không đấu lại anh ta!

Hường Tinh liếc Đồng Lê Triệu một cái nói: "Vốn là hẹn Hàn Từ Nghị cùng nhau đến, kết quả Hàn Từ Nghị ngủ quên."

Hường Tinh lại nói lầm bầm: "Chỉ có Đồng Lê Triệu người này, thấy mỹ nữ liền giống như người thấy thịt ngon."

"Tôi chính là biết kiềm chế." Đồng Lê Triệu hí mắt cười, bộ dáng phong lưu vô hạn: "Hơn nữa, tôi coi như là có thể ngửi thấy mùi thịt, vậy cũng phải là người thấy thịt mỹ nữ nha, còn người này thì..."

Đồng Lê Triệu cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới Mục Giai Âm nói: "Chị là mới vừa từ trong quan tài bò ra ngoài sao?"

Lúc này Hường Tinh mới cẩn thận nhìn Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, tại sao cậu gầy như vậy hả?"

Mục Giai Âm vốn dĩ là gầy, nhưng trên mặt dù sao vẫn tròn tròn như trẻ con, nhìn đáng yêu và mang chút quyến rũ, làm cho người ta không đòi mất được.

Nhưng mà bây giờ hai má tròn tròn của Mục Giai Âm hoàn toàn biến mất, thậm chí gương mặt hơi lõm vào.

Thoạt nhìn có chút giống như là bệnh nặng sắp chết, gầy yếu mong manh.

Hường Tinh vẫn là ưa thích dáng vẻ trước kia của Mục Giai Âm, ít nhất bộ dáng trước kia trông rất khỏe mạnh.

Trước kia làn da Mục Giai Âm là màu trắng hồng, làm người ta không đòi mất được, cảm thấy Mục Giai Âm nhất định là trang điểm. Nhưng bây giờ vẻ mặt Mục Giai Âm tái nhợt, ngay cả đôi môi cũng bị mất màu đỏ, trong sự tái nhợt lộ ra mấy phần xanh xao, khó trách Đồng Lê Triệu sẽ nói như vậy.

"Có phải cậu bởi vì sinh non quá khó chịu cho nên liền không ăn cơm ngon phải không?" Hường Tinh nói xong hốt hoảng bùm miệng, hận không thể hung hăng tát mình hai bạt tai.

"Hư việc nhiều hơn là thành công." Đồng Lê Triệu ghét bỏ.

Hường Tinh im lặng thừa nhận.

Rõ ràng ở trên đường đã mặc niệm vô số lần, nói là nhất định phải nói gì đó để cho Mục Giai Âm vui vẻ, chuyện đứa bé nhất định không được không đề cập tới, thế mà cô vừa mở miệng nói chính là sinh non?

Mục Giai Âm cười nhẹ nói: "Gần đây khẩu vị có chút kém, không ăn nhiều được, hai ngày nay đã tốt hơn nhiều."

Đứa bé... Bụng Mục Giai Âm đột nhiên lại đau đớn.

Mục Giai Nhan, Mục Giai Âm cúi đầu che giấu ánh mắt mang theo tràn đầy ác ý, trước đó Quyền Thiệu Viêm đã mang tất cả kết quả tra hỏi cho cô xem. Cho nên, người Ngô Oánh Oánh muốn đụng căn bản là Mục Giai Nhan, cô lại làm người chịu tội thay cho Mục Giai Nhan, hơn nữa, Ngô Oánh Oánh muốn chạy trốn sợ rằng là bị Mục Giai Nhan kích thích.

Mục Giai Nhan càng thêm cố gắng ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm bôi đen quan hệ giữa cô và Tà Trí Viễn.

Cô luôn dễ dàng tha thứ cho Mục Giai Nhan, chỉ là vì muốn nhìn Mục Giai Nhan từ chỗ cao té xuống. Nhưng hành động của Mục Giai Nhan rất rõ ràng

đã đột phá ranh giới cuối cùng của cô, như vậy cô cũng không để ý phải tự mình ra tay đối phó Mục Giai Nhan đâu.

Thấy Mục Giai Âm không nói chuyện nữa, Hường Tĩnh càng thêm lo lắng.

"Giai Âm à." Hường Tĩnh đang định nắm tay Mục Giai Âm, lại bị bàn tay lạnh lẽo của Mục Giai Âm kích thích: "Tay của cậu tại sao lại lạnh như vậy, giống như một khối băng! Trời à, tớ sưởi ấm cho cậu."

Mục Giai Âm cảm thấy càng lạnh hơn.

Hường Tĩnh ngượng ngùng cười cười: "Thời tiết quá lạnh, thật sự là không trách tớ được, Giai Âm"

Lúc ra cửa, cô quá vội nên quên mang bao tay.

Trên đường cô lại cãi nhau với Đồng Lê Triệu, Đồng Lê Triệu, kẻ biến thái này vì đông lạnh cô còn cố ý mở rộng cửa sổ, mặc cho gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, lạnh đến mức cô hận không được vội vàng bỏ mình vào trong lò lửa.

"Trà sữa." Đồng Lê Triệu đưa một ly trà sữa chocolate tới tay Mục Giai Âm nói: "Đây này, cẩn thận nóng."

"Cậu thật ra có lòng." Mục Giai Âm nhận lấy trà sữa.

Hường Tĩnh hồ nghi nhìn chằm chằm Đồng Lê Triệu vài giây: "Có phải gần đây anh lại đổi mới sở tay tán gái hay không?"

Trước kia không có thấy điều này nha.

... Từ trước tới nay anh tán gái luôn là người đánh nhanh thắng nhanh, một chiêu này rất rõ ràng là thích hợp trường kỳ tác chiến. Anh căn bản cũng không có thể ghi loại biện pháp này vào sổ tay tán gái, Đồng Lê Triệu cười cười với Hường Tĩnh: "Người lại nhìn lên Hàn Tử Nghị gì đó à? Được, hôm nào tôi liền thông báo cho Hàn Tử Nghị một tiếng, bảo cậu ta nên thay ổ khóa mới."

Đồng Lê Triệu nói xong lại nhìn thấy Mục Giai Âm nhú mày.

Chẳng lẽ Mục Giai Âm phát hiện đây là đại ca dạy anh làm? Quyền Thiệu Viêm không tới đón Mục Giai Âm lại để cho anh đi, áp lực của anh cũng rất lớn đó! Quan trọng là bởi vì anh "Mồm miệng lạnh lợi" cố ý bị đại ca bắt ra ngoài an ủi Mục Giai Âm mới vừa xuất viện.

Lần đầu tiên nghe được Quyền Thiệu Viêm đánh giá anh cao như vậy, Đồng Lê Triệu bày tỏ, làm một đại gia miệng mồm lạnh lợi, về sau anh sẽ không bao giờ tự mình khen ngợi mình mồm miệng lạnh lợi nữa.

Nhất là người chính là, Hàn Tử Nghị tới qua còn vỗ ngực thề son sắt mà nói muốn sáng nay cùng anh đi đón chị dâu. Nhưng sáng sớm, tên kia cứ nhiên ngủ quên, sau đó còn cố ý nói Hường Tĩnh làm hấn ngọt ngọt.

"Chỉ có hai người thôi?" Mục Giai Âm đang cầm trà sữa, tâm có chút chìm.

Bây giờ đã tháng mười hai rồi, mùa đông gió lạnh thổi ở trên mặt đám người bọn họ, giống như là dao cạo muốn cạo rách một tầng da của mọi người.

Ông nội vốn là muốn đi đón cô, lại bị cô mạnh mẽ cản trở. Những người khác cũng bị Mục Giai Âm cản trở, lúc Đồng Lê Triệu nói muốn đón cô, cô mới đồng ý, cô vốn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ cùng tới, nhưng không nghĩ tới Quyền Thiệu Viêm căn bản không có xuất hiện.

Cô đã có hai tuần lễ chưa từng thấy qua Quyền Thiệu Viêm rồi.

Trái tim Mục Giai Âm có chút khó chịu.

Gió rét lạnh, tay chân Hường Tĩnh cũng tê dại.

"Chúng ta vào trong xe thôi." Mục Giai Âm nói với Hường Tĩnh và Đồng Lê Triệu.

"Tốt." Hường Tĩnh phụ họa.

Đợi đến lúc vào trong xe, Mục Giai Âm sờ sờ tay Hường Tĩnh, tin tưởng so với trước kia còn đỏ hơn: "Cậu sưởi ấm trước đi."

Mục Giai Âm đưa trà sữa trong tay cho Hường Tĩnh.

"Không, thể chất của tớ cậu cũng không phải không biết, chỉ chốc lát nữa liền ấm, cậu sưởi đi." Hường Tĩnh đẩy ra trà sữa.

Đồng Lê Triệu thấy cách đó không xa có tiệm trà sữa, liền nói: "Chờ, vì ly trà sữa mà giằng co, người khác nhìn thấy còn tưởng tôi hẹp hòi, hai người ngồi đây, tôi đi mua trà sữa."

"Thế nào đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy?" Đột nhiên tự mình đi mua trà sữa cho Hường Tĩnh?

Cô nghĩ là Đồng Lê Triệu cho dù có mua, tối đa cũng là bảo Hường Tĩnh tự đi mua.

Hương Tinh khinh bỉ bĩu môi nói: "Nhìn góc đường."

Mục Giai Âm theo tầm mắt Hương Tinh nhìn sang, đã nhìn thấy Đồng Lê Triệu mua ly trà sữa, đi thẳng tới góc đường đến bên cạnh một người phụ nữ, ở dưới mùa đông vẫn mặc áo lộ ra một phần bụng, hở cổ cùng váy ngắn, ăn mặc mỏng manh, mang giày cao gót mười phân.

"Thật..." Mục Giai Âm suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Kinh nghiệm."

Giữa mùa đông này mua ly trà sữa vẫn không quên tán gái, cô đều sắp bị Đồng Lê Triệu cảm động!

"Giai Âm" Lần này Hương Tinh không có cự tuyệt Mục Giai Âm nhét trà sữa vào trong tay cô, Hương Tinh cầm trà sữa, ánh mắt lại trở nên lo lắng: "Cậu và Chân Phó Dương... Quyền Thiệu có phải tức giận hay không?"

"Tớ đã nói rõ ràng rồi." Mục Giai Âm trầm mặc chốc lát, mới nhìn Hương Tinh nói: "Cậu đây là muốn an ủi tớ?"

Hương Tinh ngượng ngùng cười cười, sau đó dứt khoát lắc đầu một cái, "Tớ sợ làm cho cậu tức giận."

"Cậu còn nhớ rõ chuyện lúc trước." Mục Giai Âm cười cười, lúc Hương Tinh bắt đầu nói câu nói này, cô thật là có chút lo lắng nhất định Hương Tinh muốn an ủi cô.

"Nói nhảm, mỗi lần cậu đau khổ, tớ an ủi cậu, người khác đều nói tớ là đang cố ý vòng vo mắng cậu." Hương Tinh buồn bực buông tay: "Cậu nói xem, bình thường nếu là tớ phúc hắc như vậy, Đồng Lê Triệu còn có thể trước mặt của tớ được nước làm tớ? Tớ đã sớm mắng cậu ta đến Đông Tây Nam Bắc cũng không phân rõ."

Mục Giai Âm vừa nói vừa nhìn góc đường, nói với Hương Tinh: "Tớ cảm thấy Đồng Lê Triệu đây là muốn mang người phụ nữ kia lên xe."

Tay Đồng Lê Triệu cũng quấn lên eo của người đàn bà kia rồi, phần bản lĩnh thân thiết kia, làm cho người ta cảm giác hình như là tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ bình thường, Mục Giai Âm nâng trán, mặc dù biết Đồng Lê Triệu rất biết tán gái, nhưng khi một màn này rõ ràng xuất hiện tại trước mặt cô thì cô cảm giác cái này thật giống như là đang đóng phim.

Đồng Lê Triệu chính là một cận bã, cô gái xem rõ chưa! Còn có... Cô gái, dè dặt chút! Nhanh như vậy liền mắc câu, sau này còn như thế nào vui thích chơi đùa với Đồng Lê Triệu! Cô gái, cô là lần đầu sao?

Hương Tinh chán ghét nhìn Đồng Lê Triệu hồi lâu, mới nói với Mục Giai Âm: "Nhìn đi."

Nói xong, Hương Tinh liền bò đến trước xe ngồi.

Từ trong túi riêng lấy ra cây bút màu đen đánh dấu.

Sau đó soạt soạt soạt ở ghế da màu ngà của Đồng Lê Triệu nhanh chóng múa viết xuống vài cái chữ rồng bay phượng thật to: lừa đảo chuyên nghiệp, bảo đảm phẩm chất!

Nhìn Đồng Lê Triệu ôm người phụ nữ kia tới bên cạnh xe, Hương Tinh lại nhanh chóng chạy về chỗ ngồi.

Mục Giai Âm mặt không biến sắc ngồi ở ghế sau, chờ Đồng Lê Triệu cực kỳ thân thiết mở ra cửa xe chỗ ngồi kế bên tài xế, lúc muốn mời người phụ nữ kia lên xe, chợt lại thấy được trên ghế tám chữ to.

Dấu hiệu của bút màu đen lưu lại ở trên ghế dựa màu trắng ngà voi có vẽ cực kỳ rõ ràng.

Hương Tinh tùy tiện cười cười với người phụ nữ nói: "Bác gái, kỹ thuật của anh tôi khá tốt, bác tin anh tôi chắc chắn không sai."

Mục Giai Âm quay đầu nhìn về phía người phụ nữ kia, gật gật đầu theo nói: "Bác gái, thật sự, cậu ta rất chuyên nghiệp."

Hương Tinh và Mục Giai Âm rất vinh hạnh khi mắt thấy toàn bộ quá trình sắc mặt người phụ nữ kia chuyển từ trắng sang hồng, từ hồng chuyển qua xanh mét, từ xanh thành tím, từ tím biến thành đen.

Người phụ nữ kia bị lời nói của Hương Tinh và Mục Giai Âm làm tức giận, toàn thân đều phát run: "Hai cô nói người nào là bác gái hả, nhìn một chút số tuổi của hai cô, không biết lễ phép, tiểu tiện..."

"Chớ run, phần rơi đến trên ghế rồi." Mục Giai Âm lạnh lùng mở miệng, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Hương Tinh đột nhiên cảm thấy Mục Giai Âm giống như trở nên có một chút... Một chút nguy hiểm?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 73.2

Rất rõ ràng, Hường Tinh thấy từng lớp phấn trên gương mặt người phụ nữ kia rơi trên lưng ghế dựa.

Hường Tinh ghé sát vào mặt người phụ nữ kia, cùng với người phụ nữ đó mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu mới nói, “Dựa vào sở tay tán gái mà phân tích, khóe mắt nhỏ có nhiều nếp nhăn, xuất hiện bọng mắt, trên mặt đánh phấn quá dày hơn nữa chất lượng đồ trang điểm quá kém, đã có dấu hiệu lão hóa, da lông mị rất già, đều dính lại với nhau, màu da gương mặt và cổ khác biệt quá lớn, nếp nhăn ở gáy quá nặng, mu bàn tay thô ráp, tổng hợp các phân tích trên lại, tuổi của cô cũng phải.....”

Hường Tinh vắt hết óc nghĩ, “Hắn là ở trong khoảng nào đó, trong sở tay anh ấy có viết, hẳn là trong khoảng bốn mươi năm mươi gì đó, có lẽ..... Hơn năm mươi, không đúng, không đúng.....”

Hình như người phụ nữ kia cảm thấy sức chiến đấu của hai cô gái bên trong xe thật sự quá mạnh mẽ, thì trực tiếp quay đầu nhìn ra bên ngoài xe về mặt tức giận mắng Đồng Lê Triệu xối xả, “Anh già vờ cao phú suất gì chứ? Tưởng là mặt một bộ đồ A hiệu Armani thì có thể theo đuổi tôi? Tôi cho anh biết, một người thấp kém nghèo hèn như anh cách tôi càng xa càng tốt. Mang theo hai em gái thổ phi viên (ý bảo hai chị mập đó) trong xe của anh nhanh chóng cút đi!”

Nói xong người phụ nữ kia lắc mông, cực kỳ diêm dúa lõe loét, vừa đi vừa quay đầu nhìn Đồng Lê Triệu nói, “Tôi cho anh biết, có người muốn đưa bà cô anh vào giới giải trí, sau này nhìn thấy tôi thì cẩn thận chút, nếu không tôi chọn mù đôi mắt của anh.”

Thổ phi viên?

Mục Giai Âm không muốn đánh giá bản thân.

Nhưng mà, Hường Tinh nhìn thế nào cũng bằng cân nặng một nữ sinh bình thường, hơn nữa ngoại hình của Hường Tinh cũng là cực kỳ xinh đẹp, cho dù người phụ nữ kia trang điểm đậm cũng không xinh đẹp bằng Hường Tinh, với lại quần áo trên người Hường Tinh tuy đơn giản, nhưng cũng là sản phẩm mới nhất của Chanel, cô thật sự không biết ba chữ phân đất tròn kia từ đâu mà có.

Mà Hường Tinh lại ôm bụng cười to đi ra, “Đồng Lê Triệu, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi hả giận như vậy, thấp kém nghèo hèn, Đồng Lê Triệu! Người phụ nữ có tài như vậy còn không mau tuyển vào công ty các anh, quả thực là có mắt nhìn người.”

Bên kia bị nói thành thấp hèn sắc mặt Đồng Lê Triệu có thể nói là rất đặc sắc.

Đồng Lê Triệu cũng thường xuyên bị trưởng bối trong nhà chỉ vào mũi mắng, những lời khó nghe gì anh cũng đã nghe qua.

Nào là con bất hiếu..... Anh càng nghe lỗ tai anh cũng bắt đầu đóng kén, nhưng mà, thấp hèn thì lần đầu tiên anh nghe.

Đời này Đồng Lê Triệu chưa từng tự ti dung mạo của mình..... Ngoại trừ lúc ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm, nhưng mà Quyền Thiệu Viêm không có hứng thú với con gái, rất cuộc khi có hứng thú với con gái, lại chỉ có hứng thú với Mục Giai Âm, theo anh (QTV) mà nói thì không có sức cạnh tranh. Cho tới bây giờ anh (QTV) vẫn rất yên tâm người về bạn này của mình.

Đồng Lê Triệu khó chịu quay đầu, nhìn Hường Tinh ngồi ở phía sau cười càn rỡ nói, “Cô cái thổ phi viên còn nói ông nữa, ông sẽ đá cô xuống ngay lập tức, cô tự về nhà đi.”

Nói xong, Đồng Lê Triệu lại nở nụ cười.

Thật ra, nếu vo Hường Tinh thành một khối so với hình tròn có lẽ cũng không khác lắm.

“Cô ta sao lại tới đây?” Mục Giai Âm liếc nhìn phía sau, lại vừa vặn thấy người phụ nữ kia đang thở không ra hơi chạy tới, hình như ngại mang giày cao gót chạy chưa đủ nhanh, người phụ nữ kia vừa chạy vừa cởi giày, tốc độ có thể lên tới 800m.

“Hoa sen?” Người phụ nữ kia nhìn Đồng Lê Triệu ngồi ghế lái hỏi, “Hình như tôi biết anh, anh có phải là.....”

“Đồng Lê Triệu?” Đồng Lê Triệu cười hỏi.

Người phụ nữ kia dùng sức gạt đầu, hai mắt đều sáng lên như nhìn nhân dân tệ.

“Tôi chỉnh sửa giống như anh ta.” Đồng Lê Triệu thản nhiên đáp.

“Chiếc xe này?” Người phụ nữ ngập ngừng.

“Thuê.” Đồng Lê Triệu tiếp tục nói dối.

Ngay lập tức về mặt người phụ nữ kia trở thành ghét bỏ, “Thấp hèn còn muốn nằm mơ giữa ban ngày? Anh mau dẫn hai thổ.....”

Ba chữ thổ phỉ viên người phụ nữ kia hoàn toàn không nói ra khỏi miệng.

Hai cô gái trong xe, tùy tiện kéo một cái phóng to trên màn hình lớn, đều là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Ngay lúc đó Đồng Lê Triệu dứt khoát lái xe đi, để lại cho người phụ nữ kia một đuôi xe đầy bụi, đi rồi.

“Đồng Lê Triệu anh dọa người ta rồi,” Hường Tinh cười, cảm thấy cảnh tượng vừa rồi quả thật cực kỳ sáng khoái.

Đồng Lê Triệu không đáp lời, trên mặt cũng mang theo nụ cười đắc ý.

“Hường Tinh, hiện tại tâm tình tôi đang tốt, tôi nói cho cô biết một chuyện,” Đồng Lê Triệu rất thích thú nói chuyện với Hường Tinh.

Rõ ràng Mục Giai Âm cảm thấy trong lời nói Đồng Lê Triệu có vài phần không có ý tốt.

“Chuyện gì?” Hường Tinh hoàn toàn bị lời nói của Đồng Lê Triệu gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Công ty của chúng tôi gần đây nổi tiếng nhất là người phụ nữ kia, cô biết không? Đồng Lê Triệu hỏi.

“Biết, tôi còn cố ý tới ủng hộ phòng vé phim công ty các anh đó,” Hường Tinh vỗ vai Đồng Lê Triệu, “Cám ơn tôi đi.”

“Cám ơn cô,” Đồng Lê Triệu hít vào một hơi, vừa kéo bả vai bị đau, đột nhiên đầu xe xiêu vẹo một chút, “Hường Tinh, cô đừng động tay động chân với ông.”

Hường Tinh nhìn về phía Mục Giai Âm thề lời, nhất thời cô quên mất sức lực mình hơi mạnh.

Mục Giai Âm cũng khó hiểu nói, “Không phải là người phụ nữ kia cùng với công ty các anh. .... Không phải cô ta là ngọc nữ sao?”

“Cô ta?” Đồng Lê Triệu cười châm biếm, “Chị dâu, thực sự chị cảm thấy làm ngọc nữ thì cả thể xác lẫn tinh thần đều phải đơn thuần? Sau lưng cô ta có ông chủ lớn chống lưng cho, tôi nói em gái cô ta. Em gái cô ta thật sự đơn thuần đó, cô gái mới mười tám tuổi trong veo như nước. Vì địa vị, quyền rũ Hàn Từ Nghị.”

“Cái này gọi là đơn thuần?” Hường Tinh tựa lưng vào ghế ngồi, khinh thường nhìn ngoài cửa sổ.

“Người ta lớn lên đơn thuần thì chính là đơn thuần, hơn nữa, chúng ta lại không ép, mặc kệ trong lòng cô ta đơn thuần hay không đơn thuần,” Đồng Lê Triệu nói, “Có phải không, chị dâu?”

“Tôi cũng không phải là đàn ông, anh nói những lời này với tôi làm gì? Mục Giai Âm cũng không giải thích được. Cô cảm thấy nếu như thật sự đơn thuần, thì cả thể xác lẫn tinh thần mình đều sẽ đơn thuần. Nếu trong lòng luôn nghĩ dùng quy tắc ngầm để leo lên cao, vậy thật sự là vô hạn giống như trà xanh bám vào.

“Tôi chỉ muốn để cho cô suy rộng ra một chút, biết người biết mặt nhưng không biết lòng,” Cuối cùng Đồng Lê Triệu cũng nói đến chủ đề chính, “Bề ngoài Chân Phó Dương kia được nói là chói sáng nhất, hiền lành nhất, mê người nhất đúng không? Nhiều năm như vậy anh ta. .... Cô nghĩ, đúng không, lòng dạ độc ác như vậy cũng không tránh được, nói không chừng nắm mấy mạng người trong tay đấy.”

“Anh đừng bôi nhọ người khác lung tung, Chân Phó Dương chỉ vì yêu mà chạy khắp nơi thôi, còn mạng người, anh nói rất thái quá rồi,” Hường Tinh không đồng ý đầu tiên, mặc dù cô cũng không tán thành Mục Giai Âm và Chân Phó Dương ở bên nhau, nhưng rõ ràng Đồng Lê Triệu vu cáo hãm hại như vậy thì không đúng.

“Vẫn là lão đại của chúng tôi tốt, cô nói có đúng không?” Đồng Lê Triệu bày ra tư thế thao thao bất tuyệt nói, “Cô xem lão đại của chúng tôi, mặc dù có chút lạnh lùng.”

“Tôi biết anh muốn nói gì,” Mục Giai Âm nói, “Tôi cũng biết. Chân Phó Dương đang làm cái gì tôi vẫn luôn hiểu rõ, anh không cần phải nhấn mạnh lần nữa.”

Hường Tinh trừng liếc mắt Đồng Lê Triệu một cái, xem đi, nói khoa trương như thế, sẽ phản tác dụng đó.

Đồng Lê Triệu cũng trừng Hường Tinh, nếu không có Hường Tinh ở đây, anh đã vạch trần những chuyện Chân Phó Dương đang làm từ lâu rồi.

Đặc biệt hành động của mấy tên kia trên tay cũng dính không ít mạng người, Đồng Lê Triệu cũng không tin Chân Phó Dương đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Nhất định là tên kia cùng anh tới đoạt chị dâu.

Nói đến phương diện phụ nữ này. .... Đối với chuyện quá khứ không gì làm không được anh thật sự nghi ngờ thái độ của lão đại.

Nhưng mà, Đồng Lê Triệu cũng không thể không tin tưởng, có vẻ như anh khuyên giải thật ra đối với Mục Giai Âm sẽ bắt đầu phản tác dụng.

Mục Giai Âm không nói nữa. Chẳng lẽ bây giờ Quyền Thiệu Viêm đang hoài nghi cô và Chân Phó Dương có quan hệ gì sao?

Sau đó mấy ngày nay, cô đã làm cho Chân Phó Dương không được tới bệnh viện chăm sóc cô rồi, chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm vẫn không nhìn ra chút gì

sao? Hay là đang nghi ngờ cô? Mục Giai Âm cảm thấy trong lòng thật sự lạnh toát rồi, cho dù bên trong xe mở đầy đủ hệ thống sưởi ấm, Mục Giai Âm vẫn cảm thấy tay chân một hồi lại nhận một trận lạnh cả người.

“Ngày mai mở phiên tòa xét xử cha Ngô Ngôn Tín, cậu muốn đi không?” Hường Tình hỏi.

“Đi.” Mục Giai Âm cười nói, “Loại chuyện này sao có thể không chứ?”

“Không phải cô còn đang ở cỡ sao?” Đồng Lê Triệu quay đầu lại hỏi.

Quyền Thiệu Viêm cũng không hy vọng Mục Giai Âm đi tham gia phiên tòa xét xử.

“Mặc dày chút là đến được,” mở phiên tòa xét xử nhất định cô phải đi.

Hường Tình cũng rất lo lắng nói, “Giai Âm, cậu vẫn không nên đi thi hơn, mẹ tớ nói cho tớ biết, mấy ngày này tốt nhất cậu nên nằm yên ở trên giường, không nên làm bất cứ chuyện gì, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi ăn no là tốt nhất.”

Cô chờ không được.

“Cậu xem tớ là heo à.” Mục Giai Âm cười đẩy Hường Tình một cái.

“Còn không phải sao,” Hường Tình lòng đầy hăng hái nắm cả bả vai Mục Giai Âm nói, “Chờ ngày nào đó bà đây nuôi dưỡng cậu trở nên mập mập.”

“Như thế hợp thẩm mỹ của Cơ U Tử.” Sau khi Đồng Lê Triệu nói xong, nhìn thấy sắc mặt Mục Giai Âm trở nên khó coi nhanh chóng ngậm miệng lại.

Hường Tình nhíu mày, “Tôi ghét nhất là người như hần ta, luôn như thế không coi ai ra gì, không phải lớn lên đẹp trai thôi sao. Quyền thiếu lớn lên đẹp trai như vậy, cũng không giống hần ta, khắp nơi dương dương tự đắc. Hơn nữa, hần còn ngang nhiên bao dưỡng tình nhân, cũng không biết nuôi bao nhiêu người.”

Chủ yếu là khẩu vị đặc biệt, thích loại mập mập trắng trẻo, nhất là những cô gái nhỏ đặc biệt đáng yêu đặc biệt mạnh mẽ. Người trong đó đều nghi ngờ vách đá cheo leo Cơ U Tử là nghiệm luyện trẻ em.

Hường Tình không thích Cơ U Tử, Đồng Lê Triệu lại cố ý dỗi dề tài, rất nhanh, dưới sự dẫn dắt của Đồng Lê Triệu, Hường Tình lôi kéo Mục Giai Âm tán gẫu về bộ phim truyền hình mới chiếu đang nổi gần đây.

Xe chậm rãi chạy đến tiểu khu, lúc này Mục Giai Âm mới giả vờ như vô ý hỏi, “Trong nhà có ai không?”

“Chắc là không có ai đâu,” Đồng Lê Triệu nói, “Gần đây lão đại về nhà rất trễ, nhưng mà, cũng nói không chính xác cũng có lúc ngoại lệ.”

Lúc chờ Mục Giai Âm muốn xuống xe, Đồng Lê Triệu mới từ trong xe lấy ra một bộ quần áo đưa cho Mục Giai Âm nói, “Lão đại nói hiện tại cô không thể bị cảm lạnh, cho cô khoác.”

Mục Giai Âm liếc nhìn bộ quần áo kia, yên lặng không tiếng động khoác lên người.

Hường Tình nhìn về phía Mục Giai Âm tế mi tròn mắt nói, “Giai Âm, cậu xem, Quyền thiếu đối với cậu thật tốt.”

“Ừ.” Hình như Mục Giai Âm có chút xấu hổ cúi đầu, bên trong đôi mắt có một chút đau buồn rất nhỏ xuất hiện nhưng không thể nhìn ra. Thật sự tốt với cô, tại sao không bỏ chút thời gian đến thăm cô? Ngoài mặt đưa những món đồ này thì có ích gì chứ?

Đồng Lê Triệu nhìn thấy bộ dạng Mục Giai Âm cũng buồn bực, ở trên xe Mục Giai Âm ám chỉ vài lần, đối với chuyện tình cảm Đồng Lê Triệu cũng đã đoán được từ lâu. Chủ yếu Mục Giai Âm chỉ hy vọng Quyền Thiệu Viêm về nhà cùng với cô.

Chuyện lạ, rõ ràng gần đây lão đại lo lắng cho chị dâu như vậy, tại sao lão đại cũng không chịu dành chút thời gian đi bồi chị dâu chứ? Thậm chí ngay cả một cú điện thoại cũng không chịu gọi, mà ngay cả chuyện vặt vãnh đi đón chị dâu, cũng phải giao cho anh đi đón.

Giữa mùa đông này, anh còn muốn ngủ nướng nữa, vừa sáng sớm lão đại để Lưu Duệ cứ cách 10 phút gọi cho anh một lần, một chiều này của lão đại quả thật đúng là tán tận lương tâm!

Quả nhiên trong nhà không có ai, chắc có lẽ cũng đã mời người tới quét dọn qua, xem ra bên trong rất sạch sẽ, thời gian dài không có người ở lại có chút thiếu vắng hơi thở.

Mục Giai Âm cảm thấy nỗi thất vọng trong lòng đã ép xuống không nổi nữa.

“Đói bụng rồi.” Hường Tình ôm bụng, làm bộ đáng thương nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm đi tới tủ lạnh nhìn một chút, toàn bộ trong tủ lạnh đầy ắp đồ ăn.

Đồng Lê Triệu trực tiếp lấy một lon nước có ga từ trong tủ lạnh, sau đó mở ra lại ngồi xuống trên sofa, “Tôi không đói bụng, các cô ăn trước đi.”

Hương Tinh tiếp tục làm bộ đáng thương nhìn Mục Giai Âm.

“Hương Tinh, mấy ngày trước cậu nói cho tớ biết, cậu đang học nấu cơm?” Mục Giai Âm mỉm cười nhìn Hương Tinh nói, “Nếu không thì hôm nay cậu nấu cơm cho bọn tớ ăn đi?”

“Hương Tinh nấu cơm? Chị dâu thật sự chị không sợ mình bị ngộ độc chết.” Đồng Lê Triệu vừa uống nước có ga vừa ghét bỏ gạt Hương Tinh ra.

“Tôi nấu cơm thì sao? Mẹ tôi nói tôi làm cơm rang trứng ăn rất ngon đấy!” Hương Tinh không phục nhìn Đồng Lê Triệu.

“Vây cô làm đi, đến lúc đó chị dâu xảy ra chuyện gì, lão đại trách tội xuống, cũng đừng quên tôi đã từng bày tỏ phản đối mãnh liệt ý kiến của cô.” Đồng Lê Triệu bày ra vẻ mặt không có gì quan trọng.

Mẹ Hương Tinh không dám ăn cũng phải ăn? Hàn Tử Nghị ra về nói, sau khi mẹ Hương Tinh ăn một ngụm, đầu tiên là phải đi toilet. Lúc quay lại thì nói quá khoa trương với Hương Tinh, chỉ có thể không hề đá động tới chuyện Hương Tinh nấu cơm.

“Làm thì làm.” Hương Tinh vỗ ngực nói.

Khi nhìn thấy Mục Giai Âm sắc mặt tái nhợt thì đột nhiên Hương Tinh lại có vài phần không đành lòng. Cô làm cơm..... Thật ra..... Thật sự..... Ừ, chính cô cũng không có bao nhiêu tự tin.

“Giai Âm, nếu không thì cậu làm đi? Tớ làm trợ thủ cho cậu? Tớ có thể rửa rau.” Hương Tinh dè dặt nói.

Hương Tinh nấu cơm thâm như vậy sao?

Nghe nói mẹ Hương Tinh rất thích ăn.

Mục Giai Âm dùng ánh mắt khích lệ nhìn Hương Tinh nói, “Cậu làm đi, hôm nay tớ đặc biệt muốn ăn cơm cậu làm.”

Hương Tinh còn có chút do dự.

Mục Giai Âm lại đẩy Hương Tinh nói, “Đi thôi, đi thôi, tớ thích nhất là làm chuột bạch nhỏ ném thử sản phẩm mới.”

Mục Giai Âm đã nói những lời này, nếu từ chối nữa thì không phải là cô đã tự thừa nhận rồi sao!

Hương Tinh vừa định vỗ bả vai Mục Giai Âm, nhưng thấy thân hình trông vẻ nhỏ bé của Mục Giai Âm, thật sự Hương Tinh không đành lòng xuống tay, lòng đầy hưng phấn nói, “Giai Âm, cậu sẽ chờ ăn cơm tớ làm chứ, sở trường của tớ là cơm rang trứng, mùi vị tuyệt đối rất ngon!”

Mục Giai Âm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Hương Tinh vào phòng bếp.

“Chị dâu, cô có gì muốn nói với tôi, nhất định phải đuổi Hương Tinh đi?” Đồng Lê Triệu khó hiểu nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm đi tới bên cạnh Đồng Lê Triệu, ngồi xuống nghiêm túc nói, “Đồng Lê Triệu, anh giúp tôi hỏi Quyền Thiệu Viêm một chút, tại sao anh ấy không để ý đến tôi?”

“Tại sao tôi phải hỏi?” Đồng Lê Triệu không cần suy nghĩ từ chối, “Chuyện này tự cô đi hỏi không được sao?”

“Tôi hỏi anh ấy sẽ nói sao?” Mục Giai Âm lạnh lùng phản bác Đồng Lê Triệu.

Mục Giai Âm nhìn bộ quần áo còn treo trên giá áo.

Cô thực sự không hiểu Quyền Thiệu Viêm âm thầm muốn làm cái gì, nếu như nói Quyền Thiệu Viêm nghi ngờ cô và Chân Phó Dương, hơn nữa tức giận vì đứa bé không còn, vậy anh có thể hoàn toàn không cần quan tâm cô, vẫn không chú ý tới cô. Như vậy tự nhiên cô sẽ nản lòng thoái chí.

Nhưng mà một mặt Quyền Thiệu Viêm không để ý tới cô, một mặt lại quan tâm cô, nhớ khẩu vị của cô. Rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm muốn như thế nào chứ?

Như gần như xa thế này, không biết là làm người khác ăn không ngon ngủ không yên sao?

Nếu Quyền Thiệu Viêm mà còn như vậy, cô sẽ đóng gói về nhà, dù sao cô cũng có kế hoạch thu tập Mục Giai Nhan.

Đồng Lê Triệu rút cổ lại nói, “Có lẽ tôi hỏi lão đại cũng không nói.”

Ánh mắt Mục Giai Âm càng ngày càng lạnh, “Cái này phải xem tài ăn nói của anh.”

Hình như để ý như vậy?

Đồng Lê Triệu suy nghĩ, mới nói tiếp, “Cô bảo tôi hỏi thì tôi hỏi à, cô tưởng cô là ai, đi đi đi, tránh sang một bên, ông đây đang muốn xem TV.”

Thiếu chút nữa trúng kế Mục Giai Âm, nói chuyện với Hường Tinh, chỉ số thông minh của anh quả là thấp thậm chí cũng không phải là một Đồng Lê Triệu thông minh như mọi khi.

Lúc trước Mục Giai Âm nghĩ rằng người thông minh xảo trá như Đồng Lê Triệu này cũng không thoải mái mà giúp cô như vậy.

Mục Giai Âm chống cằm, nhìn Đồng Lê Triệu nói, “Anh không giúp cũng không sao, cùng lắm thì đến lúc đó tôi ở bên gối thối gió bên tai Quyền Thiệu Viêm thôi.”

Đồng Lê Triệu liếc mắt nhìn Mục Giai Âm, thân thể xê dịch tránh ra xa phía Mục Giai Âm nói, “Chúng ta có quan hệ đặc biệt gì sao? Cô ở bên gối thối gió, còn có thể thối ra kết quả gì hay sao?”

“Không phải quan hệ là thuận miệng nói bậy ra ngoài hay sao?” Mục Giai Âm nhìn Đồng Lê Triệu, đột nhiên cong môi cười cười nói, “Anh nói nếu như tôi nói cho Quyền Thiệu Viêm biết, qua buổi chiều hôm nay tôi và anh ở cùng một chỗ, đột nhiên phát hiện tôi yêu. ....”

Mục Giai Âm thật sự hiểu rõ nói xong những lời này, tôi yêu anh.

Nhưng mà cô cũng thật sự hiểu rõ bị thanh âm của Hường Tinh lấn át.

Suýt nữa là Hường Tinh trực tiếp nhào tới trong ngực Đồng Lê Triệu, Mục Giai Âm ở bên cạnh nhìn thấy kinh ngạc hai mắt cũng tròn to.

Chẳng lẽ Hường Tinh không còn yêu Hàn Tử Nghị, nhưng vừa rồi đột nhiên Hường Tinh thâm tình thổ lộ với Đồng Lê Triệu em yêu anh là xảy ra chuyện gì? Chỉ rằng một com rang trứng thì chột nhận ra tình yêu đích thực của cô là Đồng Lê Triệu rồi hả?

Lon nước ngọt trong tay Đồng Lê Triệu đã bị anh trực tiếp bóp nát.

Lẽ ra, có người đẹp yêu thương nhưng nhớ, nhất định Đồng Lê Triệu sẽ rất phản kích. Nhưng nếu là Hường Tinh vậy thì không phải yêu thương nhưng nhớ rồi! Đây quả thật đúng là giết người cướp của rồi, Đồng Lê Triệu cảm thấy ngực anh bị đầu người nào đó đập một phát thật mạnh.

Hiện tại Mục Giai Âm cảm thấy Đồng Lê Triệu giống như bị cường công áp đảo tiểu thụ, thật đáng thương, ba chân bốn cẳng muốn đẩy vị nào đó trên người mình ra, nhưng Hường Tinh cứ khẳng khái vẫn không chịu nhúc nhích một chút nào.

Mục Giai Âm bắt đầu suy nghĩ, để Hường Tinh trực tiếp đánh gục Hàn Tử Nghị có bao nhiêu xác suất. Nhưng mà tên Hàn Tử Nghị kia hình như có học một chút công phu, không dễ đối phó.

“Tôi, tôi, tôi thật sự thích anh!” Hường Tinh ôm chặt Đồng Lê Triệu, mặc kệ Đồng Lê Triệu giãy giụa thế nào Hường Tinh cũng không chịu buông tay.

Chỉ là vẻ mặt Hường Tinh rất giống một anh hùng dung cảm hy sinh.

Mà vẻ mặt Đồng Lê Triệu càng giống như vừa ra cửa giẫm lên một đồng cầu cầu béo phệ cực kỳ đáng yêu.

Mục Giai Âm không thể nghĩ như vậy, Hường Tinh sẽ tức giận.

Thân thể Mục Giai Âm nghiêm chỉnh.

Rất cuộc Đồng Lê Triệu dùng hết sức đẩy Hường Tinh ra, sau đó mới thở ra một hơi, yếu ớt nói, “Chị, cô buông tha cho tôi đi, nửa đời sau của tôi cũng không đi cùng với cô.”

Cô gái kia an tâm, Hường Tinh cười hi hi buông lỏng tay ra. Ngộ nhờ Đồng Lê Triệu đồng ý lời tỏ tình của cô, thật sự cô mới đau đầu hơn đấy.

Quyền Thiệu Viêm đứng hình vẻ mặt mang theo chút nghi hoặc liếc gương mặt trịnh trọng của Mục Giai Âm, lại nhìn bộ dạng yếu ớt không chịu nổi của Đồng Lê Triệu lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Gương mặt Hàn Tử Nghị cũng đỏ bừng bộ dạng giống như nghẹn đến mức muốn nổ tung.

Mục Giai Âm cười nói, “Hàn Tử Nghị, anh ngã bệnh sao? Sắc mặt sao lại như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Yêu Anh, Giãng Hòa

"Hường Tinh, cô có dám hay không cạo mặt dày một chút?" Hàn Tử Nghị lăm bằm nửa ngày, mới nghĩa chánh ngôn từ nói với Hường Tinh: "Cô lại dám mơ ước Đồng Lê Triệu, cũng không cảm gương đi soi coi cô trông như thế nào?"

Mục Giai Âm nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm, làm hình dáng của miệng khi phát âm nói với Đồng Lê Triệu: "Tối nay."

Trước tối nay cô muốn biết kết quả.

Quyền Thiệu Viêm đang đứng ở nơi này, Mục Giai Âm vẫn như thế không coi ai ra gì nói chuyện với Đồng Lê Triệu? Hường Tinh càng nóng nảy hơn, nhưng cô lại không dám trắng trợn thể hiện sắc mặt cho Mục Giai Âm biết, không thể làm gì khác hơn là càng lớn tiếng nói: "Tôi thích Đồng Lê Triệu, Đồng Lê Triệu cũng không phản đối, anh gấp cái gì?"

Giờ phút này Đồng Lê Triệu nơi nào còn phân tâm quản chuyện Hường Tinh và Hàn Tử Nghị.

Anh đang bận cùng Mục Giai Âm kịch liệt cò kè mặc cả: "Cuối tuần."

"Tối nay." Mục Giai Âm không nhường bước chút nào.

"Đi tìm chết." Đồng Lê Triệu nổi giận.

Hàn Tử Nghị cũng nổi giận, giờ phút này Đồng Lê Triệu thật sự là đang trầm mặc.

Đồng Lê Triệu vẫn luôn cùng Hường Tinh nhìn nhau không vừa mắt mà, chẳng lẽ Đồng Lê Triệu, tên này rốt cuộc lang tâm đại phát? Không được, Đồng Lê Triệu đối với phụ nữ vốn không có thật lòng, tuyệt đối không thể khiến Hường Tinh bị cận bã này chà đạp.

Hàn Tử Nghị nào biết, giờ phút này Đồng Lê Triệu đang đối mặt với chuyện làm anh cảm thấy nguy hiểm, nguy hiểm khiến Đồng Lê Triệu không thể không toàn lực ứng phó.

"Đồng Lê Triệu." Mục Giai Âm ung dung mở miệng, âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối nghe thấy.

Ánh mắt của Đồng Lê Triệu trở nên vô cùng sợ hãi, mẹ nó, Mục Giai Âm lại có thể cùng anh đùa thật.

Đồng Lê Triệu vội vàng đứng lên nói: "Không hoan nghênh tôi, tôi còn không muốn ở lại đâu."

Nói xong, Đồng Lê Triệu liền xoay người nói với Quyền Thiệu Viêm và Hàn Tử Nghị: "Đại ca, Hàn Tử Nghị, chúng ta cùng đi uống rượu thôi. Hôm nay bị một cô gái từ chối, tôi cảm thấy đặc biệt đau lòng."

"Vậy sao." Từ lúc bắt đầu vào nhà, tầm mắt Mục Giai Âm không dừng lại trên người của anh, tâm tình Quyền Thiệu Viêm vốn dĩ kích động cả một ngày, trong nháy mắt giống như là bị hất một thùng nước lạnh, tại đây giữa mùa đông tăng tăng kết thành băng.

Hai mắt Hàn Tử Nghị phun lửa, bùng lòng một chút cổ áo của mình, không nói một lời đi theo Đồng Lê Triệu ra khỏi cửa.

Mục Giai Âm liếc mắt nhìn cửa, rồi nói với Hường Tinh: "Mau đi ra ngoài đi, tớ cảm thấy hình như là Hàn Tử Nghị muốn đánh nhau rồi."

"Đánh nhau?" Hường Tinh nhắc chân đi ra.

Nhưng mới đi được vài bước, Hường Tinh lại lo lắng nhìn Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, tớ cảm thấy Quyền thiếu đối với cậu thật là tốt, Đồng Lê Triệu cái tên kia. . . . ."

"Tớ chính là cô đơn tới già, cũng sẽ không đi cùng với anh ta, sau lưng của anh ta nhiều phụ nữ như vậy, đi cùng với anh ta không phải là làm tớ ngọt ngào sao?" Mục Giai Âm vỗ vỗ bả vai Hường Tinh nói: "Mới vừa rồi tớ là dùng lời kia tới uy hiếp Đồng Lê Triệu làm việc cho tớ thôi, cậu hãy yên tâm đi."

"Như vậy à, tớ yên tâm hơn nhiều." Ánh mắt Hường Tinh sáng lên, liền chạy ra ngoài cửa. Lúc chạy đến cửa, Hường Tinh lại ngoái đầu nhìn lại nói với Mục Giai Âm: "Giai Âm, cơm tớ đã làm xong, chính cậu đi ăn đi, khẳng định ăn thật ngon! Mẹ tớ đã nói vậy!"

Chờ Hường Tinh chạy đến cửa, lại vừa đúng lúc nhìn thấy Hàn Tử Nghị không nói lời nào đã cho Đồng Lê Triệu một quyền.

Đồng Lê Triệu còn đang phiền não phải hỏi Quyền Thiệu Viêm như thế nào về chuyện của Mục Giai Âm, không hiểu ra sao lại bị đánh một quyền, trực tiếp ngã trên mặt đất.

"Con mẹ nó, hôm nay cậu có bệnh hả?" Không đợi Đồng Lê Triệu nổi giận đứng dậy lại bị Hàn Tử Nghị một quyền đánh tới ngã trên mặt đất.

Hai con mắt, một con mắt đã thâm đen, nhìn vô cùng giống quốc bảo.

"Hàn Tử Nghị, anh điên rồi sao?" Hường Tinh lớn tiếng hỏi, ngày thường quan hệ giữa Hàn Tử Nghị và Đồng Lê Triệu không phải rất tốt sao? Hàn Tử Nghị còn mơ hồ có phần nghe lời Đồng Lê Triệu.

Sau khi Hàn Tử Nghị đánh Đồng Lê Triệu xong mới ý thức được mình kích động làm cái gì.

Đồng Lê Triệu chính là một đại thiếu gia ăn sung mặc sướng, để cho anh ta đi đánh nhau, anh ta thật đúng là không làm được. Nhưng là, anh ta không làm được, không có nghĩa là vệ sĩ của anh ta không làm được, cơ hồ là lời của Hường Tinh vừa dứt, vệ sĩ của Đồng gia liền bao bọc xung quanh Hàn Tử

Nghị rồi.

Mà vệ sĩ Hàn gia thấy tình thế không đúng, cũng rỏ rít đứng dậy, chắn trước mặt của Hàn Từ Nghị.

Hương Tinh ngửi ra mùi thuốc súng giữa hai bên.

"Đồng Lê Triệu, con mẹ nó, cậu là muốn cùng tôi đánh?" Hàn Từ Nghị vừa thấy bộ dáng này của Đồng Lê Triệu, vốn là đầu óc tinh táo một chút, nhất thời liền hỗn độn rồi.

"Cậu thấy rõ ràng cho anh đây." Đồng Lê Triệu nổi giận chỉ hai mắt thâm đen nói: "Là ai ra tay trước? Đầu óc cậu chấp mạch hả? Tất cả đều đánh cho anh đây!"

"Ai muốn đánh?" Tay Quyền Thiệu Viêm cầm tay của vệ sĩ Đồng gia, một cái tay khác dùng sức, trực tiếp ném người vệ sĩ kia văng ra ngoài.

Ánh mắt Đồng Lê Triệu âm sâm không lên tiếng.

Những người khác cũng không còn dám động thủ nữa.

Mới vừa rồi một chiêu của Quyền Thiệu Viêm làm tất cả bọn họ đều bị kinh hãi. Những người vệ sĩ này căn bản là không có người nào dám động, thực lực của bọn họ và người mới vừa bị vứt đi thật ra không có sai biệt lắm. Nhưng tên kia bị Quyền Thiệu Viêm đánh ngay cả một chiêu cũng sống không qua.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Đồng Lê Triệu lạnh lùng nói: "Không phải nói đi uống rượu sao?"

"Tất cả giải tán."

Nói dứt lời, Quyền Thiệu Viêm trực tiếp lên xe.

Những người vệ sĩ kia thấy cậu chủ nhà mình cũng không có ý phản đối liền tranh thủ rút lui.

Rất rõ ràng, Quyền thiếu hôm nay khó chịu nha, tên kia mới vừa bị vứt đi đến bây giờ cũng không có đứng dậy.

Hương Tinh nhìn đôi mắt thâm đen của Đồng Lê Triệu thăm không nở nhìn, mới kinh ngạc nhìn hồi lâu sắc mặt khó chịu của Hàn Từ Nghị nghi ngờ hỏi: "Hàn Từ Nghị, đừng nói với tôi anh đây là mới ngủ dậy nên nổi cáu?"

"Mới ngủ dậy nên bực bội?" Cuối cùng Đồng Lê Triệu cũng nghĩ thông suốt: "Anh em, cậu sẽ không phải là bởi vì Hương Tinh tỏ tình với tôi cho nên ghen chứ?"

Anh đây làm người chịu tội thay thật là đủ bèn chắc.

Trước bị Mục Giai Âm uy hiếp, lại bị Hương Tinh đụng gần chết, lúc này lại bị Hàn Từ Nghị mạnh mẽ đánh.

"Hình như là vậy nha." Hương Tinh nghiêng đầu vừa nghĩ, bỗng cảm thấy Đồng Lê Triệu nói ra lời này rất có đạo lý.

"Cô có bệnh hả?" Hàn Từ Nghị nhìn Hương Tinh một cái nói thẳng: "Tôi đây chính là mới ngủ dậy nên bực bội, thì sao? Hương Tinh, chính cô cũng không soi soi gương, dáng dấp của cô như vậy, cho không tôi đều không cần."

"Tôi lớn lên thật đẹp mắt." Hương Tinh phi thường thành thực nói: "Hai ngày trước còn có ngôi sao tìm tôi nói muốn để cho tôi làm minh tinh đấy."

"Tuyệt đối đừng." Đồng Lê Triệu hung dữ nói với Hương Tinh: "Tôi không muốn xem làng giải trí cứ như vậy vô cơ bị cô hủy rồi. Anh đây còn trông cậy vào công ty kiếm tiền nuôi gia đình và người tình đấy."

"Hương Tinh, người đến tìm cô không phải là tìm ngôi sao, là người buồn lậu thôi." Hàn Từ Nghị một khi tỉnh táo lại, cũng không chút nào lưu tình đi theo Đồng Lê Triệu đã kích Hương Tinh.

Nhưng mà nhìn Hương Tinh đứng ở chỗ này, nội tâm Hàn Từ Nghị cảm giác khó chịu. Nhất là mới vừa rồi anh đánh Đồng Lê Triệu hai cái, lúc đó anh thật sự là nổi lên lửa giận. Nhưng tại sao lại như vậy chứ? Hàn Từ Nghị cảm thấy, anh vẫn là không cần nghĩ, dù sao tuyệt đối không phải là bởi vì Hương Tinh gây ra.

"Anh em, xin lỗi." Hàn Từ Nghị tiến lên nắm bả vai Đồng Lê Triệu nói: "Cậu biết, tôi có lúc tương đối dễ dàng phát điên, chớ để ý ha, tối hôm nay chúng ta vui vẻ đi Nhạc Nhạc, mấy ngày trước Đồng môn bên kia tới một nhóm cô gái mới, mỗi người đều rất nóng bỏng, hơn nữa đều là con nít, tôi bảo đảm . . . . ."

Tay Đồng Lê Triệu không cẩn thận đụng một cái vào đôi mắt của mình, sau đó lại vội vàng để xuống: "Được được được, cậu đừng thỉnh thoảng cho người anh em như tôi một cú như vậy là được, con mắt của tôi yếu ớt lắm . . . . ."

Hàn Từ Nghị, anh mới thật là khốn kiếp! Hương Tinh dậm chân tại chỗ, nhưng mà trên mặt lại mang theo chán nản. Giai Âm nói Hàn Từ Nghị thích cô, là thật sao? Nhưng mà, cô biết, cô thích Hàn Từ Nghị.

Cô nghĩ khiến ba mẹ dùng thế lực của gia đình buộc Hàn Từ Nghị cưới cô, nhưng Giai Âm không cho phép cô làm vậy. Thật không biết cô còn phải đợi như vậy đến lúc nào đây, Hàn Từ Nghị căn bản không có dừng lại bước chân ăn chơi của mình. Hơn nữa, còn có khuynh hướng càng chơi bời hơn trước kia.

Hàn Từ Nghị cảm giác cái buổi tối uống rượu này, Đồng Lê Triệu căn bản là lòng không yên.

Tên kia cũng chỉ có lúc cho Quyền Thiệu Viêm uống rượu mới tích cực một chút.

Sẽ không phải là mới vừa bị anh đánh hai quyền liền tức giận chứ, tâm Đồng Lê Triệu thật đúng là so lỗ kim lớn hơn không được bao nhiêu.

Mất thấy Quyền Thiệu Viêm uống không sai biệt lắm, rốt cuộc Đồng Lê Triệu thấp thỏm nói: "Đại ca, anh biết em là ai không?"

Quyền Thiệu Viêm chăm chú nhìn Đồng Lê Triệu, gật đầu một cái: "Biết."

Vậy anh nói đi, em là ai! Đồng Lê Triệu chờ cả ngày nhưng không thấy Quyền Thiệu Viêm trả lời, sau đó lại cố nén nói: "Đại ca, anh biết tên của em không?"

"Biết." Quyền Thiệu Viêm tiếp tục gật đầu.

. . . . . Nói tên đi, đại ca, ai bảo anh nói biết?

Đồng Lê Triệu cảm thấy Quyền Thiệu Viêm say thật rồi, có lẽ là đã say đến ý thức không rõ.

Đồng Lê Triệu mang trên mặt nụ cười lấy lòng, chậm rãi nói: "Đại ca, em có vấn đề muốn hỏi anh... nhất định anh phải trả lời thành thật đó."

"Tôi sẽ không nhường Giai Âm cho cậu." Quyền Thiệu Viêm cau mày: "Coi như Giai Âm yêu cậu tôi cũng sẽ không nhường cô ấy cho cậu."

. . . . . Khó trách đại ca xuống tay với vệ sĩ của anh ác như vậy. Trục tiếp bề người ta một cánh tay, Đồng Lê Triệu nghĩ đến đoạn đường này thỉnh thoảng tầm mắt Quyền Thiệu Viêm rơi vào trên người của anh, không khỏi cả kinh, lúc ấy Hường Tinh không phải đã lớn tiếng lần át giọng nói của Mục Giai Âm sao, hơn nữa Mục Giai Âm lại đưa lưng về phía Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm làm sao có thể nghe rõ lời nói của Mục Giai Âm.

Đồng Lê Triệu cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, toàn thân tóc gáy cũng sắp dựng lên.

Chuyện này, phải khiến Mục Giai Âm tự mình đến giải thích rõ cho đại ca. Anh còn trẻ như vậy, cũng không muốn ở trong suy nghĩ của đại ca bị xem là tình địch. Tình địch của đại ca, còn có khả năng sống sót trên thế giới sao?

Hàn Từ Nghị nghe được một ngụm rượu trực tiếp phun ở trên đất. Dựa vào, đây mới thật là đã kích. Đồng Lê Triệu rốt cuộc phát rồ, mất hết tính người, mếu khóc là. . . . . Không để ý mạng nhỏ xuống tay với chị dâu.

Ôi chao, Hàn Từ Nghị nghĩ thầm, sớm biết liền hạ thủ ác hơn một chút, nhân cơ hội bày tỏ trung thành với đại ca!

"Đại ca, tại sao anh muốn chiến tranh lạnh với chị dâu vậy?" Đồng Lê Triệu hỏi.

Quyền Thiệu Viêm chăm chú nhìn Đồng Lê Triệu, nhìn hồi lâu, ánh mắt rốt cuộc có chút trở nên mê ly: "Tôi lạnh lùng một chút, cô ấy sẽ sợ tôi."

. . . . . Tuy nói anh (ĐLT) cũng rất dễ xướng vợ sợ chồng.

Nhưng có cần thiết thật vì điều này đi chiến tranh lạnh sao? Còn nữa, nếu sớm muốn cho Mục Giai Âm sợ đại ca, vì sao đại ca không tân hôn liền thi hành điều này đi, xem một chút hiện tại đáng về vô pháp vô thiên của Mục Giai Âm! Còn không phải là do đại ca nuông chiều mà ra sao.

"Như vậy, cô ấy dù là có người thích, cũng không dám ly hôn với tôi." Trên mặt Quyền Thiệu Viêm lộ ra mấy phần mê mang, lại có mấy phần ngây thơ y hệt trẻ con.

"Người trong lòng của chị dâu không phải chính là anh sao?" Đồng Lê Triệu coi như là uất ức: "Đại ca, rốt cuộc anh đang làm cái gì vậy?"

"Không thích." Quyền Thiệu Viêm lắc đầu, nhìn Đồng Lê Triệu, chân mày vẫn như cũ nhíu chặt lại, nhưng mà trên mặt lại có mấy phần khổ sở: "Cô ấy đối với cậu nói yêu, nhưng ngay cả câu thích cũng không chịu nói với tôi. . . . ."

Ngay cả một câu ông xã, Mục Giai Âm cũng keo kiệt không muốn cho anh.

Quyền Thiệu Viêm khổ sở ôm ngực mình, uống một hớp rượu, tại sao Mục Giai Âm lại không chịu thích anh đây? Anh có thể cho cô tất cả, cô nghĩ muốn tất cả. . . . .

Hàn Từ Nghị đột nhiên cảm thấy đặc biệt đồng cảm với Quyền Thiệu Viêm.

Hôm nay Hường Tinh còn ôm Đồng Lê Triệu, nói yêu Đồng Lê Triệu.

Hàn Tử Nghi cũng uống đến mơ hồ, trực tiếp từ bên trong tủ rượu lại lấy ra hai chai rượu, sau khi mở ra, đưa cho Quyền Thiệu Viêm: "Đại ca, chúng ta cạn, tối hôm nay không say không về!"

Không say không về cái cọng lông! Cái trán Đồng Lê Triệu trợt xuống ba cái vạch đen, chỉ là bên kia hai người cũng sớm đã tự nhiên uống.

Đồng Lê Triệu lấy tay hung hăng gõ huyết thái dương của mình, về sau anh sẽ không xen vào chuyện nhà của người khác nữa, anh chính là một người ngu vcl~! Cực ngu vcl~! Rõ ràng người bị thương tổn là anh, thế nhưng hình như anh lại trở thành tội nhân muôn thuở.

Đồng Lê Triệu đi tới bên ngoài, gọi điện thoại cho Mục Giai Âm.

Kể lại toàn bộ lời Quyền Thiệu Viêm đã nói cho Mục Giai Âm.

"Tôi coi như là phục cô rồi." Đồng Lê Triệu quát về phía bên đầu kia điện thoại: "Hai người đều là vợ chồng, nói một câu em yêu anh lại rồi rầm thành như vậy sao? Cũng đã lên giường với nhau rồi, còn xấu hổ những thứ này?"

"Ta thích!" Mục Giai Âm im lặng cắt đứt trận rống giận của Đồng Lê Triệu.

Thì ra thái độ Quyền Thiệu Viêm đối với cô lạnh như vậy là vì nguyên nhân này? Anh cảm thấy cô thích Chân Phó Dương, nhìn thấy Chân Phó Dương sẽ muốn cùng anh nói ly hôn, cho nên thái độ đối với cô mới kém như vậy sao?

Nhưng tại sao Quyền Thiệu Viêm không suy nghĩ một chút, nếu cô thật muốn ly hôn, anh làm quan hệ giữa họ trở nên cứng nhắc vô cùng là có thể ngăn cản cô sao? Ngược lại càng đẩy họ xa cách hơn.

"Tôi cũng không thêm xen vào việc nhà của người khác." Đồng Lê Triệu tức giận đối với bên đầu điện thoại kia quát: "Chị dâu, về sau tôi có thể vui vẻ cùng đại ca sống qua ngày không? Hôm nay anh em tôi bị chị chỉnh đủ thảm, nhìn xem trên mặt tôi hai mắt thâm đen lên, là được chị giúp đỡ đó, chớ giầy vỏ tôi được không? Thân thể này của tôi rất mảnh mai, thật đúng là chịu không được một ngày bị đánh."

"Vui vẻ sống qua ngày? Còn lâu tôi mới cho." Mục Giai Âm cắn răng nói: "Chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh, xem ai lạnh hơn ai, tôi còn sẽ phải treo ngược khẩu vị của anh ta, anh ta không chủ động cùng tôi giảng hòa, tôi tuyệt đối sẽ không nói một lời dịu dàng nào."

Đồng Lê Triệu vừa nghe, lúc này liền nổi giận, tay áo hướng trên cánh tay мэng, không làm! Cái này là còn muốn chiến tranh lạnh cả đời hay sao?

Mục Giai Âm nghe điện thoại đầu dây bên kia Đồng Lê Triệu thao thao bất tuyệt, chẳng thêm đi để ý tới, để điện thoại bày ở chỗ cũ, trở về phòng mở ra máy vi tính.

Mục Giai Âm lên mạng mua đồ.

Tìm tới bên trong mới vừa đưa vào mấy cái chữ áo lót hấp dẫn, liền xuất hiện hàng loạt cửa hàng.

Mục Giai Âm nhìn cửa hàng đến hoa cả mắt, ngấm lại tiền bên trong thẻ, cắn răng một cái, trực tiếp vào một cửa hàng, đem tất cả các kiểu áo lót, toàn bộ đều chọn một cái.

Hừ, chiến tranh lạnh thì chiến tranh lạnh chứ, ai sợ ai. Đến lúc đó, Quyền Thiệu Viêm cũng đừng không nhận nổi là được!

Đêm đó Quyền Thiệu Viêm uống say mềm, chờ đến sáng ngày thứ hai, Quyền Thiệu Viêm mới được Đồng Lê Triệu đưa về nhà.

Lần này Đồng Lê Triệu đã có kinh nghiệm, hoàn toàn không dám cùng Mục Giai Âm gặp mặt, bỏ lại Quyền Thiệu Viêm chạy mấy dặm.

Mục Giai Âm mở ra cửa phòng ngủ liếc nhìn Quyền Thiệu Viêm, sau đó chậm rãi trở về trên giường của mình tiếp tục ngủ.

Quyền Thiệu Viêm ngẩn người, trong ngày thường dù gì đi nữa, Mục Giai Âm cũng sẽ ngọt ngào gọi tên của anh, hôm nay thái độ làm như không thấy, khiến trong lòng Quyền Thiệu Viêm thật đúng là cực kỳ mất tự nhiên.

Quyền Thiệu Viêm rất ít khi uống rượu say, tối hôm qua thật sự là uống nhiều quá. Uống đến dạ dày cũng có chút đau, hiện tại Quyền Thiệu Viêm muốn nhất đúng là Mục Giai Âm nấu một chén canh giải rượu. Nhưng rất rõ ràng, bây giờ Mục Giai Âm căn bản cũng không nghĩ để ý đến anh.

Quyền Thiệu Viêm ở trên ghế sofa ngồi một hồi lâu, cảm thấy bụng có chút đói, đứng dậy vào phòng bếp.

Mục Giai Âm thật sự là không ngủ được, tính toán đứng dậy tắm sơ, mới nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm đứng ở trong phòng bếp, đang cau mày nhìn một ít com rang trứng trong nồi có bể ngoài không tốt.

Kiệt tác của Hương Tinh, tối hôm qua Mục Giai Âm ném thử một miếng thật sự là ăn không vô, cô lại lười phải rửa nồi, liền đặt com tại chỗ.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm múc ra một chút com ở trong chén, nhìn động tác Quyền Thiệu Viêm muốn ăn, đột nhiên Mục Giai Âm không muốn ngăn cản.

Dù sao độc không chết người, ăn đi ăn đi.

Bề ngoài không đẹp, hơn nữa, bỏ phần lớn muối, trứng gà cùng com cũng đều khét, Quyền Thiệu Viêm một hóp này đi xuống, thiếu chút nữa thì phun ra. Bộ đội làm com đều không bằng khẩu vị này, hoàn toàn chính là ăn một miếng lớn muối ăn.

Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu nhìn Mục Giai Âm đứng yên ở ngoài cửa, có một cái chớp mắt như vậy anh cảm thấy đây là Mục Giai Âm đang cố ý chinh anh.

Mục Giai Âm về mặt bình tĩnh nói: "Hương Tinh làm."

Nói xong Mục Giai Âm đi vào toilet.

Về sau Hương Tinh còn dám vào phòng bếp nhà bọn họ, anh nhất định tìm Hàn Tử Nghi giải quyết.

Quyền Thiệu Viêm nhìn đồ ngủ mỏng manh của Mục Giai Âm, lại suy nghĩ lời bác sĩ dặn dò, cau mày đi ra ngoài nói: "Về sau không cho mặc đồ mỏng."

"Có hệ thống sưởi ấm rồi, mặc dày quá nóng." Mục Giai Âm chậm rãi rửa mặt, hoàn toàn xem nhẹ Quyền Thiệu Viêm ở sau lưng.

Quyền Thiệu Viêm bị Mục Giai Âm trả lời như vậy, nhất thời trong lòng rất khó chịu. Chân Phó Dương trở lại, Mục Giai Âm liền thay đổi dáng vẻ. Trước kia Mục Giai Âm nói chuyện rất dịu dàng, giống như là con mèo nhỏ cào người, nơi nào giống như là bây giờ, lúc nói chuyện mang theo một bộ dáng xa cách.

Sau một lát, Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm trên tủ treo vào một cái áo khoác.

Quyền Thiệu Viêm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Mục Giai Âm vẫn còn nghe lời.

Mục Giai Âm liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Mặc dù rất nóng, nhưng mà, tôi không dám không nghe lời của anh."

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm buồn phiền. Lời này của Mục Giai Âm có nghĩa là cô sợ anh?

Đây không phải là hiệu quả anh mong muốn sao? Nhưng tại sao trong lòng anh khó chịu như vậy đây? Mặc dù là cùng Mục Giai Âm sống chung ở trong một phòng, nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn là cảm thấy hình như cùng Mục Giai Âm khoảng cách thật xa vời.

Quyền Thiệu Viêm bắt đầu có chút âm thầm bất định nghĩ đến, dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, trực tiếp tiêu diệt Chân Phó Dương thôi.

Không có tên kia, Mục Giai Âm cũng liền hồi tâm, một lòng một dạ đi theo anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 74.2

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ rất lâu, hay là quyết định trước tiên đi xem Mục Giai Âm muốn làm cái gì, cũng nhân tiện nói cho cô biết là anh muốn đi ra ngoài. Phiên tòa xét xử cha Ngô Ngôn Tín chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu.

Quyền Thiệu Viêm tìm thấy Mục Giai Âm ở nhà bếp, cô mới vừa đổ toàn bộ com do Hương Tinh làm, đang định rửa chén.

Nhưng mà, mới mở vòi nước, tay Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm nắm lấy.

"Làm gì thế?" Mục Giai Âm tương đối khó hiểu, làm sao đột nhiên Quyền Thiệu Viêm dừng dừng nổi giận như thế, người nào lại chọc giận anh?

Quyền Thiệu Viêm nghiêm mặt, kéo Mục Giai Âm sang một bên nói, "Bác sĩ dặn, hai tháng đầu tốt nhất không nên chạm vào nước lạnh, chẳng lẽ em không biết sao?"

"Mà tôi còn phải rửa chén, còn phải nấu com," Trong nháy mắt Mục Giai Âm mới phản ứng kịp, mặt không biến sắc liếc mắt giả vờ nhìn cái gang tay cao su trên bàn, cố ý kích động Quyền Thiệu Viêm, "Và lại, tôi mang gang tay rửa chén, không việc gì. Hơn nữa, thân thể tôi có tổn hại gì, cũng đâu có liên quan gì tới anh?"

"Không được rửa." Quyền Thiệu Viêm ra lệnh, kéo Mục Giai Âm ra khỏi nhà bếp.

"Anh nói không được thì không được sao?" Mục Giai Âm nhún mày nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, "Tôi muốn rửa."

"Mục Giai Âm, em đây là khiêu khích." Thanh âm Quyền Thiệu Viêm trầm thấp, lửa giận kiềm nén mơ hồ muốn bộc phát.

Không phải Quyền Thiệu Viêm muốn lạnh nhạt với cô sao, không muốn thấy cô sao? Cô cứ khiêu khích đó, thế nào? Quyền Thiệu Viêm có bản lĩnh thì tiếp tục không đếm xỉa tới cô.

Mục Giai Âm không nói chuyện, mặc dù mục đích của cô đúng là khiêu khích, nhưng mà cô cũng biết lúc nào nên khiêu khích, lúc nào thì không nên. Trước mặt trạng thái Quyền Thiệu Viêm, cô không chắc nếu mình lại tiếp tục khiêu khích nữa thì sẽ có hậu quả gì?

Trực tiếp bị nhốt trong phòng sao?

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm cuối cùng cũng chịu ngoan ngoãn một chút mới nghiêm mặt nói, “Buổi sáng muốn ăn gì, tự ra ngoài mua.”

“Không muốn ăn đồ ăn bên ngoài.” Mục Giai Âm mở miệng chính là cực kỳ không phối hợp.

Trán Quyền Thiệu Viêm nổi đầy gân xanh, xoay người trở lại nhà bếp, nhỏ hai giọt nước rửa chén, bắt đầu rửa chén.

Mục Giai Âm nhìn tay Quyền Thiệu Viêm ngâm trong nước mùa đông lạnh như băng, nhìn một lát, không đành lòng nên mới nhắc nhở nói, “Bên phải có gắng tay cao su, mang cái đó vào rửa tay cũng không bị lạnh nữa.”

Đây là đang quan tâm anh sao?

Quyền Thiệu Viêm quay đầu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên của Mục Giai Âm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt một chút ý cười cũng không có.

Quyền Thiệu Viêm quay đầu, suy nghĩ một lát, vẫn là nghe lời mang gắng tay vào.

Lúc này khoe miệng Mục Giai Âm mới lộ ra một chút ý cười.

Chờ rửa xong, động tác của Quyền Thiệu Viêm tương đối thuần thục.

Quyền Thiệu Viêm còn có thể nấu cơm, hôm nay Mục Giai Âm thật sự được mở rộng tầm mắt. Cô luôn nghĩ rằng Quyền Thiệu Viêm thuộc loại đàn ông không biết làm việc nhà.

Người này còn biết nấu ăn, trước kia lúc nào cũng giả vờ ra vẻ không biết làm, vậy mà mỗi ngày cô còn dậy sớm nấu cơm cho anh. Về sau muốn cô nấu cơm, không có cửa đâu!

Chờ làm xong, Mục Giai Âm cũng đã đói bụng từ lâu rồi.

Lập tức không quan tâm gì hết, đứng lên bắt đầu ăn. Thức ăn khá đầy đủ, mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng tuyệt đối không giống như cơm do Hướng Tinh làm khó mà ăn được.

Đây là lần đầu tiên Quyền Thiệu Viêm nấu cơm, mặc dù Mục Giai Âm cũng muốn ăn nhiều một chút, nhưng hiện tại khẩu vị của Mục Giai Âm thực sự rất kém.

Thật sự ăn không hết, Mục Giai Âm gấp một nửa trứng ốp lết bỏ vào chén Quyền Thiệu Viêm.

“Làm sao vậy?” Quyền Thiệu Viêm ngừng đầu nhìn Mục Giai Âm, “Ăn không ngon?”

Mục Giai Âm lắc đầu, “Ăn no.”

“Sao lại ăn ít như vậy?” Quyền Thiệu Viêm bỏ thìa xuống đến xem Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm càng ngày càng gầy, vốn là gương mặt tròn trịa đầy đặn nay trở thành mặt trái xoan. Chỉ là mặt đứa bé thôi, cũng không phải bị cắt dạ dày, tại sao Mục Giai Âm lại ăn ít như vậy?

“Tâm tình không tốt, nên ăn cũng ít đi.” Mục Giai Âm tương đối thành thật, nhân tiện tặng cho Quyền Thiệu Viêm một cái liếc mắt đưa tình.

Cô ở bệnh viện nhiều ngày như vậy, Quyền Thiệu Viêm chẳng quan tâm, nếu cô còn có thể ăn uống được, hiện tại đã đóng gói bỏ nhà đi từ lâu, tuyệt đối không ngồi ở đây ăn cơm cùng với Quyền Thiệu Viêm.

Bây giờ Mục Giai Âm đang giận anh. Ăn cơm anh làm tâm tình không tốt có được không?

Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng nghiêm mặt nói, “Mau ăn đi, ăn hết toàn bộ.”

.....Này thật không phải là cô cố ý đối nghịch với Quyền Thiệu Viêm, thật sự là ăn không vào.

Mục Giai Âm liếc mắt lắc đầu, nhưng bên kia Quyền Thiệu Viêm lại không nhượng bộ một chút nào.

Không thể trâu vào, cô bắt đầu trốn tránh!

Mục Giai Âm đứng dậy, ý đồ trốn từ bên cạnh bàn, nhưng bị Quyền Thiệu Viêm kéo lại ngồi trên đùi anh.

Thân thể Mục Giai Âm hơi cứng ngắt, cũng không cử động nữa.

Quyền Thiệu Viêm vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt lạnh lùng, động tác cũng không tự giác dịu dàng vài phần, “Mau ăn đi, nếu không ăn sẽ nguội.”

Thấy Mục Giai Âm bất động, Quyền Thiệu Viêm cầm lấy đũa từng ngậm từng ngậm dứt Mục Giai Âm.

Mặc dù Mục Giai Âm vẫn không chịu ngẩng đầu, nhưng rốt cuộc cũng chịu ăn, Quyền Thiệu Viêm thở phào nhẹ nhõm.

Xung quanh đều là hơi thở Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm có chút nhưng nhớ xúc động muốn rơi lệ. Mục Giai Âm cúi đầu, không muốn Quyền Thiệu Viêm thấy cô khó chịu, tiếp tục chậm rãi ăn từng ngậm từng ngậm.

Rốt cuộc Mục Giai Âm cũng ăn hết một chén cơm, Quyền Thiệu Viêm buông bát. Cũng không muốn Mục Giai Âm rời khỏi ngực anh, mặc dù giờ phút này Mục Giai Âm thoát nhìn rất giống bị anh ép buộc.

Từ đầu tới cuối Mục Giai Âm cũng không nói một câu, trong lòng Quyền Thiệu Viêm buồn bực đứng lên.

Chính là vì Chân Phó Dương sao?

Có điểm nào anh không sánh bằng Chân Phó Dương sao?

Mà trước ngực bị đẩy ra, trong nháy mắt làm cho mặt Quyền Thiệu Viêm như hàn băng.

Quyền Thiệu Viêm chỉ hơi thả lỏng cánh tay một chút, Mục Giai Âm như một con thỏ chạy trốn ra ngoài.

Quyền Thiệu Viêm híп mắt nhìn hướng Mục Giai Âm chạy như bay, để đũa xuống, cuối cùng có chút lo lắng tiêu sái đi tới.

Mục Giai Âm đang ôm bụng, khó chịu nôn khan bên cạnh bồn rửa mặt.

Mới vừa rồi thật sự là ăn quá nhiều, bây giờ rất khó chịu.

“Làm sao vậy?” Quyền Thiệu Viêm biến sắc.

Bác sĩ từng nói thân thể Mục Giai Âm đã hoàn toàn bình phục, nhưng bây giờ bộ dạng Mục Giai Âm sao lại đau đớn như vậy?

“Tôi nói là ăn no rồi, anh còn ép tôi ăn.” Trong lòng Mục Giai Âm vốn đã khó chịu, hiện tại lại thêm vẻ mặt như ăn mướp đắng, nước mắt không còn tự chủ chảy xuống.

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm khó hiểu, anh cho rằng Mục Giai Âm là có ý đối nghịch với anh nữa.

Quyền Thiệu Viêm không nói nữa, chỉ đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Mục Giai Âm nói, “Lần sau sẽ không ép em nữa.”

Trong thanh âm kia còn mang theo một chút bất đắc dĩ và cứng chù sùng nịnh, giống như trước đây.

Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm đều ngán người.

Quyền Thiệu Viêm rút tay lại.

Mục Giai Âm biết nhất định Quyền Thiệu Viêm vẫn còn khó chịu chuyện Chân Phó Dương.

Nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn không tin cô thì nói như thế nào đây? Cô cũng đã giải thích rất nhiều lần rồi, cô không có bất kì quan hệ gì với Chân Phó Dương hết. Cô tin nhất định Hường Tinh cũng đã giải thích với Quyền Thiệu Viêm. Nhưng Quyền Thiệu Viêm lại cô chấp cho rằng cô thích Chân Phó Dương.

Quyền Thiệu Viêm lẳng lặng đứng bên cạnh, chờ Mục Giai Âm dễ chịu một chút, anh mới đưa ly nước ấm trong tay cho cô, “Hiện tại thân thể em không tốt, thì ở nhà đợi, phiên tòa buổi chiều, em không cần đi.”

“Tôi muốn đi.” Mục Giai Âm đặt cốc trong tay lên trên bàn, không hề nhượng bộ chút nào nhìn Quyền Thiệu Viêm, “Tôi muốn tận mắt nhìn thấy người hại con chúng ta phải trả giá lớn.”

“Anh sẽ ghi hình nội dung phiên tòa lại cho em.” Quyền Thiệu Viêm thành thật nói, “Bây giờ quan trọng nhất là dưỡng thân thể cho tốt, chuyện khác đều giao cho anh.”

“Ngày mai ông nội Mục muốn em về nhà họ Mục một chuyến, đoán chừng chắc là vì chuyện Mục Giai Nhan.” Quyền Thiệu Viêm nói, “Anh nói chuyện của Mục Giai Nhan cho ông nội biết, đối phó Mục Giai Nhan em cũng giao cho anh. Không nên suy nghĩ nhiều.”

Mục Giai Âm do dự một lúc, nhìn thấy trên mặt Quyền Thiệu Viêm không còn cố ý bày ra vẻ mặt lạnh như băng, mà tương đối cường thế vẻ mặt không cho phép cự tuyệt. Rốt cuộc Mục Giai Âm mới gật đầu một cái. Xem ghi hình thì xem ghi hình, cô nhận.

“Anh định xử lý Ngô Oánh Oánh như thế nào?” Mục Giai Âm hỏi.

“Hôm qua cô ta chết rồi, bị rút máu tới chết,” Quyền Thiệu Viêm nói xong, mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Mục Giai Âm, thử dò xét, “Có phải em cảm thấy anh quá ác?”

Trước khi chết còn để cho đám anh em trong bang đều sáng khoái một phen. Mặc dù Ngô Oánh Oánh hơi bẩn một chút, nhưng mà vẫn có nhiều anh em trong bang đều có hứng thú với vóc dáng của cô ta, Quyền Thiệu Viêm cũng không để ý để Ngô Oánh Oánh phát huy giá trị lớn hơn nữa.

“Không,” Mục Giai Âm lắc đầu, “Bản thân tôi hy vọng anh ác hơn.”

Thật ra chính cô cũng không giống với biểu hiện bên ngoài như thế, không tàn nhẫn, sẽ phải đối mặt với chuyện cá lớn nuốt cá bé. Giống như đứa bé vô tội trong bụng cô bị hại chết, giống như kiếp trước khắp nơi cô đều nhượng bộ.

Như vậy, tốt nhất là tàn nhẫn một chút, làm kẻ khác phải sợ.

Tất cả người nhà họ Ngô đều đáng chết, bởi vì, người chết là đứa con của cô, con của cô và Quyền Thiệu Viêm.

Ngô Oánh Oánh chết nhà họ Ngô chỉ mới bắt đầu bị hủy diệt, đây chỉ là phần mở màn cô báo thù mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm hơi kinh ngạc nhìn Mục Giai Âm.

Anh vốn tưởng rằng Mục Giai Âm sẽ không chịu nổi loại máu tanh này. Nhưng mà, anh cảm thấy nên để Mục Giai Âm biết một chút bản tính của anh, dù sao mặc kệ Mục Giai Âm yêu hay không yêu anh, anh vốn đã định trời Mục Giai Âm bên cạnh anh cả đời.

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy ngồi một chỗ trên sofa nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Mục Giai Âm đột nhiên làm cho tim anh đập nhanh hơn rất nhiều.

Anh vẫn biết anh và Mục Giai Âm rất xứng đôi vừa lứa, anh không thể để hai người tiếp tục chiến tranh lạnh nữa.

“Giai Âm,” Quyền Thiệu Viêm đi đến bên cạnh Mục Giai Âm, đột nhiên kéo Mục Giai Âm ngồi cuối bàn ôm vào trong ngực. Nhẹ nhàng mà hôn môi Mục Giai Âm. Chỉ nhàn nhạt hôn, Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu lên rất nhanh.

Quyền Thiệu Viêm trầm mặc vuốt tóc Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm cũng không nói chuyện, trong lòng đang suy nghĩ bây giờ Quyền Thiệu Viêm muốn diễn tuồng gì.

Không phải vừa rồi còn hăng say chiến tranh lạnh với cô sao, lúc nói chuyện giọng điệu đều lạnh như băng giống như là muốn cô chết công vì lạnh, thế nhưng hôn lướt qua rồi ngưng lại, Quyền Thiệu Viêm lại muốn biểu đạt ý gì.

“Giai Âm,” Quyền Thiệu Viêm lại gọi tên Mục Giai Âm một tiếng rồi mới nói, “Em chỉ có thể là của một mình anh.”

“Đời này mặc kệ em có nguyện ý hay không, em cũng không thể rời khỏi anh.” Quyền Thiệu Viêm nói xong, rót cuộc mới buông xuống tâm sự trong lòng.

Vừa mới trong nháy mắt, rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm đã nghĩ thông suốt, anh và Mục Giai Âm chiến tranh lạnh cũng là vì muốn trời Mục Giai Âm ở bên cạnh anh. Dù sao đều là trời bên cạnh anh, không bằng trước hết thông báo Mục Giai Âm một tiếng. Tối thiểu tâm tư của anh Mục Giai Âm cũng đã biết, người rồi rắm không phải là anh.

Điều này có thể xem như lấy quyền ép người không? Mục Giai Âm giương mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm một chút, tìm chỗ chết hỏi, “Nếu tôi thích Chân Phó Dương?”

Mặt mày Quyền Thiệu Viêm nhú lại, ngay tức khắc sát khí bức người, “Anh ta sống không qua ngày hôm nay.”

“Anh động tới anh ấy, tôi sẽ chôn cùng với anh ấy.” Mục Giai Âm nói lời thề son sắt.

Tay Quyền Thiệu Viêm trên eo Mục Giai Âm siết chặt lại.

Tà Trí Viễn không đáng uy hiếp, nhưng mà lại nháy ra một tên Chân Phó Dương. “Vậy cùng chết.”

Ánh mắt Mục Giai Âm khép hờ, không muốn để Quyền Thiệu Viêm thấy kinh ngạc trong mắt cô. Khi nào thì, Quyền Thiệu Viêm đã thâm tình như vậy? Thật thật giả giả, Mục Giai Âm có chút hư ảo.

Trong khi buổi sáng, Mục Giai Âm còn chuẩn bị chiến tranh lạnh dài hạn với Quyền Thiệu Viêm.

Nhưng bây giờ đột nhiên Quyền Thiệu Viêm thẳng thắn, lại làm cho Mục Giai Âm có chút khó xử. Thật ra, cho tới bây giờ ở trước mặt Quyền Thiệu Viêm cô cũng không có giấu sự đa nghi, bất luận là chuyện gì, cô đều nói rõ ràng với Quyền Thiệu Viêm. Cô không thích hiểu lầm.

Chẳng qua, lần này Quyền Thiệu Viêm luôn hiểu lầm chuyện giữa cô và Chân Phó Dương thật sự là chọc giận cô.

“Quyền Thiệu Viêm, tối hôm qua Đồng Lê Triệu nói cho tôi biết, anh và tôi chiến tranh lạnh là vì anh sợ tôi nói ly hôn.” Mục Giai Âm nói chi tiết.

Đột nhiên trong đầu Mục Giai Âm nhớ lại rất lâu trước đây, lúc vừa mới kết hôn, cô vẫn luôn lo lắng Quyền Thiệu Viêm có thể để ý chuyện giữa cô và Tà Trí Viễn, bởi vì chuyện này, Quyền Thiệu Viêm và cô sẽ ly hôn.

Nay, đổi lại là Quyền Thiệu Viêm lo lắng.

Có phải là, hai người bọn họ cho dù thắng thắn với nhau như thế nào, nhưng từ đầu đến cuối đều không tin tưởng đối phương?

Mục Giai Âm có vài phần hơi tự giễu nói, “Quyền Thiệu Viêm, em nói rồi em và Chân Phó Dương chỉ là bạn bè bình thường, tại sao anh lại không tin em chứ?”

Bây giờ rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng biết ba chữ đồng đội heo kia viết như thế nào rồi.

Thật đúng là Quyền Thiệu Viêm không nghĩ tới, bán đứng anh sẽ là Đồng Lê Triệu luôn tỏ ra vô cùng thông minh.

Khó trách hôm nay biểu hiện của Mục Giai Âm vô cùng kỳ quái.

Đột nhiên Quyền Thiệu Viêm thấy ánh mắt Mục Giai Âm thì có vài phần kinh hãi, ánh mắt Mục Giai Âm thật sự là có chút quá mức bi thương. Trong lúc nhất thời, Quyền Thiệu Viêm cũng bắt đầu nghi ngờ có phải là gần đây có chút quá mức buồn lo vô cơ.

“Quyền Thiệu Viêm, thật sự không phải ngoài miệng em nói em yêu anh là thật sự yêu,” Mục Giai Âm nói, “Lúc em còn ở Mỹ, em và các bạn học trong lớp chào hỏi với nhau đều nói love you, em có thể nói một cách nhẹ nhàng, nhưng đây không phải là yêu.”

“Chỉ là đối với anh em nói không nên lời, Quyền Thiệu Viêm,” Mục Giai Âm không dám nhìn mắt Quyền Thiệu Viêm, chỉ vui đầu trong ngực Quyền Thiệu Viêm nói, “Quyền Thiệu Viêm, bởi vì, em nghĩ, có lẽ em, thật sự không thể rời xa anh.”

“Em yêu anh, Quyền Thiệu Viêm.” Đột nhiên Mục Giai Âm phát hiện thật ra ba chữ kia cũng không phải rất khó nói ra khỏi miệng.

Trong nháy mắt nói ra đó, Mục Giai Âm cũng có chút không yên. Hình như nhịp tim Quyền Thiệu Viêm một chút biến hóa cũng không có, “Quyền Thiệu Viêm, anh thì sao? Anh yêu em, hay là vì đứa nhỏ mới qua đời nên mới yêu em? Chúng ta thành thật với nhau đi, cho dù câu trả lời của anh là gì, em cũng không trách anh.”

Một câu cuối cùng là nói trái với lương tâm, Mục Giai Âm thầm nghĩ nếu Quyền Thiệu Viêm dám nói chỉ yêu đứa nhỏ, như vậy cô sẽ đóng gói về nhà ngay lập tức. Quan hôn khó có thể bỏ, nhưng cô đã có cách rồi!

Trả lời Mục Giai Âm là nụ hôn vừa bá đạo vừa cắn mút bừa bãi của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm bất ngờ không kịp chuẩn bị, tay để trên lồng ngực Quyền Thiệu Viêm, nơi tay chạm vào cũng là nơi tim Quyền Thiệu Viêm đập kịch liệt.

Từng nhịp từng nhịp, giống như là đánh trống, Mục Giai Âm nhìn không được muốn rút ta lại, nhưng lại đưa tay đặt trên ngực Quyền Thiệu Viêm, bây giờ trái tim này, vào thời khắc này, vì cô mà đập.

Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm công thành đoạt đất rất nhanh đã nộp vũ khí đầu hàng.

Vậy đại khái đã nhiều ngày trôi qua như vậy, Mục Giai Âm có một ngày vui vẻ nhất.

Mục Giai Âm nhẹ nhàng đưa tay vòng qua lưng Quyền Thiệu Viêm, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, mặc cho Quyền Thiệu Viêm dẫn cô đến nơi đẹp nhất của thiên đường.

“Giai Âm,” giọng Quyền Thiệu Viêm khàn khàn, “Không phải anh không tin em, là anh sợ, anh sợ anh không xứng với em.”

Mục Giai Âm mở to hai mắt, Quyền Thiệu Viêm đang đùa giỡn với cô sao?

Cái gì gọi là xứng với không xứng?

Quyền Thiệu Viêm tùy tiện kéo một người đi trên đường tới hỏi, mười phần * những người đó đều sẽ nói, là cô không xứng với Quyền Thiệu Viêm!

“Anh không hiểu em bằng Chân Phó Dương, không lấy lòng phụ nữ như Đồng Lê Triệu, không. ....” Đã nhiều năm như vậy, cho dù là Quyền Thiệu Viêm đối mặt với kẻ địch vô cùng hung ác, hay là lúc đối mặt với lực lượng địch ta chênh lệch rất lớn, anh chưa từng mất lý trí, chưa bao giờ mất tự tin.

Nhưng trong trận chiến tình yêu này, lúc nào Quyền Thiệu Viêm cũng nghi ngờ bản thân.

Cho nên, thấy Mục Giai Âm đẩy Chân Phó Dương ra một khắc đó anh rất tức giận, lúc nhìn thấy Mục Giai Âm nói lời yêu với Đồng Lê Triệu, anh phóng túng bản thân uống hơn phân nửa quây rượu, phải say một lần.

Mục Giai Âm lấp kín miệng Quyền Thiệu Viêm. Nhẹ nhàng cắn ngoài miệng Quyền Thiệu Viêm một cái, Mục Giai Âm mới nói, “Tại sao em không biết

có lúc anh lại ngốc đến như vậy? Em cứ tưởng rằng, anh vì đứa bé không còn nên mới giận em, cho nên mới không chịu đến bệnh viện thăm em, ngay cả một câu quan tâm cũng không có.”

“Không phải, anh không giận em.” Muốn giận cũng là giận sự bất lực của anh.

Những ngày này, anh vẫn luôn nghe người khác kể Mục Giai Âm đang làm gì, vẫn luôn nghĩ đến Mục Giai Âm. Nhưng anh không dám xuất hiện trước mặt cô, anh sợ cô phát hiện Chân Phó Dương tốt hơn anh, mở miệng là nói muốn ly hôn với anh.

“Quyền Thiệu Viêm, em đẩy Chân Phó Dương ra là theo bản năng,” đó là thân thể phản ứng theo bản năng, Mục Giai Âm ôm chặt eo Quyền Thiệu Viêm, do dự trong chốc lát mới nói, “Nếu như, cho em thêm ba giây để suy nghĩ. Em nghĩ, có lẽ em sẽ không đẩy Chân Phó Dương ra. Bởi vì, so với Chân Phó Dương, em càng đề ý đứa bé trong bụng của chúng ta hơn, càng đề ý..... Chồng của em hơn.”

Mục Giai Âm có chút lưỡng lự nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Anh có cảm thấy em rất ích kỷ? Dù sao Chân Phó Dương cũng từng đối tốt với em như vậy, nhưng lúc quan trọng, em lại chỉ lo lắng chuyện tình cảm của chúng ta.....”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chuyện Cũ

"Không có." Quyền Thiệu Viêm im lặng không nói.

Ánh mắt Mục Giai Âm lóe sáng, lấp lánh nhìn Quyền Thiệu Viêm, cô thích Quyền Thiệu Viêm trả lời dứt khoát.

"Giai Âm, anh hi vọng em sống thật vui vẻ." Quyền Thiệu Viêm nhìn thẳng Mục Giai Âm nói: "Nếu như phải lựa chọn, anh tình nguyện thay em gánh vác cả thế giới."

Ích kỷ một chút, không nên đi nghĩ quá nhiều chuyện mới có thể sống vui vẻ.

Mục Giai Âm nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: "Cả thế giới, bao gồm anh sao?"

Quyền Thiệu Viêm sững sốt hai giây, cuối cùng gật đầu một cái.

Mục Giai Âm ôm lấy hông của Quyền Thiệu Viêm: "Anh giỏi nhất là nói lời ngon tiếng ngọt."

Anh thực sự nói thật.

"Giai Âm." Quyền Thiệu Viêm cau mày, rồi rầm hồi lâu mới nói: "Anh cũng yêu em."

Mục Giai Âm bĩu môi: "Em cũng biết."

Mặc dù nói như vậy nhưng Mục Giai Âm lại hoàn toàn yên tâm.

"Sau này bất kể xảy ra chuyện gì đều không cho phép không đề ý tới em." Mục Giai Âm đâm bả vai Quyền Thiệu Viêm, gương mặt ngang ngược.

"Sau này sẽ không." Quyền Thiệu Viêm đồng ý.

"Giai Âm, khổ sở sao?" Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào trong ngực nói.

"Còn anh, anh đau khổ không?" Mục Giai Âm nhìn ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm, trong nháy mắt đã hiểu Quyền Thiệu Viêm muốn nói đến chuyện của đứa nhỏ.

Quyền Thiệu Viêm không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng đặt đầu Mục Giai Âm trên bả vai của anh nói: "Khóc đi."

Chỉ chốc lát, đôi mắt Mục Giai Âm đã đỏ, không chút do dự lẳng lặng ôm hông của Quyền Thiệu Viêm, giống như một đứa bé bình thường, không đề ý hình tượng gào khóc lên.

Làm sao có thể không khó chịu đây?

Lúc trước, mạnh mẽ không khóc là vì không muốn làm cho người khác lo lắng mà thôi.

Cô vẫn luôn đợi một cái ôm, một bờ vai có thể để cho cô tùy ý phát tiết.

Đó là đứa bé đầu tiên của cô, cô đã từng rất mong đợi đứa bé chào đời. Lúc ba tháng đầu, hầu như mỗi ngày cô đều sống trong lo lắng hãi hùng, sợ đứa bé xảy ra bất cứ sơ xuất nào. Nhưng trong lúc cô buông lỏng nhất, đứa bé lại rời cô mà đi...

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm có chút xa xăm, làm sao anh lại không khó chịu?

Mặc dù đứa bé này tới thật bất ngờ, ban đầu anh cũng chưa từng để ý tới đứa bé này. Chỉ cảm thấy đứa nhỏ này có thể cột Mục Giai Âm vào bên cạnh anh là một chuyện tốt.

Nhưng mà dù sao đứa bé kia cũng đã ở cùng với anh bốn tháng.

Anh còn nhớ nổi lần Mục Giai Âm nhắc tới đứa bé, trong đôi mắt đều mang theo ánh sáng trông suốt.

Khi đó, anh nhiều lần có suy nghĩ muốn Mục Giai Âm, nhưng anh đều cố nén, anh không muốn thương tổn Mục Giai Âm, không muốn thương tổn đứa bé.

Anh còn nhớ rõ mấy tuần trước, sau khi xác định giới tính đứa bé, Hàn Tử Nghi đùa giỡn mà nói muốn làm ba nuôi của đứa bé, đặt cho đứa bé một cái tên cao cấp.

Lúc ấy, mặc dù là nhạo báng. Nhưng cuối cùng anh cũng thật sự cùng Hàn Tử Nghi mỗi người tặng bốc một cái tên, nghĩ nên đặt cho đứa bé tên gì mới tốt. Sau lại, Đồng Lê Triệu và Đường Tuấn Thần cũng tới.

Thậm chí anh cũng nghĩ tới, về sau phải bồi dưỡng đứa bé thế nào, để cho con biết bảo vệ mẹ của mình.

.....

Sau đó, chính là đứa bé không còn.

Hiện tại Quyền Thiệu Viêm hối hận nhất chính là lúc Mục Giai Âm sinh non, trong lòng anh đang giận dữ, không có ở bên cạnh Mục Giai Âm, ngược lại còn cùng Mục Giai Âm cãi nhau một trận.

Nhìn thân thể gầy gò của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm cũng biết mấy tuần này Mục Giai Âm rất đau khổ.

Dù là Giai Âm lúc mới vừa kết hôn, sờ lên cũng thật mềm mại, nhưng bây giờ, cảm giác như Mục Giai Âm chính là một bộ bộ xương. Hình như cả người gầy đi một vòng nhỏ.

Thật ra Mục Giai Âm nói đúng, anh chính là một tên khốn kiếp, từ đầu đến đuôi đều khốn kiếp.

Lúc bà xã đau khổ nhất anh lại lựa chọn trốn tránh.

Mục Giai Âm khóc đến mù mịt, không biết trời đã tối.

Kìm nén uất ức, một khi toàn bộ đều phát tiết ra ngoài, uy lực kia tuyệt đối là khổng lồ.

Quyền Thiệu Viêm hủy diệt bộ quần áo.

Mục Giai Âm mơ mơ màng màng đã ngủ, chờ khi cô tỉnh lại, đã là buổi tối. Quyền Thiệu Viêm bung một ly sữa bò nóng cho cô. Mục Giai Âm uống một hớp, mới hơi hít hoảng nói: "Quyền Thiệu Viêm, chúng ta đã bỏ lỡ vụ xét xử, tại sao anh không gọi em dậy?"

Mặc dù ngủ đến mơ mơ màng màng, nhưng Mục Giai Âm vẫn còn có chút ý thức, Quyền Thiệu Viêm căn bản cũng không có đi khỏi.

Cô không cảm thấy chính mình ôm chặt chẽ là một cái gối, ôm gối cũng không có cảm giác tốt như ôm Quyền Thiệu Viêm.

"Có băng ghi hình rồi." Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, cùng Mục Giai Âm nằm ở trên giường, mở ra TV ở đầu giường nói: "Quan toà mang băng ghi hình đến cho chúng ta."

Quyền Thiệu Viêm nói xong liền hôn một cái lên trán Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm đỏ mặt, cũng không có tránh đi.

Lúc xế chiều, Mục Giai Âm ngủ trong mệt mỏi và lo lắng, làm sao anh nhẫn tâm gọi Mục Giai Âm dậy. Huống chi, Mục Giai Âm vẫn luôn quán anh thật chặt.

Trước kia, không phải cũng vì cái loại sợ hãi này nên cô muốn tìm một cây cỏ cứu mạng, quán lấy anh không buông. Những ngày qua anh lạnh nhạt đã hù Mục Giai Âm sợ hãi. Trong lòng Quyền Thiệu Viêm có chút mừng rỡ việc Mục Giai Âm nói rõ tình cảm của mình đối với anh, lại càng cảm thấy mình thật là một tên khốn kiếp.

Mục Giai Âm không nghĩ nhiều như vậy, chỉ luôn chú ý trên ti vi.

Cha Ngô Ngôn Tín đang bị xét xử.

Ông ta phạm là tội trùng hôn.

Ở nước ngoài có một gia đình, trong nước lại có một gia đình.

Hơn nữa, gần đây Ngô Oánh Oánh vừa đúng lúc xảy ra chuyện lớn như vậy, mặc dù Ngô Oánh Oánh sợ tội tự sát, nhưng cái này cũng không đủ để bình ổn tổn thương trong lòng của gia đình người bị hại.

Cha Ngô Ngôn Tín bị xét xử đưa tới hàng loạt ký giả và thân nhân của người bị hại đến.

Thượng bất chánh hạ tắc loạn (1), đây là ý nghĩ trong lòng của tất cả mọi người.

(1): người lớn không làm gương thì trẻ em nhất định sẽ hư hỏng

Bởi vì cha của Ngô Ngôn Tín chỉ phạm vào tội trùng hôn, theo luật pháp, tòa án cũng chỉ xử hai năm tù giam. Sau khi kết quả được đưa ra, các thân nhân của người bị hại đều tỏ ra không phục, mọi người đều cảm thấy mức án quá nhẹ rồi.

Mục Giai Âm lấy điện thoại di động ra, lên mạng, trên web cũng đang nói về chuyện này.

Mặc dù hiện nay là xã hội pháp trị, nhưng cũng là xã hội nhân tình, theo nhân tình, tất cả mọi người đều cảm thấy nên xử nặng.

"Ông ta sẽ không sống được." Quyền Thiệu Viêm cầm tay Mục Giai Âm.

Đứa bé của anh chết rồi, anh muốn tất cả những người có liên quan đến chuyện này đều chôn theo.

"Cẩn thận chút, đừng cho người khác hoài nghi đến trên đầu của anh." Mục Giai Âm nhẹ nhàng cười cười, giọng nói mang theo một tầng thật mỏng lo âu và sáng khoái khi trả thù.

Mặc dù phần lớn mọi người không biết người bị hại trong chuyện này còn có cô, cũng sẽ không có người nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm cùng chuyện này có quan hệ.

Nhưng chỉ cần một trong những người có liên quan đến việc này thêm chút thời gian đi thăm dò một chút liền biết ngày đó có cụ thể bao nhiêu người bị hại rồi. Mặc dù Mục Giai Âm không hiểu chuyện trong chính trị, nhưng cũng biết quan trường rất phức tạp.

Nhà họ Quyền vốn là cây to đón gió, huống chi Quyền Thiệu Viêm lại một mình một phương trời như thế. Sợ là lại trêu chọc nhiều kẻ thù hơn, cô không muốn bởi vì chuyện này mà khiến Quyền Thiệu Viêm chọc phải phiền toái.

"Yên tâm" Quyền Thiệu Viêm: "Sẽ không có bất cứ vấn đề gì."

"Cách mấy ngày, Ngô Ngôn Tín tham ô một khoản lớn tiền công quỹ, còn có vụ tham gia cờ bạc, mà tuy cũng sẽ bị xét xử, tội của hắn ta không nhẹ." Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm lại nói: "Còn có mẹ của Ngô Ngôn Tín, bà ta đã điên rồi."

Mục Giai Âm tựa đầu trên bả vai Quyền Thiệu Viêm.

Trong đại gia đình của Ngô Ngôn Tín, chỉ có mẹ Ngô Ngôn Tín còn tính là một người đáng thương.

Nhưng mà người đáng thương phải có chỗ đáng hận, bà ấy dung túng tính tình của Ngô Oánh Oánh vốn là một cái sai lầm rồi. Chồng của bà ta quan hệ với người khác cũng đã có đứa con lớn như vậy, bà ta lại không có chút nào phát hiện, hơn nữa bà ta chỉ biết tiêu xài, tính tình lại mềm yếu, bất lực. . . .

Gieo nhân nào gặt quả đó.

Mục Giai Âm biết, nhà họ Ngô đã xong đời.

Nhà họ Ngô đã mất hết tất cả, ngay cả một cơ hội làm lại cũng không có.

"Quyền Thiệu Viêm, thân thể em thật sự có khỏe không?" Mục Giai Âm đột nhiên hỏi Quyền Thiệu Viêm.

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm như thường, mặt mày vẫn như cũ mang một tầng lạnh lùng, chỉ có lúc nhìn về phía Mục Giai Âm mới toát ra chút dịu dàng: "Bác sĩ nói đã khỏi phục rồi."

"Nhưng em có chút sợ." Mục Giai Âm có chút kinh hồn bạt vía nói: "Ngày đó Cơ U Tử lấy cùi chó đẻ bụng của em thật là đau."

Trong con người Quyền Thiệu Viêm bắn ra ánh sáng nguy hiểm: "Không có chuyện gì, bác sĩ cũng đã khám qua rồi."

"Cơ U Tử đi nơi nào rồi?" Thật sự Mục Giai Âm có chút sợ Cơ U Tử, hành động không theo lẽ thường, lại hi hi vô thường. Quan trọng là còn có hành vi bạo lực, hơn nữa anh ta rõ ràng muốn đối phó cô, cô chỉ vừa nghĩ tới thì tóc gáy đã dựng đứng.

"Ra nước ngoài rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở về." Quyền Thiệu Viêm hừ lạnh một tiếng.

Cơ U Tứ đã thoát được, sau khi Cơ U Tứ bỏ trốn, anh còn phải ra thuộc hạ của mình đuổi theo giết Cơ U Tứ.

Nhưng mà Cơ U Tứ luôn luôn giao hoạt giống như hồ ly, người của anh dĩ nhiên là thất bại mà trở về. Đối với việc này, Quyền Thiệu Viêm cũng đã sớm dự đoán được. Không có anh tự ra tay, sợ rằng rất khó có người đối phó được Cơ U Tứ.

Hành động lần này của anh cũng là vì nói cho Cơ U Tứ biết Mục Giai Âm không phải là người hèn có thể dễ ý.

Tốt nhất là chết ở nước ngoài luôn đi, như vậy sẽ bớt đi một ối họa. Mục Giai Âm nghĩ thầm.

Nhìn xong băng ghi hình, Mục Giai Âm lại có chút mệt mỏi.

Gần đây mặc dù ở trong bệnh viện, ở trong mắt người khác là cuộc sống ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn.

Nhưng mà chỉ có Mục Giai Âm tự mình biết, cuộc sống của cô trôi qua gian nan đến mức nào.

Mỗi ngày nhắm mắt lại chính là một đóng chuyện phiền lòng, chuyện kiếp trước một lần lại một lần hiện ra ở trong đầu cô, quấy rầy cô ngủ không yên.

Rất nhanh, Mục Giai Âm nặng nề ngủ.

Quyền Thiệu Viêm cũng không có tắt đèn ngủ.

Nhìn Mục Giai Âm cau mày ngủ, Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng ở trên trán Mục Giai Âm ấn xuống một nụ hôn mang theo tràn đầy thương tiếc.

Tuyệt đối không thể để Giai Âm biết chuyện cô khó có thể mang thai, mất đi đứa bé cũng đã làm cho Giai Âm khổ sở như vậy rồi. Nếu như cô biết thêm việc mang thai khó khăn. . . . . Nụ hôn của Quyền Thiệu Viêm càng dịu dàng hơn.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm một hồi lâu mới tắt đèn.

Tay chân Mục Giai Âm lạnh lẽo hơn so với trước kia.

Dù Quyền Thiệu Viêm sưởi ấm tay cho Mục Giai Âm, nhưng chỉ cần một lát, tay Mục Giai Âm lại trở nên lạnh lẽo.

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm chặt một chút, kẹp hai chân Mục Giai Âm ở bên trong chân của anh, sưởi ấm tay chân cho cô.

Mục gia là nhất định phải đi.

Quyền Thiệu Viêm không cho Mục Giai Âm đụng nước lạnh, thậm chí nấu cơm cũng không cho Mục Giai Âm làm. Mục Giai Âm dứt khoát làm một phụ nhân nhân rồi, ăn cơm Quyền Thiệu Viêm làm.

Cơm nước xong, Mục Giai Âm mới ngồi xe đi Mục gia.

Nhưng tâm tình Mục Giai Âm không có nhẹ nhàng như vậy.

Cô biết ông nội trịnh trọng gọi cô trở về tất nhiên là có chuyện rất nghiêm túc muốn nói với cô.

Lúc đến nhà họ Mục, Quyền Thiệu Viêm thay Mục Giai Âm tháo dây an toàn, lại khoác thêm quần áo cho Mục Giai Âm, che phủ Mục Giai Âm như cái bánh chưng, mới bằng lòng để Mục Giai Âm đi ra ngoài.

"Anh ở nơi này chờ em." Quyền Thiệu Viêm nói với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm cười cười với Quyền Thiệu Viêm, mới xoay người vào nhà.

Ông nội nói, chuyện ngày hôm nay phải tránh mặt Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm hít sâu một hơi, mới đi vào trong nhà.

Hình như là biết Mục Giai Âm trở về, cho nên nhiệt độ trong nhà cố ý nâng cao vài độ.

Người một nhà đều ở đây.

Ông nội, Mục Giai Thu, Mục Giai Nhan.

Tầm mắt Mục Giai Âm ở trên người Mục Giai Nhan quan sát vài giây mới thản nhiên đảo qua trên mặt Mục Giai Thu.

"Giai Âm, ngồi trước đi." Mục Uẩn Ngạo để Mục Giai Âm ngồi vào bên cạnh mình.

Mục Giai Nhan không nhìn Mục Giai Âm, quay mặt đi.

Người giúp việc bung lên cho Mục Giai Âm một bát súp nóng liền vội vàng lui xuống.

"Tại sao lại trở nên gầy như vậy hả ?" Trên mặt Mục Uẩn Ngạo tràn đầy đau lòng.

"Ăn không quen cơm bệnh viện, vẫn luôn không đói bụng." Mục Giai Âm cười an ủi Mục Uẩn Ngạo nói: "Về nhà dưỡng lại là được."

"Bây giờ con cũng không cần tự mình làm cơm, bảo Thiệu Viêm tìm bảo mẫu có kinh nghiệm đặc biệt nấu cơm cho con." Mục Uẩn Ngạo gật gật đầu nói.

Mục Giai Âm khẽ cười cười: "Buổi sáng anh ấy nói với con đã tìm được người."

"Thiệu Viêm cũng là đứa có lòng." Mục Uẩn Ngạo vui mừng cười cười.

"Giai Âm, Thiệu Viêm có nói với con chuyện của Giai Nhan hay không?" Mục Uẩn Ngạo lo lắng hỏi.

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn về phía Mục Uẩn Ngạo hỏi: "Ông nội, ông là muốn nói chuyện Giai Nhan cố ý nói xấu con, kích thích Ngô Oánh Oánh sao?"

"Giai Âm, chuyện này Giai Nhan thật sự có lỗi." Mục Uẩn Ngạo nói xong liền ra dấu cho Mục Giai Nhan.

Lòng Mục Giai Âm của cô chút chìm, ông nội đây là muốn bảo vệ Mục Giai Nhan.

"Giai Nhan, tới đây, nói xin lỗi chị ba con." Mục Uẩn Ngạo cúi kính, bắt đầu đi nói với Mục Giai Nhan.

"Con nói cũng không sai." Vốn là Mục Giai Âm và Tả Trí Viễn có tư tình, cô cũng chỉ là hơi nói khoa trương một chút mà thôi.

Những lời này của Mục Giai Nhan mới vừa rơi xuống, đã nhìn thấy sắc mặt Mục Uẩn Ngạo thay đổi hoàn toàn.

Về mặt Mục Giai Âm lạnh lẽo, giống như đang nhìn cô ta, lại giống như không nhìn cô ta.

Mục Giai Nhan khẽ cắn răng, nghĩ tới lời Mục Giai Thu dạy cô.

"Con không xin lỗi!" Lần đầu tiên Mục Giai Nhan nói chuyện một cách cương quyết.

Bởi vì giọng nói Mục Giai Nhan quá lớn nên có vẻ bén nhọn đến chói tai.

"Con nói cái gì?" Mục Uẩn Ngạo giận dữ công tâm, liền trực tiếp tắt nước trà trên bàn về phía Mục Giai Nhan.

Đến lúc này rồi mà Mục Giai Nhan còn tùy hứng, tình huống bây giờ chính là Quyền Thiệu Viêm muốn ra tay đối phó Mục Giai Nhan.

Trong bọn họ, cũng chỉ có Mục Giai Âm mới có thể khuyên Quyền Thiệu Viêm, lần này Mục Giai Âm sinh non, bị uất ức lớn như vậy, ông thậm chí còn đi bức bách cháu gái mình thương yêu nhất tha thứ cho Mục Giai Nhan. Mục Giai Nhan lại còn không chịu nói xin lỗi.

Về tình về lý, Mục Giai Nhan cũng nên nói xin lỗi.

"Giai Nhan, chớ tùy hứng!" Mục Giai Thu cũng khuyên.

Nước trà nóng bỏng của Mục Uẩn Ngạo trực tiếp đổ ở trên người của Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan bị nóng run run một cái, nhưng sau đó lại điên cuồng hơn vọt tới trước mặt của Mục Giai Âm.

"Ông nội, tại sao con phải nói xin lỗi? Tại sao phải nói xin lỗi với hung thủ hại chết ba mẹ!" Mục Giai Nhan không khóc, một đôi con người âm thầm nén nước mắt, nước mắt kia ở trong hốc mắt đảo quanh, nhưng trước sau không chịu rơi xuống.

Không ngờ nha, lòng của Mục Giai Âm co rút đau đớn một chút. Mục Giai Nhan lại có thể không diễn bộ dáng Bạch Liên hoa (2) từ trước tới nay, ngược lại là dùng biện pháp kích động này. Tránh nặng tìm nhẹ, tránh khỏi chuyện cô ta làm hại cô sinh non, dùng cái chết của ba mẹ để làm bìa chắn, vừa để cho cô ấy náy vừa khiến ông nội khổ sở.

(2): giả bộ yếu đuối nhưng thật ra bên trong rất hiểm độc.

Thân thể Mục Uẩn Ngạo run lên, sắc mặt hoàn toàn âm trầm xuống: "Ai cho con nhắc tới chuyện ba mẹ?"

Cái đề tài này vẫn luôn là cấm kỵ trong nhà.

"Tại sao lại không thể nhắc đến?" Giọng nói Mục Giai Nhan cao vút, mang theo tràn đầy tức giận.

"Cũng bởi vì mọi người đều thích chị ta, cho nên tất cả mọi chuyện đều lấy chị ta làm đầu phải hay không?" Một tay Mục Giai Nhan đâm vào bả vai Mục Giai Âm, thật giống như là muốn đâm xuyên tới tận xương cốt của Mục Giai Âm.

Mục Giai Nhan dùng hơi sức cực lớn, Mục Giai Âm không nói gì, chỉ là nhàn nhạt mặc cho Mục Giai Nhan đâm.

Giọng Mục Giai Nhan từ từ yếu xuống, đứng ở bên cạnh Mục Giai Âm, lấy tay bịt mắt.

Sau một lát, Mục Giai Nhan mới ngẩng đầu nhìn Mục Giai Âm.

Trong ánh mắt không hề che giấu căm hận và ghen tỵ.

Mục Giai Âm ngăn người, Mục Uẩn Ngạo càng thêm cảm thấy trời đất quay cuồng. Mục Uẩn Ngạo cố gắng dùng gậy trong tay chống đỡ trên đất, duy trì cho mình không khỏi ngã xuống.

"Lúc trước, ba mẹ cũng chỉ thương một mình chị ấy, mọi việc đều lấy chị ấy làm đầu, có gì ăn ngon, có chuyện vui, cho tới bây giờ đều chỉ để lại cho chị ấy, cũng không chịu để lại cho con và chị hai."

Mục Giai Nhan cắn răng nhìn Mục Giai Âm, trong mắt cơ hồ sắp phun ra lửa.

Sau đó thì sao? Mục Giai Âm không nhận được cũng muốn hỏi, sau đó những thứ đó đều đi chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chuyện Cũ 2

Tất cả đều được Mục Giai Nhan áp ủ, cho dù là mạnh mẽ đoạt được, hay là cô dụ dỗ cho cô, ăn ngon, chơi đùa, Mục Giai Nhan chưa từng có?

Khóe miệng Mục Giai Nhan lộ ra một nụ cười bi thương, "Nếu như chỉ có như vậy thì coi như xong, nếu không phải vì mua đồ lưu niệm cho chị, ba mẹ cũng không nữa đường quay lại, cũng sẽ không bị mũi sạt lở đè trúng, đều tại chị, Mục Giai Âm, đều tại chị!"

Mục Giai Âm mím môi.

Bị người khác moi từng vết thương trong lòng ra tư vị thật đúng là khó chịu.

Thật.

"Im miệng!" Mục Uẩn Ngạo gào lên, nhưng hoàn toàn không thể ngăn được tiếng của Mục Giai Âm.

"Chị là sao chỗi, nhưng tất cả mọi người đều vui vẻ cưng chiều," Mục Giai Nhan lau nước mắt ở khóe mắt tràn ra, không chịu khuất phục nhìn Mục Uẩn Ngạo nói, "Con phải nói. Chị ta hại chết ba mẹ, nhưng ông vẫn cưng chiều chị ta, năm đó chị ta tùy hứng ương ngạnh, hại ông nhiều lần bệnh tim tái phát phải vào bệnh viện, cho tới bây giờ chị ta cũng không nói chuyện để nghe với ông, luôn tranh cãi với ông, nhưng ông vẫn cứ cưng chiều chị ta!"

"Mọi người đều cưng chiều chị ta, còn có ba mẹ đều bị chị ta hại chết."

Mục Giai Âm cắn môi, lại phát hiện môi cũng tê dại từ lâu.

Đời này chuyện mà cô đau đớn nhất chính là ba mẹ vì mua đồ lưu niệm cho cô mà qua đời.

Ông nội chưa từng vì thế mà oán trách cô, nhưng cô tự trách mình vô số lần.

Vết thương này đã chôn trong lòng rất nhiều năm, khi cô cho là có thể lừa mình dối người quên đi tất cả, nhưng Mục Giai Nhan lại nhắc tới chuyện này một lần nữa. Thật là đã thương người, thật sự.

"Chị ta gả cho Quyền Thiệu Viêm, cuối cùng đã có một chút kinh nghiệm, nhưng mà chị ta chỉ làm chút com để cho mọi người vui vẻ mà thôi, mọi người lại bắt đầu cưng chiều chị ta, ông, Quyền Thiệu Viêm, các người hận không thể nâng chị ta đến tận trời cao," gương mặt Mục Giai Nhan vì ghen tỵ thiếu chút nữa đã vằn vẹo biến dạng.

"Bây giờ ông còn muốn con phải xin lỗi chị ta? Tại sao con phải nói xin lỗi?" Đôi mắt Mục Giai Nhan ngấn lệ mông lung nhìn Mục Uẩn Ngạo, "Con thừa nhận, là con cố ý tung tin đồn hại Mục Giai Âm, nhưng mà, nếu không phải các người thiên vị như vậy, thì con cũng không ghen tỵ, tại sao có thể làm như vậy!"

Mục Giai Nhan không nói nữa, chỉ lấy tay che mặt, thân thể không ngừng run rẩy.

Tại sao Quyền Thiệu Viêm đối xử tốt với cô hơn Mục Giai Nhan?

Mục Giai Nhan nói cô lúc nào cũng khiến ông nội lo lắng, nhưng cô ta thì sao? Ngoài mặt cô ta lúc nào cũng hòa thuận vui vẻ, nhưng lại lén lút gây họa, là ai mới khiến ông nội phải bỏ ý định giúp cô ta che đậy sai lầm.

Hơn nữa, trước kia lúc ở trong nước, Mục Giai Nhan gây ra bao nhiêu tai họa, thì có bấy nhiêu, cũng đều là người chị gái này cam tâm tình nguyện đứng ra thay cô ta gánh vác.

Cũng vì áy náy, áy náy ba mẹ qua đời, cô làm bấy nhiêu chuyện, thì ra Mục Giai Nhan một chút cũng không nhớ rõ người khác đối xử rất tốt với cô ta.

Từ đầu đến cuối Mục Giai Âm cũng không nói chuyện.

Nên nói gì đây?

Những gì nên nói Mục Giai Nhan cũng đã nói rồi.

Lúc Quyền Thiệu Viêm vào nhà thấy Mục Giai Nhan đang khóc lóc thương tâm, nước nở đê nén tiếng khóc của mình, mắt Mục Giai Nhan có chút hồng, hình như không kiềm chế được cảm xúc.

Trong mắt Mục Uẩn Ngạo mờ mờ có nước mắt, thân thể không ngừng run rẩy.

Mục Giai Âm đứng bên cạnh, trên mặt không có biểu cảm gì.

Có lẽ sắc mặt Mục Giai Âm tái nhợt một chút, nhưng có người nào nhìn ra chứ? Từ lúc sau khi cô sinh non, trên mặt vốn một chút máu cũng không có.

Mục Giai Âm đứng đó, nếu ngộ nhớ Mục Uẩn Ngạo không cẩn thận té xỉu, có lẽ cô có thể đỡ được.

“Lão gia” trên mặt chị Vương có chút bối rối, “Quyền thiếu gia cậu ấy nhất quyết đi vào, thật sự chúng tôi không cản được.”

“Không sao.” Mục Uẩn Ngạo mệt mỏi tự ngồi trên ghế.

Sau đó, đánh một gậy lên người Mục Giai Nhan.

Tàn nhẫn, không mang theo một chút tình cảm, “Giai Nhan, lời con nói hôm nay, nếu dám nói lại lần thứ hai, nhất định ông sẽ tự mình đánh chết cháu.”

“Bây giờ, nói xin lỗi chị con!” Trong lời nói Mục Uẩn Ngạo giấu sóng to gió lớn.

Dù sao Mục Uẩn Ngạo cũng đã ở trong quan trường tung hoành hơn nửa đời người, một khi tức giận, tuyệt đối có thể ảnh hưởng đến mọi người.

Mục Giai Nhan ngẩng đầu buồn bã nhìn Mục Giai Âm, miệng luôn mím chặt, nhất định không chịu nói.

“Nói xin lỗi!” Tiếng Mục Uẩn Ngạo lớn hơn.

“Con không xin lỗi, con không sai!” Mục Giai Nhan cũng lớn tiếng trả lời Mục Uẩn Ngạo.

Mục Uẩn Ngạo giờ gậy lên lại muốn đánh Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan tránh sang một bên thoát được một gậy của Mục Uẩn Ngạo, sau đó vừa khóc vừa ôm chân Mục Uẩn Ngạo nói, “Ông nội, ông đánh chết con đi, vì người đó hại ba mẹ của con và chị, đánh chết con đi!”

“Im miệng!” Mục Uẩn Ngạo càng tức giận, chân giẫm nhiều lần nhưng cũng không hất Mục Giai Nhan ra.

Tay Mục Uẩn Ngạo run run muốn đánh Mục Giai Nhan, nhưng lại không xuống tay được.

Đứa nhỏ này cũng là cháu gái của ông, nhiều năm như vậy ông chưa từng quan tâm đứa cháu này muốn gì. Ông không biết trong lòng đứa cháu gái này lại tích tụ nhiều đố kỵ như vậy, quá nhiều đố kỵ khiến ông cũng kinh hãi.

Là lỗi của ông, Mục Uẩn Ngạo thở dài một tiếng, vô lực buông tay, mặc cho gậy ngã trên mặt đất.

Trong lòng Mục Giai Nhan vui mừng, chị hai nói bị chút đau đớn da thịt, khiến ông nội rất dễ mềm lòng. Xem ra là thật, nhưng mà, cô nhanh trí dùng lời nói kích thích ông nội, nếu không một gậy của ông nội mà đánh xuống, cô cũng chịu không nổi phải giả vờ ngất xỉu.

“Nói xin lỗi?” Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng phun ra hai chữ này.

Chỉ đơn giản nói hai chữ xin lỗi là có thể tha thứ cho Mục Giai Nhan sao? Mục lão đầu thật sự là đánh giá thấp lửa giận của anh.

Thanh âm này không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho mọi người trong nhà nghe thấy.

Thân thể Mục Giai Nhan nhin không được khê run lên.

Ngày đó cô gửi tin nhắn cho Quyền Thiệu Viêm, lúc đó Quyền Thiệu Viêm còn chưa trở về, cô cũng biết lần này e rằng không hề dễ dàng. Chỉ có thể dựa vào ông nội, Mục Giai Nhan cúi đầu, kiềm chế tự suy nghĩ nhìn phản ứng mắt Mục Uẩn Ngao.

Chị hai nói, lúc này nhất định phải giấu toàn bộ biểu cảm trên mặt cô, chỉ cần giả vờ như bị ủy khuất lại ần nhẫn không lộ biểu cảm ra là tốt rồi.

Mục Giai Âm đứng lên, rất kính cẩn xin lỗi Mục Uẩn Ngao nói, “Ông nội, đột nhiên thân thể con có chút khó chịu, con muốn về nhà trước.”

Sau đó, Mục Giai Âm mới nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Ông xã, em muốn về nhà.”

“Giai Âm,” Mục Uẩn Ngao nhìn Mục Giai Âm, trong mắt chứa một chút thỉnh cầu, “Ông nội từng cầu xin con rất nhiều chuyện, năm đó khi học sơ trung con không chăm chỉ học tập, ông nội cầu xin con, bảo con học tập thật tốt, con không để ý tới ông nội, năm đó khi con học cao trung con chơi chung với những người không đứng đắn, ông nội cầu xin con, bảo con không được làm bạn với những kẻ đó.....”

Mục Uẩn Ngao nói rất nhiều, mặc dù Mục Giai Âm mạnh mẽ tự kiềm chế nước mắt, nhưng trước mắt đã là một mảng mờ lung.

“Ông nội cầu xin con nhiều chuyện như vậy, hôm nay, ông nội xin con.....”

“Con biết, ông nội đừng nói nữa, con đồng ý với ông, đồng ý với ông con sẽ không đối phó Giai Nhan.” Mục Giai Âm ghen ngào, phát hiện hình như thanh âm của cô đến từ một nơi xa xôi nào đó.

“Giai Âm, sau này ông nội không bao giờ..... Sẽ cầu xin con cái gì nữa.” Dường như ngay lập tức Mục Uẩn Ngao già hơn rất nhiều.

"Không sao," Mục Giai Âm lắc đầu, "Người là ông nội, người có thể yêu cầu con....."

Nói xong, Mục Giai Âm mới phát giác được nước mắt trong mắt đã tụ thành một đường từ lâu, Mục Giai Âm nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm nói, “Ông xã, em phải về nhà.”

“Được.” Quyền Thiệu Viêm đi tới, một tay ôm lấy Mục Giai Âm, để Mục Giai Âm vùi đầu vào trong ngực anh, mới đi ra khỏi phòng.

Chẳng biết tại sao Mục Giai Thu lại cảm thấy có chút sợ hết hồn hết vía.

Vừa rồi Quyền Thiệu Viêm vẫn không nói gì, nhìn Mục Giai Âm cô đơn như vậy nhưng kiên cường đứng giữa phòng, Quyền Thiệu Viêm cũng không bước lên.

Nhưng trước khi đi hai mắt Quyền Thiệu Viêm lại như có như không nhìn cô và Mục Giai Nhan. Rõ ràng ánh mắt kia không có gì đặc biệt, nhưng lại khiến da đầu cô cảm thấy tê dại, đúng vậy..... Giống như là đang dạo chơi một vòng dưới địa ngục.

Cô, ở trong lòng Quyền Thiệu Viêm có lẽ có ấn tượng rất tốt.

Dù sao, cô cũng không ngu xuẩn giống như Mục Giai Nhan, bất cứ việc gì cũng xông vào trước tiên.

Nhưng mà, biểu hiện của Quyền Thiệu Viêm rất lạ.

Tại sao anh lại mặc kệ Mục Giai Âm đứng trong nhà như vậy?

Với tính cách Quyền Thiệu Viêm, anh hoàn toàn có lý do đánh Mục Giai Nhan, hoặc là trực tiếp từ chối thỉnh cầu của Mục Uẩn Ngao.

Nhưng Quyền Thiệu Viêm lại mặc cho Mục Giai Âm đồng ý sẽ không đối phó Mục Giai Nhan.

Đây không giống như tác phong của Quyền Thiệu Viêm. Nhưng Mục Giai Âm đã đồng ý, rõ ràng có nghĩa là Quyền Thiệu Viêm đồng ý.

Chẳng lẽ kể từ lúc Mục Giai Âm sinh non, Quyền Thiệu Viêm đã đối với Mục Giai Âm lá phải lá trái cũng không chịu rồi hả? Đột nhiên đầu Mục Giai Thu mừng rỡ.

Ngẩng đầu, Mục Giai Thu nhìn Mục Giai Nhan với nụ cười đắc ý hả hê.

Mục Giai Âm được nhiều người thích thì thế nào? Cô ta hại chết ba mẹ, đây chính là tử huyệt của Mục Giai Âm. Lần nào cũng đúng tử huyệt, đột nhiên Mục Giai Nhan nhớ tới trước đây rất lâu, mỗi lần cô phạm lỗi, chỉ cần nói điều này ra, Mục Giai Âm sẽ chịu tội thay cô.

Lúc đầu, Mục Giai Thu nói có thể lợi dụng chuyện ba mẹ qua đời, cô không tin là sẽ có ích, cô cho rằng ba mẹ đã qua đời nhiều năm như vậy, tất cả mọi người cũng giống như cô đã quên đi sự tồn tại của ba mẹ.

Không nghĩ tới, một chiêu này đúng là bách phát bách trúng. So với linh đan diệu dược còn thần kỳ hơn.

Bầu không khí cả nhà họ Mục cũng rất yên lặng, người làm cũng không dám tùy tiện nói chuyện, cung kính đưa mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm ôm Mục

Giai Âm đi.

Chờ lên xe, thanh âm Quyền Thiệu Viêm bình tĩnh nhìn Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, Mục Giai Thu và Mục Giai Nhan đều đang diễn trò.”

“Em biết.” Cả người Mục Giai Âm cuộn lại, chui vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm. Nước mắt trên mặt vẫn không ngừng rơi.

“Tìm thời gian mang Giai Nhan ra ngoài, em muốn tự hỏi cô ấy.” Thân thể Mục Giai Âm còn có chút run rẩy, trong giọng nói cũng hàm chứa một ít quyết tâm.

Khuôn mặt lạnh lùng của Quyền Thiệu Viêm lộ ra vài phần hải lòng, “Nằm sớm làm như vậy. Tuần sau đi, cô ta sẽ cho người gây loạn nữa, bây giờ thân thể em không tốt, dù sao cũng không dễ chịu khi bị những thứ này kích thích.”

“Em cũng nghĩ như vậy.” Mặc dù biết Mục Giai Nhan nhắc tới chuyện ba mẹ chỉ đơn giản là kích thích cô, nhưng hết lần này tới lần khác Mục Giai Nhan vẫn không tránh khỏi lời chỉ trích của Mục Giai Nhan.

Có chuyện, là từ huyết cả đời người.

Vừa chạm vào sẽ làm cho người đó sụp đổ, cho dù trong lý trí, Mục Giai Âm biết nhắc tới chuyện này cũng chỉ là âm mưu của Mục Giai Nhan mà thôi.

“Chị hai... Giấu rất kỹ.” Cơ thể Mục Giai Âm rất lạnh.

“Đúng là rất kỹ,” Trong mắt Quyền Thiệu Viêm nhuộm vài phần tỉnh mạch, “Tư liệu của cô ta quả thực không điều tra được.”

Nhưng mà tam thời đã tra được Mục Giai Thu cấu kết với Tả Trí Viễn, Quyền Thiệu Viêm ôm cơ thể có chút run rẩy của Mục Giai Âm, quyết định tạm thời cũng không nên dùng tin tức này kích thích Mục Giai Âm.

Chờ hai ngày nữa sẽ nói cho Mục Giai Âm biết.

“Điều tra đi,” Mục Giai Âm như một lò lửa ôm chặt Quyền Thiệu Viêm nói, “Em muốn biết chị hai đã làm những gì với em.”

“Có anh,” Quyền Thiệu Viêm nâng đầu Mục Giai Âm lên ép cô nhìn anh nói, “Cho nên, Mục Giai Âm, không được đau lòng.”

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm, nhìn nửa ngày mới nín khóc mím cười, “Có người bá đạo như anh sao? Ngay cả cảm xúc của em cũng muốn quản?”

Chân mày Quyền Thiệu Viêm nhíu lại, từ chối cho ý kiến.

“Cười một cái, thì dễ nhìn hơn nhiều.” Quyền Thiệu Viêm chậm rãi lau nước mắt trên mặt Mục Giai Âm, vè mặt che một tầng dịu dàng.

Mục Giai Âm ôm Quyền Thiệu Viêm, một hồi lâu mới nói, “Quyền Thiệu Viêm, em kể chuyện ba mẹ của em cho anh nghe nhé.”

“Kể đi.” Từ bên trong xe Quyền Thiệu Viêm lấy một chiếc áo choàng khoác lên người Mục Giai Âm, nhìn Mục Giai Âm nói.

Giọng Mục Giai Âm mang theo vài phần tưởng nhớ, lại mang theo vài phần tự giễu nói, “Thật ra thì Giai Nhan nói không sai, từ nhỏ ba mẹ rất thiên vị em, nhất là mẹ, bà chỉ thiên vị một mình em.”

“Ba mẹ vì công việc nên thường xuyên đi công tác, mỗi lần đi công tác, họ đều mang những đồ chơi nhỏ mới lạ về để cho em vui vẻ,” Giọng Mục Giai Âm có chút trầm xuống, “Nhưng mà, những món đồ chơi đó cũng đều vào túi Mục Giai Nhan.”

Khi còn bé thân thể Mục Giai Nhan không được tốt, Mục Giai Nhan vừa khóc, cô đã mềm lòng, sau đó cô thoải mái đưa đồ chơi của mình cho Mục Giai Nhan. Mỗi lần cô làm mất dầy muốn lấy lại, Mục Giai Nhan cũng làm bộ đáng thương nói còn muốn chơi, thời gian dài như vậy, muốn lấy hai ba cái về, nên cô cũng không muốn phải mặt dầy lấy lại nữa.

“Khi còn bé em rất béo, nhưng mà, ba vẫn để em cưỡi trên vai của ba.” Mục Giai Âm cười cười, trên mặt lộ ra chút tình nghịch nói, “Rõ ràng ba biết tư thế ngồi không đúng nên lưng hơi bị gù, nhưng không nói là em đè bả vai ba xuống.”

Đột nhiên Quyền Thiệu Viêm nhớ tới trước đây rất lâu, nhìn thấy cảnh tượng Mục Giai Âm và ba mẹ cô ở chung một chỗ.

Khi đó, phần lớn Mục Giai Âm được ba mẹ cô nắm tay đi.

Anh nhớ có một lần anh đang đứng cách đó không xa về một nhà Mục Giai Âm, khi đó Mục Giai Âm được ba cô ôm trong ngực, rõ ràng toàn thân cao thấp cũng đã tròn trịa rồi, mà Mục Giai Âm tay trái cầm kẹo đường, tay phải cầm mút quả. Vừa ăn một chút, đã rất vui vẻ.

Quyền Thiệu Viêm nhớ, rõ ràng là khi đó ba Mục Giai Âm lo lắng nếu như cô vẫn mập như vậy, sau này không ai muốn cưới.

Anh nhớ khi đó mẹ Mục Giai Âm nói, nếu như không ai muốn cưới Giai Âm, thì bà và Giai Âm cả đời sống chung với nhau.

Sau đó không biết tại sao lại nói đến chuyện cho Mục Giai Âm ăn ít đồ ngọt lại.

Quyền Thiệu Viêm nhớ khi đó Mục Giai Âm rất giận, hai mắt trừng thật to, nhanh chóng cầm kẹo đường và mút quả trong tay giải quyết xong, sau đó gãi gứa từ trong ngực ba cô chui ra ngoài, còn hai tay chống nạnh nói, sau này lớn lên, cô sẽ không nuôi ba cô, chỉ nuôi mẹ của cô.

Có lẽ khi đó ba Mục Giai Âm thật sự rất lo lắng, con gái uy hiếp như thế, ba cô vẫn kiên trì như trước muốn Mục Giai Âm phải ăn uống điều độ.

Mục Giai Âm nhất quyết không chịu, không lâu sau, Mục Giai Âm mới bày ra khuôn mặt dễ thương vỗ bả vai ba cô nói, sau này lớn lên cô có thể không ăn đồ ngọt, nhưng hiện tại nhất định phải ăn.

Nhưng anh thấy, Mục Giai Âm vẫn không buông tha sự yêu thích đồ ngọt này. Hiện tại càng ngày càng thích bơ. Ăn thêm chocolate. Nhưng mà, Mục Giai Âm càng ngày càng gầy.

Mục Giai Âm thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, sau đó mới nói, “Ngày ba mẹ gặp chuyện không may đã gọi điện thoại cho em, họ cười nói hỏi em, không mua quà cho em, em có giận không?”

“Hôm đó em xem một bộ phim kinh dị, khi đó thật sự rất sợ, lập tức em nói với ba mẹ, em không cần quà, một mình em không dám ngủ, muốn họ nhanh về nhà với em.” Mục Giai Âm trầm mặt một lát, như đang đè nén giọng nghẹn ngào, giọng Mục Giai Âm vẫn bình tĩnh như trước, “Nhưng mà, em thật sự không biết, tại sao ba mẹ muốn quay lại mua quà cho em...”

Mục Giai Âm ngừng một lát, không nói tiếp.

Câu nói cuối cùng cô nói với ba mẹ, là cô run rẩy nói, ba mẹ mau về nhà.

Nhưng mà, cuối cùng ba mẹ không thể về được nữa.

Đột nhiên núi bị sạt lở ba mẹ bị chôn dưới chân núi.

Năm đó khi dùng ngọn núi kia xây đường hầm nhân viên thi công không kiểm tra cẩn thận, thật ra thì ngọn núi kia căn bản không thích hợp xây đường hầm. Bỏ ra số tiền đầu tư rất lớn để xây dựng công trình, nhưng sử dụng chưa được nửa năm, vì mấy ngày liên tiếp mưa to, sạt lở, ba mẹ cô hoàn toàn ở lại nơi đó.

Bởi vì ba mẹ đi mua quà cho cô, vì ba gửi tin nhắn cho ông nội nói là phải đi mua quà cho cô.

Tại sao ba mẹ nhất định phải mua quà cho cô, rõ ràng lúc ấy cô muốn họ nhanh về nhà với cô mà!

Trái tim Quyền Thiệu Viêm nảy lên một cổ cảm giác kỳ lạ nhàn nhạt, rõ ràng ba mẹ Mục Giai Âm rất thương yêu cô. Nhưng Mục Giai Âm cũng đã nói là rất sợ khi ở nhà một mình, muốn họ nhanh chóng về nhà. Nhưng họ lại nhất định phải quay lại mua quà cho cô, quà quan trọng như vậy sao?

Mục Giai Âm đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, tiếp tục nói, “Là em hại chết ba mẹ, sau đó xảy ra chuyện gì, ông nội ra lệnh cả nhà trên dưới mọi người ngậm miệng lại, không được nhắc tới chuyện này nữa.” Mục Giai Âm thần nhiên nói, “Thật ra thì, qua mấy năm, cả nhà đều đã quên.”

Thật sự thời gian rất mạnh, nó sẽ khiến tất cả mọi thứ từ từ phai đi.

Nhưng cô lại càng ngày càng khó chịu, càng ngày càng hiểu chuyện, cô hại chết ba mẹ cô lại càng ngày càng hiểu trọng lượng những lời này.

Thời gian, cũng sẽ làm cho sự việc từ từ thấm sâu vào trong xương tủy, khiến trí nhớ một năm so với một năm lại càng rõ hơn.

Cô nhớ, ông nội cũng nhớ.

Cho nên, ông nội mới có thể hoàn toàn mất đi sự phán đoán trước kia.

So với việc yêu thương cô, tính tình ông nội càng thay đổi gần như hoàn toàn thay đổi thành tính tình của ba cô. Cho tới bây giờ, trong phòng ông nội vẫn để ảnh của ba cô.

“Hôm nay ông nội rất đau lòng,” Mục Giai Âm ôm Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng nói, “Quyền Thiệu Viêm, không được đối xử không tốt với ông nội em.”

“Thật ra em phải căn dặn anh làm việc,” Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng liếc mắt ra ngoài cửa xe, “Nếu không phải ông nội Mục do dự, Mục Giai Nhan cũng sẽ không ở đó thao thao bất tuyệt lâu như vậy.”

Mục Giai Âm cũng sẽ không đau lòng như vậy.

Người phụ nữ Mục Giai Nhan kia, nhất định phải chết, Quyền Thiệu Viêm híp mắt một cái, trong mắt chợt lóe lên sát khí.

“Ông nội và anh không giống nhau, ông nội là chủ của một nhà, ông không những phải quan tâm tới chúng ta, còn phải suy tính đến sự phát triển của nhà họ Mục,” Muốn giữ thăng bằng một chén nước quả thật rất khó, thật ra thì ông nội đã nghiêng về phía anh.

“Hơn nữa, đối phó với Mục Giai Nhan, chúng ta cũng không giữ được lời hứa với ông nội.” Mục Giai Âm có chút khó chịu.

Lúc ông nội cầu xin cô, cô vẫn rất khó chịu, nhưng mà cô biết so với cô ông nội càng khó chịu hơn. Cho nên, cô đồng ý. Cô đồng ý là chỉ muốn để ông nội không khó chịu, nhưng mà, nhất định cô phải xử lý Mục Giai Nhan.

Không phải chỉ vì đứa con trong bụng, hơn nữa còn là vì cuộc sống thanh tĩnh sau này.

Đến lúc chết tình tình Mục Giai Nhan vẫn không thay đổi, thay vì để rảnh tương lai cô gặp phải rắc rối lớn hơn, không bằng hiện tại nên bóp chết cô ta từ trong trứng nước.

“Ông nội Mục sẽ nghĩ thông suốt,” Quyền Thiệu Viêm đôi tư thế thoải mái hơn cho Mục Giai Âm, “Mặc dù ông tuổi đã cao, nhưng cũng không ngốc. Bằng chứng anh đã đưa cho ông, ông kích động mấy ngày cũng đã hiểu lợi hại trong đó rồi.”

Mục Giai Âm ôm Quyền Thiệu Viêm chặt hơn.

Cho dù chuyện gì xảy ra cũng đều có Quyền Thiệu Viêm đứng bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Mục Giai Nhan Chết

Khi Mục Giai Nhan tỉnh lại, cô đang ở trong một căn phòng tối.

Cô nhớ một khắc trước cô còn ở bên trong phòng ngủ.

Mục Giai Nhan thử giật giật, lại phát hiện hai tay hai chân của cô không nhúc nhích được, hiện tại cô đã bị trói ở trên ghế.

Bất cóc? Người nào lá gan lại lớn như vậy, dám bắt trói người ở Mục gia. . . . . Quan trọng là, bọn họ lại trói thành công?

Không đúng, hiện tại coi như là có người nào đó muốn trói người của nhà họ Mục.

Người thứ nhất nên trói chính là ông nội, nếu không cũng có thể trói người quyền cao chức trọng như chị ba, đầu gì hiện tại Mục Giai Âm cũng là vợ của thủ trưởng, giá trị cũng lớn lắm, nhưng tại sao nhất định phải trói cô?

Mục Giai Nhan cũng không có hốt hoảng quá lâu, rất nhanh thì bình tĩnh lại.

Cô nhất định phải cố gắng tìm một cơ hội thích hợp nhất.

"Có ai không?" Mục Giai Nhan kêu chừng mấy tiếng, nhưng thủy chung không có ai trả lời. Nơi này rất tối, còn có chút ươn ướt, phòng rất âm u, Mục Giai Nhan căn bản là không thấy rõ, nhưng cảm giác chung quanh vẫn là rất trống trải, Mục Giai Nhan suy đoán nơi này hẳn là căn phòng dưới lòng đất.

Mục Giai Nhan ngồi trong phòng thật lâu nhưng cũng không có người đi vào. Lúc mới bắt đầu Mục Giai Nhan còn có thể gắng giữ tinh táo, nhưng chỉ qua mấy tiếng sau, tâm tình Mục Giai Nhan lại càng ngày càng hốt hoảng.

Không biết sợi dây này là cột vào trên người cô như thế nào, cô càng giãy giụa, sợi dây liền siết càng chặt. Mục Giai Nhan không dám giãy giụa, nhưng bị trói như vậy, tay chân đã sớm tê rần. Thời gian trong căn phòng tối giống như dừng lại, Mục Giai Nhan cũng không biết đã qua bao lâu.

Chỉ mới mấy tiếng mà thôi, Mục Giai Nhan lại cảm thấy hình như đã qua cả đời người rồi.

"Có ai không? Rốt cuộc có người hay không hả?" Mục Giai Nhan không để ý hình tượng quát to lên, giọng nói càng ngày càng bén nhọn: "Rốt cuộc là ai trói tôi tới nơi đây, nói chuyện đi!"

Bị bắt cóc không đáng sợ, đáng sợ là bị vứt bỏ.

Hiện tại trong lòng Mục Giai Nhan toát ra ý tưởng chính là bị vứt bỏ, chẳng lẽ có một nhóm tội phạm bắt cóc cô, còn chưa kịp xử lý chuyện của cô đã bị cảnh sát bắt được? Vậy thì cô phải làm thế nào?

Cô kêu lâu như vậy, cũng không có một người nào tới, nơi này nhất định là chỗ vắng vẻ. Làm thế nào, một mình cô đợi ở chỗ này, nếu như không có người phát hiện, cô có thể sẽ bị đói chết.

Đói chết! Mục Giai Nhan từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ qua có một ngày cô lại có thể chết bằng phương pháp này.

Mục Giai Nhan rất hoảng sợ quát to lên, ngày thường giọng nói ngọt ngào giống như chim Hoàng Oanh, nhưng mà hôm nay nghe giống như muốn đâm thủng mọi thứ.

Nhưng bên trong phòng vẫn luôn không có ai.

Ngày hôm sau, lúc Mục Giai Âm thấy dáng vẻ của Mục Giai Nhan, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Tóc Mục Giai Nhan tán loạn, vẻ mặt ngốc trệ, một đôi mắt tràn đầy tia máu, so với mắt của quỷ hút máu trên TV còn dọa người hơn.

"Phu nhân, cẩn thận chút." Phía trước, vệ sĩ dẫn đường nói với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm cười cười, ngược chiều ánh sáng trông thấy Mục Giai Nhan. Kiếp trước đến kiếp này, lần đầu tiên thấy Mục Giai Nhan nhếch nhác như thế.

Đột nhiên ánh đèn sáng lên, khiến trước mắt Mục Giai Nhan lóe lóe, Mục Giai Nhan nhất thời cũng không quản người đến là ai, lớn tiếng hô: "Các người mau thả tôi trở về, tôi là Mục Giai Nhan! Ông nội tôi trước kia là thủ tướng, bây giờ anh rể của tôi là thủ trưởng quân khu của thành phố A, bạn trai tôi là tổng giám đốc tập đoàn Bảo Lan, nếu các người dám trêu chọc tôi, nhất định tôi sẽ để cho các người không chết từ tế được."

Mặt vệ sĩ không chút thay đổi tiếp tục dẫn đường, nhắc nhở Mục Giai Âm: "Phu nhân, cẩn thận chút, cầu thang này xây dựng có chút dốc."

Mục Giai Âm không có đi quá nhanh, từ từ đi xuống cầu thang.

Không chết từ tế được sao? Có lẽ vậy, nếu như Mục Giai Nhan hi vọng kết cục của cô ta là như vậy.

Lúc đến một nửa bậc thang, vệ sĩ nhìn phương hướng Mục Giai Nhan, mới lại nhỏ giọng dò hỏi: "Phu nhân, vị tiểu thư kia đi tiểu tại chỗ, có cần dọn dẹp không khí trong phòng ngấm dưới đất hay không?"

Căn phòng dưới đất này không thông khí, mùi nước tiểu của Mục Giai Nhan lẫn với mùi mồ hôi nhân nhạp, thật sự là có chút khó ngửi.

Trở về nên tắm. Mục Giai Âm nghĩ thầm.

Mục Giai Âm gật đầu một cái: "Ừ, dọn dẹp một chút đi."

Lúc này vệ sĩ mới báo cho những người khác, quạt gió trên nóc phòng vừa mở, trong nháy mắt, bầu không khí liền mát mẻ không ít. Thần trí Mục Giai Nhan cũng khôi phục không ít.

Nhìn rõ người tới, trong nháy mắt, mắt Mục Giai Nhan trừng cực lớn, con mắt hơi lờ ra, giống như là muốn trừng rút con ngươi ra ngoài: "Mục Giai Âm! Lại là cô bắt cóc tôi, cô có lương tâm hay không?"

Mục Giai Âm ra dấu một cái, vệ sĩ cung kính lui ra ngoài.

"Không có." Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan nói: "Từ lúc cô bắt đầu không ngừng đào góc tường nhà tôi, hủy hình tượng của tôi, tôi liền không cần vật kia rồi."

"Muốn cái đồ vật kia thì có ích lợi gì, con người vẫn nên sống phóng túng một chút mới tốt." Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan cười cực kỳ ngọt ngào: "Thí dụ như nói, tôi muốn trời cô tới đây, liền trời tới."

Phòng dưới đất rất trống trải, hơn 100 mét vuông, chỉ để một cái ghế sa lon và một cái ghế làm bằng gỗ lim, phía trên trời Mục Giai Nhan.

Mục Giai Âm ngồi xuống ghế sofa, ghế sofa mềm mại lập tức bao phủ Mục Giai Âm.

Dĩ nhiên là Mục Giai Nhan tưởng tượng ra được cảm giác ngồi ở trên ghế sofa đó thoải mái dễ chịu ra sao, nhìn trên mặt Mục Giai Âm mang theo một nụ cười tà ác, thích thú.

Mục Giai Nhan liễu mạng kiểm chế, một đôi môi cũng sắp cắn nát, rốt cuộc Mục Giai Nhan cũng tìm được lý trí: "Chị ba, em biết rõ chị là vì em nói những lời đó cho Ngô Oánh Oánh mà giận em, tất cả đều bởi vì em ghen tỵ chị. Chị ba, chị không thể xem mặt mũi ba mẹ của chúng ta mà tha cho em lần này sao? Em thật sự biết sai rồi, chị ba, em không dám nữa đâu!"

Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan bởi vì cố nén tức giận, ngay cả mạch máu trên cổ cũng nổi cả lên: "Giai Nhan, không cần đối trá như vậy, cô không thể sống mà đi ra căn phòng dưới đất này, muốn nói gì thì cứ nói đi, tôi đều nghe. Cô cũng đừng nhắc chuyện của ba mẹ, hàng năm đến ngày tết, lúc đi bái tế ba mẹ cô đều giả bộ bệnh tránh không đi, cô còn không biết xấu hổ nói chuyện ba mẹ với tôi?"

Bái tế? Không khí ở nghĩa địa rất âm u, ai muốn đi tới đó, cũng không phải là party, còn có thể để cho cô náo động. Chị hai cũng chỉ đi vài năm, về sau liền không đi nữa, hàng năm cũng chỉ có Mục Giai Âm ngốc nghếch đi bái tế ba mẹ.

Nhưng. . . . . Mục Giai Âm nói gì? Cô không thể nào sống mà đi ra gian phòng này?

"Mục Giai Âm, chị dám!" Một tia lý trí cuối cùng trong đầu Mục Giai Nhan cũng đứt: "Chị quên chị đã cam kết với ông nội cái gì sao? Chị đã nói sẽ

không đối phó tôi đây! Chị đúng là bi ổi, nói một đằng làm một nẻo."

"Không có lương tâm, nói một đằng làm một nẻo, bi ổi, ở trong lòng cô, tôi còn là người như thế nào, nói ra toàn bộ đi." Mục Giai Âm nghiêng đầu nhìn Mục Giai Nhan, cười một tiếng nói: "Về sau, cô không còn cơ hội này nữa đâu."

"Mục Giai Âm, tôi cho chị biết, nếu là tôi mất tích, người thứ nhất ông nội hoài nghi chính là chị, chị phải thả tôi, về sau tất cả đều dễ nói chuyện, tôi tuyệt đối sẽ không nhắc tới chị với ông nội." Mục Giai Nhan nhìn Mục Giai Âm, giọng nói cao cao tại thượng, giống như là đang bỏ thí.

Đôi môi Mục Giai Âm cong cong: "Ông nội sẽ hoài nghi tôi ư? Cô căn bản cũng chưa có mất tích mà? Tối hôm qua cô còn hoàn hảo ngủ ở nhà họ Mục đấy."

"Chị có ý tứ gì?" Mục Giai Nhan có chút nghi ngờ, thật sự không hiểu đến tột cùng Mục Giai Âm muốn nói cái gì.

"Tôi để cho cô biết rõ ràng." Giọng nói Mục Giai Âm nhẹ nhàng, bấm điện thoại trên tường.

Chỉ chốc lát sau, vệ sĩ liền từ trên cầu thang mang vào một người phụ nữ bị bịt mắt.

Chờ vệ sĩ tháo mặt nạ người phụ nữ đó xuống, con người Mục Giai Nhan không khỏi phóng đại lần nữa.

Cô gái kia, dáng dấp giống cô như đúc! Không chỉ có như thế, ngay cả phong cách yếu đuối của cô gái kia đều giống cô như đúc.

Cô gái kia giống như đã biết sự tồn tại của Mục Giai Nhan, ánh mắt của cô ta chỉ nhẹ nhàng rơi vào trên người Mục Giai Nhan chốc lát, liền lập tức nhìn về phía Mục Giai Âm nói: "Chị khỏe."

"Ngày hôm qua sống ở nhà có tốt không?" Mục Giai Âm hỏi.

"Đạ, rất tốt. Mục Giai Nhan có thói quen ghi nhật kí, mặc dù không nhiều, nhưng khi nhìn những thứ kia cùng với những chuyện chị đã nói cho em biết, em đã có thể đoán giả nhân vật này rồi." Cô gái kia nói: "Ngày hôm qua, cả nhà trên dưới cũng không có nghi ngờ em, em còn cố ý cãi nhau một trận với Mục Uẩn Ngao, Mục Uẩn Ngao cũng không có phát hiện em có cái gì không đúng."

Mục Giai Âm nhú nhú mày, mới nói: "Mục Giai Nhan chính là cô, là chính cô có thói quen ghi nhật kí, không phải cô ta."

"Đạ, em biết rồi." Cô gái kia gật đầu một cái, trong lúc nói chuyện đều mang một chút uất ức nho nhỏ. Cùng giọng nói của Mục Giai Nhan là hoàn toàn giống nhau.

Mục Giai Nhan giương mắt mà nhìn mọi chuyện trước mặt.

Cái này không thể nào. . . . . Làm sao sẽ có người giống cô như thế, làm sao lại như vậy?

"Còn nữa, sau này không nên làm ông nội tức giận nữa, có rảnh rồi thì bồi ông ấy." Mục Giai Âm lại nói.

"Đạ, chuyện tối ngày hôm qua sẽ không xảy ra nữa." Cô gái kia tương đối nghe lời.

"Vắt vả cho cô rồi, cô về nhà trước đi, nếu ông nội biết cô chuồn êm ra ngoài lại nổi giận đó." Mục Giai Âm vỗ vỗ bả vai cô gái kia, khẽ cười cười.

Sau đó thì lại có vệ sĩ tới cho cô gái kia mang mặt nạ, mang theo cô gái kia đi ra ngoài.

"Thấy rõ?" Mục Giai Âm chậm rãi hỏi Mục Giai Nhan: "Cô cảm thấy ông nội sẽ hoài nghi tôi sao?"

"Sớm muộn gì cũng sẽ lộ tẩy thôi, mọi người đều sẽ phát hiện cô ta không phải là Mục Giai Nhan!" Mục Giai Nhan giận dữ hét, cô gái kia không phải cô, không phải!

"Mục Giai Nhan chân chính là khắp người đều bốc mùi nước tiểu ngồi ở chỗ này sao?" Mục Giai Âm nhẹ nhàng giờ giờ lên khoe môi: "Cô gái kia sẽ không bị phát hiện."

"Giai Nhan, có một câu gọi là người đang làm, trời đang nhìn." Ngón tay Mục Giai Âm nhẹ nhàng gõ lên ghế sa lon, từng câu từng chữ, rõ ràng là giọng nói nhẹ nhàng, rơi vào trong lỗ tai Mục Giai Nhan thì từng chữ cũng như tiếng sấm: "Lúc học trung học, cô ghi hận dung mạo của cô gái kia so với cô dễ nhìn, liền kêu một đám nam sinh cường bức cô ấy, sau đó cô còn rộng lượng phát tán hình cô gái này bị lăng nhục lên mạng, cô gái này cũng chỉ có thể nghỉ học, từ đó đến nay sống người không ra người, quỷ không ra quỷ."

"Mục Giai Nhan, cô bị một người theo dõi vài chục năm, cô có biết hay không?" Mục Giai Âm nhìn về mặt bối rối của Mục Giai Nhan, rất có hứng thú nói: "Cô gái ấy còn hiểu rõ cô hơn tôi nhiều, thậm chí còn hiểu rõ mọi chuyện hơn cô."

"Vậy thì thế nào? Cách cư xử của tôi và người khác, cô ta không thể nào biết được." Mục Giai Nhan đấu tranh dữ dội, rống giận với Mục Giai Âm

Năm đó, cô nên xử lý sạch sẽ một chút, nữ sinh kia, cô nên trực tiếp đẩy cô ta từ lầu cuối xuống! Ai bảo đáng đáp cô ta xinh đẹp như vậy? Nam sinh cô thích lại nói cho cô biết, người anh ta thích là nữ sinh kia!

Không phải là lỗi của cô! Nữ sinh kia lại còn dám ghi hận cô, lại dám hóa thành hình dạng của cô đi trả thù cô, cô ta đáng chết!

"Con người đều sẽ quên một ít chuyện." Mục Giai Âm khẽ cười cười: "Những chi tiết gì đó, quên mất là chuyện rất bình thường, cô cảm thấy thế nào?"

"Mục Giai Âm . . . . Rốt cuộc chị muốn làm gì? Giết người là phạm pháp chị có biết hay không?" Mục Giai Nhan giống như điên cuồng, cái ghế cồng kềnh bởi vì Mục Giai Nhan giãy giụa mà loạn quạng, đùng đùng đùng, ở trên sàn nhà gỗ ra từng cái tiết tấu nặng nề.

"Không làm gì, trước khi cô chết, tôi còn muốn hỏi cô một vài vấn đề." Mục Giai Âm quay đầu lại tìm hiểu phía sau mình: "Tôi biết rõ cô sẽ không thành thật trả lời vấn đề của tôi, cho nên chúng ta nên thử vài thứ trước đã."

"Chị muốn làm gì?" Tâm Mục Giai Nhan phảng phất bị treo ngược lên.

Hôm nay Mục Giai Âm đầu muối đều không ăn để cho cô cảm thấy sợ tới cực điểm, cố tình Mục Giai Âm nói từng câu từng chữ đều mang nụ cười, nụ cười kia âm trầm giống như lệ quỷ muốn đoạt đi mạng sống của cô mà.

Mục Giai Nhan nuốt nước miếng một cái nói: "Mục Giai Âm, chị . . . . Đệ Quyền Thiệu Viêm biết, chị là một người phụ nữ như vậy, chị chờ thân bại danh liệt đi!"

"Cô biết ai dẫn cô tới nơi này sao?" Nụ cười trên môi Mục Giai Âm càng thêm ngọt ngào.

Mục Giai Nhan cắn cắn môi, một dự cảm không tốt hiện lên.

"Là Quyền Thiệu Viêm đó." Mục Giai Âm rất tốt bụng công bố đáp án: "Người ở bên ngoài coi chừng cũng là người của Quyền Thiệu Viêm, Giai Nhan, tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc cô là từ đâu có tự tin luôn cảm thấy Quyền Thiệu Viêm sẽ thích cô."

Đột nhiên giọng nói của Mục Giai Âm trở nên nghiêm túc: "Tôi càng hiếu kỳ, đến tận cùng là ai cho cô lá gan, để cho cô một lần lại một lần phá hư hôn nhân của tôi, để cho cô một lần lại một lần xuống tay ác độc với đứa bé trong bụng tôi?"

"Chị rốt cuộc đang nói cái gì? Đứa bé trong bụng của chị chính là Ngô Oánh Oánh làm hại, tại sao chị không đi gây sự với cô ta?" Mục Giai Nhan vội vàng dõng dõng trả thù của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm không hề mỉm cười nữa, con ngươi sắp phun lửa rõ ràng chứa đầy thù hận. Nồng nặc, giống như có thể nuốt hết tất cả lửa giận.

"Cho nên, trong mỹ phẩm dưỡng da của tôi có chứa thành phần gây sinh non cũng là Ngô Oánh Oánh làm?" Mục Giai Âm cười lạnh nhìn Mục Giai Nhan. Khi đó, cô cũng biết Mục Giai Nhan sẽ nắm lấy tất cả cơ hội tới đối phó cô.

"Giai Nhan, cô thật sự có bản lĩnh, mỗi lần đều có thể bức tôi đến đường cùng." Nụ cười trên mặt Mục Giai Âm rốt cuộc đã trở lại, thanh thanh đạm đạm giống như là gió xuân êm dịu nhất: "Vốn dĩ cô gái kia là chuẩn bị chờ đủ mười tháng sau khi đứa bé của tôi ra đời mới bắt đầu đối phó cô, vốn dĩ tôi còn chưa từng nghĩ sẽ đối với cô làm đến một bước này. Nhưng cô luôn có thể để cho tôi lòng dạ độc ác. Giai Nhan, về sau, tôi sẽ không lương thiện đối với bất cứ người nào nữa."

"Chị rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì mỹ phẩm dưỡng da?" Ngón tay Mục Giai Nhan đâm vào lòng bàn tay mình. Mặc dù trong lòng đã sớm tuyệt vọng, nhưng Mục Giai Nhan còn chờ mong, hi vọng Mục Giai Âm có thể giống như bình thường, cho cô thêm một cơ hội.

Lần đó, cô đi vào nhà Mục Giai Âm bỏ thuốc vào mỹ phẩm dưỡng da, nhưng mà Mục Giai Âm làm sao biết? Khi đó cô ta rõ ràng ở trong phòng bếp nấu cơm cho cô nha.

Khiến Mục Giai Nhan thất vọng chính là, lần này Mục Giai Âm căn bản cũng không có để ý đến cô, mà là tránh qua một bên, mặc cho đám vệ sĩ kia tiến bố trí gian phòng.

Những người vệ sĩ kia đẩy mạnh tới một cái thùng lớn, lại đem tới đây một mặt gương rất lớn.

Rất nhanh, Mục Giai Nhan đối diện với tám gương treo trên tường. Vốn là ghế sa lon đặt ở đối diện Mục Giai Nhan cũng bị dời đi.

Mục Giai Nhan không thể tin nhìn trong gương. . . . . Cô nhất định là đã xuyên không rồi, đúng, cô nhất định là xuyên qua đến trên người của bà điên nào đó.

Trong gương đáng vẻ cô tiêu tụy, sắc mặt khô vàng, một đôi mắt đỏ giống như là mắt thỏ, quần áo trên người càng thêm xốc xếch đến cực hạn. Lúc đầu, cô mặc chính là quần ngủ đơn giản, căn phòng dưới đất này vừa lạnh vừa ươn ướt, không có khí ẩm, trên người Mục Giai Nhan sớm đã bị đông lạnh. Mạch máu kia giống như càng thêm xuyên thấu qua da thịt trắng nõn, một cái tiếp một cái dữ tợn, xem rất kinh khủng.

Mà trên người cô chỗ bị trời đã sớm xuất hiện dấu vết tím bầm giống như là bị ngược đãi.

Bởi vì cô giãy giụa, quần ngủ vốn là phủ đến cái mông, thoáng đi xuống một chút, lúc này sớm đã bị xốc lên thật cao, chỉ lộ ra một cái quần lót nhỏ màu trắng mang chút hấp dẫn.

Mà hiện tại, Mục Giai Nhan rõ ràng nhìn thấy, trong lúc này dưới quần lót của cô thấm ra nước tiểu màu vàng. Còn phía dưới ghế cô ngồi có một ít nước. . . . . Cho nên những người đàn ông kia mới vừa tiến vào thấy chính là bộ dáng này của cô?

Mục Giai Nhan xoay đầu về phía Mục Giai Âm: "Mục Giai Âm, chị không thể làm như vậy! Không thể như vậy!"

Mà lúc cô thấy bên cạnh mình còn đứng một người đàn ông, giọng Mục Giai Nhan lạnh lạnh hơn: "Mày đi ra ngoài cho tôi! Ai cho mày đứng ở chỗ này, đi ra ngoài!"

Mục Giai Nhan đưa tay muốn đẩy người đàn ông kia, nhưng bởi vì tay chân cũng bị trói chặt, Mục Giai Nhan căn bản không thể động.

Mà dưới sự đấu tranh dữ dội, cái ghế rốt cuộc mang theo Mục Giai Nhan cùng nhau ngã trên mặt đất.

Không hề phòng bị, Mục Giai Nhan liền trực tiếp bị đập đầu, một tiếng động lớn, khiến suy nghĩ Mục Giai Âm ở bên ngoài rốt cuộc bay trở lại.

"Mới có như vậy, cô đã không chịu nổi?" Mục Giai Âm mỉm cười nhìn Mục Giai Nhan.

Kiếp trước, Mục Giai Nhan cũng đối với cô làm như vậy.

Cả ngày lẫn đêm Mục Giai Nhan nhìn về phía mặt gương này vui vẻ xem cô bị hủy dung mạo.

Mục Giai Nhan có biết, khi cô lần đầu tiên bị khóa chặt trong căn phòng tối này thì cho dù là bị đói bụng suốt cả hai ngày, cô lại ngay cả chút phản ứng cũng không có. Sớm đã thành thói quen. . . . .

"Mục Giai Âm, chị chính là ma quỷ, chị lại dám làm vậy với em gái ruột của mình!" Mục Giai Nhan trợn mắt nhìn Mục Giai Âm: "Ông nội giáo dục chúng ta như thế nào, chẳng lẽ chị quên sao?"

"Chưa, tôi chỉ là bị người đồn đến đường cùng, thân bất do kỷ mà thôi." Nụ cười Mục Giai Âm trong suốt, đi tới bước này cũng là do Mục Giai Nhan có ban tặng.

"Mục Giai Nhan, tôi hỏi cô, cô tra được nhược điểm gì của Mục Giai Thu?" Mục Giai Âm nhìn giọng nói của Mục Giai Nhan từ từ trở nên đông lạnh: "Nói đi, tôi có thể suy tính để cho cô chết nhẹ nhõm một chút."

"Tôi cái gì cũng không có tra được!" Mục Giai Nhan dùng ánh mắt thù hận nhìn Mục Giai Âm nói: "Mục Giai Âm, ông nội, chị hai, bọn họ sẽ thay tôi báo thù!"

Mục Giai Âm hướng về phía người đàn ông đứng bên người Mục Giai Nhan nháy mắt, người đàn ông kia hiểu ý, từ bên cạnh lấy ra một cây bông băng, cầm lấy một cái bình nhỏ bên cạnh, chấm chút nước trong bình, để lại đầu Mục Giai Nhan, hờ hững ở trên khuôn mặt Mục Giai Nhan bôi bôi trét trét.

Nước kia lau đến trên mặt vẫn thấy nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng không tới một giây, chính là đau như thiêu như đốt.

Cảm giác đau đến mỗi một dây thần kinh của Mục Giai Nhan, Mục Giai Nhan không nhịn được cất giọng hét lên, nước mắt trên mặt càng thêm không khống chế được trào ra. Mà lại một lần nữa, Mục Giai Nhan không cảm được, trong không khí lan tràn ra một cỗ nồng nặc mùi khai của nước tiểu.

"Phu nhân, có muốn chặn lại miệng của cô ta hay không?" Vệ sĩ thấy Mục Giai Âm lui về phía sau một bước, liền làm tròn bốn phận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mục Giai Nhan Chết 2

"Không cần, tra hỏi trước đi." Mục Giai Âm nói một tiếng, nhìn vệ sĩ nói tiếp, "Để cho cô ấy bình tĩnh trước."

Vệ sĩ nhìn bộ dạng Mục Giai Nhan một chút, rồi nói, "Theo phản ứng của cô ấy, thì chỉ có thể tiêm thuốc gây mê."

"Tiêm thuốc gây mê thì cảm giác đau đớn sẽ giảm đi rất nhiều, phải làm như vậy sao, phu nhân?" Vệ sĩ hỏi.

Mục Giai Âm gật đầu một cái, ý định ban đầu của cô cũng không phải muốn Mục Giai Nhan đau đớn.

Khi tiêm thuốc gây mê vào, Mục Giai Nhan thấy cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều.

Nhưng khi cô nhìn trong gương, ngay cả hét chói tai Mục Giai Nhan cũng quên mất.

Mặt của cô. . . . . Mặc dù sử dụng mỹ phẩm thời gian dài, trên mặt cô có vài nốt ban đỏ, nhưng làn da cô được bảo dưỡng tốt, vẫn luôn láng mịn.

Nhưng mà, hiện tại, trên nửa mặt bên phải, lại cosmoottj vết sẹo hình con bướm.

Bướm rất đẹp, nhưng mà phía trên như một khối thịt thối, sưng lên rất to, trên thịt còn có một ít máu tươi khiến bụng Mục Giai Nhan sôi trào một trận. Nếu không phải đói bụng suốt một ngày, hiện tại nhất định Mục Giai Nhan sẽ nôn ra.

... Đây không phải là cô, không phải!

Mục Giai Nhan quay đầu sang chỗ khác, cô không muốn nhìn thấy vết sẹo trên mặt, cho dù có quay sang chỗ nào đi chăng nữa, cũng không tránh thoát vết sẹo trên mặt.

Vừa rồi lúc nói chuyện họ đã lấp gương xung quanh bốn bức tường.

“Bây giờ, có thể nói chưa?” Mục Giai Âm mỉm cười hỏi, ánh mắt lại nhìn về sĩ đứng bên cạnh Mục Giai Nhan không chút thương xót.

“Mục Giai Âm, cô chết không được toàn thân!” Giọng Mục Giai Nhan nguyên rủa nói.

“Tôi biết, tôi chỉ muốn hỏi cô về chuyện của Mục Giai Thu, cho cô ba giây, cô có thể lựa chọn nói hoặc là trên mặt thêm một hình vẽ gì đó nữa?”

Mục Giai Âm nghiêng đầu, ra vẻ hồn nhiên nói, “Nếu như cô không biết chọn hình vẽ nào, tôi sẽ chọn thay cô. Người ta thường nói, hoa văn đối xứng rất đẹp, nếu không, thêm một con bên má trái?”

“Tôi nói.” Toàn thân Mục Giai Nhan đang run lẩy bẩy. Hai chữ tôi nói được cô nói lại trăm ngàn lần, run cầm cập khiến người ta không nghe rõ rốt cuộc Mục Giai Nhan đang nói cái gì.

“Tôi... Trước đó vài ngày lúc cô đi tham gia tiệc rượu, đã từng bị người khác đụng phải, khi đó tôi còn đang bị giam lỏng, nhưng tôi không cam tâm tại sao tôi không được tham gia bữa tiệc đó, thì vẫn đang trò chuyện với một người tại bữa tiệc, người kia nói cái ly của cô bị vỡ. Lập tức tôi để ý ngay, để người kia cầm một ly nước chanh khác đến.” Mục Giai Âm cười ra tiếng giống như người điên.

Mục Giai Âm liếc mày lẳng nghe lời nói của Mục Giai Nhan.

Sau đó, cô suy nghĩ một chút bất thành linh bị người khác đụng vào quả thực là một chuyện kỳ quái, nhưng, lúc đó người đụng vào cô là Cơ U Vũ, nên cô không suy nghĩ nhiều.

“Trong ly nước chanh kia có thạch tín.” Mục Giai Nhan nhìn Mục Giai Âm, “Mục Giai Âm, người muốn hại chị không chỉ một mình tôi!”

“Tiếp tục.” Về mặt Mục Giai Âm không đổi.

“Còn có trước đó, ở bữa tiệc, lúc đầu tôi chỉ điểm Ngô Oánh Oánh, muốn cô ta hạ thuốc gây nôn cho chị, khiến chị mất mặt, nhưng ai ngờ thuốc kia biến thành sinh non,” Mục Giai Nhan nói, “Tôi nhớ chính mắt tôi thấy ở chỗ chị hai có lọ thuốc giống y như đức, tôi dựa vào đó mà điều tra, sau đó lại tra ra được là chị hai làm.”

“Là Mục Giai Thu bỏ thạch tín hại tôi?” Trên mặt Mục Giai Âm lộ ra một nụ cười lạnh như băng.

Không đợi Mục Giai Nhan trả lời, Mục Giai Âm nói tiếp, “Thảo nào, trước mặt ông nội Mục Giai Thu giúp cô chuẩn bị lý do thoái thác.”

Rất rõ ràng, trước đó vài ngày ở trước mặt Mục Uẩn Ngạo, Mục Giai Nhan khóc lóc kể lể hoàn toàn không giống như tính cách của cô ta.

Mặc dù sở trường của Mục Giai Nhan là diễn trò khóc lóc, nhưng từ trước đến nay Mục Giai Nhan đều dùng nước mắt để tranh thủ đồng tình, dùng thân thể mảnh mai để làm ra vẻ, mà không phải giống như ngày hôm đó, liên tục làm ông nội đau khổ, để ông nội ép cô không thể không nhượng bộ.

Như vậy vừa ác vừa chuẩn đâm trúng nỗi đau của người khác, rất rõ ràng đây không phải là chuyện Mục Giai Âm có thể làm.

“Đúng, tôi biết nhất định chị sẽ không bỏ qua, vì vậy tôi tìm chị hai nghĩ cách giúp tôi, Mục Giai Âm, chị còn muốn biết cái gì?” Hình như Mục Giai Nhan muốn nói hết một lần, thao thao bất tuyệt nói, “Tôi cho chị biết, tôi và Tả Trí Viễn bắt đầu qua lại đã rất lâu rồi.”

“Lúc vừa mới qua lại tôi vẫn không xác định hai người các chị có phải đang ở cùng một chỗ hay không, sau đó Tả Trí Viễn lại tự thừa nhận với tôi, anh ta còn cố ý kéo chị tới hôn trước mặt tôi, muốn có được sự tin tưởng của tôi, Mục Giai Âm, người đàn ông cô yêu sáu năm, từ trước đến nay anh ta chưa từng yêu chị dù chỉ một chút!” Mục Giai Nhan nở nụ cười quỷ dị, dường như trả thù Mục Giai Âm là một niềm vui sướng.

Sắc mặt Mục Giai Âm không đổi, nhưng trên mặt hoàn toàn là ý cười, “Tôi đã biết từ lâu rồi, tôi cũng không yêu anh ta. Người tôi yêu là Quyền Thiệu Viêm, loại người cận bã như Tả Trí Viễn rất xứng với cô. Cô yên tâm, không lâu đâu, tôi sẽ cho anh đi theo cô.”

Chẳng qua, cô càng hận Tả Trí Viễn hơn, cô muốn Tả Trí Viễn ngã từ vị trí cao nhất xuống vị trí thấp nhất, ném hết tất cả nỗi đau trên thế gian này, rồi mới đi theo Mục Giai Nhan, để cho hai người bọn họ xuống địa ngục kẻ khổ. Thật ra thì, cô vẫn còn rất tốt bụng.

Mặt Mục Giai Nhan biến sắc, “Mục Giai Âm, tôi nói nhiều như vậy, chị vẫn không chịu bỏ qua cho tôi?”

“Ngay từ đầu tôi đã nói, căn bản cô không có khả năng còn sống bước ra khỏi cánh cửa này,” Mục Giai Âm nhìn Mục Giai Nhan về mặt dần dần trở

nên lạnh như băng.

Cô đã lấy được đáp án cô muốn, nên cho Mục Giai Nhan một kết cục.

“Các anh đi ra ngoài trước.” Mục Giai Âm nhìn về phía mấy vệ sĩ nói.

Toàn bộ vệ sĩ đều nghe lời đi ra ngoài.

Lúc này Mục Giai Âm đứng trước mặt Mục Giai Nhan, không mang theo một chút tình cảm nói, “Giai Nhan, đi tới bước này, cô cảm thấy tôi có mấy phần lỗi?”

“Cô hận tôi, cũng vì khi còn bé ba mẹ cưng chiều tôi nhất?”

Khóe miệng Mục Giai Âm mang theo một chút giễu cợt, “Nhưng mà, cô giành đồ của tôi, giành bạn của tôi, giành người đàn ông tôi thích, cướp hết tất cả của tôi, cô cảm thấy còn chưa đủ sao? Sự ghen tỵ của cô đã vận vẹo từ lâu rồi.”

“Những thứ đó là tôi nên có!” Mục Giai Nhan nhìn Mục Giai Âm, trong ánh mắt đầy thù hận, “Tôi thích cướp thì cướp, thế thì sao nào?”

Mục Giai Âm không để ý tới Mục Giai Nhan, tiếp tục nói, “Những năm tôi ở nước ngoài, chỉ có năm đầu tiên tôi nhận được một chút tiền sinh hoạt từ trong nhà gửi đến, thậm chí chút tiền này cũng không đủ để tôi đóng tiền phòng, nhưng mà sau đó, ngay cả chút tiền này tôi cũng không nhận được.”

“Giai Nhan, cô có biết cuộc sống của một người ở nước ngoài có bao nhiêu khó khăn không? Hơn nữa, thời gian năm đầu, visa của tôi còn có chút vấn đề, căn bản tôi không có biện pháp ở nước ngoài đi làm,” Mục Giai Âm khẽ nhún mày lại.

Lúc đó cô vẫn cho là ông nội cảm thấy cô không nghe lời, cố ý muốn rèn luyện cô.

Nhưng những ngày như vậy quá khổ, khổ đến nỗi cô càng oán hận ông nội hơn, cho nên quan hệ giữa cô và ông nội càng ngày càng kém, việc cãi nhau lại thường như cơm bữa.

Sau này, có một lần cô và Quyền Thiệu Viêm nhắc tới chuyện ở nước ngoài.

Trong lúc vô tình Quyền Thiệu Viêm hỏi cô nói, bình thường cô không thích mua đồ xa xỉ, có phải sống ở nước ngoài lúc nào cũng cầm bánh ngọt đi học không, lúc đó cô mới biết, định kỳ hàng tháng ông nội đều gửi sinh hoạt phí cho cô.

Năm đó lúc ông nội đưa cô ra nước ngoài, đã từng đắn đo nhiều lần, về vấn đề quyết định sinh hoạt phí cho cuộc sống sau này của cô, đưa nhiều, ông nội sợ cô nuôi tính lãng phí thành thói quen, càng sợ cô theo bạn học nước ngoài học cái xấu, dính vào một cái là thành thói quen, đưa ít, ông nội lại sợ cô sống không tốt, do đó sau một hồi đắn đo, lập tức trung cầu ý kiến của hậu bối có quan hệ tốt nhất với ông là Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm nói mỗi tháng đều gửi tiền cho Mục Giai Âm, tuyệt đối ở trong phạm vi cô có thể tiêu pha phung phí.

Nhưng Mục Giai Âm không nhận được số tiền đó.

Lúc đầu Mục Uẩn Ngao giao chuyện gửi tiền sinh hoạt của Mục Giai Âm cho Mục Giai Thu, nhưng Mục Giai Thu lại chuyển việc này cho Mục Giai Nhan.

Sau đó Mục Giai Âm mới đi điều tra số tiền đó.

“Giai Nhan, dùng phí sinh hoạt của tôi tiêu xài, rất vui về nhì? Nhưng cô nghĩ tới sự sống chết của tôi khi ở nước ngoài? Lúc tôi ở nước ngoài đói khát, khi mùa đông khắc nghiệt tôi phải rửa chén bàn tay nứt nẻ, có phải cô đang ở trong LV điện cuồng quét thẻ?” Mục Giai Âm nghiêng đầu, khẽ cười một tiếng.

“Giai Nhan, là cô gieo gió gặt bão.” Mục Giai Âm nhẹ nhàng đi tới bên người Mục Giai Nhan, cúi người xuống, ở bên cạnh Mục Giai Nhan nói, “Giai Nhan, có có biết không kiếp trước, cô và tã Trí Viễn cùng nhau hủy hoại tôi, nhốt tôi vào bệnh viện tâm thần, mỗi ngày đối mặt với bốn bức tường màu trắng trong phòng bệnh, mỗi ngày đối mặt với nơi không thể trốn tránh gương.”

Ngón tay Mục Giai Âm nhẹ nhàng sờ miệng vết thương trên mặt Mục Giai Nhan nói, “Cô biết tôi đang suy nghĩ gì không? Lúc chết tôi đã nghĩ, cho dù có hóa thành ma, tôi cũng sẽ không tha cho các người, không tha cho bất kỳ ai muốn hại tôi. Cô không phải là người chết đầu tiên, đã có Tiểu Lục làm đệm lưng cho cô, rất nhanh thôi, sẽ có người mới đồng hành cùng với cô.”

Thanh âm Mục Giai Âm nhẹ nhàng, giống như mang theo một sức quyến rũ mị hoặc, không để cho Mục Giai Nhan bình tĩnh lại Mục Giai Âm nói tiếp, “Cô sẽ không cô đơn.”

Sẽ không giống như cô, ngày ngày ở trong bệnh viện tâm thần, sống không bằng chết.

Ngón tay Mục Giai Âm lướt qua vết thương của Mục Giai Nhan, Mục Giai Âm cũng không dùng lực mạnh, nhưng lại làm cho Mục Giai Nhan cảm nhận được một luồng khí lạnh và đau đớn phát ra từ đáy lòng, nỗi đau đó như khám sâu vào trong lòng cô, âm u lạnh lẽo, triền miên. “Tôi không biết Tiểu Lục là ai, cái gì là kiếp trước? Mục Giai Âm rốt cuộc chị đang nói cái gì?”

“Cô không biết Tiểu Lục sao? Tôi biết,” Mục Giai Âm liếc nhìn Mục Giai Nhan nói, “Có lẽ Mục Giai Thu giá họa chuyện này lên trên người cô, yên tâm, Mục Giai Nhan nên tra rõ nhất định tôi sẽ tra rõ, tuyệt đối sẽ không để cô chịu oan ức.”

Mục Giai Âm nghiêng đầu cười cười, mới đi ra khỏi phòng, bây giờ là lúc Mục Giai Nhan nên ném quả đấm.

Nhìn Mục Giai Âm từng bước từng bước ra khỏi phòng, rốt cuộc Mục Giai Nhan mới cảm nhận được nguy hiểm lại tới.

Rất rõ ràng, Mục Giai Âm cũng không phải bắn tên không đích.

Trong nháy mắt sự sợ hãi khi chết đã bao phủ quanh Mục Giai Nhan, lần đầu tiên Mục Giai Nhan thật sự thật lòng thật dạ, thành khẩn khóc lóc kêu lên, “Chị! Em xin chị, sau này em không dám làm hại chị nữa, em cầu xin chị! Em muốn sống, em thật sự muốn sống!”

Mục Giai Âm quay đầu lại, khẽ cười nhẹ nói, “Cô sẽ không chết ngay bây giờ, yên tâm đi.”

Sẽ không chết nhanh như vậy, năm đó cô trải qua đau khổ, dù sao đi nữa cũng phải để Mục Giai Nhan cảm nhận một phần.

Nhìn vệ sĩ kia từng bước từng bước tới gần cô, Mục Giai Nhan sợ lắc đầu liên tục, “Anh đừng tới đây, đừng tới đây!”

Mục Giai Âm không ở đây, động tác của vệ sĩ kia càng không lưu tình, trực tiếp nắm cầm Mục Giai Nhan, mạnh mẽ cầm lấy thuốc nước, nhanh chóng thoa lên mặt Mục Giai Nhan.

Lần này không ai tiêm thuốc tê cho Mục Giai Nhan.

Cảm giác mát rượi đi qua rất nhanh, cảm giác như thiêu như đốt đâm thẳng vào trong lòng.

Sợ mục Giai Nhan tự sát, vệ sĩ cố ý nhét khăn lau vào miệng Mục Giai Nhan.

Mục Giai Nhan muốn kêu cũng không kêu được, khóc nức nở, Mục Giai Nhan giãy giụa điên cuồng kéo cái ghế trên mặt đất xoay từng vòng từng vòng, giống như một thoi quay không biết mệt mỏi là gì.

Vệ sĩ làm xong tất cả, thì đi ra khỏi phòng.

Trong phòng đèn sáng choang, giống như vĩnh viễn là ban ngày.

Mục Giai Nhan hoàn toàn không dám mở mắt, chỉ cần mở mắt ra là gương mặt như quỷ kia của cô. Vặn vẹo ngay cả bản thân cô cũng kinh hồn bạt vía.

“Không sử dụng những thứ kia sao?” Vệ sĩ hỏi.

Bên trong căn phòng kia còn có một mật thất, toàn bộ bên trong đều đủ loại dụng cụ tra tấn. Vệ sĩ nghĩ là Mục Giai Âm đã quên những thứ đó.

Mục Giai Âm lắc đầu một cái.

Kiếp trước, khi Mục Giai Nhan hủy gương mặt cô, tra tấn tinh thần của cô, những thứ khác cũng không làm.

Thật sự đánh cô, khiến cô đau đớn đến nỗi không muốn sống là Tả Trí Viễn.

Cô nhớ rất rõ, cũng phân biệt rất rõ.

Nhưng mà, có lẽ kiếp này có sự khác biệt đó là có thêm một người nữa, đó là Mục Giai Thu.

Bây giờ cô mới phát hiện chị hai thật sự không tầm thường.

Nhưng mà, tại sao Mục Giai Thu lại làm như vậy chứ?

Cướp đi sự quan tâm của ba mẹ sao? Tính tình Mục Giai Thu vốn lạnh lùng, ngay từ đầu quan hệ giữa ba mẹ với chị ta cũng không được tốt.

Mục Giai Âm xoa nhẹ chân mày, thà rằng ngay từ đầu không có chị em như hai người này.

Hôm nay Quyền Thiệu Viêm được nghỉ phép ở nhà, khi về tới nhà tinh thần Mục Giai Âm vẫn không tốt.

Về mặt Quyền Thiệu Viêm khó chịu, ôm Mục Giai Âm vào trong ngực nói, “Anh nói rồi việc thăm vấn, để anh làm là được, thân thể em kém như vậy, còn phải nhất định tự mình đi...”

“Anh giống như một ông cụ non, thích dạy dỗ em.” Mục Giai Âm cười cười, bừa bãi oán trách Quyền Thiệu Viêm nói, “Có chuyện em cần nói riêng với Mục Giai Nhan.”

“Chết?” Quyền Thiệu Viêm nói.

Mục Giai Âm lắc đầu một cái, “Vẫn chưa, lười xử lý, cứ lạnh nhạt thờ ơ như vậy thôi.”

Dù sao dựa vào trạng thái tinh thần của Mục Giai Nhan hôm nay, cô ta sẽ không sống được mấy ngày nữa.

“Em vẫn quá mềm lòng.” Quyền Thiệu Viêm kết luận.

Nếu Mục Giai Nhan rơi vào tay anh nhất định sẽ thảm hơn, Mục Giai Nhan làm hại Mục Giai Âm.

Cô cũng không phải thường xuyên ra chiến trường, động một chút là phải đối mặt với phần tử khủng bố, dĩ nhiên không bằng lòng dạ cứng rắn của Quyền Thiệu Viêm.

Hơn nữa, nhìn gương mặt đỏ của Mục Giai Nhan, quả thực cô cảm thấy rất ghê tởm. Cho nên, sau đó cô không nhìn nữa, trực tiếp đi ra khỏi tầng hầm.

“Mục Giai Nhan nói anh sẽ không thích em như vậy.” Mục Giai Âm có chút bận tâm liếc nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Cô đối với Mục Giai Nhan quả thực rất tàn nhẫn, nhưng mà cô không biết Quyền Thiệu Viêm có thể tiếp nhận bộ dạng tàn nhẫn của cô hay không.

Ngược lại sắc mặt Quyền Thiệu Viêm không thay đổi, chỉ nói, “Mục Giai Nhan nói những lời này rất đúng, nếu sau này em gặp chuyện còn bướng bỉnh nữa, anh sẽ trực tiếp giải quyết chuyện đó trước em.”

“Không được!” Lúc này Mục Giai Âm mới nở nụ cười, nhìn Quyền Thiệu Viêm hờn dỗi một tiếng.

Nhìn Mục Giai Âm đi về phía bên trong phòng, đột nhiên trên mặt Quyền Thiệu Viêm có một chút không được tự nhiên, cất bước đi vào trước tiên, muốn tắt máy tính. Chỉ tiếc, nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm kỳ lạ tất nhiên là Mục Giai Âm theo sát sau lưng Quyền Thiệu Viêm.

Lúc nhìn thử Quyền Thiệu Viêm đang xem cái gì, trên mặt Mục Giai Âm từ từ lộ ra nỗi đau khổ.

Tay chân Quyền Thiệu Viêm có chút luống cuống tắt video kia, Mục Giai Âm đưa tay ra sau lưng ôm Quyền Thiệu Viêm nói, “Quyền Thiệu Viêm, chuyện như vậy sẽ không xảy ra lần thứ hai, em thề, anh đừng xem lại cái video đó được không? Anh cũng không cần có khúc mắc với chuyện này nữa, em...”

Mục Giai Âm còn chưa nói hết đã bị Quyền Thiệu Viêm dùng môi lưỡi ngăn lại.

“Giai Âm, anh không có vương mắc gì hết,” hiện tại Quyền Thiệu Viêm rất tức giận hành động lạnh nhạt trước kia của anh để lại bóng ma trong lòng Mục Giai Âm. Sớm biết như vậy, tuyệt đối anh sẽ nghe theo trái tim, tới bệnh viện chăm sóc Mục Giai Âm.

Những ngày đó anh luôn cho rằng Mục Giai Âm không muốn nhìn thấy anh.

“Giai Âm, trước đây anh luôn cảm thấy video này có chút điểm đáng ngờ, nhưng vẫn chưa tìm ra, ngày đó ở nhà họ Mục, anh quan sát Mục Giai Thu, đột nhiên lại nhớ tới một chuyện,” Giọng nói Quyền Thiệu Viêm dịu dàng, mang theo chút cung chiêu.

Cái ý niệm đó vẫn luôn quanh quẩn trong lòng anh, anh biết nhất định Mục Giai Thu có liên quan tới băng ghi hình đó, nhưng bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc vấn đề là ở đâu, vì vậy mới xem lại băng ghi hình một lần nữa.

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, dẫn Mục Giai Âm tới ngồi trước mặt băng ghi hình nói, “Nhìn chỗ này.”

Lần đầu tiên Mục Giai Âm nhìn thấy video ngày đó cô gặp chuyện không may, nhưng mà liếc thấy hình dáng quen thuộc đó ở lối đi, cả người Mục Giai Âm cứng ngắc.

“Giai Âm, không sao, có anh.” Quyền Thiệu Viêm nắm tay Mục Giai Âm, ôm cả người Mục Giai Âm vào trong ngực anh. Thật chặt, chặt chẽ ôm vào trong ngực nói, “Nhìn chỗ này.”

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn video.

Trong video dễ thấy nhất là Ngô Oánh Oánh mở cửa chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ, bên cạnh là một chiếc Land Rover, màu xanh ngọc, hơi thờ bình tĩnh.

“Người này,” Quyền Thiệu Viêm chỉ người trong video.

Người kia đeo một cái mắt kính rất to, gần như che kín hết nửa khuôn mặt, cô ta lại trang điểm đậm, đôi môi tô son màu đỏ, chủ yếu là làm cho người ta không đoán ra hình dáng đôi môi của cô ta là gì, người kia còn đeo thêm một cái khăn mỏng, đường nét gương mặt chỗ gần cằm cũng bị che lại, để cho người khác không nhận ra gương mặt của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Rất Ngôn Tình, Rất Lãng Mạn

Mục Giai Âm rất nhanh đã đoán được Quyền Thiệu Viêm rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

“Anh hoài nghi người đó là chị hai?” Mục Giai Âm cau mày hỏi.

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái: “Theo tình huống lúc ấy của Ngô Oánh Oánh, tầm mắt phía trước của cô ta sớm đã mơ hồ, lúc đó cô ta không thể nào khẳng định người đi ở phía trước là Mục Giai Nhan.”

Mục Giai Âm và Mục Giai Nhan cũng chỉ có ba bốn phần giống nhau mà thôi, hơn nữa, hôm đó quần áo Mục Giai Âm mặc cũng không phải là phong cách Mục Giai Nhan thích. Người bình thường căn bản là rất khó liên hệ hai người này với nhau.

Mục Giai Âm nhìn video trước mặt mình, trong video, người phụ nữ kia quay đầu, hình như là đang mở miệng nói cái gì. Nhưng bởi vì khoảng cách trong camera hơi xa, Mục Giai Âm không thấy rõ người nọ rốt cuộc đang nói cái gì. “Anh hoài nghi là cô ta làm ám hiệu?”

Mục Giai Âm vừa nói, vừa phát âm tên của Mục Giai Nhan.

Làm như vậy vài lần cô đột nhiên cảm thấy..... Thật sự là có mấy phần giống.

“Chị hai, chị.....” Mục Giai Âm hít sâu một hơi, giọng nói có chút khàn khàn. Người một nhà đều chen lẫn đối phó cô, có phải cô nên cảm thấy vinh hạnh hay không, cô lại có lực hút cường đại như vậy.

“Mặc kệ người trong video có phải Mục Giai Thu hay không, Mục Giai Thu đối với em nhất định là không có ý tốt, sau lưng cô ta còn có những người khác.” Quyền Thiệu Viêm nhíu mày nói: “Trước không nên rút dây động rừng. Nhưng mà, em cũng phải giữ khoảng cách với cô ta.”

“Biết rồi, quan hệ giữa em và Mục Giai Thu cũng không thân thiết.” Mục Giai Âm núp ở trong ngực Quyền Thiệu Viêm hé mắt.

“Gần đây, Mục Giai Thu có lẽ sẽ nghỉ một đoạn thời gian.” Quyền Thiệu Viêm nói: “Người phải đi giám thị cô ta báo rằng, sáng nay Mục Giai Thu đã ngồi máy bay trở về thành phố B.”

Vậy thì chờ đi, một khi anh và cô không có động tĩnh gì.

Lúc đó, Mục Giai Thu sẽ cảm thấy chuyện này đã êm xuôi, khó tránh khỏi sẽ vì mình ả núp sâu mà dương dương tự đắc (*), đến lúc đó sẽ có một ngày bí mật của chị ta bị bại lộ.

(*): kiêu ngạo.

Mục Giai Âm đang đợi, đợi một ngày Mục Giai Thu và người phía sau lưng chị ta bị vạch trần.

Ngày hôm sau, lẩn lộn một đêm ở quán bar, đang ở trong nhà ngủ đến choáng váng đầu óc, Đồng Lê Triệu lại ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Quyền Thiệu Viêm.

“Đồng Lê Triệu, Giai Âm nói cô ấy nhắn tin cho cậu, cậu chưa trả lời?” Giọng nói của Quyền Thiệu Viêm không nặng không nhẹ.

Nhưng Đồng Lê Triệu lại cảm thấy..... hình như là Quyền Thiệu Viêm đang tức giận!

Đồng Lê Triệu lập tức thức tỉnh.

Tối hôm qua anh mơ hồ thấy trên điện thoại di động có một tin nhắn chưa đọc, nhưng mà khi đó anh đang chơi rất thoải mái, nào có ở không để ý những thứ này, sau đó anh lại uống quá nhiều, càng thêm không đếm xỉa tới những thứ này.

..... Tại sao Mục Giai Âm lại gọi tin nhắn cho anh! Có chuyện không phải nên tìm chồng mình là Quyền Thiệu Viêm sao? Nếu Quyền Thiệu Viêm cũng không giải quyết được, anh làm sao có thể giải quyết hả?

Trong lòng Đồng Lê Triệu chầm chọc, ngoài miệng giọng nói lại cổ vũ về: “Đại ca à, anh cũng không phải là không hiểu rõ em, gần đây thật vất vả công ty mới được nhân rồi một chút, em mới nhân cơ hội này đi một chuyến tới khuya...”

Đồng Lê Triệu vò đầu bứt tai, không biết nên giải thích làm sao.

“Ít ngày trước, cậu có tình huống say tới?” Quyền Thiệu Viêm nhướn mày hỏi.

Đồng Lê Triệu hộc máu.

Đồng Lê Triệu nhìn điện thoại di động, hận không thể đốt dây dẫn điện thoại di động, làm sao anh lại sinh ra kích động muốn dùng cái điện thoại đi đập

chết Mục Giai Âm đây? Lại nói, là Mục Giai Âm để cho anh đi chuốc say đại ca. Chẳng lẽ Mục Giai Âm không giữ bí mật chuyện này với Quyền Thiệu Viêm sao? Chẳng lẽ chuyện này không phải chỉ là bí mật giữa anh và Mục Giai Âm thôi sao?

“Đại ca, chuyện như vậy là chi đâu để cho em làm, cái này thật không liên quan gì đến em” Đồng Lê Triệu tranh thủ thời gian thề với trời để biểu hiện trung thành: “Đại ca, anh biết em bình thường coi trọng nhất là nghĩa khí, từ trước tới nay luôn là người anh em giúp bạn không tiếc cả mạng sống.....”

“Cậu thừa nhận cậu chuốc say tôi rồi hả?” Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm rất nghiêm túc, giống như là đang thương lượng quốc gia đại sự.

Đồng Lê Triệu chột dạ rút cổ một cái, nói: “Đại ca, trọng điểm không ở nơi này, anh phải tin tưởng em đối với anh là một tấm lòng son.....”

Thế nào càng nghe càng quái dị? Quyền Thiệu Viêm nhủ mảy: “Chuyện cậu chuốc say tôi, tôi đã không so đo rồi.”

Đồng Lê Triệu thở phào nhẹ nhõm, đại ca vẫn rất sáng suốt.

“Nhưng về sau Mục Giai Âm nói gì cậu nhất định phải làm theo.” Giọng nói Quyền Thiệu Viêm không nặng nhưng mang theo một tia uy hiếp: “Nếu không, chúng ta liền giải quyết một chút toàn bộ nợ nần nhiều năm qua.”

..... Đại ca, không chơi trọng sắc khinh bạn như vậy.

Điện thoại còn chưa có cắt đứt, Đồng Lê Triệu lại nghe thấy đầu dây bên kia Mục Giai Âm hỏi: “Lần này, chắc Đồng Lê Triệu sẽ dâng hoàng chứ?”

“Yên tâm, nếu cậu ta không nghe lời, anh đã có cách để cho cậu ta nhớ lâu.” Quyền Thiệu Viêm rất là tự tin nói.

Đồng Lê Triệu cảm thấy anh nghe được trong lời nói của Quyền Thiệu Viêm một chút mùi vị chân chó.

..... Cái này cũng không gọi là trọng sắc khinh bạn rồi, cái này gọi là bởi vì một người phụ nữ mà hại anh em mình đó đại ca! Nhưng mà đại ca lại không lấy làm hổ thẹn, ngược lại giọng nói còn rất vinh hạnh, đây là muốn náo loạn sao?

“Vậy thì em yên tâm rồi.” Đôi mắt Mục Giai Âm sáng lấp lánh, vui đùa vào lòng ngực của Quyền Thiệu Viêm, thoải mái cọ xát hai cái mới nói với Quyền Thiệu Viêm: “Quyền Thiệu Viêm, đây chính là lần đầu tiên em làm bà mai, nhất định anh phải phối hợp với em”

Hương Tinh và Hàn Tử Nghi, cô chính là trời cũng phải đem hai người kia trời đến cùng một chiếc thuyền..... Không, cùng một cái giường mới đúng.

“Cũng chỉ có lúc cầu xin anh thì thái độ của em mới tốt một chút.” Quyền Thiệu Viêm cười ngất cái mũi Mục Giai Âm, trêu ghẹo nói.

Mục Giai Âm chớp mắt tỏ vẻ nghe không hiểu Quyền Thiệu Viêm đang nói cái gì.

“Hình như em chưa có tỉnh ngủ, em đi ngủ trước!” Mục Giai Âm đáp chắn, tiếp tục ngủ.

Quyền Thiệu Viêm mỉm cười nhìn Mục Giai Âm chơi xấu, ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, thay Mục Giai Âm sưởi ấm tay và chân.

Hai người ở trên giường nằm trong chốc lát, sau đó Quyền Thiệu Viêm đi làm.

Mục Giai Âm mới gọi điện thoại cho Hương Tinh.

Hương Tinh còn mơ mơ màng màng ngủ, giọng nói cũng lúc liên lúc đứt, “Giai Âm hả, làm sao vậy? Tổ đang ngủ, cậu không có chuyện gì gấp thì chờ chúng ta gấp mặt sẽ tán gẫu tiếp.”

“Không có việc gì lớn.” Mục Giai Âm nói: “Hương Tinh, Đồng Lê Triệu nói với tớ, hôm nay Hàn Tử Nghi ở khách sạn gặp một minh tinh mới nổi nhé.”

“Hoàn toàn chính xác là không phải chuyện gì lớn.” Hương Tinh ngã đầu vào trong gối của mình: “Anh ta đã gặp minh tinh còn thiếu sao?”

“Chẳng lẽ loại chuyện như vậy không nên ngăn cản sao?” Mục Giai Âm đối với thái độ mặc kệ này của Hương Tinh tỏ vẻ cực kì lo lắng.

Thói quen này của Hàn Tử Nghi nhất định phải cắt đứt.

“A, lời nói của tớ anh ta không nghe, nếu không thì cậu gọi điện thoại thử một chút?” Hương Tinh lại nói: “Thôi, còn không bằng bảo Quyền thiếu gọi điện thoại đi, nhưng mà Quyền thiếu luôn luôn không thích quản xem bọn họ làm khi gió gì, cậu có chắc Quyền thiếu sẽ gọi điện thoại?”

Cô biết chứ... Cho nên những việc riêng tư có liên quan tới Hàn Tử Nghi cô mới phải đi phiền toái Đồng Lê Triệu.

Phải nói Hàn Tử Nghi bình thường ở đâu, làm cái gì, Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối là hỏi gì cũng không biết. Cho nên, Mục Giai Âm cũng không có quá trông cậy vào Quyền Thiệu Viêm, chỉ nhờ Quyền Thiệu Viêm uy hiếp Đồng Lê Triệu giúp cô.

“Ai nói gọi điện thoại?” Ánh sáng trong mắt Mục Giai Âm càng sâu: “Chúng ta đi phá hư cuộc hẹn của Hàn Tử Nghi và cô gái kia nha.”

..... Phá hư? Xác định Hàn Tử Nghi sẽ không vì vậy mà chán ghét cô hơn sao? Hương Tinh rất hoài nghi nhìn điện thoại di động của mình. Cô nhớ trước kia thỉnh thoảng sẽ bắt gặp Hàn Tử Nghi và những người phụ nữ khác hẹn hò, cô cũng đã từng tiến lên ngăn cản rồi, nhưng ngăn cản xong, Hàn Tử Nghi

lại càng chán ghét cô thêm.

“Giai Âm, có phải cậu chưa có tình ngủ hay không, chúng ta vẫn là đi ngủ đi.” Hường Tình rất là lý trí ngăn cản hành động này của Mục Giai Âm.

Một tiếng sau, Hường Tình bị Mục Giai Âm tự mình xách cô từ nhà đi ra ngoài.

Lúc gần đi, cha mẹ Hường Tình vẫn còn rất lo lắng đối với đứa con gái lớn tuổi rồi vẫn chưa gả, hi vọng Mục Giai Âm có thể giúp đỡ Hường Tình tìm xem xung quanh có người đàn ông nào thích hợp Hường Tình hay không.

Theo như cách nói của cha mẹ Hường Tình, đó chính là cỡ nào bọn họ cũng đồng ý gả con gái đi ra ngoài hết. Chỉ cần con gái chịu gả, người ta chịu cưới.

Mục Giai Âm bày tỏ mặc dù độ khó khăn có chút cao, nhưng mà cô sẽ cố gắng hết sức đi hoàn thành.

Hường Tình rất kháng cự, dọc theo đường đi cũng cực độ không phối hợp.

Sau khi Hường Tình lần thứ một trăm lẻ một tỏ vẻ tức giận, Mục Giai Âm quyết định nhân đạo một chút, an ủi Hường Tình gần như sắp bùng nổ đến nơi: “Tại sao cậu không muốn đi?”

“Nếu như Quyền Thiệu Viêm hẹn hò với người phụ nữ khác, cậu còn có thể vui mừng như vậy tham gia náo nhiệt sao?” Hường Tình cố gắng khuyên nhủ.

Mục Giai Âm nghiêng đầu suy nghĩ một chút: “Tớ sẽ từ trong nhà mang theo khẩu súng.”

Hường Tình nâng trán.

Mục Giai Âm nhất định là đi theo Quyền Thiệu Viêm học xấu.

“Giai Âm, tại sao hôm nay cậu thích tham gia náo nhiệt như vậy?”

Trước đó vài ngày, lúc đi bệnh viện thăm Mục Giai Âm, Mục Giai Âm còn mang dáng vẻ nửa chết nửa sống. Ngay cả khi thấy Quyền Thiệu Viêm, hai người đều là im lặng.

Nhưng chỉ qua mấy ngày, quan hệ của hai người này lại tốt hơn cả trước kia. Hơn nữa, từ lúc Mục Giai Âm kết hôn đến nay, Hường Tình cảm thấy cô không có gặp qua dáng vẻ vui mừng của Mục Giai Âm như thế này.

Mục Giai Âm quay đầu nở nụ cười rực rỡ với Hường Tình, cười xong nói: “Hiện tại tớ rất rảnh rồi, đương nhiên là muốn giúp cậu và Hàn Từ Nghị nha.”

“Giai Âm, cậu không cần đi làm bánh ngọt rồi hả? Kể từ lúc cậu làm bánh ngọt cho Lễ Chúc Mừng của Đồng Lê Triệu, hầu như mọi tầng lớp trên toàn quốc đều tranh nhau mời cậu làm bánh ngọt, vì bọn họ làm về vàng.” Cô đối với việc đi bắt kẻ thông dâm như vậy không có hứng thú chút nào!

Hơn nữa, Mục Giai Âm không nên lấy cơ thân thể khó chịu mà không đi làm.

“Bây giờ còn chưa đến thời cơ.” Mục Giai Âm lắc đầu một cái.

Cô vô tình biết được biện pháp làm bánh ngon, tồn thất của công ty đã không còn. Mà Tả Trí Viễn bên kia cũng đã bắt đầu bẻ đầu sút trán, cô phải đợi, chờ Tả Trí Viễn chủ động tra ra thân phận của chuyên gia làm bánh thần bí, lại lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ cô đến tập đoàn của anh ta.

Hường Tình tròn trắng mắt, lười thì cứ việc nói thẳng đi thôi.

Nửa túm nửa kéo, cuối cùng Hường Tình cũng bị Mục Giai Âm dẫn tới địa điểm ăn cơm.

Về sự tình nào đó, Hàn Từ Nghị rất không có phong độ.

Thí dụ như nói, lúc hai người ăn cơm, Hàn Từ Nghị cũng tới trễ.

Mặc dù trong miệng chống cự chuyện này, thế nhưng khi thấy Hàn Từ Nghị bị trễ, khóe miệng Hường Tình vẫn là lóe lên một nụ cười.

Mục Giai Âm và Hường Tình núp ở trong ghế dài, hai người cũng lẳng lặng cảm quyền tạp chí, vừa uống trà sữa vừa nhìn sách. Nhưng thực tế, ánh mắt của hai người đều nhìn về phía người nữ mình tình.

Đó là minh tinh nổi tiếng gần đây nhất, có thể nổi như thế, trừ vận số và kỹ thuật diễn, Mục Giai Âm không thể không thừa nhận nhan sắc của cô gái kia thật sự rất tinh xảo. Từng cái ngũ quan cũng tinh xảo, tổ hợp lại với nhau càng làm cho người khác ý loạn tình mê, không biết đây là sản phẩm của một bệnh viện thẩm mỹ nào, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng mà lại như là một cái vỏ rỗng không có linh hồn, làm cho người ta không nhớ được diện mạo của cô ta.

Mục Giai Âm nhìn Hường Tình trước mặt, bỗng cảm thấy vẫn là Hường Tình đẹp hơn một chút.

Thực đơn trong tay Thiệu Như Giai sớm đã bị cô gầy xéo đến nhăn nhúm, từ lúc cô nổi tiếng đến giờ, vẫn là lần đầu tiên chờ người khác lâu như vậy. Ngày thường, dù là những nhân vật nổi tiếng kia thấy cô, không ai không nâng cô lên trời? Chỉ có Hàn Từ Nghị dám để cô chờ lâu như vậy.

Lúc Hàn Từ Nghị tới, Hường Tinh tự nhiên bủn rủn.

Hàn Từ Nghị dĩ nhiên không thấy được động tĩnh bên này, hai tay Hàn Từ Nghị nhét vào túi, không hề áy náy đi tới chỗ Thiệu Như Giai.

Thấy Hàn Từ Nghị, trong lòng Thiệu Như Giai không vui nhất thời liền tắt đi mất. Dáng dấp của Hàn Từ Nghị so với các nam diễn viên nổi tiếng còn tốt hơn ba phần, hơn nữa, vóc người cao lớn, gương mặt tự tin, không chỗ nào không toả ra khí thế của người đàn ông trước mặt này.

“Tớ phát hiện.” Mục Giai Âm chống cằm nói: “Thiệu Như Giai rất hài lòng bộ dáng của Hàn Từ Nghị.”

“Ý của cậu là nếu tớ muốn công chiếm Hàn Từ Nghị, tốt nhất mua trước một chai axit sunfuric đặc tới?” Hường Tinh tiếp tục bủn rủn, miệng cũng sắp toét đến mang tai đi.

Nói thật ra..... Cô thật là có chút hối hận không mang theo chai axit sunfuric đặc tới đây.

Thiệu Như Giai nhìn cái gì vậy, nhìn chăm chăm Hàn Từ Nghị với đôi mắt hoa si, cô nhất định phải moi con người Thiệu Như Giai ra.

Mục Giai Âm nhìn thật sâu Hường Tinh: “Là một đề nghị tốt, cậu có thể áp dụng thử. Không chừng sau khi Hàn Từ Nghị bị hủy dung, liền bám theo cậu không thả.”

Cô muốn tạt chính là những người phụ nữ dám can đảm quyến rũ Hàn Từ Nghị, chứ không phải Hàn Từ Nghị.

Hường Tinh nhìn cặp mắt sáng trông suốt của Mục Giai Âm, rất lý trí không có nói ra những lời này, nếu nói ra, chắc là lại bị Mục Giai Âm mắng không có tiền đồ. Nếu cô có tiền đồ, cũng sẽ không treo cổ ở trên cái gốc cây xiêu vẹo Hàn Từ Nghị này rồi.

Hàn Từ Nghị rất không khách khí ngồi ở bên cạnh Thiệu Như Giai.

Thiệu Như Giai cũng không làm dáng, nói: “Hàn thiếu, hôm nay anh tới thật là muộn, làm cho người ta chờ thật lâu.”

Gần đây Hàn Từ Nghị có chút phiền não, trong mấy tháng này, Hường Tinh không giống như ngày trước luôn kề cận anh, anh thật là có chút kỳ quái.

Ngày hôm qua, anh đi theo Đồng Lê Triệu đến hộp đêm, anh còn cố ý đăng những tấm hình anh ôm những người phụ nữ khác lên web. Anh rất ít khi làm những chuyện này, ngay cả những người phụ nữ bình thường anh không quen đều tới trêu ghẹo anh, vậy mà cũng không thấy Hường Tinh tới bình luận.

Hơn nữa, nghe Đồng Lê Triệu nói gần đây cha mẹ của Hường Tinh hình như là cho Hường Tinh đi xem mắt, Hường Tinh cũng đã đi nhiều lần, sẽ không phải là coi trọng người đàn ông nào đi?

Nghĩ đến lần trước nghe thấy Hường Tinh thổ lộ với Đồng Lê Triệu, đột nhiên trước mặt Hàn Từ Nghị lại hiện lên hình ảnh Hường Tinh tựa vào trong ngực Đồng Lê Triệu nói em yêu anh.

Sau đó tay Hường Tinh còn hết sức trêu đùa ở trước ngực Đồng Lê Triệu.

Giống như bộ dáng bây giờ của Thiệu Như Giai ở trong ngực anh, Hàn Từ Nghị có chút phiền não, anh phát hiện, tới gặp người phụ nữ này làm tâm trạng anh trở nên bất ổn hơn.

“Chúng ta như vậy không gọi là bất kể thông dâm.” Hường Tinh chăm chú nhìn Mục Giai Âm nói: “Cái này gọi là một phương diện để cho tớ đau lòng.”

“Tớ đương nhiên có.....” Hai chữ ‘kế hoạch’ bị Mục Giai Âm cắn răng nuốt vào trong bụng.

Mục Giai Âm dùng sức cắn chặt hàm răng, để ngừa ở trong quán cà phê an tĩnh này giọng nói của cô quá lớn làm mất mặt.

“Hường Tinh, cậu là chó sao.” Mục Giai Âm nhìn dấu răng thật sâu trên cổ tay mình, chân mày khẽ sởn rùng rợn.

“Có nạn cùng chịu.” Hường Tinh ho nhẹ một tiếng, che giấu trên mặt lời xin lỗi.

Cô không dùng bao nhiêu hơi sức nha, tại sao dấu răng trên cổ tay Mục Giai Âm lại sâu như vậy đây? Hơn nữa, răng của cô còn bị xương cổ tay Mục Giai Âm làm bị thương đó, Mục Giai Âm thật sự là quá gây, cũng không biết Quyền Thiệu Viêm nuôi thể nào? Có phải khẩu trừ tiền ăn của Mục Giai Âm hay không?

Bên này Mục Giai Âm còn chưa lên tiếng, bên kia Hàn Từ Nghị lại phiền não đẩy ra Thiệu Như Giai.

“Hàn thiếu.” Thiệu Như Giai ngăn người, uất ức nói: “Em làm sai chỗ nào sao?”

Hàn Từ Nghị nhíu mày, mới vừa rồi đột nhiên anh cảm thấy từ nơi nào toát ra một dòng phiền não: “Không có gì, hiện tại tâm trạng anh không được tốt lắm. Em ngoan ngoãn uống cà phê là được, đừng quấy rầy anh.”

Thiệu Như Giai ngoan ngoãn gật đầu một cái, hiểu lòng người nói: “Hàn thiếu, anh có việc gì phiền lòng có thể nói với người ta, mặc dù người ta không thể thay anh giải ưu, nhưng mà người ta bảo đảm sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

“Gần đây Hàn Tử Nghị tiến bộ nha.” Hường Tinh thần kỳ nhìn Hàn Tử Nghị đẩy ra Thiệu Như Giai đang dính vào trên người của anh ấy, lại nói: “Không phải anh ta ai đến cũng không cự tuyệt sao?”

Mục Giai Âm cũng cười cười, giống như là phát hiện vùng đất mới nói với Hường Tinh: “Hường Tinh, tớ cảm thấy kế hoạch thờ ơ lạnh nhạt của chúng ta với Hàn Tử Nghị rất được, tớ nghĩ, hôm nào cậu đi tìm mấy người đàn ông xem mắt đi, tốt nhất nên thân mật một chút, cậu hiểu ý của tớ chứ?”

“Tớ mới không cần cùng những người đàn ông khác làm động tác thân mật đấy.” Hường Tinh chột lắc đầu.

Cô cũng không khốn kiếp giống như Hàn Tử Nghị.

“Hơn nữa, hiện tại tớ ghét nhất xem mắt.” Hường Tinh nói xong liền oán trách nhìn Mục Giai Âm.

Lần trước xem mắt gặp phải một người tự cao tự đại, làm cho cô thật muốn quất anh ta một cái tát.

Đã đến trẻ còn không xin lỗi, phẩm chất này khẳng định không tốt giống Hàn Tử Nghị. Nhưng Hàn Tử Nghị, người ta tối thiểu còn có diện mạo tốt, còn chiều cao người đàn ông kia không tới một mét bảy không nói đi, còn dám ghét bỏ chiều cao một mét bảy của cô quá thấp. Còn nói chiều cao của người con gái lý tưởng của anh ta là từ 1m75 trở lên.

Cô vốn muốn lật cái bàn bỏ đi, nhưng người đàn ông kia lại còn rất tự đại nói, mặc dù đáng đáp của cô chẳng có gì đặc sắc, không phải gu thẩm mỹ của anh ta, anh ta cũng không vừa ý, nhưng mà anh ta vẫn có thể cố chấp nhận.

Cô tình nguyện coi chừng một người hoa tâm như Hàn Tử Nghị cả đời cũng không muốn sống chung với một người đàn ông như vậy. Cuối cùng Hường Tinh cũng lật cái bàn bỏ đi. Ngày hôm sau người đàn ông ghê tởm ấy còn đi khắp nơi nói cô không có giáo dục, không biết lễ phép, bất cứ cái gì có thể bôi đen cô, người đàn ông kia tất cả đều nói một lần.

Nhưng không tới mấy ngày sau, cô nghe bạn bè nói người đàn ông kia không biết bị người nào thu thập. Hường Tinh thật sâu cảm thấy hấn ta nhất định là bởi vì đáng đánh đòn mới bị người ta trừng trị.

Hường Tinh thẳng tính có lúc thật là khiến người ta khóc không ra nước mắt. Chuyện đơn giản như vậy, cô nhất định chính là hạ bút thành văn, nhưng Hường Tinh chính là có chết cũng không chịu làm.

Mục Giai Âm chột vỗ vỗ đầu Hường Tinh, nói: “Cậu không phải là có rất nhiều anh em sao? Gọi bọn họ ra ngoài ăn bữa cơm. Đến lúc đó tớ liền mang theo Hàn Tử Nghị đi vậy xem, chuyện này thì có thể đi.”

Cô đã từng thấy anh em của Hường Tinh, bọn họ quả thực không xem Hường Tinh là con gái mà. Vì là anh em nên bọn họ sống chung dĩ nhiên là không có bao nhiêu kiêng kỵ, nhưng người ở bên ngoài xem thì thật là có chút thân mật.

“Cái này cũng được, chúng ta vừa vặn thật lâu không có tụ tập.” Hường Tinh vừa nói vừa do dự liếc nhìn Mục Giai Âm nói: “Nhưng mà cậu thật sự muốn đi không? Tớ sợ Quyền thiếu biết tớ dẫn cậu đi gặp những người đàn ông khác sẽ giận dữ giết chết tớ.”

“Tớ cũng không phải là đi xem mắt, cậu sợ cái gì?” Lúc này Mục Giai Âm còn chưa có ý thức được mức độ độc chiếm của đàn ông mạnh đến trình độ nào.

Mà Hường Tinh hiển nhiên còn chưa đủ hiểu rõ Quyền Thiệu Viêm, vì vậy cũng vui mừng gật đầu một cái, hai người liền vui thích quyết định một việc khiến Quyền Thiệu Viêm phải sốt ruột.

Hường Tinh đang nói chuyện, đột nhiên có một người đàn ông xông vào. Trên người mặc áo ngủ, quần jean rộng thùng thình, chân mang một đôi giày chơi bóng màu trắng, chỉ tiếc, giày có chút dơ bẩn, hiển nhiên chủ nhân của nó cũng không thèm để ý những thứ này, cho nên, cũng không có rửa sạch.

“Đây là tớ tìm ai hay sao?” Hường Tinh kỳ quái hỏi.

Người này ăn mặc rõ ràng không phù hợp với quán cà phê sang trọng này: “Sẽ không phải là quý bà nào đó bao dưỡng tiểu tình nhân tìm tớ chứ?”

Hường Tinh ác ý suy đoán, bộ dáng và vóc người của người đàn ông này nhìn cũng rất được.

Quần áo bên ngoài của người đàn ông kia mở rộng ra, bên trong chỉ mặc một cái áo T-shirt bó sát người, cái áo T-shirt này đem cơ bắp trên người anh ta hoàn toàn hiển lộ ra. Có không ít quý bà thích loại đàn ông cơ bắp này đây.

“Nhưng bảo vệ quán cà phê tại sao lại để người đàn ông này tiến vào nhỉ?” Hường Tinh cảm thấy khó hiểu.

Mục Giai Âm không có giải thích, nói với Hường Tinh: “Cậu xem diễn là tốt rồi.”

Người đàn ông kia trực tiếp đi về phía bàn của Hàn Tử Nghị.

Ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, mặc dù trong lòng Hàn Tử Nghị có chút cảm thấy kỳ cục, phiền não và mất tự nhiên. Nhưng ‘giang sơn dễ đổi bản tính khó dời’, ngồi đã lâu, cộng thêm Thiệu Như Giai ra sức quyến rũ, Hàn Tử Nghị dĩ nhiên là tâm viên ý mãn(*), tay kia đã sớm không thành thật rồi.

(*): vui lòng, thỏa mãn.

Người đàn ông kia liếc mắt liền thấy được Thiệu Như Giai đang yếu đuối tựa vào trong ngực Hàn Tử Nghị, ánh mắt quyến rũ đưa tình, tự nhiên cũng nhìn thấy Hàn Tử Nghị không đành lòng dạo chơi ở trên người Thiệu Như Giai, khắp nơi đốt lửa, làm Thiệu Như Giai đỏ mặt tới tận mang tai.

Người đàn ông kia bước hai ba bước đi tới, một quyền trực tiếp đánh Hàn Tử Nghị ngã ở trên mặt đất.

Lúc này, Hường Tinh liền đứng lên nhưng rồi lại bị Mục Giai Âm liều mạng áp trở về chỗ ngồi.

Đơn giản, hiện tại sự chú ý của mọi người đều đặt ở Hàn Tử Nghị và người đàn ông kia. Trong quán cà phê cũng không thiếu những người có lòng hiếu kỳ không đề ý hình tượng đứng lên quan sát chuyện này.

“Hàn Tử Nghị bị đánh! Tôi muốn giúp anh ấy.” Hường Tinh lo lắng nhìn Mục Giai Âm nói: “Mục Giai Âm, cậu làm gì thế? Mau buông tay ra.”

“Có bảo vệ rồi, cậu gấp cái gì? Hơn nữa, Hàn Tử Nghị cũng luyện qua võ, anh ta cũng không thảm hại đâu.” Mục Giai Âm an Hường Tinh ngồi xuống, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với Hường Tinh: “Còn chưa xem hiểu sao? Người đàn ông này có thể thuận lợi như vậy đi vào quán cà phê đều là do có động tay động chân.”

“Cậu?!” Chân mày Hường Tinh nhíu lại, ngạc nhiên nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm không nhịn được lại vỗ Hường Tinh một cái dữ dội, Hường Tinh thật là ngốc, làm cho người ta không nhịn được muốn đánh cô.....

“Đội lạt nữa Hàn Tử Nghị bị thương, chúng ta lại mang anh ta đi bệnh viện. Đến lúc đó cậu nhìn ánh mắt của tôi mà hành động, biết không?” Mục Giai Âm nói với Hường Tinh.

Hường Tinh vẫn có suy nghĩ muốn đi giúp Hàn Tử Nghị.

Nhưng Mục Giai Âm khẳng định như vậy, để cho cô cảm thấy rất có đạo lý, cô..... Vẫn là nghe theo Mục Giai Âm. Dù sao Hàn Tử Nghị, tên kia da dày thịt béo, chịu đánh được!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt Hường Tinh nhìn Hàn Tử Nghị vẫn mang theo vài phần lo lắng.

Còn trong đôi mắt Mục Giai Âm là tràn đầy niềm vui thú khi xem trò vui, há hê còn có há giận. Ai bảo Hàn Tử Nghị bình thường phong lưu như vậy, đáng đời!

Nhìn Hàn Tử Nghị bị đánh té xuống đất, Thiệu Như Giai nhất thời liền luống cuống, nhìn người tới, Thiệu Như Giai tức giận giậm chân: “Lâm Tân Thành, anh có bệnh sao, nhanh đi ra ngoài!”

“Như Giai, thằng nhóc này lại dám giờ trò với em, chờ anh giáo huấn hần xong, chúng ta liền đi.” Lâm Tân Thành nói xong lại ra một quả đấm về phía Hàn Tử Nghị.

Lần này Hàn Tử Nghị đã sớm có chuẩn bị, dĩ nhiên là sẽ không dễ dàng trúng chiêu, một tay ngăn cản quả đấm của Lâm Tân Thành, một chân bẻ nhón đá Lâm Tân Thành, vừa đánh, Hàn Tử Nghị vừa hỏi: “Mày là người nào?”

“Người nào?” Lâm Tân Thành là huấn luyện viên quyền anh, mặc dù Hàn Tử Nghị thế tới hung hăng, nhưng Lâm Tân Thành vẫn nhẹ nhàng tiếp được, sau đó nói với Hàn Tử Nghị: “Mấy khi để người phụ nữ của tao còn có mặt mũi hỏi tao là ai?”

Hàn Tử Nghị nghĩ đời này có lẽ anh chỉ khi dễ có Hường Tinh.

Hàn Tử Nghị nghĩ tới đầu tiên chính là Hường Tinh: “Mày là bạn trai Hường Tinh?”

Hàn Tử Nghị vừa nói như thế, thế công nhất thời liền nhanh hơn không ít.

“Tớ hình như nghe được Hàn Tử Nghị đang nói tên của cậu?” Mục Giai Âm không xác định nói, chỗ ngồi của bọn họ cách Hàn Tử Nghị rất xa, lúc này quán cà phê lại huyền ảo, Mục Giai Âm có chút khó mà phân biệt.

Hường Tinh không trả lời Mục Giai Âm, tất cả tinh thần của cô đều đặt ở trên người của Hàn Tử Nghị.

Lâm Tân Thành ngẩn người, nói: “Cái tên bại hoại này lại khi dễ qua những người phụ nữ khác.”

Thế công của Lâm Tân Thành cũng mãnh liệt rất nhiều, cảm giác như là muốn thay trời hành đạo.

Thiệu Như Giai vừa nhìn tình huống không đúng, vội vàng đứng giữa Lâm Tân Thành và Hàn Tử Nghị.

Lâm Tân Thành mới vừa nhìn người trước mặt mình vội vàng thu hồi quả đấm, mặc dù Hàn Từ Nghị cũng muốn thu tay lại, nhưng thể công của anh không còn kịp điều chỉnh nữa, vậy nên Thiệu Như Giai bị Hàn Từ Nghị đánh một quyền liên tiếp ngã ở trên mặt đất, một quyền này trúng ngay giữa lỗ mũi, rất nhanh khiến mũi Thiệu Như Giai xiêu vẹo một bên, máu tươi từ trong lỗ mũi chảy xuống, nhuộm đỏ tấm thảm lông dê cao cấp.

Bên cạnh có không ít quý bà cũng bật cười.

Mũi của cô gái này cao như vậy thì ra là chỉnh sửa mà ra.

Lâm Tân Thành vừa nhìn hình dạng của Thiệu Như Giai, nhất thời càng nổi giận hơn, không để ý Thiệu Như Giai khuyên can, quơ múa quả đấm, cùng Hàn Từ Nghị triển đấu ở một chỗ: “Người phụ nữ của tao, mày cũng dám đánh?”

“Thiệu Như Giai có bạn trai?” Ban đầu lúc cô ta liên lạc anh, đã nói trước mắt một người bầu bạn cũng không có?

Hàn Từ Nghị hiểu anh đây là bị Thiệu Như Giai đùa bốn tình cảm, Thiệu Như Giai đây là bắt cả hai tay nha, người có tiền và người yêu một tay đều bắt?

Nhưng Hàn Từ Nghị cũng không giải thích với người đàn ông trước mặt, rất rõ ràng anh ta đang giận dữ sẽ không nghe “lời nói một phía” của Hàn Từ Nghị

Mặc dù Hàn Từ Nghị cũng có công phu, nhưng võ công của anh, đi đối phó với tên côn đồ, lưu manh các kẻ ở đầu đường xó chợ còn tạm được, nếu thật muốn đối phó với Lâm Tân Thành, loại huấn luyện viên chuyên nghiệp này, còn kém xa. Chỉ mấy chiêu, Hàn Từ Nghị hoàn toàn đang ở hạ phong.

Tính sai, Mục Giai Âm thâm nghĩ, ai biết Lâm Tân Thành lợi hại như vậy, nhìn bộ dáng Hàn Từ Nghị, chẳng mấy chốc sẽ chống đỡ không được rồi.

Mục Giai Âm vội vàng từ trong túi xách lấy ra điện thoại di động, thật nhanh gọi điện thoại, kêu bảo vệ vẫn còn đang ở cửa cầu thang vào trong quán cà phê.

Nhưng Hường Tinh căn bản không kịp đợi, vọt thẳng lên muốn giúp Hàn Từ Nghị.

Hường Tinh xông lên hơi mạnh, hơn nữa, lực lượng nam nữ cũng có sự khác biệt. Hường Tinh ở trong đám nữ sinh có thể thắng dễ dàng, nhưng ở trước mặt Lâm Tân Thành.....

Lâm Tân Thành liếc mắt liền nhìn ra Hường Tinh là tới giúp Hàn Từ Nghị, cô ta muốn giúp, vậy anh sẽ thành toàn cho Hường Tinh. Lâm Tân Thành cũng không phải là hiền lành, nghĩ xong liền một quyền đánh ở trước mặt Hường Tinh.

Lâm Tân Thành suy nghĩ rất đơn giản, mày dám đánh bạn gái tao, vậy tao cũng phải đánh người phụ nữ này nở hoa đầy mặt.

Mà Hường Tinh chính là lao thẳng vào quả đấm của Lâm Tân Thành, ngay cả một chút xú do dự cũng không có.

Hường Tinh chỉ cảm thấy..... Cô lại ngu xuẩn..... Xông quá mức mãnh liệt, hiện tại đừng nói là đánh Lâm Tân Thành, người ta Lâm Tân Thành muốn đánh cô, cô đều không phản kháng được, đừng nói phản kháng, thân thể cô còn không giữ thăng bằng được.

Quả đấm này, tốc độ này, có lẽ là khuôn mặt cô sẽ bị huy thối.

Lần này xảy ra chuyện, cô nhất định phải buộc Hàn Từ Nghị cưới cô, cô đã trả giá quá lớn!

Hàn Từ Nghị vừa nhìn liền nóng nảy, có thể đánh anh thế nào cũng được, đánh Hường Tinh là muốn chết sao?

Hàn Từ Nghị lật người chắn trước mặt Hường Tinh.

Một quyền của Lâm Tân Thành liền đập vào trên lưng của Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị rên lên một tiếng, mang theo Hường Tinh ngã trên mặt đất, lúc ngã xuống đất Hàn Từ Nghị còn nỗ lực xoay người, để cho mình làm đệm thịt cho Hường Tinh.

Rốt cuộc bảo vệ cũng tới, dưới công kích của bảo vệ, Lâm Tân Thành rất nhanh liền nộp khí giới đầu hàng.

Mục Giai Âm từ trên cao nhìn xuống Hàn Từ Nghị và Hường Tinh.

Ngã quá mức mạnh, Hường Tinh liền trực tiếp đụng phải đôi môi của Hàn Từ Nghị.

Vốn là người bình thường đụng qua, phản ứng đầu tiên đại khái đều là che đôi môi, quay đầu, hô to một tiếng đau chết.

Hai người kia không.....

Hường Tinh rất ngây ngô, đây là nụ hôn đầu đó, phải hay không, thật sự cho Hàn Từ Nghị, có nên hào hứng, phấn chấn hay không?

Hàn Từ Nghị..... Ai ui cảm thật là đau, đôi môi thật là đau, sống lưng thật là đau, toàn thân cao thấp không một chỗ không đau.

Ôi chào, Hường Tĩnh, tại sao cô còn không đứng dậy? Chào ôi, hai người bọn họ đây là đang hôn môi?

Sau đó, Hàn Từ Nghị theo bản năng điều khiển, anh làm ra hành động khiến mọi người đều tròn to hai mắt.

Hàn Từ Nghị ôm Hường Tĩnh, đầu lưỡi tiến quân thần tốc.

Hường Tĩnh vốn là đã tròn mắt hốc mồm rồi, dĩ nhiên là cho Hàn Từ Nghị tùy tiện đoạt lấy.

Hai người không thấy, người trong quán cà phê đều nhìn mà tròn tròn mắt, đôi môi Thiệu Như Giai cũng sắp cắn nát.

Mục Giai Âm lần đầu tiên biết cái gì gọi là làm đem cả đời mình cũng dâng hiến ở trong chuyện tình yêu. Mới vừa rồi còn đánh khí thế ngất trời đâu, hiện tại liền hôn lên? Còn ở trước mặt nhiều người như vậy?

Người ngồi trong quán cà phê này có người quen Hàn Từ Nghị đó!

Mục Giai Âm cúi đầu nhìn, trong lòng đánh giá, rất ngon tình, rất lãng mạn.

Không có cách mấy giây, ý thức được mình đang làm gì, Hàn Từ Nghị thoáng hơi ngẩng đầu, liền thấy Mục Giai Âm móc ra điện thoại di động, đèn flash chớp một cái, gần như muốn chớp mù hai mắt Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị và Hường Tĩnh gần như là đồng thời đẩy đối phương ra, đứng lên. Động tác hài hòa nhất trí, hình như đã tập luyện qua.

Sắc mặt Hường Tĩnh cực kỳ mất tự nhiên, đỏ như sắp nhỏ ra máu.

Bên kia, mặc dù tình huống của Hàn Từ Nghị tốt hơn một chút, nhưng nét mặt luống cuống vượt đôi môi của mình, bất kể là ai nhìn cũng biết anh ta đang xấu hổ.

“Chị...chị...chị...chị...chị dâu, mới vừa rồi chị đang làm gì thế?” Hàn Từ Nghị nhìn Mục Giai Âm cầm điện thoại di động ở trên tay rất muốn đoạt lấy điện thoại.

“Lắp bắp?” Mục Giai Âm nhìn về phía Hàn Từ Nghị cười một tiếng, ý vị sâu xa nói: “Cậu nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Hường Tĩnh, tôi chỉ là lưu lại chứng cứ, để tránh ngày sau cậu quỵt nợ.”

“Không phải anh ấy nhân cơ hội.....” Hường Tĩnh vừa định giải thích, lại bị Mục Giai Âm mạnh mẽ ngăn lại.

Hường Tĩnh nhìn ánh mắt hung ác của Mục Giai Âm, rụt cổ một cái, vẻ mặt có chút bay xa, ngay từ đầu thật là cô hôn trước. Nhưng sau đó..... Hường Tĩnh nghĩ đến cảnh Hàn Từ Nghị và cô môi lưỡi cùng nhau quấn quýt thì cảm thấy hô hấp cũng sắp ngưng lại.

Sớm biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện như thế, tối hôm qua cô sẽ ở chỗ này ngồi đợi rồi.

May là có Mục Giai Âm lôi cô đi đến đây! Về sau Mục Giai Âm nói gì cô đều nghe theo, đi theo Mục Giai Âm thật là có thịt ăn nha!

“Chị...chị...chị dâu.” Đầu lưỡi Hàn Từ Nghị còn ở trạng thái thất lại, hoàn toàn không có như lúc mới vừa rồi cuồng nhiệt hôn Hường Tĩnh: “Tôi...tôi đồ thừa cái gì à? Chị dâu, chị mau xoá tấm hình kia đi.”

Hường Tĩnh cũng lúi kéo cánh tay Mục Giai Âm, mặc dù cô có tiếng luôn tùy tiện nhưng chuyện hôn môi như vậy giữ lại không tốt lắm.

“Xoá thôi.” Mục Giai Âm đưa di động cho Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị nhận lấy điện thoại di động nhìn..... Các góc độ đều có.

Nhưng tại sao mỗi góc độ xem ra đều giống như là anh đang đại phát thú tính với Hường Tĩnh đây?

Khi đó Hường Tĩnh hoàn toàn cũng ngây người, liền thế nào phối hợp Hàn Từ Nghị cũng không biết. Hơn nữa Mục Giai Âm tỉ mỉ lựa chọn, tự nhiên những hình này xem ra đều giống như là Hàn Từ Nghị dụ dỗ Hường Tĩnh.

Hường Tĩnh nhìn điện thoại của Mục Giai Âm.

Thật ra thì cô còn rất không bỏ được, đầu gì cũng là lần đầu tiên hôn môi, lưu lại một tấm hình cũng được mà.

Sau khi Hàn Từ Nghị thủ tiêu hết những tấm hình liền thật nhanh đưa điện thoại di động trả lại cho Mục Giai Âm, cuối cùng tâm tình cũng ổn định không ít.

Anh và Hường Tĩnh coi như là không ai nợ ai.

Hàn Từ Nghị tự an ủi mình, vừa bắt đầu là Hường Tĩnh hôn anh trước, phía sau..... Sau đó anh chỉ, ừ, công bằng, như vậy mới công bằng. Đúng, tất cả đều công bằng.

“Hàn thiếu, anh không có sao chứ?” Thiệu Như Giai thành công một tay đẩy Mục Giai Âm ra, sau đó ân cần đỡ Hàn Từ Nghị, tràn đầy quan tâm hỏi.

“Như Giai, tại sao em còn đi hỏi tên khốn kiếp này?” Lâm Tân Thành cũng không có rõ ràng, ở màn kịch này anh ta đang đóng vai trò gì.

Hiện nay cơ thể Mục Giai Âm vốn cũng không quá tốt, lại bị Thiệu Như Giai “Nhẹ nhàng” đẩy một cái, thân thể có chút không ổn, lảo lảo hai bước ngã xuống trên người của Hường Tinh, Hường Tinh vẫn ở trong trạng thái mơ hồ, không kịp phản ứng liền cùng Mục Giai Âm ngã trên mặt đất.

Nhìn tầm mắt của mọi người trong quán cà phê, Mục Giai Âm chỉ muốn che mặt. Thiệu Như Giai hả hê nhìn Mục Giai Âm và Hường Tinh té xuống đất, muốn quyến rũ Hàn Từ Nghị, cũng phải xem cô có đồng ý hay không.

Quá mất mặt..... Mục Giai Âm chậm rì rì đứng lên, tận lực dùng tư thế ưu nhã nhất sửa sang lại quần áo của mình.

Vừa nhìn Mục Giai Âm và Hường Tinh bị đẩy ngã, ngừng lại chuyện hôm nay đều là người phụ nữ bên cạnh đưa tới, chân mày Hàn Từ Nghị liền nhíu lại.

“Thiệu Như Giai, quy củ của tôi cô còn không hiểu sao?” Hàn Từ Nghị chịu đựng tức giận, bình tĩnh mở miệng: “Cái người này đột nhiên đến tự xưng là bạn trai cô, cô đừng nói với tôi cô không biết hắn ta?”

“Em.....” Tay Thiệu Như Giai chỉ vào Mục Giai Âm và Hường Tinh nói: “Anh ta nhất định là hai người bọn họ phái tới đây, nhất định là hai người bọn họ trăm phương ngàn kế muốn phá hư quan hệ của em và anh cho nên mới.....”

Lời này nói thật hay, Mục Giai Âm bình tĩnh xem trò vui trước mặt. Hường Tinh tiếp tục hạnh phúc đi vào cõi thần tiên, giống như xung quanh đối với cô mà nói toàn bộ đều là mây bay.

“Trăm phương ngàn kế?” Lời này Hàn Từ Nghị nghe được nhất định chính là chuyện cười.

Nếu Thiệu Như Giai biết thân phận của Mục Giai Âm và Hường Tinh, đại khái cũng sẽ không nghĩ như vậy.

“Chị Giai Âm, chị Hường Tinh, anh Từ Nghị, rốt cuộc mọi người đang làm gì thế?” Ngồi ở chính giữa quán cà phê, rốt cuộc Hạ Lăng Tuyết nhìn đùa giỡn đủ rồi, từ trên chỗ ngồi đi ra nói: “Người phụ nữ này là nghệ sĩ mà công ty của Đồng thiếu ký hợp đồng sao?”

“Không phải.” Hàn Từ Nghị nói.

“Không phải cũng không sao cả, khiêu khích chị Giai Âm như vậy, thù trưởng Quyền trước tiên sẽ không bỏ qua cô ta.” Giọng nói Hạ Lăng Tuyết ngay thơ, tầm mắt như có như không từ trên người Thiệu Như Giai lướt qua.

Ánh mắt kia hoàn toàn đều là hài hước.

Thiệu Như Giai cảm giác cô đập phải đinh sắt rồi.

Thiệu Như Giai từ từ cũng cảm thấy hình như thái độ Hàn Từ Nghị đối với Mục Giai Âm và Hường Tinh cùng với những khác người phụ nữ khác không quá giống nhau, không có tùy ý như vậy, đối với Mục Giai Âm càng thêm mấy phần tôn trọng.

“Em phải trở về chuẩn bị sinh nhật tối nay của em rồi.” Hạ Lăng Tuyết nhìn Mục Giai Âm mờ mờ hai mắt nói: “Chị Giai Âm, chị Hường Tinh, anh Từ Nghị, mọi người đều phải tới nha.”

“Dĩ nhiên.” Mục Giai Âm gật đầu.

Hạ Lăng Tuyết lúc này mới hài lòng bỏ đi.

Hàn Từ Nghị nghiêm mặt nói: “Chị dâu, chị là thế nào trêu chọc tiểu thư nhà họ Hạ kia vậy, cô ta rất tinh quái, trước kia em ở trong tay cô ta thua thiệt không ít.”

“Không có chứ, đó là một cô gái thật đáng yêu.” Hường Tinh phản bác, vừa lễ phép vừa hiểu chuyện.

Cho nên đây mới là chỗ lợi hại của ác ma kia, tính tình hai mặt phải hay không, Hàn Từ Nghị nâng trán.

“Cô ta chỉ là tương đối thích tham gia náo nhiệt mà thôi.” Mục Giai Âm nói. Cho nên, cô mới tìm Hạ Lăng Tuyết, muốn ở trong tiệc sinh nhật của Hạ Lăng Tuyết cho Hàn Từ Nghị một kinh hỉ.

Cũng có thể xem là vui mừng đi, Mục Giai Âm nghĩ tới.

Thiệu Như Giai hoàn toàn giật mình, cô nghe được trong miệng Hàn Từ Nghị gọi chị dâu.

Mục Giai Âm nhìn Lâm Tân Thành nói: “Lần sau trước khi hành động nên suy nghĩ kỹ, quản tốt bạn gái của mình.”

Mục Giai Âm nháy mắt với bảo vệ, Lâm Tân Thành liền bị dẫn đi. Mà Thiệu Như Giai cũng bị bảo vệ khách khí mời đi.

Đợi đến lúc đi ra, Lâm Tân Thành muốn an ủi bạn gái mình mới vừa bị hoảng sợ thì lại bị Thiệu Như Giai dè nén đã lâu hung hăng, nhấn tâm khiển trách

một trận.

Cô tốn bao nhiêu thủ đoạn mới quyến rũ được Hàn Từ Nghị, cứ như vậy bị Lâm Tân Thành làm hồng rồi.

“Tại sao hai người lại ở chỗ này vậy? Đến đây lúc nào?” Hàn Từ Nghị hơi thấp thòm hỏi. Chẳng lẽ một màn mắt mặt mới vừa rồi cũng bị hai người trước mặt này nhìn thấy chứ?

“Chúng ta? Tôi từ sáng sớm rồi.” Mục Giai Âm trả lời tương đối thành thực.

Hàn Từ Nghị nhìn về mặt đỏ bừng của Hường Tinh vẫn còn đang đi vào cõi thần tiên, đột nhiên trong ánh mắt lộ ra mấy phần khẩn trương.

Nhưng Hàn Từ Nghị còn chưa lên tiếng, điện thoại di động liền bắt đầu vang lên không ngừng.

Hàn Từ Nghị tiếp điện thoại của Đồng Lê Triệu, không đợi anh mở miệng, bên kia Đồng Lê Triệu cũng đã dùng giọng nói khoa trương nói với Hàn Từ Nghị: “Tôi đây, rốt cuộc cậu mất trí hay sao mà xuống tay với Hường Tinh?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Tiệc Sinh Nhật, Hất Rượu

“Cậu nói lung tung gì đó?” Hàn Từ Nghị như bị giẫm lên nỗi đau, mặt đỏ tới mang tai phản bác.

Đồng Lê Triệu cười nhạo nói, “Hàn Từ Nghị cậu khá lắm, ngay cả anh em mà cũng lừa gạt. Đáng tiếc, chứng cứ rành rành vững như thái sơn, cậu đừng giả vờ không biết.”

“Có ý gì?” Hàn Từ Nghị cảm thấy có loại dự cảm chẳng lành.

Đồng Lê Triệu chắc chắn hai tiếng nói, “Chỉ dẫu cũng đã cập nhật trên web rồi, Hàn Từ Nghị cậu trước mặt mọi người ôm Hường Tinh nhà ta ngã nhào xuống đất, vừa hôn vừa sờ, thú tính, anh đây cũng không nhìn nổi. Người anh em, cho dù tôi nhìn không được nữa cũng phải chọn một địa điểm tốt, a, tôi còn thấy ba mẹ cậu và ba mẹ Hường Tinh bình luận...”

“Đồng Lê Triệu, nếu là anh em thì cậu thu lại gương mặt cười trên nỗi đau của người khác cho tôi.” Hàn Từ Nghị trừng mắt nhìn Mục Giai Âm, hèn chi dễ dàng đồng ý để anh xóa hết ảnh trong điện thoại như vậy, thì ra Mục Giai Âm đã sớm giữ lại một bản.

“Thu lại không được,” Giọng Đồng Lê Triệu xấu xa nói, “Quên đi, cậu coi như hôm nay không có người anh em như tôi vậy, ngày mai hai ta tiếp tục lại tình anh em.”

Sớm biết bán đứng Hàn Từ Nghị lại có Chuyện vui như vậy, chắc chắn anh sẽ liên thủ với Mục Giai Âm đầu tiên.

Lần đầu tiên Hàn Từ Nghị tường tận hiểu được lời nói của mẹ mình, loại bạn ăn chơi như Đồng Lê Triệu này không đáng tin cậy là ý gì.

“Anh đây lừa dối so đo với cậu.” Hàn Từ Nghị nói xong thì hung hăng cúp điện thoại.

Một giây cúp điện thoại kia, dường như Hàn Từ Nghị nghe giọng Đồng Lê Triệu kia đang nhỏ giọng phách lối trong điện thoại truyền ra từ sau lưng.

“Mục Giai Âm, cô đâm một dao sau lưng tôi có phải không?” Hàn Từ Nghị nhìn Mục Giai Âm đang đứng bên cạnh sống chết mặc bay, không khỏi nổi giận ùng ùng nói.

Thật sự con thịnh nộ của Hàn Từ Nghị không nhỏ, Mục Giai Âm nhẹ nhàng lui về sau từng bước, đỡ đầu của mình nói, “Trời ơi đau đầu quá, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?”

Khóe mắt Hàn Từ Nghị giật giật, “Mục Giai Âm, cô đừng có giả vờ, làm ơn lấy ra chút kỹ xảo. Diễn mà vui vẻ như vậy, là đang khảo nghiệm chỉ số thông minh của tôi sao?”

Không..... Đây là khiêu khích, chẳng qua do Hàn Từ Nghị quá ngốc, không nhìn ra mà thôi.

Hường Tinh như vừa đi vào cõi thần tiên trở lại, thì thấy bộ dạng yếu ớt của Mục Giai Âm đang đứng sau lưng cô, mà Hàn Từ Nghị trước mặt cô mất hứng dừ nhìn về phía Mục Giai Âm mũi phì phò trợn mắt.

Lúc này Hường Tinh như một gà mẹ bảo vệ con mình bảo vệ Mục Giai Âm ở sau lưng cô, “Hàn Từ Nghị anh không được bắt nạt Giai Âm, tôi sẽ nói với Quyền thiếu đó.”

“Tôi dám bắt nạt bà cô này sao?” Trên trán Hàn Tử Nghị xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

Đúng là tay Mục Giai Âm rất yếu ớt đỡ lấy đầu, nhưng Hường Tinh không cảm thấy nụ cười trên mặt Mục Giai Âm có chút quá rục rờ sao?

“Hành động của anh lúc này không phải bắt nạt thì là gì chứ?” Hường Tinh nhìn Mục Giai Âm một chút, lại nhìn người gây sự là Hàn Tử Nghị một chút, hoàn toàn khẳng định rằng Hàn Tử Nghị đang bắt nạt người ta.

“Hường Tinh, môi của cậu có đau không?” Mục Giai Âm vừa thấy Hàn Tử Nghị có khuynh hướng tức giận, vội vàng hỏi.

Hường Tinh sờ sờ môi, mặt đỏ lên, liếc nhìn Hàn Tử Nghị trước mặt, nhanh chóng chạy đến sau lưng Mục Giai Âm.

“Không sao, không có gì.” Hường Tinh mơ hồ nói.

Nghe Mục Giai Âm nhắc tới môi nhớ, tầm mắt Hàn Tử Nghị rơi vào trên môi Hường Tinh.

Đừng nói, quả thật môi Hường Tinh bị sưng lên.

Vừa đỏ vừa sưng, giống như chờ người tới hái anh đào. Hàn Tử Nghị nuốt nước miếng một cái, sau đó anh ý thức được hình như trường hợp này không đúng lắm. Hàn Tử Nghị thấy ánh mắt Hường Tinh có chút rờ rờ, thì biết nhất định là vừa rồi Hường Tinh không tập trung, mới có chút thả lỏng, đột nhiên Hàn Tử Nghị thấy ánh mắt trên tức của Mục Giai Âm.

Chắc là gần đây anh cô đơn quá lâu, nếu không làm sao sẽ đối với cô nàng Hường Tinh này. .... Được rồi, quả thật mùi vị của cô nàng Hường Tinh này cũng không tệ, Chờ một chút, bây giờ không phải là lúc nghịch tới vấn đề này.

“Hàn Tử Nghị, không phải chúng ta nên nói một chút về chuyện mới xảy ra vừa rồi anh định chịu trách nhiệm thế nào?” Mục Giai Âm chống cằm, thích thú nói.

“Đột nhiên đầu có chút choáng váng,” Hàn Tử Nghị ôm đầu, vừa đi tới thang máy, vừa nói, “Tôi tới bệnh viện trước.”

Mục Giai Âm khinh bỉ hừ một tiếng.

Sớm muộn gì Hàn Tử Nghị cũng sẽ khóc lóc cầu xin muốn chịu trách nhiệm với Hường Tinh.

Chờ Hàn Tử Nghị đi, Hường Tinh mới thanh tĩnh lại.

“Giai Âm, cậu véo mình một cái, thật sự tớ nghi ngờ tất cả vừa rồi đều là giả.” Gương mặt nhỏ nhắn của Hường Tinh đỏ bừng, kéo kéo tay Mục Giai Âm, đôi mắt mở to sáng lên nháy mắt lại nháy mắt, bên trong đều là niềm hạnh phúc.

Tay Mục Giai Âm điểm thật mạnh lên trán Hường Tinh một cái, hận không rèn sắt thành thép nói, “Tiến bộ!”

Rất đau, chột Hường Tinh vỗ bập đùi, nói như vậy tất cả mọi chuyện xảy ra vừa rồi đều là thật.

Mặc dù vừa rồi cô không cẩn thận đụng vào, nhưng mà sau đó lại là Hàn Tử Nghị chủ động.

Thật sự bây giờ cô có chút tin tưởng lời nói của Mục Giai Âm, Hàn Tử Nghị có cảm tình với cô.

Mục Giai Âm sợ Hường Tinh lại làm ra cái hành động khác người nào đó, vội vàng kéo Hường Tinh tới một công viên nhỏ bên cạnh quán cà phê. Vừa vào công viên nhỏ, Hường Tinh mới lộ nguyên hình, múa tay múa chân, chỉ thiếu chút nữa thì nhìn bầu trời rộng to hai tiếng.

Mục Giai Âm đứng cách xa Hường Tinh, cô rất muốn cùng điên với Hường Tinh, nhưng cô thật sự rất sợ Hường Tinh quá hưng phấn, vọt tới bên cạnh cô, đụng cô ngã vào trong hồ nhân tạo mất.

“Giai Âm,” Hường Tinh cao hứng một hồi, mới buồn bực tiêu sái đến bên cạnh Mục Giai Âm nói, “Tại sao cậu lại để Hàn Tử Nghị xóa hình chứ? Tớ vẫn chưa xem đấy?”

Mục Giai Âm nhìn Hường Tinh, cô nhớ lúc Hàn Tử Nghị nói muốn xóa ảnh, nhưng mà cô gái nào đó lên tiếng hứa theo muốn cô xóa mà. Bây giờ sao lại trở mặt đây?

“Tớ có thể để Hàn Tử Nghị xóa dễ dàng như vậy sao?” Mục Giai Âm nói, “Cậu tự xem điện thoại di động một chút đi, vừa rồi di động của cậu chuông kêu liên tục.”

“Điện thoại di động?” Hường Tinh có chút nghi ngờ lấy điện thoại di động ra, mới nhìn đến từng cái tin nhắn, cùng một đồng điện tín. Trong đó còn có ba mẹ mình.

Mà trên web còn nhiều âm báo tin nhắn hơn.

Hường Tinh đăng nhập Microblogging sau đó mới nhìn thấy toàn bộ ảnh cô và Hàn Tử Nghị hôn môi đều bị Mục Giai Âm po lên mạng.

“Giai Âm?” Giọng Hường Tinh run rẩy hỏi Mục Giai Âm nói, “Tại sao cậu lại lấy hình chúng tớ po hết lên mạng? Bị người khác nhìn thấy ngưng chết mất?”

“Cậu yên tâm đi, tớ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân của tớ.” Mục Giai Âm thân thiết nói, “Cậu không thấy ba mẹ Hàn Từ Nghị đối với cậu rất hài lòng sao?”

Đương nhiên là ba mẹ Hàn Từ Nghị hài lòng Hường Tinh, những bạn gái trước kia của Hàn Từ Nghị chỉ vì tiền mới kết giao với anh, dường như Hường Tinh là sự lựa chọn hoàn mỹ nhất.

Tướng mạo đẹp, gia thế tốt, tính tình thoải mái hào phóng, mặc dù có chút thẳng tính, nhưng mà có cha mẹ nào hy vọng con trai mình cưới một người phụ nữ tâm địa gian xảo vào cửa chứ? Ngộ nhớ sau này hãm hại con trai mình thì làm sao?

“Cửa ải của ba mẹ Hàn Từ Nghị, cậu không cần suy nghĩ nhiều, sau này gặp họ thì biểu hiện cho tốt, nhất định họ sẽ tán thành cậu,” Mục Giai Âm nói, “Hơn nữa, hàng ngày có ba mẹ Hàn Từ Nghị ở bên tai anh ta nhắc tới cậu, nhất định Hàn Từ Nghị sẽ từ từ thay đổi cái nhìn với cậu.”

Hường Tinh nghe xong, cảm thấy Mục Giai Âm nói rất có lý.

Hường Tinh xem đi xem lại bình luận của ba mẹ Hàn Từ Nghị trên Microblogging, sau một lúc hưng phấn, Hường Tinh mới ngẩng đầu lên, trịnh trọng vỗ vai Mục Giai Âm nói, “Giai Âm, chung thân đại sự của tớ sẽ giao cho cậu, cậu nhất định phải cố gắng lên.”

Nói xong, Hường Tinh cầm đi động của mình rời đi một mình.

Mục Giai Âm ghen hờn không nói gì, đây là Hường Tinh dự định vung tay làm chủ? Rốt cuộc đây là chuyện của người nào chứ?

Đi ra khỏi quán cà phê Hàn Từ Nghị chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, vì vậy trực tiếp tới tiệm bowling, đánh bowling tới chiều.

Lúc đầu, Hàn Từ Nghị không định đi dự tiệc sinh nhật của Hạ Lăng Tuyết.

Nhưng mà, Hạ Lăng Tuyết gọi điện liên tục, cộng thêm dụ dỗ uy hiếp, Hàn Từ Nghị đành phải mang theo gương mặt đau khổ đi.

Hy vọng hai người Mục Giai Âm và Hường Tinh sẽ không tới đó. Lần đầu tiên Hàn Từ Nghị chấp hai tay thành chữ thập cầu nguyện, trong lòng bái lạy từng vị thần linh.

Bữa tiệc sinh nhật Hạ Lăng Tuyết chủ yếu là tiệc nướng, lúc Hàn Từ Nghị tới, mọi người đang vừa ăn vừa chơi trò chơi. Thấy Hàn Từ Nghị tới, Hường Tinh còn chưa lên tiếng, ngược lại Mạnh Đan Lệ ngồi cách xa Hường Tinh nhìn về phía Hàn Từ Nghị vẫy vẫy tay nói, “Anh Từ Nghị, ngồi bên này đi.”

Sắc mặt Hường Tinh có chút không vui, Mục Giai Âm dè tay Hường Tinh, ý bảo Hường Tinh không cần nói.

Người xung quanh cũng có chút ngạc nhiên, có người trên mặt nở nụ cười giấu cợt, cũng có người nhìn Mạnh Đan Lệ thêm mấy phần khinh bỉ.

Theo bản năng Hàn Từ Nghị liếc nhìn Hường Tinh, thấy Hường Tinh không có phản ứng gì quá lớn, vẫn ngồi ăn thịt nướng trước mặt mình, đột nhiên Hàn Từ Nghị cảm thấy có mấy phần phiền não.

Bây giờ Hường Tinh có thái độ thờ ơ, cũng cảm thấy nụ hôn buổi sáng không quan trọng sao?

Đây là anh muốn, Hàn Từ Nghị suy nghĩ, về mặt uất ức ngồi bên cạnh Mạnh Đan Lệ.

Trên gương mặt xinh đẹp của Mạnh Đan Lệ lộ ra một nụ cười châm biếm, nhìn thẳng về phía Hường Tinh, không che giấu chút nào.

Mục Giai Âm vẫn dè Hường Tinh, không để cho Hường Tinh có hành động gì. Hường Tinh không thể làm gì khác đành phải hóa bị phần thành ăn uống, tượng trưng bàn thịt nướng trước mặt cô thành cơ thể Mạnh Đan Lệ, đứng lên cất thành tám khúc không chút lưu tình.

Mạnh Đan Lệ khoe khoang khiến Hàn Từ Nghị có chút không vui. Nhìn lại bộ dạng có chút tui thân kia của Hường Tinh, đột nhiên Hàn Từ Nghị cảm thấy Mạnh Đan Lệ trước kia quyến rũ xinh đẹp cũng có vài phần xấu xí.

Hàn Từ Nghị mặt không biến sắc tránh được sự đụng chạm của Mạnh Đan Lệ.

Mỗi Mục Giai Âm chậm rãi cong lên, thật ra thì đoán một người đàn ông có ý với một người phụ nữ hay không có lúc sẽ rất đơn giản. Phải xem người đàn ông đó có nguyện ý thân thiện với người phụ nữ đó không, có nguyện ý thân mật với người phụ nữ đó không. Mà Hàn Từ Nghị lại xa lánh Mạnh Đan Lệ, đã nói rõ Mạnh Đan Lệ trong lòng Hàn Từ Nghị không có bất kỳ vị trí nào.

Dĩ nhiên, những kết luận này chỉ dành cho người đàn ông không để tâm. Mà Hàn Từ Nghị thuộc loại đàn ông này.

Hường Tinh không để ý Hàn Từ Nghị tránh né, mà chỉ thấy Mạnh Đan Lệ thân thiết kéo tay Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị thấy Hường Tinh vẫn không nói chuyện với anh, ngược lại nói chuyện với Mục Giai Âm, thì có chút bức mình.

Mạnh Đan Lệ thấy ánh mắt Hàn Từ Nghị vẫn dán lên người Hường Tinh, thì có chút bất mãn kéo tay Hàn Từ Nghị nói, “Anh Từ Nghị, anh dứt em ăn

đi.”

Không có tay sao? Hàn Từ Nghị liếc mắt nhìn Mạnh Đan Lệ, lại nhìn Hường Tinh một chút, hạ quyết tâm nói, “Được.”

Hường Tinh hưng hăng cầm nĩa cắm vào miếng thịt trước mặt.

Hàn Từ Nghị tới, mọi người xào bài lần nữa, chơi trò chơi, thật đáng tiếc, cửa này thua, mà Hàn Từ Nghị chính là người thắng.

Mục Giai Âm nhìn mắt đào hoa của Hàn Từ Nghị nhếch lên, chột cảm giác nếu cô chọn đại mạo hiểm nhất định sẽ bị Hàn Từ Nghị chinh không còn mặt mũi.

“Lời thật lòng.” Về mặt Mục Giai Âm xem nhẹ cái chết nói.

Bộ dạng Hàn Từ Nghị như biết cô sẽ chọn như vậy nói, “Người cô thích nhất là ai?”

Lời vừa nói ra, Hàn Từ Nghị đã cảm thấy rất không thích hợp.

...Chỉ đơn giản như vậy? Mục Giai Âm nhanh chóng trả lời, “Quyền Thiệu Viêm.”

“Tôi hỏi nhầm rồi,” Hàn Từ Nghị lớn tiếng nói, “Không tính, làm lại, tôi muốn hỏi cô trước Quyền Thiệu Viêm người cô thích là ai?”

“Cho nên, anh muốn đổi ý sao?” Mục Giai Âm lạnh lùng nhìn Hàn Từ Nghị.

Người xung quanh cũng ồn ào theo.

Hàn Từ Nghị biết không thể cứu vãn, lập tức nghiêm mặt nhìn Mục Giai Âm nói, “Lần sau đừng rơi vào tay tôi.”

“Rơi vào tay cậu thì sao?” Giọng nói rất lạnh, rất cường thế.

Đừng hiểu lầm, đây là Quyền Thiệu Viêm nói.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm khoan thai tới trễ, lại ngạc nhiên nhìn Hạ Lăng Tuyết một chút, Hạ Lăng Tuyết giả hoạt trưng mắt nhìn về phía Mục Giai Âm.

“Lão đại, tôi sai rồi.” Lão đại là người ghét nhất phải tham gia các bữa tiệc! Tại sao hôm nay lại đến chứ? Trái tim Hàn Từ Nghị có một vụn con ngựa gào thét chạy qua.

Ngay cả nhìn Quyền Thiệu Viêm cũng không thêm nhìn Quyền Thiệu Viêm, đã kéo Mục Giai Âm tới khu nghỉ ngơi bên cạnh.

Mục Giai Âm vừa đi, Hường Tinh cũng không ngồi xuống nữa, một mình đi tới chỗ khác.

Trong lòng Đồng Lê Triệu ngửa ngáy, anh rất tò mò trước kia Hàn Từ Nghị và Hường Tinh đã xảy ra chuyện gì. Đáng tiếc hôm nay Hàn Từ Nghị quyết tâm không để ý đến anh, anh lại không có cơ hội nói chuyện với Mục Giai Âm và Hường Tinh.

Lúc này thấy Hường Tinh bị bỏ rơi, ngay cả bạn gái bên cạnh Đồng Lê Triệu cũng không thêm quan, trực tiếp đi tới bên cạnh Hường Tinh.

Hàn Từ Nghị ghét bỏ nhìn bộ dạng gấp gáp của Đồng Lê Triệu, trong đầu lại hơi căng thẳng, chẳng lẽ Đồng Lê Triệu thật sự tranh giành Hường Tinh với anh?

Hàn Từ Nghị đã quên một chuyện, lúc nào thì Hường Tinh là của anh rồi hả?

Quyền Thiệu Viêm kéo Mục Giai Âm tới nơi vắng người.

Mục Giai Âm nghĩ tới lời nói không chút nghĩ ngợi của mình vừa rồi, cuối cùng cảm thấy mặt đỏ bừng, nhìn Quyền Thiệu Viêm, cô nói, “Sao anh lại đến đây?”

Biết Quyền Thiệu Viêm không thích những thứ này, nên cô cũng không gọi Quyền Thiệu Viêm tới đây.

“Tôi thăm em.” Quyền Thiệu Viêm thân nhiên trả lời, ôm Mục Giai Âm ngồi trên đùi anh nói, “Giai Âm, hãy nói một chút, người em thích nhất là ai?”

Tại sao Quyền Thiệu Viêm lại tới đúng lúc như thế?

Gương mặt Mục Giai Âm đỏ ửng, nhất định không chịu nói.

Quyền Thiệu Viêm ít khi tham dự tiệc tùng, nhưng từ trước đến nay luôn là tiêu điểm.

Thấy Quyền Thiệu Viêm, tầm mắt của mọi người rời đi một cách tự nhiên.

Mặc dù hai người ngồi rất xa, nhưng vì diện tích sơn trang này khá lớn, lại vắng vẻ. Vì vậy, những ai có thị lực tốt đều thấy được bộ dạng thân mật của Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm.

Hàn Từ Nghị có chút khó hiểu, không phải lần đầu tiên anh thấy Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm thân mật như thế. Chẳng qua anh đang nghi ngờ, tại sao Quyền Thiệu Viêm lại thay đổi nhiều như vậy?

Trước kia Hàn Từ Nghị luôn cho rằng, cho dù Quyền Thiệu Viêm kết hôn, thì anh vẫn giữ gương mặt băng sơn, sẽ không có biểu cảm giả dối nào đối với vợ.

Nhìn không bao lâu, tầm mắt Hàn Từ Nghị đã chuyển sang lên người Hường Tinh.

Hường Tinh có chút hâm mộ nhìn Mục Giai Âm, ban đầu lúc nghe nói Mục Giai Âm sẽ gả cho Quyền Thiệu Viêm, cô còn lo lắng rất lâu, nhưng mà bây giờ lòng cô lại có thể hoàn toàn buông xuống.

“Hường Tinh,” Đôi mắt bát quái của Đồng Lê Triệu nhìn Hường Tinh nói, “Thật sự cô ở cùng một chỗ với Hàn Từ Nghị?”

Biểu hiện mơ hồ hôm nay của Hàn Từ Nghị, mặc dù ôm Mạnh Đan Lệ kia, nhưng tầm mắt vẫn luôn ở trên người Hường Tinh. Trái tim Đồng Lê Triệu có trăm móng vuốt gãi ngứa, nghĩ mãi không ra.

“Không có.” Hường Tinh có chút buồn bã, bên kia Hàn Từ Nghị đang ôm Mạnh Đan Lệ không biết là đang nói cái gì.

Mà cô lẻ loi ngồi ở chỗ này.

Hường Tinh vừa nghĩ, sắc mặt cũng có chút buồn bã.

Đồng Lê Triệu nhìn về phía bên kia trong nháy mắt tâm tình xuống thấp, không quan tâm tới anh, thì có chút nóng nảy. Anh còn chưa có hỏi xong đâu. Đồng Lê Triệu thân thiết ngồi xuống bên cạnh Hường Tinh, cầm ly sâm banh đưa cho Hường Tinh, khoác một tay lên phía sau lưng ghế Hường Tinh dựa nói, “Trưa hôm nay cô và Hàn Từ Nghị đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh đây nghe một chút.”

Đồng Lê Triệu bảo cô nói thì nói à?

Hường Tinh liếc Đồng Lê Triệu một cái, nhận lấy ly sâm banh trong tay Đồng Lê Triệu, hưng hăng uống một hớp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Tiệc Sinh Nhật, Hắt Rượu (2)

Hàn Từ Nghị cảm thấy trong ngực có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Từ góc độ của anh nhìn sang, tay Đồng Lê Triệu đang khoác trên vai Hường Tinh, Hường Tinh lại cúi đầu, không biết là do xấu hổ hay là do nguyên nhân kia của anh, Hường Tinh còn rất quyền rũ nhìn Đồng Lê Triệu, trên tay còn cầm ly sâm banh mà Đồng Lê Triệu đưa.

Trong lòng Hàn Từ Nghị đầy khó chịu, trước kia Hường Tinh vẫn luôn thích anh, gần đây là thế nào? Tại sao lại thân thiết với Đồng Lê Triệu như vậy? Đồng Lê Triệu và Hường Tinh vẫn luôn nhìn không vừa mắt đối phương, hận như kẻ thù tám kiếp.

Lập tức Hàn Từ Nghị nhớ tới trước kia Hường Tinh tỏ tình với Đồng Lê Triệu, càng nghĩ càng cảm thấy giữa Hường Tinh và Đồng Lê Triệu có cái gì đó không bình thường.

Có chết Hường Tinh cũng không để ý tới Đồng Lê Triệu, nhưng Đồng Lê Triệu lại sử dụng toàn bộ thủ đoạn treu đùa Hường Tinh, nhưng đành chịu Hường Tinh chỉ biết uống rượu, không nói lời nào.

Ở trong mắt Hàn Từ Nghị lại biến thành, Đồng Lê Triệu phong lưu đang cười đùa với cô gái nhỏ con nhà lành Hường Tinh. Mà Hường Tinh lại không có chút thái độ phản kháng, khiến Hàn Từ Nghị càng thêm khó chịu. Tại sao Hường Tinh không có giới hạn như vậy? Trước kia còn nói thích anh, thích anh mà lại cùng người đàn ông khác trò chuyện vui vẻ như vậy?

Đồng Lê Triệu nói nửa ngày, nói đến miệng khô lưỡi khô nhưng Hường Tinh lại ngăn người không để ý tới anh. Cảm thấy không thú vị, Đồng Lê Triệu hừ một tiếng, không cam tâm đi quyền rũ những mỹ nữ khác.

Thấy Đồng Lê Triệu rời đi, cuối cùng tâm tình Hàn Từ Nghị cũng khá lên một chút.

Mà Hàn Từ Nghị cũng không chú ý tới, bạn gái anh, Mạnh Đan Lệ cũng yên lặng rời đi.

Mạnh Đan Lệ rất tức giận, mấy lần cô nói chuyện với Hàn Từ Nghị, Hàn Từ Nghị đều không để ý tới cô. Hơn nữa, tầm mắt của anh luôn nhìn chăm chăm Hường Tinh. Rất vất vả cô mới có cơ hội có thể tiếp cận Hàn Từ Nghị, nhưng lại uống công vô ích, nhất định là vì nụ hôn buổi trưa đó, vậy nhất định là âm mưu của Hường Tinh.

Rõ ràng Hàn Từ Nghị ghét Hường Tinh như vậy, sẽ không có chuyện đi hôn Hường Tinh?

Ngày thường Hường Tinh hay giả bộ cầu thả, nhưng thực ra bên trong tâm cơ rất sâu, hôm nay nhất định cô phải cho Hường Tinh khó chịu, để cho Hường Tinh biết quyền rũ người đàn ông của cô sẽ có hậu quả gì.

Hường Tinh uống hết rượu trong ly, đang định đi lấy thêm một ly nữa.

Nhưng đột nhiên ly rượu trước mặt cô lại bị người khác lấy mất. Hường Tinh không nghĩ ngờ gì, định cầm ly rượu bên cạnh.

Nhưng mà, tay Hường Tinh vẫn chưa chìa ra, trên tay lại bị nhét một ly rượu trống rỗng.

Ngực Mạnh Đan Lệ ướt một mảng lớn, quần áo ướt nhem nhẹp dính trên người, lập tức khiến ngực Mạnh Đan Lệ phập phồng khó chịu, lộ vẻ chán chẫn, “Cô làm gì đấy? Cho dù ghen tỵ tôi với anh Từ Nghị, cô cũng không nên hắt rượu lên người tôi.”

“Ai hắt cô?” Hường Tinh không giải thích được nhìn ly rượu không trong tay nói, “Tự hắt mình, cô có bệnh à?”

“Không phải cô hắt thì còn có thể là ai? Các cô ấy đều nhìn thấy!” Mạnh Đan Lệ nói xong thì chỉ chỉ những người xung quanh.

Những cô gái xung quanh kia đều rói rít gật đầu.

Thật ra thì các cô cũng không chắc chắn, nơi này hơi tối, nhưng mà trước ngực Mạnh Đan Lệ ướt nhẹp, trong tay Hường Tinh lại cầm ly rượu không. Chứng cứ rành rành các cô đều có quan hệ tốt với Mạnh Đan Lệ, tất nhiên sẽ nói giúp Mạnh Đan Lệ.

“Tôi nói cô giành bạn trai của chị Đan Lệ, còn hắt rượu lên người chị Đan Lệ, đúng là rất quá đáng.”

“Nhưng mà, cũng không đủ tư cách làm người phụ nữ đội bóng rổ?”

...Đội bóng rổ gì chứ? Như thế nào mới đủ tư cách làm người phụ nữ đội bóng rổ?

“Ai nói Hàn Từ Nghị có bạn gái?” Hường Tinh nói, “Hơn nữa, cũng không phải tôi hắt rượu lên người cô ta, các cô có tận mắt chứng kiến không? Đã nói lung tung như vậy?”

“Cô còn không chịu thừa nhận cô làm kẻ thứ ba?”

“Còn hắt rượu lên người khác, đúng là người đàn bà chanh chua. Thảo nào đã nhiều năm như vậy vẫn không theo đuổi được anh Từ Nghị, anh Từ Nghị cũng không thích cô.”

Hàn Từ Nghị thấy Hường Tinh bị vây trong đám người, lúc đầu cũng không quá để ý. Nhân duyên Hường Tinh luôn tốt, bạn bè nhiều, trong bữa tiệc xung quanh Hường Tinh thường có một đồng người.

Nhưng mà giọng nói đám người kia càng lúc càng lớn, hơn nữa còn mơ hồ có tiếng cãi nhau truyền đến, Hàn Từ Nghị có chút nghi ngờ đi tới chỗ Hường Tinh.

Vừa mới đi tới bên cạnh đám người kia, đuôi mắt Hàn Từ Nghị thấy Hường Tinh trực tiếp cầm một ly rượu đổ từ trên đầu Mạnh Đan Lệ xuống.

“Tôi muốn hắt rượu lên người cô, nhất định tôi hắt rượu lên mặt cô đầu tiên,” Hường Tinh tức giận nói, “Ngược lại tôi muốn nhìn một chút, cô không trang điểm có thể xấu xí đến mức nào!”

Mục Giai Âm nói, gương mặt xinh đẹp của Mạnh Đan Lệ đều do trang điểm mà ra. Hơn nữa, cho dù Mạnh Đan Lệ đổi kiểu tóc, cũng không thể nói là mỹ nữ.

Một câu nói này đã chọt trúng nỗi đau của Mạnh Đan Lệ.

Lúc đầu Mạnh Đan Lệ định tức giận, nhưng nhìn thấy Hàn Từ Nghị đi tới, trong lòng mừng thầm, không hề giống như người vừa mới gây sự lúc trước.

Hường Tinh hắt hết một ly rượu, vẫn cảm thấy khó chịu, đang định hắt thêm một ly rượu lên người Mạnh Đan Lệ, nhưng tay bị tay Hàn Từ Nghị bắt được.

“Hường Tinh, cô làm gì đó?” Giọng Hàn Từ Nghị mang theo chút tức giận, Hường Tinh làm mất mặt Mạnh Đan Lệ, là không nể mặt anh sao?

“Em bị hắt hai ly rượu,” Mạnh Đan Lệ tủi thân nói, thân thể còn hơi run lên, hình như không chịu nổi gió lạnh ban đêm.

Hường Tinh chỉ cảm thấy Mạnh Đan Lệ làm đề cho cô khó chịu.

Bây giờ cô thật sự rất muốn đập Mạnh Đan Lệ một cước, nhìn gương mặt tức giận của Hường Tinh, kéo tay mình khỏi tay Hàn Tử Nghị nói, “Giọng điệu của anh là có ý gì? Anh cái gì cũng không biết, đã cho là lỗi của tôi?”

“Cô hất rượu Mạnh Đan Lệ mà còn nói lý?” Hàn Tử Nghị nhìn bộ dạng đáng thương của Mạnh Đan Lệ không cần suy nghĩ nói.

Ai có thể bắt nạt Hường Tinh chứ, bộ dạng đánh nhau của Hường Tinh, anh cũng sợ. Nhưng Mạnh Đan Lệ lại là một cô gái tay trái gà không chặt.

Hường Tinh cắn chặt môi, hôm nay nhiều người như vậy, Hàn Tử Nghị chẳng kiêng nể gì cứ thiên vị như vậy. Trong nháy mắt, Hường Tinh cảm thấy tim mình như là bị ngấm trong nước lạnh.

Hạ Lăng Tuyết trốn ở dưới cái bàn bên cạnh, trên tay cầm máy ảnh, bấu môi nhìn Hàn Tử Nghị. Đàn ông cận bã, trước kia chính anh ta còn quá nhẹ.

Chị họ Hường Tinh là một cô gái tốt như vậy, bị Hàn Tử Nghị làm hại đáng thương nhiều như vậy?

Tiếng phụ nữ nghị luận xung quanh Hường Tinh bắt đầu lớn dần.

Chủ yếu đều nói Hường Tinh ngông cuồng ngang ngược linh tinh, Hàn Tử Nghị thấy ánh mắt Hường Tinh có vài phần đắc ý, xấu tốt lẫn lộn, xem đi, anh nói đúng, anh không đồ oan cho Hường Tinh một chút nào.

Nhìn một chút Hạ Lăng Tuyết đã cảm thấy khó chịu, lúc đầu cô muốn lao ra, nhưng suy nghĩ một chút, nháy mắt nhìn sang nam sinh đáng dấp rất đẹp trai đứng bên cạnh.

Nam sinh kia cũng nhìn thấy tất cả, giờ phút này anh cũng vô cùng vui lòng làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Nam sinh kia cũng không nói nhiều, chỉ đứng bên cạnh Hường Tinh, nhỏ giọng nói, “Tôi biết cô vô tội.”

Hường Tinh gật đầu một cái, nam sinh này cô biết, hình như là cháu trai nhà nào đó rất được cưng chiều, nhưng mà vẫn luôn học ở nước ngoài, cô chỉ biết một chút thôi.

Nam sinh kia cũng không nói chuyện nhiều, đã kéo tay Hường Tinh đi ra ngoài.

Nghe vậy, Mạnh Đan Lệ hoảng loạn một giây, nhưng nhìn thấy xung quanh còn nhiều “Người làm chứng” như vậy, Mạnh Đan Lệ vẫn giả vờ kéo tay Hàn Tử Nghị lắc lắc nói, “Em không có.”

Hàn Tử Nghị thấy Hường Tinh rời đi với nam sinh kia, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Hàn Tử Nghị đưa tay, chặn đường Hường Tinh.

“Anh làm gì đó?” Giọng Hường Tinh vô cùng không tốt, Hàn Tử Nghị kia không phân biệt tốt xấu trách móc cô thật sự đã tổn thương trái tim cô.

Giọng nói khó chịu của Hường Tinh khiến sắc mặt Hàn Tử Nghị càng đen hơn, anh không ngăn cản Hường Tinh, Hường Tinh vẫn muốn đi theo những người đàn ông khác? Thì ra những lúc không có anh, Hường Tinh đã quyến rũ nhiều đàn ông như vậy? Vậy mà còn nói thích anh, Hường Tinh là tên lường gạt!

“Cô phải nói xin lỗi.” Giọng Hàn Tử Nghị kiên quyết.

Trên mặt Mạnh Đan Lệ bên cạnh không giấu được vui vẻ. Hường Tinh còn muốn đấu với cô, hôn môi với Hàn Tử Nghị thì có bản lĩnh gì chứ? Cô chỉ dùng một kẻ nhỏ, Hường Tinh đã trúng kế.

“Tôi không có lỗi tại sao lại muốn tôi nói xin lỗi chứ? Mạnh Đan Lệ vu oan tôi, tôi còn chưa bảo cô ta xin lỗi đấy.” Hường Tinh khó tin liếc mắt nhìn Hàn Tử Nghị, thấy trên mặt Hàn Tử Nghị đầy tức giận, ầm ứ trong lòng nổi lên, cả người khó chịu đứng lên.

Hường Tinh trực tiếp đưa tay đẩy Hàn Tử Nghị ra, cũng không nhìn nam sinh bên cạnh, một mình chạy ra khỏi sơn trang.

Tốc độ Hường Tinh chạy rất nhanh, cô lại cố tình muốn chạy, mọi người chỉ cảm thấy trước mặt có một cơn gió lướt qua... Sau đó, không nhìn thấy Hường Tinh nữa.

Nam sinh kia nhìn bàn tay trống rỗng, nhìn vẻ mặt ảo não của Hàn Tử Nghị một chút rồi nhìn chăm chăm phía cổng chính, mới nói, “Tôi nói, chẳng phải anh rất thích Hường Tinh sao? Vậy tại sao anh lại muốn làm tổn thương cô ấy chứ?”

Đừng nói chuyện này không phải do Hường Tinh làm, cho dù là Hường Tinh làm, thân là người đàn ông của Hường Tinh, bảo vệ Hường Tinh thì làm sao chứ?

“Ai thích cô ấy?” Hàn Tử Nghị nhìn về phía nam sinh kia, rốt cuộc đã nhớ nam sinh kia là ai nói, “Không ở châu Úc đợi, về nước làm cái gì hả?”

... Ai quy định người đi du học không được phép về nhà chứ.

Lúc này Hạ Lăng Tuyết mới cầm máy ảnh chạy ra, quăng máy ảnh vào trong tay Hàn Tử Nghị, Hạ Lăng Tuyết mới nói, “Hừ, đàn ông thôi!”

Nói xong, hai tay Hạ Lăng Tuyết cầm hai ly sâm banh bên cạnh, một trái một phải, hất lên người Mạnh Đan Lệ, “Cô thích bị hất rượu như vậy, hôm nay tôi hất giúp cô!”

“Cô muốn chết sao?” Cô đã đủ chật vật rồi, bị Hường Tinh tạt một ly như vậy, may là mỹ phẩm trên mặt cô không thấm nước, nhưng cũng có dấu hiệu trôi phấn trang điểm, bây giờ lại bị Hạ Lăng Tuyết tạt hai ly lên mặt, Mạnh Đan Lệ cảm thấy hôm nay cô đã mất hết mặt mũi rồi.

“Xảy ra chuyện gì?” Mục Giai Âm tiến lên kéo Hạ Lăng Tuyết ôm vào trong lòng, mới cau mày nhìn Mạnh Đan Lệ nói, “Nếu ba cô biết cô nói chuyện với con gái được nhà họ Hạ yêu thương nhất như vậy, e rằng sau này cô sẽ không được sống thoải mái.”

Mặt Mạnh Đan Lệ tối sầm.

Cô chỉ là con gái do tình nhân của ba sinh ra, thật ra trong vòng lẩn quẩn này vẫn chưa chấp nhận thân phận của cô. Dù sao nhà giàu có nhiều chuyện xấu, đối với con gái của tình nhân, phần lớn mọi người đều có thái độ tôn trọng mà không thể gần gũi.

“Cô cũng chỉ là nhị tiểu thư nhà họ Mục không được ai yêu thôi, có tư cách gì nói tôi chứ?” Mạnh Đan Lệ thấy trong nháy mắt sắc mặt mấy người xung quanh thay đổi, không cam lòng phản bác.

Quyền Thiệu Viêm lẳng lẳng đứng sau lưng Mục Giai Âm, liếc nhìn Mạnh Đan Lệ nói, “Trở về nói cho ba cô một tiếng, để cho ông ấy tự mình đến nói xin lỗi với vợ tôi.”

Không dạy dỗ con gái cũng là một lỗi.

Mạnh Đan Lệ ghen lời.

Cô vào giới thượng lưu không lâu, vẫn chưa biết sự lợi hại của Quyền Thiệu Viêm.

Khí thế trên người Quyền Thiệu Viêm khiến Mạnh Đan Lệ hơi rụt người lại, nhưng Quyền Thiệu Viêm kia gọi bệ trên bằng lời nói kiêu ngạo tự đại như vậy khiến trên mặt Mạnh Đan Lệ không khỏi nở một nụ cười lạnh, “Để ba tôi nói xin lỗi cô ta, anh nằm mơ đi, tôi cũng không nói xin lỗi.”

Nhưng mà cô nghe nói, đến bây giờ Quyền Thiệu Viêm vẫn chưa về nhà họ Quyền, vẫn cùng vợ ở bên ngoài, ngay cả nhà mình cũng không về được thì làm con trai có ích gì?

Mạnh Đan Lệ còn muốn nói tiếp, lại bị người bạn bên cạnh sợ liên lụy tới mình nên lập tức chặn miệng lại.

Lần này Mạnh Đan Lệ lại gây phiền phức cho bọn họ. Những người bạn kia đều nhìn chăm chăm Mạnh Đan Lệ, hận không thể trừng trừng một lỗ trên người Mạnh Đan Lệ.

Trên trán Hàn Tử Nghị cũng chảy xuống vài giọt mồ hôi, vừa rồi anh lớn tiếng rống Mục Giai Âm như vậy, đã bị ánh mắt lão đại cảnh cáo, bây giờ Mạnh Đan Lệ lại còn công khai khiêu khích lão đại và chị dâu như vậy. Anh đoán chừng mấy tuần sau anh còn có thể sống tốt hay không.

Quan trọng nhất là... Hình như Hường Tinh rất tức giận, hơn nữa, tức giận thế, vẫn không giống như trước kia Hường Tinh giận.

Chắc không có gì khác biệt đâu, Hàn Tử Nghị suy nghĩ, nhiều lúc Hường Tinh giận chỉ mấy phút thì sẽ lập tức quên đi những chuyện không vui.

Cuối cùng cũng yên tĩnh một chút, Mục Giai Âm nhìn xung quanh bốn phía, thấy kỳ lạ nói, “Hường Tinh đâu?”

“Về nhà rồi.” Hàn Tử Nghị nói.

Về nhà? Nếu Hường Tinh về nhà thì không thể nào không nói với cô một tiếng được.

“Không phải vậy,” Hạ Lăng Tuyết đưa tay ngắt bấm mu bàn tay Hàn Tử Nghị, hàm hồ nói, “Tại do anh Tử Nghị làm chị Hường Tinh tức giận, nên chị Hường Tinh mới chạy đi.”

Mục Giai Âm khó hiểu nhìn Hạ Lăng Tuyết.

Theo kế hoạch của họ, không phải để nam sinh du học ở Úc mới về theo đuổi Hường Tinh, để Hàn Tử Nghị ghen sao?

Lúc này Hạ Lăng Tuyết kể lại chuyện của Hường Tinh.

Ban đầu, cô muốn tiến hành theo kế hoạch. Nhưng sau đó lại thấy Mạnh Đan Lệ tự hất rượu lên người cô ta, Hạ Lăng Tuyết nhanh trí, cầm máy ảnh chụp lại cảnh đó.

Hạ Lăng Tuyết vốn tưởng rằng cho dù Hàn Tử Nghị không thích Hường Tinh, nhưng đã làm bạn nhiều năm như vậy, chắc Hàn Tử Nghị sẽ giúp Hường Tinh, đến lúc đó Hường Tinh cảm động, nhất định tình cảm giữa hai người sẽ có tiến triển.

Ai mà ngờ Hàn Tử Nghị vừa tới lại chất vấn trách móc Hường Tinh chứ, ngược lại làm Hường Tinh tức giận bỏ đi.

Mục Giai Âm vội vàng gọi điện cho Hường Tinh, địa điểm Hạ Lăng Tuyết tổ chức sinh nhật có chút vắng vẻ, bây giờ lại buổi tối, nói chung một cô gái như Hường Tinh đi ra ngoài một mình không được an toàn.

Hường Tinh nhận điện thoại rất nhanh, nói là tài xế nhà cô đã chờ cô về. Mục Giai Âm lại nói chuyện với tài xế, sau khi xác định Hường Tinh thật sự về nhà, mới cúp điện thoại.

Mà Hàn Tử Nghị đã xem xong video Hạ Lăng Tuyết quay, mặc dù có chút không rõ, nhưng cũng đủ để Hàn Tử Nghị thấy tất cả mọi chuyện xảy ra từ đầu tới cuối.

Thật sự anh đã trách lầm Hường Tinh.

Thật ra thì, anh chỉ tức giận Hường Tinh nói chuyện với Đồng Lê Triệu, cho nên mới có ý mượn chuyện này để trách Hường Tinh mà thôi, cũng không phải thật sự giận Hường Tinh, cô ấy thật sự không phải là loại người tùy tiện hắt hủi người khác... Hàn Tử Nghị có chút hối hận, nhưng nghe Mục Giai Âm nói Hường Tinh đã về nhà, Hàn Tử Nghị lại rất yên tâm.

Từ trước đến nay nha đầu Hường Tinh kia không ghi hận, đoán chừng sáng sớm ngày mai sẽ không còn tức giận nữa.

Mục Giai Âm đoán được mặt Hàn Tử Nghị như trút được gánh nặng nhưng sau lưng lại có tâm tư gì?

Lần này Hường Tinh sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

Cô thấy chưa chắc, trước kia Hường Tinh không tức giận, bởi vì những chuyện đó không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô ấy, nhưng rõ ràng chuyện xảy ra ngày hôm nay khiến Hường Tinh rất mâu thuẫn. Trước mặt mọi người bị người mình thích vì người khác mà bị vu oan cảm giác nhất định rất không tốt.

Huống chi, người này buổi trưa mới thân mật hôn môi với cô.

Trong lòng Hàn Tử Nghị cũng có chút nặng nề, thấy sắc mặt Mục Giai Âm không tốt. Hàn Tử Nghị nói thầm một tiếng, lách người rời đi.

Từ trước đến nay quan hệ giữa Mục Giai Âm với Hường Tinh rất tốt, Hàn Tử Nghị cũng nghi ngờ nếu không có Quyền Thiệu Viêm, có phải Mục Giai Âm sẽ trực tiếp kết hôn với Hường Tinh hay không? Bây giờ mà còn ở nơi này nữa, nhất định sẽ bị Mục Giai Âm kẹp thương mang gậy đánh thương tích đầy mình.

Lúc này không tránh đi, đầu phải là hành động của đại trượng phu.

Một lần nữa Hạ Lăng Tuyết ném ánh mắt xem thường dành cho Hàn Tử Nghị.

Vẫn là Quyền thiếu tốt, Hạ Lăng Tuyết lại nhìn Quyền Thiệu Viêm ánh mắt lại biến thành những ngôi sao lấp lánh.

“Chị Giai Âm, chị để anh Thiệu Viêm ký tên cho em đi.” Hạ Lăng Tuyết nịnh bợ Mục Giai Âm nói.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bên cạnh, Quyền Thiệu Viêm đứng ở đây, Hạ Lăng Tuyết sợ Quyền Thiệu Viêm như vậy sao? Ngay cả nói cũng không dám nói.

Mục Giai Âm cười liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, ý tứ trong mắt rất rõ ràng, cô nghiêm mặt, dọa được Hạ Lăng Tuyết.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm, ý tứ trong mắt cũng rất rõ ràng, đối với việc ký tên anh không có hứng thú.

Mục Giai Âm quay đầu nhìn Hạ Lăng Tuyết một chút, sờ đầu Hạ Lăng Tuyết nói, “Hôm khác mang tới cho em”

Hạ Lăng Tuyết lộ ra ánh mắt đã biết rõ, vội vàng lách người chạy đi.

Khí thể Quyền Thiệu Viêm quá mạnh mẽ, biện pháp khúc gỗ.

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu nhìn Mục Giai Âm nói, “Hôm nào?”

Mục Giai Âm mặt không đổi sắc nói, “Chỉ ký tên thôi mà.”

Quyền Thiệu Viêm không nói lời nào, cũng không phải là minh tinh, ký tên gì chứ?

Gió đêm có chút lạnh, bây giờ thân thể Mục Giai Âm chịu không nổi lạnh cứng, Quyền Thiệu Viêm trực tiếp dẫn Mục Giai Âm nói là đi trước.

Lúc lên xe, Quyền Thiệu Viêm thấy vết thương trên cổ tay Mục Giai Âm.

“Người nào làm?” Khí thể toàn thân Quyền Thiệu Viêm có chút đông cứng. Vết cắn kia rất sâu, vết sẹo còn có dấu hiệu đóng vảy. Nhưng vừa nhìn là mới bị thương, hơn nữa, rất giống bị người cắn thành như vậy.

Còn là một người phụ nữ, ánh mắt Quyền Thiệu Viêm rụt một cái, bên cạnh Mục Giai Âm còn có ai dám đối xử với cô như vậy. Chẳng lẽ là.....

Giấu cả đêm, làm sao mà vẫn bị lộ?

Mục Giai Âm thấy không giấu được, vội vàng nói, “Là lúc em chơi với Hường Tình, không cẩn thận nên mới bị.”

Quả nhiên có hai hàng.

Mục Giai Âm ngượng ngùng cười cười nói, “Hôm nay Hường Tình đau lòng, cô ấy cũng không phải cố ý. Cô ấy chỉ đùa với em thôi, không ngờ lại cắn mạnh như vậy.”

Mục Giai Âm vừa nói xong, sắc mặt Quyền Thiệu Viêm cũng hơi bớt giận.

Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm vẫn còn mặt lạnh.

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút, hôm nay cô không trêu chọc quyền Thiệu Viêm mà.

“Anh sao vậy? Trông sắc mặt không được tốt lắm, trong quân đội gặp phải khó khăn sao?” Mục Giai Âm nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do đó.

Quyền Thiệu Viêm liếc nhìn Mục Giai Âm nói, “Không có.”

Cho dù trong quân đội anh gặp khó khăn, cũng sẽ không trút tức giận lên người Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm khổ cực suy nghĩ, “Vậy thì có chuyện gì? Anh không hài lòng em để Đồng Lê Triệu giết Thiệu Như Giai?”

Mục Giai Âm giải thích, “Tuyệt đối không là em tự thêm phiền phức cho Đồng Lê Triệu, Thiệu Như Giai vẫn không an phận, hơn nữa, cô ta còn có ý định tới công ty Đồng Lê Triệu đòi nơi công tác, nếu như cô ta đi rồi, chắc chắn công ty Đồng Lê Triệu. ....”

Được rồi, quả thực cô có ý định mượn việc công trả thù riêng.

Nhưng mà! Nhưng khi Thiệu Như Giai đổ lên đầu bọn cô, nếu Thiệu Như Giai vẫn làm việc không có đầu óc, thì cô cũng không cần nhẫn nại nữa.

“Không phải chuyện này.” Quyền Thiệu Viêm quay đầu nhìn Mục Giai Âm.

Chỉ giết một mình tinh nhỏ bé thôi mà, huống hồ Thiệu Như Giai kia còn chọc Mục Giai Âm, vốn đáng chết. Hôm nay chỉ giết, Mục Giai Âm đã rất nhân từ rồi. Mục Giai Âm cảm thấy anh sẽ vì loại chuyện nhỏ này mà giận cô sao.

Không phải vì Thiệu Như Giai? Mục Giai Âm chống cằm, suy nghĩ một chút.

Mục Giai Âm lại nhìn về mặt lạnh lùng của Quyền Thiệu Viêm, đột nhiên mỉm cười một tiếng, hôn vài cái lên mặt Quyền Thiệu Viêm nói, “Tại sao đột nhiên lại muốn em hôn anh?”

Hơn nữa, lại không chịu nói ra.

Loại chuyện như vậy, làm sao cô có thể tự hiểu được chứ?

“Sai chỗ rồi.” Cuối cùng Quyền Thiệu Viêm cũng qua loa hài lòng gật đầu một cái, chỉ chỉ môi mình nói, “Chỗ này.”

“Không được, nơi này là đầu giao lộ có nhiều camera, ngộ nhỡ bị camera chụp được thì phải làm sao?” Mục Giai Âm không đồng ý. Cô mới không cần chủ động đấy.

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ một chút, ngộ nhỡ camera chụp được thời điểm Mục Giai Âm xinh đẹp như vậy thì phải làm sao?

Khi tới đèn đỏ, Quyền Thiệu Viêm tiến lại gần.

Buổi tối trên đường ít người, thời gian nộ hôn này của Quyền Thiệu Viêm cũng đủ dài, ít nhất, Mục Giai Âm đã thấy đèn đỏ sáng ba lần. Phía sau sao..... Mục Giai Âm không có thời gian để tính.

Quyền Thiệu Viêm thấy cô không tập trung, lại càng bá đạo hơn.

Môi lưỡi bị hôn cũng có chút đau, lại có chút tê dại, có chút nhột.

Mục Giai Âm ôm Quyền Thiệu Viêm, nhắm mắt thật chặt, trong đầu cảm thụ bầu trời đầy sao.

Cuối cùng nộ hôn này bị chuông điện thoại cắt ngang.

Quyền Thiệu Viêm nhú mày không vui, nhưng Mục Giai Âm lại cảm thấy có chút may mắn, nếu trễ hơn một chút nữa, cô thật sự hơi sợ có thể vì thiếu đường khí mà chết không.

Sau khi Quyền Thiệu Viêm nhận điện thoại, chân mày từ từ vặn lên.

Mục Giai Âm tò mò ghé tai sát điện thoại lại nghe được giọng Lưu Duệ đang thấp thòm nói chuyện, nói là tin tức của Mục Giai Thu, mơ hồ Mục Giai Âm còn nghe được tên của chú, tên của ông nội cô

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Bí Mật Của Tả Trí Viễn (1)

Edit: kimphuong172839

"Là chuyện của chị sao?" Chờ Quyền Thiệu Viêm để điện thoại xuống, Mục Giai Âm sa sút hỏi Quyền Thiệu Viêm.

Chị hai. . . . . Tại sao muốn đối với cô như vậy?

Giống như Mục Giai Nhan sao? Ghen tỵ cha mẹ đối xử tốt với cô?

Trong lòng Mục Giai Âm càng khổ sở.

Quyền Thiệu Viêm trầm giọng gật đầu một cái: "Cuộc sống riêng tư của chị ta không có điểm nhor, anh đã cho người điều tra một ít chuyện chính trị của chị ta."

"Thế nào?" Mục Giai Âm cảm thấy nét mặt Quyền Thiệu Viêm có chút lạnh.

"Chị ta là một trong những người tình của Cơ U Tứ, hơn nữa, dưới sự ủng hộ của Cơ U Tứ, chẳng mấy chốc chị ta sẽ trở lại thành phố A." Quyền Thiệu Viêm nheo mắt lại.

Cơ U Tứ? Mục Giai Âm vừa nghĩ tới Cơ U Tứ thì bụng lại vô ý thức co rút, ngày đó bụng đau như dao cắt, bây giờ cô nhớ tới lòng vẫn còn sợ hãi.

Quyền Thiệu Viêm nắm tay trấn an Mục Giai Âm.

Ngày ấy anh ở bệnh viện thấy được bộ dáng tái nhợt của Mục Giai Âm, khi đó Mục Giai Âm giống như lúc nào cũng có thể hòa làm một thể với vách tường màu trắng xung quanh. Gầy yếu đến đáng sợ.

"Nhưng Cơ U Tứ luôn luôn cùng Quyền gia, Mục gia bất hòa mà." Mục Giai Âm cau mày.

Lúc trước, cô còn suy đoán chị hai thích Quyền Thiệu Viêm, hiện tại cô lại có chút mơ hồ, chẳng lẽ chị hai là bởi vì thích Cơ U Tứ cho nên mới muốn đá kích thể lực nhà họ Mục hay sao?

Mắt Mục Giai Âm hơi sáng lên: "Vậy hãy để cho chị hai trở lại đây đi, ở dưới mí mắt của chúng ta, chúng ta có thể giám sát tốt chị hai."

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ một chút mới gật đầu một cái.

"Chỉ là ông nội lại phải đau lòng." Mục Giai Âm có chút phiền muộn.

Vốn dĩ ở trong nhà đưa bé không ngoan nhất phải là cô. Chỉ tiếc gần đây Mục Giai Nhan liên tiếp gặp chuyện không may, hiện tại chị hai lại luôn không vắng lời ông nội, sợ rằng gần đây trong lòng ông nội sẽ càng thêm khó chịu.

"Đáng đời ông ấy." Trên người Quyền Thiệu Viêm có chút tàn ác. Ngày đó anh tận mắt nhìn thấy Mục Giai Âm lê loi, bất lực đứng ở Mục gia, trong lòng Mục Uân Ngạo nên biết rõ, Mục Giai Nhan rốt cuộc là cái hạng người gì.

Nhưng Mục Uân Ngạo lại vì lợi ích của gia tộc mà không chịu trách tội Mục Giai Nhan. Ông ta thật hồ đồ, khó chịu cũng nên là chính bản thân ông ta.

Mục Giai Âm biết Quyền Thiệu Viêm hơi mất hứng cảm với ông nội, liền ngừng nói chuyện với Quyền Thiệu Viêm, không nói chuyện nữa.

Chờ về đến nhà, Mục Giai Âm mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi, còn Quyền Thiệu Viêm lại có chút khó nhẹn.

Mấy tháng trước, bởi vì Mục Giai Âm mang thai, anh không dám đụng vào Mục Giai Âm. Còn bây giờ là vì Mục Giai Âm đang ở cử, anh cũng không dám động vào Mục Giai Âm. Nhưng. . . . . ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm lóe lóe, đã sắp rồi, sắp tới cái ngày mà bác sĩ đã nói.

Sáng ngày hôm sau, Quyền Thiệu Viêm đi làm.

Bạch Tụ Di mang theo Mực Ngọc Trắc đến thăm Mực Giai Âm

Tuy nói Quyền Thiệu Viêm mời bảo mẫu có kinh nghiệm tới làm ba bữa cơm cho Mực Giai Âm, nhưng Bạch Tụ Di có chút không yên lòng tay nghề của người khác, vì vậy, lúc nào có thể nấu cơm mang tới cho Mực Giai Âm, Bạch Tụ Di vẫn sẽ tận lực mang tới.

Chẳng qua là theo sau Bạch Tụ Di và Mực Ngọc Trắc còn đi theo một nhân viên chuyển phát.

"Xin hỏi cô có phải là Mực Giai Âm không? Đây là hàng chuyển phát của cô, xin ký nhận." Nhân viên bưu kiện tham lam nhìn dung nhan của Mực Giai Âm, nhưng bị ánh mắt u ám, lạnh lẽo của Mực Ngọc Trắc nhìn liến cúi đầu thật nhanh.

Quái, chỉ là một đứa bé mà thôi, ở đâu ra khí thế mạnh như vậy?

Mực Giai Âm rất nghi ngờ nhìn cái thùng to dài vượt qua một mét ở trên tay nhân viên chuyển phát, đây là cái gì vậy? Hình như gần đây cô không có mua đồ.

"Sẽ không phải là gửi nhầm rồi chứ?" Bạch Tụ Di nói.

Mực Giai Âm nhìn nhanh tên tuổi viết trên thùng, thật đúng là tên của cô.

"Nếu không thì mở ra xem có đúng hay không, thưa cô?" Nhân viên bưu kiện vẫn không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu, cặp mắt sáng lên vừa nhìn dáng người mỹ lệ của Mực Giai Âm vừa nói.

Anh thật muốn ở chỗ này chờ lâu thêm một đoạn thời gian, người phụ nữ xinh đẹp như vậy, trong ngày thường cũng không thấy nhiều.

Mực Giai Âm suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, mở ra xem liệu có phải là đồ người khác gửi cho cô hay không.

Mới vừa cầm cây kéo, lúc Mực Giai Âm đang muốn mở cái thùng ra, đột nhiên nghĩ đến một chuyện. . . . . Trong thùng này sẽ không phải là. . . . .

"Thôi, tôi cứ ký nhận đi, trong này là đồ tôi đã mua." Mực Giai Âm nói xong liền thật nhanh ký tên của mình.

Mực Giai Âm mới vừa ký xong tên, ánh mắt đen láy của Mực Ngọc Trắc liền nhìn chăm chăm dọa nhân viên chuyển phát nhanh chạy mất dạng.

Thấy tên nhân viên bưu kiện háo sắc đi rồi, Mực Ngọc Trắc mới khôi phục bộ dáng đứa trẻ, có chút hiếu kỳ nhìn cái thùng nói: "Chị Giai Âm, chị mua cái gì vậy?"

Cô mua đồ. . . . . Mực Giai Âm đỏ mặt nói: "Cũng không có gì, chỉ là một chút quần áo mà thôi."

Một lần mua nhiều quần áo như vậy?

Mực Ngọc Trắc thấy kỳ quái, nhưng vẫn giúp đỡ Mực Giai Âm nâng cái thùng vào phòng.

Chờ Mực Giai Âm thật vất vả dụ dỗ Mực Ngọc Trắc ra khỏi gian phòng, Mực Giai Âm mới đỏ mặt mở cái thùng ra.

Cái thùng này không phải là quần áo cô đặt mua hơn một tháng trước sao? Chỉ là tốc độ chuyển phát thật sự là vô cùng chậm, lúc này Mực Giai Âm mới quên chuyện cô đã mua đồng quần áo này.

Quần áo trong này. . . . . Mực Giai Âm dùng tay xóc lên một bộ quần áo chỉ có mấy miếng sợi tổng hợp mỏng manh, dùng ánh mắt khoa học thăm dò, cẩn thận suy tư một chút quần áo này mặc lên người thì. . . . . Mực Giai Âm cảm thấy, có lẽ cô sẽ không mặc những bộ quần áo này.

Cái này so với không mặc còn hấp dẫn hơn. . . . .

Còn có cái này, Mực Giai Âm xóc lên một cái váy toàn bộ đều trong suốt, đã trong suốt còn mặc cái cọng lông!

Rốt cuộc tìm được một bộ quần áo bình thường, Mực Giai Âm mới phát hiện hình dáng bộ quần áo này là về thể giới động vật. Lễ phục con mèo, rất hấp dẫn, rất cường đại. Quan trọng nhất là toàn bộ ba điểm nên che đều bị đào rỗng. . . . .

Còn có bộ quân phục này, xin không cần gọi quân phục nghiêm túc đến buồn nôn như vậy! Toàn bộ ba điểm đều trong suốt là chuyện gì xảy ra?

Mực Giai Âm nhìn tờ hướng dẫn dán vào bộ quân phục này. Nhắc nhở: Bộ quân phục này là bà chủ Khuynh Tinh tặng, chất liệu làm ba điểm trong suốt toàn bộ đều là từ sữa đồ vào mà thành chất dẻo mỏng, tiếp xúc vào lập tức hóa thành hương vị ngọt ngào ngon miệng, tuyệt đối là vật phẩm tốt giúp tăng tiến tình cảm vợ chồng! P/S: Không cần cảm ơn, chúc cuộc sống vợ chồng của quý khách luôn hạnh phúc.

Bởi vì gần đây bận rộn làm trễ nải việc chuyển phát, bà chủ thật xin lỗi. Trong thùng còn tặng thêm đồ dùng cho cuộc sống vợ chồng ngọt ngào, hy vọng có thể trợ giúp việc xây dựng hôn nhân, nếu hải lòng xin cho năm phần khen ngợi nhé! Vô cùng cảm ơn!

Có thể ăn. . . . . Khó trách bộ quân phục này được bao kín toàn bộ.

Mực Giai Âm tưởng tượng cảnh Quyền Thiệu Viêm ăn. . . . . Tiếp tục tưởng tượng nữa, Mực Giai Âm cảm thấy trên mặt như có lửa thiêu đốt, một hồi

khó chịu.

Đặt quần áo trong thùng qua một bên, Mục Giai Âm nhìn thấy đồ dùng ngọt ngào của bà chủ đưa tặng.

Đồ dùng có các loại hình dáng, các loại kích thước, các loại tốc độ nhanh chậm không giống nhau. Hình như cũng không có lớn giống Quyền Thiệu Viêm?

Mục Giai Âm còn chưa kịp đồ mắt, liền nghe được tiếng gõ cửa của Bạch Tụ Di: "Giai Âm, đi đã hâm nóng nồi cháo gà, con mau tới uống lúc còn nóng đi."

Trời ạ! Ngần vịn lần không thể để đi nhìn thấy những thứ đồ này, Mục Giai Âm quỳnh lên, trực tiếp nhét toàn bộ những thứ này vào trong ngăn kéo đầu giường.

"Giai Âm, sao vậy?" Bạch Tụ Di chỉ nghe được một trận âm thanh đinh đinh đang đang bên trong phòng, còn tưởng rằng Mục Giai Âm làm vỡ đồ thủy tinh nào đó.

Quần áo, quần áo, quần áo, nhiều quần áo như vậy thật sự là không giấu được, tủ treo quần áo của Mục Giai Âm cũng sớm đã đầy tràn rồi.

Ngay cả tủ treo quần áo của Quyền Thiệu Viêm cũng bị quần áo của Mục Giai Âm xâm lấn, hình như tủ treo quần áo của Quyền Thiệu Viêm bên kia vẫn còn trống trải một chút! Mục Giai Âm nghĩ tới, liền luống cuống tay chân cầm toàn bộ quần áo đều nhét vào trong tủ treo quần áo của Quyền Thiệu Viêm.

Đợi đến lúc xác định làm không chê vào đâu được, Mục Giai Âm mới đồ mắt đi mở cửa.

"Mặt sao lại hồng như vậy?" Bạch Tụ Di nhìn Mục Giai Âm hỏi: "Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, có đồ vật nào bị vỡ sao?"

"Không có, là con đang thu dọn quần áo, có thể lớn tiếng chút." Mục Giai Âm cản trở tầm mắt của Bạch Tụ Di, thuận thế nửa đẩy nửa ép buộc Bạch Tụ Di ra khỏi phòng, nhân tiện khép cửa phòng lại.

Làm xong tất cả, Mục Giai Âm mới thở phào.

Mục Giai Âm khác thường toàn bộ Bạch Tụ Di đều nhìn ở trong mắt, trong thùng kia rốt cuộc chứa thứ gì, có thể để cho Mục Giai Âm đồ mắt tới tận mang tai?

Bạch Tụ Di là người không có lòng hiếu kỳ, Mục Giai Âm lại không muốn làm cho bà biết đáp án, Bạch Tụ Di tự nhiên cũng không ép buộc, liền theo ý Mục Giai Âm đi tới phòng ăn.

Lúc này, Mục Giai Âm mới thở phào nhẹ nhõm.

Mục Ngọc Trác nhìn gương mặt đỏ bừng của Mục Giai Âm, rất là tò mò hỏi: "Chị, chị làm sao vậy? Sẽ không phải là sốt lên chứ?"

"Không có." Mục Giai Âm lên tiếng phủ nhận: "Chắc là do độ ẩm ở trong phòng quá cao."

"Thì ra là vậy." Mục Ngọc Trác gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu.

Trẻ con dễ gạt, Mục Giai Âm lần nữa ở trong lòng thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại nói: "Ngọc Trác, em cũng ăn đi."

Nói xong, Mục Giai Âm cũng múc cho Mục Ngọc Trác và Bạch Tụ Di một chén canh.

Ăn một lát, chuông cửa reo, Mục Giai Âm vội vàng buông chén đũa xuống đi mở cửa.

Chờ Mục Giai Âm vừa đi, Mục Ngọc Trác mới kỳ quái nhìn mẹ mình hỏi: "Mẹ, chị Giai Âm làm sao vậy? Chị họ mang cái thùng chuyển phát vào phòng, trong đó đến tận cùng là thứ gì vậy?"

"Cái thằng bé này, tại sao lòng hiếu kỳ nặng như vậy?" Bạch Tụ Di liếc Mục Ngọc Trác một cái mới nói: "Tại sao bây giờ con lại không hiểu chuyện như vậy? Chị Giai Âm không muốn nói cho con biết, con còn hỏi đông hỏi tây, mẹ dạy lễ nghi, quy củ, con đã quên sạch rồi?"

"Biết, con chỉ là thuận miệng hỏi thôi." Mục Ngọc Trác khéo léo cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Nhìn mẹ đi gọi chị Giai Âm ăn cơm, còn tưởng rằng mẹ biết trong thùng kia là cái gì chứ. Bởi vì thái độ chị Giai Âm đối với đồ trong cái thùng này là rất kỳ quái, Mục Giai Âm ôm cái thùng đồ đó liền đồ mắt, hơn nữa còn không cho phép cậu nhìn, đuổi cậu ra khỏi phòng không nói, còn khoá cửa lại, lúc này cậu mới tò mò.

Chẳng lẽ chị Giai Âm mua phim về mấy anh chàng đáng đẹp? Mục Ngọc Trác suy nghĩ một chút, liền vội vàng lắc đầu một cái, chấp tay trước ngực cầu nguyện Mục Giai Âm không nên làm như vậy. Nếu Mục Giai Âm làm như vậy, cậu dám cam đoan, về mặt anh rể nhất định rất đặc sắc.

Lúc Mục Giai Âm mở cửa, trong lòng vẫn còn nghĩ sẽ không phải lại là hàng chuyển phát ngày nào đó cô đã mua đến giao hàng chứ?

Nhưng trong nháy mắt mở cửa ra, Mục Giai Âm liền nhanh chóng nhủu mày lại.

"Tiểu Thi, em làm sao vậy? Mau vào."

Ngoài cửa, toàn thân Quyền Thiệu Thi đều ướt đầm, bây giờ nhiệt độ bên ngoài cũng chỉ có bảy tám độ mà thôi, trong nhà còn mờ lờ sương, toàn thân Quyền Thiệu Thi ướt chềnh nhẹp, chỉ sợ là sẽ bị cảm.

Mục Ngọc Trác nghe được giọng nói ngạc nhiên của Mục Giai Âm cũng đi ra ngoài, chờ đi ra ngoài thấy bộ dáng cực kỳ đặc sắc của Quyền Thiệu Thi, Mục Ngọc Trác và Mục Giai Âm đều cau mày hỏi: "Tại sao toàn thân em lại ướt đầm thế này?"

Quyền Thiệu Thi đối với Mục Ngọc Trác vẫn là bộ dáng lạnh lẽo.

Chỉ khi nhìn về phía Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Thi mới nhiều hơn mấy phần đáng thương nói: "Chị dâu, em có chút lạnh, lại không muốn về nhà."

"Nơi này cũng là nhà của em mà." Mục Giai Âm lấy cái cặp trên lưng Quyền Thiệu Thi xuống, sau đó mới nói: "Tiểu Thi, phòng ăn có cháo gà, em uống vài hớp làm ấm thân thể, sau đó đi tắm, để chị tìm xem có bộ quần áo nào cho em mặc được hay không."

Quyền Thiệu Thi gật đầu một cái.

Mục Giai Âm lấy cái váy tương đối nhỏ của chính mình, sau đó lại cắt xén, mới đưa cho Quyền Thiệu Thi sau khi tắm xong mặc vào.

Mặc dù cái váy kia vẫn như cũ có chút rộng, nhưng miễn cưỡng cũng có thể làm quần áo mặc ở nhà.

"Tại sao lại bị người khác tạt nước?" Bạch Tự Di vốn muốn cho Quyền Thiệu Viêm mang theo chút cháo gà, Mục Giai Âm liền cho Quyền Thiệu Thi toàn bộ phần cháo đó.

"Lúc đi tới cửa phòng học bị người ta tạt nước." Quyền Thiệu Thi trả lời vô cùng tỉnh táo, trên mặt không có chút cảm xúc nào.

Mục Giai Âm có chút kinh ngạc.

Cô cũng tốt nghiệp từ A Thị Nhất Trung, dĩ nhiên là biết truyền thống của ngôi trường quý tộc này. Khi dễ những đứa trẻ không có thể lực hình như là hứng thú duy nhất của bọn học sinh trong ngôi trường quý tộc với áp lực không lồ này.

Biện pháp tạt nước này dĩ nhiên là một trong nhiều trò đùa của chúng.

Năm đó, Mục Giai Âm gặp qua nhiều phương thức chinh người so với cái này còn ác hơn. Cô đối với việc chinh người dĩ nhiên là không có hứng thú, hơn nữa, bởi vì cô ông nội nên cũng không có người nào dám động cô, người không phạm ta, ta không phạm người. Mà Mục Giai Âm cũng không có hứng thú cứu vớt thế giới, cô không khi dễ người khác, nhưng cũng không có hứng thú giúp đỡ những người yếu kia.

Nhưng lấy thể lực của nhà họ Quyền, Quyền Thiệu Thi hoàn toàn là đứa bé đứng đầu, từ trước tới nay luôn là người hô phong hoán vũ mới đúng, hơn nữa, theo tính tình của Quyền Thiệu Thi, cô bé cũng không phải là một đứa bé mềm yếu, bị khi dễ cũng không dám trả thù.

Hình như là nhìn thấu ánh mắt kinh ngạc của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Thi nói: "Đội một ít nước không có chuyện gì lớn, em không muốn chuyện này đến tai người trong nhà."

"Nhưng hôm nay không phải là kỳ thi cuối ở A Thị Nhất Trung à?" Mục Ngọc Trác lại nói.

Trường học của cậu hôm qua mới thi xong, cậu nghe Lăng Diệc Dương nói A Thị Nhất Trung hôm nay mới thi xong.

"Không đi, đã bỏ lỡ." Trên mặt Quyền Thiệu Thi không có chút cảm xúc nào: "Dù sao không thi thì em cũng có thể lên lớp."

Có quyền thế của nhà họ Quyền chống lưng rồi.

Bạch Tự Di và Mục Ngọc Trác không nói tiếp nữa.

Bạch Tự Di và Quyền Thiệu Thor một chút tình cảm cũng không có, Quyền gia rốt cuộc là cái dạng gì, đến hiện tại Bạch Tự Di cũng không có khái niệm. Bà chỉ biết bà và Mục Ngọc Trác đã thiếu nợ nhân tình của Quyền Thiệu Viêm. Bà cũng chỉ biết Quyền Thiệu Viêm rất lợi hại, trừ những chuyện đó ra, Bạch Tự Di chính là cái gì cũng không biết.

Mục Ngọc Trác cũng biết chuyện gì nên biết, chuyện gì không nên biết.

Được rồi . . . . . Thật ra thì cậu rất muốn biết rõ, nhưng cậu càng hiểu rõ, nếu cậu mở miệng hỏi cái vấn đề này, y theo tính tình của Quyền Thiệu Thi, nhất định sẽ coi thường vấn đề của cậu.

Mục Giai Âm nhủu mày một cái, cô cảm thấy cô cần thiết gọi điện thoại hỏi một chút hiệu trưởng của A Thị Nhất Trung, rốt cuộc bình thường Quyền Thiệu Thi ở trường học trải qua những ngày tháng đầu sủi lửa bỏng như thế nào.

Còn có nhà họ Quyền. . . . . Quyền Thiệu Thi cũng không chịu về nhà, nhất định là có nguyên nhân.

"Không đi thì không đi." Mục Giai Âm gấp vài món vào trong chén của Quyền Thiệu Thi nói: "Tiểu Thi, em cũng ăn nhiều một chút, thấy em gầy như vậy, chị nhìn liền đau lòng."

"Chị cũng ăn nhiều một chút." Quyền Thiệu Thi khéo léo đứng dậy xới com cho Mục Giai Âm.

Mục Ngọc Trác lấy cái chén của mình đặt ở trước tầm mắt Quyền Thiệu Thi, cái chén rồng tuếch này rất rõ ràng đang biểu đạt một cái ý tứ. . . . . Bới một chén com cho cậu đi. Chỉ tiếc, Quyền Thiệu Thi từ đầu tới đuôi cũng không có cho cái chén không đó một ánh mắt nào.

Mục Ngọc Trác bĩu môi: "Không lớn không nhỏ."

Bạch Tự Di không vui gõ đầu con trai mình một cái: "Muốn ăn liền tự mình xới, có tay để làm cái gì?"

Lúc này mới tới thành phố A mấy ngày, Mục Ngọc Trác liền dường thành loại thói quen hết ăn lại nằm này? Trở về nhất định phải cho Mục Ngọc Trác sửa đổi một chút.

Tại sao mỗi lần đều ở trước mặt tiểu nha đầu này mất thể diện như vậy? Mục Ngọc Trác thiếu chút nữa thì muốn che mặt mà chạy.

Đội com nước xong xuôi, Bạch Tự Di lôi kéo Mục Giai Âm đi, nói một chút chuyện hiện tại thân thể cô cần đặc biệt chú ý.

Còn Mục Ngọc Trác và Quyền Thiệu Thi dĩ nhiên là bị bảo đi chơi máy vi tính.

Mấy ngày nay Mục Ngọc Trác đối diện máy vi tính sinh ra hứng thú khổng lồ, nhất là trò chơi trên đó. Nhưng Mục Ngọc Trác mới chơi có mấy ngày, kỹ thuật tương đối làm cho người ta xấu hổ, vì không để mất thể diện trước mặt tiểu nha đầu này, Mục Ngọc Trác tự nhiên cũng không động vào máy tính.

"Chị Giai Âm vô tình gặp được chuyên gia làm bánh thần bí, em có biết chuyện này hay không?" Mục Ngọc Trác biết chỉ có nói đến vấn đề có liên quan tới Mục Giai Âm thì Quyền Thiệu Thi mới để ý đến cậu.

"Nghe nói qua." Gần đây chuyện này hay được bàn tán.

Ban đầu ở lễ chúc mừng của Đồng Lê Triệu, tháp bánh ngọt đó gần như được tất cả giới chuyên gia bánh ngọt khen ngợi, ngày đó tất cả mọi người ăn được bánh kia đều khen không dứt miệng.

Nghe nói mỗi một tầng bánh đều có mùi vị không giống nhau, mỗi một mùi vị đều ngon đến có thể khiến vị giác run rẩy.

Nghe nói cái bánh ngọt này là Đồng Lê Triệu đặt mua ở Ngẫu Ngộ, tự nhiên có không ít người tò mò thân phận của người làm bánh ngọt này.

Nghe lâu như vậy, gần đây lại xuất hiện một lời đồn đãi, nghe nói, người làm cái bánh ngọt này là Mục Giai Âm. Nhưng phần lớn mọi người không tin, bởi vì Mục Giai Âm thật sự là quá trẻ tuổi. Hơn nữa, căn bản là không ai cảm thấy một đại tiểu thư sống trong nhung lụa có thể làm ra bánh ngọt ăn ngon như vậy.

"Chính xác là chị Giai Âm làm." Mục Ngọc Trác cường điệu.

Cậu tiết lộ một bí mật lớn như vậy, Quyền Thiệu Thi chắc sẽ có điều bày tỏ thôi.

Quyền Thiệu Thi gật đầu một cái, tiếp tục khôi phục biểu tình trầm mặc.

Mục Ngọc Trác cảm thấy rất thất vọng, thật, tương đối, vô cùng thất bại.

"Chẳng qua mẹ ta nói, công ty Ngẫu Ngộ hình như có chút khủng hoảng kinh tế, nghe nói gần đây công ty bị cạnh tranh, một tiệm bánh ngọt thuộc tập đoàn Bảo Lan một mực đối đầu với Ngẫu Ngộ." Mục Ngọc Trác nói: "Đúng rồi, tổng giám đốc tập đoàn Bảo Lan hình như gọi là Tả Trí Viễn."

Nghe ba Lăng Diệc Dương nói, người này tương đối khôn khéo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bí Mật Của Tả Trí Viễn (2)

Edit: kimphuong172839

"Tả Trí Viễn sao?" Tay Quyền Thiệu Thi rút cuộc dời đến máy vi tính: "Em giúp anh tra một chút."

Tra một chút? Tra cái gì?

Mục Ngọc Trác không thấy Quyền Thiệu Thi gõ máy tính như thế nào .

Máy vi tính đột nhiên liền tối đen rồi, sau đó, hình như là hai tay Quyền Thiệu Thi ở trên bàn phím tung bay, gõ ra một loạt từng hàng số hiệu.

Mục Ngọc Trác tiếp xúc máy vi tính muộn, đến bây giờ cậu còn gõ bằng một ngón tay, cũng bởi vì cậu vẫn dùng một ngón gõ chữ nên thường bị Lăng Diệc Dương chế nhạo. Bây giờ nhìn đến tốc độ của Quyền Thiệu Thi, Mục Ngọc Trác đột nhiên cảm thấy. . . . . Lăng Diệc Dương thật không nên ngông cuồng như vậy.

Hôm nào cậu nhất định phải mang Quyền Thiệu Thi đi gặp Lăng Diệc Dương. Cái gì gọi là năm ngón tay tung bay? Cái gì gọi là Đạp Tuyết Vô Ngân (*)? Xem một chút Quyền Thiệu Thi sẽ biết.

(*): đi trên tuyết không để lại dấu chân.

Không tới mấy phút, Quyền Thiệu Thi liền mở ra một trang web.

"Đây là cái gì?" Mục Ngọc Trác thấy Quyền Thiệu Thi không có động tác nào nữa, liền tiện tay lấy con chuột lựa chọn một hạng mục, nhất thời trên màn hình xuất hiện vô số phụ nữ, có mặc y phục, còn có trần truồng.

Mục Ngọc Trác đỏ mặt, luống cuống tay chân muốn tắt hình ảnh này, nhưng Mục Ngọc Trác lại sững sờ phát hiện góc trên bên phải không có dấu "X". Đây là ép buộc cậu nhìn sao? Mục Ngọc Trác quần bách nhìn về phía Quyền Thiệu Thi.

Quyền Thiệu Thi vẫn bình tĩnh như cũ.

Bởi vì lúc Mục Ngọc Trác mới vừa hốt hoảng không kịp chế được, Quyền Thiệu Thi cũng đã hốt hoảng qua.

Chờ Mục Ngọc Trác quay đầu lại nhìn Quyền Thiệu Thi, Quyền Thiệu Thi chính là bộ dáng nhẹ nhàng.

Mục Ngọc Trác bỗng cảm mất mặt, năm nay Quyền Thiệu Thi chừng chín tuổi đi? Một cô gái nhỏ mới chín tuổi như vậy lại bình tĩnh hơn cậu. . . . . Không được, cậu không thể thua Quyền Thiệu Thi.

Mục Ngọc Trác vừa nghĩ vậy, bình tĩnh nhìn máy vi tính, nhưng ánh mắt vẫn khắc chế chỉ nhìn những người phụ nữ trên người có mặc quần áo, một khi thấy được người không mặc quần áo, gương mặt Mục Ngọc Trác lại đỏ lên, sau đó ánh mắt lại một trận mơ hồ.

"Những thứ này đều là tài liệu riêng tư của Tả Trí Viễn." Quyền Thiệu Thi giải thích.

Thì ra Tả Trí Viễn là một sắc lang. Quyền Thiệu Thi nghĩ thầm, trong nơi riêng tư toàn bộ đều chứa hình những phụ nữ này.

Quyền Thiệu Thi suy nghĩ một chút, đột nhiên lại đánh thật nhanh từng chuỗi số hiệu ở trên máy tính.

Mục Ngọc Trác đứng bên cạnh im lặng, khôn khéo nhìn, hình như là từ trước tới nay mới gặp được một việc gây ngạc nhiên như vậy.

Những hình phụ nữ kia toàn bộ đều biến mất, trên màn hình chỉ xuất hiện một tấm hình.

Đáng đáp người này hình như có chút quen thuộc, Mục Ngọc Trác suy nghĩ thật lâu mới nhớ đến: "Tại sao em tìm được hình của chị hai?"

"Không phải tìm, là căn cứ bộ mặt những người này đặc biệt ghép chồng lên nhau." Quyền Thiệu Thi giải thích.

Cô mới vừa cảm giác những người phụ nữ này mặc dù đáng đáp thoạt nhìn có đặc sắc riêng, nhưng chung quy vẫn có chút chỗ tương tự, lúc này cô mới đem toàn bộ các hình đều hợp thành một. Không ngờ ghép xong Mục Ngọc Trác lại biết người này.

"Hai em đang chơi cái gì vậy? Ultraman đang chiếu, Ngọc Trác có muốn đi xem hay không?" Mục Giai Âm cười đến xem Mục Ngọc Trác và Quyền Thiệu Thi, lại kinh ngạc thấy được hình Mục Giai Thu trong máy vi tính.

Mục Giai Âm nhất thời liền mất hứng.

Ngày thường, máy vi tính này phần lớn thời gian đều là cô dùng, thỉnh thoảng Quyền Thiệu Viêm cũng dùng, nhưng cô dám khẳng định, cô tuyệt đối sẽ không để hình những người phụ nữ khác trong máy vi tính! Như vậy thì là Quyền Thiệu Viêm rồi? Mục Giai Âm nhất thời liền hung dữ nghiêng rằng, tại sao Quyền Thiệu Viêm lại để hình Mục Giai Thu ở trong máy tính, chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Thu. . . . .

"Chị họ." Mục Ngọc Trác nhìn về mặt hung dữ của Mục Giai Âm, bị sợ đến liền tôn xưng đều đem ra hết: "Đây không phải là hình trong máy vi tính, đây là hình Quyền Thiệu Thi ghép. Tuyệt đối không phải là hình anh rể để ở bên trong."

Nếu để cho anh rể biết Mục Giai Âm bởi vì chuyện tấm hình này mà tức giận như vậy, cậu tuyệt đối không có kết quả tốt!

Quyền Thiệu Thi cuối cùng cũng biết tại sao nét mặt Mục Giai Âm khó nhìn như vậy rồi.

Vừa nãy, cô còn tưởng rằng người trong máy vi tính này có thù oán với Mục Giai Âm đấy.

"Đây là em tìm được trong tài liệu riêng tư của Tà Trí Viễn một đồng hình." Quyền Thiệu Thi nói: "Em đem những tấm hình kia đặc biệt ghép lại với nhau mới ra tấm hình này."

Mục Giai Thu và Tà Trí Viễn. . . . .

Trong đầu Mục Giai Âm thoáng qua từng mảnh ký ức.

Đời trước đến cuối cùng tất cả mọi người đều không thêm thăm cô, cũng chỉ có Mục Giai Thu không cố kỵ chút nào. . . . .

Đời này, vừa mở mắt cũng là Mục Giai Thu mang theo Tà Trí Viễn tới bệnh viện. . . . .

Ông nội đã từng nói cho cô biết Mục Giai Thu quen biết Tà Trí Viễn, nhưng Mục Giai Thu đã từng lên tiếng phủ nhận với cô việc biết Tà Trí Viễn, chỉ nói là chị ta biết sợ Tà Trí Viễn người này mà thôi. . . . .

"Chị họ, chị họ." Mục Ngọc Trác sợ hãi kêu Mục Giai Âm, hỏi: "Chẳng lẽ chị thật sự tức giận? Cái này không phải anh rể làm, đều là Tà Trí Viễn làm."

"Không có việc gì." Mục Giai Âm lắc đầu một cái mới nói với Mục Ngọc Trác: "Ngọc Trác, em đi xem TV có được hay không? Chị có chút chuyện muốn nói cùng tiểu Thi."

"Được." Mục Ngọc Trác quen xem xét thời thế, lúc này đương nhiên cậu sẽ không ở lại.

"Thì sao, chị dâu, có vấn đề gì sao?" Quyền Thiệu Thi nhìn máy vi tính hỏi.

Mục Giai Âm có chút khản trương ngồi trước máy vi tính nói: "Tiểu Thi, trừ hình ra em còn có thể lấy được tin tức gì?"

"Còn có chút nhật ký riêng tư." Quyền Thiệu Thi nói: "Trước đó đã được xóa, nhưng trên web còn có chút dấu vết, em có thể tìm ra. Những tin tức khác, đại khái đều đã được mã hóa, em không xác định em có thể giải hết những thứ mật mã kia."

Lúc cô mới vừa tra thì có nhìn thử.

Tà Trí Viễn là người cực kỳ cẩn thận, anh ta xã giao trên Internet đều có tầng tầng mã hóa, những thứ đồ này có lẽ là anh ta cảm thấy không làm người khác chú ý, mới để ở chỗ này.

"Vậy, giúp chị tìm ra có được hay không? Còn có Mục Giai Thu." Mục Giai Âm nói.

"Tốt." Quyền Thiệu Thi cười đồng ý, đôi tay thao tác thật nhanh ở trên máy tính.

Rất nhanh, Tà Trí Viễn và Mục Giai Thu nhiều năm chuyện cũ liền bị đào lên. Nhưng chỉ có vụn vụn lổm đổm.

Quyền Thiệu Thi xin lỗi nhìn Mục Giai Âm nói: "Chỉ có bao nhiêu thôi, những thứ khác muốn phá giải đều rất khó khăn."

Lấy tài nghệ bây giờ của cô còn chưa đạt đến một bước kia, Quyền Thiệu Thi ảo não nghĩ tới, sớm biết chị dâu sẽ cần giúp ở phương diện này, như vậy cô nhất định sẽ nghiêm túc học máy vi tính.

"Không sao, những thứ này đã rất nhiều." Mục Giai Âm cười sờ đầu Quyền Thiệu Thi nói: "Không ngờ tiểu Thi của chúng ta lợi hại như vậy, chị đây một chút cũng so ra kém tiểu Thơ."

Mục Giai Âm rất xấu hổ. . . . . Cô dùng máy tính cũng chỉ để xem một chút phim điện ảnh, đi mua sắm dạo...

Trên mặt Quyền Thiệu Thi hiện lên vẻ vui mừng nói: "Nhưng em thích nhất cơm chị dâu làm, ăn thật ngon."

"Vậy về sau tiểu Thi thường tới đi, chị rất vui khi được nấu cơm cho em đấy." Mục Giai Âm nhẹ nhàng sờ sờ mũi Quyền Thiệu Thi. Mặc dù Quyền Thiệu Thi không thích nói chuyện, nhưng tính tình cũng rất khéo léo, ngoan ngoãn làm cho cô không nhận được muốn thương yêu.

Quyền Thiệu Thi cũng không có khách khí, gạt đầu một cái thật mạnh, cả người đều tựa như được vui sướng bao phủ.

"Tiểu Thi, chuyện những tài liệu này, em cũng không nên nói cho người khác biết nha. Còn chuyện em sử dụng máy vi tính rất lợi hại nữa, cũng không cần dễ dàng cho người khác biết." Mục Giai Âm dặn dò.

Quyền Thiệu Thi bây giờ còn là một đứa trẻ, mặc dù rất thông minh nhưng bây giờ Quyền Thiệu Thi vẫn tương đối yếu ớt, không có năng lực tự vệ, nếu để cho người khác biết cô bé hiểu được nhiều như vậy, sợ rằng đối với Quyền Thiệu Thi là một loại bất lợi.

Quyền Thiệu Thi dùng sức gạt đầu một cái, mới nói: "Chuyện em rành máy vi tính chỉ có chị dâu biết rõ. Chị Hương Tinh cũng chỉ biết một chút, mới vừa rồi Mục Ngọc Trác cũng nhìn thấy một chút."

"Về sau phải cẩn thận, đừng để cho người khác thấy được." Mục Giai Âm cười nói với Quyền Thiệu Thi.

Ý thức tự bảo vệ mình của Quyền Thiệu Thi vẫn rất cao. Nhưng điều này cũng có nghĩa là Quyền Thiệu Thi sống rất là khổ cực. Mục Giai Âm suy nghĩ một chút bình thường Quyền Thiệu Viêm không muốn nói tới chính là cái nhà kia, ngấm lại Quyền Thiệu Thi ở trong trường xảy ra chuyện, chân mày hơi cau lại.

Quyền Thiệu Thi không có chú ý đến Mục Giai Âm cau mày, nói: "Chị dâu, em đi ra ngoài xem ti vi, chị nhìn chút tài liệu này đi."

"Ừ, đi đi." Mục Giai Âm gật đầu một cái, lúc này mới đem lực chú ý đặt ở máy vi tính trước mặt.

Bên ngoài, mặc dù Mục Ngọc Trác xem Ultraman, nhưng ý nghĩ cũng đã trôi dạt đến trên người Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Thi ở trong phòng.

Thấy Quyền Thiệu Thi ra ngoài, Mục Ngọc Trác mới lại lần nữa đưa mắt thả vào trên ti vi. Làm bộ rất là chăm chú nhìn Anime. Quyền Thiệu Thi liếc mắt nhìn, liền cảm thấy không thú vị móc ra điện thoại di động.

Mục Ngọc Trác có chút đỏ mặt, trong lớp hầu như tất cả bạn học đều có điện thoại di động. Trừ điện thoại di động, có vài người còn có thể đem máy tính bảng hoặc là Laptop mang tới trường học. Chỉ có cậu không có gì cả, nhưng Mục Ngọc Trác cũng không cường cầu những thứ này.

Nhiều năm như vậy cậu cực khổ đã quen, được như bây giờ đã rất tốt.

Nhưng thấy Quyền Thiệu Thi là một cô gái tám tuổi đều có điện thoại di động, ngấm lại lúc Quyền Thiệu Thi thao tác máy vi tính rất thuần thục, nhất thời trong lòng Mục Ngọc Trác cũng có chút mất thăng bằng.

Quyền Thiệu Thi liếc nhìn Mục Ngọc Trác mới nói: "Cậu tốn hai mươi ba tiếng mới lên tới cấp 21? Trong trò chơi này, thời gian trung bình để những người khác lên tới cấp 21 chỉ có ba tiếng."

"Em... Tại sao em có thể tra ra ghi chép trên trò chơi của anh?" Mục Ngọc Trác đỏ mặt, si nặc a si nặc.

Tốc độ thăng cấp chậm của cậu đã bị Lăng Diệc Dương cười nhạo quá nhiều lần, hiện tại lại bị Quyền Thiệu Thi nhắc tới, Mục Ngọc Trác càng cảm thấy mất mặt.

"Tôi nhầm chán, cậu chưa nói không thể tra nha." Quyền Thiệu Thi nhìn Mục Ngọc Trác, nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của Mục Giai Âm, đột nhiên tâm tình tốt hơn mấy phần, trên mặt không còn vẻ lạnh lùng, không cảm xúc nữa, trong đôi mắt khẽ mang theo chút nụ cười nói: "Đợi lát nữa tôi để cho cậu xem một chút cái gì gọi là chơi trò chơi."

Mục Ngọc Trác vốn muốn phản bác, đột nhiên ánh mắt lóe lên một phát: "Nói chuyện phải giữ lời đó."

Quyền Thiệu Thi gật đầu một cái.

Lúc này Mục Ngọc Trác mới hưng phấn mượn điện thoại di động của Quyền Thiệu Thi, gọi cho Lăng Diệc Dương nói: "Lăng Diệc Dương, đợi lát nữa vào trò chơi, tớ sẽ đánh bại cậu!"

Tay Lăng Diệc Dương đang viết chữ, nói: "Chỉ bằng cậu?"

Ba chữ, bao hàm sự châm chọc của Lăng Diệc Dương.

"Cậu chờ." Mục Ngọc Trác hạ chiến thư, hồn nhiên bỏ qua ánh mắt châm chọc của Quyền Thiệu Thi.

Mục Ngọc Trác bắt đầu trông ngóng chờ Mục Giai Âm từ trong thư phòng ra ngoài.

Chờ lúc Bạch Tự Di đi ra lại nhìn thấy Quyền Thiệu Thi đang chăm chú xem Ultraman, còn Mục Ngọc Trác thì hưng phấn và nóng nảy nhìn về phía thư phòng.

Giờ phút này Mục Giai Âm chỉ cảm thấy có chút khó thở.

Cô thật là cảm ơn Tả Trí Viễn và Mục Giai Thu qua nhiều năm như vậy vẫn giữ vững thói quen dùng hộp thư trao đổi thư từ. Mặc dù cái thói quen này ở bây, tám năm trước cũng chưa có. Nhưng nhiều đó thư từ cũng làm cho Mục Giai Âm biết được đầu đuôi rất nhiều chuyện.

Quyền Thiệu Thi thậm chí còn tìm lại những bức thư Mục Giai Thu đã từng viết ở bản nháp trong thùng rồi lại thủ tiêu.

Tay chân Mục Giai Âm so với lúc trước còn lạnh lẽo hơn, huyết dịch cả người giống như là bị đóng băng.

Mười hai tuổi Mục Giai Thu viết: tôi thích Quyền Thiệu Viêm, về sau tôi nhất định phải cố gắng leo đến độ cao ngang bằng với Quyền Thiệu Viêm, tôi còn muốn khiến Quyền Thiệu Viêm thích tôi, không thể rời bỏ tôi! Tôi muốn để cho anh ấy cúi đầu xưng thần với tôi!

Mười ba tuổi, Mục Giai Thu viết: tôi hận Mục Giai Âm, cô ta không chết từ tế được.

Kiếp trước, cô thật sự chính là không chết từ tế được, khỏe miệng Mục Giai Âm không tiếng động cong cong, cô thật sự không biết cô lúc chín tuổi năm ấy đã làm cái gì có thể khiến Mục Giai Thu hận cô như thế. Năm ấy cha mẹ vẫn chưa có qua đời, Mục Giai Thu không thể nào là bởi vì chuyện của cha

mẹ mới hận cô.

Về sau nữa, cô nhìn thấy, vẫn còn là thiếu niên Tả Trí Viễn gọi điện thư cho Mục Giai Thu: "Mục Giai Thu, anh yêu em."

Có chút điện thư bị mất, không thể tìm trở về, nhưng Mục Giai Âm lại từ những thông tin thấy được của bọn họ biết một chút đầu mối.

Mục Giai Thu vẫn luôn không nản không nhụt cự tuyệt Tả Trí Viễn.

Việc này lại càng khơi dậy hứng thú của Tả Trí Viễn đối với Mục Giai Thu. Trong bức thư cuối cùng, Mục Giai Thu nói, Tả Trí Viễn, nếu như anh yêu tôi, thì giúp tôi một chuyện. Theo đuổi Mục Giai Âm, nguyên nhân tôi sẽ ở trước mặt giải thích cho anh nghe.

Một năm sau, quả nhiên Tả Trí Viễn theo đuổi cô.

Lấy đáng về cô khát vọng nhất, giống như là thiên thần xuất hiện ở trước mặt cô, lấy đáng về như vậy quan tâm cô nhiều năm, dịu dàng thấm vào cuộc sống của cô.

. . . . . Thì ra là như vậy.

Mục Giai Âm nhìn những hình ảnh Tả Trí Viễn lưu giữ, có lẽ Tả Trí Viễn thật cảm thấy những thứ hình ảnh này cũng không phải chuyện gì quá lớn, vì vậy, cho tới bây giờ anh ta vẫn còn lưu giữ hình ảnh này.

Cho tới bây giờ, Tả Trí Viễn vẫn còn thích Mục Giai Thu.

. . . . . Thì ra là như vậy.

Trong lòng Mục Giai Âm nặng nề, mặc dù đã biết Mục Giai Thu muốn đối phó cô. Nhưng khi nhìn đến Mục Giai Thu trăm phương ngàn kế, mưu tính nhiều năm như vậy, trong lòng Mục Giai Âm vẫn không thể không khó chịu.

Khó trách kiếp trước cô thua thảm như vậy.

Cho tới bây giờ cô cũng không có đề phòng qua Mục Giai Thu và Mục Giai Nhan. Tại sao lại như vậy? Mục Giai Âm ở trong phòng ngồi hồi lâu, mới khôi phục lại bộ dáng dịu dàng thường ngày, đi ra khỏi phòng.

"Chị, em có thể dùng máy tính không?" Mục Ngọc Trác vừa thấy Mục Giai Âm đi ra, vội vàng chạy đến bên người Mục Giai Âm hỏi.

"Có thể." Mục Giai Âm quay đầu lại nhìn máy vi tính nói: "Thế nào đột nhiên si mê máy vi tính?"

Mục Giai Âm nhìn lại Quyền Thiệu Thi ngồi ở trên ghế, có chút khó hiểu hỏi: "Các em muốn làm gì?"

"Chơi trò chơi một chút." Mục Ngọc Trác nói.

Thấy Mục Giai Âm không vui nhũn mày, Mục Ngọc Trác mới lại nói: "Chị Giai Âm, thật vất vả em mới được nghỉ đông, chị để cho em chơi một hồi nha, chỉ một hồi, một hồi thôi."

"Chơi đi, chơi đi." Mục Giai Âm nhìn vẻ mặt sinh động hiếm có của Mục Ngọc Trác, bắt đầu nói.

Mục Ngọc Trác luôn luôn tự chủ rất tốt, lúc trước cô lo lắng Mục Ngọc Trác trầm mê trò chơi, toàn bộ đều là buồn lo vô có. Hơn nữa, bây giờ chơi máy vi tính còn có Quyền Thiệu Thi.

Mục Giai Âm duy nhất kỳ quái chính là lúc trước Mục Ngọc Trác và Quyền Thiệu Thi còn là bộ dáng không lời nào để nói, thậm chí Mục Ngọc Trác còn có chút khiêu khích Quyền Thiệu Thi, tại sao bây giờ Mục Ngọc Trác liền bắt đầu xem Quyền Thiệu Thi là thượng khách rồi?

Bên kia, Lăng Diệc Dương cũng leo lên máy vi tính.

Lăng Diệc Dương vẫn còn rất lịch sự hỏi thăm Mục Ngọc Trác có cần cậu thay đổi biệt hiệu cấp mười tám hay không.

Quyền Thiệu Thi trực tiếp thay Mục Ngọc Trác làm quyết định, không cần.

Thôi, dù sao Mục Ngọc Trác tất cả đều là thua. Chỉ là bại bởi cấp 55, xem ra Mục Ngọc Trác không thiệt thòi là được. Lăng Diệc Dương rất là thông cảm không có đòi biệt hiệu, mặc trang bị, đứng ở cửa thành chờ Mục Ngọc Trác.

Nơi này là địa điểm đấu PK.

Lúc Mục Ngọc Trác còn chưa có tới, Lăng Diệc Dương vẫn còn rất tranh thủ lúc rảnh rỗi cùng những người bên cạnh đấu PK một hồi. Dĩ nhiên, kết quả đều là Lăng Diệc Dương thắng.

Chờ lúc Mục Ngọc Trác tới, mắt Lăng Diệc Dương liền trực tiếp trợn to.

"Chùng nào thì cậu có trang bị thần cấp? Sẽ không phải là cậu trộm tiền trong nhà mua những trang bị này đi?" Giọng nói kinh ngạc của Lăng Diệc Dương từ trong ống nghe truyền tới.

"Tớ là hạng người như vậy sao? Đây là. . . . . Người khác đưa." Mục Ngọc Trác có chút nảo mà nói.

Cậu chơi trò chơi chỉ để tiêu khiển, mặc dù cậu cũng dùng tiền tiêu vặt mua trang bị trong trò chơi, nhưng cậu tiêu phí tuyệt đối là rất lý trí!

Về phần trang bị, căn cứ theo cách nói của Quyền Thiệu Thơ, chính là, cô sửa đổi một chút số liệu trong trò chơi, vì vậy những thứ trang bị giá trị hơn vạn này liền không uổng một đồng một cắc nào xuất hiện ở trên người của Mục Ngọc Trác.

"Đưa cho?" Lăng Diệc Dương cất giọng còn có chút nghi ngờ. Nhưng mà cậu cũng hiểu được tính tình của Mục Ngọc Trác, biết Mục Ngọc Trác không phải người xài tiền bậy bạ, liền cũng có chút nửa tin nửa ngờ. Tại sao không ai đưa cho cậu bộ trang bị này vậy?

"Có đánh hay không?" Quyền Thiệu Thi có chút phiền, trực tiếp ở trong trò chơi gõ chữ.

"Đánh! Tớ để cho cậu biết cái gì gọi là trên cấp bậc tuyệt đối áp chế!" Có trang bị thần cấp thì tay mơ Mục Ngọc Trác này vẫn cho rằng mình vô địch thiên hạ? Trang bị thần cấp cũng chỉ bảo đảm cho Mục Ngọc Trác liên tục vô địch đối thủ hơn mình 10 cấp, mà Mục Ngọc Trác vượt cấp khiêu chiến tới 30 cấp cũng chỉ có một nửa phần thắng mà thôi.

Phải biết cái trò chơi này sau cấp 30 muốn thắng cấp nữa là cực kỳ khó khăn, mỗi lần thắng một cấp đều sẽ có cấp bậc khổng lồ áp chế. Hiện tại cậu ở cấp 55, nói không khách khí chính là cậu chỉ dùng ngón tay út cũng có thể nhẹ nhàng áp chế Mục Ngọc Trác. Huống chi, Mục Ngọc Trác còn là một tay mơ.

Cấp 21 hạ chiến thư với cấp 55, người vây xem bên cạnh nhất thời mất hứng.

Trận này thắng bại sớm đã rõ, nhưng có rất nhiều người theo dõi trang bị cực phẩm trên người Mục Ngọc Trác.

Nhưng vừa mới đánh, Lăng Diệc Dương đã cảm thấy trạng thái hôm nay của Mục Ngọc Trác không đúng. Hình như là thêm vào mấy gian lận hay sao đó, về khí thế kiêu ngạo này ngăn cản thế nào cũng không ngăn nổi.

Người vây xem bên cạnh dùng chân rồi.

Có vẻ chiến đấu rất kịch liệt?

Lăng Diệc Dương ở trong trò chơi này trường kỳ chiếm cứ ở đầu bảng danh sách nhân vật đại thần cấp, mặc dù hơi cô độc, nhưng càng lộ vẻ thần bí, có cậu ở chỗ nào tự nhiên chỗ đó sẽ có đề tài. Mà nay, một tên cấp 21, lại có thể cùng Lăng Diệc Dương đánh bất phân thắng bại, vậy làm sao có thể không khiến người ta mở mang tầm mắt?

Mục Ngọc Trác ở một bên khăn trương nắm hai quả đấm, giống như là anh đang chơi trò chơi.

Thái độ Quyền Thiệu Thi cũng từ thích ý trở nên nghiêm túc và khẩn trương, Lăng Diệc Dương thật là một đối thủ cường đại. Mà tay Quyền Thiệu Thi ở trên bàn phím bay múa cũng càng lúc càng nhanh, đại não Quyền Thiệu Thi càng thêm vận hành nhanh chóng, càng không ngừng tự hỏi bước kế tiếp rồi cuộc phải làm như thế nào đi, nên ra chiêu gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Đồ Chuyển Phát Trễ (1)

Edit: kimphuong172839

Đây là một cuộc chiến có một không hai, ở trong giới võng du được tôn sùng là trận chiến kinh điển, độc nhất vô nhị. Cho dù sau đó trận chiến đã tới hiệp thứ 5, nhưng trận chiến kéo dài một tiếng 23 phút này vẫn như cũ được mọi người ngưỡng mộ. Mỗi một người chơi Vô Song nhất định phải đi chiêm ngưỡng trận chiến này.

Lăng Diệc Dương và Quyền Thiệu Thi từ trên mặt đất đánh tới bầu trời, từ bờ sông đánh tới Nam Phương Thiên Cảnh, mà sau lưng của bọn họ càng thêm đông người vây xem.

Sau đó, từng có người cầm máy ghi hình quay lại cảnh chiến đấu của hai người kia, ghi chép lại mỗi chiêu thức của bọn họ, cố gắng bắt chước nhưng không có một ai có thể thành công.

Trận chiến này cũng coi là trận kịch liệt nhất của Lăng Diệc Dương và Quyền Thiệu Thi.

Đầu ngón tay của hai người ở trên bàn phím cũng không thể dùng từ bay múa để hình dung, ở góc độ của Mục Ngọc Trác xem xét thì ngón tay của Quyền Thiệu Thi bay nhanh giống như là có ảo ảnh.

Những người đó có thể nhớ chiêu thức của Quyền Thiệu Thi và Lăng Diệc Dương, nhưng lại không đạt tới tốc độ như vậy, huống chi còn có kỹ xảo né tránh.

Mà trận chiến này cũng giúp nhiều người chơi Vô Song mở ra ý nghĩ mới ——

Thì ra là một chiêu này còn có thể dùng để ngăn cản đó.

Thì ra là một chiêu này chỉ cần lộn ngược ra sau là có thể né tránh.

Một chiêu này nhiều lần sử dụng chồng lên nhau lại có thể có uy lực kinh người như thế.

Mỗi lần chỉ cần đảo lộn nhiều một cái chắc chắn sẽ có sự ngạc nhiên mới xuất hiện.

Ở phút cuối cùng, Lăng Diệc Dương không cẩn thận lỡ tay đem lộn mèo trở thành lộn ngược ra sau, để cho Quyền Thiệu Thi tìm được cơ hội. Quyền Thiệu Thi trượt qua một bên, đâm ngược lại, diệt sạch một tí máu cuối cùng của Lăng Diệc Dương.

Rốt cuộc cũng thắng, Quyền Thiệu Thi khẽ duỗi lưng, hoàn toàn mất hết khí thế bén nhọn mới vừa rồi.

"Thắng!" Dây thần kinh căng thẳng của Mục Ngọc Trác cũng buông lỏng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Quyền Thiệu Thi, vừa đúng lúc chống lại khuôn mặt nhỏ xinh hàm chứa vui sướng của Quyền Thiệu Thi.

Mục Ngọc Trác ngẩn người, khẽ hoảng hốt trong chốc lát, mới nói: "Cái đó... chúng ta không vỗ tay ăn mừng một cái?"

"Được rồi." Đánh bại một đối thủ thần cấp khiến Quyền Thiệu Thi rất vui sướng, thoáng cấp cho cậu nhóc trước mặt này chút mặt mũi. Quyền Thiệu Thi nói xong liền vươn tay cùng Mục Ngọc Trác vỗ một cái.

Hai bàn tay đụng nhau phát ra tiếng vang làm cho Lăng Diệc Dương trong nháy mắt liền phục hồi tinh thần lại.

"Mục Ngọc Trác!" Lăng Diệc Dương cả giận nói vào micro: "Cậu mời cứu binh? Khó trách hôm nay cậu lợi hại như vậy."

"Cậu cũng có thể xin cứu binh." Mục Ngọc Trác há hê hướng về phía micro nói: "Tớ có thể mời được cứu binh lợi hại, đây cũng là một loại bản lĩnh, nhưng cậu không có, cậu có biết hay không?"

Hiện tại Lăng Diệc Dương hoàn toàn tương tự như được sắc mặt tiểu nhân đắc ý của Mục Ngọc Trác trước máy vi tính.

Quyền Thiệu Thi đã khôi phục bộ dáng tỉnh táo, ném một cái khinh bỉ về phía Mục Ngọc Trác đang dương dương tự đắc, chẳng biết xấu hổ là gì.

"Thôi, tôi lười phải so đo với cậu." Lăng Diệc Dương nói xong, âm thanh mới lại trở nên bình thản, trong sự bình thản mang theo một chút xú, chút xú nịnh nọt nhẹ nói: "Em gái, em là ai vậy?"

Quyền Thiệu Thi như cũ không nói gì.

Đáp lại Lăng Diệc Dương chính là bầu không khí trầm mặc lâu dài.

Lăng Diệc Dương cho là Quyền Thiệu Thi không có nghe được lời của cậu, lại thoáng cất cao giọng nói lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Rốt cuộc lần này có đáp lại, nhưng là tiếng cười lớn đầy vui thích của Mục Ngọc Trác: "Lăng Diệc Dương, không ngờ đi, cậu cũng có ngày hôm nay."

Lăng Diệc Dương: ". . . . ."

"!" Mục Ngọc Trác chính là tiểu nhân đắc chí.

Nhưng tại sao em gái kia không chịu để ý đến cậu đây?

Trong lòng Mục Ngọc Trác cảm thấy rất thoải mái, thắng Lăng Diệc Dương không nói, trải qua thời gian dài buồn bực do rất ít được Quyền Thiệu Thi đáp lại, rốt cuộc cũng có người chia sẻ với cậu.

Quyền Thiệu Thi cảm thấy đứa nhỏ Mục Ngọc Trác này tuyệt đối là một bạn xấu, lấy việc hãm hại bạn bè làm thú vui.

Không muốn ở trước máy vi tính đợi, lúc sắp đi, Quyền Thiệu Thi nói vào micro của máy vi tính: "Cậu rất lợi hại."

Dù là sự thông minh hay tâm kế đều rất lợi hại.

Hơn nữa trong công kích của Lăng Diệc Dương có loại khí thế hào hùng, tung hoành ngang dọc của tướng quân thời xưa, còn công kích của cô đa số đều là xảo trá quỷ dị, nói thật nếu Lăng Diệc Dương chịu dùng thủ đoạn giống cô để công kích, chỉ sợ bọn họ không đánh được lâu như vậy, hơn nữa,

kết cục chưa chắc như bây giờ.

Mục Ngọc Trác tròn tròn mắt, Quyền Thiệu Thi đây là đang khen ngợi Lăng Diệc Dương?

Cảm xúc buồn bực của Lăng Diệc Dương bay mất: "Em đang nói anh?"

Quyền Thiệu Thi đã đi ra ngoài.

Mục Ngọc Trác quả thật cũng muốn đi góc tường vẽ vòng vòng rồi, rõ ràng Quyền Thiệu Thi không thích nói chuyện mà, chớ nói chi là ca ngợi người khác, nhưng tại sao hôm nay lại ca ngợi Lăng Diệc Dương? Chẳng lẽ là đánh một trận liên sinh ra tình cảm?

Lăng Diệc Dương càng vui mừng hơn: "Mục Ngọc Trác, cậu đắc ý đi, bây giờ biết cái gì gọi là đau buồn rồi sao?"

Mục Ngọc Trác nhìn máy vi tính, nhìn xong, quả quyết tắt đi giọng nói. Không nghe thấy, tâm không phiền!

Lúc xế chiều, trước khi Quyền Thiệu Viêm về nhà Bạch Tự Di đã mang theo Mục Ngọc Trác rời đi.

Bà nhìn ra tính độc chiếm cực mạnh của Quyền Thiệu Viêm, mặc dù bà và Mục Ngọc Trác xuất hiện ở trên bàn ăn, Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ không nói gì, nhưng ca người tiết lộ ra một cảm xúc chính là —— chướng mắt.

Bạch Tự Di cảm thấy nếu như bà ở đây mà không thức thơi một chút, xem chừng Quyền Thiệu Viêm sẽ tự tay diệt trừ kẻ chướng mắt như bà và Mục Ngọc Trác. Thân thể Bạch Tự Di khẽ run lên.

Mục Ngọc Trác nhìn hai mắt Bạch Tự Di ân cần nói: "Mẹ, con đã sớm nói rồi, mẹ đi giày cao gót không vững, mẹ cũng không cần mang nó chứ, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì làm thế nào?"

Bà đi giày cao gót rất chắc!

Bạch Tự Di trừng mắt với Mục Ngọc Trác: "Nói vậy bạ gì đấy, còn nói lung tung nữa, năm nay con cũng đừng nghĩ muốn quần áo mới mặc."

Mục Ngọc Trác im lặng, kể từ khi mẹ tới thành phố A, càng ngày càng không dịu dàng!

Quyền Thiệu Thi ở lại nhà đợi một lát mới do dự nói: "Chị dâu, em cũng về nhà trước."

"Quần áo còn chưa khô đâu." Mục Giai Âm thấy vẻ mặt băn khoăn của Quyền Thiệu Thi, nói: "Tối nay em cũng đừng trở về, ở lại đi, sáng mai hãy về, được không?"

Mục Giai Âm nói xong liền ngồi xổm người xuống sờ sờ mái tóc đen mềm mượt của Quyền Thiệu Thi.

Quyền Thiệu Thi hơi do dự, một hồi lâu mới ấp úng nói: "Nhưng... Anh hai. . . . ."

Mục Giai Âm nhất thời liền hiểu Quyền Thiệu Thi rốt cuộc đang do dự cái gì, còn không phải vì Quyền Thiệu Viêm sao. Một đứa em gái hiền lành, vui vẻ như vậy, Quyền Thiệu Viêm tránh như rắn rết không nói đi, anh lại còn ghét cô bé.

Trên mặt Mục Giai Âm thoáng qua vẻ bất mãn, mới lại vuốt đầu Quyền Thiệu Thi nói: "Yên tâm đi, anh hai em có thể lạnh lùng một chút, nhưng anh ấy vẫn quan tâm em, dù sao em cũng là em gái ruột của anh ấy mà."

"Có thật không?" Trên mặt Quyền Thiệu Thi thoáng qua vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, trong giọng nói còn mang theo vẻ vui sướng.

"Dĩ nhiên." Mục Giai Âm cười nói với Quyền Thiệu Thi.

Khoe miệng Quyền Thiệu Thi khẽ cong lên, vui mừng cúi đầu xuống.

Đứa bé này chỉ sợ là đặc biệt sùng bái người anh hai Quyền Thiệu Viêm này. Vận số Quyền Thiệu Viêm thật đúng là tốt, không hề làm gì cả mà Mục Ngọc Trác và Quyền Thiệu Thi đều thiếu chút nữa tôn sùng anh là thần thánh rồi.

Mục Giai Âm nói chuyện với Quyền Thiệu Thi một hồi, thấy Quyền Thiệu Thi muốn ngủ gật, mới trái tốt chặn cho Quyền Thiệu Thi, bảo Quyền Thiệu Thi đi ngủ trước.

Khi Quyền Thiệu Viêm về nhà nhìn thấy cửa phòng khách đóng chặt, liền cau mày hỏi: "Ai tới?"

Mục Giai Âm nhìn cánh cửa kia, có chút kỳ quái, Quyền Thiệu Viêm làm thế nào biết được có người tới.

Mục Giai Âm tiến tới bên tai Quyền Thiệu Viêm nói: "Quyền Thiệu Thi tới, nói chuyện nhỏ một chút, con bé vừa mới ngủ thiếp đi, anh đừng đánh thức con bé."

"Nó đến làm cái gì?" Lúc này Quyền Thiệu Viêm lại càng không vui mừng rồi.

Mục Giai Âm nổi giận, nhéo thịt mềm bên hông của Quyền Thiệu Viêm, thấy Quyền Thiệu Viêm cau mày có vẻ đau, mới đắc ý thu tay lại nói: "Quyền Thiệu Viêm, tiểu Thi là em gái ruột của anh, giọng điệu anh như thế là có ý gì? Hơn nữa, tiểu Thi vừa hiểu chuyện vừa nghe lời, anh chưa có tiếp xúc với con bé, tại sao lại không thích con bé như vậy?"

Quyền Thiệu Viêm mặt lạnh không lên tiếng.

Con người Mục Giai Âm đảo lòng vòng, hay là Quyền Thiệu Viêm bởi vì chuyện mẹ anh chết đi cho nên có chút ngăn cách với Quyền Thiệu Thi.

Nhưng chuyện này cũng không phải là chuyện một sớm một chiều có thể giải quyết.

Sau khi rửa mặt, Mục Giai Âm nằm ở trên giường, nói với Quyền Thiệu Viêm vừa mới vào cửa: "Anh có biết hay không, hôm nay lúc tiểu Thi tới nhà, toàn thân cao thấp đều ướt đầm."

"Chuyện gì xảy ra?" Quyền Thiệu Viêm vốn định mở tủ treo quần áo lấy áo ngủ, nghe Mục Giai Âm vừa nói như thế, Quyền Thiệu Viêm mới nghiêng đầu, giữa lông mày mờ mờ có chút bưng bưng tức giận. Dù cho nhiều năm như vậy anh không muốn gặp Quyền Thiệu Thi, nhưng Quyền Thiệu Thi cũng là em gái anh, người khác không được phép khi dễ.

"Bị hắt nước đó, anh cũng tốt nghiệp từ A Thị Nhất Trung, nhất định anh biết tại trường đó hạng người gì mới có thể bị khi dễ."

Mục Giai Âm lại nói: "Theo địa vị của Quyền gia, tiểu Thi căn bản cũng không thể bị khi dễ, nhưng con bé lại bị người ta dội nước, điều đó đã nói rõ, hầu hết học sinh ở A Thị Nhất Trung đều biết tiểu Thi ở nhà không được coi trọng, bọn chúng muốn khi dễ thì có thể khi dễ."

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ chốc lát mới nhìn Mục Giai Âm nói: "Ngày mai chịu khó đưa Quyền Thiệu Thi đi học một chuyến thôi."

"Đi cái gì, tiểu Thi cũng nghĩ." Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm bủn xỉn mà nói: "Chúng ta nói hay lắm, ngày mai anh không được hung dữ với tiểu Thi, cho tiểu Thi sắc mặt tốt đi."

Quyền Thiệu Viêm không lên tiếng.

Mục Giai Âm từ trên giường nhảy xuống, lôi kéo cánh tay Quyền Thiệu Viêm, giọng nói vừa mềm vừa ngọt, giống như là quét mặt: "Ông xã, anh tốt nhất! Anh nên đồng ý với em, có được hay không vậy."

"Chỉ có lúc cầu xin anh mới chịu gọi anh một tiếng ông xã." Quyền Thiệu Viêm gõ một cái nặng nề ở trên trán Mục Giai Âm nói: "Được rồi."

Mục Giai Âm che cái trán, mặt như trái khô qua nói: "Quyền Thiệu Viêm, anh thật là quá đáng, đầu thật là đau nha, ngộ nhờ sưng lên thì làm thế nào?"

Bên kia không có đáp lại.

Mục Giai Âm kỳ quái ngẩng đầu nhìn, liền thấy trên tay Quyền Thiệu Viêm đang gơ lên một cái áo lót hấp dẫn nghiền cứu.

. . . . . Hôm nay cửa hàng gửi đến đây một thùng áo lót hấp dẫn.

Hồng бет! Cô vốn tính toán thanh lý sạch những thứ này, ném toàn bộ chúng vào thùng rác, nhưng bởi vì buổi chiều cùng Bạch Tự Di nói chuyện một hồi, sau đó lại dỗ Quyền Thiệu Thi ngủ, sau đó. . . . . Cô liền quên mất chuyện nhỏ nhặt này.

Làm sao bây giờ đây, Mục Giai Âm lấy đôi tay bụm mặt, thật nhanh chạy lên giường, trực tiếp sử dụng chăn bưng kín đầu, làm ra bộ dáng đả đầu.

Quyền Thiệu Viêm quay đầu lại nhìn Mục Giai Âm, giọng vui thích nói: "Bà xã, thứ gì cũng chuẩn bị xong, còn xấu hổ cái gì?"

"Ai xấu hổ?" Trong chăn truyền tới một giọng rầu rĩ. Sau đó, Mục Giai Âm che phủ mình giống như là con tằm.

Quyền Thiệu Viêm xốc lên bộ quần phục bà chủ đưa tặng, trên sách hướng dẫn ghi chú nhất thời khiến nơi đó của Quyền Thiệu Viêm đứng nghiêm chào cờ rồi.

Quyền Thiệu Viêm ngoái đầu nhìn lại Mục Giai Âm, tuy nói hiện tại thân thể Mục Giai Âm còn không thích hợp làm chuyện anh muốn làm nhất. Nhưng trước hết để cho anh thương thức một chút, dù sao cũng là chuyện Mục Giai Âm nghĩa bất dung từ (*) mà thôi.

(*): Không thể từ chối.

Quyền Thiệu Viêm nghĩ thầm như vậy, liền đi lại gần Mục Giai Âm: "Giai Âm, anh muốn nhìn thấy bộ đồ này mặc ở trên người em."

"Em không mặc!" Âm vang có lực, xuyên thẳng tận trời.

Chỉ tiếc một giây kế tiếp, người nào đó dựa vào tấm chăn mà sống liền bị Quyền Thiệu Viêm kéo tới một bên, lúc này Quyền Thiệu Viêm mới lôi kéo Mục Giai Âm ngồi ở trong ngực của anh.

Mục Giai Âm cảm thấy cái mộng rất khó chịu. . . . . Cái đó của anh đang chia vào cái mộng nhỏ của cô.

Mục Giai Âm đỏ mặt, đầu chôn xuống thật thấp, hoàn toàn không dám đi nhìn Quyền Thiệu Viêm ở phía sau mình.

Mục Giai Âm cảm thấy cô lần nữa hoàn mỹ nghiệm chứng cái gì gọi là tự gây nghiệt, không thể sống.

Lời nói lão tổ tiên truyền lưu đến nay quả nhiên đều là chân lý.

Nếu ban đầu cô không nghĩ dùng chút quần áo này tới kích thích Quyền Thiệu Viêm thì hôm nay cũng sẽ không bị Quyền Thiệu Viêm bắt được cảnh tượng lúng túng như vậy.

Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm thực sự xấu hổ, cũng không trêu chọc Mục Giai Âm, chỉ là một tay ôm vòng eo không đẩy một nắm tay của cô, mặt tiến tới bên tai Mục Giai Âm nói: "Mua cái này để làm gì?"

Anh cũng không cho rằng Mục Giai Âm tự giác như vậy.

"Là lúc từ bệnh viện đi ra, khi đó anh không muốn để ý đến em, em vừa muốn mua. . . . ." Nhưng cô đoán sai mức độ hấp dẫn của những bộ đồ này.

Mục Giai Âm thấp thỏm liếc nhìn học tử, trong lòng âm thầm thề, ngày mai khi rời giường chuyện thứ nhất cô làm chính là ném toàn bộ chúng vào thùng rác!

Quyền Thiệu Viêm thân mật cạ cổ của Mục Giai Âm, giọng nói mơ hồ có chút mùi vị uy hiếp: "Giai Âm, anh còn không thấy những bộ quần áo này mặc ở trên người của em, dù cho em ném đi cũng không sao, toàn bộ phòng ở dưới đất sẽ để một thùng lớn những bộ quần áo này."

Mục Giai Âm trừng to mắt mà nhìn Quyền Thiệu Viêm

Chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm còn vào internet mua những thứ này?

"Quả tân hôn Đồng Lê Triệu đưa cho chúng ta." Quyền Thiệu Viêm nhún nhún vai, lúc mới vừa kết hôn vẫn không có cơ hội dùng. Nhưng hiện tại Mục Giai Âm lại tự chui đầu vào lưới rồi.

"Đồng Lê Triệu, tên khốn kiếp này." Mục Giai Âm cắn răng.

Quyền Thiệu Viêm bày tỏ rất vui lòng nhìn thấy Mục Giai Âm và Đồng Lê Triệu bất hòa.

Tốt nhất. . . . . Mục Giai Âm chỉ thân cận với một mình anh.

"Giai Âm, tới mặc vào cho anh nhìn một chút." Quyền Thiệu Viêm lấy ra áo lót màu đỏ đặt ở đầu giường, giọng mập mờ nói với Mục Giai Âm.

"Không mặc." Mục Giai Âm đỏ mặt, xoay đầu vào vách tường, bày ra một bộ thà chết không theo.

Chỉ tiếc màu đỏ ửng đã lan tràn đến cổ Mục Giai Âm lại bán đứng cô.

Không đợi Mục Giai Âm có động tác, áo ngủ của Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm dùng lực xé ra, nút áo ngủ nhất thời liền lăn đến trên đất, phát ra tiếng va chạm nho nhỏ truyền vào lỗ tai Mục Giai Âm.

"Quyền Thiệu Viêm! Anh lại làm hư áo ngủ của em!" Mục Giai Âm kêu to, lấy tay đẩy Quyền Thiệu Viêm ra.

Tay Quyền Thiệu Viêm nắm chặt tay Mục Giai Âm, nhỏ giọng nói: "Giai Âm, anh thật ra rất vui lòng nghe giọng nói của em, nhưng phòng bên cạnh còn có Quyền Thiệu Thi."

Mục Giai Âm nhất thời liền im lặng rồi.

Tay Quyền Thiệu Viêm lại càng thêm can rở. Trong áo ngủ là cơ thể Mục Giai Âm không mảnh vải che thân. Da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, cảnh tượng xinh đẹp trước ngực, chỉ những thứ này liền đủ khiến Quyền Thiệu Viêm ý loạn tình mê rồi.

Quyền Thiệu Viêm đè Mục Giai Âm ở trên giường, thân thể từ từ phủ lên.

"Tiểu Thi vẫn còn ở bên cạnh, Quyền. . . . ." Mục Giai Âm muốn ngăn cản, nhưng môi của cô lại bị lưới của Quyền Thiệu Viêm ngăn chặn.

Mà tay còn lại của Quyền Thiệu Viêm đang vuốt ve từ trên xuống dưới, gần như muốn đốt cháy cả người Mục Giai Âm. Đôi tay kia đi tới chỗ nào, nơi đó giống như là đốt một đống lửa, kỳ dị là cơ thể Mục Giai Âm lại càng ngày càng mềm, hầu như đều sắp mềm thành một vùng nước.

Mục Giai Âm vô ý thức lắc đầu, nhìn Quyền Thiệu Viêm, nhưng không biết cô rốt cuộc muốn cái gì.

Trong đầu là một mảnh hỗn loạn, không suy nghĩ được gì.

Quần áo trên người Mục Giai Âm sớm đã bị Quyền Thiệu Viêm lột sạch rồi, còn quần áo trên người Quyền Thiệu Viêm càng thêm không cần nói nhiều, chúng sớm đã nằm ở dưới giường.

"Giai Âm, em thật đẹp." Quyền Thiệu Viêm ca ngợi, cúi đầu, ở trên người Mục Giai Âm in lại một dấu hôn.

Mục Giai Âm có chút khó chịu, khẽ cong người lên, không biết là đang ngênh hợ Quyền Thiệu Viêm hay là đang né tránh, bàn tay ầm áp kia làm cho cô cảm thấy hô hấp cũng sắp bị ức chế rồi.

"Giai Âm, nơi đó rất ướt." Quyền Thiệu Viêm ngẩng đầu nhìn Mục Giai Âm, mang trên mặt nụ cười tà tà.

Mặt Mục Giai Âm càng đỏ hơn, giống như là một đứa trẻ bất lực, chột cấn ở trên bả vai Quyền Thiệu Viêm một cái nói: "Quyền Thiệu Viêm, không cho nói như vậy!"

"Anh thích, Giai Âm, em rất đẹp." Quyền Thiệu Viêm ní non, âm thanh bị tràn đầy * bao vây.

Mục Giai Âm lấp bắp, giờ phút này trong mắt chỉ còn lại bộ dáng của Quyền Thiệu Viêm. Không phải gương mặt lạnh lẽo thường ngày mà là một gương mặt đối với cô mê luyến. Mục Giai Âm cảm thấy trong lòng giống như là bị mật đường lấp đầy. Mục Giai Âm từ từ vươn tay ôm lấy Quyền Thiệu Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Đồ Chuyển Phát Trễ (2)

Edit: kimphuong172839

Nhưng Quyền Thiệu Viêm lại ngưng mọi động tác lại.

Trong giọng nói Quyền Thiệu Viêm rõ ràng mang theo dự vọng tối tăm chưa được thỏa mãn: "Đáng chết."

Hiện tại thân thể Mục Giai Âm căn bản cũng không thích hợp. . . . . Mới vừa rồi anh thiếu chút nữa. . . . .

Mục Giai Âm sững sốt thật lâu mới phục hồi tinh thần lại. Bác sĩ nói tốt nhất là hai tháng sau đó mới có thể làm chuyện phòng the, bởi vì sau khi cô sinh non lại có hiện tượng xuất huyết nghiêm trọng cho nên bác sĩ đề nghị hay là chờ đến ba tháng sau, đợi thân thể của cô tốt hơn chút ít lại nói.

Quyền Thiệu Viêm nằm ở trên người của Mục Giai Âm, làm như có chút tức giận há miệng cắn cổ của Mục Giai Âm: "Chỉ biết đốt lửa."

Mục Giai Âm thân nhiên mỉm cười.

Nơi đó của Quyền Thiệu Viêm còn chia vào bụng của cô, thậm chí Quyền Thiệu Viêm bởi vì ấn nhẫn mà bàn tay nổi cả gân xanh, thời khắc máu chốt còn có thể nhìn được, không muốn thương tổn cô, Mục Giai Âm cảm thấy đời này gã cho Quyền Thiệu Viêm là chuyện chính xác nhất, có ý nghĩa nhất cô đã làm từ lúc trùng sinh tới nay.

Có lẽ, cô trùng sinh chính là vì để gặp phải đúng người đàn ông này.

"Ông xã." Giọng Mục Giai Âm có chút nhỏ, cũng không khó nghe ra tình ý trong đó: "Em yêu anh."

Quyền Thiệu Viêm ngẩn người.

Mục Giai Âm không phải loại phụ nữ giắt ba chữ 'em yêu anh' ngoài miệng.

Từ lúc kết hôn tới nay, Mục Giai Âm cũng chỉ nói qua hai lần 'em yêu anh'.

Một lần, chính là lúc xuất viện, bọn họ còn đang chiến tranh lạnh.

Còn có một lần, chính là hôm nay. Quyền Thiệu Viêm cảm thấy anh cũng không có làm chuyện gì khiến cho người ta cảm động, cho nên những lời này là lời nói thật lòng của Mục Giai Âm sao?

Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm cong lên trên, lật người, để Mục Giai Âm nằm ở trên người của anh, cái trán Quyền Thiệu Viêm chống đỡ cái trán của Mục Giai Âm, giọng nói khàn khàn: "Bà xã, anh cũng yêu em"

Nụ cười trên mặt Mục Giai Âm càng sâu, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Quyền Thiệu Viêm nữa, chỉ nằm ở trên người của Quyền Thiệu Viêm, đầu tựa vào trên bả vai anh, nghe nhịp tim có chút gấp rút của Quyền Thiệu Viêm, không nói thêm gì nữa.

Quyền Thiệu Viêm nhắm nhin, nhưng nhìn bộ dáng nhu thuận của Mục Giai Âm, anh cảm thấy. . . . . Không thể nhìn được nữa, không cần nhìn nữa.

"Giai Âm." Quyền Thiệu Viêm kêu một tiếng Mục Giai Âm, trong âm thanh mang theo có chút tăng cao *.

Mục Giai Âm mê mang ngẩng đầu.

Sau đó liền nhìn đến khóe miệng Quyền Thiệu Viêm tràn ra một nụ cười hài lòng, mang theo một tia tà ác nói: "Dùng miệng đi."

Mục Giai Âm: ". . . . ."

Khốn kiếp! Quyền Thiệu Viêm không phải người tốt!

Đêm nay, Quyền Thiệu Viêm đúng là rất làm khổ người, Mục Giai Âm có cảm giác cả người mình đã tan rã.

Miệng đau, tay cũng đau.

Mục Giai Âm suy nghĩ về thể lực của Quyền Thiệu Viêm, ngẫm lại cuộc sống sau này cô phải trải qua, đột nhiên cảm thấy tương lai của chính mình vô cùng đen tối, đơn giản chính là tiền đồ vô lượng(*).

(*): tương lai rộng mở.

Ngày hôm sau, hai mắt Mục Giai Âm lộ rõ quầng thâm.

Còn Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối là sáng khoái tinh thần, nhin nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng được chút xú bù đắp, buổi sáng, lúc rời giường anh chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp, mỗi lỗ chân lông đều rất sáng khoái.

"Em ngủ tiếp đi." Quyền Thiệu Viêm đứng dậy, nói với Mục Giai Âm đang mơ mơ màng màng, không muốn mở mắt ra: "Anh đi nấu cơm, làm xong bảo em dậy."

Mục Giai Âm mệt mỏi gật đầu một cái.

Tối qua bị dày vò một đêm cũng không ngủ được.

Cổ tình Quyền Thiệu Viêm chẳng những thể lực tốt, tinh thần cũng tốt. Nếu không phải nhìn cô thật sự quá mệt mỏi, Quyền Thiệu Viêm còn muốn cô mặc từng món, từng món những thứ áo lót hấp dẫn kia cho anh xem!

Mục Giai Âm nhớ tới hôm qua mãi cho đến trước khi ngủ, Quyền Thiệu Viêm còn hơi bất mãn nói anh còn chưa xem cô mặc những quần áo kia.

Mục Giai Âm lại một lần nữa bắt đầu lo lắng cho cuộc sống tương lai của cô.

Mục Giai Âm đang suy nghĩ có phải cô nên vạch kế hoạch chạy bộ mỗi buổi sáng hay không? Muốn sống tốt dưới sức lực của Quyền Thiệu Viêm thì nhất định phải có một thể lực tốt!

Một đêm này, Quyền Thiệu Thi không có cảm giác ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, nghe phòng bếp có tiếng động, Quyền Thiệu Thi liền lặng lẽ đi đến. Cô còn tưởng rằng có thể nhìn thấy Mục Giai Âm ở đây, không ngờ lại nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm.

Nhất thời tay chân Quyền Thiệu Thi có chút luống cuống, không biết nên nói những gì.

Thính lực của Quyền Thiệu Viêm là cực kì tốt, ngay từ lúc Quyền Thiệu Thi mới đến, Quyền Thiệu Viêm cũng biết Quyền Thiệu Thi tới. Nhưng Quyền Thiệu Viêm còn chưa có nghĩ đến muốn nói những gì với Quyền Thiệu Thi.

Nhìn Quyền Thiệu Thi có chút hèn nhát đứng ở cửa, ngẫm lại lời nói của Mục Giai Âm, nhìn lại ánh mắt của Quyền Thiệu Thi loáng thoáng có chút giống mẹ anh.

Quyền Thiệu Viêm phát hiện trong lòng anh cũng không có tức giận với Quyền Thiệu Thi nhiều như vậy.

Anh biết rõ mẹ chết có lẽ có phần lỗi của Quyền Thiệu Thi, nhưng còn Cơ Tô Anh tuyệt đối là không tránh khỏi có quan hệ, muốn giận cũng nên giận người phụ nữ Cơ Tô Anh kia.

Nhàn nhạt quét mắt nhìn Quyền Thiệu Thi, Quyền Thiệu Viêm mới nói: "Tại sao lại gầy như vậy?"

Con nít phải giống như Mục Giai Âm khi còn bé, tròn tròn, mập mập xem thật đáng yêu.

"Không biết." Quyền Thiệu Thi trả lời có bài có bản.

Nói dứt lời, Quyền Thiệu Thi nhất thời liền 囧 một chút, cô đang nói cái gì vậy trời.

"Vẫn luôn gầy như vậy." Có lần Quyền Thiệu Thi đến bệnh viện, bác sĩ giải thích cho cô biết: "Bác sĩ nói, bởi vì em là sinh non, hệ tiêu hoá phát triển chưa hoàn chỉnh cho nên rất dễ thiếu dinh dưỡng, tạo nên gầy gò."

"VẬY thì ăn nhiều một chút." Quyền Thiệu Viêm nhú mày: "Em còn nhỏ, cơ thể đang lớn, không được để dinh dưỡng không đầy đủ."

"Dạ." Quyền Thiệu Thi gật đầu. Có chút run sợ nhìn Quyền Thiệu Viêm thuần thực nấu cháo: "Anh hai, em giúp anh nấu cơm nha."

Tiếng anh hai kia khiến thân thể Quyền Thiệu Viêm khê cứng đờ, một hồi lâu, Quyền Thiệu Viêm mới nói: "Đã sắp xong rồi, em đến phòng ăn chờ anh đi."

Quyền Thiệu Thi vẫn có chút muốn ở lại chỗ này, nhưng Quyền Thiệu Viêm đã nói như vậy, Quyền Thiệu Thi liền ngoan ngoãn nghe lời, đi ra ngoài.

Quyền Thiệu Thi thật sự giống như Mục Giai Âm nói, rất nghe lời. Quyền Thiệu Viêm lại suy nghĩ chuyện Mục Giai Âm nói Quyền Thiệu Thi ở trường học bị người ta tạt nước, chân mày lại nhíu lại.

Dám đối với em gái anh như vậy.

Lúc Mục Giai Âm rửa mặt xong đi ra thì nhìn thấy Quyền Thiệu Thi đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế ở phòng ăn.

Mục Giai Âm nhìn đôi tay Quyền Thiệu Thi không ngừng thất lại với nhau, bộ dáng có chút lo lắng thấp thòm, cũng biết Quyền Thiệu Thi nhất định là gặp qua Quyền Thiệu Viêm rồi. Mục Giai Âm suy nghĩ một chút, liền cười đi tới hỏi Quyền Thiệu Thi: "Tiểu Thi, gặp qua anh hai em rồi hả?"

Quyền Thiệu Thi gật đầu lia lịa.

"Anh hai không có hung dữ như trong tưởng tượng của em chứ?" Mục Giai Âm hỏi.

Quyền Thiệu Thi tiếp tục dùng lực gật đầu.

Ngày cô ra đời cũng là ngày giỗ của mẹ, mẹ kế vẫn luôn ở bên tai cô cường điệu chuyện này. Mẹ kế còn nói anh hai cũng bởi vì chuyện này mà xa lánh cô. Cô vẫn cho là anh hai sẽ oán hận cô, nhưng hình như anh hai vẫn quan tâm thân thể của cô.

Mục Giai Âm cười cười, nói với Quyền Thiệu Thi: "Xem kìa, chị đã nói mặc dù anh hai em thoát nhìn rất lạnh lùng, nhưng trong lòng anh ấy vẫn rất quan tâm em, anh hai còn rất là thích em."

Quyền Thiệu Thi ngượng ngùng cười cười với Mục Giai Âm, trong tròng cười mơ hồ mang theo một tia hạnh phúc.

Vừa đúng lúc Quyền Thiệu Viêm bung com đi về phía phòng ăn, khê nhíu mày, Quyền Thiệu Viêm phát hiện lúc Mục Giai Âm nói káo thật đúng là không có một chút sơ hở. Nhưng lời nói dối này làm cho trong lòng anh có mấy phần âm lại thật.

Xới com cho Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Thi xong, Quyền Thiệu Viêm mới ngồi xuống.

Trong lúc đó, Quyền Thiệu Thi cũng không ngừng len lén liếc nhìn Mục Giai Âm, Mục Giai Âm tức giận nhìn Quyền Thiệu Viêm, cô biết Quyền Thiệu Thi nhìn thấy cái gì. Quyền Thiệu Thi nhìn thấy trên cổ cô có mấy vết bầm tím.

Ngay cả khi cô mặc áo len cao cổ, nhưng những dấu vết bầm tím kia theo động tác của cô vẫn rất dễ dàng nhìn thấy được.

Mục Giai Âm lại không biết nên giải thích như thế nào về những vết bầm này cho Quyền Thiệu Thi, rốt cuộc khi bị Quyền Thiệu Thi nhìn chăm chú đến da đầu tê dại, Mục Giai Âm mới lên tiếng nói: "Tiểu Thi, cứ nhìn chăm chăm chị làm cái gì? Không ăn com liền lạnh, hay là com không hợp khẩu vị của em sao?"

Quyền Thiệu Thi lắc đầu giống như trống bỏi.

Việc làm com là sở trường của Quyền Thiệu Viêm.

Huống chi là Quyền Thiệu Viêm làm, Quyền Thiệu Thi tự nhiên sẽ không bới móc lỗi trong đó.

Quyền Thiệu Thi lại có chút thấp thòm nhìn Mục Giai Âm, mới lại nhìn một chút Quyền Thiệu Viêm, có chút khó khăn nói: "Anh hai, tối hôm qua anh khi dễ chị dâu sao?"

Cái muỗng trong tay Mục Giai Âm run lên, cháo loãng nhất thời vẩy ra một chút, hắt tới trên bàn.

"Thế nào?" Quyền Thiệu Viêm vẫn rất bình tĩnh như cũ.

"Em... em." Quyền Thiệu Thi ấp a ấp úng nói: "Tối hôm qua hình như em nghe được giọng chị dâu rất khổ sở, hơn nữa, hình như chị dâu bị thương. . . ."

"Không có." Cái muỗng trong tay Mục Giai Âm hoàn toàn rơi xuống đất, Mục Giai Âm cũng không dám nhìn thẳng Quyền Thiệu Thi, chỉ đỏ mặt nói: "Không có, là tối hôm qua chị không cẩn thận bị đụng đầu, cho nên mới. . . . . Chị chỉ là bị đụng đầu mà thôi."

Đụng đầu đến trên bờ môi của anh rồi hả?

Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm mơ hồ thoáng qua một nụ cười giống như là ăn trộm.

Mục Giai Âm trừng mắt liếc Quyền Thiệu Viêm, cũng sắp dạy hư đứa bé, Quyền Thiệu Viêm còn cười. Già mà không đứng đắn!

Quyền Thiệu Thi không có hỏi nữa, nhưng ánh mắt lóe lên, vẫn còn có chút hoài nghi. Chẳng lẽ anh hai thật sự đánh chị dâu sao? Nhưng cô cảm thấy chị dâu là người rất tốt mà, vừa đẹp vừa dịu dàng, tại sao anh hai muốn đánh chị dâu đây?

Về mặt Quyền Thiệu Thi nhìn Mục Giai Âm thêm vào mấy phần lo lắng.

Nhiều năm sau, Quyền Thiệu Thi rốt cuộc cũng biết, lúc mình chín tuổi đã nghe lén chuyện không nên nghe!

Mà lúc đó, Quyền Thiệu Thi cũng biết tiếng rên kia không phải là kêu đau. . . . . Mà là đau cũng vui về!

Cơm nước xong, Quyền Thiệu Viêm liền đi làm.

Cái đầu nhỏ của Quyền Thiệu Thi ngó dáo dác, nhìn thấy sau khi Mục Giai Âm hôn xuống một cái trên môi Quyền Thiệu Viêm, lúc này Quyền Thiệu Viêm mới hài lòng rời đi.

Tình cảm của anh hai và chị dâu có vẻ không tệ, chẳng lẽ chị dâu thật sự chỉ là bị đụng đầu?

"Tiểu Thi, chúng ta đến khu vui chơi đi." Mục Giai Âm nhìn đồng hồ nói với Quyền Thiệu Thi.

Tính tình Quyền Thiệu Thi có chút cô độc quá, Mục Giai Âm muốn mang cô bé đến chỗ náo nhiệt chơi một chút, sửa đổi tính tình này lại.

"Được." Mặc dù Quyền Thiệu Thi không muốn đi, nhưng đây là Mục Giai Âm mời nên Quyền Thiệu Thi không muốn cự tuyệt.

Bởi vì gần đây học sinh được nghỉ nên khu vui chơi rất đông người.

Mục Giai Âm có chút hối hận khi tới khu vui chơi rồi, cô cảm thấy lãng phí thời gian vào việc xếp hàng vượt xa thời gian chơi đùa. Hơn nữa, bây giờ cô không thích hợp chơi trò quá kích thích, chỉ có thể chọn trò chơi ôn hòa thôi.

May là Quyền Thiệu Thi cũng không chọn những thứ này.

Mục Giai Âm đang xếp hàng, đột nhiên nhìn thấy bên kia ngồi một đôi nam nữ đang thân mật với nhau.

Mục Giai Nhan và Tả Trí Viễn.

Hai người kia đều rất nhạy cảm, tầm mắt Mục Giai Âm vừa rơi vào trên người bọn họ thì hai người kia liền cùng nhau ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Mục Giai Âm thấy rõ ràng Mục Giai Nhan có một tia hốt hoảng.

Rất nhanh, Mục Giai Nhan liền nở nụ cười như có như không, cất bước đi về phía cô: "Chị ba, tại sao chị tới khu vui chơi vậy? Cô bé này là. . . . . Em gái anh rê?"

Diễn tốt lắm.

Xem ra cô ta đã tự cảm thấy bản thân mình thật sự là Mục Giai Nhan.

Đôi mắt Mục Giai Âm rù xuống, đã tâm bắt đầu bành trướng rồi sao?

"Thật là một bé gái xinh đẹp." Mục Giai Nhan nói xong liền vươn tay muốn sờ tóc Quyền Thiệu Thi.

Quyền Thiệu Thi lùi về phía sau một bước, trốn tránh sự đụng chạm của Mục Giai Nhan. Cô cũng không thích người chị này. Hơn nữa, từ trên người của người phụ nữ này cô không có cảm nhận được một chút ý tốt nào.

Tay Mục Giai Nhan rơi vào khoảng không, nụ cười trên mặt Mục Giai Nhan lập tức cứng lại.

Lúc nhìn về phía Mục Giai Âm, trên mặt Mục Giai Nhan mới lộ ra vẻ ủy khuất: "Chị ba, hình như cô bé chỉ thân cận với mình chị."

"Nếu đã nhìn ra, liền an phận làm chuyện mình nên làm, không nên đi khắp nơi gây chuyện thị phi." Mục Giai Âm nhìn Tả Trí Viễn ngồi trên ghế ở đằng kia, vừa uống nước trái cây vừa nhìn mình.

Chú ý tới tầm mắt của cô, Tả Trí Viễn giơ một cái cái ly lên chào cô từ xa, cười giống như là người vô sự.

"Em không có." Mục Giai Nhan cúi đầu, uất ức nói: "Tả Trí Viễn anh ấy chỉ muốn thông qua em để giải thích với chị."

Lập tức, ánh mắt Quyền Thiệu Thi nhìn Tả Trí Viễn nhiều hơn mấy phần không tốt.

Chân mày Mục Giai Âm khẽ giờ lên, biết rõ Quyền Thiệu Thi là em gái Quyền Thiệu Viêm nhưng Mục Giai Nhan còn ở ngay trước mặt Quyền Thiệu Thi nói rõ Tả Trí Viễn thích cô. Là muốn dựa vào cái này đối phó Quyền Thiệu Viêm, chia rẽ quan hệ giữa cô và Quyền Thiệu Viêm, còn có Quyền Thiệu Thi sao?

Cô đã sớm nhìn ra cô gái này không quá an phận, nhưng cô chưa kịp dạy tốt cô ta thì Mục Giai Nhan cũng đã xảy ra chuyện.

Thôi, trên môi Mục Giai Âm nở nụ cười, nhìn bộ dáng khấn trương này của cô ta, là ưa thích Tả Trí Viễn rồi sao?

Nếu như là ưa thích, vậy cô sẽ thành toàn cho đôi uyên ương này.

Mục Giai Âm biết rõ lực chiến đấu của Mục Giai Nhan, cô rất vui vẻ muốn thấy hình ảnh Mục Giai Nhan đối chiến với cha mẹ Tả Trí Viễn.

"Không có là tốt rồi, chớ lộ chân tướng. Còn nữa, tôi không thích chút tâm tư nhỏ này của cô." Mục Giai Âm nhân nhạ nói: "Thân thể ông nội tôi như thế nào rồi?"

"Thân thể ông nội khỏe mạnh hơn nhiều." Mục Giai Nhan vội vàng cung kính trả lời. Mục Giai Nhan biết Mục Giai Âm để ý nhất chính là sức khỏe của Mục Uẩn Ngao. Vì vậy lúc chăm sóc cho Mục Uẩn Ngao cô cực kỳ để ý, dù sao, Mục Giai Âm ở phương diện khác mà nói tương đương với nắm giữ mạng sống của cô.

"Vậy thì tốt." Mục Giai Âm gật đầu một cái, ý bảo Mục Giai Nhan có thể đi được rồi.

Tả Trí Viễn từ đầu đến cuối cũng không có tới đây.

Tả Trí Viễn rất an phận ngồi đó.

Mục Giai Nhan cảm thấy cô ở trước mặt Mục Giai Âm ngay cả nói chuyện cũng ấp a ắp úng.

Mục Giai Âm vừa nói cô có thể rời đi, gần như là Mục Giai Nhan lập tức nhấc chân đi khỏi. Nhưng vẫn chưa đi khỏi được mấy bước, Mục Giai Nhan đã nhìn thấy Mục Giai Âm đứng bên cạnh một người phụ nữ có dung mạo xinh đẹp.

"Ồ, đây không phải là vợ của Quyền thiếu sao? Tại sao lại mang theo một cô bé vậy? Chẳng lẽ là con riêng của cô?" Mạnh Đan Lệ mặc cái váy da toàn thân bó sát người, bộ quần áo này khoe ra toàn bộ dáng người cực kỳ nóng bỏng của cô ta.

Bên cạnh có người đàn ông trực tiếp nhìn đến mủi quáng, hoàn toàn chuyển không được ánh mắt, lại bị bạn gái của mình hung dữ dạy dỗ một trận.

Mục Giai Âm còn nhớ rõ người phụ nữ trước mặt này.

Mấy ngày trước, cô ta mới ở trong điện thoại chân thành muốn sám hối tội lỗi của mình với cô. Tại sao bây giờ Mạnh Đan Lệ lại bắt đầu không có đầu óc muốn tìm chết?

"Cô bé là em gái của chồng tôi." Mục Giai Âm cắn răng nói chữ 'em gái' rất nặng: "Còn cô mới về đến nhà không bao lâu, ba cô cũng không có chính thức thừa nhận thân phận của cô, cô không phải biết chuyện trong nhà chúng tôi cũng rất bình thường."

Mục Giai Âm đây là đang châm chọc thân phận con gái riêng của Mạnh Đan Lệ.

Mặt của Mạnh Đan Lệ tái đi, ngay sau đó trên mặt nở nụ cười quỷ dị nói: "Chuyện gia đình của cô? Hiện tại Quyền Thiệu Viêm đã từ chức về nhà, cô nói chuyện trong nhà, là không phải chuyện này sao?"

Từ chức về nhà? Quyền Thiệu Viêm không có nói chuyện này với cô nha.

Mục Giai Âm đột nhiên nhớ tới, mấy ngày nay Quyền Thiệu Viêm đang điều tra Mục Giai Thu, cũng tra được không ít chuyện. Gần đây Quyền Thiệu Viêm vẫn luôn rất bận, có lúc về nhà rất muộn. Quyền Thiệu Viêm còn nói muốn dọn sạch các thể lực dưới mặt đất của thành phố A.

Nếu như thật sự từ chức về nhà, Quyền Thiệu Viêm không thể nào không nói không rằng gì như vậy. Sợ rằng, lần này từ chức là âm mưu của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm vừa nghĩ như thế, liền bình tĩnh không ít: "Tôi nói chuyện trong nhà gì, trong lòng cô rõ ràng. Hơn nữa, mặc kệ tôi nói cái gì, cũng không phải là một đứa trẻ do vợ bé sinh ra như cô có thể nhúng tay vào."

Mục Giai Âm nói rõ cô là con vợ bé như thế làm trên mặt Mạnh Đan Lệ hoàn toàn không có chút máu.

"Cô cũng chỉ là một kẻ không được cưng chiều, nếu không tại sao trong nhà của cô muốn đây cô đi đến nước Mi đây?" Cô đã thăm dò tư liệu của Mục Giai Âm, lúc Mục Giai Âm bị đưa đi đến nước Mỹ chỉ có một thân một mình.

Tả Trí Viễn xa xa nhìn, cảm thấy không khí giương cung bạt kiếm như bây giờ vừa vặn thích hợp anh ra tay. Chỉ cần hiện tại anh hoàn mỹ giải quyết mâu thuẫn giúp Mục Giai Âm, Mục Giai Âm nhất định sẽ cảm kích anh.

"Nhưng tôi không phải đứa con của vợ bé nha." Mục Giai Âm cười, cười mười phần dịu dàng.

Mục Giai Nhan ở bên cạnh nghe cuộc nói chuyện của Mục Giai Âm và Mạnh Đan Lệ, khuôn mặt tái nhợt từ từ nâng lên nụ cười thoải mái.

Quyền Thiệu Viêm là chỗ dựa của Mục Giai Âm, hiện tại Quyền Thiệu Viêm ngã, Mục Giai Âm cũng không còn chỗ để kiêu căng. Chỉ cần cô lấy được lòng của Mục Uẩn Ngao thì tương đương với việc ở trong nhà đứng vững bước chân. Đến lúc đó, cô muốn làm cái gì, còn không phải tùy ý cô?

Sắc mặt Mạnh Đan Lệ đại biến, gần như là muốn giương nanh múa vuốt nhào lên.

Người không có đầu óc thật là quá nhiều, cô đều có chút chịu không nổi.

Mục Giai Âm nhìn xa xa Đường Tuấn Thần đang đi tới đây nên lui về phía sau một bước.

Mạnh Đan Lệ mới vừa vươn tay muốn nắm chắc Mục Giai Âm, hai tay của cô ta lại bị một người phụ nữ trở tay bất được bẻ ra sau lưng, cả người cũng bị giữ chặt nửa phần cũng không động đậy được.

"Cô có biết tôi là ai hay không? Cô muốn làm cái gì?" Hai tay Mạnh Đan Lệ bị người phụ nữ kia giữ chặt, đầu lại bị người phụ nữ này lấy tay ấn xuống, ngay cả động cũng không động được nửa phần.

"Dĩ nhiên biết rồi." Trương Tự Hân cười cười với Mục Giai Âm, mới nói với Mạnh Đan Lệ: "Con gái riêng không được trong nhà thừa nhận đây mà."

"Giao cho an ninh đi, em cũng không cần tự mình ra tay." Đường Tuấn Thần cười kéo Trương Tự Hân qua, mới nhún vai với Mục Giai Âm, nói: "Cô ấy đó, có chút võ, liên cứ khoe khoang mãi."

"Cái gì gọi là có chút võ?" Trương Tự Hân uy hiếp nhìn Đường Tuấn Thần một cái nói: "Người nào lần đầu tiên gặp mặt liền bị em đánh đến đông tây nam bắc cũng không nhận ra?"

Bảo vệ rất nhanh chóng kéo Mạnh Đan Lệ la hét to, hoàn toàn không có hình tượng xuống.

Lúc này Mục Giai Âm mới nghiêng đầu nhìn Trương Tự Hân nói: "Cô là Trương Tự Hân sao? Tôi thường nghe người ta nói tới cô."

"Nói tôi là cạp cái?" Trương Tự Hân sáng khoái cười cười.

Thật đúng là vậy, người khác đều nói Trương Tự Hân lòng dạ ngay thẳng và rất nóng tính. Ở nhà Đường Tuấn Thần vẫn luôn bị cô áp chế.

"Em là đúng là cạp cái thật." Đường Tuấn Thần quay đầu lại nhìn Trương Tự Hân, mới hài hước nói: "Kể từ khi cưới em, mỗi lần trời tối anh đều sợ bị em đánh."

"Thật lắm mồm." Trương Tự Hân gõ lên đầu Đường Tuấn Thần một cái, mới lại nhìn Mục Giai Âm nói: "Cô ta khiêu khích cô như vậy, tại sao không trực tiếp đánh?"

. . . . . Cô không có sức mạnh lớn như vậy.

Đường Tuấn Thần nói: "Tôi nghe Hàn Từ Nghị nói mấy ngày trước Mạnh Đan Lệ này chọc giận chị dâu, thêm hôm nay nữa, xem chừng lần này lão đại xuất thủ sẽ không lưu tình."

"Chị dâu, tại sao lão đại đột nhiên từ chức? Sáng nay chuyện này đã gây ồn ào huyền ảo." Đường Tuấn Thần quan tâm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Rất Vui Về Mục Giai Thu Viếng Thăm (1)

Edit: kimphuong172839

Mục Giai Âm nhúu mày, cô cũng không biết là chuyện gì đang xảy ra.

Mục Giai Âm chỉ có thể dựa vào phỏng đoán của mình mà mơ mơ hồ hồ trả lời: "Không tính là chuyện lớn gì."

Đường Tuấn Thần hiểu rõ gật đầu một cái: "Vậy là được, em cũng bớt lo lắng."

Đứng một bên, Mục Giai Nhan khẽ cúi thấp đầu. Rõ ràng Mục Giai Âm cũng là sau khi Mạnh Đan Lệ nói mới biết chuyện Quyền Thiệu Viêm từ chức, bây giờ Mục Giai Âm lại nói không phải là chuyện gì lớn, rõ ràng Mục Giai Âm đang mạnh miệng chống đỡ.

Trong nháy mắt, trong lòng Mục Giai Nhan liền dâng lên một ý nghĩ: Thời của Mục Giai Âm đã qua rồi.

"Chị dâu, chị đi khuyên nhủ Hàn Từ Nghị đi." Tưởng Tự Hân thấy Mục Giai Âm và Đường Tuấn Thần nói dứt lời, mới nhìn Mục Giai Âm nói: "Những ngày qua Hàn Từ Nghị ngày nào cũng tìm Đường Tuấn Thần đi uống rượu, chị nói xem anh ta và Hường Tinh gây gỗ thì liên quan gì đến chồng em đây? Hiện tại, mỗi ngày Đường Tuấn Thần đều uống say tới mảy mảy mới về nhà, tiếp tục như vậy em thật sự sợ thân thể anh ấy sẽ xảy ra vấn đề."

"Yên tâm đi, Hàn Từ Nghị không chống đỡ được mấy ngày." Mục Giai Âm khẽ cười cười với Tưởng Tự Hân.

Cô còn hiếu kỳ đã nhiều như vậy Hường Tinh không gặp Hàn Từ Nghị, ngay cả điện thoại cũng chặn số Hàn Từ Nghị lại rồi. Vậy mà Hàn Từ Nghị thật đúng là có thể bảo trì bình thân, thì ra là ngày ngày đều uống rượu giải sầu.

Hơn nữa, lần này Hàn Từ Nghị lộ vẻ đang hoảng hơn, uống rượu không dám đi tìm người luôn có đầy rẫy thú vui như Đồng Lê Triệu, ngược lại tìm người trung thực nhất là Đường Tuấn Thần.

Đường Tuấn Thần thấy Tưởng Tự Hân nhắc tới cái vấn đề này, có chút không vui lòng nhũn mảy mảy một cái. Lần này Tưởng Tự Hân thật đúng là có chút xen vào việc của người khác.

Sau đó, Đường Tuấn Thần mới nói: "Chị dâu, chị cũng khuyên Hường Tinh đi, theo em thấy, lần này Hàn Từ Nghị là nghiêm túc."

Mục Giai Âm gật đầu một cái.

Đường Tuấn Thần thấy Mục Giai Âm đã xếp hàng mua được vé, mới nói lời tạm biệt Mục Giai Âm.

Tưởng Tự Hân lại muốn mời Mục Giai Âm lần sau cùng đi đi dạo phố.

Dù sao cũng là vợ người anh em tốt của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm cũng không do dự mở miệng đồng ý rồi.

Thấy Mục Giai Âm mang theo Quyền Thiệu Thi ngồi lên vòng quay ngựa gỗ, Tưởng Tự Hân mới kéo cánh tay Đường Tuấn Thần rời đi. Nhưng lúc rời đi, đáy mắt Tưởng Tự Hân lại hiện lên mấy phần âm độc.

Mục Giai Âm, cuối cùng cũng gặp được cô.

Lúc đầu Quyền Thiệu Thi còn có chút lo lắng chuyện của Quyền Thiệu Viêm, nhưng sau khi Mục Giai Âm trấn an Quyền Thiệu Thi vài câu, Quyền Thiệu Thi lập tức cảm thấy đây không phải là chuyện lớn gì. Rất nhanh, Quyền Thiệu Thi liền bắt đầu chơi vui vẻ ở sân chơi.

Dù sao Quyền Thiệu Thi cũng chỉ là một đứa trẻ tám tuổi mà thôi.

Đội Quyền Thiệu Thi chơi thoải thích, Mục Giai Âm nhờ tài xế đưa Quyền Thiệu Thi về Quyền gia, sau đó Mục Giai Âm mới nóng nảy trở về nhà.

Thật ra cô vẫn có chút bận tâm chuyện của Quyền Thiệu Viêm.

Có lẽ là điện thoại Quyền Thiệu Viêm không gọi được nên hầu như tất cả tin nhắn và cuộc gọi của mọi người hỏi thăm về tình huống hiện tại của Quyền Thiệu Viêm đều chuyển tới điện thoại di động của cô.

Bây giờ điện thoại di động của cô gần như là ở trạng thái bận rộn, ngay cả ông nội cũng gọi cho cô, Mục Giai Thu cũng gửi tin nhắn tới, rất lo lắng hỏi thăm cô rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm đắc tội với ai.

Mục Giai Âm nói thầm trong lòng, chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm quá kiêu ngạo cho nên đắc tội quá nhiều người sao?

Về đến nhà, còn chưa kịp mở cửa, cửa lại bị người khác mở ra.

Quyền Thiệu Viêm

Sắc mặt Mục Giai Âm nặng nề vài phần: "Em nghe người ta nói anh từ chức, tại sao vậy?"

"Anh từ chức chỉ là một nguy trang, không cần để ý." Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng nói: "Không cần lo lắng, lần này từ chức chỉ là vì muốn bắt lấy toàn bộ những thế lực chôn ở chỗ sâu ra tới mà thôi."

Nghe được Quyền Thiệu Viêm khẳng định như vậy, sự thấp thòm trong lòng Mục Giai Âm mới vui đi một chút.

"Hôm nay em nhìn thấy Đường Tuấn Thần rồi hả?" Quyền Thiệu Viêm hỏi.

Mục Giai Âm hơi suy nghĩ một chút liền nói: "Nghe anh ta nói nhà Mạnh Đan Lệ xảy ra chuyện là thật sao?"

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái, mặt mày có mấy phần tối tăm: "Anh từ chức là giả, nhưng mà trưa hôm nay cha cô ta từ chức lại là thật."

Động tác của Quyền Thiệu Viêm nhanh như vậy? Đột nhiên Mục Giai Âm có thể tưởng tượng được tình huống gay go trong nhà Mạnh Đan Lệ.

Không trách được xế chiều hôm nay Mạnh Đan Lệ, còn có cha của Mạnh Đan Lệ gọi cho cô nhiều lần như vậy, nhưng khi đó cô cho là hai người kia là vì khoe khoang cho nên trực tiếp đưa số điện thoại của họ lỗi vào danh sách đen.

Mục Giai Âm rất là hả hê cười cười.

Nhưng khi tầm mắt Mục Giai Âm rơi vào trên người của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm đột nhiên lui về phía sau một bước: "Quyền Thiệu Viêm, rốt cuộc anh muốn từ chức bao lâu?"

"Ừm, tùy tâm tình thôi." Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm: "Em như vậy là nét mặt gì?"

Dê thấy sói nên tự bảo vệ mình!

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Em cực kì hoài nghi, lần này anh từ chức vốn không phải là vì tiền đồ của anh mà là vì dợi ở trong nhà....."

Ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm có thể dừng ở trên người của cô ngắm tới ngắm lui hay không? Quan trọng là Quyền Thiệu Viêm có thể dừng nhìn chăm chăm ngực cô như vậy được không.

Quyền Thiệu Viêm nhìn cô, tâm tình rất tốt, một tay ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, ngồi trên ghế sa lon, lại nhìn trên cổ Mục Giai Âm còn dấu vết mờ hồ mới nói: "Giai Âm, em càng ngày càng thông minh."

Mục Giai Âm rất muốn cách xa Quyền Thiệu Viêm một chút, Quyền Thiệu Viêm cứ nhìn chăm chăm cô, thật rõ ràng, trong lòng anh muốn gì người đi ngoài đường cũng biết rồi!

Từ chức..... Quyền Thiệu Viêm từ chức người khổ sở nhất là cô.

Mục Giai Âm bắt đầu đếm trên đầu ngón tay, tính toán thời gian ba tháng đến cùng có bao nhiêu lâu, cô còn được mấy ngày hạnh phúc. Mục Giai Âm có loại dự cảm, thời gian lâu như vậy, một khi Quyền Thiệu Viêm... Gì kia, ngộ nhớ muốn mạng của cô thì làm thế nào?

Chết ở trên giường, lại là bởi vì loại chuyện đó mà chết đi, cái này nếu truyền ra ngoài, xem chừng là có thể lưu danh muôn thuở, làm thế hệ sau ca tụng rồi.

Ngay đêm hôm đó, sau khi trên người Mục Giai Âm lại thêm nhiều vết tím bầm, Mục Giai Âm mới càng thêm khẳng định. Quyền Thiệu Viêm từ chức, người bị giày vò chính là cô!

Ngày mai cô nhất định phải lôi kéo Hường Tinh đi dạo phố, mặc kệ Hường Tinh có nguyện ý hay không!

Trong quán cà phê.

Mục Giai Âm nhìn Tà Trí Viễn đối diện mình.

Nụ cười Tà Trí Viễn mang theo tình yêu nhân nhật, mang theo một chút xú trẻ trung: "Giai Âm, chuyện em sinh non, anh đã nghe nói, bây giờ thân thể em có khỏe không?"

Tà Trí Viễn nhắc tới chuyện này, thân thể Mục Giai Âm không tự chủ được run lên.

Ngày mai sẽ hết ba tháng, mấy ngày nay ánh mắt Quyền Thiệu Viêm nhìn cô tuyệt đối là một ánh mắt thấy được thức ăn ngon, bộ dáng hung dữ kia khiến Mục Giai Âm cũng có chút sợ, nếu Quyền Thiệu Viêm kích động thật sự cầm dao nĩa đem cô giải quyết thì sao.

Cô là người, không phải thức ăn!

Thấy Mục Giai Âm không lên tiếng, hơn nữa, thân thể Mục Giai Âm còn khẽ run lên, biểu hiện trên mặt có chút u buồn, Tà Trí Viễn chỉ coi Mục Giai Âm là đang khổ sở chuyện cô sinh non, liền lên tiếng nói: "Giai Âm, em đừng lo lắng quá mức chuyện em sinh non, anh đã hỏi bác sĩ, em sinh non đối với thân thể không có bất kỳ ảnh hưởng nào, chỉ cần em chăm sóc tốt bản thân là được."

"Nhưng mà, Giai Âm, gần đây Quyền thiếu đối với em có tốt không?" Tà Trí Viễn mang trên mặt nồng đậm quan tâm cùng lo lắng: "Anh nghe nói phía trên đã muốn phái một thủ trưởng quân khu mới tới thành phố A, hơn nữa anh nghe nói mấy ngày gần đây Quyền thiếu cũng không có ra cửa, anh ta đối với em như thế nào?"

Vấn đề này hỏi Mục Giai Âm vô cùng gặp trở ngại *.

Trừ một bước cuối cùng kia không có làm, những việc Quyền Thiệu Viêm nên làm, không nên làm, có thể làm, không thể làm, toàn bộ đều làm một lần.

Mà đáng thương nhất chính là..... Cô vì mạng nhỏ của mình mà lo lắng, dưới sự xúc động nhất thời vứt đi hết những bộ quần áo do chính mình mua đó. Vì vậy..... Quyền Thiệu Viêm rất bình tĩnh từ trong phòng lấy toàn bộ quần áo mà Đồng Lê Triệu đưa tặng ra, lúc này Mục Giai Âm mới phát hiện ra, Đồng Lê Triệu người này đưa quần áo, đây mới thật sự gọi là toàn bộ.

Các loại phong cách, các loại hấp dẫn, chỉ có cô nghĩ không tới, không có chuyện cô không tìm được.

Hơn nữa, hình như là Quyền Thiệu Viêm biết trước cô sẽ đi ném quần áo nên đã giấu bộ quần phục bà chủ tặng ở một chỗ khác. Khó trách, lúc cô ném quần áo đi, có tìm thế nào cũng không tìm được bộ quần phục đó, lúc ấy cô còn tưởng rằng là bộ quần áo kia lẫn vào những thứ khác trong đồng quần áo này, liền không suy nghĩ nhiều, ném toàn bộ chúng đi.

Tà Trí Viễn thấy Mục Giai Âm không nói gì, nhưng trên trán mồ hôi rịn ra vài giọt mồ hôi, trên mặt vẻ lo lắng lại nặng hơn: "Giai Âm, anh thấy trên cổ em nơi đó có chút máu ứ đọng, sẽ không phải là bị....."

Mục Giai Âm sẽ không phải là bị đánh chứ? Tà Trí Viễn nghĩ thầm. Nhưng chuyện này cũng thật bình thường, đàn ông mà, có áp lực, lúc không có chỗ phát tiết chỉ có thể phát tiết trên vợ mình. Nhưng người giống như là Quyền Thiệu Viêm như vậy, đánh lên người, sợ rằng dùng sức hơi mạnh, càng đau. Khó trách hiện tại Mục Giai Âm nhắc tới Quyền Thiệu Viêm đều không dám nói chuyện, ánh mắt luôn né tránh. Xem ra là bị đánh đến sợ.

"Không có, không có gì." Cô mặc chính là áo len cao cổ, không phải mấy bộ đồ mát mẻ nha! Tại sao Tà Trí Viễn lại nhìn thấy dấu vết trên cổ cô?

Hôm nay Tà Trí Viễn là vội muốn cô đánh sao?

Mục Giai Âm có chút không vui nói: "Anh kêu tôi ra ngoài rồi cuộc muốn nói cái gì? Tôi còn phải về nhà."

Thật đáng thương, bị quản đến tự do cũng không có. Trong lòng Tà Trí Viễn sinh ra một chút khoái cảm kì lạ.

Nhưng về mặt Tà Trí Viễn vẫn là lo lắng như cũ: "Giai Âm, anh nghe nói, ngày mai em lại muốn đi làm?"

"Đúng vậy." Nếu không đi làm, Quyền Thiệu Viêm sẽ ăn luôn cô đi. Thật sự.

"Giai Âm, thân thể em mới vừa tốt lên, Quyền thiếu lại để cho em đi làm, thật sự là rất quá đáng." Về mặt Tà Trí Viễn khiếp sợ, mang theo một phần buồn bực bất bình.

Cô cũng cảm thấy Quyền Thiệu Viêm rất quá đáng. Ngày hôm qua vẫn giày vò cô đến sáng khi mặt trời sắp mọc mới tha, ở nhà bị ăn sạch sành sanh, Mục Giai Âm cảm thấy cô vẫn nên dồn tinh lực, vui đầu vào sự nghiệp làm bánh còn có ý nghĩa hơn.

"Anh bảo tôi ra đây chính là vì hỏi chuyện tôi đi làm?" Trong mắt Mục Giai Âm hàm chứa một tia không kiên nhẫn.

Tà Trí Viễn giật mình, kể từ sau khi Mục Giai Âm kết hôn, cô càng lúc càng thoát khỏi bàn tay anh. Anh hẹn cô rất nhiều lần nhưng Mục Giai Âm hoặc là không để ý tới, hoặc là trực tiếp từ chối.

Sự không kiên nhẫn này cũng là lần đầu tiên Tà Trí Viễn từ trên mặt Mục Giai Âm nhìn ra loại tâm tình này.

Hắn là bị Quyền Thiệu Viêm đánh nên tính tình cũng thay đổi đi, Tà Trí Viễn cũng không vòng quanh, chỉ là hỏi: "Giai Âm, chừng nào thì em làm bánh ngọt lợi hại như vậy rồi?"

"Điều này cần xin phép anh sao?" Cô từng nói với Tà Trí Viễn chuyện cô học làm bánh ngọt nhưng rất rõ ràng, Tà Trí Viễn vẫn luôn không có để lời nói của cô ở trong lòng.

"Nhưng Giai Âm, em làm bánh ngọt lợi hại như vậy, thật để cho anh rất cảm phục, cho nên anh mới hỏi thử mà thôi." Trong ánh mắt Tà Trí Viễn tràn đầy tán thưởng và tự hào.

Trên trán Mục Giai Âm trượt xuống ba cái vạch đen, hiện tại Tà Trí Viễn là bạn trai trên danh nghĩa của Mục Giai Âm, nhưng anh ta lại lấy lòng cô như vậy, loại chuyện này chỉ Tà Trí Viễn mới làm ra được.

"Hai người ở chỗ này tán gẫu chuyện gì vậy?" Lăng Khải Hoa thấy Mục Giai Âm và Tà Trí Viễn ngồi chung một chỗ, liền tò mò đi tới.

Nhưng tia tò mò này trong mắt Tà Trí Viễn liền bị hiểu thành Lăng Khải Hoa đối với Mục Giai Âm là không tin tưởng.

Cũng đúng, nhân viên mình lại ngồi ở cùng một bàn với anh.

Tà Trí Viễn vốn muốn kích thích quan hệ giữa Lăng Khải Hoa và Mục Giai Âm, nếu Mục Giai Âm thay lòng đổi dạ, chịu tới công ty của anh làm thì chính là chuyện cực kỳ tốt.

Chỉ là mới vừa mở miệng, Tà Trí Viễn lại thay đổi lời nói: "Không nói gạt anh, tôi là muốn mời Mục Giai Âm qua công ty chúng tôi làm việc."

Mục Giai Âm chau mày, chờ Tà Trí Viễn nói tiếp.

"Hả?" Lăng Khải Hoa kéo dài giọng.

"Nhưng mà, Lăng tổng, anh thật là có một nhân viên vô cùng trung tâm, mặc kệ tôi đặt điều kiện ra sao, cô ấy đều không chịu đồng ý đến công ty của tôi làm việc." Giữa lông mày của Tà Trí Viễn toát ra chút tiếc hận: "Chúc mừng ngài, Lăng tổng."

Nói xong, Tà Trí Viễn mới đứng lên: "Mục tiểu thư, tôi nói ra điều kiện, cô thật sự không suy nghĩ lại một chút sao?"

Mục Giai Âm lắc đầu.

Tà Trí Viễn lại rất là tiếc nuối nói lời tạm biệt với Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa mới chịu rời đi.

Bây giờ Mục Giai Âm có chút thoát khỏi lòng bàn tay của anh, dù cho anh ly gián quan hệ giữa Lăng Khải Hoa và Mục Giai Âm thì Mục Giai Âm cũng không nhất định đến công ty của anh làm việc.

Nhưng nếu như lúc này ra tay giúp Lăng Khải Hoa củng cố quan hệ với Mục Giai Âm, khiến Lăng Khải Hoa tin tưởng Mục Giai Âm hơn. Như vậy Mục Giai Âm nhất định sẽ cảm kích anh, đến lúc đó, anh liền có thể nghĩ biện pháp từ Mục Giai Âm đạt được lợi ích lớn hơn nữa.

Lưu một người bạn ở trong nội bộ của kẻ địch mới là hành động sáng suốt nhất.

"Anh ta nói ra điều kiện gì vậy?" Lăng Khải Hoa suy nghĩ một chút mới nói: "Em bảo anh tới nơi này chính là vì để cho anh xem một màn này?"

Mục Giai Âm mở trừng hai mắt nói: "Anh thật sự không có lời gì muốn nói với em sao?"

Lăng Khải Hoa bất đắc dĩ cười cười nói: "Thật đúng là anh tới ra điều kiện với em rồi."

Mục Giai Âm mở to hai mắt, nghiêm túc nghe Lăng Khải Hoa.

"Anh muốn điều em đến bộ phận nhân sự, cho em đến nơi đó quản lý, em cảm thấy như thế nào?" Lăng Khải Hoa hỏi.

"Có quá sớm hay không?" Mục Giai Âm có chút do dự: "Em cảm thấy hiện tại kinh nghiệm của em còn chưa đủ, đi đến đó sợ rằng không thích ứng được."

"Bây giờ tại công ty uy tín của em đủ cao rồi, dù sao em làm ra bánh ngọt trực tiếp khiến công ty tăng lên mười điểm." Trong mắt Lăng Khải Hoa toàn bộ đều là khẳng định.

"Nhưng phương diện nhân sự dù sao cũng không giống như việc làm bánh ngọt." Mục Giai Âm rất là lo lắng mà nói.

"Có anh giúp đỡ, em còn sợ gì?" Lăng Khải Hoa trực tiếp cười khở một tiếng nói: "Em cũng biết vợ anh rồi đó, cô ấy thường thúc giục anh từ chức, anh quyết định tăng nhanh bồi dưỡng bước chân của em rồi. Nếu không, màng nhĩ của anh sẽ bị cô ấy nói thủng."

Lăng Khải Hoa rất yêu vợ của anh.

Điểm này Mục Giai Âm nhìn thấy rõ ràng, chỉ là....." Em cũng là em gái anh mà, vì bà xã mà bán đứng em như vậy, anh cũng quá không hiền hậu đi!"

"Vợ anh không cảm thấy như vậy." Lăng Khải Hoa thấy Mục Giai Âm không phản đối nữa, mới sung sướng cười cười.

Bán bán đứng em gái còn vui mừng như thế, Lăng Khải Hoa đã không có bất kỳ giá trị con người nào có thể nói!

Mục Giai Âm tỏ vẻ cô rất ghét bỏ Lăng Khải Hoa.

"Sáng mai không được đến trễ, anh muốn ở trước mặt mọi người tuyên bố chuyện em thăng chức làm quản lý." Lăng Khải Hoa nghiêm túc nói với Mục Giai Âm.

Gần đây Quyền Thiệu Viêm rất thanh nhàn, xét thấy lịch sử đấu tranh bi thảm của anh và Quyền Thiệu Viêm. Tóc bạc của Lăng Khải Hoa lại xuất hiện, một khi Quyền Thiệu Viêm bắt đầu thanh nhàn, Mục Giai Âm liền bận rộn. Đến trễ quả thật không phải là tội ác, bỏ bê công việc cũng là chuyện thỉnh thoảng sẽ xảy ra.

Nói đến trễ, ánh mắt của Lăng Khải Hoa nhìn Mục Giai Âm quả thật giống như là dao kiếm.

Mục Giai Âm né tránh, thái độ cực kỳ lúng túng.

Tối hôm nay Quyền Thiệu Viêm dường như không có ý định tha cho cô..... Cô phải nghiêm túc nói chuyện với Quyền Thiệu Viêm một chút.

Tại sao anh lại cảm thấy dấu hiệu ngày mai Mục Giai Âm lại bỏ bê công việc?

Lăng Khải Hoa suy nghĩ một chút, lúc Mục Giai Âm sinh non đến nay dường như đã sắp ba tháng. Ba tháng này, Quyền Thiệu Viêm chắc ăn cũng đã no đủ chứ, không nên dây dưa Mục Giai Âm nữa nha.

Lăng Khải Hoa không có suy nghĩ nhiều, liền bỏ qua cho Mục Giai Âm.

Khi Mục Giai Âm về đến nhà, Quyền Thiệu Viêm lại đi ra ngoài.

Mục Giai Âm kỳ quái, nhìn lời nhắn Quyền Thiệu Viêm để ở trên bàn.

Lúc này mới hiểu, lúc trước cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm trong quân đội có người phản bội, đưa bản đồ bố trí binh lực bán cho nước khác, dẫn đến

một lần hành động quân sự của bọn họ gặp khó khăn. Nếu như không có Quyền Thiệu Viêm ngăn con sóng dữ, sợ rằng hành động lần đó sẽ trực tiếp bị thất bại.

Vì vậy, lần này Quyền Thiệu Viêm mới giả bộ từ chức như vậy để mê hoặc người nọ, mà bây giờ người nọ đã bại lộ. Hơn nữa, bại lộ còn có những thế lực ngầm ở thành phố A giấu giếm dưới mặt nước cũng rục rịch ngóc đầu dậy.

Chộp được người kia, làm sếp, Quyền Thiệu Viêm phải ra mặt đi giải quyết những chuyện này.

Vì vậy, Mục Giai Âm gật đầu một cái, trên mặt lộ ra một nụ cười rục rờ, hôm nay cuối cùng cô cũng được bỏ qua.

Đi vào phòng ngủ, Mục Giai Âm nhìn thấy trên giường để bộ quần phục bà chủ tặng, khoe miệng Mục Giai Âm giật giật, xem ra Quyền Thiệu Viêm luôn chuẩn bị sẵn những thứ này, tại sao đột nhiên cô có một loại kích động muốn thiêu hủy bộ quần phục này đây?

Cà đêm ngủ ngon..... Dĩ nhiên là không thể nào.

Trong ngực Mục Giai Âm ôm gối đầu, lúc ngủ được mơ mơ màng màng, đột nhiên cảm thấy có người giống như là muốn giành gối đầu trong tay cô..... Không, ở trong mộng, phải là Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm rất tức giận, người nào to gan như vậy, lại dám giành Quyền Thiệu Viêm với cô?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Rất Vui Về Mục Giai Thu Ghé Thăm (2)

Edit: kimphuong172839

Mục Giai Âm há mồm, liền trực tiếp cắn người nọ một cái. Chỉ là, sau khi cảm giác hơi thở này càng làm cho cô thoải mái hơn gối đầu, Mục Giai Âm liền vui mừng vứt bỏ gối đầu, ôm người kia, tiếp tục ngủ.

Ngủ là có thể ngủ, nhưng ngủ ở tư thế gì, hình thức nào, cũng không do Mục Giai Âm chọn.

Đây chính là Mục Giai Âm tự chui đầu vào lưới, khoe miệng Quyền Thiệu Viêm khẽ mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng cời áo ngủ trên người Mục Giai Âm ra.

Mục Giai Âm mơ hồ trong chốc lát, lặng lẽ mở mắt, nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Quyền Thiệu Viêm, là anh sao?"

Quyền Thiệu Viêm dừng động tác lại, có chút biểu lộ nguy hiểm: "Em cảm thấy còn có thể là ai?"

"Nhưng mà." Mục Giai Âm hươ tay múa chân giải thích: "Quyền Thiệu Viêm, tại sao anh lại cười gian ác như vậy?" Xem ra không giống như là Quyền Thiệu Viêm.

Khoe miệng Quyền Thiệu Viêm lại nhếch lên: "Em có thấy người đàn ông nào ở trên giường mà nghiêm chỉnh ngủ chưa?"

Mục Giai Âm tỏ vẻ, cô đã quá buồn ngủ, không muốn suy nghĩ nhiều.

Quyền Thiệu Viêm hôn rất nhẹ, giống như là lông vũ rơi vào trên người của Mục Giai Âm, quấy rối Mục Giai Âm làm cô không có biện pháp ngủ được.

Mục Giai Âm đưa tay đẩy Quyền Thiệu Viêm một cái, chỉ tiếc thân thể Quyền Thiệu Viêm giống như tường đồng vách sắt, mặc kệ Mục Giai Âm dùng sức lớn đến đâu, cô cũng đẩy không được: "Quyền Thiệu Viêm, nhột, anh đừng lộn xộn."

Nhờ ánh trăng, Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy rõ ràng, da thịt trắng nõn của Mục Giai Âm nhanh chóng hiện lên một tầng màu hồng. Non nót giống như là thạch hoa quả đông lạnh trông rất ngon.

Mắt Mục Giai Âm nhắm chặt, lông mi thật dài ở trên mặt Mục Giai Âm giống như cánh bướm, lông mi Mục Giai Âm thỉnh thoảng sẽ khẽ động, hình như là cánh bướm đang kích động. Chóp mũi xinh xắn của Mục Giai Âm hơi vươn thẳng, hình như là bởi vì động tác mới vừa rồi của anh quấy rầy đến giấc ngủ của cô, cho nên có chút tức giận.

Gương mặt Mục Giai Âm hơi hồng, ở dưới ánh trăng càng thêm lộ ra vẻ mềm mại. Còn có đôi môi hồng nhuận xinh đẹp kia. . . .

Quyền Thiệu Viêm không hề nghĩ ngợi, cúi đầu liền cắn Mục Giai Âm một hớp.

Đôi môi đau xót, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy cái này có lẽ không phải trong mộng. . . . . Có lẽ là Quyền Thiệu Viêm trở lại?

"Quyền... Quyền Thiệu Viêm, không phải anh đi ra ngoài sao?" Mục Giai Âm đỏ mặt nhìn thân thể trần truồng của Quyền Thiệu Viêm.

"Đi ra ngoài, lại trở về rồi." Hơi thở ầm ập của Quyền Thiệu Viêm phun trên chiếc cổ thon dài tuyệt đẹp của Mục Giai Âm, mang theo một chút xiu mập mờ, một chút xiu làm cho người ta muốn ngừng thở.

Thân thể Mục Giai Âm có chút run rẩy.

"Anh. . . . . Tại sao quần áo của em đã không còn?" Mục Giai Âm cúi đầu nhìn trên người mình, ánh mắt cảnh giác nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Cô có loại dự cảm, tối nay dường như sẽ xảy ra một chút. . . . . Ừ. . . . . Chuyện không quá êm thấm.

Quyền Thiệu Viêm chuyển tâm hồn Mục Giai Âm, nhân cơ hội liếc mắt về phía trên đất nói: "Trên mặt đất."

Mục Giai Âm nhìn áo ngủ đã vỡ thành hai nửa trên đất, sau mấy giây mặc niệm mới nói: "Anh lại làm hư một cái áo ngủ của em!"

"Ngoan, về sau đi mua nhiều áo hơn, thứ áo ngủ này có tỷ số báo hồng tương đối cao." Xét thấy đợi lát nữa chuyện cần làm còn cần bà xã phối hợp nên hiện tại Quyền Thiệu Viêm tương đối dễ nói chuyện.

Mục Giai Âm có chút nhớ nhưng muốn rơi nước mắt. . . . . Tỷ số báo hồng tương đối cao, còn không phải là bởi vì phương thức Quyền Thiệu Viêm cởi quần áo ngủ tương đối đặc biệt? Dù là khí lực lớn, cũng không mang cái bộ dáng này mà.

"Chuyện tâm chút, Mục Giai Âm." Quyền Thiệu Viêm nhìn về mặt ngơ ngác của Mục Giai Âm, trong giọng nói liền có chút không hài lòng, nụ hôn cũng từ từ nặng lên.

Mục Giai Âm cảm thấy thân thể có chút nhột, muốn đẩy Quyền Thiệu Viêm ra, nhưng Quyền Thiệu Viêm lúc này có đẩy thế nào cũng đẩy không ra.

Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm, đôi mắt màu đen của Quyền Thiệu Viêm mang theo một sự chấp nhất và xâm lược. Còn có tình yêu.

Cánh tay Mục Giai Âm khẽ động, quàng lên bả vai Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm rất là hài lòng cười cười. . . . . Sau đó. . . . . Lại càng không êm thấm.

Mục Giai Âm cảm thấy đầu óc cô nhất định là bị rút não, mới có thể muốn đi ôm Quyền Thiệu Viêm.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới cười khẽ một tiếng, từng chút từng chút hôn dày đặc, giống như là không muốn bỏ sót mỗi một tác trên thân thể Mục Giai Âm.

Ý thức giống như đã sớm mơ hồ theo, ánh mắt Mục Giai Âm càng toả ra sương mù, lúc cực kỳ khó chịu Mục Giai Âm liền trực tiếp cắn lấy bả vai Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm rên lên một tiếng, động tác lại càng nhanh hơn.

Lúc vui sướng nhất, Mục Giai Âm chỉ cảm thấy trước mắt giống như có pháo hoa đầy trời nổ rộ trên đầu cô.

Mục Giai Âm hơi chua xót nghĩ thầm, rốt cuộc thì cô cũng làm chuyện chán gỏi với Quyền Thiệu Viêm rồi.

Ở lần đầu tiên, một chút ấn tượng cô cũng không có, nhưng lần này cô lại biết rõ ràng, nằm ở phía dưới Quyền Thiệu Viêm, cô đã vui sướng như thế nào.

Chỉ là. . . . . Mục Giai Âm cảm thấy cô như vậy cũng coi như là nửa lần đầu tiên đi.

Lại nói, ở lần đầu tiên, xét thấy hai người bọn họ đều trúng thuốc trợ tình nên cô cũng không để ý Quyền Thiệu Viêm hại cô thành bộ dáng kia rồi, nhưng mà lần này. . . . . Có thể khắc chế một chút hay không, cô sẽ bị thương đấy!

Quyền Thiệu Viêm đã quyết định cái buổi tối này sẽ không bỏ qua cho Mục Giai Âm nữa.

Khoái cảm lặp đi lặp lại nhiều lần làm cho Mục Giai Âm gần như bị ép về phía bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ, còn Quyền Thiệu Viêm lại càng thêm hưng phấn.

Động tác cũng bắt đầu dịu dàng hơn.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại thì Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm ôm vào bồn tắm.

Trong tay Quyền Thiệu Viêm cầm chai thuốc nói: "May là thuốc lúc trước xài chưa hết."

Mục Giai Âm đỏ mặt, biết Quyền Thiệu Viêm đang nói tới lần đầu tiên, chuyện anh ở bên trong bệnh viện xức thuốc cho cô.

Tại sao mỗi một lần cô đều thảm như vậy, Mục Giai Âm có loại kích động muốn khóc.

"Đều tại anh, cảm thú!" Mục Giai Âm không vui nhìn Quyền Thiệu Viêm, nếu không phải là Quyền Thiệu Viêm vẫn không chịu ngừng, mặc kệ cô nói gì cũng không chịu ngừng, cô khóc cầu xin anh, anh cũng không chịu ngừng. . . . . Ngược lại động tác càng nhanh hơn. . . . . Cô cứ như vậy ngắt đi, khôn kiếp!

Quyền Thiệu Viêm cau mày, lấy ra thuốc mỡ nói: "Ngoan, anh xức thuốc cho em."

Mục Giai Âm oán hận liếc nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Anh đừng cho là em không biết anh đang nghĩ cái gì. . . . . Tự em bơi!"

Đề Quyền Thiệu Viêm xức thuốc? Ngộ nhớ lau lau bơi bơi tới trên giường rồi làm thế nào? Lúc này đã không phải là bảo vệ trinh tiết khó giữ được nữa, mà là vấn đề khí tiết hoàn toàn không có!

Quyền Thiệu Viêm liếc Mục Giai Âm một cái, trong giọng nói có mấy phần thờ dãi: "Giai Âm, em đây là lên giường rồi cũng không thừa nhận."

"Tối hôm qua em cũng rất vui vẻ." Quyền Thiệu Viêm cường điệu, nét mặt anh nhìn Mục Giai Âm lại nhiều hơn mấy phần thoải mái và hài hước: "Giai Âm, em nhạy cảm hơn trong tưởng tượng của anh nhiều."

Ý thức được Quyền Thiệu Viêm muốn nói ra những lời hạ lưu, Mục Giai Âm vội vàng nhào tới, ngắt hông của Quyền Thiệu Viêm: "Không cho nói!"

Quyền Thiệu Viêm thuận thế ôm một cái, Mục Giai Âm nhất thời liền ngã vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm, hoàn toàn chính là tư thế ôm ấp yêu thương.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng cười cười: "Yêu thích anh như vậy?"

Mục Giai Âm đỏ mặt, đỏ mặt nên nói như thế nào cũng không biết.

Gặp phải một đồ vô sỉ, chính là bất đắc dĩ như thế!

"Em thích." Quyền Thiệu Viêm tự hỏi tự trả lời.

"Mới không có." Mục Giai Âm hốt hoảng, cái tư thế bây giờ thật sự là quá mức mập mờ.

Thân thể hai người bọn họ cũng trần truồng, đang nằm ở bên trong bồn tắm. Cô vẫn ngồi ở trên người của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm xoa mặt, không dám nhìn thẳng Quyền Thiệu Viêm, chỉ là tay lại gắt gao chống đỡ ở trên ngực của Quyền Thiệu Viêm: "Quyền Thiệu Viêm, anh mau buông em ra."

"Không buông." Quyền Thiệu Viêm lôi kéo tay Mục Giai Âm, vòng ở trên người anh: "Nhìn, bây giờ là em ôm anh."

Mục Giai Âm cố gắng giải thích, căn bản cũng không phải là cô ôm anh, mà là Quyền Thiệu Viêm ấn tay của cô, cô không thể không ôm anh! Tình huống bây giờ thật là tú tài gặp quân binh, có lý không nói được.

Về mặt Quyền Thiệu Viêm mang theo một tia hài lòng: "Mục Giai Âm, ngày hôm qua em rất vui vẻ."

"Đúng, đúng, đúng." Mục Giai Âm bất đắc dĩ: "Ngày hôm qua em rất vui vẻ, Quyền Thiệu Viêm, anh có thể buông em ra chưa!"

"Giai Âm, anh còn chưa vui vẻ đủ." Quyền Thiệu Viêm nghiêm túc nhìn Mục Giai Âm, ngay sau đó xoa người một cái đề Mục Giai Âm ở phía dưới thân thể anh: "Chúng ta tiếp tục đi, em sẽ yêu loại cảm giác này."

Mục Giai Âm ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, thì đã bị thể công của Quyền Thiệu Viêm ngăn cản tất cả lại.

Nước mắt Mục Giai Âm rơi đầy mặt.

Quyền Thiệu Viêm chỉ cảm thấy một trận sáng khoái tinh thần.

Mục Giai Âm chỉ còn lại hơi sức nhỏ giọng rên rỉ.

Mục Giai Âm bỏ bê công việc.

Cái trán Lăng Khải Hoa chảy xuống ba cái vạch đen, anh cũng không nên tin tưởng lời thề thốt bảo đảm của Mục Giai Âm. Ở trước mặt của Quyền Thiệu Viêm, bất luận Mục Giai Âm bảo đảm cái gì đều là phí công vô dụng!

Mục Giai Âm cảm thấy thân thể giống như là sắp tan rã, một ngày này, cô không phải ở trên giường thì là ở trong bồn tắm.

Rõ ràng người xuất lực chính là Quyền Thiệu Viêm, nhưng Quyền Thiệu Viêm thật giống như là người không có chuyện gì. Ngược lại toàn thân cô lại rất đau. Còn đau hơn đêm tân hôn đó nữa.

Mục Giai Âm cau mày nhìn bắp đùi mình, bởi vì Quyền Thiệu Viêm dùng sức hơi mạnh nên nơi đó nổi lên một tầng máu ứ đọng.

Quyền Thiệu Viêm cũng nhìn thấy nơi đó của Mục Giai Âm, cúi đầu áy náy hôn một cái lên đó, Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm, trong giọng nói mang theo một chút vui thích: "Giai Âm, anh bảo đảm, lần sau anh sẽ chú ý."

"Không được!" Mục Giai Âm nói: "Hôm nay lại hôn mê một lần, anh còn muốn em sống hay không."

"Đương nhiên là muốn." Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, hôn một cái lên trán Mục Giai Âm: "Lại nói, bây giờ chúng ta không phải là đang nghỉ ngơi sao?"

. . . . . Còn dám vô si thêm chút nữa hay không?

Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm ra, tức giận không nhìn tới Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm lơ đãng, hiện tại anh thật vui mừng. Đứng, Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, đưa com tới đầu giường, nói với Mục Giai Âm: "Ăn chút đi, mới vừa rồi bụng của em kêu lên đó."

Đó là bởi vì bị Quyền Thiệu Viêm ép khô toàn bộ thể lực!

Quyền Thiệu Viêm từng muốn từng muốn dứt com cho Mục Giai Âm, giống như đang làm một chuyện cực kì quen thuộc.

Khỏe miệng Mục Giai Âm từ từ nâng lên nụ cười thân nhiên: "Quyền Thiệu Viêm, chúng ta lại sinh một đứa bé đi."

Trên mặt Mục Giai Âm mang một chút ngượng ngùng nhàn nhạt, ngón tay nắm lấy tay áo Quyền Thiệu Viêm, thấp thòm lặp lại một lần nữa: "Chúng ta lại sinh một đứa bé đi, lần này em sẽ che chở con thật tốt."

Động tác Quyền Thiệu Viêm khẽ cứng lại.

Mục Giai Âm cho là Quyền Thiệu Viêm không đồng ý, lập tức liền có chút thất vọng: "Anh không muốn sao? Tại sao?"

"Thời gian mười tháng hoài thai quá lâu." Về mặt Quyền Thiệu Viêm nghiêm túc, hình như cất giấu một chút mùi vị xấu xa: "Anh mới bắt đầu ăn thịt không lâu, cũng không muốn đứa bé tới quấy rầy anh."

"Nào có người ba như anh vậy." Mục Giai Âm không thuận theo, nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Anh không cần đứa bé thì sau này cũng không cần lên giường nữa."

"Hiện tại không thích hợp." Quyền Thiệu Viêm không hề trêu chọc Mục Giai Âm nữa: "Trong quân đội có chút chuyện phiền phức, sau này chúng ta hãy nói đi."

Về thất vọng trên mặt Mục Giai Âm càng đậm, khe khẽ cắn môi, nhìn Quyền Thiệu Viêm: "Rất phiền toái sao? Ngày hôm qua anh nói giải quyết rất dễ mà."

Xác thực đã giải quyết xong... Nhưng phiền toái không phải chuyện của quân đội.

Quyền Thiệu Viêm gạt đầu một cái, mặt mày có mấy phần bí hiểm: "Ừ, lại có biến cố mới rồi, rất phiền toái."

"Sẽ không có vấn đề gì chứ?" Mục Giai Âm có chút khẩn trương. Những ngày này, trừ ngày hôm qua Quyền Thiệu Viêm đi ra ngoài một chuyến, những thời gian khác, cô cảm thấy Quyền Thiệu Viêm đều là ở trạng thái không để ý đến chuyện bên ngoài.

"Sẽ không." Quyền Thiệu Viêm bình tĩnh trả lời, lại nhìn Mục Giai Âm nói: "Em không phải buồn, rất nhanh sẽ có thể giải quyết."

Mục Giai Âm có chút thất vọng, cuối cùng cũng thu tay về nói: "Nếu như có vấn đề gì, anh nhất định phải nói cho em biết. Có thể em không hiểu, nhưng mà em sẽ là một người lắng nghe tốt nhất."

"Ừ." Quyền Thiệu Viêm hôn lên mắt Mục Giai Âm một cái, trong giọng nói mang theo dịu dàng: "Mau ngủ đi, ngày nay em cũng mệt mỏi rồi."

Mí mắt Mục Giai Âm cũng bắt đầu đánh nhau, Mục Giai Âm cũng không rời rắm nữa, nghiêng đầu nằm lên gối một cái liền ngủ, trước lúc ngủ, trong miệng Mục Giai Âm còn lẩm bẩm: "Còn không phải là bởi vì anh sao?"

Quyền Thiệu Viêm cũng tắt đèn, từ phía sau ôm cả người Mục Giai Âm ở trong ngực anh.

Cảm nhận sự đụng chạm của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm mới xoay người lại, đầu ở trong ngực Quyền Thiệu Viêm tìm một chỗ thoải mái, im lặng ngủ.

Thấy Mục Giai Âm ngủ say, ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm mới có vài phần âm trầm.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng sờ bụng Mục Giai Âm, tối ngày hôm qua anh không nhận được, cho nên cũng không có mang bao ngừa thai. Về sau, anh cần phải chú ý một chút, ngộ nhỡ khiến Mục Giai Âm nhìn ra sơ hở liền không ổn.

Ngày hôm sau, lúc Mục Giai Âm đi đến công ty, lại bị Lăng Khải Hoa đổ ập xuống một trận khiển trách.

Thư ký của Lăng Khải Hoa cũng thay tổng giám đốc mới nhậm chức như cô cảm thấy đáng thương, lúc này mới nhậm chức ngày đầu tiên liền bị Lăng Khải Hoa mắng đến mất hết mặt mũi. Hơn nữa, Lăng Khải Hoa thật sự chính là nhặt cái gì sắc bén liền mắng cái đó.

Thư ký lắng nghe đã cảm thấy chỗ không đúng rồi. . . . .

Ông chủ, tục ngữ có câu: Thà phá mười ngôi miếu, không phá hủy một cuộc hôn nhân. Trong lời này của ngài có hàm ý khuyên quản lý Mục ly hôn không phải sao, mặc dù nghe nói gần đây chồng của quản lý Mục thất thế, xem chừng quản lý Mục rất khổ sở đó.

Thư ký rất là đáng thương nhìn Mục Giai Âm, đúng là vậy ư? Trên mặt Mục Giai Âm kia, một tia huyết sắc cũng không có, hai con mắt có quầng thâm đen, trang điểm nhạt như vậy vốn không che giấu được.

Lăng Khải Hoa quở trách đủ rồi, quay đầu nhìn lại vẻ mặt nghiêm túc của Mục Giai Âm kia, trên trán nhất thời liền chảy xuống ba giọt mồ hôi.

Rất rõ ràng, Mục Giai Âm căn bản là đang đi vào cõi thần tiên!

Lăng Khải Hoa vô lực, chỉ vào Mục Giai Âm nói: "Thôi, em đi ra ngoài cho anh đi, thiết là, hôm nay anh không muốn nhìn thấy em."

"Dạ." Mục Giai Âm gật đầu một cái, liền đi ra ngoài.

Ánh mắt của nhân viên báo cáo công việc ở phía trước nhìn Mục Giai Âm nhất thời liền tràn đầy đồng tình, người phụ nữ đáng thương, chồng thất thế, ông chủ lại lấn áp như thế. Đơn giản chính là nghe thấy mà đau lòng, nghe thấy phải rơi lệ.

Công việc ngày thứ nhất cũng rất bận rộn, nhiều việc liên tiếp khiến Mục Giai Âm đau cả đầu.

Bên ngoài phòng làm việc truyền đến một hồi tiếng gõ cửa có tiết tấu, Mục Giai Âm vui đầu vào một đồng tài liệu, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không ngần, nói: "Mời vào."

Mục Giai Thu đứng ở cửa lẳng lặng nhìn căn phòng làm việc này.

Một phòng làm việc của tổng giám đốc này rất phù hợp, sáng ngời rộng rãi.

Nhưng tại sao tổng giám đốc của Ngẫu Ngộ không để ý việc mọi người phản đối, cố ý cất nhắc Mục Giai Âm tới vị trí tổng giám đốc này đây? Mục Giai Thu cũng không cảm thấy người ngoài nói Lăng Khải Hoa coi trọng Mục Giai Âm là thật.

Không nói đến việc sáng sớm Lăng Khải Hoa liền mắng Mục Giai Âm máu chó phun đầu, chính là chuyện vợ của Lăng Khải Hoa lúc nghe Quyền Thiệu Viêm từ chức lại ra mặt duy trì Mục Giai Âm, cũng đủ để chứng minh Lăng Khải Hoa không hề tồn tại nửa phần ý định đối với Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm thấy người kia hỏi lâu cũng không nói lời nào, mới ngẩng đầu lên nhìn, ngay sau đó, trên mặt Mục Giai Âm liền hiện ra nụ cười ôn hòa: "Chị hai, chị đã đến rồi à? Đi vào đây đi."

"Chị nghe nói em làm tổng giám đốc, vừa lúc đi ngang qua, mới tới đây thăm em." Mục Giai Thu ngồi xuống đối diện Mục Giai Âm nói: "Tại sao Quyền thiếu lại đột nhiên từ chức vậy? Cũng bởi vì lần đó truy bắt cái tổ chức khủng bố đó gặp rắc rối sao?"

Mục Giai Thu rất kỳ quái, mặc dù lần đó phải bỏ ra một chút tiền đền bù, nhưng lấy được kết quả cũng là khả quan.

Hơn nữa, lần trả giá cao đó nếu như đặt ở trên người người khác, vậy thì không gọi là trả giá cao, mà là tổn thất nhẹ, là một cuộc thành công to lớn.

"Cái này... em không biết." Mục Giai Âm có chút khổ não ngẩng đầu lên nói, "Anh ấy không nói với em những thứ này, em cũng không hiểu những thứ này, nên không rõ lắm."

Chân mày Mục Giai Thu hơi vặn lại, cô em gái này luôn luôn không có ích gì. Cái gì cũng không giúp được Quyền Thiệu Viêm, cổ tình còn chiếm vị trí phụ nhân của Quyền Thiệu Viêm.

Trên mặt Mục Giai Âm còn nở nụ cười ôn nhu, nhưng trong lòng có chút lạnh lẽo.

Đặt Mục Giai Thu vào vị trí kẻ địch đến phân tích, cô mới nhìn đến dưới dung nhan trong trẻo lạnh lùng này của Mục Giai Thu ẩn núp thật sâu ác ý.

"Gần đây chị đã hoàn thành công việc ở bên kia nên trở lại thành phố A." Mục Giai Thu nói với Mục Giai Âm.

Chỉ tiếc là Cơ U Tử cũng đã rời đi, nếu Cơ U Tử còn ở đó, anh có thể giúp cô không ít chuyện. Nhưng mà cũng không sao, chỉ cần có thể trở lại thành phố A, ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm là tốt rồi.

Hơn nữa, lần này Quyền Thiệu Viêm lại hai mặt thù địch, nếu như có thể giúp Quyền Thiệu Viêm một chút, như vậy Quyền Thiệu Viêm sẽ cảm động, nói không chừng sẽ đối với cô tốt hơn.

Khỏe miệng Mục Giai Thu cong lên kỳ dị.

Chân mày Mục Giai Âm không dấu vết nhú lại, sau đó mới nói: "Chúc mừng chị."

Mục Giai Thu lơ đãng gật đầu nói: "Sau này có chuyện gì cứ tới tìm chị, chị sẽ giúp một tay."

Mục Giai Âm cười cười, đột nhiên cảm thấy có lẽ cô thật có thể tìm Mục Giai Thu đến giúp đỡ.

Hình như là không còn lời nào để nói, Mục Giai Thu đột nhiên cảm điện thoại trên bàn vuốt vuốt. Mục Giai Âm liếc nhìn, lông mày hơi nhướng lên: "Chị hai, em đi toilet một chút, đợi lát nữa chúng ta lại tán gẫu."

"Ừ." Mục Giai Thu không biến sắc, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Chờ Mục Giai Âm đi trên mặt Mục Giai Thu mới thoáng qua vẻ vui mừng. Cũng buông điện thoại xuống, ở trong phòng Mục Giai Âm quanh quẩn hồi lâu.

Lúc Mục Giai Âm trở lại, Mục Giai Thu vẫn ngồi ở trên ghế vuốt vuốt điện thoại như cũ.

"Chị hai, gần đây em bị tiêu chảy, xin lỗi đã đi lâu một chút." Mục Giai Thu lơ đãng phát phát tay nói: "Không sao."

"A, Giai Âm, chị mới vừa nghe nói Chân Phó Dương tính toán tiếp nhận công ty của gia tộc." Mục Giai Thu nhìn Mục Giai Âm nói: "Chị nghe nói quan hệ giữa em và Chân Phó Dương rất tốt, về sau trên phương diện làm ăn có chuyện gì có thể tìm anh ta giúp một tay. Chị không có giao thiệp với những người buôn bán, ở phương diện này không giúp được em."

"Anh ấy tiếp nhận công ty của gia tộc?" Mục Giai Âm có mấy phần khiếp sợ, bút trong tay trực tiếp rơi xuống đất.

Chân Phó Dương vẫn luôn là thành viên của tổ hành động đặc biệt. . . . . Tiếp nhận công ty của gia tộc, Chân Phó Dương căn bản là không có nhiều thời giờ, đây chẳng phải là nói Chân Phó Dương đã từ chức ở tổ hành động đặc biệt rồi sao? Nhưng hoạt động ở tổ hành động đặc biệt vẫn luôn là mơ ước của Chân Phó Dương mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Uy Lực Của Kinh Nguyệt (1)

Edit: kimphuong172839

"Đúng vậy, ngày hôm qua anh ta cũng đã đến công ty của gia tộc bọn họ đón nhận vị trí tổng giám đốc rồi, anh ta không có nói cho em biết sao?" Mục Giai Thu như có điều suy nghĩ nói: "Quan hệ giữa em và anh ta phai nhạt? Như vậy cũng tốt, dù sao em cũng đã lập gia đình, sau này vẫn nên giữ khoảng cách với người khác phải thì tốt hơn."

Mục Giai Âm nắm tay thành quyền, trên mặt cũng mang theo vẻ lúng túng và nụ cười khiêm tốn nói: "Em biết rồi chị, em đã rất ít liên lạc với Chân Phó Dương rồi, cho nên nghe được tin tức này vẫn còn có chút bất ngờ."

"Anh ta quen đi khắp nơi chơi, lần này cũng không biết là bị cái gì kích thích, lại quyết định trở về đón chịu chuyện của gia tộc." Mục Giai Thu nhàn nhạt nói một câu mới đứng lên: "Hôm nay chị chỉ là tới thăm em một chút, xem cuộc sống của em cũng không tệ lắm, vậy chị cũng an tâm."

Về mặt Mục Giai Âm vẫn mang theo vẻ kinh ngạc và mê mang, thấy Mục Giai Thu phải đi Mục Giai Âm không có ý muốn đưa tiễn. Chỉ hơi hơi cười cười nói: "Chị hai, hẹn gặp lại."

Ra cửa tâm tình Mục Giai Thu thật tốt giương lên khóe môi.

Chân Phó Dương từ chức thật là vừa đúng lúc.

Mục Giai Âm ngồi ở trên ghế hồi lâu, tay nắm thành quyền vừa buông ra, lại nắm thành quyền và buông ra nhiều lần.

Cuối cùng, Mục Giai Âm gọi điện thoại đến Chân Tư Hân.

Giọng nói ngọt ngào của Chân Tư Hân từ trong ống nghe truyền tới: "Chị Giai Âm, gần đây chị như thế nào rồi? Ba mẹ của em nói Quyền thiếu từ chứ rồi, chị Giai Âm, có phải gần đây chị rất đau lòng hay không?"

"Chị rất tốt." Mục Giai Âm dịu dàng an ủi Chân Tư Hân: "Quyền Thiệu Viêm anh ấy cũng đã sớm muốn nghỉ ngơi một chút, thật ra chuyện từ chức đối với chị không ảnh hưởng nhiều lắm. Tư Hân, chị nghe nói anh em đến tập đoàn của gia tộc em làm ông giám đốc rồi hả?"

"Đúng vậy, rốt cuộc anh ấy cũng chịu ở lại thành phố A, thật tốt! Sau này thì có người dẫn em đi chơi rồi." Chân Tư Hân vui mừng nói xong mới giật mình sợ hãi, luống cuống che miệng nói: "Xong đời, anh hai không cho em nói cho chị biết chuyện anh làm tổng giám đốc, em lỡ nói rồi làm sao bây giờ?"

Không đợi Mục Giai Âm mở miệng, Chân Tư Hân liền vội vàng vàng nói: "Chị Giai Âm, nhất định là anh hai em muốn cho chị một bất ngờ. Đến lúc đó, anh tự mình đến nói cho chị, nhất định chị phải làm ra vẻ vui mừng, ngàn vạn lần không được để anh ấy nhìn ra sơ hở nha."

Là thật.

Tại sao anh ấy không tiếp tục ở lại tổ hành động đặc biệt?

Mục Giai Âm mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi, cô nhớ trước đây thật lâu, Chân Phó Dương đã từng nói cho cô biết lý tưởng của anh đó là có thể làm tổ trưởng tổ hành động đặc biệt.

Cô biết bởi vì cái chân què kia của Chân Phó Dương nên cho dù tư lịch của anh đủ rồi, nhưng hết lần này tới lần khác anh ấy cũng chỉ thoáng chạm tới cái ghế tổ trưởng kia mà thôi. Thế nhưng có một lần, lúc đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, Chân Phó Dương đã nói với cô, chỉ cần nhiệm vụ lần này hoàn thành thuận lợi, như vậy anh nhất định có thể thăng chức làm tổ trưởng.

Đó là theo đuổi trọn đời của Chân Phó Dương, nhưng tại sao bây giờ anh ấy lại bỏ qua? Mục Giai Âm chợt lắc đầu, có chút hoảng hốt trò chuyện với Chân Tư Hân.

Là vì cô sao?

Mục Giai Âm cảm thấy rất đau đầu.

Cúp điện thoại, Mục Giai Âm nằm sấp trên bàn một hồi lâu mới trở lại bình thường. Nhưng trong đầu Mục Giai Âm vẫn là một mảnh hỗn loạn như cũ.

Mục Giai Âm cầm điện thoại di động đi tới bên ngoài, bấm một cái mã số. Rất nhanh liền có một người mặc tây trang mang giày da, ánh mắt rét lạnh xuất hiện ở bên cạnh cô.

"Phu nhân, xin hỏi ngài có phân phó gì?" Thái độ người nọ đối với Mục Giai Âm là một mực cung kính.

"Đi giúp tôi kiểm tra một chút, trong phòng có phải có thiết bị nghe lén hay không?" Mục Giai Âm chỉ chỉ trong nhà.

Về mặt người nọ lạnh lẽo, mở cửa đi vào cẩn thận kiểm tra.

Cuối cùng, người nọ ở văn phòng tìm được ba thiết bị nghe lén, một cái ở bên trong giá sách, một cái ở trong điện thoại và một cái ở dưới ghế sa lon.

"Cần xử lý chứ?" Người kia hỏi.

"Không cần." Mục Giai Âm nhìn gian phòng này rồi nói với người kia: "Cám ơn anh, anh đi trước đi."

"Dạ, phu nhân." Người kia nói xong, liền nhanh chóng rời đi.

Mục Giai Thu thật đúng là bỏ ra nhiều công sức, một lần lại để tới ba thiết bị nghe lén ở trong phòng của cô, đây cũng coi là thỏ khôn có ba hang rồi.

Mục Giai Âm cũng không ngồi được lâu ở trong phòng làm việc, tâm tình phiền não đi đi lại lại trong phòng làm việc vô số lần, Mục Giai Âm còn cầm lên điện thoại di động gọi cho Chân Phó Dương.

"Giai Âm." Chân Phó Dương vừa nhận được điện thoại liền đoán được lý do Mục Giai Âm gọi cho anh: "Em biết chuyện anh từ chức rồi hả? Là ai nói? Tư Hân?"

"Không phải Tư Hân, là em biết được từ nơi khác." Mục Giai Âm lắc đầu một cái, giọng nói có chút gấp rút: "Chân Phó Dương, tại sao muốn từ chức, đó không phải là lý tưởng của anh sao? Chẳng lẽ là Quyền Thiệu Viêm gây áp lực với anh?"

Nhưng loại chuyện gây áp lực như vậy không phải phong cách của Quyền Thiệu Viêm. Cô tin tưởng Quyền Thiệu Viêm sẽ không giấu cô đi làm những chuyện này.

Chân Phó Dương ở bên kia đầu điện thoại hơi hoảng hốt. Thật ra thì anh rất muốn lừa gạt Mục Giai Âm đây chính là do Quyền Thiệu Viêm gây áp lực, Chân Phó Dương chỉ cười khổ mà lắc lắc đầu nói: "Không phải, Giai Âm, anh có chút mệt mỏi, cho nên muốn từ chức. Lần này chuyện anh thăng chức lại xảy ra biến cố, vốn dĩ anh và cấp trên đã thoả thuận khi trở lại thì cho anh thăng chức, nhưng chờ anh trở lại, bọn họ lại muốn đề chức vị lại cho một người khác có tư lịch không bằng anh."

Mặt mày Chân Phó Dương nhẹ nhàng phủ lên một tầng sương, có chút nhàn nhạt sầu lo: "Giai Âm, thật ra thì chuyện lần này anh còn phải cảm ơn Quyền thiếu, bởi vì có Quyền thiếu giúp, vốn dĩ chức vị đã cách xa anh cũng sắp thuộc về anh."

Mục Giai Âm nắm ống nghe, gất gao cắn môi dưới: "Vậy anh liền tiếp nhận đi, tại sao lại không chấp nhận?"

"Bởi vì để cho anh được thăng chức vị mà Quyền thiếu còn đắc tội những người khác, anh không thể nhận phần ân tình này, Giai Âm, anh không muốn

lợi dụng em, mặc kệ là gián tiếp hay là trực tiếp." Trong giọng nói của Chân Phó Dương mang theo mấy phần nhẹ nhõm: "Giai Âm, em cũng biết, mỗi ngày ở tổ hành động đặc biệt đều là những ngày liếm máu trên lưỡi dao, ngày tháng bình yên như bây giờ thật không tồi. Hôn nữa, đây cũng luôn là hi vọng của cha mẹ anh."

Mục Giai Âm dựa lưng vào hành lang trên tường, trong mắt lại có nước mắt rớt xuống.

Từng chút từng chút, rồi cuộc họp thành màn mưa.

"Giai Âm, không nên đau lòng." Chân Phó Dương cảm thấy Mục Giai Âm khác thường: "Chuyện lần này toàn bộ đều là ý nguyện của chính anh, còn nữa, Giai Âm, em giúp anh cảm ơn Quyền thiếu. Nếu như lần này Quyền thiếu từ chức cũng là do bị chuyện của anh liên lụy vậy thì em giúp anh nói với anh ta một tiếng xin lỗi. Nhiều năm qua anh đều làm công việc nội gián, chân chính ở trong quan trường người biết anh thật sự là không nhiều lắm, chỉ sợ không giúp được Quyền thiếu rồi."

"Chân Phó Dương, anh thật là quá đáng." Mục Giai Âm lau nước mắt trên mặt, nhưng nước mắt kia giống như là không thể lau khô. Trong giọng nói của Mục Giai Âm có mấy phần cắn răng nghiêng lợi: "Quyền Thiệu Viêm an bài tốt chức vị cho anh rồi, tại sao anh không chấp nhận? Tại sao muốn buông tha giấc mộng của anh? Anh không biết như vậy em sẽ rất áy náy sao?"

"Xin lỗi, Giai Âm." Trên mặt Chân Phó Dương có mấy phần khổ sở, giọng nói êm ái, mang theo vài tia an ủi và áy náy.

"Lúc nào cũng nói xin lỗi để làm gì?" Mục Giai Âm chậm rãi ngồi chồm hóm xuống dọc theo vách tường, trên mặt tràn đầy khó chịu.

Chân Phó Dương không biết nên nói gì, cuối cùng vẫn nhẹ nhàng nói: "Giai Âm, giống như lần trước ở trong bệnh viện em đã nói vậy, chúng ta nên ít liên lạc đi, đây là điều kiện duy nhất để Quyền thiếu chịu giúp anh. Anh nói xin lỗi là bởi vì anh muốn để cho em có mâu thuẫn với Quyền thiếu, xin lỗi Giai Âm, anh không phải cố ý."

Nói xong, Chân Phó Dương liền thật nhanh cúp điện thoại. Anh không phải cố ý, chỉ là. . . . . Anh không bỏ được Mục Giai Âm, anh muốn xuất hiện ở trong cuộc sống của Mục Giai Âm mà thôi.

Mục Giai Âm chống đầu, có chút suy sụp ngồi ở cuối hành lang, trên mặt treo nước mắt chưa khô.

Cái gì mà công việc làm rất mệt mỏi, cái gì mà không muốn lợi dụng cô, toàn bộ đều là giả! Quyền Thiệu Viêm sắp xếp công việc cho anh tiếp nhận là được rồi, tại sao lại sinh lòng tự ái đây? Chân Phó Dương cảm thấy năng lực của chính anh không chiếm được công việc này, nhưng Quyền Thiệu Viêm lại cho anh làm công việc này, cho nên anh cảm thấy mình kém Quyền Thiệu Viêm một đoạn.

Vì lòng tự ái quá phách, ngay cả công việc anh yêu thích nhất cũng không chịu đón nhận sao?

Mục Giai Âm tựa vào trên tường không biết mình nên có vẻ mặt gì.

Từ rất lâu trước kia, lúc cô mới biết Chân Phó Dương đang làm chuyện nguy hiểm như vậy, cô vẫn hi vọng Chân Phó Dương có thể từ chức đi tiếp nhận sự nghiệp gia tộc của anh. Người trong nhà Chân Phó Dương không biết chuyện này, cũng chỉ hi vọng con trai từ bỏ ý định rong chơi, có thể ngoan ngoãn đón lấy sự nghiệp gia tộc.

Nhưng khi thật sự biết Chân Phó Dương cứ dễ dàng như vậy bỏ xuống công việc anh vẫn luôn thích, trong nháy mắt trong lòng cô liền bị phiền não lấp đầy.

Ngày hôm nay tất cả nhân viên của Ngẫu Ngộ đều ném ánh mắt quý dị về phía phòng làm việc vẫn còn sáng đèn của cô.

Một nhóm người tâm lý hoạt động là: quản lý thật là mất ăn mất ngủ, xong đời, về sau nói không chừng muốn thường thường làm thêm giờ.

Trong lòng nhóm người này chính là: nhất định là quản lý đang mượn việc làm thêm giờ không muốn về nhà, chẳng lẽ là ở nhà bị đánh? Chắc vậy, nhìn Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng nghiêm túc như vậy, còn xuất thân từ trong quân đội, xem chừng có sở thích bạo lực.

Đợi thật lâu không thấy Mục Giai Âm về nhà, ngay cả điện thoại Mục Giai Âm cũng không gọi được. Quyền Thiệu Viêm vẫn còn có chút lo lắng đến Ngẫu Ngộ tìm Mục Giai Âm, vị trí của Mục Giai Âm rất dễ xác định, trong Ngẫu Ngộ cũng chỉ còn một ngọn đèn đang sáng.

Cửa phòng làm việc của quản lý không có khóa, Quyền Thiệu Viêm liền trực tiếp đẩy cửa vào, bên trong cửa, Mục Giai Âm đang chui đầu vào tài liệu, nhìn bộ dáng của Mục Giai Âm không giống như là đang phê duyệt tài liệu mà giống như là đang ngủ.

Quyền Thiệu Viêm nhú mày một cái, Lăng Khải Hoa này cũng quá phận rồi, dám để cho Mục Giai Âm nhiệm vụ nặng như vậy.

Quyền Thiệu Viêm tiến lên nhẹ nhàng lắc lắc Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, chúng ta về nhà ngủ."

Khí tức ám áp quen thuộc này không hiểu sao lại khiến trong lòng Mục Giai Âm hơi tức giận, Mục Giai Âm xoay người, chính là không muốn để ý tới Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm cũng nhìn thấy Mục Giai Âm kỳ lạ, Quyền Thiệu Viêm chỉ coi Mục Giai Âm là bởi vì chuyện ngày hôm qua anh muốn quá nhiều lần nên tức giận, Quyền Thiệu Viêm đỡ Mục Giai Âm dậy, cầm quần áo khoác lên trên người của Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, không nên giận dữ, nơi này quá lạnh, chúng ta về nhà."

Chờ Quyền Thiệu Viêm đỡ Mục Giai Âm dậy mới nhìn thấy hai hàng nước mắt chưa khô ở trên mặt Mục Giai Âm.

"Ai khi dễ em?" Về mặt Quyền Thiệu Viêm rất nghiêm túc, khí thế trên người bén nhọn.

Mục Giai Âm cắn răng, không nghĩ đến ý Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm cũng rất cố chấp.

Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm một cái, hít hít mũi nói: "Chân Phó Dương từ chức, chẳng lẽ anh không biết sao?"

"Anh ta từ chức?" Quyền Thiệu Viêm có mấy phần kinh ngạc. Gần đây anh căn bản là không có đi để ý chuyện của Chân Phó Dương.

Mục Giai Âm nhìn ra Quyền Thiệu Viêm thật sự chính là cái gì cũng không biết.

Nghĩ đến là Quyền Thiệu Viêm gián tiếp thúc đẩy Chân Phó Dương từ chức, Mục Giai Âm tức giận chạy lên não, mím môi không để ý Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm xem nước mắt trên mặt Mục Giai Âm, ngừng lại về mặt lạnh nhạt này của Mục Giai Âm.

Rốt cuộc trên mặt Quyền Thiệu Viêm hiện ra nhàn nhạt giễu cợt: "Anh nói em sao muộn thế này còn không về nhà, ở công ty làm cái gì? Thì ra là lại đang vì một người đàn ông khác mà tức giận với anh, hả? Mục Giai Âm?"

Cô thì không thể tức giận?

Cô thì không thể khó chịu?

Quyền Thiệu Viêm nắm cằm Mục Giai Âm, ép buộc cô nhìn anh, Mục Giai Âm ngẩng đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm, nhưng nước mắt lại càng ngày càng nhiều. Quyền Thiệu Viêm biết rõ nước mắt của Mục Giai Âm tuyệt đối không phải là vì anh mà chảy.

Chân Phó Dương . . . . . Trong mắt Quyền Thiệu Viêm chợt lóe lên sự tàn khốc, Mục Giai Âm cho là anh buộc chân Phó Dương từ chức sao? Mục Giai Âm nghĩ về anh thực tốt.

Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng nhìn chằm chằm Mục Giai Âm một hồi lâu, mới buông tay, sai bước đi ra ngoài.

Mục Giai Âm ngồi tại đó, không nhúc nhích, chỉ có nước mắt trên mặt rơi vào trên sàn nhà, tiếng nước mắt vỡ tan tành có thể nghe rõ.

Không lâu sau, Quyền Thiệu Viêm lại trở về, lần này Quyền Thiệu Viêm không để Mục Giai Âm phản kháng, mà một tay bế Mục Giai Âm lên, đi ra ngoài phòng.

Mục Giai Âm không có phản kháng, giống như búp bê bằng vải rách không có ý thức, mặc cho Quyền Thiệu Viêm ôm.

Tối về, ở thiết bị nghe lén nghe được đối thoại giữa Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm, trong lòng Mục Giai Thu rất vui vẻ, nghe giọng nói lạnh lẽo này của Quyền Thiệu Viêm, rất rõ ràng chính là chán ghét mà vứt bỏ Mục Giai Âm.

Thật tốt! Mục Giai Thu dần mảy ra, cô cảm thấy cơ hội đã đến.

Dọc theo đường đi Mục Giai Âm cũng không có nói chuyện.

Quyền Thiệu Viêm nhìn bộ dáng khóc không ngừng của Mục Giai Âm, ngừng lại những giọt nước mắt này cũng là vì một người đàn ông khác mà chảy, trong lòng không khỏi phiền não: "Mục Giai Âm, không cho khóc."

Anh còn quản cô khóc?

Nước mắt Mục Giai Âm ở dưới một tiếng gầm này của Quyền Thiệu Viêm càng thêm mãnh liệt rơi.

"Không phải chỉ là từ chức thôi sao? Anh cũng từ chức vậy, sao lại không thấy em thay anh khóc đây?" Ý châm chọc của Quyền Thiệu Viêm càng thêm nồng đậm.

Vậy thì không giống nhau, Quyền Thiệu Viêm từ chức chỉ là tùy cơ ứng biến. Nhưng Chân Phó Dương từ chức, cũng là vĩnh viễn, Chân Phó Dương vĩnh viễn bỏ qua giấc mộng của anh.

"Mục Giai Âm, Chân Phó Dương từ chức em khóc cái gì?" Quyền Thiệu Viêm càng thêm phiền não: "Em nói chuyện cho anh."

"Em . . . . ." Mục Giai Âm đưa tay lau nước mắt trên mặt. Cô muốn tìm một chỗ khóc mà thôi. . . . .

Lại nhìn một bên mặt đen lại, về mặt trầm mặc hơi có chút hung ác của Quyền Thiệu Viêm: "Tại sao anh không cho em khóc? Chân Phó Dương từ chức cũng có phần của anh!"

Khó trách Mục Giai Âm ở chỗ này phát tính trẻ con với anh, Quyền Thiệu Viêm buồn bực: "Em hoài nghi là anh buộc Chân Phó Dương từ chức?"

Mục Giai Âm biết Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm ý tứ trong lời nói của cô, nhưng bây giờ cô thật sự là mặc kệ Quyền Thiệu Viêm. Mục Giai Âm tựa đầu về phía cửa sổ xe, không nhìn tới nét mặt Quyền Thiệu Viêm.

Tay cầm lái của Quyền Thiệu Viêm giống như là muốn bóp bẻ tay lái.

Chân Phó Dương thật đúng là có bản lĩnh, hết lần này tới lần khác đều có thể khơi lên chiến tranh giữa anh và Mục Giai Âm.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm ở bên cạnh cuộn tròn thân thể, phiền muộn giữa lông mày càng đậm. Ngày hôm qua còn triền miên nói yêu anh, hôm nay Mục Giai Âm lại có thể vì một người đàn ông khác khóc thành bộ dáng điếm đạm đáng yêu như vậy.

Ở trong lòng Mục Giai Âm, rốt cuộc anh có mấy phần quan trọng?

Cái vấn đề này, lần nữa thành công đốt lên lửa giận của Quyền Thiệu Viêm.

Lúc xuống xe, Mục Giai Âm liền lẳng lặng ngồi ở trong xe không nhúc nhích.

Quyền Thiệu Viêm nhíu mày: "Còn muốn để anh ôm em xuống?"

"Hay là em đang mong đợi Chân Phó Dương tới ôm em?" Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm có một chút châm chọc: "Có phải anh nên để Chân Phó Dương tới thăm em một chút, xem bộ dạng em lo lắng cho anh ta như vậy, có phải em đang mong đợi anh thôi lui khỏi hay không, thành toàn em và Chân Phó Dương, một cặp tình nhân số khổ?"

Quyền Thiệu Viêm nói xong, lại phát hiện lửa giận trong lòng anh càng lớn hơn.

Lửa giận nồng đậm thật giống như là muốn tiêu diệt anh.

Mục Giai Âm không để ý lời nói của Quyền Thiệu Viêm, trầm mặc cởi dây an toàn. Giận dữ đóng cửa xe lại thật mạnh.

Ngay cả nhìn Quyền Thiệu Viêm cũng chưa từng nhìn, Mục Giai Âm liền trực tiếp chạy vào thang máy.

Mặt mày Quyền Thiệu Viêm cũng xen lẫn vẻ tức giận, bắt lại Mục Giai Âm đang bước về phía trước. Trực tiếp xách cổ áo Mục Giai Âm đến trong ngực của anh, sau đó lại phủ thêm quần áo cho Mục Giai Âm, lúc này mới ôm Mục Giai Âm đi tới thang máy.

Quyền Thiệu Viêm đây là cố ý, Mục Giai Âm gãy dựa không thoát. Quyền Thiệu Viêm nhất định là cố ý chọn một tư thế khó chịu nhất để cho cô nằm ở trong lòng của anh.

Trong chung cư có người đi làm về nhà muộn nhìn thấy bộ dạng của Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm, người xung quanh hâm mộ nói: "Nhìn xem quan hệ vợ chồng người ta thật tốt nha, đi lên lầu đều muốn dính chung một chỗ, không chịu tách ra."

Mục Giai Âm cảm thấy cô ở trong ngực Quyền Thiệu Viêm đã cực kì khó thở, ngay cả bụng cũng mơ hồ có chút cảm giác đau đớn.

Ai thích ở trong ngực Quyền Thiệu Viêm như vậy thì tới đi! Bộ dáng như vậy thật rất khó chịu! Quyền Thiệu Viêm dĩ nhiên biết, nhưng anh tuyệt đối là cố ý!

Chờ vào trong nhà, Quyền Thiệu Viêm còn lâu mới dịu dàng nhét Mục Giai Âm vào trên giường.

Lỗ mũi Mục Giai Âm va vào trên gối nằm mềm mại. . . . . Được rồi, mặc dù không có đập đầu bị thương, nhưng trong lòng Mục Giai Âm cực kì bất mãn. Cô đều khóc thành ra như vậy rồi, Quyền Thiệu Viêm cũng không an ủi cô, còn dùng bạo lực đối với cô.

Đầu Mục Giai Âm gất gao tựa vào trên gối nằm, quyết tâm áp dụng mặt lạnh đến cùng, hôm nay tâm tình cô không tốt, cô chính là không muốn để ý Quyền Thiệu Viêm.

Nếu Quyền Thiệu Viêm không ra tay giúp Chân Phó Dương, Chân Phó Dương căn bản cũng sẽ không từ chức, chính là lỗi của Quyền Thiệu Viêm!

Mục Giai Âm tức giận nghĩ tới, cả người cũng không nhúc nhích nằm lì ở trên giường.

Không lâu sau thì có một cái chăn thật dày từ trên trời giáng xuống, bao lại cả người Mục Giai Âm. Mà gối đầu thuộc về Quyền Thiệu Viêm lại bị Quyền Thiệu Viêm ôm đi.

Mục Giai Âm khẽ nghiêng đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm, chỉ cảm thấy bụng cô càng đau đớn hơn.

"Anh đi đâu?" Mục Giai Âm hỏi.

"Phòng khách." Quyền Thiệu Viêm quay đầu lại nhìn Mục Giai Âm, mang trên mặt tức giận chưa tiêu, lạnh lẽo nói: "Chính em tiếp tục tức giận đi."

Cái này gọi là cái gì lời nói!

Quyền Thiệu Viêm không có ý định an ủi cô? Mục Giai Âm cảm thấy trên mặt mình còn thiếu nước viết ba chữ cầu xin an ủi lên!

Mục Giai Âm cảm giác đỉnh đầu mình cũng chịu không nổi muốn phát nổ. Quyền Thiệu Viêm nhất định chính là khôn kiếp trong khôn kiếp! Mục Giai Âm đang suy nghĩ, lại nghe được tiếng đóng cửa cực kỳ không dịu dàng của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm càng nghĩ càng tức, nhưng sự tức giận này cũng không chỗ phát tiết. Cuối cùng Mục Giai Âm vẫn còn nhìn gối đầu trước mặt mình, Mục Giai Âm đưa ra một đôi tay trắng nõn, nắm gối đầu ở trước mặt mình, giống như là nắm Quyền Thiệu Viêm vậy, hung hăng nhéo gối đầu của mình, thật giống như là muốn cắt gối đầu thành tám khúc.

Chỉ là. . . . . Tại sao bụng cô càng ngày càng đau?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Uy Lực Của Kinh Nguyệt (2)

Edit: kimphuong172839

Kỳ lạ thật, đôi tay Mục Giai Âm đặt ở trên bụng, lại cảm thấy bụng lạnh lạnh.

Kể từ sau khi cô sinh non thì tay chân thường xuyên lạnh lẽo, bụng cũng thường lạnh lạnh, nhưng hôm nay bụng lại lạnh hơn những nơi khác, chuyện như vậy quả thật rất ít khi xảy ra.

Chẳng lẽ là ăn cơm bị tiêu chảy? Mục Giai Âm gất gao ấn bụng, kì vọng có thể vượt qua nỗi đau này.

Nhưng đau đớn lại nhanh chóng phát tác, rất nhanh, Mục Giai Âm đã cảm thấy hình như là có thanh đao đang cắt bụng của cô. Thật là đau. . . . . Mục Giai Âm gất gao cắn chặt răng, lão đảo nghiêng ngã từ trên giường chạy xuống, muốn đi gọi Quyền Thiệu Viêm.

Nhưng không đợi Mục Giai Âm chạy xuống giường, cô lại ngã xuống.

Mục Giai Âm không khỏi kêu thảm một tiếng, bụng truyền tới đau đớn khiến Mục Giai Âm chỉ còn hơi sức gất gao ấn vào bụng, mồ hôi trên trán Mục Giai Âm hợp thành một đường, ngay cả lọn tóc của Mục Giai Âm cũng thấm ướt mồ hôi, tí tách chảy xuống, chỉ mới mấy phút mà thôi, thoạt nhìn Mục Giai Âm nhếch nhác giống như là mới từ trong nước vớt ra.

Quyền Thiệu Viêm cố ý chọn một gian phòng khách xa phòng ngủ nhất, nhưng gối đầu còn chưa có thả lên giường, Quyền Thiệu Viêm lại có chút do dự.

Tay chân Mục Giai Âm luôn luôn lạnh lẽo, nếu như không có anh sưởi ấm cho cô, sợ rằng buổi tối Mục Giai Âm lại ngủ không yên ổn rồi. . . . . Mục Giai Âm vốn dĩ ngủ không sâu. . . . .

Nghĩ nhiều như vậy làm gì, hiện tại đoán chừng Mục Giai Âm còn đang vì Chân Phó Dương mà khóc. Dù anh đi qua đó, nói không chừng Mục Giai Âm cũng sẽ đẩy anh ra.

Quyền Thiệu Viêm cau mày ném gối đầu trên giường một cái, lúc đang định nằm xuống lại nghe được sát vách truyền tới âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Đoán chừng hiện tại Mục Giai Âm lại bắt đầu ném đồ vật rồi, chân mày Quyền Thiệu Viêm khẽ vận, sau một lát, Quyền Thiệu Viêm cũng cất bước đi tới phòng ngủ chính.

Âm thanh rơi xuống đất này không giống như là tiếng vật nặng rơi xuống đất, hơn nữa hình như anh nghe thấy Mục Giai Âm đang gọi anh.

Càng chạy về phía phòng ngủ chính, Quyền Thiệu Viêm lại càng khẳng định.

Trong phòng ngủ, tiếng rên rỉ thỏm khò này rõ ràng chính là tiếng của Mục Giai Âm.

Đã xảy ra chuyện gì? Quyền Thiệu Viêm nhanh chóng đẩy ra cửa phòng ngủ.

Mới vừa đẩy cửa ra, Quyền Thiệu Viêm đã nhìn thấy Mục Giai Âm đang đau đớn lăn lộn ở trên sàn nhà, toàn bộ quần áo đều dính vào trên người của Mục Giai Âm, khiến bộ dáng Mục Giai Âm giờ phút này rất là kinh khủng.

"Làm sao vậy?" Quyền Thiệu Viêm không kịp tức giận, vội vàng ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, lo lắng hỏi.

Mặc dù toát ra một thân mồ hôi, nhưng tay chân Mục Giai Âm lại lạnh lẽo hơn trước đó, quả thật giống như là khối băng. Cơ thể lạnh lẽo của Mục Giai Âm làm Quyền Thiệu Viêm ngẩn người ra.

"Bụng. . . . . Đau bụng." Mục Giai Âm cuộn mình ở trong ngực Quyền Thiệu Viêm, giống như là đã dùng hết hơi sức toàn thân đặt ở trên bụng: "Quyền

Thiệu Viêm, nhất định là anh nguyên rủa em đấy, nếu không vì cái gì em sẽ đau bụng. . ."

Mục Giai Âm nói xong thì thấy vết máu trên sàn nhà.

Mục Giai Âm đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, một khả năng cô vô cùng không muốn thừa nhận.

"Quyền Thiệu Viêm, em. . . . . Có phải là em chảy máu hay không?" Quyền Thiệu Viêm vừa vào cửa đã ngửi đến mùi máu tươi.

Bởi vì ôm Mục Giai Âm nên ngay cả trên tay Quyền Thiệu Viêm cũng nhuộm máu tươi.

"Chuyện gì xảy ra? Bị thương chỗ nào, tại sao sẽ chảy nhiều máu như vậy?" Về mặt Quyền Thiệu Viêm rõ ràng rất nóng nảy, ôm Mục Giai Âm, một cái tay khác muốn gọi điện thoại.

Mục Giai Âm vừa nhìn Quyền Thiệu Viêm muốn gọi điện thoại, nhất thời liền nóng nảy, trực tiếp đưa tay hất văng điện thoại của Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm chỉ lo bấm số điện thoại, căn bản là không có phòng bị Mục Giai Âm. Mà điện thoại di động cũng bởi vì Mục Giai Âm dùng sức liền trực tiếp lấy một đường vòng cung đẹp đẽ bay về phía vách tường, sau đó bay xuống đất, nắp sau của điện thoại lập tức bị văng ra.

Trong giọng nói của Quyền Thiệu Viêm lại nổi lên lửa giận: "Mục Giai Âm, đừng bướng bỉnh, thân thể của em quan trọng."

"Không phải, không phải bị thương." Mục Giai Âm đưa tay vào trong quần áo của Quyền Thiệu Viêm, đôi tay đặt ở hông của Quyền Thiệu Viêm vừa sờ ấm vừa nói: "Phải. . . . Là em tới chu kì kinh nguyệt rồi."

Kinh nguyệt? Quyền Thiệu Viêm ngẩn người, mới phản ứng được Mục Giai Âm là nói cái gì.

Từ lúc Mục Giai Âm kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên cô tới kì kinh nguyệt.

"Tại sao lại đau đớn như vậy?" Trước kia Quyền Thiệu Viêm có nghe nói phụ nữ tới kì kinh nguyệt sẽ đau, cũng đã nghe nói qua loại đau này đau đến không muốn sống. Cho tới bây giờ Quyền Thiệu Viêm cũng không cảm thấy những thứ này là thật, nhưng lúc Mục Giai Âm cứ ướm chèm nhẹ hiện ra ở trước mặt anh như vậy, rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng chịu tin tưởng những điều TV, báo chí nói về đau bụng kinh của phụ nữ rồi.

Quyền Thiệu Viêm nhíu mày: "Chúng ta đi bệnh viện đi."

"Em không đi." Mục Giai Âm kéo quần áo của Quyền Thiệu Viêm, lắc đầu cự tuyệt: "Em còn lâu mới đi, mất thể diện."

"Ngã bệnh liền trị, chuyện này thì có cái gì mất mặt?" Quyền Thiệu Viêm cảm thấy não của anh tạm thời không cách nào kết nối với Mục Giai Âm. Quyền Thiệu Viêm quyết định coi thường ý tưởng của Mục Giai Âm, ôm lấy Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm liền đi ra ngoài cửa.

"Em không đi, không đi, không đi!" Mục Giai Âm càng dùng sức giãy giụa, Quyền Thiệu Viêm gần như sắp ôm không nổi Mục Giai Âm.

"Rốt cuộc em muốn thế nào?" Trong giọng nói của Quyền Thiệu Viêm mang theo lửa giận, âm điệu càng thêm giương cao hơn mấy phần.

Mục Giai Âm uất ức nháy mắt nói: "Em nghe người khác nói đi bệnh viện cũng chỉ là tiêm một mũi thuốc đau mà thôi, nói không chừng còn có tác dụng phụ. Anh rót ly nước sôi cho em, để cho em uống đi."

Quyền Thiệu Viêm không quá tin tưởng, nhưng Mục Giai Âm lại giãy giụa lợi hại.

Quyền Thiệu Viêm bất đắc dĩ chỉ có thể ôm Mục Giai Âm đi tới ghế sa lon, còn chưa có kè đến ghế sa lon, Mục Giai Âm lại gát gao ôm Quyền Thiệu Viêm không chịu buông tay.

"Lại thế nào?" Quyền Thiệu Viêm cau mày, tối nay Mục Giai Âm thật sự là khó dây dưa.

"Trên quần có máu." Mục Giai Âm mặt ủ mày ê: "Không có băng vệ sinh rồi, Quyền Thiệu Viêm anh đi mua băng vệ sinh cho em đi."

Sau khi mang thai, cô vốn chưa từng nghĩ đến chuyện chuẩn bị băng vệ sinh, lúc trước ở bệnh viện vì sau khi sinh non cô bị ra máu nên có sử dụng một chút, nhưng lúc xuất viện thì hoàn toàn giao cho bệnh viện, vốn không mang về nhà.

"Băng vệ sinh?" Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ một chút, bây giờ Mục Giai Âm xác thực cần cái thứ kia.

Nhưng tình huống bây giờ của Mục Giai Âm thật sự làm cho anh rất lo lắng.

Quyền Thiệu Viêm nhíu mày, mới bấm điện thoại gọi cho Lưu Duệ.

Lúc thấy Quyền Thiệu Viêm gọi điện thoại tới, Lưu Duệ thiếu chút nữa thì muốn khóc mũi. Lão đại, đã nói là nghỉ phép mà? Tại sao lại muốn tìm anh? Anh cũng không phải là Đơrêmon!

"Lão đại, có chuyện gì, xin cứ việc phân phó." Lúc bắt điện thoại, Lưu Duệ lập tức từ châm chọc chuyển thành chân chó, hai loại hình thức biến chuyển hoàn mỹ không có chút khe hở.

Đĩ nhiên, bên kia Quyền Thiệu Viêm không quản được những chuyện này: "Đĩ mua mấy bao băng vệ sinh."

Mục Giai Âm ở bên cạnh lại dứt quãng nói: "Còn có đường đỏ."

"Còn có đường đỏ." Quyền Thiệu Viêm phân phó cho Luru Duệ, mắt thấy Mục Giai Âm lại ôm bụng co rút thành một cục, thân thể hơi có chút co quắp, sắc mặt Quyền Thiệu Viêm càng thêm khó coi: "Nhanh đưa tới cho tôi."

Mẹ nó, không cho thời hạn nhất định chính là chuyện kinh khủng nhất trên cái thế giới này.

Ngay cả quần áo Luru Duệ cũng không thêm để ý mặc cho tốt liền nắm lên ví tiền xông xuống lầu.

Mẹ nó, băng vệ sinh cùng đường đỏ, cái đồ vật này thích hợp để một người đàn ông trong trắng như anh đi mua sao? Cái này sẽ làm người khác hiểu lầm anh lại là kẻ biến thái thôi.

Nhưng hiện tại Luru Duệ hiển nhiên không có thời gian suy tính vấn đề có biến thái hay không.

Luru Duệ một đường chạy như bay xuống dưới lầu, lại đặc biệt đau khổ phát hiện ngay tại lúc này, gần như tất cả siêu thị và cửa hàng đều đóng cửa rồi. Không thể chơi anh như vậy nha, Luru Duệ thật sự muốn khóc mùi, anh đều đã từ bỏ danh dự muốn tới mua băng vệ sinh và đường đỏ rồi, tại sao còn không mua được đây?

Một đường chạy chạy, rốt cuộc Luru Duệ cũng nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi.

Nhất thời, Luru Duệ giống như là nhìn thấy mẹ ruột của mình, chạy như bay vào cửa hàng tiện lợi kia.

Ông chủ tuổi trung niên của cửa hàng vừa nhìn thấy bộ dạng nóng nảy này của Luru Duệ cũng đã nắm trong tay hộp Durex (*), định chờ Luru duệ vừa chạy đi vào, lập tức đưa hộp Durex này cho Luru Duệ.

(*): Cái này mình cũng không chắc lắm(^_ ^)!, mình đoán hình như là đang chỉ ‘Bao cao su’.

Luru Duệ vừa chạy đến cửa hàng, lập tức chạy như bay vào, vỗ bàn hét lớn với ông chủ: "Ông chủ, cho tôi một bao. . . . . Không đúng, đến 10 bao. . . ."

Ông chủ nhìn một chút Durex trên cái giá, 10 bao? Cậu này đây là không muốn thận rồi hả?

"Băng vệ sinh và 10 túi đường đỏ!" Luru Duệ thở hổn hển, thật vất vả nói xong một hơi.

Ông chủ nắm Durex trong tay cứng lại, nhìn ra, người trước mặt này có khí chất đàn ông như vậy lại là. . . . .

"Ông nhanh lên một chút đi, ngăn người ra làm cái gì? Tôi có nhu cầu cấp bách!" Luru Duệ nhìn thấy ông chủ này cũng sợ như vậy, nhất thời cũng gấp, lấy tay vỗ bàn lớn hơn nữa, giống như là muốn cướp bóc cái cửa hàng tiện lợi này.

Mẹ nó! Lần đầu thấy người biến thái, có nên cứng bái không đây?

Ông chủ cúi đầu khom lưng, vừa dùng một loại ánh mắt như gặp được người ngoài hành tinh quan sát Luru Duệ, vừa lưu luyến không rời đi tới cái giá để băng vệ sinh: "Cái đó... Cô gái à, cô là muốn dùng loại băng vào ban đêm hay là ban ngày? Hay là loại kích thích lớn cho ban đêm? Hoặc là đệm? Hoặc là băng vệ sinh có màng bảo vệ?"

Mẹ nó, cái thứ băng vệ sinh này lại có nhiều loại như vậy?

Trên trán Luru Duệ trượt xuống ba giọt mồ hôi, vung tay lên: "Mỗi loại lấy 10 bao cho tôi."

Luru lượng của cô gái này thật hung mãnh, khó trách đáng đáp lại khỏe như vậy, loại chuyện này cũng là máu chảy thành sông.

"Cô gái, cái này không có nhiều như vậy." Ông chủ kiểm tra hàng trong kho, dè dặt nói, gần đây hình như các em gái trong chung cư cũng tới tháng rồi. Thật giống như bệnh truyền nhiễm, gần đây băng vệ sinh bán rất đắt, lần đầu vượt qua lượng tiêu thụ Durex.

"Tất cả các bọc đều lấy cho tôi!" Luru Duệ hào tình vạn trượng(*).

(*): rất phóng khoáng.

"Còn có đường đỏ này. . . . ." Ông chủ lại lên tiếng nói, số lượng đường đỏ cũng không đủ nữa. Dưới tình huống bình thường, băng vệ sinh và đường đỏ đều là buộc chặt tiêu thụ.

"Cũng như thế, còn bao nhiêu bao tất cả đều lấy cho tôi." Luru Duệ nói.

Cuối cùng ông chủ lấy ra một cái túi to lớn đưa cho Luru Duệ.

Lúc này bên cạnh có một cô gái đi tới, Luru Duệ vừa nhìn cô gái mi thanh mục tú này, lại nhìn cái túi tràn đầy trước mặt mình như vậy, nhất thời đỏ mặt, mặt đen lại nhìn chằm chằm cái túi đồ.

Bị cô gái dùng ánh mắt nhìn mình như là biến thái, Luru Duệ cảm thấy loại vũ nhục này anh đã không cách nào nhịn được rồi?

Luru Duệ trực tiếp lấy một đồng tiền từ trong ví tiền ra, đưa cho ông chủ nói: "Không cần thôi!"

Nói xong, Luru Duệ liền xách bọc đồ đi, giống như là tên trộm, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Mà sau lưng Luru Duệ, ông chủ cũng ngời giận: "Cô gái, cô cho tôi một đồng tiền là muốn làm gì?"

Cô gái thanh tú nhìn theo phương hướng Luru Duệ biến mất, nhất thời hai mắt lộ ra ánh sáng si mê, mẹ nó, loại phụ nữ mạnh mẽ này mới là người mà mỹ nam như tôi thực yêu nha.

"Ông chủ, cô ấy là ai vậy? Thật có cá tính." Cô gái thanh tú hỏi ông chủ.

Ánh mắt ông chủ lại quý dị thêm lần nữa.

Hầu kết này là chuyện như thế nào? Giọng nói hùng hồn này là chuyện như thế nào? Ngực bình thường như sân bay, cũng sắp lồm đi vào là chuyện như thế nào?

Ông chủ nhất thời cũng không rồi rắm vấn đề tiền bạc nữa.

Thì ra tia lửa là sinh ra ở chỗ này, giờ khắc này ông chủ cảm thấy ông đã sắp đến gần chân tướng của khoa học.

Luru Duệ gần như là dùng tốc độ giống như bay chạy tới nhà Quyền Thiệu Viêm.

Luru Duệ chỉ kịp đưa mấy thứ này cho Quyền Thiệu Viêm, còn chưa lên tiếng, trước mặt cũng chỉ còn lại có một cánh cửa vẫn không nhúc nhích.

Lão đại, không chơi qua cầu rút ván như vậy! Trước khi đóng cửa đầu gi cũng nên nói một tiếng, mũi anh không cao lắm, ngộ nhờ va chạm phải, xương mũi gãy luôn thì làm sao đây!

Bên trong gian phòng, Mục Giai Âm bị núi băng vệ sinh và đường đỏ làm cho sợ ngây người, một giây kia, Mục Giai Âm quên cả đau bụng.

Nhiều như vậy, Luru Duệ mua băng vệ sinh cho ba năm sau của cô luôn hả?

Đôi băng vệ sinh, uống một chút nước đường đỏ nóng, Mục Giai Âm vẫn còn đau và khó chịu.

Quyền Thiệu Viêm có chút nóng nảy: "Tại sao còn không tốt nhỉ?"

"Em cũng không biết." Cuối cùng Mục Giai Âm cũng không giống như mới vừa rồi, hoàn toàn không có ý thức, chỉ còn lại bản năng liều mạng ấn bụng. Vào lúc này mặc dù còn đau, nhưng Mục Giai Âm đã có thể lưu loát trả lời vấn đề của Quyền Thiệu Viêm: "Trước kia em không có đau như vậy."

Mục Giai Âm tựa vào ngực Quyền Thiệu Viêm, lôi kéo tay Quyền Thiệu Viêm đặt ở trên bụng của cô. Bàn tay Quyền Thiệu Viêm ấm áp hơn bàn tay lạnh lẽo của cô nhiều.

Quyền Thiệu Viêm cũng nhận thấy được hình như anh xoa bụng cho Mục Giai Âm, Mục Giai Âm sẽ thoải mái hơn một chút. Quyền Thiệu Viêm liền ôm cả người Mục Giai Âm vào trong ngực, một tay đặt trên bụng Mục Giai Âm, nhẹ nhàng xoa cho Mục Giai Âm.

Nỗi đau này đến từng đợt từng đợt.

Có lúc, Quyền Thiệu Viêm cảm thấy Mục Giai Âm không đau đớn, nhưng đột nhiên sắc mặt Mục Giai Âm lại trắng bệch.

Giăng co mấy tiếng, Mục Giai Âm cũng chỉ khá hơn ban đầu một chút mà thôi.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm ấp úng, bộ dáng không biết làm sao, suy nghĩ một chút liền gọi cho Đồng Lê Triệu.

Hàn Tử Nghị đang lôi kéo Đồng Lê Triệu đi uống rượu.

Đồng Lê Triệu cực kỳ khó chịu, uống rượu anh rất thích, nhưng Hàn Tử Nghị không cho anh gọi mấy cô gái đi vào, anh cũng không tình nguyện.

Thấy Quyền Thiệu Viêm gọi điện thoại tới, Đồng Lê Triệu liền tinh táo thêm một chút. Lúc này, theo lý thuyết, lão đại nên ôm vợ mình vui vẻ ngủ, như thế nào lại gọi điện thoại cho anh đây?

"Lão đại, có chuyện gì vậy?" Đồng Lê Triệu hỏi.

Hàn Tử Nghị nhất thời cũng không uống rượu nữa, hai con mắt sáng trong suốt nhìn Đồng Lê Triệu, nhìn đến lòng Đồng Lê Triệu căng thẳng.

"Đau bụng kinh làm thế nào?" Quyền Thiệu Viêm rất nghiêm túc hỏi.

"Đau bụng kinh? Lão đại, anh đau bụng kinh?" Đồng Lê Triệu nói xong cũng hung hăng cắn cắn đầu lưỡi của mình: "Lão đại, không phải em cố ý nói như vậy đâu, em là . . . . . Uống nhiều rượu."

"Được rồi, mau nói làm thế nào." Quyền Thiệu Viêm không nhịn được cắt đứt lời Đồng Lê Triệu.

Đồng Lê Triệu trầm mặc, sau đó mới nói: "Lão đại, em cũng không phải là phụ nữ, anh hỏi em cái vấn đề này làm cái gì?"

Gân xanh trên trán Quyền Thiệu Viêm nổi lên bốn phía, ngày thường Đồng Lê Triệu tuyên bố mình hiểu phụ nữ còn hơn phụ nữ hiểu họ.

Đồng Lê Triệu cũng ý thức được cái gì, Đồng Lê Triệu cảm thấy anh rất oan, anh cũng chỉ hiểu được trong lòng, còn có bộ phận sinh lý! Nhưng tuyệt đối không bao gồm đau bụng kinh, ai sẽ quan tâm họ có đau hay không đây!

Hàn Từ Nghị đoạt lấy điện thoại nói với Quyền Thiệu Viêm: "Lão đại, em biết rõ nên làm thế nào, lần trước lúc Hường Tinh đau bụng kinh, hình như có uống một chút thuốc, giữ ấm thì hoàn toàn tốt lắm, lão đại, anh chờ, em lập tức đưa qua cho anh."

Nói xong, Hàn Từ Nghị co cẳng chạy, để lại Đồng Lê Triệu một người ngơ ngác đứng ở trong nhà.

Một hồi lâu, Đồng Lê Triệu mới hơi cười cười. Hàn Từ Nghị đây là rầu rĩ Hường Tinh không để ý tới anh ta, cho nên đi lấy lòng Mục Giai Âm. Hi vọng Mục Giai Âm ở trước mặt Hường Tinh nói tốt vài câu cho mình.

Hàn Từ Nghị thật đúng là thích Hường Tinh, ôi chao, về sau lại thiếu một người anh em có thể cùng anh hàn huyên một chút chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt (*).

(*): Tình yêu nam nữ

Cuộc sống này quả thật là tịch mịch như tuyết(*).

(*): cô đơn, lạnh lẽo

Mười lăm phút sau, Đồng Lê Triệu liền nhanh chóng gọi điện thoại cho ông chủ, để cho bọn họ đưa mấy cô tới đây.

Một người uống rượu thật sự không phải là phong cách của anh!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Làm Chuyện Xấu Bị Bắt (1)

Hàn Từ Nghị dứt khoát nói làm thì làm, điện thoại Quyền Thiệu Viêm cúp không bao lâu, Hàn Từ Nghị đã cầm túi giữ ấm và thuốc tới.

Sau khi đưa thuốc xong Hàn Từ Nghị đưa mắt ra hiệu rồi mới tiêu sái rời đi.

Phải nói chuyện đau bụng kinh này anh đã nhúng tay vào quá nhiều rồi, không chỉ có chị dâu sẽ không thoải mái, mà Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ không có sắc mặt tốt đâu nhỉ?

Mục Giai Âm lần qua lần lại đến sáng hôm sau cuối cùng cũng tốt hơn một chút, Quyền Thiệu Viêm thấy Mục Giai Âm tỉnh lại thì bụng com đến mép giường dứt từng miếng từng miếng cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm tựa vào Quyền Thiệu Viêm, cả người đều muốn rúc vào trong ngực anh.

"Quyền Thiệu Viêm, anh còn giận sao?" Thấy Quyền Thiệu Viêm không nói lời nào, Mục Giai Âm chọc chọc lưng anh, giọng mềm mại hỏi.

Quyền Thiệu Viêm nhú mày nói, "Em cứ nói đi?"

Mục Giai Âm bĩu môi, "Hôm qua em không có hiểu lầm anh, Chân Phó Dương và em cũng đã nói rõ ràng, anh ấy nói là anh muốn giúp anh ấy."

Chân mày Quyền Thiệu Viêm càng nhíu chặt hơn, nếu Mục Giai Âm không nghi ngờ anh giở trò, khiến Chân Phó Dương từ chức, vậy rốt cuộc Mục Giai Âm giận anh vì cái gì chứ?

Giọng Mục Giai Âm hơi trầm xuống lại có chút bi thương nói, "Lòng tự trọng của anh Phó Dương rất cao, anh giúp anh ấy, nhất định trong lòng anh ấy sẽ cảm thấy không được thoải mái, cho nên mới từ chức."

“Thì ra em gọi anh ta thân mật như vậy,” Mặt Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng ngắt lời Mục Giai Âm, “Sau này không cho gọi anh ta như vậy. Anh ta từ chức thì từ chức, có liên quan gì tới em, sau này không được khó chịu như vậy nữa.”

Những lời này khiến cổ họng Mục Giai Âm hơi nghẹn ngào, bá đạo như vậy, thật quá đáng!

“Mục Giai Âm, về sau vì những chuyện như vậy mà tức giận với anh, em có tin anh sẽ...” Quyền Thiệu Viêm muốn nói mấy lời trừng phạt, nhưng khi thấy bộ dạng Mục Giai Âm nhu thuận nằm trong ngực anh như vậy, Quyền Thiệu Viêm lại không nói nên lời.

Mục Giai Âm đợi một lúc lâu, lúc nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm múc một muỗng cháo loãng đút vào miệng cô, mới cười hì hì một tiếng nói, “Em cũng không có cố ý!”

Khóe mắt Quyền Thiệu Viêm giật giật, “Như vậy còn không phải cố ý?”

Ở trong mắt Mục Giai Âm tính khí của anh tốt như vậy sao?

Mục Giai Âm trầm mặc, được rồi, tối hôm qua là cô cố ý. Chốc lát, Mục Giai Âm hôn lên cổ Quyền Thiệu Viêm một cái nói, “Em chỉ muốn biết ở bên cạnh anh khóc anh sẽ có phản ứng gì.”

Về mặt Quyền Thiệu Viêm đã không thể nào dùng hai chữ âm chí (*) này để hình dung. Mục Giai Âm rút cổ một cái, ánh mắt di chuyển xung quanh, vẫn không chịu thoát khỏi người Quyền Thiệu Viêm, “Em biết sai rồi.”

(*) Âm chí: hung tàn ác độc.

Quyền Thiệu Viêm nhìn đáng vẻ vô lại của Mục Giai Âm, bắt đầu dĩ nhiên mảy nói, “Em biết lỗi bao nhiêu lần rồi?”

Ánh mắt Mục Giai Âm xoay chuyển, cô không nghe thấy những lời này của Quyền Thiệu Viêm, nhất định không có!

“Quyền Thiệu Viêm, lần này anh từ chức sẽ không phải là giúp...” Mục Giai Âm thấy trong mắt Quyền Thiệu Viêm có ý cảnh cáo chữ anh thuận miệng kia cứng rắn nín trở lại, “Sẽ không phải là giúp Chân Phó Dương chăm sóc chứ.”

“Nếu như thế?” Quyền Thiệu Viêm nhíu mày.

“Nếu như sẽ hại đến anh, vậy thì không cần giúp.” Mục Giai Âm trả lời rất nghiêm túc, ngửa đầu nhìn Quyền Thiệu Viêm, giống như cầu xin một lời cam kết vậy.

Quyền Thiệu Viêm không nghĩ tới câu nói đùa này của anh, Mục Giai Âm lại trả lời nghiêm túc như vậy.

Lúc này trên mặt Quyền Thiệu Viêm mới lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt Mục Giai Âm nói, “Được.”

Nhưng mà, ngoại trừ lúc phải giúp Mục Giai Âm.

Lúc này Mục Giai Âm mới thở phào nhẹ nhõm, mặc dù Chân Phó Dương cũng rất quan trọng, nhưng cô vẫn ích kỷ hi vọng Quyền Thiệu Viêm có thể tốt hơn. Bởi vì Quyền Thiệu Viêm so với những cái khác xung quanh anh bất kỳ người nào cũng quan trọng hơn.

Bao gồm chính cô.

Sau khi com nước xong, Quyền Thiệu Viêm muốn dẫn Mục Giai Âm ra ngoài.

Mục Giai Âm ôm bụng vẫn còn đau âm ỉ, rất yếu ớt nói, “Hôm nay em không muốn ra ngoài, muốn ở trong nhà.”

Quyền Thiệu Viêm xoay người, gương mặt nghiêm túc nói, “Chúng ta tìm bác sĩ xem bệnh cho em.”

“Em không muốn khám cái này đâu,” Mục Giai Âm lắc đầu, “Em có bạn cũng đau, các cô ấy nói không trị hết.”

“Ông nội em muốn anh dẫn em đi.” Quyền Thiệu Viêm giải quyết dứt khoát, “Mau thay quần áo, em muốn tự thay hay là anh thay giúp em?”

Đương nhiên là cô thay...

Lúc thay quần áo đột nhiên Mục Giai Âm nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm túc —— chuyện cô đau bụng kinh mà ngay cả ông nội cô cũng biết, sao lại như thế 囧 chứ?

Dĩ nhiên Quyền Thiệu Viêm không thể nào nói chuyện này cho Mục Uẩn Ngao biết.

Mục Uẩn Ngao tìm bác sĩ, là muốn Mục Giai Âm điều dưỡng thân thể, dù sao Mục Uẩn Ngao vẫn xem chuyện đứa bé là một vấn đề lớn. Chẳng qua là, chuyện này dĩ nhiên Quyền Thiệu Viêm sẽ không thể nói cho Mục Giai Âm biết, anh không muốn nhìn thấy Mục Giai Âm vì chuyện này mà đau lòng.

Dù sao Mục Giai Âm vẫn không ngờ tới chính là, Quyền Thiệu Viêm dẫn cô đi khám lại là một bác sĩ Đồng y.

Vội lại, sau khi bắt mạch cho cô bác sĩ kia bắt đầu bày ra bộ dạng đăm chiêu ủ dột, dường như cơ thể cô rất không ổn.

Kết quả bác sĩ kia lo lắng chính là Mục Giai Âm cũng tự bị lây bệnh, Mục Giai Âm đang buồn rầu nhìn trong nhà mình lại có nhiều thuốc bắc như vậy. Trước khi đi cô đã hỏi bác sĩ kia rồi, bác sĩ kia nói cô phải uống thuốc kia ít nhất ba tháng, và lại mỗi tuần cũng phải tới chỗ ông đổi phương thuốc một lần.

Đổi phương thuốc cũng không phải là vấn đề gì lớn, nhưng mà phải uống thuốc bắc ba tháng? Ngay cả cô không sợ đắng, đó cũng là thật muốn chết sao?

Thuốc là loại tốt nhất ở bệnh viện lại được gói thật kỹ mới cầm về, Quyền Thiệu Viêm để thuốc âm ẩm rồi mới đưa cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm uống một hộp... Thật sự là rất đáng thiếu chút nữa là cô rớt nước mắt.

Mục Giai Âm đáng thương nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Em có thể không uống thuốc bắc được không? Anh đi nói với bác sĩ đó một tiếng cho em một ít thuốc tây đi, thực sự không được, thuốc pha chế sẵn cũng được.”

“Thuốc pha chế sẵn và thuốc tây ông ấy đều cho em” Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm lạnh như băng nhìn ánh mắt có chút lóe lên của Mục Giai Âm nói, “Sau này mỗi ngày anh sẽ coi chừng em uống thuốc, đừng nghĩ lén lút lút lút bỏ thuốc hoặc là dùng những thủ đoạn khác.”

“Giai Âm, nếu nghĩ ra thủ đoạn trừng phạt cũng không khó.” Quyền Thiệu Viêm ngấm lại biểu hiện của Mục Giai Âm lúc trước, lại không nặng không nhẹ kèm theo một câu uy hiếp.

Hai mắt Mục Giai Âm rung rung, dừng ánh mắt nhìn kẻ thù nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm trầm mặc, trên mặt không chút biểu cảm.

Mục Giai Âm cảm thấy... Đại khái có lẽ thật sự cô có thể phải uống thuốc bắc ba tháng?

“Bác sĩ kia nói gì với anh?” Mục Giai Âm bịt mũi, sau khi một hơi uống hết toàn bộ thuốc bắc trong túi rồi mới cầm đường trong tay Quyền Thiệu Viêm nhét vào trong miệng. Bộ dạng kia, giống như là có người muốn giành với cô vậy.

Bác sĩ kia nói cơ thể Mục Giai Âm tổn thương có chút nghiêm trọng, chỉ sợ không thể một sớm một chiều là có thể điều trị tốt.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm nửa thật nửa giả nói, “Ông ấy nói thể hàn của em so với người bình thường nghiêm trọng hơn.”

Nói nhảm, sờ cũng sờ ra. Người bình thường có thể giống cô tay chân lạnh như băng giống như tảng băng ngàn năm hay sao?

Mục Giai Âm nghĩ, mùa xuân cũng sắp tới, mùa hè cũng không xa. Làm khối băng di động, nói như vậy mùa hè này thân nhiệt cô nhất định sẽ tăng vọt.

“Em nhớ hình như ông ấy nói với anh rất nhiều mà.” Mục Giai Âm ăn đường thái phi mà cô thích nhất, tò mò nháy mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm.

“Anh chỉ nhớ trọng điểm” Quyền Thiệu Viêm mặt không đổi sắc nói dối Mục Giai Âm. Ánh mắt kia thẳng thắn vô tư, một chút cũng không có người phát hiện nói dối.

Mục Giai Âm nghiêng đầu bĩu môi, chắc không phải ông nội bị gạt nữa chứ. Chẳng lẽ ông nội giới thiệu cho cô một tên lường gạt, làm sao phải uống thuốc ba tháng? Đúng là thuốc độc ba phần, ngộ nhớ lúc đầu cô không có độc, ngược lại có thể vì uống nhiều thuốc như vậy có thể uống ra bệnh đấy chứ?

Lần này, Quyền Thiệu Viêm giải thích là, “Uống mà ra bệnh thì trị ngay lập tức, bây giờ em phải uống thuốc trước đã.”

Mục Giai Âm bày tỏ... Chủ nghĩa cường quyền thật sự hại chết người. Bây giờ Quyền Thiệu Viêm không mặc cả thật sự là hơi quá đáng.

Mục Giai Âm quyết định ở trong lòng Quyền Thiệu Viêm làm tên tiểu nhân, không có việc gì nên lấy phi tiêu ghim ghim.

Buổi chiều Hàn Từ Nghị ở trong nhà suốt mong điện thoại của lão đại và chị dâu gọi đến, tha thiết hỏi thăm Mục Giai Âm có phải nên làm mai cho anh... À, không đúng. Là giúp đỡ hai người bạn tốt của cô.

Quả thật là Mục Giai Âm đã quên mất chuyện này, lúc trưa cô luôn suy nghĩ phải tranh luận với Quyền Thiệu Viêm như thế nào về chuyện thuốc có ba phần độc. Nhưng mà, Quyền Thiệu Viêm chỉ nói một chữ, âm mi trước, trong đầu Mục Giai Âm những lý do vô cùng thuyết phục kia vẫn không nói ra lời.

Mà Hàn Từ Nghị đã bị Mục Giai Âm quăng lên chín tầng mây từ lâu.

Muốn gặp Hường Tình sao? Ngược lại dường như Mục Giai Âm cố gắng kéo dài thời gian, nhưng mấy ngày trước Hường Tình đã thúc giục cô rồi. Bản thân mình lại không có tiền đồ như thế, Mục Giai Âm cũng không còn biện pháp, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tâm ý của Hàn Từ Nghị, nói là ngày mai Hàn Từ Nghị sẽ tới đây.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hường Tinh lại tới sớm hơn.

Mục Giai Âm nhìn bên ngoài nhà mình một chút, hoài nghi nhìn Hường Tinh hỏi, “Hường Tinh, mỗi lần tớ bảo cậu ra ngoài chơi, dặn đi dặn lại muốn cậu dậy sớm một chút, vẫn không thấy cậu dậy sớm như thế à.”

Ánh mắt Hường Tinh lóe lên, “Trước khác giờ khác chứ sao? Người như vậy luôn muốn có vài ngày chịu khó một chút.”

Mục Giai Âm rất khinh bỉ loại hành động trọng sắc khinh bạn này của Hường Tinh.

“Giai Âm, uống nhanh thuốc đi!” Mục Giai Âm chỉ vừa mới xoay người, thì thấy Hường Tinh cầm thuốc trong tay, về mặt mẹ ghẻ ác độc đứng bên cạnh cô.

Hai mắt Mục Giai Âm là chẳng chực khóc, “Hường Tinh, cậu không thấy tớ rất đáng thương sao? Mỗi ngày đều phải uống thuốc bắc đắng như vậy, không thì hôm nay tớ...”

“Cậu cũng không cần uống?” Hường Tinh nói tiếp.

Mục Giai Âm liều mạng gật đầu.

Hường Tinh mỉm cười, so với mẹ ghẻ còn ác độc hơn, “Không thể nào nhá, nhưng mà Quyền thiếu đích thân gọi điện thoại căn dặn tớ giám sát cậu uống thuốc. Giai Âm, cậu chấp nhận đi.”

Nói xong Hường Tinh lại nói tiếp, “Quyền thiếu còn nói, nếu cậu không nghe lời tớ, tớ có thể sử dụng phương pháp bạo lực để ép cậu uống.”

Nói xong hai mắt Hường Tinh lóe lên ánh sáng nói, “Giai Âm, mấy ngày nay tớ nhàn rồi không có việc gì làm nên buồn chán, phải đi thi lấy đai đen Taekwondo, cậu muốn cảm thụ một chút không?”

Đứa nhỏ Hường Tinh học ai mà phúc hắc như vậy chứ? Mục Giai Âm khóc không ra nước mắt, vừa nguyên rủa Hường Tinh sau này ăn mì ăn liền mặt cũng không có bánh mì, vừa tiếp tục đáng thương uống thuốc bắc. Khó trách hôm nay Hường Tinh lại tới sớm như vậy Quyền Thiệu Viêm lại không có chút nào không vui, thì ra là hai người đã sớm thông đồng với nhau, tốt lắm!

Hường Tinh chống nạnh làm dáng thành người phụ nữ chanh chua nhìn Mục Giai Âm, gần mực thì đen, không phải là cô vẫn đi theo học Mục Giai Âm sao?

Mục Giai Âm vẫn chưa nói được mấy câu với Hường Tinh, Hàn Từ Nghị đã tới rồi, lúc thấy Hàn Từ Nghị gõ cửa, Mục Giai Âm nghiêm túc nói với Hường Tinh, “Tớ nói cậu, cậu phải biểu hiện dè dặt một chút, không phải Hàn Từ Nghị vẫn chưa nói câu nào, cậu đã nộ vũ khí đầu hàng rồi.”

Hường Tinh kinh một cái vô cùng không đúng tiêu chuẩn quân lễ, tay kia trực tiếp đặt lên cổ, thoạt nhìn giống như Hường Tinh muốn tự sát vậy. Hai mắt Hường Tinh hưng phấn nhìn chằm chằm ngoài cửa mới nói, “Cậu yên tâm đi, tớ rất căng thẳng.”

Mục Giai Âm nghi hoặc nhìn Hường Tinh, dường như cô không phát hiện ra cái tính chất đặc biệt này từ trên người Hường Tinh.

Sau khi Mục Giai Âm mở cửa, Hàn Từ Nghị liếc mắt tới Hường Tinh đang ngồi trên ghế sa lon.

“Hường Tinh tới sớm vậy?” Hàn Từ Nghị cũng có chút lo lắng.

“A, cô ấy nghe nói gần đây thân thể tôi không được tốt, nên tới xem tôi một chút.” Mục Giai Âm biết Hàn Từ Nghị biết rõ chuyện cô đau bụng kinh, lật đật tới đây cũng muốn thuận buồm xuôi gió.

Hàn Từ Nghị ồ một tiếng, giọng nói có chút thất vọng.

... Mục Giai Âm đắc ý, mặc dù Hường Tinh tới là vì anh, nhưng Mục Giai Âm nhất định không nói cho Hàn Từ Nghị biết chân tướng, để Hàn Từ Nghị sốt ruột đến chết. Ai bảo anh luôn hoa tâm như vậy, hại Hường Tinh đau lòng như vậy?

Hàn Từ Nghị vừa mới vào cửa, Mục Giai Âm đang định đóng cửa lại thấy Quyền Thiệu Viêm quay về.

“Tới sớm vậy.” Quyền Thiệu Viêm vỗ bả vai Hàn Từ Nghị.

Hàn Từ Nghị sờ đầu nhếch miệng cười một tiếng, ngược lại có mấy phần mùi vị thiếu niên, Mục Giai Âm thoáng dao động, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận, Hàn Từ Nghị này đích thực rất có sức hấp dẫn với người khác.

“Quyền thiếu sao anh lại về?” Đời này người mà Hường Tinh sợ nhất là ai, nhất định là Quyền Thiệu Viêm đứng mũi chịu sào. Thấy Quyền Thiệu Viêm trở lại, Hường Tinh cũng có chút thấp thòm bất an.

Mục Giai Âm thấy Hường Tinh đứng dậy bộ dạng có chút lo lắng không yên thì đỡ trán, tại sao Hường Tinh luôn cảm thấy Quyền Thiệu Viêm đáng sợ như vậy? Mặc dù Quyền Thiệu Viêm có chút lạnh lùng, nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn không có ác ý với Hường Tinh.

Hường Tinh muốn nói là, có vài người nhìn cũng không cần nhìn, chỉ cảm thấy khí thế của người đó, thì sẽ cảm thấy có đáng sợ hay không?

“Về lấy đồ.” Lúc ra cửa vội vàng, có mấy phần tài liệu quên cầm.

Mục Giai Âm thấy bộ dạng hai người Hàn Từ Nghị và Hường Tinh cũng có chút ngơ ngác, thiện giải nhân ý nói, “Tớ đi giúp Quyền Thiệu Viêm tìm tài liệu, hai người các cậu từ từ nói chuyện. Nước trà, nước hoa quả, điểm tâm đều ở trên bàn trà, muốn ăn cái gì thì tự lấy.”

Hàn Từ Nghị nhìn về phía Mục Giai Âm lộ ra một nụ cười cảm kích nói, “Cám ơn.”

Đương nhiên Hàn Từ Nghị sẽ thật lòng nói lời cảm ơn với cô, trong nháy mắt Mục Giai Âm đã cảm thấy thật đầm rồng hang hổ.

Biết hai người kia có lời muốn nói, Mục Giai Âm lập tức theo Quyền Thiệu Viêm cùng lên thư phòng.

Quyền Thiệu Viêm vào thư phòng lấy đồ, nhưng bây giờ Mục Giai Âm lại yên lặng không chuyên tâm giúp Quyền Thiệu Viêm tìm đồ.

Bên ngoài phòng khách đang có chuyện bát quát chờ cô, còn lâu cô mới lãng phí thời gian giúp Quyền Thiệu Viêm tìm đồ.

Mục Giai Âm nghĩ bèn dựa vào vách tường lén lút trốn vào.

Mục Giai Âm đứng ở góc tường, vừa cẩn thận nhìn tình huống của hai người ở bên trong phòng khách, vừa dựng thẳng lỗ tai cẩn thận nghe.

Hàn Từ Nghị làm bộ như hơi thở rất mạnh ngồi xuống bên cạnh Hường Tinh, hình như sẽ giải thích chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Ngày đó Hàn Từ Nghị thật sự rất oang uổng, có lúc anh làm việc hơi xúc động một chút. Nếu lấy sự hiểu biết của anh đối với Hường Tinh, anh cũng sẽ không tin Hường Tinh sẽ chủ động đi khiêu khích người khác. Nhưng, hôm đó anh thật sự rất giận Hường Tinh, chỉ muốn tìm lý do giết chết Hường Tinh một trận, không nghĩ tới làm như vậy sẽ khiến Hường Tinh bị ức khuất.

Hơn nữa, Hường Tinh thật sự không có ý định tha thứ cho anh.

Thời gian dài như vậy, Hường Tinh không trả lời điện thoại, không trả lời tin nhắn. Khiến Hàn Từ Nghị muốn tới nhà cũng không dám, tốt xấu gì anh cũng có tự ái, ngộ nhỡ không cho anh vào nhà sẽ ảnh hưởng đến hình tượng bách chiến bách thắng trên tình trường, Thường Thắng tướng quân của anh sao?

Hàn Từ Nghị cũng đã từng chặn Hường Tinh vài lần rồi, nhưng mỗi lần Hường Tinh đều không thèm chú ý đến.

Mục Giai Âm nghe Hàn Từ Nghị giải thích không khỏi bĩu môi, nếu là Quyền Thiệu Viêm thì tuyệt đối sẽ không làm như thế. Nếu là tình huống ngày hôm đó, nhất định Quyền Thiệu Viêm sẽ tưới thêm hai thùng rượu cho người phụ nữ kia, sau đó trầm tĩnh hỏi cô một chút, có phải cô hất không. Hơn nữa... Coi như là cô hất, không chừng Quyền Thiệu Viêm sẽ đòi lại lý lớn hơn để cho cô tiếp tục hất rượu.

Mục Giai Âm khẽ cười cười.

Quyền Thiệu Viêm cầm hết tài liệu, đang muốn ra ngoài, nhưng lại thấy đường phía trước có một chướng ngại vật nhỏ.

Nhìn kỹ một chút, mặt Mục Giai Âm đang còn cười rất vui vẻ, không biết nhớ ra cái gì đó. Thấy Mục Giai Âm đang nhìn Hàn Từ Nghị và Hường Tinh ở trước mặt, ngay lập tức trong lòng Quyền Thiệu Viêm có mấy phần không vui, kéo Mục Giai Âm từ dưới đất lên nói, “Đang cười cái gì?”

Mục Giai Âm cả kinh, quay đầu lại vội vàng che kín miệng Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm lấy tay mình đặt ở khóe miệng xuyt một cái nói, “Xuyt, Hường Tinh đang nói chuyện với Hàn Từ Nghị đấy, đấy là lúc quan trọng, anh không được quấy rầy.”

Mục Giai Âm thấy Quyền Thiệu Viêm một mực muốn ra ngoài lại nói, “Không được ra ngoài!”

Nếu Quyền Thiệu Viêm đi ra ngoài, nhất định phải đi qua phòng khách, khí thế của Quyền Thiệu Viêm mạnh mẽ như vậy, ai cũng không thể xem thường, nếu Quyền Thiệu Viêm cứ lăm lăm đi ra như vậy, Hường Tinh và Hàn Từ Nghị rất vất vả mới tạo được một chút xiêu không khí ám áp như vậy sẽ không còn mất.

Quyền Thiệu Viêm cứ như vậy bị Mục Giai Âm đè trên tường, anh cũng không vội, lập tức phối hợp không động.

Mục Giai Âm tiếp tục kế hoạch nghe lén.

Hàn Từ Nghị vừa mới giải thích xong hành động hôm đó của anh, Hường Tinh không mặn không nhạt bày tỏ cô tha thứ cho Hàn Từ Nghị. Trên mặt Mục Giai Âm kêu tốt lắm, chính là muốn lúc gần lúc xa như vậy, để cho Hàn Từ Nghị không biết được suy nghĩ trong lòng của Hường Tinh.

Cô cũng muốn nhìn tiếp theo Hàn Từ Nghị và Hường Tinh phải làm như thế nào?

Hàn Từ Nghị cũng có chút vò đầu bứt tai. Bình thường, giữa anh và Hường Tinh, đều là Hường Tinh chủ động nói chuyện, anh chỉ cần phối hợp giễu cợt Hường Tinh hai tiếng là được rồi. Bây giờ Hường Tinh lại im lặng không nói tiếng nào, Hàn Từ Nghị vẫn cảm thấy có chút không quen.

Hàn Từ Nghị suy nghĩ một lúc, rút cuộc chậm rãi móc điện thoại của mình ra.

Hường Tinh nhìn thẳng phía trước, tuy nhìn thẳng nhưng ánh mắt không ngừng liếc động tác của Hàn Từ Nghị, người này cầm điện thoại muốn làm gì

đây? Hường Tinh nghi hoặc.

Mục Giai Âm cũng rất nghi hoặc.

Chỉ có gương mặt Quyền Thiệu Viêm bất đắc dĩ, đứng góc tường nghe anh em nói loại chuyện như vậy, thật sự là lần đầu tiên anh làm

“Hường Tinh, anh cho em nhìn hình một nữ sinh mà anh thích.” Hàn Từ Nghị vừa nói vừa cầm điện thoại đưa tới trước mặt Hường Tinh.

Chẳng lẽ Hàn Từ Nghị cho Hường Tinh nhìn hình của cô ấy? Đứa nhỏ Hàn Từ Nghị này tán gái nhiều năm như vậy vẫn còn có chút kinh nghiệm sao? Nhưng Hường Tinh, ngàn vạn lần không được thỏa hiệp dễ dàng như vậy, Mục Giai Âm nắm quả đấm cực kỳ chuyên tâm.

Chuyên tâm đến mức ngay cả Quyền Thiệu Viêm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô cũng không phát hiện.

Sắc mặt Hường Tinh cũng không được tốt, chẳng lẽ Hàn Từ Nghị thật sự cho cô xem hình nữ sinh khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Làm Chuyện Xấu Bị Bắt (2)

Edit: Thanh Xuân.

Hường Tinh vẫn chăm chú nhìn sang phía điện thoại di động, nhưng lại thấy màn hình điện thoại một mảng màu đen. Đột nhiên nhịp tim Hường Tinh tăng nhanh, trên mặt dần dần hiện lên một chút màu đỏ, những phương diện khác Hàn Từ Nghị có thể cực kỳ chậm chạp, nhưng ở phương diện này, Hàn Từ Nghị lại cực kỳ nhạy bén?

Ngay lập tức trong lòng Hàn Từ Nghị vui mừng, khoe miệng cong lên nở nụ cười cả lợ phát phơ, lưu manh nói, “Xấu hổ, màn hình màu đen.”

Nhất thời sắc mặt Hường Tinh rất khó coi.

Sắc mặt Mục Giai Âm so với Hường Tinh còn khó nhìn hơn. Đồ không biết điều, nhất định phải để Quyền Thiệu Viêm dạy dỗ anh ta!

“Giận sao?” Hàn Từ Nghị chọc lên mặt Hường Tinh, lại bị Hường Tinh bực mình đánh tay rút ra.

Hàn Từ Nghị cũng nhin không được hít một hơi, thật đau, cô nàng Hường Tinh này đúng là rất giận.

“Được rồi, lần này xem đi.” Hàn Từ Nghị chuyển tới album ảnh, đưa tới trước mặt Hường Tinh.

Lần này thật sự là hình Hường Tinh, Hàn Từ Nghị đã sớm chuẩn bị, tới Microblogging của Hường Tinh, những tấm ảnh bình thường của Hường Tinh ở trên đó đều tải xuống hết, trong đó có tấm ảnh lần đó Mục Giai Âm chụp Hường Tinh Và Hàn Từ Nghị hôn môi.

“Tâm tình tốt hơn một chút?” Hàn Từ Nghị nhìn Hường Tinh cắn chặt môi, trong đôi mắt dần dần lộ ra ánh mắt vui mừng, đánh bạo tới gần ôm vai Hường Tinh nói, “Vợ, anh nói em cũng đừng giận anh nữa. Tính khí anh không phải em cũng không biết, có những lúc anh nói, em vào tai trái ra tai phải là được, đúng không, vợ?”

Cái gì đã gọi là vợ rồi hả?

Tiến triển này có chút quá nhanh!

Mục Giai Âm nhìn Hường Tinh, trong lòng lo lắng nói, không thể dễ dàng như vậy để Hàn Từ Nghị được như ý, mau cho Hàn Từ Nghị một cái tát, nói cho anh ta biết, lão nương không dễ theo đuổi như vậy.

Đĩ nhiên, Mục Giai Âm cảm thấy đại khái Hường Tinh sẽ không làm giống như cô muốn.

Hàn Từ Nghị ôm Hường Tinh, vẫn chưa ôm chặt bả vai Hường Tinh, đột nhiên cánh tay rơi vào khoảng không.

Hường Tinh cúi người xuống, bả vai run run, hình như là đang khóc.

“Em sao vậy?” Hàn Từ Nghị cho là bây giờ Hường Tinh đang lừa gạt anh, còn tưởng rằng Hường Tinh đang cười, thì chọc chọc vai Hường Tinh nói, “Anh nói, vợ, nếu vui vẻ thì em nói một tiếng đi chứ, một mình cười trộm là có ý gì?”

Nhưng mà, đợi lúc Hàn Từ Nghị khom lưng xuống thấy mặt Hường Tinh nước mắt rơi liên tục, nhất thời mặt có chút luống cuống. Hàn Từ Nghị rút khăn giấy trên bàn trà, vừa không được dịu dàng lau mặt Hường Tinh vừa nói, “Vợ... Hường Tinh, anh không tùy tiện gọi em là vợ có được hay không? Em

đừng như vậy, em như vậy anh rất sợ.”

Khi nào Hàn Từ Nghị biết thì Hường Tinh khó chịu đã khóc như vậy?

Hường Tinh xoay người, nắm đầm nhẹ nhàng mang theo cảm giác vô lực đầm lên người Hàn Từ Nghị nói, “Em thích anh nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn biết, vẫn còn muốn tôn trọng trái tim em như vậy, rốt cuộc bây giờ em cũng biết anh cũng có cảm tình với em, em... Em...”

Chỉ muốn khóc.

Có vui mừng, có ủy khuất.

Thăm nghĩ lãng phí thời gian nhiều năm như vậy muốn khóc lên cho hết tất cả thời gian đó.

Đây chính là vì vui mà khóc trong truyền thuyết?

Hàn Từ Nghị đắc ý khoe miệng cong lên, anh đã nói Hường Tinh vẫn còn thích anh, căn bản không giống như Đồng Lê Triệu nói, Hường Tinh hiểu rõ bản chất của anh nên không yêu nữa. Hàn Từ Nghị nghe tiếng khóc của Hường Tinh càng lúc càng lớn, không khỏi có chút luống cuống, phải làm thế nào sẽ không khóc nữa đây?

Nhìn... Vẫn còn đau lòng.

“Ai, vợ, đừng khóc, anh và em cùng chơi bóng rổ đi.” Hàn Từ Nghị an ủi.

Lúc đầu Mục Giai Âm nghe Hường Tinh khóc lòng cũng có chút chua xót, nhưng mà nghe Hàn Từ Nghị an ủi, Mục Giai Âm lại bật cười một tiếng.

Bình thường nam sinh thấy nữ sinh khóc, nói thế nào cũng sẽ dẫn nữ sinh đi ăn vài món điểm tâm ngọt, xem phim điện ảnh điều chỉnh tâm tình, nào có nói đi chơi bóng rổ? Quả nhiên Hàn Từ Nghị hốt thuốc đứng bệnh!

Nụ cười này của Mục Giai Âm trong tiếng khóc hơi lộ vẻ không hài hòa, Hàn Từ Nghị và Hường Tinh cùng ngừng đầu nhìn qua.

Hường Tinh càng thêm hốt hoảng lau nước mắt, mặc dù Mục Giai Âm là bạn thân của cô, nhưng bị Mục Giai Âm thấy một màn chật vật như vậy, Hường Tinh cũng không khỏi có chút lúng túng.

Cả Hường Tinh và Hàn Từ Nghị đều đồng thời sùng sột.

Mục Giai Âm vừa thấy hai người kia đều nhìn cô, vội vàng nghiêng đầu, mà Quyền Thiệu Viêm cũng vừa đứng lúc hôn lên trên môi cô.

Roi vào trong mắt Hường Tinh Hàn Từ Nghị, là tình huống như thế này: Mục Giai Âm đè Quyền Thiệu Viêm trên tường ôm hôn.

Coi như thế này, người mà Mục Giai Âm cười căn bản cũng không phải là hai người bọn họ, mà là đang tán tỉnh Quyền Thiệu Viêm?

Hàn Từ Nghị cảm thấy sâu sắc... Hừ hừ bất gặp lão đại thân mật ánh mắt của anh thật có thể giữ được sao? Khó trách lão đại lấy tài liệu lại tốn nhiều thời gian như vậy, thì ra là ôm vợ yêu không nỡ đi nữa.

Mặt Mục Giai Âm đỏ lên, mới vừa muốn lùi lại phía sau, hoảng hốt chạy bừa, hai chân lại quẩn cùng một chỗ, cả người ngay cả thăng bằng cũng không giữ vững được. Quyền Thiệu Viêm vội vàng kéo lại, chẳng qua là tư thế hai người càng thêm thân mật, cả người Mục Giai Âm gần như nằm trong ngực Quyền Thiệu Viêm.

Mắt Hường Tinh và Hàn Từ Nghị cũng tròn trố được không?

Hừ hừ chụp lại một màn này sẽ làm bao nhiêu người trong giới kinh ngạc đến mức ngây người?

Buổi sáng Quyền Thiệu Viêm dẫn Mục Giai Âm đi khám bệnh, không biết bị người nào chụp được lại còn đăng lên trên mạng, tiêu đề chính là Mục Giai Âm ở nhà bị Quyền Thiệu Viêm bạo lực, Quyền Thiệu Viêm sợ gặp chuyện không may, cho nên mới đưa Mục Giai Âm đến bệnh viện.

Vội lại, tấm hình kia chụp lúc Mục Giai Âm đang ôm bụng, mặt có chút khó chịu.

Đương nhiên Hàn Từ Nghị biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng những người khác trên mạng thì không biết. Trong lúc nhất thời, cảnh ngộ bi thảm của Mục Giai Âm, với thời gian hôn nhân hạnh phúc của Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm dài như vậy đã hoàn toàn tan vỡ lời đồn đại trong giới đã yên lặng mà truyền đi rồi.

Tin đồn càng to càng đen, dĩ nhiên Hàn Từ Nghị tin mất thấy mới là sự thật.

Chính mắt anh thấy được tối hôm qua Quyền Thiệu Viêm vì Mục Giai Âm gần như ngay cả bình tĩnh cũng không có.

Hiện tại... Hàn Từ Nghị cảm thấy, con người sắt đá nhu tình gì đó, anh thật sự không muốn nhìn nữa. Nhìn nữa, nhất định anh sẽ bị Quyền Thiệu Viêm hung hăng chăm sóc một bữa.

Mặc dù như thế, động tác của Hàn Tử Nghị và Hường Tinh giống nhau như đúc, cũng trọn to hai mắt.

Chính là loại cảm giác đứng ngồi không yên này, Mục Giai Âm cảm thấy bây giờ trên đầu cô có bốn ngọn đèn chân không không KW chiếu lên người cô và Quyền Thiệu Viêm. Mục Giai Âm khẽ đẩy nhẹ Quyền Thiệu Viêm, giọng có chút không được tự nhiên nói, “Anh đi mau đi, bây giờ thật không được tự nhiên.”

“Ừ, có việc gì thì gọi điện thoại.” Quyền Thiệu Viêm thấy bộ dạng xấu hổ của Mục Giai Âm cũng có chút khoái chí, vốn định hôn Mục Giai Âm một cái nữa, nhưng khi nhìn hai người bên cạnh mở to hai mắt hoàn toàn mờ mịt nhìn hai người bọn họ, cho nên Quyền Thiệu Viêm cố nhịn lại.

Anh không muốn để cho những người này nhìn thấy vẻ đẹp của Mục Giai Âm.

Lúc đi ngang qua phòng khách Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng nói, “Hàn Tử Nghị, ra ngoài.”

Mẹ nó, lão đại không ăn thịt được! Anh và vợ anh vẫn chưa nói xong mà, trên mặt vợ mình vẫn còn nước mắt, anh vẫn chưa lau nước mắt cho vợ mình đấy.

Hàn Tử Nghị vừa nhìn Quyền Thiệu Viêm cầu xin tha thứ, vừa nghiêng đầu, nhìn Hường Tinh, lại rút ra mấy tờ khăn giấy lau nước mắt cho Hường Tinh.

Hường Tinh nghiêng đầu tránh khăn giấy Hàn Tử Nghị nói, “Quyền thiếu gọi anh đấy, anh mau đi đi.”

Hàn Tử Nghị “...”

Vợ, em nở lòng sao, em không cứu anh sao?

Hàn Tử Nghị ủ rũ cúi gằm đầu đi theo Quyền Thiệu Viêm ra ngoài.

Mục Giai Âm thần bí nhìn Hường Tinh, lúc sau mới hỏi, “Tại sao không gọi Hàn Tử Nghị ở lại? Tớ tưởng cậu sẽ hi vọng anh ta ở cạnh cậu lâu một chút.”

Hường Tinh lắc đầu một cái, cong cong khóe môi, giống như cười lại giống như khóc, “Giai Âm, tớ vẫn luôn nghĩ anh ấy có thích tớ hay không, tớ cũng nghĩ tới tớ muốn biết là anh ấy thích tớ, nhất định tớ sẽ mừng như điên. Nhưng mà...”

Ánh mắt Hường Tinh trở nên rất kỳ lạ, “Hiện tại tớ chỉ muốn khóc, hơn nữa, người bây giờ tớ không muốn gặp nhất chính là anh ấy, khôn kiếp để cho tớ phải lo lắng sợ hãi nhiều năm như vậy!”

Hường Tinh nói tới phần sau thì âm vang trở nên có lực, nhưng trong mắt Hường Tinh nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Mục Giai Âm rút một ít khăn giấy đưa cho Hường Tinh, ngồi bên cạnh Hường Tinh không nói gì thêm.

Bây giờ Hường Tinh cần chính là phát tiết.

Một lúc sau, rốt cuộc Hường Tinh cũng khóc xong. Toàn bộ hộp khăn giấy mới rút ra đã bị Hường Tinh dùng hết rồi.

Chờ Hường Tinh nâng ánh mắt từ trong đồng giấy lên lần nữa, ánh mắt Hường Tinh lại trở nên hưng phấn, “Giai Âm, tớ hỏi cậu, vừa rồi cậu và Quyền thiếu trốn ở góc tường nghe lén chuyện của tớ sao?”

Chuyện mất mặt như vậy, rốt cuộc có nên trả lời hay không? Mục Giai Âm nghiêm túc tự hỏi cái vấn đề này.

“Các cậu thật sự trốn ở góc tường nghe lén chuyện của tớ,” Hường Tinh nhìn về mặt rồi rầm của Mục Giai Âm thì đoán được đáp án.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mục Giai Âm 囧, chẳng lẽ Hường Tinh nói cô? Nói... Cứ nói đi, lần sau mà có nữa cô sẽ thẳng tiến không lùi đi nghe!

Thấy Mục Giai Âm không phủ nhận, bỗng nhiên Hường Tinh khoa tay múa chân sung sướng nhảy khỏi ghế sa lon, “Tớ lại bị Quyền thiếu nghe lén, thần linh ơi, quá hưng phấn, thật sự quá hưng phấn!”

Trên trán Mục Giai Âm trực tiếp xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

Cô cũng muốn nói, thánh thần ơi.

Lại nói lúc trước Hường Tinh khóc rồi tỉnh rồi mù cùng với đáng về kích động này thật sự không nói nên lời.

Với lại... Bị nghe lén mà vẫn hưng phấn sao?

“Tớ phải phát một bài lên Microblogging.” Hường Tinh vừa nói vừa lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Mục Giai Âm vội vàng ngăn Hường Tinh lại, “Cậu xác định muốn nói chuyện này?”

Hường Tinh cười híp mắt nhìn Mục Giai Âm, “Mặc dù tớ hay tùy tiện, nhưng mà chỉ số thông minh của tớ bình thường được chưa? Nếu chuyện này lộ ra, nói không chừng Quyền thiếu có thể bóp nát trái tim của tớ đó. Tớ phải phát Microblogging nói cho mọi người biết, Hàn Tử Nghị đã có chủ. Sau này

những thứ chó mèo kia tự động tránh sang một bên, Hàn Tử Nghị là người của tớ rồi.”

Mục Giai Âm nghe Hường Tình hăng hái tuyên bố chủ quyền chỉ cảm thấy ba vạch hắc tuyệt trượt xuống trên trán lần nữa, “Cậu phát đi, tớ sẽ giúp cậu, tớ còn có một nick, cùng nhau dùng đi.”

Cô sẽ không thừa nhận cô vô cùng tán thưởng cách làm của Hường Tình giữ người nào đó làm của riêng.

“Được! Tớ cũng dùng mười cái nick tớ nữa.” Nói xong Hường Tình mở điện thoại di động ra.

“Mười, mười nick, cậu dùng mấy cái này làm gì chứ?” Mục Giai Âm xòe bàn tay ra đếm, mười nick, nếu ngày nào đó chẳng may cô rớt mất một ngón tay, không phải sẽ đếm không được sao?

“Có mấy cái là tài khoản đặc biệt dùng để làm những việc khác, có mấy cái đặc biệt dùng để hack những người phụ nữ mà trước kia Hàn Tử Nghị lui tới, có mấy cái dùng để cãi nhau với Đồng Lê Triệu, dùng để hack Đồng Lê Triệu, còn có hack công ty Đồng Lê Triệu,” Hường Tình gảy đầu ngón tay đếm, vừa tiếc nuối nói, “Đáng tiếc Quyền thiếu không có Microblogging, nếu không nhất định tớ lập vài cái nick, mỗi ngày đều cúi đầu bái một cái.”

Có cần phải sùng bái đến mức đó không vậy, cô nương!

“Cậu hack Đồng Lê Triệu thì tớ hiểu, ngược lại tại sao cậu phải hack công ty của anh ta?” Mục Giai Âm không hiểu.

“Cậu không biết, phụ nữ của Hàn Tử Nghị trong đó có rất nhiều người đều gấp gáp muốn vào làm nghệ sĩ công ty Đồng Lê Triệu, từ mười tám tuyến đến một đường cần người nào thì có người đó, tớ vẫn luôn cầu nguyện công ty Đồng Lê Triệu phá sản đây,” Hường Tình tiếc hận thở dài, “Đáng tiếc, tai ông trời thật sự quá điếc, hoàn toàn không nghe thấy lời của tớ.”

Tại sao công ty Đồng Lê Triệu khôn kiếp kia càng làm lại càng tốt vậy chứ?

Chẳng lẽ là vì Đồng Lê Triệu giỏi nịnh bợ Quyền thiếu sao?

Hường Tình nghĩ hoài vẫn không nghĩ ra.

Thân thể Mục Giai Âm hơi chậm lại, ặc, chẳng lẽ hành động trước kia của cô là nổi giáo cho giặc sao?

Hường Tình nói xong bỗng nhiên bụng kêu một tiếng, Hường Tình sờ sờ bụng dẹt của mình, từ sáng đến giờ cô vẫn chưa có ăn cơm, “Giai Âm, tớ đói bụng, có gì ăn không?”

“Trong tủ lạnh có, để mình đi lấy.” Mục Giai Âm cầm di động đang định nhấn một tin khen ngợi Hường Tình. Không cẩn thận thấy tin cô bị Quyền Thiệu Viêm đánh.

Tin tức này, Mục Giai Âm cười cười, thì lướt qua. Làm sao mà có nhiều lời nói vô căn cứ như vậy?

Nhất định là Hường Tình vui quá hóa buồn rồi, Mục Giai Âm vẫn chưa đăng nhập tài khoản, đã nghe thấy Hường Tình ở trong bếp kêu to, “Giai Âm! Tay tớ bị đứt, nhà cậu để băng cá nhân ở đâu vậy?”

“Ồ ngăn kéo tủ đầu giường trong phòng ngủ,” Mục Giai Âm nói xong thì để điện thoại xuống, vội vàng đi ra nhà bếp, sao Hường Tình vẫn không cẩn thận như vậy chứ?

Nhưng mà, thấy Hường Tình chạy tới phòng ngủ.

Mục Giai Âm khó hiểu đứng trước cửa nhìn Hường Tình hỏi, “Thất thần cái gì?”

Mục Giai Âm nhón chân nhìn ngăn kéo một chút, đột nhiên nhìn thấy một vật khiến cô nhìn không được lập tức muốn hủy diệt nó... Chủ cửa hàng bán nội y đó gửi cho cô một đồng nội y khiêu gợi.

Hơn nữa, đủ loại, đủ kiểu dáng, muốn cái nào thì có cái đó.

“Giai Âm, tớ biết tình cảm giữa cậu và Quyền thiếu rất tốt,” Lần đầu tiên Hường Tình thấy gây rung chân chính, hai mắt không khỏi sáng lên, xoay người cảm tay Mục Giai Âm nói, “Tớ không nghĩ tới cậu và Quyền thiếu lại có khẩu vị nặng như vậy.”

“Cậu đừng nói lung tung!” Mục Giai Âm rút tay ra, nhưng lại không rút ra được, “Này... Đây đều là tớ mua, không có liên quan gì tới Quyền Thiệu Viêm”

Đứt lời, Mục Giai Âm muốn cắn nát đầu lưỡi mình, cái gì gọi là đều do cô mua, rõ ràng lúc cô mua cái gì kia, chủ cửa hàng tặng. Nhưng, cô cũng không tiện nói cho Hường Tình biết là cô mua cái gì.

Hường Tình ngạc nhiên xoay người nhìn Mục Giai Âm nói, “Không thể nào, Quyền thiếu, cái gì, phương diện kia không được? Không có khả năng, nhìn Quyền thiếu không giống như có dáng vẻ ED (*).”

(*) Erecile Dysfunction viết tắt là ED: bệnh bất lực của đàn ông trong phương diện chăn gối.

Hai tay Mục Giai Âm không cử động được, lập tức dùng hai chân đá bấp chân Hường Tinh nói, “Cậu nói bậy bạ gì đó, đây là lúc mua đồ chủ cửa hàng đưa cho tớ, tớ đang buồn bực không biết nên xử lý mấy thứ này như thế nào đây.”

“Cậu mua cái gì?” Ánh mắt Hường Tinh trở nên quỷ dị.

Mục Giai Âm bị Hường Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hồi lâu, Mục Giai Âm khi thể bùng bùng hùng dung oai vệ bật thốt ra ba chữ, “Cửa hàng bánh ngọt.”

Cửa hàng bánh ngọt đưa đồ chơi này? Kẻ ngốc cũng không tin!

Hường Tinh nói xong, đột nhiên ánh mắt chuyển sang bên cạnh tủ quần áo.

Đột nhiên Mục Giai Âm nghĩ tới trong tủ quần áo kia treo nội y sexy, toàn thân không khỏi đứng chấn trước tủ treo quần áo nói, “Hường Tinh, tớ cho cậu biết, đây đều là chuyện riêng tư của tớ, nếu cậu dám lộn xộn, tớ... Tớ lấy tấm ảnh cậu lúc ngủ mà còn chảy nước miếng đưa cho Đồng Lê Triệu.”

Một chiều này quá độc ác.

Đưa cho Hàn Từ Nghị cùng lắm bị chút chế giễu, Hường Tinh cũng không phải chưa từng bị Hàn Từ Nghị chế giễu.

Đưa cho Đồng Lê Triệu, đây chính là cơ hội tốt để tên kia lăng xê bản thân.....

Không nhìn thì không nhìn, Hường Tinh tiếc nuối nhìn tủ treo quần áo một chút, bỗng nhiên hình như nghĩ tới điều gì đó, kéo Mục Giai Âm chạy thẳng tới thư phòng.

“Mở máy tính làm gì?” Mục Giai Âm thấy Hường Tinh vội vàng mở máy tính, khó hiểu hỏi, “Tay không đau? Không dán miếng vết thương lại sao? Không dúi bụng?”

“Những thứ này đều là chuyện nhỏ,” Hường Tinh mở máy tính lên, lập tức đăng nhập tài khoản Microblogging của mình.

Ăn com đối với Hường Tinh mà nói, luôn là chuyện quan trọng nhất. Mục Giai Âm nhìn chăm chăm vào máy tính, lại đột nhiên thấy một hình ảnh khiến cô trào máu.

Một người phụ nữ cơ thể trần truồng quỳ nằm trên giường, mà sau lưng cô ta người đàn ông kia đang vận sức chờ phát động.

“Hường, Hường Tinh, cậu đang làm cái gì vậy? Mấy thứ này là cái gì?” Tại sao trên tường tài khoản Hường Tinh ghi chú là nội dung cấm trẻ em?

“Cậu chưa từng xem qua?” Hường Tinh nghi hoặc nhìn Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm gật đầu, “Nhìn những thứ này làm gì?”

“Học hỏi kinh nghiệm,” Hường Tinh nhìn Mục Giai Âm nói, “Cậu nghĩ, tên Hàn Từ Nghị kia qua lại với nhiều phụ nữ như vậy đã không còn thuần khiết từ lâu rồi, đối với phụ nữ nhất định anh ấy đặc biệt chọn lựa. Ở phương diện này nhất định tớ phải thắng được mấy phụ nữ trước kia của Hàn Từ Nghị.”

Nghe nói Hàn Từ Nghị đã từng qua lại với gái AV, cái mục tiêu này của Hường Tinh thật vĩ đại.

Mục Giai Âm cảm thấy cô vẫn không có hứng thú lắm.

Mục Giai Âm đang muốn đi, lại bị Hường tinh kéo lại. “Cậu đừng đi mà,” Hường Tinh nhìn Mục Giai Âm lấy lòng cười cười, “Giai Âm, một mình tớ xem thì rất ngượng, cậu xem cùng với tớ đi.”

Trong lòng Mục Giai Âm ngổn ngang, cô tưởng rằng với loại chuyện như thế này Hường Tinh muốn xem một mình.

Cùng xem AV với Hường Tinh tuyệt đối là một chuyện thống khổ, bởi vì Hường Tinh sẽ đặc biệt tò mò hỏi Mục Giai Âm rốt cuộc cái tư thế này như thế nào, đến tột cùng là có cảm giác gì.

Cho dù là bạn thân, nhưng có người nào vui lòng trao đổi những thứ này chứ, té xỉu!

Huống hỏ, cô thật sự không có kinh nghiệm phong phú, thật...

Về phần cảm thụ, mặt Mục Giai Âm hơi ửng đỏ, cô thừa nhận là không tệ. Nhưng mà tính lực Quyền Thiệu Viêm quá nhiều, cô thật sự cảm thấy có chút khó mà chịu đựng được.

Mục Giai Âm không cảm thấy nam nữ trong máy tính có cái gì tốt để nhìn, cảm giác duy nhất của mục Giai Âm là... Quả nhiên nơi đó của Quyền Thiệu Viêm rất lớn. Hường Tinh không nhìn ra lý do, hỏi Mục Giai Âm, Mục Giai Âm càng ngậm chặt miệng giống như miệng bị vá lại.

Rốt cuộc tổng tiền Hường Tinh không thú vị bội phần ra khỏi nhà, Mục Giai Âm thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi nghĩ tới Hường Tinh vẫn chưa tắt đoạn phim đó, đột nhiên Hường Tinh cảm giác trước mặt mình có một bóng ma.

Nếu như cảm giác cô không sai... Người kia, hình như là Quyền Thiệu Viêm.

Nếu như cô không nhớ lầm, lúc đầu cô tính làm hai chuyện.

Đầu tiên, tắt máy tính.

Thứ hai, kéo ngăn kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Vụng Trộm Bị Bắt Và Biện Pháp Ngừa Thai (1)

Edit: Thanh Xuân.

Mục Giai Âm tay chân luống cuống muốn tắt máy tính, nhưng mà, tốc độ của Mục Giai Âm làm sao có thể so với Quyền Thiệu Viêm? Tay Mục Giai Âm vẫn chưa đụng tới nguồn điện máy tính, đã bị Quyền Thiệu Viêm bắt được cổ tay.

Mục Giai Âm còn chưa từ bỏ ý định, cố gắng đưa tay tới phía trước, nhưng mà, cô đang cách nguồn điện máy tính chỉ có một milimet vĩnh viễn cố định ở chỗ đó rồi.

... Tại sao đầu ngón tay cô không dài thêm một milimet?

Mà lúc này màn hình máy tính truyền ra thanh âm sáng khoái của đôi nam nữ.

Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm có chút đen.

Mục Giai Âm rất lo lắng, “Đây là Hướng Tinh xem, em không có xem!”

Thời khắc quan trọng, chính là lấy bạn tốt ra bán!

Mục Giai Âm dựa trên nguyên tắc tử đạo hữu bất tử bản đạo (*) quả quyết bán đứng Hướng Tinh.

(*) Tử đạo hữu bất tử bản đạo: Bản đạo ở đây là chỉ bản thân, còn đạo hữu là chỉ người khác. Câu này không phải thành ngữ tục ngữ gì mà chỉ là một câu nói trên mạng của cư dân mạng, có nghĩa là thà hại người chứ không hại mình.

“Xem xong cái này có ý kiến gì?” Quyền Thiệu Viêm hỏi, mặt có chút nguy hiểm.

Mục Giai Âm lắc đầu nói, “Không có nhận xét đặc biệt gì...”

Nói xong Mục Giai Âm vội vàng che miệng mình lại, “Quyền Thiệu Viêm, anh gạt em!”

Rốt cuộc âm thanh của đôi nam nữ kia trong máy vi tính khiến Quyền Thiệu Viêm không cách nào nhịn được nữa, Quyền Thiệu Viêm trực tiếp đuổi thẳng chân đá bay nguồn điện, sau đó anh mới kéo tay Mục Giai Âm đi tới phòng ngủ, nhìn vật trong ngăn kéo còn chưa khép lại nói, “Giai Âm, em có ý kiến với anh?”

Mục Giai Âm lắc đầu.

“Nếu như em cảm thấy tần số chúng ta lên giường quá ít, sau này nhất định anh sẽ chú ý tăng thêm tần số và số lần.” Quyền Thiệu Viêm rất thành khẩn đề nghị.

Mục Giai Âm chột lắc đầu, cô mới không cần đâu, bình thường tần số của Quyền Thiệu Viêm cũng khiến cô muốn hôn mê rồi, còn tăng thêm? E rằng cô không phải hôn mê mà là trực tiếp over luôn.

“Như vậy Giai Âm, em mua những thứ này là muốn làm cái gì?” Quyền Thiệu Viêm tiện tay cầm gậy rung lên, mở ra sau đó hỏi Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm nhìn gậy rung kia bị Quyền Thiệu Viêm mở tốc độ tối đa giống như điên, còn muốn vật này ở trong cơ thể với tần số vận động như vậy, Mục Giai Âm không khỏi đỏ mặt nói, “Em không có... Không phải em mua, lúc em mua mấy cái áo lót kia, chủ cửa hàng đưa, ban đầu em muốn xử lý cho xong, nhưng vẫn không có thời gian.”

Cho nên mới gây ra bi kịch như này hôm nay, quả thực nếu biết như vậy không lấy cây gậy đó rồi!

Cuối cùng Quyền Thiệu Viêm cũng có chút hài lòng với đáp án này của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm đứng dậy lấy toàn bộ gây rung sau đó ném vào thùng rác, quay lại nhìn Mục Giai Âm lạnh mặt nói, “Sau này không được lên loại trang web đó nữa, mấy bộ phim kia càng không được phép xem”

Vừa nghĩ tới Mục Giai Âm thấy nơi đó của người khác, Quyền Thiệu Viêm đã cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Em nói rồi là bồi Hường Tinh xem mà,” Đầu Mục Giai Âm cọ cọ lồng ngực Quyền Thiệu Viêm, giả vờ nhu thuận nói, “Sau này chắc chắn em sẽ không xem mấy thứ kia nữa, nếu xem lại mấy thứ đó nữa thì em sẽ móc con người ra ngoài!”

Cuối cùng Quyền Thiệu Viêm cũng yên tâm một chút, trên mặt cũng không lạnh lùng như vậy nữa.

Mục Giai Âm thở phào nhẹ nhõm, tưởng rằng chuyện này cứ trôi qua như vậy.

Nhưng mà, lúc ăn cơm tối, ăn ăn, đột nhiên Quyền Thiệu Viêm làm như không có chuyện gì hỏi Mục Giai Âm, “Giai Âm, kỳ nghỉ lễ (*) của em có thể hết lúc?”

(*) ý nói chu kỳ kinh nguyệt của chị.

“Hôm nay đã ít hơn nhiều, có lẽ ngày kia cơ thể em sẽ tốt, sao thế?” Trong miệng Mục Giai Âm nhét đầy cơm, thanh âm mơ mơ màng màng không rõ hỏi Quyền Thiệu Viêm

Quyền Thiệu Viêm trịnh trọng nhìn Mục Giai Âm, “Hôm nay xem mấy thứ kia chắc cũng học được không ít tư thế nhỉ.”

Mục Giai Âm há to mồm, nhìn Quyền Thiệu Viêm, hai mắt chớp chớp. Quả thật cô cũng thấy được không ít tư thế phá bỏ giới hạn con người, nhưng mà... Chẳng lẽ Quyền Thiệu Viêm cảm thấy hai người bọn họ có thể thử một chút mấy tư thế này? Cô mới không cần!

Nhất định sẽ bị giết chết.

“Ngày mốt chúng ta thử một chút.” Quyền Thiệu Viêm giải quyết dứt khoát, trong mắt toát ra vài phần hứng thú và mong đợi.

“Có thể không cần được không?” Về mặt Mục Giai Âm đau khổ nói, “Hôm nay cái gì em cũng đều không nhìn thấy.”

“Không sao, anh dạy em” Phương diện này, Quyền Thiệu Viêm tỏ vẻ anh vẫn tương đối thích làm người khác vui.

...Ai muốn anh dạy. Mấy tư thế kia quá sức chịu đựng cơ thể con người, dạy gì chứ, cô mới không muốn học đấy!

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm tức giận khuôn mặt hơi đỏ bừng, lại nhớ tới mấy cây gây rung bị anh vứt đi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hay là anh nên dựa vào kích thích của mình làm một cái cho Mục Giai Âm.

Nghĩ xong, Quyền Thiệu Viêm mới thoải mái thả lỏng cơ thể dựa vào ghế, chỉ là híp mắt nhìn Mục Giai Âm ánh mắt lại càng nóng bỏng. Ủ, chỉ có dựa vào kích thích của anh làm, anh mới không ngại để Mục Giai Âm dùng.

Mục Giai Âm có cảm giác thật sự cô tự bê đá đập vào chân mình, Quyền Thiệu Viêm nhìn chăm chăm cô tại sao ánh mắt lại khiến cô cảm thấy không khỏi sợ hãi thế nhỉ? Mục Giai Âm sờ sờ sau lưng mình, ngày chết của cô không phải là ngày mốt đó chứ?

Cô thật sự vẫn chưa sống đủ đâu.

Mục Giai Âm nghiêm túc suy tư có nên ra nước ngoài du lịch hay không, nhưng suy nghĩ kỹ một chút đi du lịch một vòng sau đó trở về sẽ phải đối mặt thân thể chưa thỏa mãn dục vọng này của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm lại xui xẻo một trận.

Trên giường Quyền Thiệu Viêm rất phiền, cứng mềm đều không ăn thật sự là rất phiền phức!

Quyền Thiệu Viêm nhìn gương mặt Mục Giai Âm thay đổi liên tục, chân mày hơi nhíu lại, lần trước nhìn lâu như vậy, động tác lại hơi mạnh, kết quả cho đến bây giờ Mục Giai Âm vẫn còn sợ anh.

Sau này nhất định anh phải dạy bảo Mục Giai Âm thật tốt, để Mục Giai Âm không thể rồi bỏ cơ thể anh mới được.

Mục Giai Âm cảm thấy nụ cười thoáng bên môi kia của Quyền Thiệu Viêm khá chướng mắt...

Gần đây Mục Giai Âm có di cả hộ thân, ngược lại buổi tối Quyền Thiệu Viêm rất quy củ. Với lại, vì lo lắng thân thể Mục Giai Âm có thể vẫn còn đau, cả đêm Quyền Thiệu Viêm cũng lấy tay đặt trên bụng Mục Giai Âm, hoàn toàn chưa từng đụng vào những thứ khác ở phần bụng dưới, như vậy cũng làm cho tâm tình đang thấp thỏm bất an của Mục Giai Âm thoáng thả lỏng một chút.

Chạng vạng ngày hôm sau Mục Giai Âm đột nhiên nhận được một số điện thoại lạ hoắc, chính là cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm khó hiểu nhận điện thoại, thì nghe được người đàn ông đầu bên kia điện thoại dùng giọng nói lạnh lùng cứng rắn nói với cô, “Phu nhân, tôi theo dõi mục tiêu Mục Giai Nhan hiện tại cô ta đang đi tìm Ngưu lang (*), xin hỏi ngài cần tới đây không?”

(*) Ngưu lang: trai bao.

“Cô ta tìm Nguru lang, tại sao?” Mục Giai Nhan đói khát như vậy?

Nhất thời Mục Giai Âm có chút khó hiểu, cô không nhìn ra Mục Giai Nhan gầy gò ốm yếu ở phương diện lại có nhu cầu lớn như vậy. Nếu Mục Giai Nhan có nhu cầu thì nên đi tìm Tả Trí Viễn giải quyết không thể.....

Chờ một chút, hình như Tả Trí Viễn đã lên giường với Mục Giai Nhan rồi, vì vậy, chắc chắn Tả Trí Viễn biết Mục Giai Nhan không phải là xử nữ, nhưng trước kia Mục Giai Nhan này chưa từng có bạn trai. Không có gì bất ngờ xảy ra, cô ta tuyệt đối là xử nữ. Nói như vậy, cô ta đi tìm người phá thân cô ta sao?

Mục Giai Nhan yêu Tả Trí Viễn?

Hộ vệ kia nghe Mục Giai Âm không tập trung vào vấn đề phía sau, về mặt vẫn không thay đổi nói, “Nguyên nhân tạm thời không rõ, phu nhân cần tôi tới điều tra không?”

Mục Giai Âm khôi phục tinh thần lại nói, “Không cần.”

Hộ vệ bên kia dừng lại một chút mới nói tiếp, “Phu nhân, dựa vào tin tức chúng tôi mới nhận được, Tả Trí Viễn đuổi theo tôi đây rồi.”

“Trước hết mặc kệ, bên kia có bất kỳ động tĩnh nào thì nhớ phải tùy thời báo cho tôi biết.” Mục Giai Âm nói.

Tả Trí Viễn chạy tới đó để làm gì?

Mục Giai Nhan lớn như thế này không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Nguru Lang Quán, trước kia cô có theo dõi Mục Giai Nhan đã chết đến tìm Nguru Lang Quán. Nhưng, lần này cũng là lần đầu tiên cô đi vào bên trong Nguru lang Quán, cũng là lần đầu tiên cô muốn chủ động đi tìm Nguru lang.

Mục Giai Nhan mới vừa đi vào, thì có một người đàn ông dáng đẹp thanh tú đi tới nói, “Tiểu thư nhìn rất lạ mặt, là lần đầu tới đây phải không?”

Mục Giai Nhan bọc cô lại kín mít, dường như kính râm có thể che hết nửa gương mặt, khẩu trang, khăn quàng cổ, phàm là cần có cái gì, thì có cái đó. Nguru lang kia cũng thấy nhưng cũng không trách, dù sao cũng có nhiều phu nhân tiểu thư thích tới đây nhưng lại không muốn để người khác phát hiện, cũng có nhiều người ăn mặc cải trang như vậy tới đây.

Cái loại nhân tài quang minh chính đại tới Nguru lang Quán là rất hiếm.

Dù sao Mục Giai Nhan vẫn cảm thấy chủ động đi tìm Nguru lang có chút rất xấu hổ, Mục Giai Nhan nói ngắn gọn, “Giới thiệu cho tôi một Nguru lang.”

Trong lòng Nguru lang tiếp đón kia biết rõ rằng Mục Giai Nhan đây là muốn xong chuyện sớm một chút, thì cũng biết lắng nghe đi vào vấn đề chính hỏi, “Tiểu thư, xin hỏi cô thích mẫu đàn ông nào?”

Mục Giai Nhan ngắn gọn nói, “Cái này còn phân loại hình?”

“Đúng vậy,” Nguru lang kia rót đầy trà vào trong ly trên tay Mục Giai Nhan, trên mặt mang theo nụ cười khiêm tốn lễ phép nói, “Ngài thích thanh tú chút, yêu mị chút, tỏa nắng chút, đặc biệt tương đối uy mãnh chút, ví dụ như nói hơi mập một chút, hay là dáng người hơi thấp một chút?”

Nguru lang kia thấy vẻ mặt Mục Giai Nhan vẫn còn mê mẩn như cũ, lập tức đi tới rút ra một quyển sách, đặt vào trong tay Mục Giai Nhan nói, “Nơi này của bên tiệm có đầy đủ tất cả loại hình mẫu, tiểu thư, ngài có thể chọn trước một hình mẫu mà ngài thích, chúng tôi sẽ dẫn ngài đi chọn mẫu bạn giường mà ngài thích.”

Mục Giai Nhan nhìn chằm chằm tập tranh trước mặt rất lâu mới nói, “Vậy thì mẫu thanh tú đi.”

Giống Tả Trí Viễn là tốt rồi, nghĩ tới Tả Trí Viễn, Mục Giai Nhan lại có chút áy náy. Trước kia lúc cô theo dõi nguyên chủ (*), cô đã thích Tả Trí Viễn. Tả Trí Viễn đối xử tốt với nguyên chủ như vậy, nhưng nguyên chủ vẫn không biết quý trọng Tả Trí Viễn, vẫn luôn câu tam đáp tứ.

(*) Nguyên chủ: chủ cũ, ý chỉ Mục Giai Nhan thật đã chết (xem lại chương 76).

Ban đầu cô muốn đối xử thật tốt với Tả Trí Viễn, nhưng cô ta không phải xử nữ, dù sao vẫn sợ lộ tẩy. Với lại, cô sợ biểu hiện của cô quá ngây ngô, sẽ khiến Tả Trí Viễn nghi ngờ, vì vậy cô mới muốn tới đây tìm một Nguru lang để phá thân, thuận tiện cô sẽ học kỹ xảo ở phương diện kia.

Vẫn có rất nhiều Nguru lang không có khách, Mục Giai Nhan tùy tiện chỉ một Nguru lang có dáng đẹp giống Tả Trí Viễn nhất.

Sau này tuyệt đối sẽ không còn như vậy, Mục Giai Nhan nghĩ ở trong lòng.

“Chúc ngài vui vẻ.” Cuối cùng Nguru lang tiếp đón dẫn Mục Giai Nhan tới phòng bao, càng cười vui vẻ hơn.

Ngay từ đầu đã nhìn ra Mục Giai Nhan là một con dê béo, quả nhiên rất béo tốt, trong thể này của Mục Giai Nhan đúng là có không ít tiền.

Nguru lang thanh tú biết rõ loại phụ nữ như Mục Giai Nhan cần nhất chính là nịnh bợ, với lại, dáng đẹp Mục Giai Nhan lại khá tốt, Nguru lang thanh tú này vẫn tương đối vui lòng phục vụ Mục Giai Nhan.

Nguru lang thanh tú rót hai ly rượu đồ thượng hạng cho cả hai, tất nhiên, toàn bộ chi phí trong phòng này đều do Mục Giai Nhan chi trả.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể vinh hạnh mời ngài uống một ly rượu không?” Nguru lang thanh tú quỳ một chân xuống đất, trên mặt mang theo một chút khiêm nhường và nụ cười kính cẩn.

Hiếm khi Mục Giai Nhan được người khác đối đãi kính cẩn như vậy.

Mặc dù trước kia cô học giỏi, nhưng ở trong trường học quý tộc, bởi vì gia đình cô không có thế lực, nên luôn bị đồng học bắt nạt, cuối cùng lại bị nguyên chủ hủy dung. Cô theo dõi Mục Giai Nhan thời gian dài như vậy, nhưng ngay cả một lần cơ hội trả thù Mục Giai Nhan cũng không tìm được.

Cho nên hết thấy toàn bộ đều khiến Mục Giai Nhan cực kỳ tự ti.

Mà sau khi thay thế nguyên chủ, lúc Mục Giai Nhan chứng kiến cuộc sống mà nguyên chủ đã từng trải qua, thì luồng phức cảm tự ti xuất phát từ nội tâm này càng mạnh hơn. Với lại, người giúp việc Mục gia đối với cô cũng không quá mức tôn kính, Mục Uẩn Ngạo đối với cô cũng có chút buồn phiền.

Nhưng cô cũng không phải là nguyên chủ, đương nhiên cũng không thể tạo ra phong thái gian xảo được. Mấy thứ này cũng khiến Mục Giai Nhan có chút bức mình, bây giờ Mục Giai Nhan cũng chỉ có thể tìm thú vui trên những người có cơ thể gầy yếu hơn cô thôi. Lúc ở trường học, cô càng muốn đi lãng nhục những người yếu kém, lúc nhìn thấy mấy học sinh có gia thế không tốt ở trong tay cô ngay cả nói câu phản kháng cũng không dám nói, Mục Giai Nhan lại càng cao hứng hơn.

Lại nhìn Nguru lang đang ở trước mặt này vừa chủ động mà lại có bộ dạng hèn mọn này, lập tức lòng tự ái của Mục Giai Nhan thỏa mãn, ngay sau đó, Mục Giai Nhan kiêu căng nhận lấy ly rượu trong tay Nguru lang nói, “Được rồi, tối nay anh chỉ cần phục vụ tôi thật tốt là được rồi, chắc chắn anh sẽ không thiếu tiền boạ.”

Ngay từ đầu Nguru lang này nhìn ra được Mục Giai Nhan ra tay rộng rãi, bây giờ nghe được lời nói hào khí như thế của Mục Giai Nhan, lập tức càng thêm ra sức lấy lòng Mục Giai Nhan. Nguru lang này thường ngày cũng phong nguyệt, vài ba lời đã tạo được không khí.

Mà Mục Giai Nhan càng bị Nguru lang kia chọc cười nói liên tục, đến mức cảm giác áy náy trước đó đối với Tả Trí Viễn, hoàn toàn bị Mục Giai Nhan ném lên chín tầng mây.

Hai người rất nhanh đã cởi hết quần áo lẫn trên giường, lúc nhìn thấy vết máu trên giường, Nguru lang kia mới phát hiện Mục Giai Nhan là xử nữ.

Xử nữ còn tới tìm Nguru lang, mấy thiên kim tiểu thư này một người so với một người đúng là tuyệt thế.

Nhưng mà, xử nữ phóng khoáng như vậy... Aizzz, ở trong lòng Nguru lang lấy chất lượng Mục Giai Nhan so sánh với mấy phu nhân mà anh đã từng phục vụ trước đây trong lòng không khỏi than tiếc, không sánh bằng, thật sự không sánh bằng.

Có điều Mục Giai Nhan này đáng đáp cũng có chút xinh đẹp.

Đáng tiếc quá gầy, không có ngực cũng không có mông, sờ không thoải mái chút nào.

Cho dù là nghĩ như vậy, nhưng lời nói ngoài miệng Nguru lang kia lại càng phóng đảng, vừa mới bắt đầu Mục Giai Nhan cảm thấy rất xấu hổ, nhưng Nguru lang kia đã sớm tìm được chỗ mẫn cảm trên người Mục Giai Nhan, dưới sự trêu chọc của Nguru lang, rốt cuộc Mục Giai Nhan cũng mở miệng kêu to.

Trong phòng nhiễm một tầng màu hồng, hai thân thể giao hợp không ai nói ra câu nào.

Lúc Tả Trí Viễn mở cửa thì nhìn thấy Mục Giai Nhan và Nguru lang kia đang lẫn lộn khó xá khó phân, Mục Giai Nhan không ngừng cầu xin Nguru lang kia nhanh hơn một chút mau hơn một chút nữa.

May là lần bất gianh này là anh cố ý đi theo, trên mặt Tả Trí Viễn vẫn nổi cơn giận như cũ.

Anh nói sao, mấy ngày nay Mục Giai Nhan làm sao mà ngoan ngoãn như vậy, cả ngày luôn nói thương anh thương anh, anh muốn làm việc, thậm chí Mục Giai Nhan có chút thuận theo vô điều kiện. Thì ra là, vẫn là chó thì muôn đời vẫn ăn phân.

Mấy ngày trước, anh không cẩn thận lướt qua thấy tin nhắn trong di động Mục Giai Nhan hỏi ở thành phố A có Nguru lang Quán nào tương đối tốt không, Tả Trí Viễn lập tức cho người đang làm Nguru lang ở đây canh chừng trước cổng. Quả nhiên thấy bóng dáng Mục Giai Âm xuất hiện, mà anh cài đặt hệ thống định vị trong điện thoại Mục Giai Nhan cũng cho thấy Mục Giai Nhan đang trên đường đi tới chỗ này.

Mà Nguru lang điểm này được xưng là Nguru lang điểm tốt nhất tuyệt đối lafcos nguyên do của nó, ở đây hệ thống bảo mật đặc biệt tốt. Đi vào đây, toàn bộ sóng điện thoại di động đều bị chặn, chính là sợ có người tìm tới cửa.

Những thứ này, trước đó Mục Giai Nhan đã tới nên biết rõ, vì vậy, Mục Giai Nhan cũng không sợ có người tìm tới đây.

Nhưng, khi thật sự thấy Tả Trí Viễn xuất hiện ở đây, cả người Mục Giai Nhan đều hoảng loạn, trong nháy mắt Mục Giai Nhan chỉ cảm thấy mình như từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Tại sao Tả Trí Viễn biết cô tới đây? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ, Mục Giai Âm nói cho Tả Trí Viễn biết?

Có phải Mục Giai Âm không muốn thấy Tả Trí Viễn thích cô, cho nên dùng trăm phương ngàn kế muốn phá hư quan hệ giữa cô và Tả Trí Viễn?

Về mặt Mục Giai Nhan có chút u ám, Nguru lang kia phản ứng nhanh hơn, trước tiên cầm chặn đắp lên cơ thể Mục Giai Nhan. Thân là một Nguru lang hợp cách (*), anh cần phải đảm bảo dạ khách của mình.

(*) Đạt tiêu chuẩn.

Mặc dù trong lòng Nguru lang này cảm thấy xui xẻo, tiểu thư này lúc ra cửa không cẩn thận một chút, lúc vào đây lại trêu chọc đàn ông muốn làm cái gì chứ?

Mà Nguru lang này vừa che, cũng hoàn toàn che Mục Giai Nhan đang ở trên giường và vết máu kia.

Tả Trí Viễn chỉ cảm thấy động tác đắp chặn của Nguru lang kia, hình như có một vết màu đỏ thoáng qua trước mắt anh. Trong nháy mắt, Tả Trí Viễn lại nhìn căn phòng trang trí màu hồng phấn, toàn bộ đều là màu hồng, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

“Tả, Tả Trí Viễn sao anh lại tới đây?” Mục Giai Nhan hốt honagr vừa mặc quần áo của mình, vừa lấp bắp hỏi Tả Trí Viễn.

Mặt mày Tả Trí Viễn ủ rũ, tỏ ra mấy phần cô đơn nói, “Giai Nhan, trước hết em mặc quần áo cho từ tề đi, anh ở bên ngoài đợi em.”

Mục Giai Nhan vừa thấy dáng vẻ bị tổn thương này của Tả Trí Viễn thì càng đau lòng, đều do cô, cô làm việc không cẩn thận, mới khiến Tả Trí Viễn khó chịu như vậy.

Nghĩ như vậy, động tác mặc quần áo của Mục Giai Nhan càng nhanh.

Nguru Lang kia thấy Mục Giai Nhan cứ như vậy muốn đi, nhất thời cũng gấp, "Tiểu thư, cô xem vừa rồi nói qua tiền boa còn có tính hay không?"

"Tiền tiền tiền, anh còn dám nói tiền với tôi," Mục Giai Nhan đem toàn bộ uất ức trong lòng đều phát tiết lên người Nguru Lang. "Đều là anh hại tôi!"

Đã thành công rồi sao anh lại làm hại cô?

Nguru Lang kia không nói thêm gì nữa, chỉ là mặt mày có chút u ám. Nói không giữ lời, nhìn anh âm thầm bôi đen cô.

Tả Trí Viễn xoay người lập tức dẫn Mục Giai Nhan đi.

Mà bên kia hộ vệ kể lại toàn bộ tình huống ở đây cho Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm hơi nhíu mày nói: "Cảnh cáo Nguru lang kia một chút, tuyệt đối không được nói chuyện Mục Giai Nhan còn là xử nữ."

Dù sao nói ra loại chuyện như vậy không khỏi sẽ gây ra hiểu lầm.

Tả Trí Viễn này là người hay đa nghi, tuyệt đối không thể để cho anh ta nhìn ra sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Vụng Trộm Bị Bắt Biện Pháp Ngừa Thai (2)

Edit: Thanh Xuân.

Mục Giai Nhan vẫn có chút thấp thỏm, hôm nay cô làm chuyện như vậy, không biết Tả Trí Viễn sẽ xem cô như thế nào.

“Trí Viễn, em không phải cố ý.” Mục Giai Nhan kéo dài thanh âm, thanh âm kia ở trong không khí có vài phần run rẩy, người đàn ông đi ngang qua Mục Giai Nhan nghe thấy, cũng không nhận được quay đầu lại nhìn Mục Giai Nhan, mà trên mặt mấy người đàn ông kia cũng lộ ra vẻ mặt đau thương luyến tiếc.

Trong lòng Tả Trí Viễn lại càng nghẹn thêm mấy phần khó chịu.

Mục Giai Nhan không câu tam đáp tứ thì có thể chết sao?

Tả Trí Viễn vẫn giả vờ anh là thiếu niên tính tình hay ưu sầu, Tả Trí Viễn từ từ thở dài giữa lòng mày mang theo vài phần sầu não, "Giai Nhan, em có bất mãn gì với anh, em có thể nói ra, em có biết em đi tìm đàn ông khác khiến anh đau lòng như thế nào không?"

Trong lòng Tà Trí Viễn cười lạnh không dứt, tiện nhân này, nếu như không phải là anh tạm thời vẫn cần lấy lòng Mục Giai Nhan, để Mục Giai Nhan thay anh dọn xếp chỗ của Mục Uẩn Ngạo, để Mục Uẩn Ngạo giúp anh, anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho Mục Giai Nhan như vậy.

"Em . . . ." Mục Giai Nhan có mấy phần cứng họng, trong lúc nhất thời vẻ mặt càng thấp thòm bất an hơn, "Trí Viễn, em không phải cố ý. Đúng rồi . . . Là chị Giai Âm hãm hại em, chị ấy nói để em tới đây xem một chút, em đã tới rồi. Nhưng sau khi đến thì không giải thích được tại sao lại lên giường với người khác, em cảm thấy có thể em bị người ta bỏ thuốc thôi. . . . ."

Bỏ thuốc cũng không phải là loại phản ứng này, có thể tỉnh táo lại nhanh như vậy, Mục Giai Nhan thật đúng là lực ý chí hơn người.

Tà Trí Viễn nghe vậy, biểu tình trên mặt cuối cùng cũng yên tâm mấy phần, "Hoá ra là như vậy," Tà Trí Viễn nhìn Mục Giai Nhan, mặt mày tràn đầy thâm tình, "Giai Nhan, chỉ cần em còn thích anh, thì anh thỏa mãn rồi."

Trong nháy mắt trong lòng Mục Giai Nhan đã bị cảm động lấp đầy.

Lúc đi học cô đã thích Tà Trí Viễn rồi, Tà Trí Viễn luôn là người khiêm tốn như vậy, chỉ có Tà Trí Viễn mỗi ngày trên mặt đều mang theo nụ cười ôn hòa, chỉ có Tà Trí Viễn. . . . . Nhưng hôm nay, Tà Trí Viễn cũng là thâm tình như vậy tỏ tình với cô, nhất thời trong lòng Mục Giai Nhan tràn đầy vui mừng, ngoài miệng càng thêm nhu tình bảo đảm, "Trí Viễn, anh yên tâm, sau này em sẽ không bao giờ tìm bọn họ nữa. Em có anh là đủ rồi."

Bây giờ cô đã không phải là xử nữ rồi, hoàn toàn không cần cố kỵ gì nữa.

Mục Giai Nhan nghĩ tới trong khoảng thời gian này đã xem qua vài video trên mấy trang web đồi trụy kia, còn có hôm nay Ngưu Lang kia đã dạy vài kỹ xảo cho cô, lại càng cao hứng kéo cánh tay Tà Trí Viễn nói: "Trí Viễn, đã lâu chúng ta cũng không có cái kia. . . . . Hôm nào. . . . ."

Quả nhiên là đủ rồi.

Tà Trí Viễn khẽ mỉm cười một cái nói, "Anh cũng rất muốn, chẳng qua gần đây anh hơi bận rộn, Giai Nhan, hôm khác nhất định anh sẽ cho em một buổi tối hài lòng, em yên tâm."

Bên kia Mục Giai Âm nghe điện thoại vệ sĩ báo cáo.

Lại không cãi nhau, xem ra Tà Trí Viễn lại muốn khai thác lợi ích mới từ trên người Mục Giai Nhan.

Về mặt Mục Giai Âm trầm ngưng, cô đoán, buổi tối Mục Giai Nhan còn muốn gọi một cuộc điện thoại cho cô.

Quả nhiên, sau khi Mục Giai Nhan và Tà Trí Viễn tách ra thì lập tức bấm số gọi Mục Giai Âm, ngạo mạn hỏi, "Chuyện tôi đi Ngưu Lang Quán, là do cô nói cho Tà Trí Viễn biết phải không?"

"Cô cứ nói đi?" Mục Giai Âm hỏi ngược lại.

"Tôi biết cô đang cho người theo dõi tôi," Cô theo dõi nguyên chủ nhiều năm như vậy, với hơi thở người sau lưng mình cô quả thật tương đối nhạy cảm. Thỉnh thoảng cô có thể cảm giác được, phía sau cô ít nhất có một hai hơi thở không rõ ràng lắm.

Chẳng qua, cô vẫn không để ý tới mà thôi, nhưng mà hôm nay, Mục Giai Âm thật sự chạm vào ranh giới cuối cùng của cô.

Lời nói Mục Giai Nhan càng thêm trực tiếp, "Mục Giai Âm, bảo người của cô theo dõi tôi về đi. Hiện tại Quyền Thiệu Viêm ở nhà nhàn rỗi rồi, cô cảm thấy cô vẫn còn là cô trước kia sao? Cô bây giờ hoàn toàn đã không áp chế được tôi rồi.. Tôi nói cho cô biết, cô đừng trêu chọc tôi, nếu không tôi sẽ nói ra chuyện cô giết Mục Giai Nhan."

"Nói ra? Sau đó thì sao," Mục Giai Âm vẫn ung dung hỏi, "Cô cảm thấy Tà Trí Viễn còn có thể tiếp nhận cô sao?"

Mục Giai Nhan tức giận cơ thể phát run lên, "Mục Giai Âm cô vẫn dám uy hiếp tôi, cô vẫn không muốn nhìn tôi và Tà Trí Viễn tốt đẹp hay sao, trước kia cô đã không muốn thấy Mục Giai Nhan và Tà Trí Viễn tốt."

Mục Giai Nhan cười lạnh một tiếng nói: "Nếu để Quyền Thiệu Viêm biết, nhất định anh lại sẽ trừng trị cô. Hôm trước tôi mới nhìn thấy cô bị Quyền Thiệu Viêm dẫn đi gặp bác sĩ, lúc đó vẻ mặt của cô còn rất đau đớn, có phải bị Quyền Thiệu Viêm đánh rất thảm hay không hả?"

Thì ra là những tin tức kia truyền ra ngoài từ chỗ Mục Giai Nhan?

Chân mày Mục Giai Âm khẽ nhíu nhíu nói: "Quan hệ giữa tôi và Quyền Thiệu Viêm thật sự cô chia rẽ không được."

"Cô vẫn nên chú ý tới một chút tình cảm giữa cô và Tà Trí Viễn đi," Mục Giai Âm nói, "Nếu như tôi đoán không lầm, Tà Trí Viễn có thể tìm thấy cô nhanh như vậy, tất cả cũng là vì hệ thống định vị trong điện thoại của cô, còn có, tôi cho người theo dõi cô là sợ cô bị lộ tẩy, nếu như cô không thích, tôi có thể bảo bọn họ không đi theo cô nữa, tôi cũng không có ý định mật báo cho Tà Trí Viễn biết."

Mục tin lành vừa nói trong giọng nói nhuộm vài phần ý buồn, "Hiện tại Quyền Thiệu Viêm cũng thất thế, bản thân chúng tôi cũng khó bảo toàn, tôi đâu còn có công phu đi hại cô, cô thấy đúng không?"

"Biết là tốt nhất!" Mục Giai Nhan có chút hài lòng, trong lòng lại có chút lo lắng nghi ngờ Tả Trí Viễn. Đều do nguyên chủ, cô vẫn tin tưởng Tả Trí Viễn cũng sạch sẽ, hơn nữa, việc làm hôm nay của cô chắc chắn đã làm Tả Trí Viễn lại đau lòng.

Hôm nay, nụ cười trên mặt Tả Trí Viễn, rõ ràng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ.

"Cho nên, tôi còn muốn nhắc nhở cô một chuyện. Ngưu Lang lên giường với cô, chuyện anh ta biết cô là xử nữ, nếu như chuyện này truyền ra ngoài. . . ."

Mục Giai Âm không nói ra.

"Cô giải quyết giúp tôi," Mục Giai Nhan nói chuyện đương nhiên.

"Chỉ sợ là không được," Mục Giai Âm rất áy náy nói: "Bản thân tôi khó bảo toàn, làm sao mà có thời gian rảnh đi quản chuyện của người khác chứ, chuyện này à, vậy thì tự cô giải quyết đi."

"Cô không muốn giải quyết giúp tôi, đợi chuyện cô hại chết Mục Giai Nhan lộ ra ngoài đi." Mục Giai Nhan bắt mẫn nói.

"Không sao, dù sao gần đây tôi gặp rất nhiều chuyện, cũng không sợ có thêm một việc như vậy nữa." Mục Giai Âm hoàn toàn tỏ ra thái độ vô đã mẽ lại sứt .

Cũng không đợi Mục Giai Nhan bên kia nói chuyện, Mục Giai Nhan đã cúp điện thoại.

Nắm điện thoại, về mặt Mục Giai Âm mới lộ ra mấy phần âm trầm . Bây giờ vẫn chưa đến lúc đối phó Mục Giai Nhan, cô còn phải mượn cây đao Mục Giai Nhan này đi đối phó một nhà Tả Trí Viễn. Cây đao bộc lộ tài năng thật tốt như Mục Giai Nhan này, bây giờ thật sự tương đối khó tìm rồi.

Mục Giai Âm nghĩ tới thì lại cuộn chặt nắm tay.

Cô phải nhanh chóng khiến Tả Trí Viễn sinh ra ý niệm cưới Mục Giai Nhan .

Mà việc cấp bách bây giờ chính là làm công ty Tả Trí Viễn phá sản.

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút mới gọi điện cho Mục Giai Thu.

Mục Giai Thu rất kinh ngạc làm sao Mục Giai Âm lại chủ động gọi điện thoại cho cô, quan hệ giữa cô và Mục Giai Âm vẫn luôn không thân cận cho lắm từ nhỏ, Mục Giai Âm cũng rất ít liên lạc với.

"Sao vậy, Giai Âm?" Mục Giai Thu nhận điện thoại hỏi.

Mục Giai Âm cố gắng làm cho giọng của cô nghe được có mấy phần cô đơn, "Chị hai, chị biết tình huống bây giờ của Quyền Thiệu Viêm rất cuộc như thế nào không?"

Tình hình của Quyền Thiệu Viêm? Mục Giai Thu lập tức tập trung lực chú ý nói: "Chị nghe nói Quyền Thiệu Viêm là tự nhận lỗi từ chức, chuyện trong quân đội, chị thật sự là không xen tay vào được, sao vậy, Giai Âm?"

"Gần đây, Quyền Thiệu Viêm luôn đi sớm về trễ," Mục Giai Âm cắn môi, gần đây hình như Quyền Thiệu Viêm đang bận rộn những chuyện khác, quả thật có chút đi sớm về trễ.

Ừm, sáng sớm ra, 10h sáng, về muộn, 5h chiều. Buổi trưa Quyền Thiệu Viêm vẫn có quay về.

Mục Giai Âm mặt không đổi sắc tiếp tục hoảng sợ, "Hơn nữa, mỗi lần anh ấy cũng sẽ uống say về mặt hơn hờ ."

Dù sao ngay cả Quyền Thiệu Viêm ra cửa cũng rất ít bị người khác nhìn thấy, cô bịa chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sơ hở nào.

"Tại sao lại như vậy chứ?" Giọng Mục Giai Thu có mấy phần nóng nảy, hoàn toàn không còn giống cô lạnh lùng lúc bình thường.

"Chị hai, chị thật đúng là sốt sắng," Mục Giai Âm nói: "Nghe thấy chuyện Quyền Thiệu Viêm, chị ngay cả bình tĩnh cũng không có." Bây giờ cô càng khẳng định rằng người trong lòng Mục Giai Thu chính là Quyền Thiệu Viêm.

Chỉ là. . . . . Tại sao Mục Giai Thu lại là tình nhân của Cơ U Tứ chứ? Cũng bởi vì trong quan trường Cơ U Tứ có thể giúp chị ta một tay?

Trong giọng nói Mục Giai Âm biểu đạt sự bất mãn rất rõ ràng, trong nháy mắt Mục Giai Thu ý thức được vừa rồi cô đã thất lễ. Uống một hớp nước trong tay, Mục Giai Thu lập tức khôi phục lại bình tĩnh, "Giai Âm, chị gấp là bởi vì chị lo lắng cho em, lại thêm bởi vì Quyền thiếu anh ấy thăng tiến trong quan trường, liên quan đến việc thăng tiến của chị trong quan trường."

"Mắc mớ gì đến chị à?" Mục Giai Âm không chút khách khí nói lại, "Sau này chị không được để ý đến chuyện của chồng em nữa, em nhất định sẽ nói cho Quyền Thiệu Viêm biết, sau này chỉ là chị giúp đỡ, em sẽ không cho phép Quyền Thiệu Viêm đồng ý."

"Giai Âm, em không được cố tình gây sự." Mục Giai Thu nói xong thì cúp điện thoại.

Mục Giai Âm nhếch khóe miệng cười cười, đối với những người như Mục Giai Thu mà nói, cô càng không muốn Mục Giai Thu giúp, Mục Giai Thu lại

càng muốn giúp đỡ. Huống chi, phải giúp người khác hay là Quyền Thiệu Viêm đây?

Hơn nữa, hiệu quả cô mở miệng xin Mục Giai Thu giúp, kém xa Mục Giai Thu nghĩ sâu tính kỹ sau này quyết định phải giúp hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Mục Giai Thu cúp điện thoại thì bắt đầu trầm tư, hiện tại không thể ngờ Quyền Thiệu Viêm lại gặp khó khăn. Với lại, nghe giọng nói Mục Giai Âm mang theo một chút bất mãn nhất định là Quyền Thiệu Viêm ở đó bị chịu thiệt, sau đó thì không khỏi phát tiết lên người cô.

Chắc chắn tình cảm giữa Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm đã rạn nứt, lúc này ngược lại Mục Giai Thu có mấy phần tin tưởng chuyện trên Weibo nói Quyền Thiệu Viêm đánh Mục Giai Âm là thật.

Dưới tình huống bình thường cô cũng không xác định Quyền Thiệu Viêm sẽ đánh Mục Giai Âm, nhưng tình huống đặc biệt —— thí dụ như nói là dưới tình huống uống rượu say, Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn có thể có thể đánh Mục Giai Âm.

Nếu như tối hôm nay Mục Giai Âm lại nói cho Quyền Thiệu Viêm biết, khiến Quyền Thiệu Viêm không đồng ý sự giúp đỡ của cô. . . . . Về mặt Mục Giai Thu hiện lên vài phần đắc ý. Lúc này, Mục Giai Thu nhưng không hề có chút may mắn của Cơ U Tử nữa, Cơ U Tử ở đây tất nhiên có thể ở giúp cô thăng chức, nhưng nếu như cô muốn giúp Quyền Thiệu Viêm, lại có chút khó khăn.

Hơn nữa, ngộ nhờ Cơ U Tử nói chuyện cô à người tình của hấn ra ngoài, thì nhất định Quyền Thiệu Viêm càng khó tiếp nhận cô. Nhất định phải chờ thiên thời địa lợi nhân hòa, Mục Giai Thu khẽ cong khóe môi. Nụ cười trên mặt giống như vẻ đẹp rực rỡ của ánh mặt trời buổi chiều mùa hè.

Buổi tối hôm đó sau khi trở về Quyền Thiệu Viêm việc làm đầu tiên là hỏi thân thể Mục Giai Âm sạch sẽ không có. . . . . Nhưng nghe thân thể Mục Giai Âm vẫn chưa khô sạch, ngược lại nét mặt Quyền Thiệu Viêm có mấy phần chán nản.

Mục Giai Âm bày tỏ, im lặng nhìn trời nén nước mắt!

Sáng ngày hôm sau, Mục Giai Âm gọi điện thoại xin lỗi Mục Giai Thu.

Cúp điện thoại, lập tức tâm trạng Mục Giai Thu Tâm trở nên lung lay.

Tối hôm qua Mục Giai Âm đã nói ý tưởng của cô cho Quyền Thiệu Viêm, sau đó Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm mắng một trận. Nhất định là Quyền Thiệu Viêm ngại tự mình cầu xin cô, lúc này mới mắng Mục Giai Âm hi vọng tìm cách xin được sự tha thứ của cô.

Nụ cười trên mặt Mục Giai Thu càng sâu, cô nghĩ, thời cơ đã đến, cô nên hành động.

Lần này sau khi giúp Quyền Thiệu Viêm, cô nhất định phải lấy được Quyền Thiệu Viêm!

Tối hôm đó, Quyền Thiệu Viêm về nhà sớm hơn so với thường ngày.

Nhất thời Mục Giai Âm đã cảm thấy Alexander, dứt khoát, Quyền Thiệu Viêm vẫn không nói chuyện trên giường, Mục Giai Âm cũng yên tâm, cho nên quên mất chuyện kia.

"Hôm nay thân thể đã sạch sẽ rồi?" Ăn cơm tối xong, một tay Quyền Thiệu Viêm kéo Mục Giai Âm ôm vào trong ngực hỏi.

Vừa hỏi, tay Quyền Thiệu Viêm đã đưa vào trong quần áo Mục Giai Âm, thuần thục cởi bỏ ba hàng nút cài phía sau áo lót Mục Giai Âm.

Mặt Mục Giai Âm đỏ ửng, không nhúc nhích vui trong ngực Quyền Thiệu Viêm, mặc cho Quyền Thiệu Viêm khi dễ .

Dựa vào kinh nghiệm trước kia, lúc này cô càng phản kháng, thì thú tính của Quyền Thiệu Viêm sẽ càng bộc phát .

Chi tiếc, Mục Giai Âm không biết, đối với một người đôi bụng chừng mấy ngày đường mà nói, mặc kệ thức ăn này đây bày ra tư thế như thế nào ở trước mặt anh ta, anh ta vẫn không tránh được thú tính bộc phát .

"Nghỉ lễ vẫn chưa xong đây." Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm một cái giả vờ bình tĩnh nói.

"Thật sao?" Quyền Thiệu Viêm nhúu mày không tin.

Nhìn nét mặt cũng Mục Giai Âm biết không phải là thật, Quyền Thiệu Viêm tính toán tự mình đi nghiệm chứng một chút.

. . . . . Sớm biết như thế, cô giả vờ giả vịt lột một khối đệm rồi. Mục Giai Âm cảm giác sâu sắc mình tính sai, trên mặt Quyền Thiệu Viêm thoáng mang theo chút hả hê nhìn Mục Giai Âm, trong giọng nói mang theo một chút trầm thấp, "Giai Âm, em lừa anh."

"Em . . . ." Mục Giai Âm nuốt nước miếng một cái, tại sao cô cảm thấy bây giờ Quyền Thiệu Viêm nguy hiểm khác thường vậy chứ? Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm thật sự rất giống như là thấy con mồi .

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng đặt Mục Giai Âm lên bàn, hơi thở nóng rực phun bên tai Mục Giai Âm, trong âm thanh từ tính mang theo chút hấp dẫn, "Giai Âm, anh muốn trừng phạt em."

Cái bàn sau lưng cứng rắn có chút đau người.

Quyền Thiệu Viêm chắc không phải là muốn ở chỗ này chứ. . . . . Nhưng mà, nơi này là chỗ ăn cơm!

Mục Giai Âm đẩy Quyền Thiệu Viêm một cái, thanh âm mang theo vẻ cầu xin, "Quyền Thiệu Viêm, chúng ta đi trên giường đi."

"Giai Âm, gọi anh là ông xã." Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng thổi khí bên tai Mục Giai Âm, nhưng mà động tác trên tay một chút cũng không chậm, nói chuyện nhanh chóng, Mục Giai Âm đã bị Quyền Thiệu Viêm lột sạch sẽ.

Mục Giai Âm nhìn thấy quần áo cô từng cái từng cái rơi trên mặt đất, rơi xuống bên cạnh chân cô.

Đột nhiên nhịp tim Mục Giai Âm có chút tăng nhanh.

Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm khẽ cong lên, "Giai Âm, cơ thể em có phản ứng."

Mục Giai Âm cắn môi, ánh đèn ở đây sáng quá, cô thật sự chút không quen, cô vẫn thích ánh đèn mờ trong phòng ngủ hơn, hoặc có thể nói là tắt đèn. Hơn nữa, cô không muốn ở trên bàn cơm.

Mục Giai Âm cắn môi, biết nghe lời kêu lên, "Ông xã, chúng ta về phòng ngủ đi mà."

Mục Giai Âm mềm mại yêu kiều nói, thậm chí còn lấy tay vòng lên bả vai rộng lớn của Quyền Thiệu Viêm.

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm nhất thời mềm nhũn, "Ừ, tất cả đều nghe theo em, lần sau chúng ta đi phòng ngủ."

. . . . . Cái gì gọi là tất cả đều nghe theo em! Mục Giai Âm phát điên, Quyền Thiệu Viêm cũng nặng nề va chạm bên trong, hoàn toàn đi tới thiên đường.

Bàn cơm thì bàn cơm, trong lòng Mục Giai Âm nghĩ tới một chuyện, thật ra thì, cảm giác, cũng không tồi. So với trên giường thì kích thích hơn một chút. Mục Giai Âm cắn môi, trời ạ, cô đang suy nghĩ cái gì vậy?

Cô trước kia tuyệt đối không nghĩ tới cô sẽ ở trên bàn cơm. . . . .

Đêm đó Quyền Thiệu Viêm được ăn sáng khoái tình thần, Mục Giai Âm thật bất hạnh từ trận lần nữa, hôn mê bất tỉnh.

Thời gian này cho Mục Giai Âm dùng thuốc bắc bồi bổ đúng là có hiệu quả, Quyền Thiệu Viêm nghĩ thầm, Mục Giai Âm so với lần trước thời gian kiên trì lâu hơn một chút. Xem ra, vẫn là nên cho Mục Giai Âm tiếp tục bồi bổ.

Mỗi lần làm đến lúc cuối, Mục Giai Âm cũng sẽ ngắt đi nhưng bây giờ không phải là làm cho người ta tận hưởng.

Ừm, lần tiếp theo, anh tìm công ty phỏng theo cậu nhỏ của anh làm gây rung thì tốt rồi, đến lúc đó có thể dùng tới.

Mục Giai Âm đang ngủ say thân thể đột nhiên run một cái.

Mục Giai Âm cảm thấy thân thể giống như là bị xe tải nghiền qua một lần nữa.

Mục Giai Âm kéo má nghĩ đến, sau này cô không thể lúc mình không chịu được cầu xin Quyền Thiệu Viêm không muốn, cô phát hiện cô càng như vậy, Quyền Thiệu Viêm lại càng hưng phấn. Nhưng mà, không cầu lời nói. . . . . Chẳng lẽ cứ mặc cho Quyền Thiệu Viêm khi dễ như vậy. Với lại, dù sao Quyền Thiệu Viêm vẫn làm cô kêu thành tiếng. . . . . Mục Giai Âm càng muốn, trên mặt lại càng đỏ hơn.

Dứt khoát, trước khi Quyền Thiệu Viêm ra ngoài đã chuẩn bị cơm cho cô rồi. Lúc Mục Giai Âm đi bụng cơm, nhìn thùng rác trong phòng bếp. Tâm niệm vừa động, đột nhiên nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm đã dùng mấy thứ áo mưa ngửa thai kia.

Cô tính, cô sanh non đã được bốn tháng, hoàn toàn có thể chuẩn bị hoài thai tiếp theo rồi. Với lại, sanh non một hai tháng sẽ thấy người hoài thai chỗ nào cũng có, nhưng Quyền Thiệu Viêm lại nói vì lo cho thân thể của cô kiên trì muốn dùng áo mưa ngửa thai.

Cô cảm thấy thân thể của cô đã điều dưỡng tốt rồi, thời gian dài như vậy, ngoại trừ lúc nghĩ lễ đau bụng ra cũng không có những di chứng khác. Lúc này mang thai, sẽ không có vấn đề lớn lao gì.

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút, lập tức đi tới phòng ngủ lấy ra một cây kim, cầm mấy hộp áo mưa trong nhà lần lượt đâm một lượt.

Ngộ nhờ chờ đến lúc mang thai xem Quyền Thiệu Viêm giải thích thế nào? Mục Giai Âm suy nghĩ một chút, mặc kệ, đến lúc đó cô nói mình cái gì cũng không biết. Dù sao, Quyền Thiệu Viêm cũng không thể tìm mình tính sổ.

Với lại, cho dù Quyền Thiệu Viêm biết là do cô động tay động chân, còn có thể ép cô phá thai sao? Rõ ràng không thể nào.

Mục Giai Âm nghĩ như vậy, thì vui vẻ rạo rực vội vàng cầm mấy cái áo mưa còn dư lại đâm thùng hết.

Làm xong tất cả, Mục Giai Âm mới cầm áo mưa trả lại chỗ cũ, cẩn thận, không để lại một chút dấu vết nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Quà Tặng Đặc Biệt (1)

Edit: Thanh Xuân.

Nghỉ làm một thời gian dài, Mục Giai Âm cũng không dám tiếp tục bỏ bê công việc.

Gần vô tình nghe được một số tin xấu, nghe nói bên Tả Trí Viễn kia đã thu phục được quan viên họ Hoàng, ban đầu có mấy người còn đang ủng hộ Vô Tình Gặp Được khách hàng biết tin tức này thì rối rít mang tiền bạc đi.

Ngược lại Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa vẫn bình tĩnh như cũ, hai người lại khai phá không ít loại điểm tâm mới và phương thức tiêu thụ, thuận tiện nâng cao phúc lợi cho các nhân viên. Lúc trước công nhân nghe nói những việc này nên trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng sau khi phúc lợi bắt đầu, các công nhân lại yên tâm trở lại, kiếm tiền mới là ngành đạo lý nguyên tắc kiên định, phúc lợi công ty tốt, tất nhiên bọn họ sẽ làm tốt.

Chuyện này rơi vào tay Tả Trí Viễn chính là trước khi chết Vô Tình Gặp Được mạnh tay đánh một trận.

Chỉ là cũng không có thắng quan tiền chức thuận lợi bao lâu.

Một ngày nào đó, Tả Trí Viễn biết mình đắc tội quan viên họ Hoàng kia.

Hơn nữa quan viên họ Hoàng kia còn buông lời nói muốn bỏ sự ủng hộ cho công ty Vô Tình Gặp Được kia.

Vì lấy lòng quan viên họ Hoàng này, ngày trước Tả Trí Viễn đã đầu tư vô số tinh lực, anh ta sao có thể cho phép loại chuyện này xảy ra?

Ngày đó Tả Trí Viễn lập tức trực tiếp đi gặp Mục Giai Thu.

Mục Giai Thu một chút cũng không bất ngờ khi nhìn thấy Tả Trí Viễn, cô biết sau khi chuyện này xảy ra, nhất định Tả Trí Viễn sẽ tìm cô tính sổ.

“Mục Giai Thu, em làm chuyện tốt, hiện tại quả thực công ty anh hăm trong một vùng bùn,” Tả Trí Viễn đi thẳng vào vấn đề nói, “Mục Giai Thu, bây giờ em ngừng nay việc giúp Quyền Thiệu Viêm, chúng ta còn có thể giống như trước.”

Đó cũng là điều kiện duy nhất quan viên họ Hoàng kia nói với anh, ngừng việc trợ giúp Quyền Thiệu Viêm, ông ta sẽ tiếp tục giúp đỡ công ty Tả Trí Viễn.

“Không được, tôi đã phóng lao thì phải theo lao rồi,” Mục Giai Thu lắc đầu, rất kiên định cự tuyệt Tả Trí Viễn, “Chỉ cần lúc này em giúp Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm nhất định sẽ cảm kích tôi.”

“Vậy anh thì sao?” Tả Trí Viễn nói, “Em lấy tất cả thể lực của anh đều phải chôn vùi để giúp Quyền Thiệu Viêm? Đó là thể lực mà anh cực khổ gây dựng lên, anh để em mượn dùng, là vì chiến thắng của hai chúng ta, mà không phải để em làm việc ngu xuẩn như vậy.”

Tả Trí Viễn cau mày, trên mặt là một mảng lãnh huyết vô tình, “Mặc dù em muốn lấy lòng Quyền Thiệu Viêm, kéo Quyền Thiệu Viêm đến phe chúng ta, lợi ích sau này sẽ rất lớn. Nhưng mà hiện tại Quyền Thiệu Viêm đã thất thế, lấy lòng anh ta cần thiết sao? Huống chi, em vẫn đang dùng thể lực của anh.”

Mục Giai Thu khinh thường nghiêng đầu sang một bên, bây giờ quyền lợi giữa cô và Tả Trí Viễn này không giống nhau.

“Tóm lại, chuyện này tôi đã định rồi,” Mục Giai Thu nhìn Tả Trí Viễn nói, “Hơn nữa, tôi còn có đường lui để giúp người, tôi đặt máy nghe lén trong phòng làm việc Mục Giai Âm, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng sẽ nói cho anh đầu tiên.”

“Em muốn làm, cũng đừng dùng thể lực của anh!” Tả Trí Viễn nhấn mạnh. Mục Giai Thu tự mình làm việc ngu xuẩn cũng đừng kéo theo anh, về phần máy nghe lén, anh không cảm thấy một người mới nhậm chức quản lý như Mục Giai Thu sẽ có bao nhiêu chú ý, hơn nữa, thảo luận vấn đề tư mật của công ty không phải đều là ở phòng làm việc tổng giám đốc sao?

Nếu như Mục Giai Thu có thể lắp một máy nghe lén trong phòng làm việc của Lăng Khải Hoa hoặc là trong phòng họp, anh còn có thể suy nghĩ lại lợi ích của việc đó một chút.

Mục Giai Thu nhún vai, “Tả Trí Viễn, nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn dùng thể lực của anh, anh cảm thấy người của anh còn có thể nghe lời nói của anh sao?”

Tả Trí Viễn nhìn đáng vẻ Mục Giai Thu không chút sợ hãi, anh mới giật mình phản ứng lại.

Khó trách mấy năm gần đây anh bắt đầu cảm thấy lúc anh dùng người trong bang do anh đào tạo kia luôn có chút không được thuận buồn xuôi gió, thì ra là bọn họ bắt trí bất giác đã đến nhờ cậy Mục Giai Thu, rốt cuộc Mục Giai Thu muốn làm cái gì?

"Mục Giai Thu, em đừng nói với anh em thật lòng yêu Quyền Thiệu Viêm." Tả Trí Viễn đột nhiên nghĩ đến Mục Giai Thu giúp đỡ Quyền Thiệu Viêm nói không chừng cũng không phải đơn thuần từ nguyên nhân lợi ích.

"Đúng thì thế nào, không phải thì thế nào?" Mục Giai Thu mát lạnh nhìn Tả Trí Viễn, nhìn mấy giây, vẻ mặt mới dịu xuống nói: "Tôi sẽ không hại anh, đợi tôi làm xong việc này, chờ sau khi Quyền Thiệu Viêm thượng vị lần nữa, anh làm theo có thể thu được lợi ích, hơn nữa Quyền Thiệu Viêm có khả năng giúp được anh nhiều hơn."

"Quyền Thiệu Viêm đó là loại mà em có thể tùy tiện nắm trong tay sao?" Tả Trí Viễn phản bác, trong giọng nói mơ hồ xen lẫn tức giận và không thể tin tưởng.

"Cứ thử rồi sẽ biết." Mục Giai Thu tự tin, cô cảm thấy không có người đàn ông nào mà cô không thể nắm trong tay. Tả Trí Viễn trước mặt chính là một ví dụ điển hình. Đã nhiều năm như vậy, sợ rằng Tả Trí Viễn vẫn cảm thấy cô là thật lòng thích anh. Thật ra thì, từ đầu đến cuối cô chỉ lợi dụng Tả Trí Viễn.

Nếu không nhiều năm như vậy, cô cũng không đến nỗi khiến Tả Trí Viễn ngay cả một đầu ngón tay của cô cũng không chạm qua.

Tả Trí Viễn có chút bức mình, anh biết thế lực của mình toàn bộ đều bị Mục Giai Thu nắm trong tay, hôm nay Mục Giai Thu muốn làm chuyện gì anh thật sự là không có sức ngăn cản.

Hơn nữa, đột nhiên anh nghĩ đến một khả năng.

Anh vẫn cho là Mục Giai Thu vẫn luôn thích anh, mặc dù Mục Giai Thu trong thời gian này đã qua lại với Cơ U Tử mà vẫn qua lại với những người đàn ông khác, nhưng mà anh vẫn luôn cho rằng đó là vì thăng chức nên Mục Giai Thu mới làm như vậy.

Anh vẫn luôn lấy lợi ích vì mục tiêu cuối cùng, về phần quá trình, anh cảm thấy càng đơn giản càng không chứa thủ đoạn càng tốt. Vì vậy hành động dựa vào đàn ông để thăng chức này của Mục Giai Thu, mặc dù anh cũng có chút bất đắc dĩ, nhưng mà trong đáy lòng vẫn còn yêu thích.

Anh thích thủ đoạn của Mục Giai Thu, anh cho là anh và Mục Giai Thu là người một đường, anh cảm thấy chờ Mục Giai Thu ngồi vào vị trí âm cô thích, hai người bọn họ có thể đi cùng nhau. Nhưng mà chuyện xảy ra hôm nay lại làm cho Tả Trí Viễn không thể không cẩn thận suy tính một chút.

Tả Trí Viễn đến tận cùng là lấy lợi ích làm đầu, biết sẽ không ngăn cản được Mục Giai Thu, Tả Trí Viễn mới nói tiếp, "Lấy thiết bị nghe lén trong phòng làm việc của Mục Giai Âm cho anh."

Anh muốn tự mình nghe lén Mục Giai Âm.

Đây là Tả Trí Viễn không tin tưởng cô?

Mục Giai Thu gật đầu một cái, nhìn Tả Trí Viễn trong ánh mắt lại mang theo một chút xem thường. Bình thường cô khinh bỉ nhất chính là loại người chỉ biết lợi ích như Tả Trí Viễn, đợi lần này sau khi cô giúp Quyền Thiệu Viêm, cô có thể an tâm lui khỏi vị trí nhị tuyền, sống qua ngày cùng với Quyền Thiệu Viêm. Hơn nữa, sau khi gả cho Quyền Thiệu Viêm, cô còn có thể dùng quân đội trong tay Quyền Thiệu Viêm, từ lâu cô đã nghe người ta nói trong tay Quyền Thiệu Viêm có một thứ rất lợi hại, nhưng chỉ nghe lời của Quyền Thiệu Viêm chính là thủ hạ.

Nghĩ đến có thể trong một đám quân nhân ra về ta đây, Mục Giai Thu đã cảm thấy hết sức kiêu ngạo. Cô không kịp chờ đợi nhìn thấy ngày nào đó cô có thể thành công trợ giúp Quyền Thiệu Viêm.

Trong lòng Tả Trí Viễn càng nghi ngờ Mục Giai Thu hơn.

Từng ấy năm tới nay, Tả Trí Viễn vẫn cảm thấy anh và Mục Giai Thu nhất định sẽ không tách ra, mặc dù tình cảm giữa bọn họ mỏng manh, nhưng thật sự là có tình yêu. Vì vậy, lúc Mục Giai Thu bảo anh giúp một tay quyền rừ Mục Giai Âm, anh không chút do dự đồng ý. Thậm chí, anh còn đến gần Mục Giai Nhan, dùng cách này sẽ khiến Mục Giai Âm đau lòng hơn.

Nhưng mà hành động hôm nay của Mục Giai Thu, lại làm cho Tả Trí Viễn bắt đầu suy nghĩ, có phải nhiều năm trước Mục Giai Thu đã bắt đầu tính toán chuyện giữa cô và Quyền Thiệu Viêm?

Tả Trí Viễn không đủ sức ngăn cản hành động của Mục Giai Thu.

Cách mấy ngày, quan viên họ Hoàng tuyên bố quan hệ hợp tác thân thiết giữa ông ta và công ty Tả Trí Viễn phá sản, ông ta đã chính thức đầu tư vào công ty khác.

Nhất thời ở trong công ty từ trên xuống dưới giống như cần phải thuốc lắc, trong lúc đó có vài đường dây tiêu thụ và đường dây hậu cần không gọi được, rốt cuộc dưới sự trợ giúp tận tâm tận lực của vị quan viên họ Hoàng thì đã thông.

Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa cũng biết việc này tuyệt đối là do Quyền Thiệu Viêm trợ giúp.

Chỉ là, ở trong mắt Tả Trí Viễn. Tả Trí Viễn chỉ cảm thấy vị quan viên họ Hoàng này đang ở sau lưng trả thù anh phản bội. Vị quan viên họ Hoàng này có bao nhiêu có thù tất báo bấy nhiêu, những việc này anh đều biết, đây cũng chính là lý do tại sao từ khi nhận được tin tức của quan viên họ Hoàng anh đã vội vàng chạy đi tìm Mục Giai Thu.

Gần đây cấp dưới tập đoàn bánh ngọt Bảo Lan buồn bán có chút ảm đạm.

Đối với bánh ngọt bọn họ không thiếu kinh nghiệm, tuy nhiên khi làm bánh ngọt họ lại không có sự sáng tạo.

Phải nói những thứ bánh ngọt này chủ yếu vẫn là người trẻ tuổi thích, mà người trẻ tuổi thích hơn vẫn là có niềm vui mới có đồ chơi mới, lúc bọn họ có thể làm gì đó khiến cho hai mắt giới trẻ sáng lên, thì nhất định họ sẽ không chút do dự ném cành ô liu ra, cho dù vì thế móc hết ví tiền cũng sẽ không tiếc.

Vô Tình Gặp Được có mấy loại bánh ngọt có giá tiền cực kỳ đắt, với lại còn hạn chế cung ứng, nhưng dù là như thế, người ở bên trong Vô Tình Gặp Được vẫn nổi lên không dứt như cũ.

Tà Trí Viễn thử các loại biện pháp, bao gồm công ty bọn họ hạ giá cả đồ ngọt.

Một chiều này ngược lại có một chút hiệu quả, nhưng rất nhanh Tà Trí Viễn lại phát hiện công ty bắt đầu nhập bất phụ xuất (*) rồi, dĩ nhiên Hội đồng quản trị sẽ không cho phép cục diện như thế xảy ra. Vì vậy trong lần hội nghị sau đó, giá bán bánh ngọt lại bị yêu cầu tăng lên, mà khách hàng công ty bọn họ lại bắt đầu rời rít quay đầu sang Vô Tình Gặp Được, trong đó có không ít quen cũ trước kia của bọn họ khách.

(*) Chỉ có ra mà không có vào.

Trước hạ giá sau tăng giá nói chung trong lòng những khách cũ nhất định khó chịu nhất.

Với lại bởi vì gần đây tình hình kinh doanh của tập đoàn tập đoàn liên tiếp gặp đá kích, Hội đồng quản trị bắt đầu hoài nghi năng lực Tà Trí Viễn, thậm chí có một số người vốn là trong lòng có bất mãn với Tà Trí Viễn nên đề nghị Tà Trí Viễn nhanh chóng từ chức.

Hiện tại mỗi ngày Tà Trí Viễn thấy Vô Tình Gặp Được ở đối diện hà hệ đã cảm thấy khó chịu.

Mấy ngày trước công ty bọn họ bắt chước Vô Tình Gặp Được đưa ra một loại bánh ngọt mới, ai dè bánh ngọt mới vừa đưa ra, thì bị khách hàng chân thành của Vô Tình Gặp Được phê bình nói là đạo nhái. Trên mạng lại xuất hiện hàng loạt ngôn ngữ toàn bộ đều là chửi mửi dúi về phía công ty bọn họ.

Trên mạng lại khai ra việc một đoạn thời gian trước công ty bọn họ chèn ép Vô Tình Gặp Được. Nhưng nội dung trong đó chỉ là một số thủ đoạn cạnh tranh tàn khốc mà thôi, tất nhiên trong lòng tất cả mọi người đều biết, không nói với người ngoài. Hôm nay bị những cư dân mạng biết, uy tín công ty bọn họ lại tụt dốc không phanh.

Tà Trí Viễn hiểu rõ trong số những cư dân mạng này tuyệt đối có số lượng thủy quân tương đối lớn.

Tà Trí Viễn cũng muốn liều mạng, nhưng mà bây giờ chính là lúc Đồng Lê Triệu chí cao ý mẫn, hiện tại Đồng Lê Triệu gần như chính là nhân vật nói một không hai giới truyền thông và giới giải trí. Anh nghĩ muốn lợi dụng phương diện dư luận áp đảo Vô Tình Gặp Được, trước tiên sẽ phải đối phó Đồng Lê Triệu.

Gần đây công ty của anh nổi giận, anh cũng không cảm thấy anh năng lực chống lại Đồng Lê Triệu.

Tà Trí Viễn có chút phiền não, theo lý là sẽ không xảy ra những chuyện này, tất cả đều là bởi vì Mục Giai Thu khư khư cố chấp mới gây ra. Lúc thấy Mục Giai Thu c gọi điện thoại cho anh, thì chắc chắn biểu tình nóng nảy trên mặt Tà Trí Viễn càng hiển rõ.

"Tà Trí Viễn, anh vì chuyện nhỏ đó mà giận tới tận bây giờ sao?" Mục Giai Thu gọi điện thoại âm thanh trong trẻo lạnh lùng nói với Tà Trí Viễn.

"Chuyện nhỏ?" Chân mày Tà Trí Viễn cau lại, "Thiếu chút nữa anh phải đệ đơn xin từ chức cho Hội đồng quản trị rồi."

Mấy năm nay từ khi anh ngồi vào vị trí Đồng sự trưởng vẫn chưa từng xuất hiện chuyện như thế này.

"Cho nên tôi mới giúp anh một chút nữa à, nhất định gần đây anh không có cẩn thận nghe lén đối thoại trong phòng làm việc Mục Giai Âm rồi." Trong giọng nói Mục Giai Thu mang theo vẻ cao cao tại thượng khiến Tà Trí Viễn cực kỳ không thoải mái.

Tà Trí Viễn khẽ chần chờ chốc lát nói, "Thế nào?"

Gần đây anh bị chuyện trong công ty làm cho bẽ đầu sứt trán, làm sao còn có hứng thú đi quản chuyện gì xảy ra trong công ty Mục Giai Âm.

Anh thỉnh thoảng nghe một lần, thì nghe được vì gần đây công ty bọn họ lập được thành tích tốt nên muốn mở một bữa tiệc chúc mừng. Thậm chí còn có nhân viên to gan ở trong phòng làm việc Mục Giai Âm đề nghị mời anh qua.

Chỉ nghe một lần, Tà Trí Viễn lập tức không muốn nghe nữa.

"Vô Tình Gặp Được muốn phê hạ một mảnh đất ở Thành Đông," Mục Giai Thu nói, "Bọn họ muốn xây một quảng trường giải trí cỡ lớn ở đó, kết hợp với hội chợ ẩm thực, hơn nữa đưa ra mấy sáng kiến mới lạ, mạo hiểm và phim hoạt hình, trước mắt những thứ này vẫn chưa xuất hiện ở thành phố A. Anh không cảm thấy do các anh làm hạng mục này sẽ tốt hơn sao?"

"Do chúng tôi, thế nào do chúng tôi?" Tà Trí Viễn động lòng chốc lát, sau đó nhịp tim mới khôi phục lại bình thường, lạnh giọng nói: "Em cảm thấy hiện tại chúng tôi còn có thể ở trước mặt giành đất với Vô Tình Gặp Được sao?"

"Dĩ nhiên có thể, những mảnh đất kia do chính phủ cạnh tranh công khai," Mục Giai Thu nhắc nhở, "Chỉ cần anh lấy được phương án đấu giá của Vô Tình Gặp Được, như vậy mảnh đất kia sẽ không phải là vật trong túi của anh sao?"

Lúc này Mục Giai Thu mới nói, "Tiền trong tài khoản của tôi, anh dùng toàn bộ đi, coi như là bồi thường cho anh."

"Bồi thường cho anh, em biết anh tổn thất bao nhiêu không?" Tà Trí Viễn thở phào một hơi mới nói tiếp, "Chỉ vì em anh hoàn toàn đắc tội với Hoàng Khắc, nhưng mà anh nghe nói chuyện của em cũng không hoàn toàn thành công sao."

Trên mặt Mục Giai Thu hiện lên vẻ tức giận, cô làm sao biết được chuyện đó phức tạp như vậy, nghe nói là cấp trên tự mình muốn đè ép chuyện này, trong thời gian ngắn, Quyền Thiệu Viêm căn bản cũng không có khả năng phục chức.

Lần này, cô xem như là tổn hại binh lại mất tướng, mấy ngày trước Mục Giai Âm còn gọi điện thoại hỏi cô nói có thể giúp Quyền Thiệu Viêm một chút hay không. Nhưng lúc đó cô một mực từ chối, không phải cô không muốn giúp, mà là thật sự không giúp được.

Ngay sau đó, cô vẫn còn nghe được bên kia điện thoại giọng nói Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Thu cảm thấy nhất định là Quyền Thiệu Viêm ngại gọi điện thoại cho cô, mới bảo Mục Giai Âm gọi, đây vốn là một cơ hội rất tốt, nhưng cô lại không thể không cự tuyệt.

Mục Giai Thu giận tím cả ruột, sớm biết như vậy cô đã kéo dài thời gian giúp đỡ Quyền Thiệu Viêm.

Tối thiểu, Hoàng Khắc cũng đã cho Tà Trí Viễn đường đi tốt lắm rồi. Lúc này cô giúp Quyền Thiệu Viêm, chẳng những sẽ không đắc tội Tà Trí Viễn, hơn nữa còn có thể truyền lại một vài tin tức cho Quyền Thiệu Viêm, cô thật sự rất muốn giúp Quyền Thiệu Viêm, hơn nữa còn là rất dụng tâm giúp, chẳng qua cô thật sự là sức còn quá yếu.

Nếu không giúp được Quyền Thiệu Viêm, như vậy nhất định cô phải hoàn toàn áp chế danh tiếng của Mục Giai Âm, nói cho Quyền Thiệu Viêm biết rốt cuộc kiểu phụ nữ gì mới có thể giúp Quyền Thiệu Viêm.

Giọng Mục Giai Thu hơi mềm mỏng nói, "Vài ngày trước là do tôi quá xúc động rồi, lúc đó tôi chỉ nghĩ nếu như có thể giúp Quyền Thiệu Viêm một tay, nhất định Quyền Thiệu Viêm sẽ cảm kích tôi, đến lúc đó anh cũng có thể thụ lực. Nhưng không ngờ chuyện này khó làm như vậy, hiện tại tôi không phải tới giúp anh sao? Anh yên tâm, chuyện đấu giá nhất định tôi sẽ cố gắng lấy được một chút tư liệu nội bộ."

Bây giờ Tà Trí Viễn là thật sự nghi ngờ lời nói của Mục Giai thu.

Anh nghi là tình cảm Mục Giai Thu dành cho Quyền Thiệu Viêm và tình cảm Mục Giai Thu dành cho anh.

Anh không cảm thấy Mục Giai Thu thật sự đang vui vẻ giúp anh, nếu như Mục Giai Thu nói chuyện này không có sai, như vậy có lẽ chuyện này do anh làm tương đối thỏa đáng rồi.

Sau khi Tà Trí Viễn hạ quyết tâm, mới biết nghe lời phải nói: "Thôi, hôm đó cũng có thể là em quá xúc động rồi, sau này không nên phát sinh chuyện giống vậy. Bây giờ lấy những tư liệu kia tới cho anh thì tốt rồi."

Tà Trí Viễn vẫn chưa tin tưởng cô.

Mục Giai Thu có chút phiền não, gần đây Tà Trí Viễn còn cố gắng lấy lại lực lượng của anh ta, trước kia Tà Trí Viễn tương đối yên tâm những lực lượng này ở trong tay cô.

Mục Giai Thu cũng không có nói suy nghĩ trong lòng ra, sau khi lễ phép nói lời tạm biệt với Tà Trí Viễn, Mục Giai Thu yên lặng ngồi trên ghế của mình, dựa vào quan hệ hy vọng có thể lấy được một chút tài liệu nội bộ đấu giá lần này.

Hiện tại, phải phản kích đáng về kiên cường phách lối của Mục Giai Âm là quan trọng nhất.

Quần không thấy mấy ngày gần đây tên tuổi Mục Giai Âm lại liên tiếp xuất hiện các tờ báo kinh tế lớn, trên tiêu đề Mục Giai Âm được bọn họ ca tụng là người phụ nữ thủ lĩnh trong giới thương nghiệp.

Tà Trí Viễn không bao lâu thì gọi điện thoại cho Mục Giai Âm.

Giọng Mục Giai Âm càng ngày càng trong trẻo, Tà Trí Viễn nhớ tới câu nói đại châu tiểu châu roi bàn ngọc. Thật ra thì, Mục Giai Âm vẫn tương đối tốt, đáng đáp cũng tốt, hơn nữa, lại yêu anh. Tà Trí Viễn có chút phiền muộn, lúc trước tại sao anh lại nghe lời Mục Giai Thu nói, không trân trọng Mục Giai Âm chút nào, lúc này mới đẩy Mục Giai Âm vào trong lòng ngực Quyền Thiệu Viêm.

"Giai Âm, em xem chúng ta có thể bớt chút thời gian gặp mặt không?" Tà Trí Viễn thận trọng hỏi, trong thanh âm tràn đầy cô đơn.

Mục Giai Âm cúi đầu chầm chọc cười cười, "Nhưng mà, gần đây tôi rất bận, hơn nữa, tôi sợ gặp mặt anh, tổng giám đốc của tôi sẽ hiểu lầm quan hệ giữa chúng ta. Gần đây, công ty tôi đang chuẩn bị một dự án rất lớn, hiện tại trong công ty đang là thời điểm căng thẳng nhất, tôi không thể tùy tiện đi gặp anh."

Nói như vậy Mục Giai Thu cung cấp tin tức là có vài phần tin cậy?

Tà Trí Viễn nghe vậy vẻ mặt hơi ưu thương, "Giai Âm, em cũng biết gần đây công ty anh có bao nhiêu khó khăn rồi, gần đây anh càng ngày càng không được tốt lắm, em tới xem anh một chút có được hay không?"

Giọng Tà Trí Viễn dường như bỏ toàn bộ tôn nghiêm xuống, "Giai Âm, gần đây thật sự anh rất khó chịu, em tới xem anh một chút thôi. Em cứ nhìn anh uống rượu có được hay không, anh chỉ muốn tìm một người thân mật tin nhiệm ở cùng với anh thôi."

Người thân mật tin nhiệm?

Mục Giai Âm nghĩ tới Tà Trí Viễn bức thư viết cho Mục Giai Thu có câu anh yêu em kia.

Tại sao Tà Trí Viễn không đi tìm Mục Giai Thu chứ? Đúng vậy, tình cảm giữa Tà Trí Viễn và Mục Giai rạn nứt.

Tà Trí Viễn dùng mọi cách thỉnh cầu, cuối cùng Mục Giai Âm vẫn phải đồng ý trước yêu cầu gặp mặt của Tà Trí Viễn.

bên trong phòng bao quán rượu Đế Đô, ban đầu Tà Trí Viễn quả nhiên rất an phận, vẫn một thân một mình vui ở trong góc uống rượu một mình. Trên mặt Tà Trí Viễn buồn bực khó chịu cũng không giống như hoàn toàn giả vờ.

Cho tới bây giờ Tà Trí Viễn cũng tỉ mỉ đa nghi, phương diện kinh doanh cũng rất có thiên phú, từ ngày đầu tiên anh bước vào công ty, gần như đều xuôi gió xuôi nước, lần này có thể nói gần như lần đầu tiên anh ném phải tư vị thất bại.

Hơn nữa, lần thất bại này là do người phụ nữ anh yêu mang lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Quà Tặng Đặc Biệt (2)

Edit: Thanh Xuân 430.

"Tà Trí Viễn, anh đừng khó chịu." Trong thanh âm của Mục Giai Âm có chút sợ hãi, "Tôi cũng cầm tài liệu của công ty tới tới."

"Tài liệu gì?" Nhất thời nét mặt Tà Trí Viễn nhuộm mấy phần vui mừng.

Lúc Tà Trí Viễn nhìn thấy tựa đề phần tài liệu kia, thì toàn thân cũng có chút run rẩy, Tà Trí Viễn cũng không cách nào dùng lời nói để mà hình dung tâm tình vui sướng của anh lúc này, anh vốn nghĩ phải làm thế nào mới có thể thuyết phục Mục Giai Âm lấy tài liệu cho anh.

Mục Giai Âm không phải người ngu, Tà Trí Viễn hiểu, anh vốn cho là chuyện này sẽ rất khó làm, nhưng không ngờ Mục Giai Âm lại có thể chủ động như vậy. . . . .

Chẳng lẽ gần đây tình cảm giữa Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Tiêm rạn nứt, đây là Mục Giai Âm đang cố ý lấy lòng anh sao?

Tà Trí Viễn vẫn không nói chuyện với Mục Giai Âm, đã có một người đi vào phòng bao.

Ngay tức khắc trên mặt Mục Giai Âm mang theo vài phần thất kinh, "Quyền, Quyền Thiệu Viêm, sao anh lại tới đây?"

Quyền Thiệu Viêm không lên tiếng, một tay nắm chặt Mục Giai Âm từ trên ghế ngồi, lôi kéo Mục Giai Âm ra khỏi phòng bao. Mục Giai Âm giãy giụa mấy cái, cuối cùng vẫn không thoát khỏi tay Quyền Thiệu Viêm.

Tà Trí Viễn còn nhìn thấy Mục Giai Âm quay đầu lại nhìn anh một chút, rõ ràng Tà Trí Viễn nhìn thấy tín hiệu cầu cứu trên mặt Mục Giai Âm. Rất rõ ràng, Mục Giai Âm cũng không muốn về nhà với Quyền Thiệu Viêm.

Tà Trí Viễn quay mặt đi, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa. Anh nghe nói dưới tay Quyền Thiệu Viêm còn có một người trong quân đội cực kỳ trung thành với anh ta, bây giờ bản thân anh cũng đã ở trong hoàn cảnh khó khăn, không thể vì Mục Giai Âm mà đắc tội Quyền Thiệu Viêm được.

Về phần Mục Giai Âm chủ động đưa tài liệu cho anh, anh chỉ có thể nói Mục Giai Âm quá ngu rồi, hoàn toàn không hiểu đàn ông.

Quyền Thiệu Viêm kéo Mục Giai Âm ra khỏi phòng bao, cuối cùng giọng có chút chua xót nói: "Đừng nhìn nữa, Tà Trí Viễn đã đóng cửa phòng bao lại rồi."

"Em mới không thèm nhìn anh ta đâu, vừa rồi em chỉ là diễn kịch, đó là vì để nội dung vở kịch có hiệu quả thôi," Mục Giai Âm vui vẻ kéo cánh tay Quyền Thiệu Viêm nói: "Anh xuất hiện rất đúng lúc, lúc đó em còn đang suy nghĩ làm sao lấy cớ đi ra ngoài đấy."

Mục Giai Âm nói xong rồi ngẩng đầu hôn một cái lên mặt Quyền Thiệu Viêm nói, "Ông xã, anh thật lợi hại."

"Mục Giai Âm, sau này em ngàn vạn lần không được đi nịnh bợ người khác," Quyền Thiệu Viêm có chút buồn bực, "Nhất định em sẽ vỗ vào chân ngựa đó."

Biểu hiện của Mục Giai Âm cũng quá rõ ràng, vừa nhìn đã biết là cố ý làm anh vui lòng.

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy vì phối hợp với Mục Giai Âm hãm hại Tà Trí Viễn, anh còn phải cố ý tỏ ra đáng vẻ đến đây để bắt gian, thật là. . . . . Tồn bạo! Chủ động cho mình đội nón xanh trên đầu quả thật anh đúng là lần đầu tiên, chỉ vì cái phúc lợi đó, anh nhìn, Quyền Thiệu Viêm nói xong thì nhìn Mục Giai Âm nói: "Tối nay, mặc bộ quần áo kia cho anh xem."

Mặt Mục Giai Âm đỏ ửng.

Quyền Thiệu Viêm vẫn còn băn khoăn món quần phục đó đây mà.

"Biết rồi." Trên mặt Mục Giai Âm rặng lên đám mây hồng, cũng chỉ có thể dùng cái này làm điều kiện, Quyền Thiệu Viêm mới bằng lòng ra ngoài phối hợp với cô.

"Vừa rồi có đau hay không?" Vừa rồi để cho phối hợp diễn kịch với Mục Giai Âm, nên Mục Giai Âm căn dặn Quyền Thiệu Viêm nhất định phải làm ra đáng vẻ hung ác. Quyền Thiệu Viêm còn thấy Mục Giai Âm lão đảo mấy cái, mặc dù Mục Giai Âm không nói gì, Quyền Thiệu Viêm vẫn có chút lo lắng nhìn Mục Giai Âm hỏi.

"Không đau." Mục Giai Âm kéo cánh tay Quyền Thiệu Viêm, hình như nhớ tới cái gì đó nói: "Em cảm thấy được nhất định là em bị anh gây vò nên sức chịu đựng cũng tăng theo, em nhớ lúc đầu khi ông nội nằm viện, anh vì diu em, thế nhưng lại trực tiếp bẻ gãy cánh tay em."

Thật ra lúc đó cô đã rất sợ.

Ngộ nhớ ngày nào đó Quyền Thiệu Viêm tới vỗ vỗ bả vai của cô, sau đó một cánh tay của cô cứ như thế mà rớt thì phải làm sao đây? Cô cũng không phải là cô cô, cô mới không cần khi Dương Quá!

Trên mặt Quyền Thiệu Viêm chợt có một chút mất tự nhiên.

Ở trong quân đội lâu rồi, không nghĩ tới thân thể Mục Giai Âm yếu ớt như vậy.

Rõ ràng Mục Giai Âm cảm thấy hôm nay tốc độ lái xe lần này của Quyền Thiệu Viêm nhanh hơn rất nhiều, nghĩ đến chuyện phải làm khi tới về nhà, Mục Giai Âm đỏ mặt, cúi đầu, quả thật không biết phải nói gì cho tốt.

Quyền Thiệu Viêm nhìn đáng vẻ hợp khẩu vị này của Mục Giai Âm, đột nhiên tâm niệm vừa động nói: "Giai Âm, lần sau chúng ta làm trên xe đi."

Khỏe miệng Mục Giai Âm giật giật, "Quyền Thiệu Viêm, anh không cảm thấy, anh không tiết chế như vậy. . . . . Ngộ nhớ, cái kia, thật không tốt thì làm sao bây giờ?"

Đây là Mục Giai Âm đang nghi ngờ năng lực của anh sao?

Ánh mắt Quyền Thiệu Viêm sâu thẳm nhìn Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, gần đây em lại không hài lòng tần số và số lần của anh?"

Mục Giai Âm lắc đầu lại lắc đầu.

Mỗi buổi tối đều muốn ngắt đi, cho dù cô có bất mãn đi nữa, như vậy thì thật sự là tìm đường chết rồi.

Nhìn vẻ mặt nguy hiểm này của Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm vội vàng chân chó tiến tới đập vào vai Quyền Thiệu Viêm nói: "Đây không phải là em đang quan tâm thân thể của anh sao? Ý của em là, chúng ta phải. . . . . Suy tính từ khía cạnh lâu dài. . . . ."

"Em cảm thấy anh vẫn chưa kéo dài?" Quyền Thiệu Viêm cau mày, đối với đàn ông đây tuyệt đối là một vũ nhục.

Mức độ duy trì của mình Quyền Thiệu Viêm không biết sao?

Nếu như Quyền Thiệu Viêm như vậy còn nói không lâu, trên cơ bản những người đàn ông khác cũng có thể tháo chạy!

"Không phải," Mục Giai Âm lắc đầu, có chút hổng mắt nói: "Ý của em là ngộ nhớ sau này anh không được thì phải làm thế nào?"

Nói xong câu đó Mục Giai Âm cũng có chút hối hận.

Ánh mắt của Quyền Thiệu Viêm càng phát tinh mịch, giống như là động băng nhìn không thấy đáy, một cổ cảm giác nguy hiểm nhất thời xông tới trong đầu của Mục Giai Âm

"Giai Âm, em không cần phải lo lắng điểm này," Quyền Thiệu Viêm nói xong thì tháo dây an toàn cho Mục Giai Âm, một tay khiêng Mục Giai Âm lên trên vai, đi thẳng tới nhà của mình, "Có lẽ là do anh vẫn chưa dùng toàn lực, để cho em lo lắng quá độ, yên tâm, tối nay anh sẽ không chịu đựng."

. . . . . Không phải cô lo lắng thân thể của Quyền Thiệu Viêm mà là thân thể của cô!

Mục Giai Âm giận, Quyền Thiệu Viêm vừa đánh vừa đá , nhưng với sức lực này của cô, ở trên người của Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn giống như là đang gãi ngứa .

Bởi vì động tác của cô, Mục Giai Âm còn nghe được giọng hâm mộ của một số cô gái ở trong chung cư.

"Oa, đáng về khí phách của anh ấy thật tuyệt!"

Cô gái. . . . . Cô chắc chứ.

"Oa, hệ trai đẹp bằng sơn mạnh mẽ, tôi thật sự tốt muốn trở thành cô gái được anh ấy vác đi."

Cái này. . . . . Không cần.

Đợi đến lúc cửa thang máy khép lại, Mục Giai Âm lập tức đang hoảng.

"Quyền Thiệu Viêm, anh làm em khó chịu, mau thả em xuống." Mục Giai Âm đập một cái lên vai Quyền Thiệu Viêm nói.

Quyền Thiệu Viêm nghe vậy lại đổi một động tác khác, ôm Mục Giai Âm vào trong lòng.

Mục Giai Âm ngoan ngoãn núp trong ngực Quyền Thiệu Viêm, giọng nói mềm mại, một tay cách quần áo của anh phục về vòng trong trên ngực anh nói: "Ông xã."

Giọng điệu được kéo rất dài, cực kỳ thân mật.

Trong lúc có người muốn tiến vào thang máy, sau khi nghe thấy câu ông xã này của Mục Giai Âm, rất tự giác run lên lui ra ngoài.

Emma, trong thang máy một nam một nữ này thật sự rất dính sát vào nhau, cô gái đó nói chuyện cũng quá uồn éo đi. Người phụ nữ đứng bên ngoài thang máy thân thể cũng run lên, trong nháy mắt, lập tức lại nghĩ đến, nếu là chồng cô cũng đẹp trai như vậy, cô tuyệt đối ngày ngày đều sẽ nói chuyện như vậy.

Hơn nữa, vóc dáng người đàn ông kia nhìn thật tốt, quá đẹp trai rồi!

Mục Giai Âm không ngờ tới lại có người muốn vào thang máy, tất cả động tác không khỏi đều ngừng lại.

"Giai Âm, tiếp tục." Trong giọng của Quyền Thiệu Viêm mang theo vài phần trầm thấp hấp dẫn.

Anh thích Mục Giai Âm gọi anh như vậy.

Mục Giai Âm cắn môi, tiếp tục cái gì! Hoàn toàn không tâm trạng được không?

Không có giọng nói ngọt ngào của Mục Giai Âm như vừa rồi, hai tay cũng buông cổ Quyền Thiệu Viêm ra, thanh âm rất thản nhiên nói, "Quyền Thiệu Viêm, đợi anh đối xử dịu dàng với em một chút."

"Ah...," Quyền Thiệu Viêm vô cùng nhanh chóng tiếp nhận.

Bỏ qua cô dễ dàng như vậy? Mục Giai Âm nghi hoặc nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm, lúc này Quyền Thiệu Viêm mới chậm rãi nói: "Lần sau hãy nói."

Quyền Thiệu Viêm vĩnh viễn đều có lần sau, nhưng lúc nào lần sau vẫn vĩnh viễn đều không thực hiện được!

Bộ quân phục tình thú đó đã bị Quyền Thiệu Viêm đặt trên bàn trà phòng khách từ lâu, Mục Giai Âm vừa vào cửa thì đã thấy bộ đồ đó.

Mục Giai Âm nhìn đồng hồ, sáu giờ rưỡi, bình thường, không tới mười hai giờ Quyền Thiệu Viêm là tuyệt đối sẽ không để cho cô ngủ. . . . . Hơn nữa, phần lớn thời gian, khoảng thời gian cô ngủ là mười hai giờ, lúc ngủ Quyền Thiệu Viêm. . . . . Xin tha thứ cô hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không biết.

Theo cô thấy gần đây thân thể càng lúc càng tốt, Mục Giai Âm phát hiện, thời gian ngủ của cô đang vô hạn đẩy lùi về sau, vô hạn vô hạn đẩy lùi về sau.

Sáu giờ rưỡi đến mười hai giờ, thời gian lâu như vậy, Mục Giai Âm hít vào một hơi.

Mục Giai Âm ôm cổ Quyền Thiệu Viêm, thiên kiều bá mị (*) nói: "Ông xã, em đói bụng."

(*) Xinh đẹp, quyến rũ.

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái, nhìn phía dưới của mình một chút nói, "Đợi lát nữa sẽ cho em ăn."

. . . . . Ai muốn ăn cái kia!

Mục Giai Âm nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm mắt tròn trắng, "Em mới không muốn ăn!"

Ngày hôm trước sau khi gì kia, bây giờ miệng cô vẫn còn có chút đau. Hôm qua Lăng Khải Hoa còn hỏi cô có phải đau răng không, Lăng Khải Hoa cũng bị tật đau răng này hành hạ rất nhiều năm, hôm qua vừa nhìn thấy triệu chứng của Mục Giai Âm, ngay lập tức Lăng Khải Hoa giới thiệu bác sĩ riêng của mình cho Mục Giai Âm. . . . .

"Không ăn, vậy bây giờ chúng ta hãy bắt đầu đi." Quyền Thiệu Viêm vẫn ung dung ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, tay đã tiến vào trong quần áo Mục Giai Âm, thuận thực tháo khuy cài áo lót sau lưng Mục Giai Âm.

Thời tiết càng lúc càng nóng rồi, Mục Giai Âm ăn mặc cũng càng ít đi, điểm này không thể nghi ngờ là dễ dàng cho Quyền Thiệu Viêm

Mục Giai Âm khóc không ra nước mắt, "Quyền Thiệu Viêm, muốn ăn sườn chua ngọt anh làm, đặc biệt rất muốn ăn, anh làm cho em đi mà."

"Giai Âm, không được mượn cớ, anh biết trước về em vừa mới ăn com xong." Một câu nói của Quyền Thiệu Viêm đã phá hỏng âm mưu của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm, ". . . . ."

Khó trách hôm nay Quyền Thiệu Viêm đích thân đến công ty, lúc cô ăn com, Quyền Thiệu Viêm vẫn đang quan tâm gấp thức ăn cho cô. Cô vẫn cho là Quyền Thiệu Viêm đang làm cho Lăng Khải Hoa nhìn.

Gần đây, bởi vì bên ngoài luôn có tin đồn tình cảm giữa cô và Quyền Thiệu Viêm rạn nứt, Lăng Khải Hoa cũng có chút nghi ngờ quan hệ giữa cô và Quyền Thiệu Viêm.

Cô thật là bản vẽ đồ sấm rách...!

Ngay từ lúc đó Quyền Thiệu Viêm đã nghĩ đến chuyện cần làm khi về đến nhà!

Mục Giai Âm đang có chút rối rắm nghĩ tới rút đầu một đao đưa đầu một đao, lúc cô cầm lấy bộ quần áo kia mặc vào, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Mục Giai Âm nhìn vào mắt mèo bên cạnh cửa nhìn thấy mặt của Lưu Duệ.

Mục Giai Âm chợt cảm thấy, vào lúc này thoát nhìn Lưu Duệ sao hiền lành như vậy, đáng yêu như vậy chứ, muốn làm cho người ta ôm hôn cậu ta một cái như vậy chứ? Dĩ nhiên, tuyệt đối không thể để Quyền Thiệu Viêm biết cô có suy nghĩ này.

Chân mày Quyền Thiệu Viêm hơi cau, nhưng vẻ mặt như cũ không có gì khác thường, buông Mục Giai Âm ra, Quyền Thiệu Viêm mới đi ra mở cửa.

"Thủ lĩnh, đây là đồ anh đặt." Lưu Duệ đưa đồ cho Quyền Thiệu Viêm nói, "Thủ lĩnh, anh nói là cần gấp, vật kia vừa mới hoàn thành, tôi lập tức tới lấy cho anh."

"Làm không tệ." Trên mặt Quyền Thiệu Viêm thậm chí có vài phần vui vẻ.

Lưu Duệ thật sự có vài phần tò mò vật đựng trong hộp trên tay Quyền Thiệu Viêm là gì rồi, lại có thể khiến Quyền Thiệu Viêm khen ngợi anh? Hay là bởi vì một chuyện nhỏ như vậy?

"Gần đây cậu cũng vất vả rồi," Tâm tình Quyền Thiệu Viêm rất tốt, giọng nói cũng mang theo vài phần thoải mái nói, "Qua mấy nữa, cho cậu để nửa tháng nghỉ ngơi, cậu đi nghỉ ngơi đi."

"Thật sao, thủ lĩnh?" Mắt Lưu Duệ sáng lên, trong nháy mắt trên mặt đã bị hạnh phúc lấp đầy.

Hôm nay tới đưa đồ cho thủ lĩnh thật sự là quá sáng suốt rồi !

Xem ra những ngày gần đây của thủ lĩnh và Mục Giai Âm trải qua không tệ, gần đây thủ lĩnh đúng là đặc biệt rất dễ nói chuyện, anh ở bên cạnh thủ lĩnh cũng không cảm giác được khúc gỗ lạnh lùng!

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái, Lưu Duệ vội vàng nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm nói tạm biệt, sau đó chạy như một làn khói.

Tại sao muốn chạy nhanh như vậy? Anh sợ Quyền Thiệu Viêm đột nhiên đổi ý!

Quyền Thiệu Viêm đóng cửa lại, tâm tình đang rất tốt đi tới bên cạnh Mục Giai Âm nói, "Quà tặng cho em, mở ra xem một chút."

Quà tặng? Hôm nay cũng không phải là sinh nhật của cô, cũng không phải là ngày đặc biệt gì, tại sao Quyền Thiệu Viêm lại tặng quà cho cô nhỉ?

Mục Giai Âm tò mò mở hộp ra, sau đó, sau đó vẻ mặt Mục Giai Âm trở nên tương đối đặc sắc.

Đỏ trắng xanh tím, từng cái hiện lên.

Khóe miệng Mục Giai Âm giật giật lấy gây rung từ trong hộp ra nói: "Này, đây coi như là quà tặng gì?"

"Theo số đo và hình dáng của anh làm, em không thích?" Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm nói.

Ai muốn thích đồ chơi này!

Mục Giai Âm cố gắng giữ vững vẻ mặt tỉnh táo của mình, nhưng mà cô thật sự không có phần công lực mặt than kia như Quyền Thiệu Viêm. Xem ra, cả khuôn mặt Mục Giai Âm đều đang co rút lại, bộ mặt hiện ra cực kỳ không có quy tắc không hòa hài.

"Anh...Anh làm vật này làm gì?" Mục Giai Âm nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Cô cảm thấy Quyền Thiệu Viêm kể từ lúc sau khi khai trai thì có thể nói càng ngày càng không có tiết tháo.

"Một lát em sẽ biết, " Quyền Thiệu Viêm tiếp tục đại nghiệp cởi quần áo của anh, "Bảo bối, em sẽ rất thích. "

Thích? Khóe miệng Mục Giai Âm lại giật giật nảy lên mấy cái, chột quảng gây rung đang cầm trong tay xuống mặt đất.

Trên mặt đất gây rung xoay xoay, nhưng hình như là đứng phải công tắc, đột nhiên ở trên đất điên cuồng xoay một vòng, chuyển động.

Tần số này, so với lúc trước chủ cửa hàng đưa gây rung cho cô cao hơn nhiều.

Khóe miệng Mục Giai Âm co rút lần nữa, Quyền Thiệu Viêm mua cái này là muốn làm gì?

Rõ ràng Quyền Thiệu Viêm cũng nhìn thấy, đôi mắt đen láy của Quyền Thiệu Viêm thoáng qua một chút vẻ hài lòng nói: "Tần số không tệ."

Không tệ len sợi, Mục Giai Âm cảm thấy đã đến thời khắc cô bảo vệ chủ quyền của mình, đột nhiên Mục Giai Âm nhay ra khỏi lòng ngực Quyền Thiệu Viêm nói: "Không được cho em dùng vật này!"

"Tại sao? Em sẽ rất thích." Quyền Thiệu Viêm dụ dỗ Mục Giai Âm.

"Mới sẽ không!" Mục Giai Âm nhấn mạnh!

"Thật sao?" Quyền Thiệu Viêm chậm rãi nhíu mày, "Là ai tối hôm qua ở dưới thanh anh nói rất vui mừng?"

Cô không nhớ rõ!

Toàn thân Mục Giai Âm khí thế một tiết.

"Dù sao, cũng không được cho dùng vật này," Mục Giai Âm chỉ vào vật gì đó vẫn đang điên cuồng rung chuyển trên mặt đất, thân thể lui về phía sau hai bước, dứt khoát không đồng ý thì không được.

"Ừ, được rồi." Quyền Thiệu Viêm dứt khoát đồng ý.

Mục Giai Âm hồ nghi nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, "Chẳng lẽ anh muốn để lần sau lại dùng sao?"

Quyền Thiệu Viêm cười rất là dịu dàng, "Dĩ nhiên sẽ không."

Đương nhiên là hôm nay dùng, thừa dịp lúc Mục Giai Âm không để ý.

Ừ, hôm sau khi Mục Giai Âm tỉnh lại cắn răng nghiêng lợi nghĩ, cô cũng không tin tưởng lời hứa hẹn trên giường của Quyền Thiệu Viêm nữa! Quyền Thiệu Viêm ở trên giường quả thật đúng là đại diện điển hình cho phái dã thú!

Quyền Thiệu Viêm cảm thấy hài lòng, ngày hôm qua đi quấy rối Mục Giai Âm và Tả Trí Viễn. . . . . Máu chó là vẫn chưa dạy dỗ hành động của Tả Trí Viễn mặc dù rất kinh sợ, nhưng mà, vì buổi tối thịt thịt, vẫn là đáng giá, về phần Tả Trí Viễn, con cá nhỏ kia, Mục Giai Âm thích, thì để cho Mục Giai Âm chơi đi.

Chỉ là, anh sẽ không để tình huống làm hại đến Mục Giai Âm xảy ra lần nữa.

Gần đây cuộc sống của Mục Giai Thu cũng rất không thuận lợi.

Vì giúp Quyền Thiệu Viêm, thiếu chút nữa cô tự tham gia vào, hơn nữa, chuyện này cô vẫn chưa nhận được bất kỳ chỗ tốt nào. Tả Trí Viễn bên kia cũng bắt đầu nghi ngờ cô. Cô không dám hỏi thăm một chút tài liệu nội bộ cho Tả Trí Viễn, chỉ là cô tới thành phố A thật sự chỉ được mấy ngày, ngay cả quan hệ xung quanh mình cũng không quen thuộc, thật sự cô cũng muốn đi giúp Tả Trí Viễn, nhưng mà bây giờ thật sự là không tìm được biện pháp.

Mục Giai Thu suy nghĩ một chút, cách buổi đầu giá cũng không còn mấy ngày, tiếp tục như vậy nữa, rất có thể con tiện nhân Mục Giai Âm kia có thể lấy được. Đến lúc đó Đồng Lê Triệu tìm thêm người để tuyên truyền cho Mục Giai Âm một chút, danh tiếng của Mục Giai Âm lại tăng lên rồi.

Không thể như vậy được, Mục Giai Thu gọi điện thoại cho Tả Trí Viễn, muốn Tả Trí Viễn lấy được tài liệu từ chỗ Mục Giai Âm.

Tâm trạng Tà Trí Viễn cũng tương đối vui vẻ nói: "Mục Giai Âm đã đưa phần tài liệu kia cho tôi rồi."

Trong lúc quan trọng, vẫn là Mục Giai Âm đáng tin hơn Mục Giai Thu một chút.

Mục Giai Thu không thể tin được, không thể nào, bây giờ Mục Giai Âm rất xảo quyệt, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đưa tài liệu nội bộ công ty cho Tà Trí Viễn.

"Mục Giai Âm tuyệt đối là có âm mưu," Mục Giai Thu nói với Tà Trí Viễn, "Anh nghĩ bây giờ cô ta phản bội Lăng Khải Hoa đối với cô ta thì có lợi gì? Hiện tại Quyền Thiệu Viêm cũng không chịu ủng hộ Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng chỉ có mình Lăng Khải Hoa làm chỗ dựa. Không chừng, chuyện này chính là Mục Giai Âm liên hiệp Lăng Khải Hoa muốn hãm hại anh."

Nói không chừng là Mục Giai Âm có dụng ý tình thâm với anh sao?

Tà Trí Viễn suy nghĩ, chân mày nhíu lại thật chặt.

Mục Giai Thu nhắc tới mới rõ, Tà Trí Viễn mới giật mình, tài liệu trên tay anh rất có thể là giả.

Lúc này Mục Giai Thu mới lại nói tiếp, "Trước hết anh đừng vội tin tưởng phần tài liệu kia, ngày mai tôi sẽ tới chỗ Mục Giai Âm giúp anh thăm dò một chút tình hình."

Dù sao quan hệ giữa cô và Mục Giai Âm cũng không tốt, tan vỡ liền tan vỡ, không sao cả!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Buổi Đấu Giá Vòng Ngọc (1)

Hôm sau Mục Giai Thu đi tìm Mục Giai Âm.

Lần này Mục Giai Thu lại chủ động hơn nhiều, vừa vào cửa đã bung tới một ly nước cho Mục Giai Âm.

"Giai Âm, uống đi...!!!" Trong giọng nói Mục Giai Thu mơ hồ mang theo mùi vị ra lệnh.

Ly nước trước mặt này tuyệt đối có vấn đề, Mục Giai Âm bung ly nước trên tay trong lòng tự hỏi cô uống hay không uống?

Ngộ nhờ Mục Giai Thu Tâm độc ác hạ thuốc gì đó không tốt cho cô thì sao đây?

Đến thạch tín mà Mục Giai Thu cũng dám hạ cô, nếu như lúc ấy Cơ U Vũ không tới làm đổ cái ly kia, cô có thể đã phơi thây tại chỗ. Mục Giai Âm đang suy nghĩ, Lăng Khải Hoa gõ cửa một cái nói, "Mục Giai Âm, đi ra ngoài một chút, anh có lời muốn nói với em."

"Được, em tới ngay." Mục Giai Âm nói xong thì theo Lăng Khải Hoa đi ra ngoài.

Mục Giai Thu vội vàng bắt đầu lật tới lật lui tìm tài liệu trên bàn Mục Giai Âm, rốt cuộc dưới một đồng tài liệu Mục Giai Thu tìm được tài liệu có liên quan phương án khai phá Thành Đông.

Mục Giai Thu móc điện thoại di động của mình ra, chụp toàn bộ từng tờ tài liệu lại, sau khi chụp xong, Mục Giai Thu mới cầm tài liệu trả lại chỗ cũ, sau đó về mặt bình tĩnh ngồi ở chỗ cũ.

Một lúc sau, Mục Giai Âm có chút khó xử đi tới, đóng cửa lại nhìn Mục Giai Thu nói, "Chị, vừa rồi Lăng tổng anh ấy hỏi em tại sao luôn dẫn người ngoài vào công ty. Chị, nếu sau này chị tìm em, thì gọi điện thoại đi, chúng ta cũng có thể về nhà hoặc là tới những chỗ khác để nói chuyện."

Xem ra Lăng Khải Hoa này đang nghi ngờ cô có mục khác rồi, Lăng Khải Hoa vẫn có chút tài năng.

Nhìn mặt mũi Mục Giai Âm có chút tái nhợt, xem chừng vừa rồi đã bị mắng một trận, trong thâm tâm Mục Giai Thu có chút hả hê, sau này Mục Giai Âm ở trong công ty tuyệt đối không dễ chịu.

"Do chị quá xúc động, gần đây công việc vẫn không thuận lợi, lúc này chị muốn tìm một chỗ để có thể an tâm một chút," Mục Giai Thu xách túi của mình lên nói: "Công ty bọn em đã không hoan nghênh chị, vậy thì chị đi trước."

"Chị, đi thông thả." Giọng Mục Giai Âm nho nhỏ giống như là bị dọa sợ.

Cuối cùng là có chút ánh mắt Mục Giai Thu.

Mục Giai Âm ghét bỏ nhìn hai ly nước trên bàn mình, ngay sau đó Mục Giai Âm tiện tay cầm hai ly nước đều quăng vào thùng rác.

Sau đó Mục Giai Thu cầm những tài liệu mình chụp đi thẳng tới phòng làm việc của Tả Trí Viễn.

Mục Giai Thu in toàn bộ mấy tấm ảnh này ra, cùng Tả Trí Viễn đối chiếu từng cái một.

Những số liệu kia rất có vấn đề, dường như toàn bộ đều không giống nhau, số tiền cũng kém rất nhiều.

Mục Giai Thu cau mày nói, "Điều này rõ ràng không có khả năng, Mục Giai Âm đưa phần tài liệu kia cho anh sao có thể báo giả một chút tiền như thế, Thành Đông có diện tích rất lớn, tuyệt đối không chỉ có chút tiền này."

Tả Trí Viễn tự mình đánh giá một chút, cũng cảm thấy hình như Mục Giai Thu nói có vẻ cũng có lý.

Nhưng mà..... Mục Giai Âm thật sự cài bẫy mình sao?

Mục Giai Âm thật sự không còn một chút tình cảm nào với anh sao? Từ đầu đến cuối Tả Trí Viễn không thể tin đáp án này, rõ ràng năm ngoái, Mục Giai Âm vẫn thích anh yêu đến chết đi sống lại, không thể tự thoát khỏi.

Mục Giai Thu nhìn dáng vẻ cau mày trầm tư của Tả Trí Viễn hừ lạnh một tiếng nói: "Anh vẫn nghĩ Mục Giai Âm là Mục Giai Âm lúc trước sao? Sau khi cô ta thấy Quyền Thiệu Viêm rồi vẫn còn có thể yêu anh?"

"Trong lòng cô Quyền Thiệu Viêm là tốt nhất, ở trong lòng người khác có thể chưa chắc," Tả Trí Viễn nhìn lướt qua Mục Giai Thu nói, "Nhất là Quyền Thiệu Viêm bây giờ còn thất nghiệp, đáng đáp có tốt thì tác dụng gì à? Đi tìm người bao nuôi sao?"

"Cho dù anh đi ra ngoài cũng không có người chịu bao nuôi anh." Sau khi Mục Giai Thu nói xong câu đó, mới cảm thấy toàn thân Tả Trí Viễn lạnh đi mấy phần.

Bây giờ là cô tới tìm Tả Trí Viễn giải hòa, mà không phải gây gổ với Tả Trí Viễn, Mục Giai Thu suy nghĩ một chút mới dịu dàng nói, "Tả Trí Viễn, gần đây tôi chịu áp lực rất lớn, hơn nữa, tôi cũng đã tới tìm anh giải hòa rồi, anh vẫn không chịu tha thứ cho tôi sao?"

"Bây giờ tôi mạo hiểm có khả năng trở mặt với Mục Giai Âm vội mặt báo cho anh, anh phải biết, một khi phần tài liệu này công bố ra ngoài, Mục Giai Âm rất dễ dàng có thể nghi ngờ tôi, bởi vì mỗi lần chỉ có một mình tôi có cơ hội ở lại phòng làm việc của cô ta." Về mặt Mục Giai Thu thành khẩn, trên mặt mang theo vài phần cao lãnh cô đơn.

Sắc mặt Tả Trí Viễn dịu đi một chút, có lẽ Mục Giai Thu thật sự là muốn hòa giải?

Hơn nữa, quả thực lần này Mục Giai Thu đã làm rất nhiều.

Trước kia cho dù Mục Giai Thu không thích Mục Giai Âm, nhưng vẫn giữ về mặt hòa nhã. Lần này, Mục Giai Thu có thể tính là đập nổi đũa thuyền trở mặt với Mục Giai Âm.

Tả Trí Viễn trầm tư trầm ngâm, "Tôi tin cô."

Bởi vì đối phương là Mục Giai Thu, anh nguyện ý tin tưởng Mục Giai Thu một lần. Dù sao, sống lâu như vậy, chỉ có Mục Giai Thu làm cho anh thật lòng thật dạ nghĩ tới phải cưới cô về nhà để cùng chịu vạ thật tốt.

Sắc mặt Mục Giai Thu thoáng tốt lên một chút, cô cũng đã hy sinh đến mức này rồi, nếu như Tả Trí Viễn vẫn không tỏ thái độ một chút xiu nào, thì cô thật sự không phải Mục Giai Thu rồi.

Buổi đầu giá diễn ra vào chủ nhật.

Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm cùng nhau tới.

Thuộc hạ cũ của Quyền Thiệu Viêm có không ít người trước kia còn đang ở nước ngoài thi hành nhiệm vụ, sau khi nghe được tin thủ trưởng của mình từ chức cũng vội vã trở về nước. Mà lần này buổi đầu giá của chính phủ lại biến thành thanh thế lớn, cho nên có không ít người cũng được mời tới, trong đó càng không thiếu thuộc hạ cũ của Quyền Thiệu Viêm.

"Tâm tình rất tốt?" Trên đường Quyền Thiệu Viêm đều nói cười duyên dáng nhìn Mục Giai Âm hỏi.

Mục Giai Âm gật đầu một cái, "Thật ra thì vài ngày sau tâm tình của em mới có thể tốt hơn."

"Thật sao? Vậy tới hôm nay để cho tâm tình của anh cũng tốt một chút?" Quyền Thiệu Viêm tùy ý diu Mục Giai Âm, cúi đầu, khẽ cười hỏi.

"Không được! Ngày hôm qua đã nói rồi, tới hôm nay chúng ta chỉ đang hoàng ngủ," Mục Giai Âm oán giận liếc mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, "Đều tại anh, nơi đó cũng sung lên."

"Anh thấy em cũng vui vẻ mà," Trong mắt Quyền Thiệu Viêm nhiều hơn mấy phần nhu hòa, "Ngày hôm qua chỉ nhất thời không khác chế được."

Mục Giai Âm đưa tay hung hăng nhéo hông Quyền Thiệu Viêm một cái nói: "Anh khắc chế ngày nào?"

Quyền Thiệu Viêm tức thời chịu đựng đau đớn trên vẻ mặt.

Thuộc hạ của anh cũng đã tới rồi.

"Lão đại," Quốc Tự Kiểm, dáng dấp rất chính trực mặt lộ vẻ cười đi tới, vỗ vai Quyền Thiệu Viêm một cái nói, "Trước còn lo lắng cho anh có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, hôm nay thấy lão đại anh và chị dâu, mới biết lão đại đây xin nghỉ là để hưởng thụ hương người đẹp."

Mục Giai Âm đỏ mặt, chỉ như cũ kéo tay Quyền Thiệu Viêm.

"Đừng nói lung tung, da mặt chị dâu cậu mỏng." Thuộc hạ nhìn thấy đã lâu không gặp, trên mặt Quyền Thiệu Viêm cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Nhìn Mục Giai Âm bên cạnh một chút, lại nhìn một chút mấy thuộc hạ đang định vận sức chờ phát động đùa giỡn một phen, Quyền Thiệu Viêm vội vàng mở miệng cảnh cáo. Những người này ở trong quân đội, miệng cũng nuôi xảo quyết rồi, mỗi một người đều vạm vỡ.

Để cho bọn họ nói tiếp như vậy nữa, tối hôm nay đoán chừng anh cũng đừng nghĩ lên giường. Huống chi, anh cũng không muốn bà xã mình bị người khác đùa giỡn như vậy.

"Chị dâu khỏe." Những người khác nhận được ánh mắt cảnh cáo của Quyền Thiệu Viêm, ngay lập tức những lời nói chuẩn bị nói ra lập tức nuốt vào trong bụng. Chẳng qua là ánh mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm lại càng thêm chế giễu. Bây giờ Lão đại hoàn toàn hăm vào trong dụ dỗ.

Nhưng mà, vì chị dâu xinh đẹp như vậy, cũng đáng.

Lại nói ban đầu tại sao lão đại gấp gấp muốn về nước kết hôn như vậy, có lẽ là manh hôn ách giá (*), xem ra, là nhìn thấy ảnh chị dâu thì đã động lòng đi, đàn ông đều là động vật thực sắc, bọn họ hiểu.

(*) Chỉ hôn nhân thông qua lời mai mối, có khi hai bên chưa hề gặp mặt nhau.

Nhưng mà, lão đại đây rõ ràng là thực thì thực, thì thực ra tình cảm. Nghĩ đến phương diện này, nhất thời ánh mắt những binh lính can quấy này nhìn Mục Giai Âm lập tức cung kính vài phần.

Mục Giai Âm cũng thoải mái gật đầu nói, "Các anh khỏe."

"Lão đại anh kết hôn kết quá vội, các huynh đệ cũng không chuẩn bị tốt quà cho anh, nhưng lần này trở về chúng tôi mang theo không ít quà tặng, lão đại nhà anh ở đâu? Hôm nào chúng tôi mang đến cho anh." Quốc Tự Kiểm nổi bật giữa đám đông, thoải mái vỗ bả vai Quyền Thiệu Viêm nói.

"Quà tặng thì không cần," Mục Giai Âm nói: "Các anh có thể tới tụ tập là tốt rồi."

Quyền Thiệu Viêm cũng là vỗ vỗ bả vai người kia nói, "Cũng đừng chuẩn bị quá kém thì không ra quà tặng."

"Nào có ai nói như anh chứ?" Mục Giai Âm nhìn chằm chằm Quyền Thiệu Viêm nói.

"Quà cưới cho lão đại và chị dâu, nếu như không chịu ra tay, chúng tôi cũng thấy rất ngại."

Quốc Tự Kiểm nói xong mấy người đối diện cũng đều cười rồi rít nói quà tặng nhất định phải mua loại tốt nhất.

Mục Giai Nhan cũng tới, chỉ có điều về mời mà cô nhận được cũng không phải về mời VIP, vì vậy căn bản không có biện pháp tiến vào khu khách quý, chỉ có thể đứng ở bên ngoài khu khách quý nhìn Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm và mấy người kia trò chuyện với nhau rất vui.

Mục Giai Nhan Nét mặt sa sầm một cái, những người này nhiều nhất tới mấy ngày thì đi, đến lúc đó Quyền Thiệu Viêm vẫn là một người thất nghiệp, hơn nữa, quan hệ giữa Quyền Thiệu Viêm và nhà họ Quyền lại không tốt, căn bản là không có biện pháp dùng đến thế lực của nhà họ Quyền, đến lúc đó, Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ là một người cô đơn, xem Mục Giai Âm ở trước mặt cô còn có cái gì tốt để kiêu ngạo.

Hơn nữa, gần đây Tà Trí Viễn đối xử với cô đã khá hơn nhiều.

Cô có một loại cảm giác, chỉ cần lại có chuyện chen ngang, như vậy nói không chừng sẽ rất nhanh Tà Trí Viễn đính hôn với cô.

Rốt cuộc nên dùng cái gì để thúc đẩy đây? Ngón tay Mục Giai Nhan gõ mặt bàn rơi vào trầm tư.

Mang thai sao? Đây cũng là một biện pháp khả thi.

Trước kia Mục Giai Nhan vẫn cảm thấy trước khi kết hôn mà mang thai thì có thể sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh dự của cô, nhưng mà bây giờ cô đã không cố kỵ những chuyện này nữa.

Mục Giai Âm đứng ở Quyền Thiệu Viêm bên cạnh khéo léo nghe, thỉnh thoảng sẽ chen vào một đôi lời khôi hài.

Rất nhanh toàn bộ những kiều binh (*) này đều đón nhận Mục Giai Âm.

(*) Những binh lính lâu năm hay làm những việc càn rỡ, phẩm chất không được tốt.

Ban đầu bởi vì Quyền Thiệu Viêm thích, nên bọn họ cũng không ghét Mục Giai Âm, hôm nay thấy Mục Giai Âm không làm đáng làm vẻ, bọn họ cũng thật lòng bắt đầu tiếp nhận Mục Giai Âm.

Đội đến lúc buổi đấu giá sắp sửa bắt đầu, các tân khách đều rí rít trở về vị trí cũ.

Bởi vì lần này Mục Giai Âm đại diện cho tập đoàn Vô Tình Gặp Được, cho nên, Mục Giai Âm và cả gia đình Lăng Khải Hoa ngồi cùng bàn.

Vừa mới ngồi cùng bàn, Quyền Thiệu Viêm nhận được một người ái mộ mới, vợ của Lăng Khải Hoa.

Đối với Lăng Khải Hoa và Lăng Diệc Dương đều thấy bộ dạng người làm mẹ này tỏ ra đáng vẻ như người hầu nịnh hót chủ nhân không dám nhìn tiếp, mà Lăng Khải Hoa càng có thêm mấy phần vẻ ghen tỵ Quyền Thiệu Viêm.

Người phụ nữ kia đi theo anh nhiều năm như vậy, cũng không sùng bái anh như vậy, anh cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của anh thật sự là bị tổn thương nghiêm trọng.

Ánh mắt như vậy..... Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng liếc mắt nhìn vợ Lăng Khải Hoa, anh không thích có người dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn anh. Nếu như là Mục Giai Âm, ngược lại anh sẽ cực kỳ hoan nghênh.

Tại sao đầu năm nay đều không cho phép người khác sùng bái? Vợ Lăng Khải Hoa rất úy kỵ thu hồi ánh mắt của mình.

Trong lòng Lăng Khải Hoa lại khó chịu, cậu lại dám trừng bà xã tôi..... Tôi...tôi..... Tôi đi trừng Mục Giai Âm

Lúc Lăng Khải Hoa nhìn lại Mục Giai Âm, thì nhìn thấy trong tay Mục Giai Âm cầm một khối bánh ngọt đưa tới khoe miệng Quyền Thiệu Viêm nói: "Bánh ngọt trên bàn tiệc khách quý đều là tự em làm, một chút cũng không ngấy, anh nếm thử một chút xem."

Ân ái ái ái, đi chết đi, Mục Giai Âm!

Quyền Thiệu Viêm cầm tay Mục Giai Âm cắn một miếng rồi lại lắc đầu.

Vẫn chưa thích, Mục Giai Âm có chút thất vọng. Mới lại cúi đầu tự mình ăn.

Quyền Thiệu Viêm vừa cười tiến tới ghé vào tai Mục Giai Âm nói: "Nhưng mà, nếu em dứt anh ăn, thì anh sẽ ăn."

Mục Giai Âm trừng mắt Quyền Thiệu Viêm, buổi đấu giá lần này rất nghiêm túc, bọn họ lại ở loại nơi công chúng này anh anh em em sẽ không bị người đời chỉ trích sao?

Quyền Thiệu Viêm cũng không có ý kiến gì, kéo tay Mục Giai Âm, cầm khối bánh ngọt mà Mục Giai Âm muốn ăn nhét vào trong miệng của anh.

Cái gì gọi là khí phách? Vợ Lăng Khải Hoa nhìn thấy ánh mắt tròn trắng rồi.

Lăng Khải Hoa biểu tình..... Em gái nhà chúng ta thật đáng thương, cả ngày ở nhà cứ bị chồng lấn áp như vậy, nhìn anh cho tới bây giờ đều không lấn áp được bà xã của mình. Lăng Khải Hoa lại nhìn vào mắt bà xã của mình, trong nháy mắt có loại xúc động muốn rơi lệ, thật ra thì, anh không phải không muốn cho bà xã mình dứt bánh ngọt, ân ái, chẳng qua là có một cặp mắt của người phụ nữ nào đó vẫn nhìn chăm chăm Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm, hoàn toàn không cho anh bất kỳ cơ hội nào biểu hiện được không?

Người trên buổi đấu giá cũng biết ý định cấp bách của mọi người, rất nhanh buổi đấu giá đã tiến vào chủ đề chính.

Sau một loạt bức ảnh chụp tranh chữ đồ cổ và châu báu... Chuyên đề sau, rốt cuộc đến phiên áp trực vùng đất Thành Đông.

Mảnh đất Thành Đông rất lớn, cũng có không ít công ty giờ bảng hiệu.

Lăng Khải Hoa vẫn có mấy phần lo lắng hỏi Quyền Thiệu Viêm ngồi bên cạnh mình, "Cậu lấy được tin tức có thật không? Không ai lừa cậu chứ?"

Bây giờ Quyền Thiệu Viêm đã từ chức, anh có vài phần nghi ngờ giao thiệp của Quyền Thiệu Viêm

Quyền Thiệu Viêm cau mày liếc nhìn Lăng Khải Hoa, "Anh có thể không tin."

Mục Giai Âm ngắt Quyền Thiệu Viêm tay, cô biết Quyền Thiệu Viêm ghét nhất người khác cứ do dự như vậy.

"Anh, lời của Quyền Thiệu Viêm có thể hoàn toàn tin tưởng, anh cũng không cần nghi ngờ," Mục Giai Âm lại nói, "Có tổn thất gì, cũng do em lo."

"Này ngộ nhờ tổn thất, vậy thì lớn." Mặt Lăng Khải Hoa có vẻ ám ức nhìn đài đấu giá.

"Tôi bồi thường thay Giai Âm." Quyền Thiệu Viêm trầm giọng nói.

Lúc này vợ Lăng Khải Hoa nhéo nhéo bắp đùi Lăng Khải Hoa.

Quyền thiếu người ta đều đã khẳng định như vậy rồi, cô cũng không hiểu đến tột cùng Lăng Khải Hoa đang rối rắm những thứ gì.

Lăng Khải Hoa ăn đau một lần, suýt nữa phải kêu thành tiếng, thiếu chút nữa thì Lăng Khải Hoa giơ bằng hiệu trên tay lên, vợ Lăng Khải Hoa nhìn thấy, vội vàng đề bằng hiệu xuống.

Đây không phải là anh đang lo lắng phát triển công ty sao, trên cơ bản Vô Tình Gặp Được tương đương với công sức anh bỏ ra, mặc dù anh có ý định muốn nghỉ việc, nhưng cũng không có nghĩa là anh có thể hoàn toàn bỏ xuống Vô Tình Gặp Được.

Mục Giai Âm đúng là rất có ngộ tính, cũng rất chịu học.

Nhưng mà, dù sao Mục Giai Âm cũng học trong thời gian ngắn, kinh nghiệm chưa đủ, anh sợ Mục Giai Âm quyết định sai một số việc mà làm hại Vô Tình Gặp Được gặp phải nguy cơ.

Bên này Lăng Khải Hoa đủ loại biểu hiện, ở trong mắt Tả Trí Viễn đó chính là đang do dự quyết định lúc nào thì ra giá.

Lúc này trên đài đấu giá rõ ràng giá tiền của mảnh đất này đã vượt qua giá tiền ban đầu của mảnh đất này trong phần tài liệu mà Mục Giai Âm đưa cho anh. Xem ra là Mục Giai Âm đang gạt hân, trong mắt Tả Trí Viễn thâm phun ra nuốt vào mấy phần u ám, sau khi một người phía trước nói ra giá 500 ngàn, lúc này Tả Trí Viễn mới không chút do dự giơ mã số bài trong tay mình lên, cất cao giọng nói, "Một tỷ."

Đây là thời cơ tốt nhất, trực tiếp ra giá gấp hai trở lên, ban đầu chuẩn bị tiền muốn đấu giá một phen với những người khác thật tốt, cũng sẽ ngại vì anh ra tay hào phóng mà bỏ ý tưởng đấu giá.

Quả nhiên toàn trường yên tĩnh, không ai chịu ra tay nữa.

Lăng Khải Hoa cũng không còn chịu ra tay nữa rồi.

Rất rõ ràng, Tả Trí Viễn ra giá tiền chính là những phần trong phần tài liệu Mục Giai Thu đưa cho Tả Trí Viễn, giá tiền ban đầu Vô Tình Gặp Được định ra.

"Thật đúng là lãng phí, vậy thì coi như là đã quá giá mua đất rồi," Lăng Khải Hoa có chút hưng phấn nhìn về phía Mục Giai Âm nói: "Tả Trí Viễn thật sự là trúng kế, may nhờ tôi nói trước đôi phần tài liệu kia một chút, đẩy giá tiền từ tám trăm ngàn lên đến một tỷ. Sớm biết như vậy, tôi sẽ ghi thêm vài tỷ nữa rồi."

Anh vẫn cảm thấy Tả Trí Viễn này so với hồ ly vẫn còn giao hoạt, nhưng không nghĩ tới lần này lừa Tả Trí Viễn tốt như vậy.

"Anh nói nhiều hơn một chút nữa, chắc chắn anh ta sẽ không bị lừa." Mục Giai Âm cười nhìn đáng vẻ lòng tham không đáy của Lăng Khải Hoa.

Tả Trí Viễn lần này rất rõ ràng, đầu tiên là bởi vì chuyện Mục Giai Thu mất lý trí, sau đó, lại vì phần tài liệu Mục Giai Âm cho lúc trước, khiến Tả Trí Viễn đã sinh ra nghi ngờ, sau lại, Tả Trí Viễn mới không chút do dự tin phần tài liệu Mục Giai Thu cho anh mà ra giá.

Mảnh đất kia là thuộc về Tả Trí Viễn rồi.

Nhưng Tả Trí Viễn lại không cảm thấy vui mừng, anh cũng không thấy vẻ mặt thất vọng từ đám người Lăng Khải Hoa.

Với lại, mặc dù Quyền Thiệu Viêm đã từ chức. Nhưng mà buổi đấu giá hôm nay, bởi vì đám thuộc hạ của Quyền Thiệu Viêm đến, Quyền Thiệu Viêm vẫn như trước được mọi người hâm mộ, trung tâm nịnh bợ.

Mà ngay từ đầu Mục Giai Âm người bị đoán là ở trong nhà gặp phải cảnh bạo lực toàn bộ quá trình vẫn ở bên cạnh bởi Quyền Thiệu Viêm, nhìn bộ dạng tự nhiên thân mật kia của Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm, ở đây căn bản sẽ không có người nghi ngờ tình cảm giữa Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm rạn nứt nữa.

Với lại, rõ ràng thái độ của Mục Uẩn Ngao và Quyền Duệ Tân đối với Mục Giai Âm cũng rất tốt. Ánh mắt của Mục Uẩn Ngao nhìn Quyền Thiệu Viêm lại càng yêu mến hơn, so với trước kia thậm chí còn nhiều hơn mấy phần yêu mến.

Nếu như Mục Giai Âm ở nhà ngày ngày bị đánh, tuyệt đối Mục Uẩn Ngao không thể nào đối xử với Quyền Thiệu Viêm như vậy.

Tả Trí Viễn vẫn luôn muốn đi nghe nhóm Quyền Thiệu Viêm đến tột cùng đang nói cái gì, chi tiết, đám người kia thật sự quá tính bài ngoại, bọn họ ở giữa căn bản không có người nào có thể chen vào.

Cũng thỉnh thoảng có mấy quan chức trong chính phủ mới có thể bụng lý rượu đến tìm cách làm quen.

Tả Trí Viễn cảm thấy có loại cảm giác bị chơi xỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Buổi Đầu Giá Vòng Ngọc (2)

Edit: Thanh Xuân.

Mục Giai Thu cũng có chút không vui.

Cấp dưới cũ của Quyền Thiệu Viêm trở lại, Quyền Thiệu Viêm cũng rất nhanh có thể phục chức. . . . . Chức vụ ban đầu có lẽ có chút khó khăn, nhưng mà mấy người cấp này vẫn có thể làm được.

Những chuyện này nên để cô làm mới đúng, Mục Giai Thu có mấy phần nhục chí.

Còn có, Quyền Thiệu Viêm là đang giới thiệu Mục Giai Âm cho thuộc hạ cũ của anh sao? Cái này không phải đại biểu Quyền Thiệu Viêm đã hoàn thành thừa nhận Mục Giai Âm sao? Hơn nữa, nhìn cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm từng người một có bộ dạng tôn kính với Mục Giai Âm như vậy, rất rõ ràng toàn bộ những người này đều đã thừa nhận sự tồn tại của Mục Giai Âm.

Vốn dĩ, người nên ở vị trí kia phải là cô mới đúng.

Chỉ có cô mới xứng đứng bên cạnh Quyền Thiệu Viêm.

Tà Trí Viễn nhìn Mục Giai Thu không nhúc nhích nhìn chằm chằm Quyền Thiệu Viêm nhìn, trong lòng càng buồn bực hơn.

Lăng Khải Hoa bùng ly rượu từ từ đi về phía Tà Trí Viễn.

Hiện tại rốt cuộc thì Ngẫu Ngộ đã đi ra khỏi thung lũng, hơn nữa, hiện tại vì Ngẫu Ngộ cho ra nhiều loại hình bánh ngọt và đủ loại hoạt động còn có phần món ăn có nhiều hoa văn đa dạng, đã thu hút không ít người.

Nhất là bọn họ dựa vào tuổi tác mà phát triển phần món ăn. Cũng thu hút được không ít trẻ em và người lớn tuổi.

Mà Mục Giai Âm chuyên tâm làm ra đồ ngọt không đường càng thu hút thêm không ít khách hàng, rất nhiều người bệnh tiểu đường cũng sớm đã trở thành khách quen của Ngẫu Ngộ. Những người bệnh tiểu đường này chiếm một thị trường tương đối lớn.

Mà trẻ em cũng thích nhất là đồ ngọt không đường.

Cũng không thể nói trẻ em thích những thứ này, mà là cha mẹ yên tâm để bọn nhỏ ăn những thứ này

Công ty Tà Trí Viễn muốn phục chế (làm theo mẫu đã có sẵn) những thứ này, nhưng rất nhanh đã bị dư luận đánh ngã. Có thứ, lần đầu tiên không làm được, sau này thì cũng đừng nghĩ làm nữa.

Lại không nói bản thân Lăng Khải Hoa lại rất có ý thức pháp luật, Ngẫu Ngộ có không ít sản phẩm, nên Lăng Khải Hoa trực tiếp đi xin quyền bảo vệ bản quyền phát minh sáng chế. Tà Trí Viễn muốn dùng, tối thiểu phải chờ thêm khoảng hai mươi năm nữa, chờ quyền bảo vệ bản quyền phát minh sáng chế hết hạn rồi sau đó mới nói.

Hôm nay Lăng Khải Hoa cũng là đối tượng được mọi người nịnh bợ, điều này vẫn làm cho Lăng Khải Hoa buồn bực trong lòng nhưng mà đã trở thành hư không.

Thấy Tà Trí Viễn hơi uất ức ngồi trên ghế thưởng thức trà, Lăng Khải Hoa nhét hai tay vào túi đi tới, "Đây không phải là quản lý Tà sao? Sao lại ngồi một mình ở chỗ này, vừa rồi chụp được một mảnh đất, quản lý Tà nên vui mừng mới phải."

"Chỉ là. . . . . Có chút khát nước, muốn uống nước thôi." Tà Trí Viễn hơi cười cười.

Lăng Khải Hoa gật đầu một cái, bày tỏ hiểu, "Quản lý Tà từ từ uống, đây là trà xuân Long Tỉnh thượng hạng, quản lý Tà thừa dịp còn có thể uống thì nên uống thêm vài hớp nữa."

Tà Trí Viễn chợt nhìn về phía Lăng Khải Hoa nói: "Lăng tổng những lời này là có ý gì tôi không hiểu."

"Không có gì, chỉ là. . . . ." Lăng Khải Hoa đang muốn nói tiếp, lại thấy một nhân viên bên cạnh đang vội vã đi về phía Tà Trí Viễn.

Nhân viên này đến mời Tà Trí Viễn ra phía sau đài kết toán.

Mấy thứ giao dịch lớn này, cũng là muốn xác nhận tại chỗ.

Quy củ này cũng không phải là chết, tối thiểu mấy người cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm kia, cho tới bây giờ cũng không có người dám đi làm phiền.

"Quản lí Tà đi thông thả, lát nữa chúng ta tán gẫu tiếp." Lăng Khải Hoa cười nhường đường cho Tà Trí Viễn.

Trong lòng Tà Trí Viễn nặng trĩu, cổ dự cảm không ổn này càng ngày càng mạnh.

Mục Giai Thu đứng một bên thấy mới tò về kinh thường nhìn Tà Trí Viễn nói, "Đó chỉ là kế hoãn binh của Lăng Khải Hoa mà thôi, anh không cần quá tin tưởng vào lời nói nói."

Lòng Tà Trí Viễn thoáng ổn định, mới đi theo nhân viên đi vào.

Kết sổ sách xong rồi, biết mảnh đất kia hoàn toàn đã thuộc về tập đoàn Bảo Lan, long lắng trong lòng Tà Trí Viễn mới phai nhạt mấy phần. Chuyện này, chắc sẽ không có sai sót gì nữa rồi.

Lăng Khải Hoa vẫn ngồi vị trí cũ đợi Tà Trí Viễn.

Đợi Tà Trí Viễn đi tới, Lăng Khải Hoa mới cười nhìn Tà Trí Viễn nói, "Không biết quản lí Tà có nghe nói qua một tin tức như vậy không?"

Đột nhiên nhìn thấy trên gương mặt than của Lăng Khải Hoa vẫn mang theo nụ cười, cổ dự cảm xấu trong lòng Tà Trí Viễn lại lần nữa treo ngược lên, "Nghe nói chính phủ muốn di chuyển toàn bộ nhà máy hóa chất đến Thành Đông, quản lí Tà mua mảnh đất kia, chẳng lẽ cũng có chí khai phá dây chuyền sản xuất hóa chất rồi hả?"

Lăng Khải Hoa nói xong rồi lại thờ dài, trong giọng nói mang theo vẻ nhỉnh bộ, chỉ là nhỉnh bộ này càng nghe càng giống như là châm chọc, "Quản lí Tà thật đúng là còn khí phách của tuổi trẻ, đáng tiếc, tôi đã là người lớn tuổi, cũng không có gan dạ sáng suốt gì rồi. Ngược lại ủy thủ ủy cước (*) cái gì cũng không dám làm, tôi cũng nghĩ xong rồi, tập đoàn Ngẫu Ngộ chúng tôi tập trung vào ngành ăn uống và ngành bánh ngọt là được rồi, tôi vẫn không có nhiều ý nghĩ như vậy đi tham gia vào nhà máy hóa chất."

(*) Bó tay bó chân.

"Nhà máy hóa chất?" Tà Trí Viễn hoàn toàn không chú ý tới giọng điệu của Lăng Khải Hoa.

Mặc dù tập đoàn Bảo Lan là tập đoàn hạng nhất hạng nhì ở thành phố A, nhưng cũng không thể nói các ngành nghề đều được tập đoàn Bảo Lan xem qua, tập đoàn Bảo Lan cũng có điểm tựa, điểm tựa của bọn họ là ngành ăn uống, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao bọn họ lại đối chọi gay gắt với Ngẫu Ngộ như vậy, hơn nữa đây nguyên nhân muốn nuốt trọn bộ tập đoàn Ngẫu Ngộ.

Về mặt cơ bản tập đoàn Ngẫu Ngộ và bọn họ đều cùng một mục tiêu, sau khi bọn họ thôn tóm được tập đoàn Ngẫu Ngộ, có thể thế lực tập đoàn Bảo Lan của bọn họ cực kỳ lớn mạnh.

Nhưng mà, nếu như Thành Đông xây nhà máy hóa chất, vậy anh chắc chắn khu thương mại tổng hợp ở bất kỳ nơi nào cũng không mở được.

Trước không nói hoàn cảnh xung quanh nhà máy hóa chất, chính là ô nhiễm không khí cũng là một vấn đề lớn!

Không thể nào, Tà Trí Viễn lập tức bỏ mặc Lăng Khải Hoa, xoay người đi tìm Mục Giai Thu.

Lăng Khải Hoa rất là không có lễ độ nhún vai, mặc dù anh không dám tin chắc lời Quyền Thiệu Viêm nói rốt cuộc là thật hay giả. Nhưng mà mảnh đất kia cũng đã không thuộc về anh, hiện tại hành động của anh có thể tạo cho Tà Trí Viễn một chút phiền phức đó cũng tốt.

"Anh đừng tìm tôi ở nơi công cộng nữa, tôi không muốn để cho người khác biết quan hệ thân mật giữa chúng ta." Mục Giai Thu bắt đầu đi bị Tà Trí Viễn nắm tay một mạch đi thẳng đến một góc vắng vẻ của khu nghỉ ngơi.

"Em nói cho anh biết, mảnh đất Thành Đông này rốt cuộc là làm cái gì?" Tà Trí Viễn nghiêm nghị hỏi.

Mục Giai Thu bị hỏi đến có chút mù mịt, "Làm cái gì? Đương nhiên là cho anh đi xây khu thương mại cỡ lớn."

"Nếu như nơi đó cũng mở nhà máy hóa chất, em cảm thấy anh còn có thể xây khu thương mại, có ai sẽ vui lòng đi vào trong đó chứ?" Tà Trí Viễn cúi đầu về phía Mục Giai Thu gầm lên giận dữ.

Mục Giai Thu càng thêm nghi ngờ vài phần, "Anh nghe ai nói nơi đó muốn xây nhà máy hóa chất hả?"

"Là Lăng Khải Hoa sao," Mục Giai Thu phản ứng kịp lời Tà Trí Viễn nói, "Dù sao hiện tại tôi cũng chỉ là Phó Thị Trường thành phố A, chuyện tập thể nhà máy hóa chất di dời quan trọng như vậy làm sao tôi có thể không biết chứ, anh suy nghĩ nhiều rồi. Đây nhất định là Lăng Khải Hoa không chiếm được mảnh đất này, muốn kích thích anh nên mới có thể nói như vậy."

Sắc mặt Tà Trí Viễn rất khó coi, một mình suy tư chốc lát.

Một hồi lại cảm thấy đại khái chuyện này toàn bộ đều là âm mưu của Lăng Khải Hoa, một lát Tà Trí Viễn lại cảm thấy thật ra thì Mục Giai Thu mới là thật sự lừa anh vì người kia.

Mục Giai Thu cũng lười cho Tà Trí Viễn sắc mặt tốt.

Kể từ lần tập đoàn Bảo Lan bị thất bại kia, Tà Trí Viễn lại càng ngày càng không trầm tĩnh, tuyệt đối không giống như người đàn ông bình tĩnh tỉnh táo năm đó mà cô biết. Người như vậy sẽ liên lụy tới cô, hiện tại, Mục Giai Thu bắt đầu suy xét cẩn thận có nên hoàn toàn bỏ rơi Tà Trí Viễn hay không.

Cô bằng lòng giữ vững quan hệ với Tà Trí Viễn, giống như là cô tự nguyện trở thành người tình của Cơ U Tứ, nguyên nhân đều giống nhau, bọn họ có thể mang lại lợi ích cho cô. Mà gả cho Quyền Thiệu Viêm là ước mơ từ nhỏ của cô, huống chi sau khi gả cho Quyền Thiệu Viêm, cô càng có thể đạt được vinh dự cao nhất.

Giống như bây giờ được một đồng người có chức vị quan trọng trong quân đội đều vây quanh Mục Giai Âm. Nghĩ đến được nhiều người dùng ánh mắt cung kính nhìn cô như vậy, Mục Giai Thu cũng cảm thấy tay chân đều run rẩy một trận, loại cảm giác này thật là quá tuyệt vời. Chỉ là muốn cảm thấy tuyệt vời hơn nữa mà thôi.

Tà Trí Viễn tâm phiền ý loạn ở khu hút thuốc bên ngoài bữa tiệc hút thuốc, hoàn toàn bỏ lỡ ở phía trên và cơ hội làm quen với các nhóm tai to mặt lớn trong giới kinh doanh.

Hôm nay Mục Giai Nhan vẫn không đợi được Tà Trí Viễn ra ngoài.

Đang có chút thất vọng Mục Giai Nhan lại thấy Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm bị một đám người vây quanh đi ra.

Cảm thấy đáng về cô đơn chiếc bóng này của cô thật sự là quá mức đáng thương, Mục Giai Nhan vội vàng tìm một nơi trốn đi.

"Chị dâu," Một người đàn ông dáng dấp rất thanh tú ngượng ngùng nhìn Mục Giai Âm nói: "Lần này đến tôi có chút vội, cũng quên chuẩn bị quà tân hôn cho chị, vừa rồi tôi đâu giá được vòng ngọc này, coi như là bồi thường cho chị."

"Vậy cũng quá quý trọng," Mục Giai Âm vội vàng khước từ nói: "Tôi đây không thể nhận."

Mảnh ngọc này nghe nói là được phát hiện tại đáy một suối nước nóng lớn, một mảnh ngọc này được suối nước nóng bồi bổ nhiều năm như vậy, cũng đã là một khối ôn ngọc rồi. Người nào chỉ cần đeo nó lên thân thể sẽ ấm áp, hơn nữa đeo lâu còn có thể cường thân kiện thể, vô cùng có lợi.

Đây cũng không phải là những vòng ngọc bình thường có thể đeo quả thật rất tốt. Vòng ngọc bình thường nói là có thể cường thân kiện thể, cũng chưa chắc có thể có bao nhiêu tác dụng. Hơn nữa, ngọc này được danh gia gia công mà thành, giá trị nghệ thuật rất cao.

"Đây chính là tấm lòng thành của tôi, chị dâu chị ngàn vạn lần chớ ngại, nếu không, tôi cũng không biết nên đi đâu tìm một phần quà tặng vừa ý như vậy." Sĩ quan thanh tú này cười cảm cái hộp đưa cho Mục Giai Âm.

"Nhận lấy đi," Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm nói: "Cơ thể em vốn có chút thiên hàn, dùng ôn ngọc dưỡng thể cũng tốt."

Ban đầu lúc nghe công dụng của khối ôn ngọc này, anh đã muốn mua tặng cho Mục Giai Âm. Chỉ là khi đó nhìn thấy cấp dưới của mình đâu giá, Quyền Thiệu Viêm đã biết rõ đại khái đây là cậu ấy muốn tặng quà. Nên cũng không còn giờ bàng nữa.

Lúc này Mục Giai Âm mới gật đầu nhận vòng ngọc kia, "Cảm ơn, vậy thì tôi không khách sáo nữa."

Quyền Thiệu Viêm cầm vòng ngọc đeo vào cho Mục Giai Âm.

Lúc mới vừa chạm vào vòng ngọc kia, Quyền Thiệu Viêm chỉ cảm thấy trên tay âm ấm cảm giác thật thoải mái, cũng không lạnh lẽo cũng không nóng người, hơn nữa, không biết là do trong lòng, hay là vòng ngọc này thật sự rất thần kỳ, Quyền Thiệu Viêm chỉ cảm thấy tinh thần cũng khá hơn nhiều.

Có lẽ khối ngọc này có thể điều dưỡng tốt thân thể Mục Giai Âm, không nói là để cho Mục Giai Âm có thể mang thai, chỉ cần về sau có thể làm cho mỗi tháng nghỉ lễ của Mục Giai Âm không khổ sở nữa là tốt rồi.

"Cảm ơn." Quyền Thiệu Viêm nhìn cấp dưới của mình về mặt khề mang theo một phần cảm kích.

Một lần nữa tất cả mọi người nâng cao địa vị của Mục Giai Âm.

Đồng thời những người này cũng thầm nhủ trong lòng, bọn họ tặng lễ vật rốt cuộc có đủ quy cách hay không, nếu như chị dâu này không thích, thổi gió bên tai Lão đại một chút, như vậy bọn họ không phải thảm hay sao?

Có thể nói chỉ là một tiếng cảm ơn như vậy, địa vị của Mục Giai Âm trong lòng mấy người này trong nháy mắt tăng vọt. Trình độ tăng vọt này, ngay cả Mục Giai Nhan núp ở một bên cũng cảm giác được.

Tình hình thực tế bên trong tràng quán bán đấu giá, bên ngoài tràng quán đều có TV tiếp sóng. Mục Giai Nhan hoàn toàn biết giá tiền vòng ngọc này, cô cũng còn nhớ rõ người đàn ông thanh tú đó. Lúc ấy cô còn rất kinh ngạc, người đàn ông chưa từng gặp mặt này lại có nhiều tiền như vậy, chịu tổn tiền như vậy.

Bây giờ thấy vòng ngọc này là tặng cho Mục Giai Âm, Mục Giai Nhan lại không có nhưng bắt đầu dè dặt ghen tỵ. Không sao, Mục Giai Âm cười không được mấy ngày nữa, chưa tới vài ngày, chỉ cần những người này đi, lúc Mục Giai Âm thất thế thì lại đến.

Chờ sau này cô có quyền có thể, nhất định cô sẽ đoạt lấy tất cả mọi thứ mà Mục Giai Âm để ý, nhất là chiếc vòng ngọc này, Mục Giai Nhan tham lam

mà ngắm nhìn chiếc vòng ngọc này.

Ánh mắt này quá mức trần trụi, đến nỗi Quyền Thiệu Viêm và một số người gần như đều chú ý tới Mục Giai Nhan.

Nhất thời tất cả mọi người đều đối với việc Mục Giai Nhan trốn tránh không có ấn tượng tốt. Mà Quốc Tự Kiểm lại xắn tay áo lên hỏi Quyền Thiệu Viêm nói, "Quyền thiếu, người phụ nữ kia lại dám dòm ngó vật của chị dâu, có muốn chúng tôi đi trừng trị cô ta hay không?"

Quan trọng là ác ý trên người Mục Giai Nhan đối với Mục Giai Âm thật sự là quá rõ ràng.

Quyền Thiệu Viêm khẽ gật đầu một cái.

Mục Giai Âm cúi đầu làm bộ không nhìn thấy động tác của hai người kia.

Cô thật sự rất ghét loại hành vi như Mục Giai Nhan này luôn mơ ước những vật không thuộc về cô ta, mặc kệ là Mục Giai Nhan trước kia, hay là Mục Giai Nhan bây giờ, cô đều ghét!

Mục Giai Nhan cảm thấy cô rất xui xẻo.

Mấy người đàn ông kia đã đi theo tới gặp cô ở Tân Gia Ba một hộp đêm nổi tiếng, sau đó bọn họ còn đưa vòng hoa cho cô, ánh mắt của người xung quanh nhìn cô lập tức hoàn toàn thay đổi, thậm chí cũng không có người dám đi tới nói chuyện với cô.

Không lâu sau đó Mục Giai Nhan mới biết tặng vòng hoa trong hộp đêm Tân Gia Ba, thường thì ý nghĩa là cô có thể cũng không khác gì nhưng tiếp viên nữ bồi rượu kia. Chẳng qua lúc ấy căn bản cô cũng không biết tặng vòng hoa là có ý gì, còn tưởng rằng những người đàn ông kia cảm thấy cô xinh đẹp, muốn tặng hoa cho cô, nên cô mới cười không ngớt cùng nói chuyện với mấy người đàn ông kia.

Một màn này rơi vào trong mắt người khác sợ rằng lại sẽ sinh ra không ít thị phi thôi.

Mục Giai Nhan ảo não một hồi, bây giờ hình như cô bị toàn thể giới cô lập, Mục Giai Nhan trước kia đâu gì còn có mấy người cùng lớp, nhưng mà bây giờ căn bản là không có người nguyện ý nói chuyện với cô.

Dĩ nhiên một ngày này, buồn bực không chỉ có một mình Mục Giai Nhan.

Đợi buổi tối khi về đến nhà Tả Trí Viễn bụng đầy tâm tư, Tả Trí Viễn không ngờ phát hiện gần như tất cả hội đồng quản trị đều tới nhà anh.

"Trí Viễn, ba nghe người ta nói hôm nay trong buổi đấu giá còn tồn một tỷ đấu giá mảnh đất Thành Đông kia?" Ba Tả nhìn Tả Trí Viễn, khuôn mặt mơ hồ cất giọng về tức giận.

"Vâng, thế nào?" Tả Trí Viễn hỏi.

"Tôi nói quản lý Tả cậu ngồi ghế Tổng giám đốc lâu rồi, hoàn toàn cũng không để ý tới việc kinh doanh, chỉ lo tình chàng ý thiếp với Mục Giai Nhan," một người mập mạp đáng ghét ngồi bên cạnh nói: "Nghe nói Mục Giai Nhan này còn tới Tân Gia Ba làm tiếp viên bồi rượu nữa đấy, có phải quản lý Tả được phục vụ rất sang khoái hay không? Thoải mái đến nỗi quên công ty phải kinh doanh như thế nào?"

"Quản lý Tả cũng không nên chỉ lo tự thoải mái một mình, nếu không dẫn cô ta ra ngoài để chúng tôi cũng thoải mái một chút?" Đồng sự mập này vừa dứt lời, ngay tức khắc xung quanh vang lên một trận cười vang.

Sắc mặt Tả Trí Viễn cực kém, làm sao Mục Giai Nhan lại gây nhiều chuyện như vậy? Hôm nay còn làm hại anh đang chịu đựng tiếng cười nhạo của nhiều người như vậy.

Ba Tả biết tính tình mẹ Tả vẫn luôn cưng chiều con trai vô độ, nên lập tức khoá trái nhốt mẹ Tả trong phòng.

Mẹ Tả nghe những người đó ở bên ngoài cười ầm lên, không khỏi ở trong phòng chửi loạn.

Ngoại trừ mấy thành viên hội đồng quản trị kia, còn có Mục Giai Nhan. Đều do người phụ nữ hạ tiện này mới làm hại con trai mình bị người khác cười nhạo.

"Bạn gái của tôi thế nào cũng là tiểu thư khuê các đoan trang chính chắn của nhà họ Mục, tại sao có thể là tiếp viên bồi rượu," Tả Trí Viễn cố nén tức giận phản bác, "Các vị nói chuyện như vậy e là hơi quá đáng."

"Cái này thì không giống nhau," Đồng sự mập này lấy dáng vẻ một người từng trải vỗ vỗ bả vai Tả Trí Viễn nói, "Trong đại gia tộc xuất hiện không nhất thiết là tiểu thư khuê các. Cậu cũng không biết hôm nay trong bữa tiệc có người tận mắt thấy có mấy người đàn ông cao lớn uy mãnh nhìn về phía Mục Giai Nhan cầu hoan, nói gì chuyện tặng vòng hoa, tất cả mọi người đều là đàn ông, hộp đêm Tân Gia Ba bên kia tặng vòng hoa là một quy củ gì, cái gì giá thị trường, cậu cũng không hiểu sao?"

Đồng sự mập thấy chân mày Tả Trí Viễn từ từ nhíu lại, mới lại dẫn thêm một phần ý vị chỉ bảo nói: "Theo tôi thấy, vẫn là Mục Giai Âm càng ngày càng giống tiểu thư một địa gia tộc. Ba người cháu gái kia của Mục Uẩn Ngao, lớn quá kiêu ngạo, tâm tư không ổn định, chuyện không thành được, nhỏ quá rồi, làm bạn giường nói không chừng tư vị không tệ. Cũng chỉ có Mục Giai Âm xem ra là một người tiền lùi có độ, đoán chừng cũng vì điểm này mới được Quyền Thiệu Viêm thương thức."

Nhưng mà Quyền Thiệu Viêm này đúng là giữ chặt bã xã bảo bối, ông cũng chỉ nhìn nhiều một giây, tầm mắt Quyền Thiệu Viêm này thiếu chút nữa thì lảng trí ông.

"Tôi nói cậu, thay vì qua lại một lớn một nhỏ của nhà họ Mộc, bằng không thì nghĩ cách thế nào lấy lòng Mộc Giai Âm," Đồng sự mập lại nhìn Tả Trí Viễn nói, "Dù là cậu không lấy lòng Mộc Giai Âm được, cũng không đến nỗi giống như theo chân Mộc Giai Nhan sự thông minh của cậu cũng giảm xuống chứ, so với heo còn đàn hơn nhiều."

"Cậu nói chuyện văn minh một chút cho tôi." Ba Tả lạnh lùng nói, "Trí Viễn là con trai tôi, nó phạm lỗi, một mình tôi gánh chịu, mồm miệng tắt cả các người cũng khô sạch cho tôi."

"Tôi đây nói thô tục thì không thô tục," Đồng sự mập là đại diện cho những đồng nghiệp khác, "Con mẹ nó con trai của ông tốn một tỷ mua một mảnh đất bên cạnh nhà máy hóa chất, hành động ngu xuẩn như vậy, tôi đây mới vừa sinh cháu trai cũng làm không được! Tôi lại không biết tập đoàn Bảo Lan chúng ta khi nào lại có ý định xây nhà máy hóa chất? Ông nói muốn gánh chịu một mình, được, ông đi thương lượng với chính phủ một chút, nói rằng mảnh đất kia, chúng ta không cần! Còn nữa, giao tiền hoa hồng của chúng tôi ra đây!"

Đồng sự mập thốt ra lời này những người khác cũng đều rớt rít hưởng ứng.

Nói trắng ra những đồng sự như bọn họ đều dựa vào hoa hồng của công ty sống qua ngày, lợi tức công ty tốt, cuộc sống bọn họ trôi qua thoải mái. Bọn họ cũng lười đi trông nom Tả Trí Viễn làm cái gì, nhưng một khi bọn họ không có lợi, thì bọn họ phải để cho Tả Trí Viễn tìm ra.

Huống chi, hành động lần này của Tả Trí Viễn quả thực quá mức lỗ mãng.

Sắc mặt của ba Tả đen đến đáy, "Người ai không sai? Các người cũng chỉ biết có tiền!"

"Ít nhất chúng tôi biết kiếm tiền, mà không phải giống như con trai bảo bối của ông, chỉ biết cầm tiền ra ngoài." Đồng sự mập không chịu yếu thế.

Dưới sự hướng dẫn của đồng sự mập này, những đồng nghiệp khác cũng rớt rít yêu cầu ba Tả trả lại mảnh đất kia, hơn nữa còn phải chia tiền hoa hồng cho bọn họ.

Sắc mặt ba Tả u ám dường như có một luồng lửa đang đốt.

Tả Trí Viễn càng thêm tức giận toàn thân phát run.

Đồng sự mập không có nhiều bản lĩnh, cũng khéo mồm khéo miệng không bỏ qua cho người khác. Trong ngày thường Tả Trí Viễn đều nghe được đồng sự mập này nịnh bợ, nhưng hôm nay lần đầu tiên anh bị đồng sự mập dùng lời nói châm chọc này làm thương tích đầy mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nội Chiến Thân Thê Thật Sự (1)

Edit: Kim Phụng

Hôm nay nhà họ Tả gần như là âm ỉ đến trời sáng. Tả Trí Viễn cả đêm không chợp mắt, trong phòng ngủ toàn là tàn thuốc. Tả Trí Viễn luôn luôn rất coi trọng hình tượng vậy mà lúc này cũng mặt xám mày tro, nhìn đáng sợ cực kỳ nhếch nhác.

Ngày hôm sau còn phải đi làm, Tả Trí Viễn vực dậy tinh thần vào phòng tắm rửa.

Mộc Giai Âm cũng dậy rất sớm, Quyền Thiệu Viêm thấy động tĩnh bên cạnh liền kéo Mộc Giai Âm vào chặn nói: "Dậy sớm như thế làm cái gì?"

"Anh quên sao? Đám cấp dưới kia của anh muốn tới nhà chúng ta, em phải đi chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ." Mộc Giai Âm vùng vẫy hai cái, không thể giãy giụa thoát Quyền Thiệu Viêm, lúc này mới quay đầu lại giải thích.

"Để cho bọn họ tự ra ngoài mua đồ ăn." Quyền Thiệu Viêm nhú mày một cái nói, "Tối hôm qua em ngủ rất trễ, sáng nay phải ngủ nhiều thêm một chút."

Nói xong Quyền Thiệu Viêm quán chặt Mộc Giai Âm, Mộc Giai Âm giãy giụa mấy phen, lại không thoát được Quyền Thiệu Viêm.

Nghỉ đến nguyên liệu trong phòng bếp đã sớm chuẩn bị xong, có lẽ buổi chiều cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm mới tới. Mộc Giai Âm cũng an tâm nằm trên giường, nhưng mới vừa quay một hồi như vậy, Mộc Giai Âm không ngủ được nữa.

Mộc Giai Âm vuốt vuốt vòng ngọc trên cổ tay nói: "Quyền Thiệu Viêm, em cảm thấy ngọc này thật sự rất có tác dụng. Sáng nay em cảm thấy tay không còn lạnh lẽo như vậy nữa."

"Là anh sưởi ấm cho em cả đêm." Hiện tại Quyền Thiệu Viêm nhìn không vừa mắt chiếc vòng ngọc trên cổ tay Mục Giai Âm vì anh nghĩ tới chuyện vòng ngọc này không phải do anh tặng.

Mục Giai Âm rất ưa thích cái vòng ngọc này, chẳng những có công hiệu kỳ lạ, hơn nữa đáng vẻ lại vô cùng xinh đẹp.

"Không giống nhau, bình thường sau khi anh sưởi ấm cho em không tới mấy phút liền lạnh, nhưng cái vòng ngọc này. . . ." Mục Giai Âm nói tới đây thì im miệng, hình như cô cảm thấy khí thế của người nào đó càng ngày càng lạnh.

Mục Giai Âm cảm thấy nếu cô lại nói tiếp, khó đảm bảo người kia sẽ không mất trí làm hỏng vòng ngọc trên tay cô.

Vòng ngọc này trị giá rất nhiều tiền!

Mục Giai Âm giấu vòng ngọc ở phía sau, hôn một cái lên mặt Quyền Thiệu Viêm: "Anh vẫn tốt nhất, mỗi sáng sớm khi thức dậy em đều cảm thấy thân thể ấm áp."

Quyền Thiệu Viêm đưa luôn bên má kia lên.

Mục Giai Âm biết nghe lời, hôn một cái nữa lên má bên kia.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới hài lòng bỏ qua cho Mục Giai Âm. Chẳng qua khi Quyền Thiệu Viêm nhìn thấy vòng ngọc trên tay Mục Giai Âm thì tay Quyền Thiệu Viêm vẫn hơi dừng một chút, sau đó mới buông lỏng tay ra.

Trước khi chưa tìm được vật thay thế, anh không nên hủy diệt cái vòng ngọc tốt này. Dù sao, thật sự giống như lời Mục Giai Âm nói, vòng ngọc này vẫn có chút công hiệu.

"Đúng rồi, Thiệu Viêm, mấy ngày trước tiểu Thi nói với em nó muốn chuyển tới trường tiểu học Thị Nhị Trung." Mục Giai Âm tựa vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm, vừa lấy ấm áp vừa nói, "Anh đi nói một tiếng với ông nội đi. Cho tiểu Thi chuyển qua chỗ khác. Em cảm thấy tiểu Thi sống ở Thị Nhất Trung không tốt chút nào."

"Tại sao lại để ý chuyện của con bé như vậy?" Quyền Thiệu Viêm ôm lấy Mục Giai Âm, chân mày hơi nhíu.

Mục Giai Âm thờ dãi, không lên tiếng.

Nếu Quyền Thiệu Thi không phải em gái ruột của Quyền Thiệu Viêm, cô mới lười phải trông nom những chuyện này đây.

Khỏe môi Quyền Thiệu Viêm đột nhiên nhẹ nhàng cong cong, xoay người, Quyền Thiệu Viêm đè Mục Giai Âm ở dưới thân thể: "Nếu chúng ta đều ngủ không được, vậy không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa."

"Ngày hôm qua rõ ràng đã nói. . . ." Giọng Mục Giai Âm nhỏ dần.

Môi của cô bị Quyền Thiệu Viêm ngậm chặt rồi.

"Ngày hôm qua là ngày hôm qua, nhưng hôm nay giờ mới bắt đầu." Quyền Thiệu Viêm cười khê một tiếng nói: "Vừa đúng lúc hôm nay em cũng rảnh rồi nhàm chán."

"Em còn muốn nấu cơm!" Mục Giai Âm nhìn chằm chằm Quyền Thiệu Viêm

"Có thể mua đồ ăn bên ngoài." Quyền Thiệu Viêm không để ý tới sự phản kháng của Mục Giai Âm, bắt đầu một trận công thành đoạt đất.

Sáng sớm thể lực của đàn ông cực kỳ tốt, mặc dù Quyền Thiệu Viêm đã tận lực khắc chế vì buổi tối, Mục Giai Âm vẫn có chút mê man, ngay cả mí mắt cũng cúp xuống.

Quyền Thiệu Viêm cười nhẹ, ôm Mục Giai Âm nói, "Ngủ tiếp đi."

Mục Giai Âm cong khỏe môi đáp lại một tiếng, đột nhiên xoay người sang hôn một cái lên má Quyền Thiệu Viêm nói: "Thiệu Viêm, em rất vui khi được gặp đám thuộc hạ kia của anh."

Đây là ý gì? Chân mày Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng vron thẳng.

"Trước kia em luôn cho là anh không nguyện ý để cho thuộc hạ biết em." Mục Giai Âm có mấy phần ngủ gật, giọng nói mang theo nồng nặc mới mẻ. Nhưng Mục Giai Âm vẫn rất tự giác ôm lấy Quyền Thiệu Viêm, còn nhân tiện thoải mái cọ xát lồng ngực Quyền Thiệu Viêm

Cảm thấy Mục Giai Âm đây là đang bày tỏ tình cảm với anh, khí thế quanh thân Quyền Thiệu Viêm mới thoáng thu lại: "Em bằng lòng gặp là tốt rồi."

"Nhưng mà, Giai Âm, lần sau anh hi vọng em dùng hành động thực tế tới bày tỏ tình cảm đối với anh." Quyền Thiệu Viêm nhỏ giọng nói bên tai Mục Giai Âm

"Còn phải như thế nào?" Cô đều đã phối hợp như vậy!

"Không nên hơi một tí liền kêu mệt, còn có không nên hơi một tí đã ngất đi." Quyền Thiệu Viêm nói xong có chút độc ác cắn cắn đầu vai mượt mà của Mục Giai Âm, nói: "Có biết mỗi lần nhìn thấy em ngủ mất, anh rất mất hứng."

..... Cô cũng không phải người hàng năm ở trong quân đội tiếp nhận huấn luyện thể lực. Huống chi, thể lực tự nhiên giữa nam và nữ có khác biệt đó biết không? Mục Giai Âm ừ một tiếng, thân thể lại rụt vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm, ngoe đầu ngủ tiếp.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng hôn một cái lên trán Mục Giai Âm, ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, Quyền Thiệu Viêm cẩn thận suy tư một chuyện, rốt cuộc ăn cái gì, hoặc là làm sao mới có thể tăng cường thể lực của Mục Giai Âm đây?

Mục Giai Âm lười như vậy, anh có lòng muốn gọi Mục Giai Âm cùng đi ra ngoài chạy bộ, nhưng Mục Giai Âm chưa chạy hết chung cư, công phu ăn và đã nhanh lên không ít.

Quyền Thiệu Viêm vừa nhớ lại vừa ôm lấy Mục Giai Âm đã ngủ say.

Mục Giai Âm ngủ một cái, thiếu chút nữa thì ngủ thẳng tới lúc những thuộc hạ kia của Quyền Thiệu Viêm tới cửa.

Làm thuộc hạ Quyền Thiệu Viêm, tất nhiên những người này đã biết đến nhà Quyền Thiệu Viêm sẽ được đối xử như thế nào. Vì vậy lúc tới, bọn họ đã sớm tự chuẩn bị thức ăn và rượu ngon.

Mục Giai Âm chuẩn bị nhiều đồ như vậy, cuối cùng cũng chỉ kịp làm bốn năm bàn đồ ăn.

Nhưng mấy bàn đồ ăn này cũng bị đám thuộc hạ của Quyền Thiệu Viêm ăn sạch sẽ. Vốn dĩ, mục tiêu của mọi người là uống rượu chứ không phải là ăn cơm. Nhưng món ăn Mục Giai Âm làm thật sự quá ngon, mọi người vừa động đũa liền không dừng lại được.

Hơn nữa, lúc đối diện cái mặt lạnh của Quyền Thiệu Viêm, bọn họ cũng ngại mãnh liệt ca ngợi Mục Giai Âm. Dấm chua (*) của lão đại, mùi dấm xung quanh cũng có thể nghe thấy.

(*): ghen tuông.

Vì vậy, vốn dĩ còn động tâm tư không đứng đắn, toàn bộ các sĩ quan muốn đề cử Mục Giai Âm đến ban N nấu nướng trong quân đội Nhật Du đều thu hồi ý định. Thừa dịp vẫn còn ở nơi này, ăn được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Mục Giai Âm thấy những người này thích, vốn còn muốn đi làm thêm, nhưng toàn bộ hành trình Quyền Thiệu Viêm đều ôm hông của cô, không để cho cô rời chỗ. Mục Giai Âm cũng chỉ có thể ở dưới ánh mắt ai oán của mọi người, tiếp tục ngồi.

Mục Giai Âm cảm thấy ánh mắt của những người này tuyệt đối là muốn cô vội vàng biến mất, nhanh chóng vào phòng bếp.

Đây thật là một thế giới hung tàn, tài nấu nướng quá tốt cũng bị thương không dậy nổi!

Ngay đêm hôm đó, những sĩ quan say khướt này liền bị Quyền Thiệu Viêm không chút khách khí đuổi ra khỏi cửa, lúc cửa còn chưa đóng lại, các sĩ quan ở ngoài cửa nghe được giọng nói vô cùng cứng rắn của Quyền Thiệu Viêm: "Sau này không được làm đồ ăn cho người khác."

Các sĩ quan: "Ôi, người ta còn muốn sau này có rảnh sẽ tới chỗ chị dâu ăn nhờ dấy. Hàng năm ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, dạ dày thật sự chịu không nổi. Lão đại, tại sao anh có thể ăn dấm chua như vậy?"

Bởi vì Mục Giai Âm làm cơm cho những sĩ quan kia nên buổi tối liền bị Quyền Thiệu Viêm hung hăng khi dễ.

Mục Giai Âm cảm thấy tam quan(*) của mình sắp tan vỡ. Chẳng lẽ sau này mỗi lần có khách tới cửa, cô đều nói cho bọn họ biết, đến nhà này phải mang theo quà tặng và đồ ăn đồ uống cho riêng mình?

(*): Tam quan là 3 quan của con người gồm: nhân sinh quan, giá trị quan và thế giới quan.

Không nên đối xử với khách như vậy!

Mục Giai Âm ngủ một giấc đến sáng, ngày hôm sau lại ngủ suốt cả đêm.

Nhưng Tả Trí Viễn thì không như vậy. Sáng nay, toàn bộ người trong công ty đều nghe trung ương hạ xuống một mệnh lệnh. Nói là có không ít nhà máy hóa chất lớn muốn chuyển tới mảnh đất Thành Đông kia.

Nhưng Tả Trí Viễn hết lần này tới lần khác muốn mua mảnh đất kia.

Lúc tham gia buổi đấu giá, không ít người thở phào nhẹ nhõm khi lúc ấy họ muốn đấu giá nhưng không thể thành công. May là có Tả Trí Viễn coi tiền như rác này gánh chịu.

Cả ngày Tả Trí Viễn tâm phiền ý loạn, lại một đêm chưa chợp mắt, sáng sớm đã gọi điện thoại cho Mục Giai Thu.

Mục Giai Thu biết rõ Tà Trí Viễn tới hưng sư vấn tội(*). Cũng bởi vì chuyện này, mấy ngày nay cô mới không chủ động liên lạc với Tà Trí Viễn.

(*): hỏi tội.

"Tà Trí Viễn, trước đó tôi đã nói rõ, cái tài liệu đó do trung ương trực tiếp hạ xuống. Rõ ràng trước đó tôi cũng không biết gì." Mục Giai Thu chủ động giải thích.

"Không biết chuyện này. Cô là Phó Thị Trưởng thành phố A, chuyện thành phố A phải dời nhà máy hóa chất là chuyện lớn như vậy, cô lại nói với tôi cô không biết gì, lừa gạt con nít à?" Tà Trí Viễn cực kì giận, gầm thét vào cái loa. Hai ngày nay anh đã chịu đủ rồi, đi tới chỗ nào cũng bắt gặp ánh mắt chỉ trích.

Ngay cả cha mỗi lần nhìn thấy anh cũng không nhận được thờ dài.

Mục Giai Thu nhú nhú mày, để điện thoại cách xa mình một chút mới nói, "Lừa anh tôi được ích lợi gì? Tự anh suy nghĩ thật kỹ, chờ anh tỉnh táo lại hãy gọi điện thoại cho tôi."

Nói xong, Mục Giai Thu lập tức cúp điện thoại, hơn nữa, dứt khoát lời Tà Trí Viễn vào danh sách đen.

Lấy hiểu biết của cô đối với Tà Trí Viễn, những chuyện này, Tà Trí Viễn ít nhất cũng phải dùng thời gian một ngày mới có thể hoàn toàn tiêu hóa xong. Thời gian một ngày này, nếu cô không kéo Tà Trí Viễn vào danh sách đen, sợ rằng Tà Trí Viễn sẽ luôn luôn dây dưa cô.

Chỉ là. . . . . Chuyện lần này có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ Mục Giai Âm đã sớm biết kế hoạch của cô?

Mục Giai Thu chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Mục Giai Thu lấy điện thoại di động ra, bắt đầu gọi điện thoại cho Tà Trí Viễn, chỉ tiếc Tà Trí Viễn lại không chịu nghe điện thoại.

Tà Trí Viễn đang nghe giọng của Mục Giai Âm từ trong phòng truyền tới nhờ máy ghi âm.

"Chiêu này của Mục Giai Thu thật sự dùng rất tốt." Lăng Khải Hoa nhìn cười đến nghẹn nhưng lại dùng giọng điệu nghiêm túc để nói với Mục Giai Âm.

"Thật sự dùng rất tốt. Nhưng em lo lắng chị ấy có ý đồ khác với chồng em. Chị tích cực giúp chồng em như vậy, thậm chí không tiếc hại Tà Trí Viễn." Trên mặt Mục Giai Âm cũng nhìn cười đến nghẹn, trong tay cầm một bản sao, ngồi trên ghế sa lon với Lăng Khải Hoa. Giống như là đang đọc lời kịch, đọc toàn bộ những câu trong bản sao ra.

"Cái này. . . . . Chồng em sẽ không có ý với cô ta." Lăng Khải Hoa nói bình thường, lại dựa theo lời trong văn kiện mà nói: "Cô ta chủ động đưa phần tài liệu giả của công ty chúng ta cho Tà Trí Viễn thật đúng là một việc đáng mừng."

"Đúng vậy, theo ông Hoàng Khắc nói, nếu như chị ấy có thể giúp ông ta đâm Tà Trí Viễn một nhát, ông ta sẽ chịu giúp chồng em khôi phục nguyên chức, ngay lập tức chị em sáng khoái đồng ý." Trong nháy mắt Mục Giai Âm cảm thấy mình và Lăng Khải Hoa rõ là . . . . không hề có chút khí tiết nào. "Hình như chồng em có thể lập tức trở về làm Tư lệnh quân khu của thành phố A lần nữa rồi, thật là cảm ơn chị ấy."

Cảm ơn cái cọng lông. Thái độ Mục Giai Âm có chút vận vẹo.

Lăng Khải Hoa liếc nhìn Mục Giai Âm, ý bảo Mục Giai Âm phải diễn chuyên nghiệp một chút.

Mục Giai Âm lập tức cố gắng làm tốt, ý bảo cô rất chuyên nghiệp, vô cùng chuyên nghiệp, cực kỳ chuyên nghiệp.

Lúc này Lăng Khải Hoa lại nói: "Chúng ta phê duyệt phần địa bàn ở khu Thành Tây chứ?"

"Phê duyệt rồi, nhờ có chị vận động, chúng ta dùng giá ba chục triệu đó dụ Tà Trí Viễn mua khu Thành Đông bình thường kia cũng đã phê xuống. Hơn nữa, hiện tại chính phủ muốn mở ra khu Thành Tây, nói là sang năm muốn ở nơi đó xây khu dân cư lớn. Biết chúng ta muốn xây khu giải trí, chính phủ còn bày tỏ phương diện thu thuế sau đó có thể thư thả cho chúng ta một chút."

"Thật đúng là làm phiền Mục Giai Thu, hôm nào chúng ta phải tới cửa cảm ơn." Lăng Khải Hoa nói: "Được, tôi đi trước, em làm cho tốt. Nếu em làm tốt, tôi cho em làm Phó giám đốc cũng không phải là chuyện không thể."

"Cám ơn Lăng tổng." Mục Giai Âm tươi cười đầy mặt.

Sau một lát, Mục Giai Âm mới nói, "Chị hai đặt thiết bị nghe lén ở chỗ này, chắc là tắt rồi? Chắc là vậy."

Sau khi làm bầm lẫu bầu mấy câu, Mục Giai Thu mới dùng giọng nói hơi sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực nói: "Cũng may, lúc đầu mình cho Tà Trí Viễn phần tài liệu kia chính là kế hoạch về khu Thành Tây. Lúc ấy mình một lòng nghĩ về khu Thành Đông nên lấy nhầm tên khu. May là chị ấy nghĩ ra cái cách thay mặt đôi đào, nếu không Tà Trí Viễn dùng phần tài liệu mình đưa anh ta, xem chừng công việc của mình liền không giữ được."

"Nhưng quả thật giống như chị ấy nói. Tà Trí Viễn vốn không thích mình." Trong giọng nói của Mục Giai Âm thật giống như mang theo một chút tức giận,

"Hừ, thiệt thòi mình mặc kệ nguy hiểm có thể bị đuổi việc đưa tài liệu nội bộ của công ty cho anh ta. Kết quả anh ta hoàn toàn không tin tưởng mình. Sau này kẻ mình ghét nhất chính là Tà Trí Viễn."

Mục Giai Âm vừa đọc, Lăng Khải Hoa vừa tròn mắt với Mục Giai Âm. Mục Giai Âm hơi xấu hổ, thậm chí đọc đến đoạn sau còn hơi lắp bắp.

Mà ở trong tai Tà Trí Viễn, anh cho là Mục Giai Âm dụng tình quá sâu với anh, vì vậy, lúc quyết định muốn rời xa anh mới có thể luyến tiếc như thế.

. . . . . Thì ra là như vậy.

Khó trách mới vừa rồi anh gọi điện thoại cho Mục Giai Thu, đột nhiên bị ngắt máy.

Nhưng bây giờ tại sao Mục Giai Thu lại gọi điện thoại cho anh chứ? Cảm thấy anh còn có giá trị lợi dụng? Nếu như không phải Mục Giai Âm sợ ý quên tất thiết bị nghe lén trong phòng, sợ rằng anh còn bị Mục Giai Thu lừa gạt.

Mới vừa rồi anh còn có một giây sinh ra cảm xúc muốn tha thứ cho Mục Giai Thu. Anh quả thật ngu không ai bằng!

"Mục Giai Âm" Lăng Khải Hoa lên tiếng.

Mục Giai Âm bày ra giọng nói bị dọa sợ, chân đạp loạn hai cái trên mặt đất nói: "Lăng tổng, tại sao ngài lại trở lại?"

"Nếu chuyện này đã kết thúc, em lấy thiết bị nghe lén bên trong phòng làm việc hủy đi. Lỡ như để Tà Trí Viễn nghe được cơ mật của công ty chúng ta sẽ không tốt. Tà Trí Viễn gian xảo lắm, dù có Mục Giai Thu âm thầm giúp chúng ta, chúng ta cũng không cho phép xảy ra sơ sót." Lăng Khải Hoa nói xong lập tức đi vào, "Ba cái đúng không? Tôi mang đi trước."

"Vâng." Giọng Mục Giai Âm còn hơi run rẩy chưa yên.

Tà Trí Viễn cười ha ha hai tiếng.

Thì ra là như vậy.

Mới vừa rồi, rõ ràng Mục Giai Âm bị Lăng Khải Hoa đột nhiên tới dọa sợ.

Bên kia, thiết bị nghe lén truyền đến từng hồi âm thanh tút tút.

Tà Trí Viễn không nghe được bất kì âm thanh nào nữa.

Tà Trí Viễn đoán những thứ đó đã bị Lăng Khải Hoa mang đi.

Lăng Khải Hoa giẫm lên mấy cái thiết bị nghe lén: "Lần này, Tà Trí Viễn hoàn toàn trở mặt với Mục Giai Thu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Nội Chiến Thân Thế Thật Sự (2)

Edit: Kim Phụng

"Lâu như vậy." Mục Giai Âm thở dài nói, "Chuyện hôm nay chúng ta làm ở trong phòng này nhất định không thể để người thứ hai biết, quá ngốc rồi!"

Mục Giai Âm nói xong liền cười cười.

Lăng Khải Hoa cũng vui sướng cười: "Lâu như vậy, anh bị Tà Trí Viễn chèn ép, ép đến thất lung anh cũng bị thương rồi. Cuối cùng hôm nay cũng đạt được tâm nguyện. Tốt nhất, lần này Tà Trí Viễn hoàn toàn không thể trở mình được."

Không khí Ngẫu Ngộ một mảnh trong treo.

Tà Trí Viễn nhận điện thoại của Mục Giai Thu.

"Cô muốn nói gì?" Tà Trí Viễn rất bình tĩnh hỏi.

Phần tình táo này của Tà Trí Viễn lại khiến cho chân mày của Mục Giai Thu hoàn toàn nhíu lại. Mục Giai Thu suy nghĩ chốc lát mới nói, "Tà Trí Viễn, anh có tin em không? Lâu như vậy, có lẽ có những chuyện em làm chưa thỏa đáng nhưng chúng ta vẫn là châu chấu trên một sợi thừng. Dù em hại ai cũng không hại anh."

"Đúng, bình thường có thể cô sẽ không hại tôi. Nhưng lần này cô muốn giúp Quyền Thiệu Viêm mà." Tả Trí Viễn lạnh lùng cười một tiếng, "Mục Giai Thu, tôi mới vừa xem tin tức, trên tin tức nói Quyền Thiệu Viêm không chỉ khôi phục nguyên chức, hơn nữa còn từ phó tư lệnh lên tới Tổng Tư Lệnh."

Mặc dù trước đó chức vị Tư lệnh quân khu thành phố A vẫn luôn để trống, Quyền Thiệu Viêm chẳng khác nào Tổng Tư Lệnh. Nhưng đó chỉ là mang danh chứ không phải thật sự là Tổng Tư Lệnh. Lần này xem như Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn nắm chặt vị trí lão đại quân khu thành phố A.

Những việc này có lẽ phải cảm ơn Mục Giai Thu rồi.

Trước kia bộ dáng ru rú trong bếp của Quyền Thiệu Viêm là quá rõ ràng. Nếu không nhờ Mục Giai Thu, làm sao Quyền Thiệu Viêm có thể phục hồi nguyên chức và còn tăng một cấp đây?

"Không cần giải thích." Tả Trí Viễn nói, "Tôi biết rõ tất cả, cô cho rằng trên tay tôi không có chứng cứ sao? Mục Giai Thu, cô phản bội tôi thì phải trả giá cao. Bây giờ tôi giống như chuột chạy qua đường, người người kêu đánh. Tôi cho cô biết, cô hại tôi rơi vào tình cảnh như vậy, tôi cũng muốn cho cô nếm thử loại tư vị này."

Nói xong Tả Trí Viễn liền cúp điện thoại.

Trong lòng Mục Giai Thu thoáng qua dự cảm chẳng lành.

Giữa cô và Tả Trí Viễn có ràng buộc sâu đậm.

Tả Trí Viễn mượn danh tiếng của cô, cô cũng lợi dụng Tả Trí Viễn giúp cô làm việc.

Xế chiều hôm đó, Mục Giai Âm nhận được một phong thư.

Trong thư là máy ghi hình, liệt kê đủ các loại chứng cứ, tất cả hành động trong máy ghi hình đều nói rõ người hãm hại Mục Giai Âm năm đó chính là Mục Giai Thu.

Mục Giai Âm nâng trán, đây là âm mưu của Mục Giai Thu và Tả Trí Viễn rồi, thật đúng là. . . . .

Đồng thời, ủy ngành của thành phố A cũng nhận được một phần tài liệu tố cáo.

Bên Mục Giai Thu cũng nhận được ghi âm của Mục Giai Âm và Lăng Khải Hoa.

Tả Trí Viễn muốn để Mục Giai Thu làm quỷ mình bạch (*) rồi.

(*): hiểu rõ, biết rõ nguyên nhân mình chết.

Mục Giai Thu hoàn toàn luống cuống. Đáng tiếc bây giờ cô gọi trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay. Núi dựa duy nhất của cô là Cơ U Tứ bây giờ không biết còn ở một đất nước nào đấy.

Còn những người khác đều chỉ là bạn nhậu. Bình thường có thể tìm họ tán gẫu, nhưng lúc cô thật sự cần giúp đỡ, những người đó lại càng chạy càng xa.

Dưới sự hốt hoảng, Mục Giai Thu còn nhờ Quyền Thiệu Viêm giúp đỡ.

Lúc đó Quyền Thiệu Viêm đã nhận được tài liệu Mục Giai Âm đưa.

Khi Mục Giai Thu gọi điện thoại tới, Mục Giai Âm đang ở bên cạnh Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm liền đưa điện thoại cho Mục Giai Âm nghe.

Cô nhận lấy điện thoại, nhẹ nhàng mỉm cười, "Chị hai, em chỉ nói một câu, không nên nói những chuyện này với ông nội. Bây giờ tội danh của chị là bao nhiêu, toàn bộ đều do em quyết định. Nếu như chị nói cho ông, vậy chuyện của chúng ta không thể giải quyết được."

Điện thoại rất nhanh không có âm thanh, Mục Giai Thu hung hăng quăng điện thoại.

Mục Giai Thu đứng ở cửa phòng làm việc do dự hai giây liền trở về nhà họ Mục.

Buổi sáng Mục Uẩn Ngao mới đến bệnh viện kiểm tra, nhưng kết quả cũng không quá tốt. Mục Uẩn Ngao xem tin tức tuyên truyền về Ngẫu Ngộ, thậm chí nghĩ có lẽ Giai Âm rất nhanh sẽ quen thuộc hoạt động của công ty. Đến lúc đó nếu để cho Lăng Khải Hoa ở một bên giúp đỡ, lại thêm Quyền Thiệu Viêm giúp một tay, cuối cùng ông có thể yên tâm ra đi rồi. . . . .

Lúc Mục Uẩn Ngao thấy có người tới liền nhanh chóng nhét báo cáo kiểm tra sức khỏe vào trong ngăn kéo.

"Giai Thu, con làm sao vậy?" Mục Uẩn Ngao nhìn về mặt tức giận của Mục Giai Thu hỏi.

"Con làm sao?" Mục Giai Thu đột nhiên cảm thấy rất uất ức, "Mục Uẩn Ngao, con có phải cháu gái của ông hay không?"

"Nói chuyện với người lớn như vậy sao? Bình thường ông dạy con quy củ như thế nào?" Mục Uẩn Ngao dùng gậy gõ trên mặt đất đến mấy lần, cau mày

nhìn Mục Giai Thu, "Có chuyện gì thì nói cho đàng hoàng, ngồi ghế đi."

"Nói?" Mục Giai Thu gạt nước mắt trên mặt mình, trong giọng nói mang theo mấy phần uất ức, "Còn có cái gì để nói? Chỉ sợ ông cũng chỉ biết nghiêm túc nghe Mục Giai Âm nói chuyện thôi."

Mục Uẩn Ngao nhíu mày, "Con nói gì? Ông tự nhận bình thường vẫn tương đối tốt với con. Rốt cuộc tại sao con lại tức giận trách móc ông?"

"Con chỉ hỏi ông một câu, Mục Giai Âm không phải là con gái ruột của ba mẹ, tại sao mọi người đều thương cô ta như vậy?" Mục Giai Thu giận dữ hét về phía Mục Uẩn Ngao.

Lúc Mục Giai Nhan len lén theo đuôi đến đây, nghe được câu này thì mắt chợt tròn to, trong kinh hoàng (*), Mục Giai Nhan thậm chí còn té lăn quay bên tường.

(*): Kinh ngạc và hoảng loạn.

Mục Uẩn Ngao đi ra ngoài cửa, lúc thấy Mục Giai Nhan mới hơi thờ phào nhẹ nhõm, gọi thím Vương, "Dẫn Giai Nhan đi xuống cho tôi, không cho con bé ra khỏi phòng của nó, càng không cho phép nó liên lạc với những người khác."

"Ông nội, tại sao vậy? Con sẽ không nói chuyện Mục Giai Âm không phải là cháu gái ruột của ông ra ngoài." Mục Giai Nhan nói, nhưng trong lòng càng vui sướng hơn. Dù Mục Giai Âm gả cho Quyền Thiệu Viêm vậy thì thế nào?

Mục Giai Âm cũng không phải cháu gái ruột của Mục Uẩn Ngao.

Hơn nữa, cô nghe nói hiện tại thời thế của Mục Giai Thu đã qua. Đến lúc đó nếu như Mục Giai Thu cũng chết, như vậy nhà họ Mục. . . . . không phải là vật ở trong túi của cô sao? Có nhà họ Mục làm hậu thuẫn, Tà Trí Viễn chắc chắn sẽ cưới cô.

Mục Giai Nhan nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt lại càng thêm điểm lệ, muốn ngừng cũng không ngừng được.

"Ngu xuẩn." Mục Uẩn Ngao dĩ nhiên nhìn ra được vì sao nụ cười trên mặt Mục Giai Nhan lại sáng rõ. Hung hăng dùng gậy gõ một cái lên sàn nhà, Mục Uẩn Ngao lại nói với thím Vương ở bên cạnh, "Còn không mau dẫn đi."

Dẫn đi liền dẫn đi, nhìn một chút thì qua, những ngày an nhàn của cô sắp tới rồi.

Chờ Mục Giai Nhan bị dẫn đi, Mục Uẩn Ngao mới quay đầu kéo Mục Giai Thu vào phòng, sau đó đóng cửa phòng lại.

"Từ nhỏ con đã giấu chuyện này trong lòng có đúng hay không?" Về mặt Mục Uẩn Ngao nghiêm túc nói với Mục Giai Thu, "Vốn dĩ ông không muốn nói cho con biết điều này, nhưng nếu con đã nhắc tới, vậy ông sẽ nói sự thật. Con mới không phải cháu gái ruột của ông."

"Hả? Nói vô căn cứ như vậy, không lẽ Mục Giai Âm là cháu gái ruột của ông à?" Mục Giai Thu không tin, giễu cợt cười cười nói, "Vì gạt con, ông lại có thể phí tâm tư như vậy, có lẽ con nên cảm thấy rất vinh hạnh đây?"

"Năm đó, con dâu ông rất khó mang thai, cái thai đầu tiên không cẩn thận bị sảy mất, sau này càng khó khăn mang thai hơn. Hai người bọn họ nỗ lực rất nhiều năm cũng không thể mang thai đứa bé. Sau này một lần bọn họ đi công tác, thấy được con liên nhật trở về." Mục Uẩn Ngao cau mày giải thích.

"Được rồi, ví dụ con không phải cháu gái nhà họ Mục, còn Mục Giai Âm thì sao? Cô ta chính là con gái ruột của mẹ sao?" Mục Giai Thu lại hỏi.

"Năm đó, có một khoảng thời gian ông bị đối thủ chèn ép rất lợi hại, ba mẹ của con cũng bị dính líu. Lúc ấy bọn họ bị đưa xuống nông thôn." Mục Uẩn Ngao chậm rãi nói, "Đoạn thời gian đó bọn họ mang bầu Giai Âm nhưng mà ông sợ đứa bé này bị đối thủ hãm hại, cho nên ông liền giấu chuyện mẹ con mang thai xuống, sau đó Giai Âm liền bình an ra đời."

"Lại nói chuyện sau đó coi như là lỗi của ông. Lúc Giai Âm mới vừa được sinh ra, một người bạn già của ông bị chẩn đoán bị ung thư xương giai đoạn cuối. Hai người bọn họ chỉ có một đứa con trai, từ nhỏ đã rời khỏi nhà, cho nên bọn họ đặc biệt muốn một đứa con gái. Ông liền tự chủ trương, đưa Giai Âm cho bọn họ. Khi đó Giai Âm chưa được nửa tháng." Lúc Mục Uẩn Ngao nói tới nói lui, trong giọng nói có mấy phần hối hận, "Vì vậy mà ba mẹ của con cứ âm ỉ với ông một khoảng thời gian. Giai Âm cũng coi như đứa bé mẹ con Cửu Tử Nhất Sinh (*) mới sinh ra, bọn họ rất yêu thương Giai Âm."

(*): Chín phần chết một phần sống.

Mục Giai Thu hoảng hốt nhớ lại, hình như có một khoảng thời gian, từ trước đến nay quan hệ giữa ba mẹ và ông rất tốt, nhưng lần đó, khi ba mẹ về đến nhà không chiến tranh lạnh thì chính là gây gỗ với ông.

Hình như trong thời gian đó, cô rất lâu chưa từng thấy qua nụ cười trên mặt mẹ, còn mẹ cứ động một chút là lấy nước mắt rửa mặt.

"Hơn một năm sau, người bạn già của ông qua đời, ông liền ôm Giai Âm trở lại, đây chính là chân tướng, hiểu không?" Mục Uẩn Ngao cau mày nhìn bộ dáng Mục Giai Thu bởi vì uất ức mà khóc đến ruột gan đứt từng khúc: "Con cũng đừng cảm thấy uất ức, từ nhỏ Giai Âm đã được cưng chiều, đó là những thứ con bé nên có. Còn con cũng nên thu lại chút tâm tư không đúng đắn này cho ông. Đã nhiều năm như vậy, con vì địa vị cao mà đi làm người tình cho người khác, đi hãm hại người khác, tham ô hối lộ, những chuyện con làm, con thật sự cho là không chê vào đâu được, cho rằng ông không tra được sao?"

Mục Uẩn Ngao lấy ra một xấp tài liệu thật dày từ một ngăn kéo khác, đặt lên bàn nói: "Những thứ này đều là chứng cứ, từ hôm nay trở đi, con không được ra cửa, tự kiểm điểm lại bản thân đi. Về phần tội danh của con, ông sẽ tự mình nhờ quan hệ, tận lực giúp con tranh thủ tìm người bảo lãnh chờ xét xử."

Không thể nào, tại sao cô không phải con gái ruột của ba mẹ?

Mục Giai Thu nghĩ tới năm ấy cô đã từng lén làm giám định DNA với Mục Giai Âm. Phần kết quả giám định kia chứng minh cô và Mục Giai Âm không có chút quan hệ huyết thống nào.

Nói như vậy. . . . . Có lẽ cô không phải con gái ruột của ba mẹ, cho nên cô vẫn luôn ghét Mục Giai Âm.

Mục Giai Thu để móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay của mình. Tại sao, tại sao Mục Giai Âm vẫn chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa?

Mục Uẩn Ngao nhìn gương mặt nén giận của Mục Giai Thu, "Mục Giai Thu, hôm nay là lần đầu tiên ông nội nặng lời với con. Con cũng đừng giống như Giai Nhan vậy, động tâm tư không đứng đắn đối với Giai Âm. Đến lúc đó, dù ông muốn bảo vệ, Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ không bỏ qua cho con."

Kể từ ngày ông thiên vị Mục Giai Nhan đó, Quyền Thiệu Viêm đã không tình nguyện nghe lời của ông rồi.

Mục Giai Thu đột nhiên lạnh lùng nở nụ cười, "Cuối cùng con cũng biết tại sao mọi người đối xử lạnh nhạt với con như vậy rồi. Thì ra cũng bởi vì con không phải là cháu gái ruột của ông. Khó trách, ông cho Mục Giai Âm tất cả những thứ tốt nhất, ngay cả đàn ông tốt nhất cũng cho Mục Giai Âm."

"Cưới Giai Âm, đó là quyết định của Quyền Thiệu Viêm, ông cũng chỉ đề nghị với Quyền Thiệu Viêm mà thôi. Nếu như Quyền Thiệu Viêm không nhìn trúng Giai Âm, con cảm thấy lấy tính tình của Quyền Thiệu Viêm, cậu ta sẽ đồng ý việc hôn sự này sao?" Mục Uẩn Ngao nhủ mảy, ông đã sớm cảm thấy cháu gái này của mình thích Quyền Thiệu Viêm. Không ngờ dự cảm kia lại thành sự thật.

"Là quyết định của ai thì như thế nào đây? Có rất nhiều phương pháp trộm long tráo phụng (*), lúc đám cưới ông có thể đưa con gả đi. Đến lúc đó người gả cũng đã là con rồi, Quyền Thiệu Viêm cũng không thể lui cưới nữa. Như vậy, con có thể ở chung một chỗ với Quyền Thiệu Viêm." Mục Giai Thu cười lạnh, sự do người làm, Mục Uẩn Ngao chính là không chịu ra sức vì cô.

(*): Thay đổi.

Cũng bởi vì cô là con gái nuôi cho nên mặc kệ biểu hiện của cô ưu tú bao nhiêu, Mục Uẩn Ngao cũng sẽ không liếc nhìn cô một cái.

"Con nói bây giờ cái gì đó? Đầu óc hồ đồ rồi sao? Suốt ngày suy nghĩ lung tung những thứ gì?" Mục Uẩn Ngao tức giận, vội vàng dùng tay chỉ cửa phòng nói: "Đi ra ngoài, đi về phòng kiểm điểm cho ông, suy nghĩ cho kĩ những năm qua ông đối với con như thế nào? Con đâu ông đối với con như thế nào? Ngẫm lại thứ gì thuộc về con, thứ gì con vốn không nên vọng tưởng!"

Mục Giai Thu lạnh lùng nhìn Mục Uẩn Ngao, một chân đá cái ghế ngồi ngã lăn ra, mới đi ra khỏi phòng.

Chờ Mục Giai Thu đi, Mục Uẩn Ngao nhìn cửa mấy giây, đột nhiên che ngực, tay run run lấy ra một chai thuốc từ trong túi, lung tung nhét vào miệng. Sau khi nuốt xuống hết, thân thể Mục Uẩn Ngao mới thoáng tốt hơn một chút.

Mục Uẩn Ngao thở mạnh, thở hổn hển một thời gian thật dài, cuối cùng cũng ổn định lại cảm xúc.

Mục Uẩn Ngao nhìn nét mặt con trai con dâu trong tấm hình trên bàn, trên mặt từ từ hiện ra vẻ cười khổ. Mục Uẩn Ngao sờ sờ hình con trai mình đang ôm con dâu nở nụ cười ngốc nghếch, tự lẩm bầm, "Nếu như sớm biết có ngày hôm nay, năm đó con có để cho cha nói ra chân tướng hay không?"

Thật lâu sau, trong hốc mắt Mục Uẩn Ngao chảy ra một giọt nước mắt đục ngầu.

Sống cả đời, Mục Uẩn Ngao mới nhận ra được mình sống thất bại như vậy.

Mục Giai Thu cũng không muốn ở nhà họ Mục, nhưng có người làm nhà họ Mục trông chừng, ngay cả cửa phòng Mục Giai Thu cũng không thể ra. Để tránh cho Mục Giai Thu nhảy cửa sổ chạy trốn, Mục Uẩn Ngao tìm thêm người canh giữ Mục Giai Thu ở khắp mọi nơi.

Ngay cả Mục Giai Thu vào nhà cầu cũng có người đặc biệt đi theo.

Cuộc sống này cực kỳ giống giam lỏng.

Mục Giai Thu khổ não, Mục Giai Âm cũng khổ não.

"Chị hai đang ở trong nhà sao?" Mục Giai Âm cắn răng, trên mặt là vẻ ảm ức.

"Có lẽ bị Mục Uẩn Ngao giam lỏng rồi." Quyền Thiệu Viêm phân tích, "Có muốn anh tự mình dẫn cô ta ra ngoài hay không?"

Mục Giai Âm lắc đầu một cái, "Ông nội nhất định bảo vệ chị cực tốt, hiện tại em không muốn gây mâu thuẫn với ông. Thân thể ông không tốt, người lại già rồi."

"Không thể bỏ qua cho Mục Giai Thu." Quyền Thiệu Viêm nhấn mạnh.

Bất cứ ai thương tổn Mục Giai Âm, anh đều không muốn bỏ qua, huống chi là Mục Giai Thu hại Mục Giai Âm thảm như vậy?

"Em biết rõ, chỉ là chờ thêm một chút nữa." Mục Giai Âm hơi mệt, tựa vào bả vai Quyền Thiệu Viêm.

"Bây giờ em không muốn kích thích ông." Mục Giai Âm nói: "Có lẽ chị hai sẽ an phận một khoảng thời gian. Hiện tại chị phụ tá đắc lực cũng bị chúng ta cắt đứt, chị ấy lại hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Tả Trí Viễn, chị cũng không có bất kỳ sức phản kháng nào."

"Qua một thời gian ngắn đi, đợi sóng gió trôi qua, tìm cơ hội cho ông nội có thể tiếp nhận thôi." Về mặt Mục Giai Âm lộ ra một mối, "Tại sao chị hai lại đối xử với em như vậy?"

"Bất tới hỏi một chút là biết." Quyền Thiệu Viêm ôm lấy Mục Giai Âm nói: "Gần đây em chớ suy nghĩ quá nhiều, bên Ngẫu Ngộ anh đã mời người già làm em, thời gian này cứ ở trong nhà nghỉ ngơi."

Chỉ mới có một thời gian ngắn ngủn mà thôi, Mục Giai Âm lại gầy đi không ít.

Quyền Thiệu Viêm biết Mục Giai Âm có tâm sự, tất cả cũng vì Mục Giai Thu gây ra.

Chỉ là, hiện tại Mục Uẩn Ngạo nhất quyết che chở cho Mục Giai Thu, Quyền Thiệu Viêm hít sâu một hơi, không thể đợi quá lâu, anh phải tìm một cơ hội dụ Mục Uẩn Ngạo đi chỗ khác, sau đó thân không biết quý không hay giết Mục Giai Thu.

Nghĩ đến có một người đàn bà lòng dạ độc ác đang ở bên cạnh Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm càng cảm thấy Mục Giai Âm không an toàn.

Lát sau, Mục Giai Âm mới nắm tay Quyền Thiệu Viêm nói: "Em không khó chịu, em còn có anh."

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào trong ngực, không mang theo một tia tạp niệm hôn một cái lên môi Mục Giai Âm. Một cái tay khác nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô.

Mục Giai Âm lại cọ sát lồng ngực Quyền Thiệu Viêm, lúc này mới an tĩnh ngủ trong ngực Quyền Thiệu Viêm.

Chân này Mục Giai Âm còn mang theo vài phần mệt mỏi.

Chị và em, những người thân này, không có cũng được. . . . .

Ở một góc khác trong thành phố, quán bar vào ban ngày có vẻ cực kỳ yên tĩnh, nhưng trên mặt Đàm Tân Kinh lại hơi kinh ngạc, vuốt tấm hình trên tay mình và phần giám định DNA. Cuối cùng trên mặt Đàm Tân Kinh cũng hiện lên một nụ cười.

Anh rốt cuộc tìm được chị!

Chỉ là, hình như chị đã làm quá nhiều chuyện tội lỗi chồng chất. Trong tay Đàm Tân Kinh cầm phần tài liệu Quyền Thiệu Viêm muốn lấy, trên mặt anh lại hơi lúng túng.

Tại sao Mục Giai Thu muốn hại Mục Giai Âm như vậy đây? Rõ ràng Mục Giai Âm chỉ là một cô gái nhỏ rất đáng yêu mà thôi.

Đàm Tân Kinh nhớ tới mỗi lần Quyền Thiệu Viêm nói đến Mục Giai Thu là sắc mặt lại âm trầm, không khỏi thở dài một hơi. Đàm Tân Kinh lấy ra một điều thuốc từ trong hộp thuốc lá, từ từ hít một hơi, nhả ra một vòng khói vô cùng hoàn mỹ.

Đàm Tân Kinh hút hết điều thuốc này tới điều khác, trong khói mù lượn lờ, Đàm Tân Kinh rốt cuộc hạ quyết tâm. Nghe nói bây giờ chị bị Mục Uẩn Ngạo cầm tù, anh phải đi gặp chị, anh muốn biết ý nghĩ trong lòng chị.

Hơn nữa, chuyện này còn phải làm bí ẩn, tuyệt đối không thể để Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm biết.

Rất rõ ràng, Quyền Thiệu Viêm đã nổi sát tâm với chị. Mục Giai Âm cũng không phải thiện lương, năm đó lúc cô để cho anh giết Tiểu Lục là anh đã biết rồi.

Chỉ là. . . . . Tiểu Lục lại là chị đặc biệt phải đi hãm hại Mục Giai Âm. Chị có biết một khi Mục Giai Âm bị hãm hại thành công, sự hủy diệt này tương đương với khi Mục Giai Âm còn sống. Hơn nữa, lỡ như vì chuyện của Mục Giai Âm mà chọc giận Quyền Thiệu, nói không chừng Mục Giai Thu vốn không có khả năng sống sót. . . . .

Đàm Tân Kinh càng phiền não, đi đến tủ rượu lấy ra một chai Whisky có độ cồn cực cao. Sau khi uống một hơi cạn, Đàm Tân Kinh mới mượn bóng đêm chạy về phía biệt thự nhà họ Mục, bất luận như thế nào, trước tiên gặp chị rồi nói.

Anh nhất định phải cứu mạng chị!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 115: Hàn Tử Nghị Cạn Bã Đàm Tân Kinh Tổ Tình

"Giai Âm, tối có buổi họp mặt đồng học, đang ở quán bar của Đàm Tân Kinh, cậu có muốn tới không?" Trong điện thoại Hường Tinh dùng giọng nói tương đối vui vẻ nói với Mục Giai Âm.

Mấy ngày nay Hường Tinh và Hàn Tử Nghị đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt, bây giờ giọng điệu Hường Tinh nói chuyện gần như sắp bay lên.

Ngày này Mục Giai Âm trôi qua rất mệt mỏi.

Ngẫu Ngộ mua mảnh đất kia của Chính phủ, kế tiếp sẽ phải chuẩn bị nhiệm vụ xây dựng trung tâm thương mại.

Bên cạnh mảnh đất kia còn có những kiến trúc khác, vẫn chưa dỡ bỏ xong. Mặc dù Chính phủ cũng có giúp một tay, nhưng chủ yếu khuyên bọn họ dời đi, đã biến thành chuyện tình của Ngẫu Ngộ. Dù sao đã bán cho Ngẫu Ngộ, xử lý như thế nào, thật ra thì cũng đã không liên quan tới Ngẫu Ngộ.

Cả ngày Mục Giai Âm đều ở đây khô miệng khô lưỡi nói chuyện làm ăn với người khác, trong lúc đó, còn có đủ loại, có người không quen biết gọi điện thoại tới cùng cô nói chuyện về Mục Giai Thu. Thậm chí đồng học của Mục Giai Thu trực tiếp mở miệng phân phó với cô, để cô bỏ tội danh của Mục Giai Thu.

Cô nào có năng lực lớn như vậy, mấy năm này Mục Giai Thu làm quan cũng không sạch sẽ gì, trong tư liệu mà Tả Trí Viễn gửi qua toàn bộ đều ghi chép rất rõ ràng. Hơn nữa, những năm gần đây nhà nước lại đang gắt gao chống tham ô.

Đứng trên lập trường của cô, cô không kiện Mục Giai Thu cũng đã rất tốt, lại càng không nói là giúp Mục Giai Thu. Hơn nữa, ông nội đang nghĩ biện pháp, chỉ là chính sách nhà nước vẫn còn đó, ông nội có thể làm thay đổi cũng không lớn. Nhất định Mục Giai Thu phải ngồi không mấy năm trong ngục giam.

Ngồi không mấy năm cũng tốt, cô thật sự không muốn nhìn thấy Mục Giai Thu.

Mục Giai Âm vượt vượt ăn đường, mới vừa tan tầm, ngay cả cơm cô cũng chưa ăn cả người đều rất mệt mỏi.

"Hường Tinh cậu đi đi, tớ không đi." Mục Giai Âm nói: "Gần đây tớ vẫn luôn rất bận."

"Cậu không nói sớm." Hường Tinh oán trách.

..... Hường Tinh cũng không hỏi trước. Cô vừa mới biết đồng học tụ tập.

"Không được! Cậu phải ra ngoài, tớ đã ở dưới cổng chung cư của cậu rồi, cậu từ cửa sổ nhìn đi." Mục Giai Âm đi tới bên cửa sổ nhìn một chút, quả nhiên Hường Tinh đã tới. Hường Tinh mặc một bộ quần áo màu vàng da lông ngắn, cả người thoạt nhìn cũng quang vinh chói lọi.

Mục Giai Âm suy đoán bây giờ khí sắc của cô ấy nhất định là tương đối không tốt.

"Hường Tinh, tớ thật sự rất mệt mỏi, cũng chỉ muốn ngủ, cậu đi một mình đi, ngoan." Mục Giai Âm khuyên nhủ.

Cô mang giày cao gót bốn ba một ngày, hiện tại hai chân cũng sắp rút gân, đứng cũng không vững.

"Đến nha, cùng nhau chơi đùa nữa..., từ lúc cậu đi nước ngoài thật là có nhiều người vẫn chưa gặp cậu, cậu giúp quần chúng thỏa mãn nguyện vọng muốn gặp cậu một tý đi." Hường Tinh không cho phép từ chối, cũng nhìn thấy người Mục Giai Âm, nào có đạo lý cho đi.

Từ trước đến nay Mục Giai Âm không lay chuyển được Hường Tinh.

Hường Tinh lại nói, "Cứ như vậy đi, tớ gọi điện thoại cho Hàn Tử Nghị, cũng đã để anh ấy gọi cho Quyền thiếu rồi. Dù sao, tớ cũng đã nói với Quyền thiếu là cậu cũng muốn đi."

"Biết rồi, đại tiểu thư, cậu thì không thể để cho tớ một con đường sống." Mục Giai Âm nói xong, mới lấy áo bành tô bên cạnh trên giá áo, mang theo túi xách của mình, cam chịu số phận mang giày cao gót, trang điểm lại một chút, lại đi ra ngoài.

Lúc này Hường Tinh mới hài lòng cười cười.

Chờ đi tới lúc lên xe, Hường Tinh nhìn tình trạng ngáp liên hồi của Mục Giai Âm, mới kinh ngạc hỏi, "Làm sao cậu buồn ngủ như vậy?"

"Tối qua mất ngủ." Mục Giai Âm rất thành thực nói, nghĩ đến đây sao nhiều năm Mục Giai Thu đều ở phía sau cô hãm hại cô. Vừa nghĩ tới những việc mà Mục Giai Thu đã làm, cô đã cảm thấy trái tim băng giá, tối ngày hôm qua cô vẫn luôn không có ngủ, mãi cho đến trời sáng rõ cũng không có chớp mắt.

"Có phải Quyền thiếu....." Hường Tinh kéo dài âm cuối, nhẹ nhàng đung đặng bả vai Mục Giai Âm, về mặt tình cảm mập mờ.

Mục Giai Âm gõ một cái trên đầu hung hăng Hường Tinh, thấy Hường Tinh che đầu đáng vẻ già bộ đau mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cậu không thể nghĩ tới chút nội dung trong sáng sao?"

Chẳng lẽ Hường Tinh không phát hiện, sau khi cô nói ra câu nói kia, tài xế cũng đã tự giác vặn tiếng nhạc bên trong xe lớn lên sao?

"Tớ là đang rầu rĩ." Tối ngày hôm qua Quyền Thiệu Viêm chỉ làm cho cô mau ngủ, chớ suy nghĩ quá nhiều.

"Chuyện chị hai cậu?" Lần này cuối cùng Hường Tinh cũng đoán được điểm mấu chốt, Hường Tinh nhìn Mục Giai Âm một chút nói: "Từ nhỏ cậu và chị cậu không thân, hơn nữa nhiều năm như vậy cậu ở nước ngoài, gần như cậu và chị cậu liên lạc qua một cuộc điện thoại nào, bây giờ cậu muốn nói với tớ cậu ở đây đau lòng vì chuyện của chị cậu?"

"Tớ sẽ không đau lòng? Nói thế nào thì chúng tớ đều là chị em." Chẳng qua chị em này làm quá mức khiến cho lòng cô nguội lạnh mà thôi.

"Cũng đúng." Hường Tinh gật đầu một cái mới nói tiếp, "Chỉ là, cậu cũng không cần quá đau lòng, lần này chị cậu đụng vào hòng súng, nhưng mà có ông nội cậu ra tay, cũng sẽ không xảy ra vấn đề quá lớn."

Hường Tinh không quan tâm quá nhiều đến Mục Giai Thu, dùng lời nói của Hường Tinh mà nói, cô cảm thấy Mục Giai Thu này quá khó tiếp cận, cô mới chẳng thêm phí công phu trên người loại người như vậy. Mọi người kết giao bằng hữu, đầu tiên cậu phải có thành ý. Đứng trên cao lạnh như băng, Hường Tinh cô vừa không chứng tự ngược, tại sao phải tới tiếp cận chứ?

Mục Giai Âm không lên tiếng.

Cô có chút bận tâm ngộ nhờ ông nội bảo Quyền Thiệu Viêm giúp một tay, cô nên làm như thế nào. Nhất định là cô sẽ không giúp một tay, nhưng cô lại không muốn quan hệ với ông nội quá kém.

"Đừng đau lòng," Hường Tinh vỗ vỗ bả vai Mục Giai Âm nói, "Tớ đây không phải sợ cậu đau lòng, cho nên mới cố ý kêu cậu ra ngoài chơi sao."

Mục Giai Âm nghĩ tới mục đích lần này, chân mày mới thoáng cau nói: "Tại sao là quán bar của Đàm Tân Kinh?"

"Tớ cũng không biết," Hường Tinh nhún vai, "Đại khái bởi vì Đàm Tân Kinh cũng là tốt nghiệp từ trường học của chúng ta, coi như là ủng hộ bạn học? Tớ nghe nói, giống như lần tụ họp bạn học này là do Đàm Tân Kinh tính tiền, không chừng chính là Đàm Tân Kinh tổ chức. Thế nào?"

Hường Tinh kỳ quái nhìn Mục Giai Âm, đi tới quán bar câu Đàm Tân Kinh có vấn đề gì sao.

"Không có gì." Mục Giai Âm lắc đầu một cái, tên Đàm Tân Kinh kia bình thường thích độc lai độc vãng. Cô cảm thấy Đàm Tân Kinh không đi tham gia tụ họp bạn học, cô mới có thể cảm thấy tương đối bình thường, phải nói Đàm Tân Kinh tổ chức tụ họp bạn học cô cảm giác có phương diện nào đó không được bình thường.

"Sẽ không phải là lo lắng quan hệ giữa cậu và Đàm Tân Kinh tương đối tốt, Quyền thiếu sẽ ghen chứ?" Đột nhiên Hường Tinh giống như là nhớ ra cái gì đó tự đắc, mở to hai mắt nhìn Mục Giai Âm.

"Có chút." Mục Giai Âm có chút khổ não nhìn Hường Tinh, sau đó mới giảm thấp âm thanh nói, "Lúc trước bọn tớ có nguyên nhân vì Đàm Tân Kinh cãi nhau một trận."

Hường Tinh một bộ đáng vẻ sáng tỏ gật đầu một cái, "Tớ thì cảm thấy ham muốn chiếm giữ của Quyền thiếu cũng rất mạnh."

Hường Tinh nghiêng đầu một chút nói: "Không có việc gì! Đợi cậu vẫn đi cùng với tớ là được, nếu như Đàm Tân Kinh tới tớ theo anh ta nói chuyện là được."

Đợi? Đợi Hường Tinh chỉ sợ cũng đi theo Hàn Từ Nghị vợ chồng hai người song song quần gia đầy chứ.

Mục Giai Âm khẽ cười cười, nhìn ngoài cửa sổ một chút mới nói, "Hường Tinh, ngày mai cậu đi theo tớ một chuyến đến bệnh viện đi, tớ nghe nói ông cụ nà cậu ở thành phố Y?"

"Đúng vậy, cậu đi thành phố Y làm cái gì?" Hường Tinh nhìn Mục Giai Âm nói: "Nếu nói đi bệnh viện, bệnh viện thành phố A chúng ta đã là rất tốt rồi, tại sao nhất định phải đi thành phố Y chứ?"

Mục Giai Âm có chút hách nhiên, do dự một hồi lâu, bảo tài xế kéo tằm ngăn xuống, lúc này mới tiến tới bên tai Hường Tinh thanh âm thật thấp nói: "Đã lâu như vậy tớ vẫn chưa mang thai, cuối cùng tớ cảm thấy có chút vấn đề. Hôm qua tớ lên mạng tra một chút, phụ khoa tương đối khá, ngoại trừ đã xem bệnh ở tổng viện quân khu thành phố A, và bệnh viện tốt nhất thành phố, Thành phố Y các cậu có một bệnh viện phụ khoa cũng là số một số hai cả nước, cho nên tớ muốn đi qua bên kia xem một chút, có phải có thể trả ra cái gì hay không."

"Được nha," Hường Tinh đầy miệng đồng ý, sau đó mới hưng phấn nói, "Rất lâu tớ không đi thành phố Y, mấy ngày trước nghe nói thành phố Y mới mở một Disneyland, đi tớ nói với tớ, cái chỗ vui chơi đó chơi rất vui, nếu không thì chúng ta gọi Quyền thiếu và Hàn Từ Nghị còn có Đồng Lê Triệu, Đường Tuấn Thần cùng đi chơi?"

"Gọi nhiều người như vậy đi làm gì? Tôi đi bệnh viện phụ khoa xem bệnh, còn phải mang một đồng đàn ông sao?" Mục Giai Âm không biết nói gì nhìn Hường Tinh, loại vấn đề này, nếu như không phải là có quan hệ tốt với Hường Tinh, cũng đều cảm thấy khó mở miệng. Hường Tinh lại còn muốn dẫn nhiều người bạn nhỏ đi nữa chứ?

Phải biết những người này đều mạnh mẽ vậy xung quanh.

"Làm sao có thể để cho bọn họ đi bệnh viện chứ?" Hường Tinh trừng mắt ngược nhìn Mục Giai Âm mới nói, "Đương nhiên chính là cậu và Quyền Thiệu cùng đi bệnh viện, mấy người chúng tôi đi vào khu vui chơi trước, chờ cậu xem bệnh xong, chúng ta lại tụ họp."

"Tôi không muốn....." Mục Giai Âm dừng một chút mới nói, "Ngày mai sẽ cậu và tôi cùng đi, hiện tại tôi vẫn chưa muốn để Quyền Thiệu Viêm biết chuyện tôi đi xem bệnh."

Mỗi lần cô nói đến mang thai, Quyền Thiệu Viêm cũng không bằng lòng. Rõ ràng khoảng thời gian cô sinh non đã có một khoảng thời gian tốt rồi, nhưng mỗi lần Quyền Thiệu Viêm đều là kiên trì muốn dùng bao ngừa thai.

Hơn nữa, những bao ngừa thai kia toàn bộ đều bị cô đâm thủng. Thế nhưng đã qua một thời gian dài, kỳ nghỉ lễ (*) của cô vẫn tới bình thường, căn bản thân thể cũng không có bất kỳ dấu hiệu mang thai nào, gộp chung vào mấy thứ này một chỗ, cô cũng không thể không hoài nghi.

"Đừng hỏi tôi là tại sao." Mục Giai Âm nhìn bộ dạng Hường Tinh tò mò chuyện về cục cưng nhìn cô, vội vàng mở miệng nói trước.

Đứa nhỏ Hường Tinh này thói quen hỏi đến cùng thường khiến Mục Giai Âm rất nhức đầu. Hường Tinh ngậm miệng không nói.

Hường Tinh quay lưng lại nói thầm, chẳng lẽ là vì vấn đề này Mục Giai Âm lại cãi nhau với Quyền Thiệu? Không đúng, nhìn bộ dạng Mục Giai Âm, không giống như là cãi nhau với Quyền Thiệu Viêm, xem chừng chính là một mình Mục Giai Âm khó chịu thôi.

Hường Tinh suy nghĩ một chút, mới âm thầm nghĩ, hay là đi nói một tiếng cho Quyền Thiệu thôi. Có tâm sự sẽ muốn nói ra ngoài, giống như Mục Giai Âm như vậy ngẹn cũng không tiện.

Không lâu về sau, Hường Tinh bị mọi người bắt được hung hăng ngược một trận..... Đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Trong quán bar không ít đồng học đã tới, có lẽ là đã sớm thông đồng rồi, ngược lại không có ai tới chỗ Mục Giai Âm nhắc tới chuyện Mục Giai Thu, điều này làm cho Mục Giai Âm thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Hình như Đàm Tân Kinh cũng là vì kiêng dè, cố ý ngồi cách xa chỗ ngồi Mục Giai Âm một chút, Mục Giai Âm thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh Hường Tinh.

Cách một lát, Hàn Từ Nghị cũng tới.

Sau đó Đồng Lê Triệu cũng tới, trước nay Đồng Lê Triệu, đã có thể làm toàn bộ tâm tư các phụ nữ có mặt ở đây vui vẻ. Phải nói năm đó trong kinh thành Tứ thiếu, Quyền Thiệu Viêm và Đường Tuấn Thần cũng lấy vợ, mặc dù Hàn Từ Nghị còn độc thân, nhưng người trong giới đều biết Hàn Từ Nghị và Hường Tinh ở cùng một chỗ.

Hơn nữa, hai người kia ở chung một chỗ, người nhà hai người đều là vui khi việc thành. Có thể nói, chỉ cần Hường Tinh và Hàn Từ Nghị gật đầu, sợ rằng nhà họ Hàn đã trực tiếp ra mặt giúp Hàn Từ Nghị lĩnh giấy hôn thú.

Phải biết, mẹ Hàn Từ Nghị buồn Hàn Từ Nghị lấy vợ nhưng buồn thật lâu, bây giờ có một cô gái tốt như Hường Tinh xuất hiện, nhưng mỗi lần mẹ Hàn Từ Nghị gặp được Hường Tinh sẽ phải ngoài sáng trong tối nói một chút chuyện kết hôn, sống chết các loại đề, Hàn Từ Nghị bên kia thì càng không cần phải nói rồi.

Mẹ Hàn Từ Nghị lại hận không thể mở đầu Hàn Từ Nghị ra xem một chút rốt cuộc trong đầu Hàn Từ Nghị chứa cái gì, tại sao một cô gái tốt như Hường Tinh vậy Hàn Từ Nghị lại không chịu cưới.

Hường Tinh cũng rất muốn gả, chẳng qua cô biết thật ra thì hiện tại tâm chơi bời của Hàn Từ Nghị căn bản cũng không có thu.

Mặc dù trong lòng Hường Tinh cũng có chút gấp, chỉ là Mục Giai Âm thường ở bên tai cô ân cần dạy bảo, Hường Tinh cũng biết có một số việc là không vội vàng được. Hường Tinh cũng chỉ có thể chậm rãi chờ tính tình Hàn Từ Nghị tự mình nghĩ thông đạo lý trong đó, hơn nữa, đối với Hường Tinh mà nói, có thể giống như bây giờ, cùng Hàn Từ Nghị ở chung một chỗ thì cô đã rất vui mừng.

Quyền Thiệu Viêm, Hàn Từ Nghị, Đường Tuấn Thần ba người họ đã không cách nào công chiếm rồi.

Duy nhất còn dư lại nam độc thân hoàng kim, Đồng Lê Triệu không thể nghi ngờ trở thành đối tượng hỏa lực chủ yếu của các chị em phụ nữ. Nhất là gần đây công ty Đồng Lê Triệu lại tương đối náo nhiệt, ngay cả chiến lược toàn cầu cũng đang trong thời gian chuẩn bị.

Ba Đồng Lê Triệu vốn là rất xấu hổ khi người khác nói con trai mình mở công ty giải trí, chẳng qua gần đây công ty Đồng Lê Triệu càng làm càng tốt. Hiện tại mỗi lần ba Đồng Lê Triệu nhìn thấy mọi người là ưỡn ngực, mặt há hê nói cho mọi người biết con trai hùng vĩ tráng tích của mình.

Ba Đồng Lê Triệu còn kèm theo con trai mình đi phát danh thiếp rồi.

Cũng vì vậy, gần đây Đồng Lê Triệu càng ngày càng được hoan nghênh.

Đối với loại này tình huống..... Bản nhân Đồng Lê Triệu rất rõ ràng mở rộng bộ ngực ra hoan nghênh các mỹ nhân. Gần đây số đào hoa của Đồng Lê Triệu có thể nói là vô cùng thịnh vượng.

Mà so sánh xuống dưới, Hàn Tử Nghị đã khó coi hơn nhiều.

Hương Tinh vô ý thức vui mừng, nhưng trong lòng Hàn Tử Nghị thì khó chịu, nói thời điểm mấy tháng trước đi, anh và Đồng Lê Triệu vẫn là ngang sức ngang tài, nhưng mà bây giờ tất cả con gái đều thuộc về Đồng Lê Triệu, cái này gọi là Hàn Tử Nghị làm sao nuốt xuống khẩu khí này?

Nhìn thấy Hàn Tử Nghị mắt không chớp nhìn chằm chằm một mỹ nữ ngực lớn, Hương Tinh hưng dữ nhéo ngang hông Hàn Tử Nghị một cái.

Hàn Tử Nghị cả kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Nhưng mà lúc này, cuối cùng là có một cô gái chịu để ý Hàn Tử Nghị rồi.

Hàn Tử Nghị cảm thấy hành động vừa rồi của anh có chút mất mặt, vốn là còn tưởng rằng cô gái này sẽ tới trêu ghẹo anh, ai biết cô gái có gương mặt thanh tú đó vừa đi lại đây, đang khóc bỏ vào trong ngực anh nói: "Hàn thiếu."

Mất Mực Giai Âm liếc thấy một màn này, đây rốt cuộc là cái tình huống gì? Ôm ấp yêu thương cũng phải nhìn trường hợp chứ, bạn gái chính quy của Hàn Tử Nghị còn đang ngồi bên cạnh Hàn Tử Nghị đây. Ngay cả bản nhân Hàn Tử Nghị cũng là tâm tư xúc động không đứng đắn, căn bản cũng không dám đi tìm những mỹ nữ khác.

"Cô...Cô là ai vậy?" Vừa thấy sắc mặt của Hương Tinh có khuynh hướng biến thành màu đen, Hàn Tử Nghị vội vàng liều mạng đẩy cô gái trong ngực mình ra ngoài.

Nhưng cô gái kia lại giống như bạch tuộc bám vào Hàn Tử Nghị, cho dù Hàn Tử Nghị đẩy thế nào cũng không đẩy cô gái kia ra được.

"Hàn thiếu, anh quên rồi sao? Tháng trước hai chúng ta mới ngủ với nhau." Cô gái kia mở miệng, trên gương mặt thanh tú lộ ra một hàng nước mắt trong suốt, hoa lệ đài vũ, vừa thấy đã thương.

Đây là một đóa hoa đào nát của Hàn Tử Nghị.

"Hai tháng?" Hương Tinh đứng lên, trên mặt mang theo trách móc nhìn Hàn Tử Nghị.

Cô sẽ không để bụng tình sự trước kia của Hàn Tử Nghị, không có nghĩa là cô có thể chịu đựng sau khi kết giao Hàn Tử Nghị tiếp tục bất trung.

Bọn họ đã kết giao hơn hai tháng, hai tháng trước Hàn Tử Nghị lại ngủ với người phụ nữ này, đây rốt cuộc tính là chuyện gì?

"Hàn thiếu, em có con của anh rồi." Cô gái kia tiếp tục ném viên đạn nặng ký.

Sắc mặt Hàn Tử Nghị có chút hồng, dường như có chút ảo não. Anh có chút nhớ tới cô gái này rồi, hai tháng trước có một ngày, vốn là anh đi tiếp khách hàng nói chuyện làm ăn, chỉ là đêm hôm đó uống có chút nhiều, lúc ấy khách hàng đã đưa anh đến một phòng.

Trong phòng đã có cô gái này, lúc đó anh đã có thời gian rất lâu không có khai trai rồi, nhưng anh có chút xấu hổ nói chuyện này với Hương Tinh. Anh sợ Hương Tinh ngại thời gian kết giao quá ngắn, không muốn làm những chuyện thân mật như vậy với anh, nói trắng ra là, anh chỉ sợ bị Hương Tinh cự tuyệt.

Cho nên, ngày đó lúc thấy người phụ nữ này này, Hàn Tử Nghị liền mượn rượu càn, làm.

Lúc đó, Hàn Tử Nghị đã thực sự hối hận một phen, hai tháng này, biểu hiện của Hàn Tử Nghị đúng là tương đối tốt, vốn là anh còn tưởng rằng chuyện này đã qua rồi, ai biết hôm nay người phụ nữ này lại xuất hiện, hơn nữa, vẫn đang trong buổi họp mặt đồng học.....

Lần họp mặt đồng học này giới nữ tới tương đối nhiều, trời sinh phụ nữ chính là kẻ cuồng nhiệt yêu thích bát quái. Hơn nữa, trong giới này ngay cả đàn ông cũng không có không bát quái.

Hàn Tử Nghị hoa tâm mọi người đều biết, chỉ là từ trước đến giờ Hàn Tử Nghị đều rất có chừng mực, đã nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng nghe nói có người phụ nữ nào mang thai đứa bé của Hàn Tử Nghị.

Huống chi, hai tháng trước Hàn Tử Nghị và Hương Tinh mới lui tới không bao lâu thôi..... Một ít phái nữ nhìn về phía Hương Tinh ánh mắt đã tràn đầy châm chọc đồng tình.

Sắc mặt của Hàn Tử Nghị không thể nghi ngờ là thừa nhận tất cả.

Đồng Lê Triệu nhủ mày, hắt bạn gái của mình ra đi tới bên Hàn Tử Nghị.

Làm bạn với nhau từ nhỏ, Đồng Lê Triệu biết rõ về phương diện kia Hàn Tử Nghị vẫn tương đối cẩn thận. Làm sao Hàn Tử Nghị có thể cho người phụ nữ này lưu lại chứ? Sẽ không phải là thiết kế chứ?

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Hường Tinh cố chấp nhìn Hàn Tử Nghị hỏi.

Cô gái kia cũng chỉ khóc, vừa khóc vừa dứt quãng nói: "Hai tháng trước, tôi vốn là ở trong khách sạn ngủ, ai biết Hàn thiếu đột nhiên vọt vào phòng của tôi..... Sau đó..... Tôi chỉ một cô gái cũng phản kháng lại Hàn thiếu. Vốn là, tôi không có ý định tìm đến, hai tháng này tôi đều rất an tĩnh, nhưng ngay ngày hôm qua tôi biết mình mang thai, tôi mới bắt đầu đi phải tìm tôi."

Cô gái kia nhìn về phía Hường Tinh nói: "Hường tiểu thư, tôi biết rõ cô và Hàn thiếu đang yêu nhau, mà tôi cũng không phải là cố ý muốn mang thai, Hường tiểu thư, cô hãy cho tôi và đứa bé một con đường sống đi."

Mục Giai Âm nhìn cô gái kia một chút mới nói, "Nếu như cô ngoan ngoãn sống ở khách sạn, ngoan ngoãn mà đóng cửa phòng của cô, Hàn Tử Nghị không có thể mở cửa phòng làm sao có thể đi vào phòng của cô? Huống chi cô biết Hàn Tử Nghị và Hường Tinh đang yêu nhau, nhưng cô lại tìm tới cửa, là chứa tâm tư làm tiểu tam sao? Hơn nữa..... Cô có điểm nào đáng giá Hàn Tử Nghị dùng sức mạnh với cô đây?"

Giọng nói của Mục Giai Âm có chút sắc bén.

Hường Tinh tức giận nhìn chằm chằm Hàn Tử Nghị, đầu óc vẫn còn có chút hỗn loạn.

Ngược lại Hàn Tử Nghị cảm kích nhìn Mục Giai Âm một cái, anh biết Mục Giai Âm vẫn luôn không thích anh, anh vẫn chưa nghĩ tới Mục Giai Âm sẽ nói đỡ cho anh như vậy.

"Tôi....." Cô gái kia cứng họng vài giây mới lại nói, "Mà tôi đây cũng là vì suy nghĩ cho đứa bé của Hàn thiếu, Mục tiểu thư, cô cũng từng bị sảy thai, chắc chắn cô biết nỗi khổ sở mất đi đứa bé, tôi đây cũng là vì không muốn mất đi đứa bé của mình!"

Vết sẹo chuyện cũ bị người khác vạch trần như vậy, Mục Giai Âm nhìn người xung quanh sắc mặt cô biến đổi, sau khi hít thở sâu mấy giây mới nói, "Đồng Lê Triệu, dẫn người lên, chúng ta đi lên trên lầu nói."

Đồng Lê Triệu để cho Đàm Tân Kinh cái sắc mặt, Đàm Tân Kinh gọi tới mấy an ninh quán bar, dẫn người vào phòng trên lầu.

Chẳng qua phía dưới người đang ở trong buổi tụ họp cũng yên lặng, cách không bao lâu, mọi người mới lại lần nữa nâng chén cười vui. Chỉ là ánh mắt mọi người cũng đều nhìn trên lầu, mỗi người đều là đưa cổ dài muốn nghe một chút động tĩnh trên lầu đến tận cùng là gì thôi.

Hường Tinh vốn đang không muốn đi, cuối cùng vẫn bị Mục Giai Âm nửa kéo nửa lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Chương 88.2

Edit: Thanh Xuân.

Đường Tuấn Thần và Trương Tự Hân cũng đi theo lên.

Mục Giai Âm vốn là muốn đi vào trong phòng, Trương Tự Gân lại ngăn Mục Giai Âm ở bên ngoài.

"Cô cũng đừng đi vào, cô gái kia vừa nhìn đã biết là người giả bị dụ dỗ, cô gái kia nói chuyện lại không lưu tình, những câu đâm vào chỗ đau của người khác, cô ở bên ngoài yên lặng một chút đi," Trương Tự Hân nhéo nhéo tay Mục Giai Âm nói: "Tôi vào hỏi là được, gần đây tôi mới xem xong thần thám Shylock, hiện tại đang si mê với những thứ này, cô coi như là cho tôi một cơ hội đi."

Mục Giai Âm nhìn ra được Trương Tự Hân này mặc dù tính khí ngay thẳng, nhưng lại không giống cái loại ngay thẳng mọi chuyện đều dùng toàn sức mạnh như Hường Tinh, Trương Tự Hân coi như là một người can đảm mà thận trọng.

Gần đây vốn trạng thái tinh thần của Mục Giai Âm không tốt, vừa rồi lại bị câu nói của cô gái kia kích thích, hơn nữa cô vẫn không thể mang thai, tâm tình Mục Giai Âm cũng có chút không tốt, Mục Giai Âm gật đầu, đợi một nhóm Trương Tự Hân vào phòng trước.

Bên trong phòng còn có Đồng Lê Triệu trông coi, tâm tư của Đồng Lê Triệu cũng phức tạp đây, Hàn Tử Nghị và Hường Tinh không nhất định là có thể bị thua thiệt.

Mục Giai Âm ra ban công lầu hai hóng gió, không bao lâu, cũng có người đứng bên cạnh lan can gần cô.

Lúc nhìn thấy là Đàm Tân Kinh, theo bản năng Mục Giai Âm dịch chuyển thân thể, cô có chút sợ Quyền Thiệu Viêm sẽ tức giận.

Đàm Tân Kinh khẽ ngăn người mới nói, "Tôi nghe nói lần trước vì chuyện cô gọi điện thoại cho tôi, Quyền thiếu tức giận?"

"Cũng có chút," Mục Giai Âm hào phóng thừa nhận, "Quyền Thiệu Viêm giống như là thùng dấm."

Mục Giai Âm dứt lời, Đàm Tân Kinh không nói gì thêm, sau khi hai người trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Mục Giai Âm phá vỡ trầm mặc trước nói, "Tại sao anh muốn mở buổi họp đồng học vậy?"

"Muốn gặp em." Khóe môi Đàm Tân Kinh nhẹ nhàng giương lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ.

Nếu như ở chỗ này người đàn ông thấy đáng về mỹ nhân yêu mị uống rượu như thế, chỉ sợ đã sớm bị dục hỏa đốt tâm rồi.

Theo bản năng Mục Giai Âm vừa xoay đầu vừa nói, "Dù sao tôi đã lập gia đình, về sau anh không nên đùa tôi như vậy."

Chuyện Chân Phó Dương vẫn khiến cô còn có chút ám ảnh, có lúc chính cô tình tâm suy nghĩ lại một chút, nói không chừng có lẽ Đàm Tân Kinh cũng thích cô đấy chứ? Mặc dù nghĩ như vậy có thể có vẻ tự luyến một chút, nhưng mà vẫn là nên bóp chết mọi tình huống có thể từ trong trứng nước sẽ tốt hơn.

Đàm Tân Kinh lại ngắt người, một hồi lâu giọng có hơi chua sót nói, "Nếu như, Giai Âm, tôi không phải đang nói giỡn với em? Tôi thực sự thích em, em sẽ làm sao?"

Mục Giai Âm quay đầu nhìn Đàm Tân Kinh, trong mắt có mấy phần ngạc nhiên.

Mặc dù cô đã đoán có thể Đàm Tân Kinh có cảm tình với cô, nhưng ở tình cảnh như thế này, lúc này Đàm Tân Kinh nói ra, trong lòng Mục Giai Âm vẫn hoảng loạn vài phần.

Hơn nữa, trong phòng, còn có tiếng cãi vã của cô gái kia và Hường Tinh, còn có tiếng Trương Tự Hân khuyên giải, còn có Đồng Lê Triệu trước sau như một mang theo thức tiếng giễu cợt của hoa hoa công tử.

"Đàm Tân Kinh, nếu như anh đang nói đùa, như vậy tôi có thể rất nghiêm túc nói cho anh biết, tôi không thích đùa như vậy," Mục Giai Âm không đợi Đàm Tân Kinh nói tiếp lại nói, "Nếu như anh nghiêm túc, như vậy tôi có thể nói cho anh biết, coi như hiện tại tôi đang độc thân, tôi cũng sẽ không đồng ý, huống chi, bây giờ tôi đã kết hôn, tôi rất yêu ông xã của tôi."

Mục Giai Âm nhìn Đàm Tân Kinh, khóe miệng Đàm Tân Kinh mơ hồ mang theo một cười thê lương.

Ly rượu đỏ dừng ở khóe môi Đàm Tân Kinh, phóng đại nụ cười bên môi Đàm Tân Kinh một chút xiu, gió đêm thổi qua, bề mặt ly rượu đỏ này dao động theo gió, giống như phá vụn nụ cười của Đàm Tân Kinh thành từng mảnh nhỏ.

Mục Giai Âm vẫn như cũ rất nghiêm túc nói, "Tôi nghĩ, về sau chúng ta vẫn nên ít gặp mặt, ít liên lạc cho thỏa đáng. Giống như nói chuyện riêng vậy, tôi hi vọng về sau cũng không có."

Năm đó cô cho là Đàm Tân Kinh không thích cô, có thể không cố kỵ chút nào cùng Đàm Tân Kinh chung đụng một mình. Nhưng mà, hôm nay, biết tâm tư Đàm Tân Kinh đối với cô, cho dù như thế nào đi nữa cũng không có khả năng một mình gặp mặt Đàm Tân Kinh nữa.

"Giai Âm, không cần ác tâm như vậy có được không?" trong giọng nói Đàm Tân Kinh mang theo một phần cầu xin, "Quyền Thiệu Viêm ở trong bộ đội lâu như vậy, căn bản anh ấy không biết thế nào thương yêu phụ nữ, em xem em sau khi kết hôn gây bao nhiêu. Hôm nay là buổi họp mặt bạn học, nhưng phạm là những cô gái gả tốt hơn một chút, đặc biệt người nào không gọi ông xã đến? Ngay cả Hường Tinh cũng dẫn theo Hàn Tử Nghi tới đây, nhưng em thì sao? Em coi như là người được gả tốt nhất trong mọi người, nhưng Quyền Thiệu Viêm cũng không chịu tới đây. . . . ."

"Ai nói tôi không chịu tới?" Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm âm lãnh nhìn Đàm Tân Kinh nói: "Đàm Tân Kinh là gan cẩu ngược lại càng lúc càng lớn."

Trên mặt Đàm Tân Kinh thoáng qua vẻ hốt hoảng, nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm xuất hiện, rốt cuộc thì sắc mặt từng điểm từng điểm lại bại xuống như tro tàn, "Tôi chỉ là . . . . . Chẳng qua là cảm thấy Mục Giai Âm sống không tốt, thường có xảy ra tin đồn nói cô ấy trải qua rất khó khăn. . . . ."

Mục Giai Âm đến gần ngực Quyền Thiệu Viêm, nhìn Đàm Tân Kinh, trên mặt lộ ra một vẻ lãnh khốc, "Anh thấy được, tôi đi rất khá. Hơn nữa, cuộc sống của tôi cũng không cần anh nói này nói nọ, sau này, mời thu hồi quan tâm dư thừa kia của anh, cảm ơn."

Còn nữa, thật xin lỗi. Không thể tiếp nhận tâm ý của anh.

Còn nữa, cô rất tức giận, tức giận rõ ràng Quyền Thiệu Viêm đang ở đây, tức giận cô đã rất rõ ràng cự tuyệt Đàm Tân Kinh, nhưng Đàm Tân Kinh vẫn muốn bày tỏ hảo cảm với cô.

Mục Giai Âm có mấy phần khổ não, trong ấn tượng của cô Đàm Tân Kinh trời sinh là làm thương nhân. Bản lãnh tìm tốt tránh hại được mười hoàn mười, nhưng mà hôm nay Đàm Tân Kinh liều mạng nói như vậy, với lại Đàm Tân Kinh làm cấp dưới Quyền Thiệu Viêm lâu như vậy. Nhất định là biết rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm tính tình là dạng gì.

Quyền Thiệu Viêm cũng không phải là thánh phụ, mặc dù không thể nói Quyền Thiệu Viêm có thù tăt báo, nhưng tuyệt đối không phải là một người rộng lượng. Hơn nữa, người đàn ông trước mặt này ở tại đây lại đội nón xanh cho anh?

Quả nhiên, sắc mặt Quyền Thiệu Viêm càng lạnh hơn, "Xem ra cậu mơ ước vợ tôi thời gian rất lâu."

Trên mặt Đàm Tân Kinh có chút vẻ, lụn bại "Quyền thiếu, tôi sai rồi, sau này tôi sẽ không có những vọng tưởng này nữa."

"Sai rồi?" Trong lúc đó Quyền Thiệu Viêm mặt mày buồn bực, thái độ hết sức khó coi, "Bắt đầu ngày mai, cậu không cần ở lại thành phố A nữa, đi Nam Mĩ bên kia đợi."

"Vâng" Đàm Tân Kinh đáp một tiếng, cả người cũng mất bao nhiêu tức giận, sau đó nói tạm biệt với Quyền Thiệu Viêm, đi ra ngoài.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới đề cả người Mục Giai Âm trên sân phơi lan can, trên mặt mang theo chút tức giận, tàn bạo hôn xuống đôi môi của Mục Giai Âm, "Mục Giai Âm, anh mới vắng mặt ở đây thời gian bao lâu, em lại trêu chọc đàn ông?"

"Em mới không có," những đào hoa thối nhất định đưa tới cửa, cô thì có biện pháp gì? Mục Giai Âm khước từ Quyền Thiệu Viêm nói, "Anh xử oan em, rõ ràng anh nghe được em cự tuyệt anh ấy."

Mục Giai Âm nhìn vẻ mặt Quyền Thiệu Viêm thì tức lên, đưa tay捏 một vòng 360 độ thịt bên hông Quyền Thiệu Viêm.

Mới phát hiện, một chiều này, gần như là xương sườn mềm của tất cả đàn ông.

Quyền Thiệu Viêm kêu rên hừ một tiếng, vẫn như cũ công thành đoạt đất ngậm môi Mục Giai Âm.

Dĩ nhiên anh tới, lúc nhìn thấy Đàm Tân Kinh đi về phía Mục Giai Âm anh đã tới rồi.

Vốn là muốn trực tiếp xông ra, chẳng qua lúc đang nghe lời nói của Đàm Tân Kinh và Mục Giai Âm, anh dừng bước lại. Trước kia việc anh khinh thường nhất chính là: Nghe lén.

Mặc dù phản ứng của Mục Giai Âm làm cho anh rất hài lòng, chỉ là. . . . . Tại sao Mục Giai Âm lại có nhiều hoa đào như vậy? Thật phiền!

Anh nên trói Mục Giai Âm trong phòng, không để cho Mục Giai Âm rời đi.

Quyền Thiệu Viêm vừa nghĩ tới, động tác hôn Mục Giai Âm càng thêm tức giận.

Sau lưng của Mục Giai Âm bị lan can cào, khiến nước mắt Mục Giai Âm cũng sắp rớt ra. Mục Giai Âm không biết Quyền Thiệu Viêm đột nhiên tức giận như vậy là vì chuyện gì, còn tưởng rằng Quyền Thiệu Viêm tới muộn, có thể nghe thấy lời nói của cô lúc cắt câu lấy nghĩa(*), lại hiểu lầm cô.

(*) Lấy một câu trong lời nói của người khác rồi giải thích theo ý của mình.

Mục Giai Âm muốn giải thích, nhưng mỗi lần muốn né tránh Quyền Thiệu Viêm hôn thì Quyền Thiệu Viêm lại biết không thuận theo bất chấp dây dưa, khiến Mục Giai Âm tránh cũng không thể tránh.

"A." Đột nhiên eo Mục Giai Âm đau xót, Mục Giai Âm trực tiếp kêu thành tiếng.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới ý thức được động tác vừa rồi của anh hình như là có hơi quá, Quyền Thiệu Viêm vội vàng ngừng lại, ngồi xổm người xuống, muốn xem hông của một chút Mục Giai Âm rốt cuộc có vấn đề gì.

"Thế nào?" Quyền Thiệu Viêm hỏi.

Nhìn Quyền Thiệu Viêm hình như là muốn áo của cô, Mục Giai Âm vội vàng ngăn cản Quyền Thiệu Viêm. Trong phòng kia tiếng cãi vã đã càng ngày càng nhỏ, Mục Giai Âm lo lắng người trong phòng sẽ ra tới, vội vàng nói, "Hình như là xoắn hông."

Vừa rồi Quyền Thiệu Viêm đề cô quá mạnh.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới đứng dậy, nhẹ nhàng gỡ ngang hông của Mục Giai Âm một cái, sau đó nắm hông của Mục Giai Âm xoa một lúc. Mục Giai Âm cũng không cảm thấy đau nhiều, chỉ là luồng khí chịu ngang hông truyền tới lúc trước lại hoàn toàn biến mất.

Quyền Thiệu Viêm còn có thể những thứ này? Mặt Mục Giai Âm sáng lên, lập tức nói, "Ông xã, anh thật lợi hại."

Nói xong, Mục Giai Âm bắt đầu 扭, lại nói, hông của cô biến thành như vậy rốt cuộc là ai tạo thành.

Lợi hại? Cô là đầu rút mới có thể khen Quyền Thiệu Viêm lợi hại.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm mấy giây, rốt cuộc thì khóe miệng cũng cong lên.

Mục Giai Âm nhìn Quyền Thiệu Viêm cười, trong lòng càng thấy khó chịu, "Anh đột nhiên tức điên vì cái gì? Em không có cùng Đàm Tân Kinh. . . . ."

"Anh biết, em cự tuyệt cậu ta, vừa bắt đầu anh đã tới rồi." Quyền Thiệu Viêm đặt tay Mục Giai Âm vào trong lòng bàn tay của mình, vừa ầm vừa nói, "Không cần giải thích, anh biết em làm cái gì."

Quyền Thiệu Viêm không hiểu lầm cô, như vậy cũng tốt.

Mục Giai Âm vừa nghĩ xong, thì muốn gõ đầu của mình. Tốt cái gì tốt, không hiểu làm cô, còn khiến cô bị trật eo.

Mục Giai Âm nhìn chăm chăm Quyền Thiệu Viêm, nhấc chân hung hăng đạp một cái lên giày Quyền Thiệu Viêm nói, "Vừa rồi anh còn đối xử với em như vậy?"

"Ai bảo em cả ngày ở bên ngoài câu tam đáp tứ." Quyền Thiệu Viêm đuối lý, nhưng vẫn như cũ ôm lấy Mục Giai Âm nhỏ giọng oán giận nói.

Đối với tin tức người của mình luôn cực kỳ nhạy cảm, vì vậy, mặc dù giọng Quyền Thiệu Viêm nhỏ, nhưng Mục Giai Âm vẫn nghe rõ ràng. Mục Giai Âm hung hăng dậm một cái nữa lên chân Quyền Thiệu Viêm, cả người tức giận lỗ tai cũng đỏ, "Anh nói cái gì đấy?"

Làm sao cô lại câu tam đáp tứ rồi hả?

Đây là Quyền Thiệu Viêm chất vấn nhân phẩm của cô!

"Nói nhảm, đáng đáp em xinh đẹp như vậy, là một người đàn ông sẽ động lòng." Quyền Thiệu Viêm nói xong lập tức nổi lên khí thế cây ngay không sợ chết đứng, "Em nên ở nhà ngáy ngô, cái gì cũng không làm. Còn nữa, những sở trường của em, nấu cơm gì đó, bánh ngọt gì đó, quản lý gì đó cũng đều nên giấu đi."

Kể từ lúc mấy cấp dưới của anh tới nhà bọn họ ăn cơm Mục Giai Âm làm, cứ cách vài ngày thì mời anh tới nhà bọn họ làm khách. Nhiều năm làm cấp trên của bọn họ như vậy, chưa từng thấy... đầu giường vợ con đặt lò sưởi, những người không có nhiệm vụ chớ quấy rầy vì lần đầu các thuộc hạ niềm nở nịnh bợ người thủ trưởng là anh như vậy.

Dĩ nhiên Quyền Thiệu Viêm biết những người kia có dụng ý khác.

Toàn bộ những người này đều là nhắm về Mục Giai Âm đi! Trong lòng Quyền Thiệu Viêm rất không thoải mái suy nghĩ.

Cái này không cho làm, cái kia cũng không cho làm . . . . Mục Giai Âm giương mắt mà nhìn nhìn Quyền Thiệu Viêm hỏi, "Cái gì cũng không thể làm anh cảm thấy em sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?"

Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, mắt hơi híp một chút, mới cúi đầu tiến tới bên tai Mục Giai Âm nói, "Em có thể mỗi ngày ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, chờ anh trở về."

"Trở về làm gì à?" Mục Giai Âm mắt lé nhìn về mặt đột nhiên có chút kỳ quái của Quyền Thiệu Viêm.

"Làm em." Quyền Thiệu Viêm ghé vào tai Mục Giai Âm thanh âm thật thấp nói.

Mục Giai Âm dứt khoát dậm hai cái lên chân của Quyền Thiệu Viêm, Quyền Thiệu Viêm thật là càng ngày càng ăn mặn không kỵ rồi.

Mục Giai Âm vốn nhỏ gầy, về sức lực của Mục Giai Âm trên căn bản Quyền Thiệu Viêm có thể coi thường, càng chủ động ôm ấp yêu thương với Mục Giai Âm, khiến Quyền Thiệu Viêm càng cười tươi, đưa tay ôm chặt Mục Giai Âm.

"Khụ khụ khụ," Mục Giai Âm đang muốn véo Quyền Thiệu Viêm, lại nghe được tiếng ho khan quái dị của Đồng Lê Triệu, trong tiếng ho khan kia rất rõ ràng có phần cố ý ở trong đó.

Thật may là đáng người Quyền Thiệu Viêm cao lớn hoàn toàn chặn lại nét mặt của Đồng Lê Triệu, Mục Giai Âm đã điều thâm nghĩ.

"Lão đại, chị dâu, gì kia, tối về có rất nhiều thời gian mà không phải sao?" Trên mặt Đồng Lê Triệu mang theo nụ cười ranh mãnh, "Hai người ở đây thật là đủ vội nha."

Quyền Thiệu Viêm quét mắt nhìn Đồng Lê Triệu, lập tức Đồng Lê Triệu có bộ mặt nghiêm túc. Giống như vừa rồi anh thật sự không có nói gì hết.

Tường Tự Hân nhìn hai người trước mặt một chút, mặt hâm mộ nói: "Quyền thiếu quả nhiên thâm tình."

"Anh đối với em không tốt?" Đường Tuấn Thần nhìn Tường Tự Hân, nhú mày, vẻ mặt khó hiểu.

"Tốt," Tường Tự Hân đáp một tiếng, rồi mới vui vẻ kéo cánh tay Đường Tuấn Thần.

Mà Hường Tinh và Hàn Tử Nghị cũng từ trong phòng đi ra. Hàn Tử Nghị cố gắng muốn đi nắm tay Hường Tinh, nhưng lại bị Hường Tinh hất tay ra.

"Tôi đi trước." Hường Tinh nhìn Hàn Tử Nghị, giọng nói buồn buồn không vui nói.

Mục Giai Âm nhú mày, đá chân Hàn Tử Nghị một cái nói, "Còn không đuổi theo."

Hàn Tử Nghị còn chưa động, Hường Tinh đã quay đầu lại nói: "Không cho phép anh theo! Đừng làm phiền tôi!"

Hường Tinh lại nhìn Mục Giai Âm hai giây cau mày thật giống như là đang trầm tư chuyện gì.

Trong lòng Mục Giai Âm có loại dự cảm xấu.

"Giai Âm, ngày mai tớ không đi tới bệnh viện thành phố Y với cậu được." Hường Tình nói xong lập tức xoay người rời đi.

"Anh em, đuổi theo," Đồng Lê Triệu nhìn Hàn Từ Nghị muốn đuổi theo lại không dám đuổi, rất có kinh nghiệm chỉ điểm, "Tôi nói cho cậu biết nói phụ nữ đều thích khẩu thị tâm phi, đuổi theo đi."

"Xem ra Hường Tình không giống như là đang nói đùa." Hàn Từ Nghị có chút bối rối nói.

Đồng Lê Triệu thở dài, làm ra vẻ ông cụ non nói: "Dù sao cậu vẫn cùng anh trải qua vui buồn, tôi nói cậu, theo đuổi phụ nữ đấy, vẫn là dựa vào ba chữ da mặt dày này, cậu mặc kệ cô ấy có thật lòng không, cậu đuổi theo là được, đừng để ý nhiều như vậy, mau đi đi!"

Tường Tự Hân xì một tiếng cười ra tiếng.

Đồng Lê Triệu nhìn về phía Tường tự hân cười cười, lại không nói nữa.

Hàn Từ Nghị hơi đắn đo một lát, mới đuổi theo.

Đường Tuấn Thần nói tạm biệt với Quyền Thiệu Viêm, lập tức dẫn Tường Tự Hân đi ra ngoài.

Lúc này Đồng Lê Triệu mới nói, "Cô gái kia chính là giả vờ tới gặp mặt, cô ta không mang thai, chẳng qua là ở trên weibo mẹ thấy Hàn Từ Nghị gửi một bài, muốn mượn đứa nhỏ, để cầu xin mẹ Hàn Từ Nghị sót ruột buộc Hàn Từ Nghị phải cưới cô ta."

Chỉ tiếc cấp độ quá thấp.

Đồng Lê Triệu giải thích xong, đã nhìn thấy vẻ mặt khẩn cầu của Mục Giai Âm, hình như là đang mong đợi anh nói nhiều hơn một chút nữa. Mà Quyền Thiệu Viêm vẫn là một vẻ mặt con thịnh nộ sắp phủ xuống, ánh mắt kia hình như là Đồng Lê Triệu dám can đảm ở lại nơi này thêm một giây nữa, anh sẽ phải đi lăng trì Đồng Lê Triệu.

Đồng Lê Triệu nghĩ nên đi, anh sợ Quyền Thiệu Viêm, hơn nữa anh rất thích Mục Giai Âm gặp xui xẻo.

Nghĩ như vậy, anh vẫn là rời khỏi chỗ này sớm một chút thôi. Đồng Lê Triệu lập tức cũng bước chân đi, tương đối vui vẻ xoay người, tiếp tục nghiệp lớn tán gái của anh.

Về vòng xoáy nguyên rủa Đồng Lê Triệu, Mục Giai Âm trầm nghĩ.

Quyền Thiệu Viêm một phen kéo tay Mục Giai Âm đi ra ngoài quán bar, "Ngày mai em cũng không được đi."

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm lại bổ sung tiếp, "Chúng ta trở về trên giường cẩn thận thảo luận nghiên cứu một chút về động cơ vấn đề em đi bệnh viện thành phố Y."

Hường Tình, cậu nha hại người rất nặng. . . . . Mục Giai Âm rơi nước mắt.

Cô vừa xoay lưng qua một bên vừa nghĩ, Quyền Thiệu Viêm có thể dịu dàng với cô một chút hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Đồng Lê Triệu Phách Lối Bên Trong Xe Nhộn Nhạo (1)

Edit: Kim Phượng

Vì vậy, đầu tiên mọi người thấy chủ bữa tiệc là Đàm Tân Kinh mang về mặt mặt mác và khổ sở đi ra khỏi bữa tiệc.

Sau đó, Hường Tình chạy ra khỏi bữa tiệc như là một trận gió. Theo sát sau đó là Hàn Từ Nghị, Hàn Từ Nghị đứng ở cửa, hình như là đang xác định phương hướng, rồi đuổi theo Hường Tình.

Còn Mục Giai Âm bị Quyền Thiệu Viêm kéo ra khỏi hộp đêm.

Điều này làm cho không ít người còn muốn quyến rũ Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn thất vọng.

Hình như Đồng Lê Triệu cũng muốn rời khỏi yến hội.

Xu thế này làm Đường Tuấn Thần tò mò hỏi, "Đồng Lê Triệu, các cậu đây là có chuyện gì sao? Cậu luôn luôn kiên trì đến một giây cuối cùng của bữa tiệc mới bằng lòng về nhà mà."

"A, tối nay uống nhiều quá." Đồng Lê Triệu nói: "Tôi đi ra ngoài trước."

Nói xong, hình như là sợ Đường Tuấn Thần sẽ ngăn cản hẳn nên vội vã đi ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra? Không lẽ Đồng Lê Triệu ở bên ngoài có phụ nữ lại không chịu để cho anh biết?" Đường Tuấn Thần thấy lạ, trước khi lên lầu, Đồng Lê Triệu vẫn rất hướng thụ lần tụ hội này mà.

"Em không thân với anh ta." Tưởng Tự Hân đáp lời, ánh mắt nhìn Đồng Lê Triệu lại có mấy phần tìm tòi nghiên cứu.

Lúc đang suy nghĩ đến Mục Giai Âm, trong mắt Tưởng Tự Hân có mấy phần ghen ghét. Cô dùng nhiều thời gian như vậy, cũng không thể khiến Quyền Thiệu Viêm, Hàn Tử Nghị và Đồng Lê Triệu tiếp nhận cô. Mặc kệ biểu hiện của cô như thế nào, về Quyền Thiệu Viêm thì không cần phải nói. Trừ Mục Giai Âm ra, Quyền Thiệu Viêm đều đối xử như nhau với tất cả đàn bà khác.

Nhưng Hàn Tử Nghị và Đồng Lê Triệu thì khác. Hàn Tử Nghị và Đồng Lê Triệu chưa bao giờ có một chút xú vượt quá giới hạn khi ở chung một chỗ với cô, luôn tuân thủ quy củ nghiêm ngặt. Dù cô muốn thân mật hơn một chút với Đồng Lê Triệu và Hàn Tử Nghị nhưng cũng không thể xuống tay.

Nhưng còn Mục Giai Âm chẳng qua chỉ mới gả cho Quyền Thiệu Viêm mấy tháng mà thôi thì quan hệ với Hàn Tử Nghị, Đồng Lê Triệu cũng không tệ. Rõ ràng hai người họ đã cho thấy mình công nhận chị dâu Mục Giai Âm này rồi. Hơn nữa. . . . . Đừng nói là Mục Giai Âm, ngay cả Hường Tinh, cái loại phụ nữ tuy tiện không có chút tâm cơ này, có lúc thậm chí bởi vì nói chuyện quá mức thẳng thắn, lại không biết nói khéo khiến người khác tức giận cũng được đám người Quyền Thiệu Viêm công nhận.

Tất cả cũng bởi vì xuất thân của Mục Giai Âm và Hường Tinh tốt hơn cô.

Về mặt Tưởng Tự Hân lạnh lẽo.

Đường Tuấn Thần thấy không ổn nói: "Sao vậy? Ai chọc giận em?"

"Không có gì." Tưởng Tự Hân chép miệng nói: "Chỉ là thấy về mặt những người phụ nữ kia nhìn anh như là thấy miếng mồi ngon nên khó chịu thôi."

"Chỉ có em mới ghen, nếu để cho em ở chung một chỗ với Hàn Tử Nghị hay Đồng Lê Triệu chắc em sẽ ba ngày hai lần đòi tự sát?" Đường Tuấn Thần cười cười nói: "Được rồi, chúng ta cũng về thôi."

"Anh thật quá tốt, tối nay trở về thưởng cho anh!" Trên mặt Tưởng Tự Hân lộ ra một nụ cười sáng chói.

Lúc này Đường Tuấn Thần mới cười mập mờ. Bà xã nói khen thưởng tuyệt đối là thật sự khen thưởng.

Ra cửa, bóng đêm có chút đen tối, Tưởng Tự Hân đi theo phía sau Đường Tuấn Thần, thái độ liền trở nên lạnh lùng. Nếu như gả cho Hàn Tử Nghị hay Đồng Lê Triệu. . . . . chưa chắc cô sẽ đòi tự sát. Lúc cô chưa gả cho Đường Tuấn Thần, Đường Tuấn Thần cũng đi theo cái loại hoa hoa công tử Đồng Lê Triệu đó cả ngày vui thú nhục dục. Dù là bây giờ cô đã lấy anh nhưng mỗi tháng luôn có vài ngày không thấy bóng dáng Đường Tuấn Thần.

Cô không phải là không biết Đường Tuấn Thần đi đâu làm gì, nhưng e ngại quan hệ vợ chồng nên cô ngại nói ra thôi.

"Kì lạ." Lúc Đường Tuấn Thần lấy xe, mới nhìn nhìn chiếc xe bên cạnh mình nói: "Tên Đồng Lê Triệu kia không phải đã sớm về rồi sao? Tại sao xe vẫn còn ở đây? Không lẽ là đang đùa cái cô nào trên xe chứ?"

Đường Tuấn Thần suy nghĩ một chút, liền ác ý cười cười, gõ cửa xe. Tưởng Tự Hân ở một bên cười khanh khách, cũng không có ngăn cản.

Nhưng Đường Tuấn Thần gõ đến mấy lần, bên trong xe cũng không có người trả lời anh.

"Không có trong đây?" Đường Tuấn Thần hơi khó hiểu, nhưng vẫn đứng thẳng lên nói: "Thôi, chúng ta về trước đi."

"Được." Tưởng Tự Hân gật đầu đáp một tiếng, đột nhiên nghĩ đến cái khả năng đó, sắc mặt thoáng biến đổi.

Biến hóa này quá mức nhỏ bé nên Đường Tuấn Thần không để ý, hiện tại anh chỉ nghĩ đến phần thưởng Tưởng Tự Hân cho anh sau khi trở về.

Lúc này Đồng Lê Triệu đang thuê một chiếc xe đạp ven đường, một mạch chạy như điên đuổi theo người phụ nữ phía trước.

Đồng Lê Triệu thấy may mắn, năm đó vẫn còn học tiểu học, thườ còn trong trắng ngây thơ, cô gái anh thầm mến nói thích nhất con trai biết chạy xe đạp, có thể mặc áo sơ mi màu trắng rất đẹp mắt.

Cho nên năm đó anh đã khổ luyện một tay lái xe đạp.

Cuối cùng cũng phát huy tác dụng rồi.

Người phụ nữ phía trước chính là người mới vừa uy hiếp Hàn Từ Nghị.

Cô ta đang đi thì đột nhiên phát hiện có một chiếc xe đạp chạy đến phía trước mặt cô, hơn nữa còn chặn cô lại.

Cô ta khẽ ngán người, rõ ràng nhận ra đây chính là người đàn ông mới vừa ở trong căn phòng đó.

"Anh muốn làm gì?" Người phụ nữ kia theo bản năng ôm bụng lui về phía sau một bước nói: "Tôi đã biết sai rồi, anh còn đuổi theo làm cái gì?"

"Đã biết sai rồi?" Đồng Lê Triệu cười gian, "Tôi chỉ đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tiểu thư, có phải trong bụng cô thật sự có con hay không?"

"Không có, không có!" Bị người khác nói trúng tâm sự, người phụ nữ kia nghĩ rằng mình bại lộ, vội vàng lên tiếng phủ nhận.

"Không có?" Đồng Lê Triệu kéo cô ta đi, anh không có chút thương hương tiếc ngọc nào, người phụ nữ kia lao đảo vài bước ở trên đường mới đứng vững, "Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút là biết."

"Anh muốn làm gì? Cái này gọi là bắt cóc anh có biết hay không?" Người phụ nữ kia nóng nảy, muốn hất tay Đồng Lê Triệu ra, tuy nhiên có quãng thế nào cũng không ra.

"Tôi cho anh biết, anh còn ép buộc tôi như vậy... tôi sẽ kêu to!" Người phụ nữ kia thấy Đồng Lê Triệu cường ép như vậy, ngấm lại, hiện tại mặc dù sắc trời đã tối nhưng trên đường vẫn có người đi đường, lập tức bớt lo lắng.

"Kêu đi." Đồng Lê Triệu nhìn về phía chiếc xe đang trước, rất là dịu dàng cười nói với người phụ nữ kia, "Cô có gọi rách cổ họng cũng có ích lợi gì sao?"

Theo lệnh của Đồng Lê Triệu, lúc mấy vệ sĩ đang tiến đến chứng kiến về mặt Đồng Lê Triệu như vậy, mới rất là đồng tình liếc mắt nhìn về phía người phụ nữ kia. Không biết người phụ nữ này có tài cán gì mà chọc Đồng Lê Triệu tới bước này, phải biết rằng danh hiệu 'hồ mặt cười' (*) của Đồng Lê Triệu không phải là nói suông.

(*): Con hồ biết cười (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác)

Bao nhiêu người thấy nụ cười này của Đồng Lê Triệu cũng sẽ ngoan ngoãn mặc cho Đồng Lê Triệu khi dễ, ngay cả thờ ơ cũng không dám.

Người phụ nữ kia sợ run một giây, nụ cười dịu dàng như vậy ở trong mắt của cô thật sự là không có bất kỳ sức uy hiếp nào. Người phụ nữ kia thấy mấy người vệ sĩ bước từ trên xe xuống, lập tức hét to lên, "Cứu mạng với, bắt cóc, bắt nạt người!"

Đồng Lê Triệu chỉ rất dịu dàng nhìn người đàn bà kia.

Bọn cận vệ không có lệnh Đồng Lê Triệu nên không dám hành động, chỉ làm thành một vòng quay quanh người phụ nữ kia.

Xung quanh có người nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế của người phụ nữ kia thì ngừng lại, chỉ tiếc, khi nhìn thấy một đám vệ sĩ người cao ngựa lớn thì người vây xem đều tự giác đi thật xa, chỉ sợ liên lụy đến bọn họ.

Đây có lẽ là đại ca xã hội đen ra ngoài tìm người tình. Chuyện này dân chúng như chúng ta không quản được.

Người phụ nữ kia hăng giọng gào thét thật lâu, nhưng vẫn không có ai chịu tới cứu cô.

Trong ánh mắt Đồng Lê Triệu cũng nhiều hơn mấy phần ám áp, "Có kêu to cũng vô dụng thôi."

Nói xong, Đồng Lê Triệu nháy mắt với thuộc hạ của mình, nói: "Lái xe đến bệnh viện tư nhân của nhà họ Đường."

Chẳng lẽ người phụ nữ này mang thai? Thật ra thì Đồng Lê Triệu cũng không cần thận trọng như người ngoài nói, thỉnh thoảng anh cũng có khi sơ hở, mỗi lần thất thủ, Đồng Lê Triệu đều đến bệnh viện tư nhân của nhà họ Đường.

Cậu ấm nhà họ Đường kia là một trong những bạn bè xấu của Đồng Lê Triệu, hai người thường chơi đêm nên quá quen thuộc loại chuyện như vậy. Đồng Lê Triệu đến bệnh viện tư nhân của nhà họ Đường làm việc này dĩ nhiên là tuyệt đối bí mật, cho tới bây giờ chưa từng lộ ra ngoài.

Vệ sĩ lĩnh mệnh, vội vàng lái xe đi như một làn khói.

Người phụ nữ kia còn muốn giãy giụa kêu la, nhưng bị mấy vệ sĩ chuyên nghiệp kiềm chế, ngay cả nhúc nhích cô ta cũng không nhúc nhích được.

Đến bệnh viện, bác sĩ làm kiểm tra cho người phụ nữ kia, thật đúng là mang thai một đứa bé.

Đồng Lê Triệu sầm mặt, gọi điện thoại cho Hàn Từ Nghị.

Lúc này Hàn Từ Nghị đang cãi nhau với Hường Tinh, thấy Đồng Lê Triệu gọi đến, Hàn Từ Nghị tức giận nên cũng không nhận liền trực tiếp cúp máy.

"Tại sao không nhận điện thoại?" Hường Tinh châm chọc liếc mắt nhìn Hàn Từ Nghị nói: "Chẳng lẽ là hồng nhan tri kỷ vừa dịu dàng, vừa có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, đẹp đến làm người ta giận sôi, đáng người có lỗi có lỗi tốt hơn cái sân bay này của tôi nhiều gọi điện thoại tới chứ?"

Vừa nói cô vừa nhìn Hàn Từ Nghị từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài rồi chăm chọc. Giống như Hàn Từ Nghị ở bên ngoài hoa tâm đều là do cô ép buộc.

"Tự em nhìn đi." Hàn Từ Nghị mở ghi chép cuộc gọi ra, nhét điện thoại vào trong tay Hường Tinh.

Hường Tinh nhìn thoáng qua thấy là Đồng Lê Triệu gọi tới, dừng một chút mới lại nói, "Đồng Lê Triệu gọi tới anh nên vui mới phải, thế nào, tôi nay tức giận, lại định tìm cô nào phát tiết đây? Nhớ mang bao cao su, đừng để ngày nào đó một đồng phụ nữ ôm con của anh tới cửa tìm mẹ anh, đòi làm cô dâu của anh!"

"Hường Tinh, có thể nói chuyện khách khí với anh một chút không?" Hàn Từ Nghị cũng nổi giận, chặn lấy cửa xe không để cho Hường Tinh đi, "Anh đã sớm nói với em, chuyện kia là lỗi của anh, không phải anh đã nói xin lỗi rồi sao?"

"Trước kia không thể nói anh hàng đêm sênh ca, nhưng tôi thiếu chưa từng thiếu phụ nữ, anh quen em tương đương với cái nghiện em biết không? Cả ngày anh kìm nén đến khó chịu, trừ sử dụng tay trái tay phải của chính mình thì chính là tắm nước lạnh."

Ông tài xế nhà Hường Tinh liếc nhìn Hàn Từ Nghị, ý kia rất rõ ràng, tật xấu của mình cũng không cần nói nhiều như vậy để lấy cớ giải vây mà.

Trong lòng Hàn Từ Nghị hàm chứa chút giận dữ nói, "Anh nói lại lần nữa, chuyện kia là anh không đúng, nhưng anh cũng đã say mềm rồi, lúc anh tiến vào quán rượu, người phụ nữ kia đã cỡi hết nằm ở trên giường chờ anh... anh có thể nhận được sao?"

"Anh không nhận được thì đi tìm người phụ nữ khác sao?" Hường Tinh đẩy Hàn Từ Nghị, nhưng vẫn không thể đẩy Hàn Từ Nghị ra.

"Nói nhảm, anh tìm em em đồng ý sao? Nếu em có thể đáp ứng, anh liền. . . . ."

Lời Hàn Từ Nghị còn chưa nói hết, ông tài xế kia liền ho khan hai tiếng, "Cái đó. . . . . Ân, thiếu gia, tiểu thư, hai người từ từ trò chuyện, tôi đi nhà vệ sinh đây."

Nói xong tài xế cũng rất thức thời rời khỏi.

Ông không muốn rời khỏi cũng không được, ông như là một cái bóng đèn lớn ở nơi này, dù Hường Tinh và Hàn Từ Nghị không ngại, chính ông nghe đôi tình nhân thảo luận về chuyện lên giường, ông cũng xấu hổ đó.

Thấy tài xế đi rồi, Hàn Từ Nghị được một tác lại muốn tiến một thước muốn chen lên xe.

Hường Tinh mãnh liệt đẩy Hàn Từ Nghị ra, nhưng có đẩy thế nào cũng đẩy không ra.

"Hường Tinh, xương sườn của anh cũng sắp bị em bẻ gãy." Lúc Hàn Từ Nghị nói trên khuôn mặt còn làm ra vẻ khổ sở.

Hường Tinh cắn răng, động tác cũng không nhẹ lại, bọn họ cũng đã nói yêu đương, Hàn Từ Nghị còn đi ra ngoài làm bậy, cô còn cho rằng cô ta là người phụ nữ trước kia của anh? Ngoài miệng lời nói của Hường Tinh vẫn nóng nảy như trước, "Hàn Từ Nghị, anh lăn xuống cho tôi! Xe của chúng tôi không hoan nghênh anh!"

"Dù sao sau này cũng là xe của anh." Hàn Từ Nghị nói chuyện đương nhiên, hoàn toàn không để ý lời của anh vô si cỡ nào.

Hiện tại anh đã xem tài sản của nhà Hường Tinh làm của riêng rồi.

Không biết còn tưởng rằng Hàn Từ Nghị ham tiền nhà Hường Tinh đấy.

"Anh phản bội tôi còn không biết xấu hổ cười đùa hí hửng, anh cút đi cho tôi!" Hường Tinh không thuận theo, đá Hàn Từ Nghị.

Lần này Hàn Từ Nghị bị đá đau thật, "Hường Tinh, em có lời gì từ từ nói có được hay không? Đừng động tay động chân giống như một người đàn bà chanh chua."

"Ngang ngược thì như thế nào?" Nếu không phải Hàn Từ Nghị một mực trên hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài thì cô cần gì phải như thế này? Nếu Hàn Từ Nghị giống như là Quyền Thiệu Viêm thì tốt biết bao nhiêu?

Cô không hy vọng xa vời Hàn Từ Nghị thâm tình giống như Quyền Thiệu Viêm, chỉ cần Hàn Từ Nghị học hỏi Đường Tuấn Thần cũng là tốt rồi. Trước kia Đường Tuấn Thần cũng ham vui, nhưng từ lúc cưới vợ thì rất ít ra ngoài chơi cùng với Đồng Lê Triệu.

Nhưng Hàn Từ Nghị thì cả ngày kể vai sát cánh cùng đi uống rượu với Đồng Lê Triệu.

Đồng Lê Triệu không có bạn gái, anh ta hoa tâm trừ mẹ anh ta ra thì cũng không ai xen vào. Nhưng Hàn Từ Nghị không phải chỉ có một mình!

Hàn Từ Nghị nhìn gương mặt giận dữ của Hường Tinh liền trực tiếp xé áo trên người ra, lộ ra hơn phân nửa lồng ngực nói: "Thế nào, em còn muốn cắn à? Đến đây, hôm nay anh sẽ để cho em cắn."

Hường Tinh nhìn nét mặt Hàn Từ Nghị tỏ vẻ chắc chắn cô sẽ không cắn anh, cắn răng nhào tới, sau đó nhắm ngay đầu vai Hàn Từ Nghị rồi hung hăng

cẩn.

"Em thật sự cẩn? Em là chó sao?" Hàn Từ Nghị đau đớn kêu to, luống cuống tay chân muốn đẩy Hường Tinh ra, nhưng mặc kệ đẩy thế nào, Hường Tinh vẫn không nhúc nhích tựa như một hòn núi lớn nặng ngàn cân.

Hàn Từ Nghị cũng phát ngaoan, dùng sức đẩy Hường Tinh.

Đầu Hường Tinh bị đẩy sang một bên, Hường Tinh suy nghĩ một chút, thấy Hàn Từ Nghị vì cử động mới vừa rồi mà quần áo bị kéo để lộ ra lồng ngực, đôi môi Hường Tinh lại lần nữa bám riết không tha đầu vai của Hàn Từ Nghị.

Vừa thấy động tác của Hường Tinh, Hàn Từ Nghị bị dọa sợ rụt thân thể lại, vừa rồi Hường Tinh cắn anh mơ hồ thấy máu, giờ Hường Tinh còn muốn cắn lên nữa. Lúc Hàn Từ Nghị lẩn trốn còn theo bản năng đẩy đầu Hường Tinh một cái.

Hường Tinh bị bất ngờ không kịp phòng bị, lập tức liền bị Hàn Từ Nghị đẩy sang một bên.

Mà rằng Hường Tinh cũng cắn phải ngực Hàn Từ Nghị, vừa đúng lúc cắn nơi mẫn cảm nhất trên ngực Hàn Từ Nghị.

!@#%\$#@, thật đau!

Nơi đó bị Hường Tinh khê cắn, Hàn Từ Nghị bỗng cảm thấy một dòng đau đớn đánh úp lên đầu.

Hường Tinh cũng nhận thấy được nơi bị cắn hình như rất không thích hợp, liền vội vàng đứng dậy, nhưng Hường Tinh thoáng có động tác, Hàn Từ Nghị lại giữ đầu Hường Tinh, khiến Hường Tinh nằm ở trên người của anh không được nhúc nhích.

Hàn Từ Nghị tung hoành tình trường nhiều năm như vậy, ở phương diện này phải nhiều kinh nghiệm hơn Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm cấm dục đến gần ba mươi năm, bây giờ ôm Mục Giai Âm, hận không được mỗi đêm trời tối kéo cô dâu của chính mình ra luyện tập, bù đắp ba mươi năm thời gian kia.

Hàn Từ Nghị không có cấm dục lâu như vậy, nhưng lần này Hàn Từ Nghị cũng cấm dục gần một tháng.

Hường qua mùi vị thịt, con người sẽ rất khó thoát khỏi thú vui này.

Giống như Quyền Thiệu Viêm, trước kia lúc không có Mục Giai Âm, ba mươi năm một mình Quyền Thiệu Viêm cũng chịu được, nhưng sau khi có Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm chỉ cần rời khỏi Mục Giai Âm một lúc đã cảm thấy xương cốt toàn thân đều ngứa, không thấy quen. Mỗi ngày về nhà khuya, trừ ôm cô dâu của mình ngủ, Quyền Thiệu Viêm còn muốn làm vận động với cô dâu nhà mình.

Hôm nay Hàn Từ Nghị đang ở trong trạng thái dục hỏa đốt người.

Hường Tinh kích thích một cái như vậy, Hàn Từ Nghị xấu hổ cứng rắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Đồng Lê Triệu Phách Lối Và Bên Trong Xe Nhộn Nhạo (2)

Edit: Kim Phượng

Trước kia vì không muốn kích thích Hường Tinh, Hàn Từ Nghị đều nỗ lực duy trì lí trí của mình, tận lực không để cho Hường Tinh nhìn ra tiểu huynh đệ của anh rục rịch ngóc đầu dậy. Hơn nữa, sau khi anh và Hường Tinh quen nhau, đại đa số thời gian đều cãi nhau như trước kia.

Khi cãi nhau, đại não anh tích cực hoạt động. Trừ phi là nói chuyện cười, hạ thân của anh mới có chút phản ứng. Nhưng anh đoán không ra mức độ tiếp nhận của Hường Tinh ở nơi nào, cho nên cũng nghiêm chỉnh nói những chuyện cười này, ngộ nhờ khiến Hường Tinh ghét sẽ không tốt.

"Đừng động." Thấy Hường Tinh lại muốn động, Hàn Từ Nghị vội vàng ngăn cản Hường Tinh.

Cấm dục thật là ngày khổ sở!

Hường Tinh nằm ở trên ngực Hàn Từ Nghị, còn duy trì tư thế cũ, cúi đầu thật thấp, một cử động nhỏ cũng không dám làm.

Mặc dù trước kia cũng thấy qua cảnh tượng như vậy trong video, nhưng nếu thật sự bảo Hường Tinh làm, Hường Tinh cảm thấy..... Cô vẫn không

muốn lên giường. Thật sự cảm thấy rất xấu hổ.

Hương Tinh bị Hàn Từ Nghị gắt gao giữ lấy đầu, Hương Tinh khẽ giật giật, mới buồn bực nói, "Hàn Từ Nghị, anh có thể để cho tôi đổi lại tư thế hay không? Hay là tôi cho anh chút giấy, tự anh đi nhà cầu giải quyết một cái?"

Lời Hương Tinh vừa nói ra này, Hàn Từ Nghị đã cảm thấy mình khổ sở, nhớ năm đó, anh làm gì cần phải đi nhà cầu giải quyết những chuyện này? Chỉ cần muốn, gọi điện thoại hoặc là ngoắc ngoắc tay, thì có một tá phụ nữ tự động tìm đến.

Những ý niệm này chỉ chột lóe lên ở trong đầu Hàn Từ Nghị, mới vừa rồi, lúc nói chuyện với Hương Tinh, đầu lưỡi mềm mại ảm áp kia khiến Hàn Từ Nghị cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhất thời xông lên đầu. Lúc này Hàn Từ Nghị nói sao cũng không chịu buông đầu Hương Tinh ra, Hàn Từ Nghị đè Hương Tinh ở trên ngực của mình, nói: "Hương Tinh, ngoan, lại nói một câu cho anh nghe nào."

Nghe cái em gái anh! Nếu cô còn không biết trong lòng Hàn Từ Nghị đang suy nghĩ gì thì cô cũng thật sự là ngu hết biết!

Hương Tinh không nói lời nào, Hàn Từ Nghị đợi thật lâu cũng không chờ tới cảm giác mới vừa rồi.

Hàn Từ Nghị thờ dài, lật người nằm ở trên người của Hương Tinh, cuối cùng lần này cũng buông đầu Hương Tinh ra.

Trong lòng Hương Tinh còn tức, động tác mới vừa rồi khiến cho cô vừa tức vừa thẹn, nghĩ đến chuyện Hàn Từ Nghị phản bội cô, giọng nói Hương Tinh lại cao hơn mấy phần, "Tại sao anh còn không đi ra?"

Hương Tinh phản ứng kịp, xoay người liền cầm đệm dựa sau xe lên, nói với Hàn Từ Nghị: "Hàn Từ Nghị, anh đi tìm chết cho tôi!"

Hàn Từ Nghị hoàn toàn không nghĩ tới Hương Tinh lại đột nhiên công kích, căn bản là không kịp phản ứng, Hàn Từ Nghị đột nhiên cảm thấy đầu vai của mình đau xót.

"Ahhh." Hàn Từ Nghị vội vàng đưa tay ngăn cản Hương Tinh, nói: "Hương Tinh, em đừng đánh, bả vai anh đau."

Trong xe không có mở đèn, Hương Tinh căn bản không biết Hàn Từ Nghị nói thật hay giả vờ.

Nhưng cô chỉ dùng cái đệm mềm mại này đánh Hàn Từ Nghị, Hàn Từ Nghị còn kêu đau, Hàn Từ Nghị thật đúng là trời sinh yếu ớt!

Lúc này anh đùa giỡn với cô tại sao lại không yếu ớt đi?

Hương Tinh càng nghĩ càng giận liền trực tiếp đưa chân đạp Hàn Từ Nghị xuống xe, "Anh cút cho tôi!"

Hàn Từ Nghị che bả vai của chính mình, cứ như vậy không hiểu được bị Hương Tinh đạp xuống xe, ngay cả chút cơ hội phản kháng cũng không cho anh.

Tài xế ở một bên thấy hai người kia không biết kích động làm những gì ở trong xe, giữa hai người lại im lặng một lát, nhưng vào lúc này Hàn Từ Nghị bị Hương Tinh trực tiếp đá xuống xe.

Đạp tốt!

Bác tài xế một lòng cảm thấy tiểu thư nhà mình bị khi dễ nên ở trong lòng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chờ Hàn Từ Nghị vừa xuống xe. Bác tài xế liền vênh vào hống hách ngồi lên xe, sau đó lái xe đi.

Chờ bác tài xế bật đèn ở bên trong xe lên, bác tài xế mới xấu hổ phát hiện..... Lúc ông đi xe còn không nhiễm một hạt bụi, lúc này lại dính không ít máu.

Nghĩ đến lúc này Hương Tinh và Hàn Từ Nghị yên tĩnh một hồi lâu, bác tài xế nhất thời nghĩ tới một loại khả năng, cố tình lúc này bác tài xế ngoại trừ ngửi thấy mùi máu tươi trong xe ra còn ngửi thấy một mùi thuốc về đàn ông, nhìn lại giấy vệ sinh bị vứt lung tung ở dưới chỗ ngồi bên trong xe khi Hàn Từ Nghị lau chân cho Hương Tinh, bác tài xế bỗng cảm thấy ông nhận ra điều gì.

Chẳng lẽ chỉ trong chốc lát khi này, Hàn Từ Nghị đã giải quyết xong Hương Tinh rồi hả?

Lúc này thấy sắc mặt Hương Tinh cũng không quá tốt, có thể chính là đáng về phụ nữ sau khi bị gì kia hay không? Bác tài xế nỗ lực muốn nhớ lại sau ngày kết hôn vợ ông có sắc mặt gì, nhưng ông nghĩ như thế nào cũng không nhớ nổi. Quá nhiều năm trôi qua, ông chỉ nhớ năm ấy, đêm tân hôn đó ông khá vui mừng.

Hương Tinh tự nhiên cũng nhìn thấy máu tươi bên trong xe, Hương Tinh nghĩ đến sau khi cô dùng đệm dựa đánh Hàn Từ Nghị, Hàn Từ Nghị xác thực là rất thảm. Hơn nữa, lúc ấy hình như Hàn Từ Nghị còn cố gắng giải thích cái gì đó, chỉ tiếc bị cô đánh như thế, lời nói Hàn Từ Nghị cũng đứt quãng. Hơn nữa lúc ấy cô xấu hổ, căn bản cũng không có nghe Hàn Từ Nghị đang nói cái gì.

Hương Tinh nhìn đệm dựa bị chính mình tiện tay ném tới phía sau chỗ ngồi, liền thấy được trên lối nhỏ sau xe ngồi có một cái kéo nhỏ đang yên lặng nằm dưới đất, miệng cây kéo khẽ mở, phía trên còn nhuộm một chút máu tươi.

Hàn Từ Nghị không có vấn đề gì chứ?

Hương Tình có chút bận tâm, vốn dĩ Hương Tình muốn bảo tài xế quay đầu, nhưng nghĩ tới vừa quen Hàn Từ Nghị không lâu anh đã ở sau lưng cô lên giường với những phụ nữ khác, Hương Tình giận không lên tiếng.

Mục Giai Âm nói đúng, cô biểu hiện tình yêu với Hàn Từ Nghị quá rõ ràng, Hàn Từ Nghị mới có thể không chút kiêng kỵ cô như vậy..... Tại sao luôn là cô ăn dấm của Hàn Từ Nghị chứ? Cô cũng muốn cho Hàn Từ Nghị ghen với cô.

Hừ, anh em của cô rất nhiều, dù Hàn Từ Nghị là ông trời, cô cũng không xem trọng!

Hơn nữa, dù Hàn Từ Nghị biết đánh nhau nhưng nhất định là đánh không lại những anh em kia của cô, đến lúc đó Hàn Từ Nghị nhất định phải tự mình lo lắng sống, cho anh nóng ruột chết!

Ở trong gió lạnh căm căm, Hàn Từ Nghị che đầu vai của mình giống như là một đóa tiểu bạch hoa đón gió bay múa.

"Đcnnm!" Hàn Từ Nghị nổi giận mắng một tiếng.

Anh đây thật là gặp nạn đỏ máu mà.

May là mặt không thành vấn đề, chỉ là lồng ngực bị cây kéo kia rạch ra một vết, mặc dù nhìn không ảnh hưởng thẩm mỹ, nhưng vẫn có chút vẻ trở ngại.

Điện thoại mà Đồng Lê Triệu gọi tới vang lên như là đòi mạng, Hàn Từ Nghị khó chịu nhận điện thoại nói: "Cậu làm sao vậy? Khuya rồi gọi tôi làm gì? Lại gọi tôi đi uống rượu, anh đây không đi!"

Hương Tình chính là ghét bỏ anh cả ngày cùng Đồng Lê Triệu uống rượu phải hay không? Về sau không uống nữa có được hay không?

"Cậu đi hay không đi liên quan gì đến tôi?" Hàn Từ Nghị không đi cũng tốt, anh còn tiết kiệm tiền thưởng, hơn nữa, tất cả cô gái đều là của anh, thật tốt. Đồng Lê Triệu vuốt vuốt chân mày, "Hiện tại anh đây làm chút chuyện cho hai người, hai người ai nấy đều không có lương tâm, còn không biết ơn đúng không?"

"Cậu làm cái gì?" Hàn Từ Nghị vừa chỉnh lại quần áo của mình vừa hỏi.

Nhưng toàn bộ phần áo bên kia lồng ngực đều đã nhăn nhúm thật sự là quá khó khăn để sửa sang lại.

"Cái cô gái mới vừa nãy đó thật sự mang thai con của cậu, tôi để cô ta ở trong bệnh viện, cậu muốn xử lý như thế nào thì chính mình tự đi quyết định đi." Đồng Lê Triệu ngáp một cái nói, "Chính là bệnh viện nhà họ Đường, hiện tại cho cô ta đánh thuốc an thần, cô ta đang ngủ, liều thuốc không lớn, cậu phải đến trong nửa tiếng sau, xem chừng cô ta sắp tỉnh."

Hàn Từ Nghị nhất thời liền mềm nhũn rồi.

Hàn Từ Nghị cảm thấy giống như anh bị người dội cho một đầu nước lạnh, "Chuyện gì xảy ra? Lúc nãy cô ta không phải nói, cô ta giả có thai sao?"

"Sau đó tôi lại cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của cô ta thật sự là quá kỳ cục, trong lòng hoài nghi, liền bắt cô ta đến bệnh viện kiểm tra, ai biết thật đúng là tra ra được trong bụng của cô ta có một đứa bé." Đồng Lê Triệu nói: "Thời gian cũng chính là hai tháng trước, nói không chừng là con của cậu."

"Có muốn nói chuyện này cho lão đại hay không?" Đồng Lê Triệu nhử mày nói, "Tôi hỏi cô ta đến cùng là có chuyện gì xảy ra, nhưng cô ta lại miệng cứng bướng bỉnh, một câu cũng không chịu nói, chỉ nói đứa bé không phải là của cậu. Tôi cảm thấy chuyện chưa chắc đã là như vậy, hay để cho lão đại thẩm vấn?"

"Không phải Tường Tự Hân đã hỏi ra trong bụng của cô ta căn bản không có đứa bé hay sao?" Hàn Từ Nghị vẫn còn có chút hoài nghi, dù sao ở bên trong phòng nhỏ, anh chính miệng nghe được người phụ nữ kia khóc nói cô ta không phải cố ý.

"Cậu tuyệt đối không cảm thấy Tường Tự Hân này có vấn đề?" Đồng Lê Triệu lặp lại lời cũ.

Hàn Từ Nghị suy nghĩ một chút dáng vẻ của Tường Tự Hân, liền gật đầu một cái, "Năm đó không phải tôi đã nói sao, Tường Tự Hân này chính là hướng về phía nhà Đường Tuấn Thần mà đi."

"Bây giờ tôi mới nhận ra điều này." Đồng Lê Triệu có chút khó hiểu nói: "Hôm nay lời nói của cô ấy tại căn phòng đó, mặc dù đều là những câu ép hỏi người phụ nữ kia. Nhưng càng cảm giác giống như là đang ép người phụ nữ kia thừa nhận trong bụng của mình không có con, hơn nữa, cuối cùng tôi còn cảm thấy hình như cô ấy đang khơi mào chiến tranh giữa Hương Tình và người phụ nữ kia."

Đồng Lê Triệu nhớ lúc người phụ nữ kia mới vừa tìm thấy Hàn Từ Nghị ở dưới lầu, dù Hương Tình tức giận, nhưng dưới sự an ủi của Mục Giai Âm, Hương Tình vẫn có thể miễn cưỡng giữ vững lý trí, không để ý tới người phụ nữ kia.

Chỉ là, sau khi lên lầu, Hương Tình lại hoàn toàn bộc phát. Cãi nhau với người phụ nữ kia đến mức thiếu chút nữa thì vung tay. Mặc dù Đồng Lê Triệu

cũng không phát hiện Tường Tụ Hân nói chuyện có chỗ nào sơ hở, nhưng Đồng Lê Triệu cảm thấy Tường Tụ Hân có chút kỳ lạ.

Đồng Lê Triệu vừa nói như thế, Hàn Tử Nghị nhất thời cũng cảm thấy kể từ sau khi lên lầu, hình như toàn bộ mọi chuyện đều rơi vào lòng bàn tay của Tường Tụ Hân. Anh nhớ đến lúc Hường Tinh cãi nhau với người phụ nữ kia, anh còn có chút tức giận, anh vốn dĩ muốn ngăn Hường Tinh, muốn nói Hường Tinh quá hùng hổ dọa người.

Nhưng lúc ấy Đường Tuấn Thần nháy mắt với anh, ý bảo anh đừng nói.

Lúc này mới nhớ tới, trong lúc đang gây gỗ, anh tuyệt đối không thể nói lời công đạo, muốn nói cũng chỉ có thể nói lời nói nghiêng về phía Hường Tinh. Lúc phụ nữ mất lý trí, đàn ông còn nói lời công đạo là sẽ bị họ chủ động quy vào việc làm phản bội.

Hàn Tử Nghị đột nhiên cảm thấy khi đó hình như ánh mắt của Tường Tụ Hân nhìn Đường Tuấn Thần có một tia giận dữ.

Rốt cuộc Tường Tụ Hân có cái biểu tình kia hay không đây? Hàn Tử Nghị nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên cũng có chút bối rối.

"Tôi thấy vẫn nên phiền toái lão đại giúp một tay đi." Đồng Lê Triệu hạ quyết tâm nói: "Nếu Tường Tụ Hân thật có vấn đề gì, sợ là Đường Tuấn Thần sẽ khổ sở. Phát hiện sớm sẽ dễ phòng bị Tường Tụ Hân."

"Được lắm, bây giờ tôi đi bệnh viện bảo người phụ nữ kia phá thai, tôi đi trông chừng cô ta, tránh cho cô ta lại náo loạn, đợi đến trời sáng, sau khi lão đại vào sở liên tục tiếp giao cô ta cho lão đại." Hàn Tử Nghị nói xong liền đón xe buýt.

Ngồi trên xe Hàn Tử Nghị mới nói, "Chuyện cô gái kia, cậu tuyệt đối đừng để Hường Tinh biết, nếu không với tính tình dữ dội của Hường Tinh, tôi thật đúng là không chịu nổi."

"Anh em làm việc, cậu vẫn chưa yên tâm?" Đồng Lê Triệu bật cười một tiếng, mới nói, "Tôi nói, có phải cậu nên cảm ơn tôi hay không?"

Lúc này Hàn Tử Nghị mới nhớ tới Đồng Lê Triệu đang nhắc nhở thái độ không tốt của anh lúc nãy, "Được được được, hôm nào mời cậu ăn cơm, cái này được chưa!"

"Ai mà thèm một bữa cơm của cậu, mẹ nó." Đồng Lê Triệu lại gấp một cái nói, "Ngủ trước ngủ trước, ngày mai còn phải gấp cái đồ bỏ đạo diễn lớn gì đó, vốn dĩ ngày hôm qua ông ta nên tới, lại dám cho anh đây leo cây, xem ngày mai anh đây không chơi chết ông ta."

Giọng nói của Đồng Lê Triệu rất không tốt, rõ ràng bị người cho leo cây, tâm tình cực kỳ khó chịu.

"Được, chúc người chơi vui vẻ." Hàn Tử Nghị nói một câu chúc phúc Đồng Lê Triệu rồi mới sắc mặt âm trầm cúp điện thoại.

Tối hôm đó anh tuyệt đối là có dùng bao ngừa thai, người phụ nữ kia còn có thể mang thai, chỉ có thể nói rõ một cái vấn đề, cái bao ngừa thai đó căn bản là bị hư. Người phụ nữ kia cũng nằm trong kế hoạch của người khác, để cho anh nhảy.

Lúc này khiến cho anh lột hổ, rất rõ ràng, mục đích của người nọ là khiến cho anh và Hường Tinh không thể ở bên nhau.

Rốt cuộc là ai? Chẳng lẽ là người phụ nữ nào đó mà trước kia anh từng quan hệ?

Hàn Tử Nghị gỡ đầu một cái, trong đầu nhanh chóng bày ra một chuỗi dài phụ nữ có động cơ gây án. Hàn Tử Nghị lại gỡ gỡ đầu, lúc này anh mới phát hiện mình trước kia quá hoa tâm thật đúng là một loại sai lầm.

Buổi sáng, lúc vừa mới tỉnh lại người phụ nữ kia liền phát hiện một chuyện.

Lúc cô đang ngủ, đứa bé của cô không còn.

Bụng truyền đến một trận lại một trận đau nhói.

Tay và chân của cô cũng bị cột vào trên giường, ngay cả miệng cũng bị băng dính dán lại.

Người phụ nữ kia giãy giụa ở trên giường hồi lâu, tuy nhiên từ đầu đến cuối không có người tới.

Rõ ràng là bệnh viện có người đến người đi, thậm chí thỉnh thoảng cô ta còn nghe được có mấy người không tuân thủ quy củ trong bệnh viện, gào to rống lớn. Nhưng, phòng bệnh của cô từ đầu đến cuối vẫn lẻ loi như vậy.

Người phụ nữ kia hơi sợ hãi.

Tám giờ sáng, rốt cuộc có người đi vào, Hàn Tử Nghị mang theo một y tá nói, "Cho cô ta một mũi."

Người phụ nữ kia nhất thời nghĩ tới mấy bộ phim từng xem trong truyền hình trước kia, có người cho người khác một mũi như vậy, trong nháy mắt người nọ đã chết rồi.

Ngày hôm qua trên ngã tư đường bị bắt tới đây, khiến người phụ nữ này vốn không dám nghĩ tới hạn cuối của Hàn Tử Nghị. Cô nhớ, lúc tên đàn ông đó bắt cô tới đây cũng không có phá bỏ đứa bé của cô, như vậy đứa bé của cô chính là bị Hàn Tử Nghị trước mặt này giết hay sao?

Người phụ nữ kia nhìn bộ quần áo nhăn nheo của Hàn Từ Nghị thì càng thêm sợ.

Hàn Từ Nghị nhìn cô ta lo lắng, hoảng loạn ở trên giường chốc lát, mới chầm chọc nói: "Yên tâm đi, tạm thời cô còn chưa chết được."

Người phụ nữ kia càng thêm sợ, nhưng cô muốn giãy giụa cũng không giãy giụa được.

Sớm đã có ý đi vào, ấn cô chặt chẽ đặt ngay trên bàn, cô chỉ có thể thuận theo mặc cho những người đó tiếm một mũi từ xương sống cô vào.

Lúc này Hàn Từ Nghị mới ra lệnh cho vệ sĩ nhét cô ta như là nhét bao cát vào trong xe, người phụ nữ này dám can đảm tính kế anh. Hôm nay, anh cũng mặc kệ đứa bé kia là của ai, nếu như là của anh, đứa bé kia nhất định không thể sống.

Dù mẹ của anh cả ngày đều lăm bằm đòi cháu trai, nhưng mẹ của anh tuyệt đối cũng sẽ không cho phép một người phụ nữ không trong sạch như vậy sinh cháu trai cho bà. Mặc kệ người phụ nữ này rơi vào trên tay ai, con của cô ta cũng không thể bình an ra đời.

Người phụ nữ này trực tiếp bị nhét vào trong bao đưa cho cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm đi thẩm vấn.

Hàn Từ Nghị không hoài nghi chút nào năng lực của cấp dưới Quyền Thiệu Viêm, chỉ là liên tục bắt Quyền Thiệu Viêm phải xác định Hướng Tinh sẽ không biết chuyện của người phụ nữ này, cho đến lúc Quyền Thiệu Viêm cũng bắt đầu phiền, Hàn Từ Nghị mới cười ngượng rời khỏi.

Sáng ngày hôm sau, Trương Tự Hân sáng sớm liền cầm điện thoại đi động trầm tư.

Đường Tuấn Thần có chút kỳ lạ, bình thường, mỗi sáng sớm Trương Tự Hân đều la hét than đau thắt lưng, đánh chết cũng không chịu rời giường, hôm nay thật không giống mọi ngày.

"Nghĩ gì thế?" Đường Tuấn Thần nghiêng đầu, nhìn Trương Tự Hân hỏi.

"Không muốn cái gì, chính là ngủ không được." Trương Tự Hân quay đầu lại có chút khổ não nói.

"Không ngủ được?" Đường Tuấn Thần cười hề hề một tiếng nói, "Anh rất vui lòng phục vụ em, cho đến lúc em ngủ."

Trương Tự Hân đẩy Đường Tuấn Thần ra, trực tiếp chạy vào phòng tắm: "Em đau thắt lưng, anh đừng làm nữa."

Cô mới không phải đau thắt lưng..... Chỉ là, Trương Tự Hân chống đầu tựa vào vách tường phòng tắm nghĩ, vẫn không liên lạc được người phụ nữ kia, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện đi, cô cảm giác tối ngày hôm qua Đồng Lê Triệu rời khỏi rất kỳ hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Biết Thân Thế Mục Giai Thu (1)

Edit: Thanh Xuân.

Đêm đó sau khi về nhà Mục Giai Âm đặc biệt khéo léo, cô cảm thấy được rồi. . . . . Cô biết điều như vậy cũng không tránh được bị Quyền Thiệu Viêm nghiêm hình tra khảo một phen, cuộc sống thật là có loại ưu sầu nhân nhạ khó mà nói rõ .

Hiếm khi Quyền Thiệu Viêm ở trên giường bày ra dáng vẻ nghiêm túc của anh, "Em đi bệnh viện thành phố Y làm cái gì?"

Vừa rồi anh tới thư phòng lục soát một chút, bệnh viện thành phố Y là bệnh viện tốt nhất về phụ khoa và nhi khoa, Mục Giai Âm đi đến đó muốn kiểm tra cái gì. . . . . Quyền Thiệu Viêm chỉ nghĩ một chút thì sẽ hiểu.

Mục Giai Âm liếc Quyền Thiệu Viêm một cái, thuận miệng nói, "Kinh nguyệt không đều."

"Đừng lấy lời kia ngụy trang với anh, em không nói anh cũng biết rõ." Mỗi lần nghĩ lễ Mục Giai Âm cũng chỉ đau mà thôi, nhưng mà ngày đó vẫn là tương đối chuẩn.

"Làm sao ngay cả nghĩ lễ của em anh cũng biết, anh biến thái!" Mục Giai Âm che mặt.

Quyền Thiệu Viêm rất nghiêm túc nhìn chăm chăm Mục Giai Âm một hồi lâu rồi nói, "Mục Giai Âm, những bao ngửa thai này không phải bị em chọc thủng chứ?"

Tại sao không thể thành công nói sang chuyện khác? Tại sao Quyền Thiệu Viêm dễ dàng phát hiện chuyện này như vậy? Rõ ràng từ đầu đến cuối cô cũng không nhắc tới đề tài bao ngửa thai mà.

Mục Giai Âm tiếp tục che mặt, cô có thể tỏ vẻ cái gì cũng không biết hay không?

Chọc thủng bao ngửa thai gì gì đó, loại chuyện quá mất mặt như vậy, thật sự là cô rất ngại thú nhận. Hơn nữa. . . . . Một người đàn ông đang mặt đen lại nhìn cô đấy.

"Nói mau." Quyền Thiệu Viêm kéo tay Mục Giai Âm từ trên mặt xuống nói: "Nếu không nói, tối nay cũng đừng nghĩ được ngủ."

Nói xong, Quyền Thiệu Viêm đã có ý định nhìn vật đặt trong ngăn kéo một cái. . . . . Gây rung.

Trên mặt Mục Giai Âm nóng bừng một lần nữa, Quyền Thiệu Viêm lại có chủ ý này, lần trước không phải đã nói về sau vĩnh viễn sẽ không bao giờ dùng nữa sao? Quyền Thiệu Viêm chính là một tiểu nhân, một chút cũng không giữ lời hứa!

"Phải. . . . . Em chọc thủng." Mục Giai Âm nhỏ giọng thừa nhận, âm thanh nhỏ Quyền Thiệu Viêm không thể không vĩnh tai nghe.

Khi Quyền Thiệu Viêm nghe xong thì sắc mặt càng đen, "Mục Giai Âm. . . . . Em thật đúng là."

Trong lời nói kia mang theo một cổ bất đắc dĩ cùng chỉ trích.

Mục Giai Âm mất hứng, "Em thế nào à? Tại sao em lại không thể hoài thai con của anh hả? Em cũng không phải là danh bất chính ngôn bất thuận!"

Cô là vợ chính thức, vì bảo vệ quyền lợi sinh con của mình, còn phải len lén chọc thủng áo mưa, loại chuyện như vậy cô cũng không có ý định nói cho Hường Tinh biết.

Mục Giai Âm tuyệt đối sẽ không thừa nhận bởi vì cô sợ Quyền Thiệu Viêm biết mới không dám nói lung tung.

"Không phải anh đã nói bây giờ cơ thể em không thích hợp sao?" Sắc mặt Quyền Thiệu Viêm đặc biệt nghiêm túc.

Mỗi tuần anh đều dẫn Mục Giai Âm đi khám lão bác sĩ Đông y kia sao, chỉ là cho tới bây giờ, trong lúc này bác sĩ đều nói không khởi sắc nhiều lắm, bình thường những này còn cần chú ý nhiều, hơn nữa cũng là cần thời gian chuyển biến.

Định sau khi Mục Giai Âm uống thuốc bụng đau khi hành kinh không lợi hại như vậy nữa, thì Quyền Thiệu Viêm cũng yên lòng rất nhiều.

Chỉ là, Mục Giai Âm cứ nhiên tự chọc thủng áo mưa, hơn nữa, cô còn muốn một mình trốn đi bệnh viện kiểm tra thân thể. May mà hôm nay Hường Tinh nói chuyện này cho anh biết, nếu không, ngộ nhờ Mục Giai Âm kiểm tra ra thân thể của cô có gì không ổn. . . . . Tay Quyền Thiệu Viêm hơi nắm chặt, anh không muốn để Mục Giai Âm chịu đựng loại đau khổ này.

Nét mặt Quyền Thiệu Viêm nghiêm túc làm Mục Giai Âm sợ hết hồn.

Mục Giai Âm biết thường ngày Quyền Thiệu Viêm đều là cưng chiều cô, dung túng cô, nhưng một khi trên mặt Quyền Thiệu Viêm xuất hiện loại vẻ mặt này, vậy đã nói rõ chuyện này căn bản cũng không có cách nào khác vấn hồi.

"Em. . . . . Nhưng mà em tra trên mạng, em cũng qua lâu như vậy rồi, có thể mang thai, hơn nữa, thời gian cũng đã dài như vậy lại còn không mang thai vì vậy em có chút bận tâm," Mục Giai Âm cố gắng giải thích, cô phát hiện Quyền Thiệu Viêm thật sự chính là có chút bận tâm.

"Vậy lời nói của bác sĩ trên mạng nói chuẩn xác không?" Quyền Thiệu Viêm cau mày hỏi, anh cũng thật nên cảm Mục Giai Âm lướt web.

"Em không phải sợ bọn họ chuẩn bệnh sai linh tinh sao? Cho nên em mới muốn đi bệnh viện kiểm tra." Giọng nói Mục Giai Âm vô lực, từ từ cúi thấp đầu xuống. Tại sao muốn dùng loại ánh mắt chỉ trích đó nhìn cô chứ? Cô cũng không biết đến tột cùng mình đã làm sai điều gì, cũng bởi vì chọc thủng bao ngửa thai sao?

Cô không cảm thấy thân thể cô bây giờ có cái gì không thích hợp mang thai.

"Dù sao bác sĩ quân khu và bệnh viện tốt nhất thành phố A cũng đều nói trước mắt tình huống của em không thích hợp mang thai," Về mặt Quyền Thiệu Viêm có mấy phần nghiêm nghị, "Em còn cảm thấy thân thể mình rất tốt?"

Vì để cho Mục Giai Âm hoàn toàn chết tâm, Quyền Thiệu Viêm lại nói tiếp, "Em cũng không thể nghĩ tới, ngộ nhờ bây giờ em mang thai, sau khi đứa bé ra đời, cơ thể yếu ớt nhiều bệnh bẩm sinh thì phải làm thế nào?"

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút loại đó khả năng, nhất thời cảm thấy đau lòng không chịu được.

"Biết rồi," Mục Giai Âm gục đầu, "Sau này em sẽ không chọc thủng áo mưa nữa."

Chỉ là chuyện này có cái gì đó không đúng, lúc trước toàn bộ mấy cái áo mưa kia đều bị cô đâm thủng, nhưng tại sao cô lại không mang thai chứ? Sẽ không phải là cơ thể cô có những bệnh khác đây chứ. . . . .

"Còn có chuyện bao ngửa thai, em cho là anh không biết?" Quyền Thiệu Viêm nhìn ra vẻ mặt hoài nghi và lo lắng của Mục Giai Âm, mặt không đổi sắc nói dối nói: "Mỗi ngày anh đều dùng chúng, mấy cái áo mưa này xảy ra chuyện gì, em thật sự cảm thấy anh không cảm nhận được. Anh sớm đòi mấy cái

áo mưa đó thành mới rồi, sau này em cũng không cần uống phí hơi sức đi đâm thủng."

Thì ra là như vậy. . . . .

Phúc hắc! Quá phúc hắc rồi! Cái gì cũng biết, còn thờ ơ lạnh nhạt cô mỗi ngày phải chú ý, thận trọng tính toán mình có thể mang thai hay không, quá lừa bịp rồi!

Mục Giai Âm quay đầu lại trừng mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm, lật người nói: "Anh nói sớm, em còn lười phải uống phí hơi sức đấy."

Nói xong, Mục Giai Âm liền nằm xuống, quyết định tối nay không để ý Quyền Thiệu Viêm.

Nói thật ra. Chuyện áo mưa bị đâm một lỗ như vậy, mỗi buổi tối Quyền Thiệu Viêm chỉ lo thoái mái làm sao có thể phát hiện được, Mục Giai Âm thật sự là quá tin tưởng vào lời nói của Quyền Thiệu Viêm.

Thật dễ lừa.

Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm tự mình khóa thân thành một cái bánh chưng, nói: "Em không định chừa chỗ cho anh một chút sao?"

Mục Giai Âm không trả lời, tự gắng sức quấn mình lại chặt hơn, một góc chăn cũng không lộ cho Quyền Thiệu Viêm nhìn.

Quyền Thiệu Viêm khẽ cau mày, tiến tới bên cạnh Mục Giai Âm nói, "Khí trời bây giờ cũng rất lạnh, em đã không hoan nghênh anh, vậy thì anh tới thư phòng ngủ."

Lúc này Mục Giai Âm mới tựa đầu từ trong chăn lộ ra, trừng mắt nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm nói, "Anh dám!"

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới nở nụ cười, thoáng dùng sức, chui vào trong chăn, kéo cả người Mục Giai Âm vào trong ngực nói: "Bà xã, tối nay anh uống rượu."

Không sao cả nghe thấy được.

Mục Giai Âm cảm thấy kỳ lạ, tại sao Quyền Thiệu Viêm đột nhiên muốn nhắc chuyện này với cô, rất nhanh, Mục Giai Âm đã biết mục đích của Quyền Thiệu Viêm.

"Say rượu trong đối dễ dàng mất lý trí, bà xã em biết." Quyền Thiệu Viêm thổi khí Mục Giai Âm bên tai, hô hấp nóng bỏng lập tức khiến da thịt bên tai Mục Giai Âm nhạy cảm biến đổi.

"Cho nên?" Lời này của Mục Giai Âm vừa mới nói xong, đã cảm thấy trên dưới cô đều thất thủ.

"Không có cho nên," Quyền Thiệu Viêm nói rất là nghiêm chỉnh, "Bà xã thân thể em lạnh như thế, chúng ta làm chút vận động để cho em ấm người một chút đi."

Mục Giai Âm vội vàng hai mắt nhắm lại, làm bộ như ngủ thiếp đi.

Quyền Thiệu Viêm khẽ mỉm cười, đầu cúi bỏ qua cho Mục Giai Âm.

Chỉ là lúc tay Quyền Thiệu Viêm vừa mới dạo tới đùi Mục Giai Âm, đột nhiên Mục Giai Âm kêu đau một tiếng.

Quyền Thiệu Viêm nhìn trên người mình một chút, ừ, không mạnh vải che thân, không có vũ khí sắc bén gì, tại sao Mục Giai Âm đang yên đang lành nằm lại đột nhiên khó chịu như vậy chứ?

"Quyền Thiệu Viêm, em, chân em hình như là bị chuột rút." Mục Giai Âm nhanh chóng ngồi dậy, gương mặt khổ sở.

Quyền Thiệu Viêm cũng không dám đề lên bà xã mình nữa, chẳng qua là vội vàng ngồi dậy, bật đèn ngủ, cẩn thận kiểm tra chân Mục Giai Âm.

"Chân nào chuột rút hả?" Quyền Thiệu Viêm nắm chân Mục Giai Âm hỏi.

"Phải, chân bên phải." Mục Giai Âm đau cả người kêu loạn, vừa kêu vừa giống như là trả bả bả vai Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm cũng không còn lên tiếng chỉ là cẩn thận nắm đùi phải Mục Giai Âm.

Rất nhanh, chân Mục Giai Âm đã khôi phục lại bình thường.

Trước kia lúc Quyền Thiệu Viêm mới vừa học võ, cũng là bởi vì cường độ quá lớn thường bị chuột rút, cho nên làm thế nào để trị nhưng thứ như bị chuột rút này, Quyền Thiệu Viêm cũng sớm đã quen tay quen việc rồi.

"Thế nào đột nhiên lại bị chuột rút?" Quyền Thiệu Viêm cau mày hỏi.

"Cả ngày hôm nay mang giày cao gót, buổi tối còn bị Hướng Tinh gọi đi tham gia buổi họp lớp, đứng cả ngày, chân đương nhiên sẽ đau." Mục Giai Âm

vừa giải thích, vừa có chút chột dạ nhìn bà vai Quyền Thiệu Viêm một cái.

Bà vai Quyền Thiệu Viêm đã bị cô bấm bấm tím một mảng.

Nhưng mà. . . . . Tại sao Quyền Thiệu Viêm lại không mặc quần áo, chỗ đó của anh đang ngẩng đầu, lập tức Mục Giai Âm đã cảm thấy tầm mắt của mình chấn động cực lớn.

"Sau này không nên làm việc khổ cực như vậy." Quyền Thiệu Viêm nói xong, đột nhiên phát hiện Mục Giai Âm im lặng.

Lại nhấn vào chân Mục Giai Âm hai cái, Quyền Thiệu Viêm mới ngẩng đầu nhìn Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cũng đã sớm bịt mắt quay đầu làm bộ nhìn rèm cửa sổ.

Khóe miệng Quyền Thiệu Viêm cong lên, đây là xấu hổ.

Rõ ràng Mục Giai Âm đã gặp tiểu Quyền Thiệu Viêm rất nhiều lần.

"Giai Âm, em có biết lúc em lấy tay che mắt, chặn trên người của em đã trượt xuống rồi không?" Cho nên, lúc này cũng vậy toàn thân Mục Giai Âm * ngồi ở trước mặt của Quyền Thiệu Viêm.

Mục Giai Âm nhìn chần trên người mình một chút, theo bản năng muốn tắt đèn.

Chẳng qua là cái tay kia lại bị Quyền Thiệu Viêm chặn lại.

"Giai Âm, tắt đèn anh không thấy rõ em." Quyền Thiệu Viêm vừa nói vừa phụ họa trên thân, muốn tiếp tục động tác vừa rồi.

Không tắt đèn cô xấu hổ!

"Không sao, Giai Âm em không cần phải tự ti, ở trong mắt anh em là xinh đẹp nhất." Quyền Thiệu Viêm vừa nói lời vô sỉ xong, vừa làm so với trong lời nói động tác càng vô sỉ.

Người nào tự ti! Đó là cô xấu hổ, cho là ai cũng cùng một loại như Quyền Thiệu Viêm sao, một tên lưu manh!

Một buổi tối này, rốt cuộc thì Mục Giai Âm bị đụng ngã lại bị đụng ngã, sau đó. . . . . Lại bị vọt lên rồi lại bị đụng ngã.

Ngày hôm sau rốt cuộc thì Mục Giai Âm giống như trong lời nói của Quyền Thiệu Viêm, đợi ở trong nhà nơi đó cũng không cho đi.

Mà Quyền Thiệu Viêm cũng là khó được đứng lúc chạy tới quán khu.

Hàn Tử Nghị nói tới cô gái hôm qua kia có vấn đề, anh phải phái người đi thăm vấn kỹ lưỡng.

Cô gái kia cũng không phải là người cứng rắn gì, người thăm vấn chỉ là làm chút chiến thuật tâm lý, sau khi đe dọa một phen, cô gái kia lập tức khai toàn bộ mọi chuyện cũng.

Tướng Tụ Hân?

Quyền Thiệu Viêm nhìn lời khai của cô gái kia, hơi nhú mồm một cái.

Bà xã anh em mình thật đúng là không dễ làm.

Đồng Lê Triệu nhìn lời khai trong tay Quyền Thiệu Viêm, trên mặt cười lạnh một cái, "Đã sớm cảm thấy người phụ nữ kia có vấn đề. Tôi nói, cô ta không đi thiết kế mấy người phụ nữ bên ngoài kia của Đường Tuấn Thần, nhắm ngay Hàn Tử Nghị làm cái gì?"

Vừa nói Đồng Lê Triệu còn trên dưới quan sát Hàn Tử Nghị một phen hỏi, "Tôi nói, không phải là lúc nào đó cậu đắc tội với người phụ nữ kia chứ? Người phụ nữ trước kia của cậu?"

"Cậu nằm mơ đi, vợ bạn không thể lừa gạt, đạo lý này tôi vẫn biết," Phụ nữ trên thế giới này thiếu gì, cho dù anh không nhận được nữa cũng sẽ không cần thiết lấy vợ bạn mình khai đao, đây không phải là bị người khác lên án sao?

"Vậy là Hường Tinh và người phụ nữ kia từng có quan hệ?" Đồng Lê Triệu hơi nhú mồm.

Hường Tinh này tính tình nói muốn đắc tội với người khác thật đúng là có thể đắc tội không ít người, nhưng mà tính tình của cô ấy tùy tiện, đã nhiều năm như vậy thật ra thì mọi người cũng đều biết tính tình cô ấy như thế nào, thì ngược lại người thích cô ấy càng nhiều hơn.

"Không thể nào," Hàn Tử Nghị nói: "Trước kia Hường Tinh đã nói với tôi, cô ấy và Tướng Tụ Hân không xảy ra chuyện gì, cho nên hai người bọn họ vốn có quan hệ rất tốt."

"Quái," Đồng Lê Triệu xoa chân mày, chính là không nghĩ ra mục đích của Tướng Tụ Hân.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới nói, "Trước phái người theo Tưởng Tự Hân, bên Đường Tuấn Thần kia các cậu nhắc nhở một tiếng, phần chứng cứ này lặt thời không cần cho cậu ấy."

Làm rõ mục đích của Tưởng Tự Hân mới là quan trọng nhất.

Chứng cứ này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Nếu thật sự muốn chứng minh chuyện này do Tưởng Tự Hân làm, đến lúc đó Tưởng Tự Hân chỉ cần nói là cô ta không thích Hàn Tử Nghi hoặc là Hường Tinh, cho nên mới cố ý thiết kế, như vậy thì tất cả đều có thể giải thích rõ. Người khác cũng nhiều lời một câu nói Tưởng Tự Hân bụng dạ hẹp hòi mà thôi.

Lần sau nếu như Tưởng Tự Hân chuyện xấu một lần nữa, vậy khẳng định sẽ cẩn thận nhiều, bọn họ cũng khó bắt được chân ngửa.

Vẫn là không muốn bứt dây động rừng.

Đồng Lê Triệu và Hàn Tử Nghi cũng hiểu rõ cuộc là Quyền Thiệu Viêm có ý gì.

Đồng loạt gật đầu một cái, Quyền Thiệu Viêm mới lại nhìn Hàn Tử Nghi phân phó nói, "Về sau thấy lúc thấy Tưởng Tự Hân cũng phải cẩn thận chút, chớ lộ ra khác thường, để cho cô ta nhìn ra đầu mối."

"Biết rồi." Hàn Tử Nghi gật gật đầu, chuyện như vậy thật là đủ làm bức bối. Bị người khác tính kế, anh còn phải đối xử thật tốt với người đó, nếu không phải là tối hôm qua ở trong xe Hường Tinh xảy ra một chút ngoài ý muốn, anh thật đúng là cãi nhau một trận âm ỉ với Hường Tinh. Chỉ là. . . . . Hường Tinh sẽ tha thứ cho anh chứ? Hàn Tử Nghi lặc quan suy nghĩ.

"Tôi nói, cái người này mặt chưa thỏa mãn dục vọng là chuyện gì xảy ra?" Đồng Lê Triệu khoát vai Hàn Tử Nghi hỏi, "Thế nào? Cô nàng Hường Tinh kia thời khắc mấu chốt không cho cậu thoải mái sao?"

"Thời khắc mấu chốt?" Rốt cuộc trên mặt Hàn Tử Nghi lộ ra một chút vẻ mặt dồn nén khổ sở, "Anh trai nhiều nhất tôi cũng chỉ là đột phá một chút mà thôi."

Tại sao những thủ đoạn mà anh ghi chép trên sổ tay tán gái kia hoàn toàn vô ích với Hường Tinh vậy chứ?

Hường Tinh sẽ không nói cho Hàn Tử Nghi, tất cả đều là bắt nguồn từ. . . . . Cô vẫn luôn xem sổ tay tán gái. Thật đúng là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới vỗ vỗ vai Hàn Tử Nghi, trên mặt há hê cười như gió xuân, "Cố gắng lên."

"Lão đại, anh không nên mang theo bộ dạng như vậy được, không thấy anh em đang rất buồn rầu sao?" Về mặt khổ ép trên mặt Hàn Tử Nghi càng đậm.

"Ai, đáng thương, lâu như vậy ngay cả một người phụ nữ cũng không giải quyết được," Đồng Lê Triệu vờn vai một cái nói: "Tôi cũng vậy muốn đi tìm người đẹp rồi, ngày hôm qua cái hộp đêm đó lại tới một nhóm cô gái mới, bọn họ đều là con nít, nghe nói đều là cực phẩm được dạy dỗ rất tốt."

Về mặt Hàn Tử Nghi khát vọng cũng không dám lộ ra, nhớ lại mỹ vị của Hường Tinh, Hàn Tử Nghi bắt đầu nâng cảm lên trầm tư, nếu như đánh Hường Tinh ngất xỉu kéo lên trên giường mọi chuyện đều đã làm xong, sau đó, vậy thì tỷ lệ anh còn sống là mấy phần?

Sớm biết năm đó nên thân thành cùng luyện võ với lão đại, nếu như còn luyện võ, chờ tới bây giờ Hường Tinh còn không phải là mặc anh bóp tròn bóp dẹp?

Hai người Đồng Lê Triệu không ở lại phòng làm việc của Quyền Thiệu Viêm bao lâu, thì đi về.

Mà cô gái kia cũng ở đây dưới chỉ thị cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm nhận điện thoại của Tưởng Tự Hân.

"Tối hôm qua cô đi đâu, thế nào đều không nghe điện thoại? Có biết tôi tìm người có nhiều lần hay không? Cô phối hợp như vậy, tôi thấy cô là không muốn tiền hậu kỳ chứ?" Trong giọng nói của Tưởng Tự Hân mang theo một cổ cay nghiệt, một chút cũng không có độ lượng và phóng khoáng như ngày thường.

Trong mắt cô gái kia lóe lên vẻ phẫn hận, rốt cuộc là ai hại cô gặp phải loại tình cảnh này?

Rõ ràng ngay từ đầu Tưởng Tự Hân đã nói, chỉ cần cô có đứa bé của Hàn Tử Nghi, thì cô có thể thuận lợi gả vào nhà họ Hàn. Sau đó thì sao, bây giờ ngay cả đứa bé cô cũng không có, còn bị nhiều người đàn ông cầm vũ khí trong tay theo dõi, lúc cô đi nhà vệ sinh cũng có người đi theo.

Những người đàn ông kia vì đề phòng cô chạy trốn, còn đích thân giám thị cô đi vệ sinh, loại khuất nhục này, thật sự là chịu đủ rồi. Ban đầu cô cũng đã nghi ngờ, nói thế nào nhà họ Hàn cũng là hòa môn một phương, không phải dễ dàng gả như vậy? Hơn nữa, Hàn Tử Nghi rõ ràng còn bạn gái chính thức.

Nhưng Tưởng Tự Hân lại nói cho cô biết, Hàn Tử Nghi chính là người bạn gái kia căn bản cũng không đủ gây sợ hãi. Hường Tinh hoàn toàn chính là một người không có đại não, tùy tiện kích bác một đôi lời sẽ vào tròng. Hơn nữa, Hàn Tử Nghi cũng không có thích Hường Tinh như vậy, Hàn Tử Nghi cũng chỉ là gặp dịp thì chơi với Hường Tinh mà thôi.

Ngược lại cô đã nhìn ra, quả thực Hường Tinh tính khí tương đối dữ dội, tương đối dễ dàng tức giận. Nhưng mà, cô ấy cũng không phải gọi là không có đại não, dù sao người thủy chung cũng không rơi bẫy.

Về phần Hàn Từ Nghị. . . . . Cô cảm thấy người đàn ông kia tuyệt đối là thường thức bạn gái của mình. Coi như người đàn ông kia không thừa nhận, nhưng mà ở trong lòng của anh ta, bạn gái của anh ta vẫn có một vị trí khá quan trọng.

Nếu như ban đầu cô biết những thứ này làm sao có thể đi phối hợp với kế hoạch của Trương Tự Hân?

Vì những kế hoạch này, cô còn cố ý đi làm giả phẫu rụng trứng.

Nhưng mà bây giờ đứa bé không còn, vốn là cô nên chăm sóc thật tốt thân thể, lại bị người khác nhốt trong mật thất dưới đất này.

Trên mặt cô gái kia lộ ra một màn âm độc, hộ vệ bên cạnh lập tức cau mày nhắc nhở cô thu liễm giọng nói một chút.

Cô gái kia nhìn một lần nữa, rốt cuộc vẫn phải dùng giọng nói lấy lòng, "Xin lỗi, tiểu thư, chỉ là tối hôm qua tôi thật sự là ngủ quá sâu mà thôi."

"Ngủ? Cô là heo à? Ta gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy, cô cũng không biết nhận một cuộc, cả ngày cũng chỉ biết ngủ. Khó trách cô cũng già như vậy rồi, vẫn là không có tiền đồ gì, một ngày chỉ biết leo lên giường đàn ông." Giọng nói Trương Tự Hân chanh chua, mỗi một câu đều là châm chọc.

Cô gái kia cũng không phải là người tốt tính, nếu như bây giờ không có hộ vệ nào dùng mặt lạnh uy hiếp, cô đã sớm mắng lại.

Cô vì mình tìm một tiền đồ thì thế nào? Hơn nữa, cô còn không phải là làm việc vì Trương Tự Hân? Nhất định là Trương Tự Hân qua cầu rút ván.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Biết Thân Thể Mục Giai Thu (2)

Edit: Thanh Xuân.

"Tối hôm qua không có người nào tìm cô chứ?" Trương Tự Hân không nhịn được hỏi.

Cô gái kia nhìn hộ vệ trước mặt mình một chút mới lại nói, "Không có."

"Con của cô vẫn còn tốt chứ?" Trương Tự Hân lại hỏi.

"Tốt." Cô gái kia hít sâu một hơi mới trả lời.

"Vậy sau này cô dưỡng thai thật tốt, chờ tiếp qua một hai tháng, đứa bé lớn một chút, cô để cho đứa bé làm giám định DNA, lại đi tìm nhà họ Hàn, tìm được mẹ Hàn Từ Nghị bảo là muốn một danh phận." Khóe miệng Trương Tự Hân có một vết cười lạnh.

Chưa chắc mẹ Hàn Từ Nghị sẽ cho người phụ nữ kia một danh phận, có lẽ còn khả năng giết chết cô gái kia, nhưng đứa bé vẫn là huyết mạch của Hàn Từ Nghị, cho nên nhất định sẽ lưu lại.

Đến lúc đó giữa Hường Tinh và Hàn Từ Nghị nhất định sẽ có hiềm khích, quan hệ giữa Mục Giai Âm và Hường Tinh tốt như vậy, chỉ cần Mục Giai Âm ở bên tai Quyền Thiệu Viêm thổi chút gió, Quyền Thiệu Viêm xa cách Hàn Từ Nghị, Quyền Thiệu Viêm mất đi một phụ tá đắc lực. Mà nhất định Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ vì chuyện này mà chán ghét mà vứt bỏ Mục Giai Âm.

"Biết rồi, chuyện như vậy nhất định có thể được không? Tôi nghe nói rất nhiều hào môn đều là nhận con không nhận mẹ," Giọng nói cô gái kia giả bộ tò mò hỏi, "Cô cảm thấy tôi thật sự có thể gả cho Hàn Từ Nghị?"

Người phụ này thế nào đột nhiên thông minh hơn rồi? Trương Tự Hân sững sốt một giây mới nói, "Cô đang mang thai cháu của nhà họ Hàn cho nên họ nhất định sẽ chấp nhận cô."

Cô gái kia không nói chuyện nữa, Trương Tự Hân lại cảnh cáo cô gái kia một phen sau đó mới cúp điện thoại.

Nhà họ Hàn chấp nhận cô? Nếu như đứa bé vẫn còn, với tính tình Hàn Từ Nghị như vậy, chịu nhận đứa bé đã là một kỳ tích rồi. Nếu như đến lúc đó cô và đứa bé cũng không ai nhận, chẳng phải là cô tuổi còn trẻ sẽ phải có con riêng.

Cô gái kia càng nghĩ càng giận.

Hộ vệ bên cạnh vẫn không có bao nhiêu cảm xúc, chỉ là sau khi cô gái kia nói chuyện điện thoại xong thì tiến lên tịch thu điện thoại trong tay cô.

Lúc này cô gái kia mới khẩn cầu nhìn về phía người hộ vệ kia nói: "Anh à, tôi cũng đã làm theo lời anh nói, anh xem có thể thả tôi về nhà được không?"

Thật sự là cô không muốn đợi ở chỗ này. Ở chỗ này quả thật giống như là ngồi tù .

"Không được, không ai nói cô có thể đi." Hộ vệ kia nói xong thì đi ra ngoài, đóng cửa sắt trong phòng lại.

Cô thử đẩy cửa sắt ra, nhưng mà đẩy thế nào cũng đẩy không được.

Cửa sắt tổng cộng có ba khóa, toàn bộ đều dùng xích sắt khóa. Cho dù cô gái kia có dùng cách gì đi nữa cũng đi ra không được .

Làm sao sẽ có bộ dạng này? Cô gái kia vô lực dọc theo tường trực tiếp ngồi xuống. . . . . Sớm biết như thế, cô cũng không nên nghe Tường Tự Hân lừa dối, cảm thấy mấy hoa hoa công tử kia đều là người không có chí số thông minh, vì vậy mới sinh ra dụng ý tưởng mang thai.

Kết quả hiện tại, cô lại ngồi chồm hổm trong ngục giam, còn không biết lúc nào thì mới có thể ra đi.

Đều là Tường Tự Hân, đều là cô ta làm hại!

Ánh mắt cô gái kia càng ngày càng âm trầm.

Mà bên cạnh Tường Tự Hân đã giấu gương mặt xấu xí đi, trên mặt mang vẻ ôn hòa sáng láng mỉm cười, Tường Tự Hân đi tới phòng bếp nói, "Gần đây dạ dày của mẹ không tốt, tôi nấu canh cho bà ấy."

Người làm bên cạnh cười nhìn Tường Tự Hân một chút nói: "Thiếu phu nhân thật đúng là hiếu thuận."

Tường Tự Hân không thêm đề ý cười nói, "Đây đều là chuyện mà người con như tôi nên làm, nào có cái gì hiếu thuận hay không hiếu thuận ."

Ánh mắt người làm nhìn Tường Tự Hân tôn kính hơn.

Tường Tự Hân nấu canh, lúc này mới lại thừa dịp bọn người làm không chú ý, lấy hai vị thức ăn tương khắc cùng ném vào trong nguyên liệu nấu ăn. Cô hiếu thuận như vậy, hai lão già kia phỏng cô như là phòng ăn trộm, nếu như vậy, cô sẽ đưa bọn họ cùng đi lên tây thiên.

Chỉ là Tường Tự Hân không biết là, bởi vì hành động ngày hôm qua của cô, Quyền Thiệu Viêm kia đã bắt đầu tra bối cảnh sau lưng của cô rồi.

Vốn là, Quyền Thiệu Viêm đối với chuyện riêng của anh em mình thật là không quan tâm nhiều, nhưng mà người phụ nữ này có âm mưu khác, nhất là lúc toan tính quá sâu, anh cũng không thể bỏ qua.

Vẫn là vợ mình tốt nhất, nghĩ tới gương mặt đỏ bừng sáng nay của Mục Giai Âm, tư vị của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm hận bây giờ không thể chạy về nhà.

Vẫn là đoạn thời gian nghỉ phép sáng khoái, thực sự muốn giả vờ nghỉ ngơi một lần nữa.

Chẳng qua là nếu như anh nghỉ phép lần nữa, sợ rằng mấy lão già cấp trên cũng nên tức đến mức lỗ mũi vênh lên trời. Có muốn cố ý phạm lỗi một lần nữa hay không, để cho đối thủ mình nắm được nhược điểm, anh nhân cơ hội này đề nghị phép không?

Ngón tay Quyền Thiệu Viêm gõ bàn rơi vào trầm tư.

Một bên Lưu Duệ nhìn dáng vẻ Quyền Thiệu Viêm một chút, vội vàng châm thêm trà trên bàn, lại cẩn thận đi ra ngoài đóng cửa lại. Nếu như Lưu Duệ biết giờ phút này vấn đề mà Quyền Thiệu Viêm nghiêm túc suy tính, sợ rằng một ngụm máu đỏ sậm cũng ỏi ra ngoài.

Mục Giai Âm ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh lại, thật sự là quá mệt mỏi.

Buổi sáng Quyền Thiệu Viêm không muốn cô tỉnh lại, trong phòng bếp Quyền Thiệu Viêm đã làm cơm xong.

Mục Giai Âm cầm toàn bộ chút cơm đều bỏ vào lò vi sóng để hâm nóng.

Chỉ là, điện thoại của Mục Giai Âm đột nhiên lại reo lên.

Đàm Tân Kinh. . . . . Theo bản năng Mục Giai Âm cúp luôn điện thoại.

Nhưng Đàm Tân Kinh vẫn như cũ kiên trì bên bị gọi điện thoại.

Mục Giai Âm cau mày suy tính hồi lâu, vẫn là nhấn nút trả lời, bên kia điện thoại giọng nói Đàm Tân Kinh mang theo chút khàn khàn và mệt mỏi, trông vẻ như là Đàm Tân Kinh cả đêm không ngủ, "Giai Âm, cô có thể ra ngoài một lát hay không?"

"Thế nào?" Mục Giai Âm không muốn đi ra ngoài nhiều mặc dù ngày hôm qua Quyền Thiệu Viêm đã bóp chân cho cô, nhưng mà hôm nay chân cô vẫn còn có chút đau. Hơn nữa, thấy người này vừa lại là Đàm Tân Kinh, thì Mục Giai Âm càng không muốn đi ra ngoài.

"Giai Âm, tôi có chút khó chịu, có thể ra ngoài bồi tôi không?" Giọng Đàm Tân Kinh mang theo vài phần khẩn cầu.

Mục Giai Âm mỉm cười, nhưng trong giọng nói lại mang theo một vẻ kiên định mà nói, "Thật xin lỗi, Đàm Tân Kinh, chúng ta bây giờ thật sự là có chút lúng túng. Nếu như anh thật khó chịu, anh cũng có thể tới tìm anh em của anh, hoặc là tìm mấy người bạn gái của anh, không nhất định phải tìm tôi."

Mục Giai Âm rất thành thực nói: "Đàm Tân Kinh, lời nói ngày hôm qua của Quyền Thiệu Viêm, anh cũng đã nghe thấy, anh nhất định cũng biết, Quyền Thiệu Viêm không thích tôi gặp anh cỡ nào, còn lại là đơn độc gặp mặt, tôi phải suy nghĩ tới tâm tư của chồng tôi, rất xin lỗi."

Đàm Tân Kinh không biết anh làm việc dễ dàng như vậy có làm cho người ta hiểu lầm không?

"Giai Âm, cô ra ngoài một lát đi," Trong giọng nói Đàm Tân Kinh mang theo vài phần mềm yếu mà Mục Giai Âm chưa bao giờ thấy, "Có thể ra ngoài với tôi nói chuyện một lát hay không? Bây giờ tôi đang dưới lầu nhà cô."

Vậy thì càng không thể đi xuống.

Mặc dù Đàm Tân Kinh không nhìn thấy, Mục Giai Âm vẫn còn dao động như một cái trống bồi, "Đàm Tân Kinh, cho dù bây giờ anh đứng bên ngoài cửa nhà tôi tôi cũng sẽ không mở cửa, anh không cần phải như vậy, tôi thật sự bị làm khó vô cùng."

"Tôi không thích anh, tôi chỉ xem anh như bạn bè mà thôi, tôi không thích anh một chút nào. Hơn nữa, bộ dạng của anh này, nếu để cho Quyền Thiệu Viêm hiểu lầm, người có nghĩ qua tôi khó chịu như thế nào không?" Giọng nói Mục Giai Âm nghiêm túc khác thường, còn mang theo vài phần ý chỉ trích lạnh thấu xương, "Không nên làm khó tôi như vậy, tôi nghĩ, sau này chúng ta vẫn không nên làm bạn nữa, sau này anh xem như chưa từng quen biết một người như tôi đi."

Vốn là, cô cảm thấy lúc Đàm Tân Kinh là bạn bè bình thường, ngược lại cô vui lòng khi lúc anh khó chịu giúp anh tháo bỏ khúc mắc một chút.

Nhưng mà, tới hôm qua sau khi Đàm Tân Kinh tỏ tình, căn bản cô cũng không muốn lại đi để ý Đàm Tân Kinh. Hơn nữa, Đàm Tân Kinh còn ngay trước mặt Quyền Thiệu Viêm tỏ tình với cô, điều này làm cho ngăn cách trong lòng cô càng sâu.

Nếu như nói ngày hôm qua cô còn có thể cho là Đàm Tân Kinh nhất thời xúc động tỏ tình hoặc là trò đùa, nhưng cuộc điện thoại ngày hôm nay của Đàm Tân Kinh, vậy thì không phải là yếu ớt thì có thể giải thích.

Bên kia Đàm Tân Kinh không nói gì thêm, nhưng mà Đàm Tân Kinh cũng không cúp điện thoại.

Mục Giai Âm a lô chừng mấy tiếng, thấy trong ống nghe không có phản ứng, Mục Giai Âm mới tính toán cúp điện thoại. Có phải là giọng của cô quá kém, cho nên Đàm Tân Kinh đã quên cúp điện thoại, Mục Giai Âm nghĩ tới trong lòng lại có mấy phần lo lắng.

Chắc là Đàm Tân Kinh lái xe tới, hiện tại trạng thái anh ta lại không ổn định, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn xe cộ thì phải làm gì đây?

Mục Giai Âm suy nghĩ một chút, mới chợt cảm thấy có gì đó không đúng, lại nói, hiện tại Đàm Tân Kinh không phải là theo yêu cầu của Quyền Thiệu Viêm đã xuất hiện trên máy bay sao? Nhưng mà tại sao Đàm Tân Kinh lại đang ở dưới lầu nhà cô chứ?

Lần này trở về Quyền Thiệu Viêm lại muốn giày vò cô. . . . . Ngày hôm qua xương cốt của cô cũng muốn rời ra từng mảnh, Quyền Thiệu Viêm còn nói anh không có ăn dấm của Đàm Tân Kinh, thật ra thì căn bản là Quyền Thiệu Viêm ghen.

Cô lại không không chế được miệng người khác, nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn vì này chuyện, một lần lại một lần muốn cô. Mục Giai Âm cảm thấy, sợ rằng cô đã ngủ, cảm thấy Quyền Thiệu Viêm này vẫn còn ở trên người của cô cày cấy không ngừng nghỉ cũng không chừng.

Tiếp tục như vậy sẽ tồn thọ.

Làm sao lại không ai nói cho Quyền Thiệu Viêm phương thức muốn giảm thọ sao?

Mục Giai Âm lắc đầu một cái, đang muốn cúp điện thoại, trên màn hình bên cạnh cửa phòng khách lại xuất hiện gương mặt của Đàm Tân Kinh.

Quả thực Đàm Tân Kinh tiêu tụy đáng sợ, luôn chú trọng hình tượng như anh, lúc này ngay cả chòm râu mới mọc ra dưới cằm cũng không cạo, chỉ là những thứ này cũng không ảnh hưởng tới gương mặt xinh đẹp của Đàm Tân Kinh.

Anh thật sự là lên tới.

Mở cửa. . . . . Còn chưa phải mở?

Mục Giai Âm nghe nhà tiếng chuông một lần một lần vang, rốt cuộc thì Mục Giai Âm lớn tiếng về phía cạnh cửa, cũng rất giống là quát trong điện thoại, "Đàm Tân Kinh anh đi về đi, tôi sẽ không gặp anh, anh đừng có hy vọng nữa!"

Bên kia Đàm Tân Kinh làm như không nghe thấy, kiên nhẫn nhấn chuông cửa.

Làm thế nào bây giờ?

Mục Giai Âm ở trong phòng sốt ruột xoay quanh, ngộ nhỡ kinh động hàng xóm phải làm gì đây?

Cô có muốn gọi điện thoại cho Đồng Lê Triệu không, để cho Đồng Lê Triệu giúp một tay tìm vào người kéo Đàm Tân Kinh đi?

Không được. . . . . Tên Đồng Lê Triệu kia nhất định sẽ đem chuyện này phui xuống trước mặt Quyền Thiệu Viêm, Hàn Từ Nghị cũng thế, hay là cô gọi điện thoại cho ông nội? Nhất định ông nội sẽ giúp cô .

Nhưng mà, chút việc nhỏ thế này, thật muốn phiền toái ông nội sao?

Mục Giai Âm đang rối rắm vấn đề tại sao lúc này Đàm Tân Kinh nhất định phải nói chuyện với cô, thì cửa đột nhiên nhỏ nhẹ kéo kẹt một tiếng, sau đó cửa liền mở ra.

. . . . . Vừa rồi Đàm Tân Kinh đang cạy cửa.

Trong lòng Mục Giai Âm có một tia dự cảm xấu, đột nhiên cô cảm thấy Đàm Tân Kinh cố chấp muốn gặp được cô như vậy, cũng không nhất định là muốn tìm cô tâm sự nói chuyện phiếm.

Theo bản năng Mục Giai Âm muốn gọi điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm. Nhưng hành động của Đàm Tân Kinh lại nhanh hơn, Mục Giai Âm chỉ mới vừa cầm điện thoại di động, còn chưa kịp quay số điện thoại, cổ tay Mục Giai Âm đã bị một cục đá đánh trúng.

Đàm Tân Kinh cũng đã làm việc cho Quyền Thiệu Viêm nhiều năm như vậy.

Quyền Thiệu Viêm cũng vẫn thật thưởng thức năng lực của Đàm Tân Kinh —— đủ loại trở lên cũng chỉ có thể nói rõ, riêng Đàm Tân Kinh chiến đấu, nguy hiểm!

Mà Mục Giai Âm ở trước mặt Đàm Tân Kinh vốn không có bất kỳ lực phản kháng nào.

Một kích kia của Đàm Tân Kinh rất là khéo, cổ tay Mục Giai Âm kịch liệt một trận, cả cánh tay cũng có chút phát run, chớ nói chi là nắm chặt điện thoại di động.

Mục Giai Âm thấy tình thế không đúng, nhanh chóng chạy về phía cửa sổ, tuy nói nơi này tầng lầu cao, nhưng đứng ở cửa sổ, cô vẫn có thể nhờ người khác giúp đỡ. Nếu không phải Đàm Tân Kinh chặn cửa, thật ra thì Mục Giai Âm càng muốn từ bên kia cửa đi ra ngoài.

Chỉ là Mục Giai Âm mới chạy đi không được mấy bước, đã bị Đàm Tân Kinh chặn lại, mà Mục Giai Âm càng thêm mềm nhũn choáng váng, lập tức té liệt ngã xuống một bên. Đàm Tân Kinh cố ý muốn đánh ngã cô.

Rốt cuộc muốn làm gì?

Đàm Tân Kinh bỏ lượng thuốc vừa phải, lúc Mục Giai Âm tỉnh lại lần nữa, tay chân cô cũng bị trói chặt rồi, mà cô đang ngồi trên một chiếc xe xa lạ. Phía trước người lái xe chính là Đàm Tân Kinh.

"Đàm Tân Kinh, anh rốt cuộc muốn trói tôi đi nơi nào? Tại sao anh muốn trói tôi?" Cô và Đàm Tân Kinh làm bạn nhiều năm như vậy, cô biết cho tới bây giờ Đàm Tân Kinh cũng không phải vì bị một người phụ nữ cự tuyệt anh tỏ tình sẽ tức giận thành lúng túng, thậm chí bắt cóc cô gái kia.

"Giai Âm, cô có biết Quyền thiếu muốn giết Mục Giai Thu không?" Đàm Tân Kinh hỏi ngược lại.

Mục Giai Âm trầm mặc, thì ra Đàm Tân Kinh là vì Mục Giai Thu mà đến.

Nhưng mà. . . . . Cho tới bây giờ Đàm Tân Kinh cũng không nhận ra Mục Giai Thu.

Mục Giai Âm chỉ cảm thấy nói cho cô biết, cô tuyệt đối không thể nói ra Quyền Thiệu Viêm chuyện cần làm, "Quyền Thiệu Viêm không có nghĩ tới phương diện kia, anh ấy chỉ vì sống gió đình chức lúc trước, không có biện pháp ra mặt giúp chị tôi mà thôi. Hơn nữa, tôi nghe nói chị đã bị định tội xuống, hình như là năm năm tù có thời hạn?"

Ông nội giúp chị ấy làm việc vẫn tương đối dụng tâm.

"Đó là vì Quyền thiếu không nói cho cô biết thôi," Trong ánh mắt Đàm Tân Kinh có mấy phần sợ hãi lại có mấy phần tuyệt vọng, "Quyền thiếu là muốn giết Mục Giai Thu, tôi biết rõ, một khi Quyền thiếu lộ ra nét mặt lạnh thấu xương đó, về mặt đó là chộc người của anh thì tuyệt đối không sống nổi."

"Anh nghĩ nhiều rồi," Mục Giai Âm cố gắng nêu ví dụ, "Anh xem, lần đó tôi xảy thai, thật ra thì đều là bởi vì Mục Giai Nhan kích thích Ngô Oánh Oánh, nhưng Quyền Thiệu Viêm cũng không có đối phó Mục Giai Nhan."

"Vậy không giống nhau, Mục Giai Nhan là em gái cô, Quyền thiếu tự nhiên sẽ không ra tay ra đi đối phó cô ta, nhưng Mục Giai Thu là chị tôi!" Lúc nói lời này Đàm Tân Kinh có mấy phần tuyệt vọng.

Có lúc anh càng hy vọng vẫn không tìm được chị của mình, như vậy anh cũng không cần gặp phải vừa gặp lại chị ấy, thì chị ấy lại lâm vào khốn cảnh như vậy.

"Cái gì chị của anh? Chị ấy không phải là chị của tôi sao?" Về mặt Mục Giai Âm nghi hoặc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Cô nghe nói Đàm Tân Kinh có một chị gái, nhưng năm đó Đàm Tân Kinh nói cho cô biết, gia đình anh trước kia rất nghèo, tư tưởng trọng nam khinh nữ của cha mẹ lại nghiêm trọng, cho nên lúc nhìn thấy sinh ra là một cô con gái, cha mẹ anh đã vứt bỏ cô gái nhỏ còn chưa đầy ba ngày tuổi.

Trước khi mất cha mẹ Đàm Tân Kinh đã hối hận vì hành động năm đó, vẫn dặn dò Đàm Tân Kinh nhất định phải tìm được người chị gái bị vứt bỏ của anh. Cô biết cho tới bây giờ đã nhiều năm như vậy Đàm Tân Kinh vẫn không buông tha tìm chị mình, nhưng mà như mò kim đáy bể tìm một người có bao nhiêu khó khăn, bản thân Mục Giai Âm cũng biết.

Chẳng qua là, chị cả của cô lúc nào thì biến thành chị của Đàm Tân Kinh? Chẳng lẽ Mục Giai Thu không phải cha mẹ sinh?

"Cô ấy thật sự là chị của tôi, "Đàm Tân Kinh trầm mặc một hồi lâu mới nói, "Mấy năm trước, tôi cho người hắc vào kho gien di truyền, lục soát thật lâu mới lục ra được tin tức của Mục Giai Thu."

Cấp bậc Mục Giai Thu lại là một thành phố Phó Thị Trưởng một thành phố, hơn nữa quyền thế nhà họ Mục, căn bản tổ hợp gien của Mục Giai Thu rất khó tìm. Anh tìm năm năm, mới tìm được tung tích Mục Giai Thu.

Mấy ngày trước anh thấy Mục Giai Thu mới biết Mục Giai Thu cũng vẫn luôn đang tìm anh.

Anh cũng biết thật ra thì chị ấy vẫn luôn rất nhớ anh, chỉ tiếc, chị ấy nói, thời gian bọn họ chung đụng vẫn chưa bao lâu, thì lại muốn người và người mãi mãi cách xa nhau như trời với đất rồi.

Mục Giai Âm sợ run một hồi lâu, miễn cưỡng đón nhận tin tức này.

"Vậy bây giờ anh trời tôi là muốn làm gì?" Đàm Tân Kinh cũng không phải là muốn bắt cô làm con tin chứ?

"Chị tôi nói giữa cô và chị ấy có một ít mâu thuẫn, muốn cùng cô giải quyết một chút, "Đàm Tân Kinh nói: "Giai Âm, ý định của tôi là mang theo chị ta rời khỏi Thiên Triều, cô yên tâm, tôi chỉ muốn bảo đảm sau khi Quyền Thiệu sẽ không đuổi tới nơi, thì tôi sẽ thả cô rời đi, về sau tôi sẽ không bao giờ nữa. . . . . Sẽ không quấy rầy cô và Quyền Thiệu Viêm."

Đàm Tân Kinh áy náy liếc mắt nhìn Mục Giai Âm, sau đó mới nhắm hai mắt lại nói: "Giai Âm, chuyện ngày hôm qua, là tôi quá vọng động rồi, thật xin lỗi. Sau này cô hãy quên tôi đi, chuyện tỏ tình, cô cũng nên cho là tôi đang nói đùa, dù sao bình thường tôi vẫn hay thích nói đùa."

"Đàm Tân Kinh, Mục Giai Thu là chị của tôi, cho dù như thế nào đi nữa tôi cũng sẽ không để cho Quyền Thiệu Viêm đối phó chị ấy," Mục Giai Âm nhìn Đàm Tân Kinh ánh mắt khẩn cầu nói: "Anh để cho tôi gọi điện thoại cho Quyền Thiệu Viêm có được hay không, anh chỉ muốn dẫn chị tôi đi, anh muốn cái gì, máy bay trực thăng, tiền hay là vũ khí, tôi sẽ nói Quyền Thiệu Viêm chuẩn bị xong cho các anh, anh thả tôi xuống đi."

Mục Giai Âm muốn nói nhất chính là, một khi cô rơi vào trong tay Mục Giai Thu, nhất định Mục Giai Thu sẽ giết cô. Thật ra. . . . . Cô có dự cảm rất mãnh liệt, Mục Giai Thu lời ngon tiếng ngọt với Đàm Tân Kinh nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn cho Đàm Tân Kinh dẫn cô tới, Mục Giai Thu là muốn cô chết!

Đàm Tân Kinh do dự một hồi lâu, vẫn lắc đầu một cái, "Thật xin lỗi, Giai Âm, tôi vẫn là mang theo cô tương đối yên tâm, hơn nữa, chị tôi nói chị ấy còn có ít lời muốn nói với cô, chị ấy nói trước kia chị ấy làm chuyện thật có lỗi với cô, chị ấy muốn ở trước khi đi phải nói xin lỗi với cô, đây là tâm nguyện cuối cùng của chị ấy."

Hơn nữa, Mục Giai Thu còn nói lần này cô mất việc đều do Mục Giai Âm tính toán cô.

Thật ra thì, lần đó Mục Giai Âm để cho anh đối phó Tiểu Lục, anh cũng biết Mục Giai Âm hoàn toàn là có năng lực tính toán người khác .

Đàm Tân Kinh nhất định là không có ý định bỏ qua cho cô rồi, Mục Giai Âm giả vờ làm ra vẻ rất khó chịu, nhưng trong lòng đang nhanh chóng tính toán làm thế nào bỏ rơi Đàm Tân Kinh, làm thế nào thông báo Quyền Thiệu Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Mua Dây Buộc Mình (1)

Mục Giai Âm cố gắng khuyên Đàm Tân Kinh, nhưng Đàm Tân Kinh vẫn chẳng hé răng.

Mục Giai Âm không cố gắng nữa, Đàm Tân Kinh nhất định phải bắt cô làm con tin, mặc kệ cô cố gắng thế nào, Đàm Tân Kinh cũng sẽ không buông tha.

Xe liên tục chạy về phía trước, Mục Giai Âm càng ngày càng cảm thấy khó chịu.

"Đàm Tân Kinh, bụng của tôi khó chịu." Mục Giai Âm cau mày nói với Đàm Tân Kinh.

Đàm Tân Kinh quay đầu liếc nhìn Mục Giai Âm rồi nói, "Giai Âm, không cần giờ trò, anh....."

"Tôi sẽ không giờ trò với anh." Mục Giai Âm cúi đầu, nói lầm bầm, trên mặt hiện ra vẻ đỏ ửng, "Đàm Tân Kinh, tôi tới nghỉ lễ rồi."

"Cái gì?" Trên mặt Đàm Tân Kinh thoáng qua vẻ kinh ngạc, tại sao Mục Giai Âm lại ở ngay thời điểm này tới nghỉ lễ đây?

"Thật, anh cời sợi dây trên tay tôi ra trước đi." Mục Giai Âm nói xong liền đưa tay ra với Đàm Tân Kinh. Đàm Tân Kinh nửa tin nửa ngờ tháo sợi dây trên người Mục Giai Âm, nhưng cả người Đàm Tân Kinh đều bảo trì cảnh giác, Mục Giai Âm căn bản không thể công kích được anh.

Chân mày Mục Giai Âm khẽ nhíu, dời thân thể.

Trên ghế sa lon lấm tấm vết máu, nhìn rất mới.

Mục Giai Âm cau mày, đỏ mặt, "Đàm Tân Kinh, tôi nói rồi tôi không có lừa anh. Nhất định quần của tôi cũng đã ướt, anh nhanh đi mua băng vệ sinh cho tôi, mang tôi đến nhà vệ sinh."

Nói xong Mục Giai Âm giống như thẹn thùng xoay đầu về phía cửa sổ nói: "Bụng của tôi rất khó chịu."

Mục Giai Âm nói xong liền khom người xuống, hai cái tay liều mạng ấn bụng của mình, trên mặt cũng từ từ có mồ hôi rơi xuống.

"Anh mau đi mua băng vệ sinh cho tôi." Giọng nói của Mục Giai Âm cũng mang mấy phần vội vàng. "Dù anh muốn xem trong xe anh bị máu nhuộm lên, bản thân tôi cũng không vui lòng đâu."

"Tại sao lúc này lại tới nghỉ lễ rồi hả?" Đàm Tân Kinh nhíu mày nói, "Em chờ một chút, anh đi mua cho em."

"Tôi không thể dùng nhãn hiệu khác, tôi dùng nhãn hiệu khác sẽ bị dị ứng." Mục Giai Âm liền nói ra hàng loạt nhãn hiệu nước ngoài. Một nhóm lớn từ Tiếng Anh được Mục Giai Âm thốt ra. Đàm Tân Kinh nghe đến đâu cũng choáng váng.

Mục Giai Âm chính là nhắm ngay Đàm Tân Kinh căn bản không hiểu những vấn đề có liên quan đến băng vệ sinh này, cho nên mới nói ra hàng loạt nhãn hiệu.

Đàm Tân Kinh cố gắng nhớ nhưng không nhớ nổi, mấy cái chữ kia thật sự là quá mức khó đọc, "Em không thể dùng chút nhãn hiệu bình thường sao?"

"Tôi dùng những nhãn hiệu khác sẽ dị ứng." Mục Giai Âm suy nghĩ một chút lại nói, "Thôi, anh dẫn tôi đi mua đi, tôi nhớ Sophie có một loại nhãn hiệu tôi dùng rất tốt."

"Anh mua cho em là được." Đàm Tân Kinh rất cảnh giác nói, "Em muốn loại nào?"

Mục Giai Âm rất là mơ mơ hồ hồ nói cho Đàm Tân Kinh một loại băng vệ sinh.

Đàm Tân Kinh rất mơ hồ về phương diện này, khi đến cửa hàng hỏi, ông chủ đưa cho anh mấy chục loại băng vệ sinh.

Đàm Tân Kinh rất do dự nhìn đồng băng vệ sinh trước mặt, anh không biết Mục Giai Âm đến tới cùng cần loại nào, hơn nữa anh lại không dám mua bậy bạ, Mục Giai Âm đã nói cô bị dị ứng.

Ông chủ thấy đáng về do dự không quyết của Đàm Tân Kinh, cười nói, "Cậu đưa vợ của cậu tới, để cho cô ấy tự chọn, không phải xong rồi sao?"

"Cái này....." Nghe thấy ông chủ nói vợ, gương mặt đẹp trai của Đàm Tân Kinh thoáng đỏ ửng, một giây sau đó mới hơi lúng túng nói, "Ừ, được."

Nói xong, Đàm Tân Kinh liền đi tới xe, Mục Giai Âm đang dựa vào thành ghế nghỉ ngơi, thấy trên mặt Mục Giai Âm giống như là trong nháy mắt đã không có chút huyết sắc.

Đàm Tân Kinh vừa có chút đau lòng lại có chút áy náy, "Giai Âm, anh không biết em phải dùng loại nào, em cùng đi mua với anh thôi. Nhưng mà, Giai Âm, em không cần giờ trò, bất luận như thế nào, hôm nay em không thể thoát khỏi tay anh được."

"Tôi biết rõ, anh chỉ muốn đưa tôi đi tìm chị hai để giải hoà mà thôi." Mục Giai Âm rất khéo hiểu lòng người cười cười nói, "Mới vừa rồi tôi cũng đã nghĩ kĩ, tôi và chị hai có rất nhiều mâu thuẫn, quả thật nên tìm cơ hội giải hoà."

"Em biết là được rồi." Đàm Tân Kinh nói xong liền mở cửa xe ra, muốn gọi Mục Giai Âm ra ngoài.

Nhưng Mục Giai Âm vô luận như thế nào cũng không chịu ra ngoài.

Mục Giai Âm đỏ mặt nói, "Đưa âu phục của anh cho tôi."

Đàm Tân Kinh ngần người.

Mục Giai Âm mới lại nói, "Nhất định trên quần tôi cũng dính máu, giờ tôi không muốn cứ đi ra ngoài như vậy, quá mất mặt rồi."

Lúc này Đàm Tân Kinh mới hơi xấu hổ lấy áo vest của mình cho Mục Giai Âm.

Nhưng lúc Mục Giai Âm mặc quần áo, Đàm Tân Kinh loáng thoáng cảm thấy hình như sau lưng Mục Giai Âm có thứ gì đó. Nhưng Đàm Tân Kinh lại phân biệt không rõ đến tột cùng là cái gì, hình như là một mảng màu đỏ..... Nhưng Mục Giai Âm mặc quần áo màu trắng mà.

Chẳng lẽ anh nhìn lầm vết máu trên ghế? Đàm Tân Kinh vừa nghĩ vừa đỡ Mục Giai Âm xuống xe.

Lúc đi tới siêu thị, ông chủ nhìn Mục Giai Âm và Đàm Tân Kinh cười cười nói, "Chàng trai, vợ của cậu xinh đẹp như vậy, hai người thật đúng là trời sinh một đôi."

Hai người này đều là người đẹp đó, về sau nếu sinh con không biết sẽ làm điên đảo biết bao thiếu niên thiếu nữ.

Sắc mặt Mục Giai Âm dường như càng trắng hơn.

Đàm Tân Kinh bức rức cười cười, nếu là bình thường anh nhất định sẽ thật vui mừng, nhưng tình hình hôm nay thật sự làm anh không thể vui nổi.

"Cô xem coi muốn loại nào." Ông chủ nhiệt tình giới thiệu, "Tôi đã lấy ra toàn bộ những gì cậu ấy vừa nói khi nãy."

Mục Giai Âm chăm chú nhìn băng vệ sinh ông chủ để ở trên bàn, sau đó lại đi tới cái giá.

Đàm Tân Kinh cũng đuôi theo sát, Mục Giai Âm đi thẳng đến chỗ cái giá, chỉ vào cái băng vệ sinh ở chỗ cao nhất nói: "Tôi muốn cái nhãn hiệu kia."

"À?" Ông chủ chỉ chỉ cái bàn nói: "Không phải tôi đã để lên bàn rồi sao?"

"Tôi không muốn trên bàn." Trên mặt Mục Giai Âm loáng thoáng vẻ cáu giận, "Tôi muốn anh ta lấy xuống cho tôi."

"Cậu đây là cãi nhau với vợ sao?" Ông chủ cẩn thận nhìn thái độ Mục Giai Âm, mới to gan cho ra cái kết luận này.

Đàm Tân Kinh ngẩn người, trên mặt mới lộ ra một nụ cười nói, "A..... Cũng không phải vậy. Không có việc gì, tôi đi lấy băng vệ sinh trên cái giá đó."

Đàm Tân Kinh vừa nói vừa chú ý động tác của Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm chỉ khoác áo của anh, vẻ mặt lạnh lùng đứng tại chỗ.

Trên mặt Mục Giai Âm vẫn mang theo một tia oán giận.

Mục Giai Âm nhất định là tức giận, cô đây là đang giày vò anh rồi, Đàm Tân Kinh có chút khổ sở nghĩ tới. Nhưng lúc lấy băng vệ sinh, trong lòng Đàm Tân Kinh lại có mấy phần vui mừng, anh có thể thấy Mục Giai Âm làm một vài việc rồi!

Mục Giai Âm thừa dịp Đàm Tân Kinh với lấy hộp băng vệ sinh gần nhất vội vàng cởi áo khoác trên người cô xuống.

Ông chủ đang nhìn Đàm Tân Kinh, bỗng chốc con mắt liền trừng lớn.

Ông chủ nhìn chằm chằm vết máu sau lưng Mục Giai Âm, sau hai giây kinh ngạc, mới vội vàng lấy ra điện thoại di động, nhanh chóng ấn một chuỗi số điện thoại. Mục Giai Âm nhìn thấy ông chủ cầm điện thoại di động, lúc này mới khoác lại áo vest, làm như không có chuyện gì xảy ra.

"Ông chủ, nhà vệ sinh ở chỗ nào?" Đàm Tân Kinh cầm băng vệ sinh hỏi ông chủ.

"Nơi đó có căn lầu, mỗi tầng bên trên đều có nhà vệ sinh." Trên mặt ông chủ vẫn là nụ cười hiền lành, còn cười híp mắt quan sát Mục Giai Âm và Đàm Tân Kinh như là đang quan sát một đôi vợ chồng mới cưới.

Đàm Tân Kinh bị ánh mắt của ông chủ nhìn chằm chằm, nhưng trong nội tâm lại có chút vui mừng.

Mục Giai Âm không phản đối lời của ông chủ, có lẽ Mục Giai Âm căn bản đã lười phải phản đối. Nhưng trước khi đi có thể được người khác hiểu lầm quan hệ giữa anh và Mục Giai Âm như vậy, anh đã rất vui mừng.

Lúc đi, Mục Giai Âm thâm sâu nhìn vào mắt ông chủ.

Thấy ông chủ gạt đầu một cái, quơ quơ điện thoại di động trong tay, trên mặt Mục Giai Âm mới lộ ra nụ cười buồn lòng.

Đàm Tân Kinh trực tiếp dẫn Mục Giai Âm tới nhà vệ sinh tầng cao nhất.

Dĩ nhiên là Đàm Tân Kinh ngại đến nhà vệ sinh nữ, ở lầu một, lầu hai anh sợ Mục Giai Âm nhảy lầu chạy, chỉ có ở tầng thứ sáu Đàm Tân Kinh mới có thể yên tâm một chút.

Thấy Mục Giai Âm muốn vào nhà vệ sinh, Đàm Tân Kinh do dự vài giây mới nói, "Giai Âm, thời gian em vào nhà vệ sinh không được vượt qua hai phút,

nếu không anh nhất định sẽ đi vào."

"Biết." Trong giọng nói Mục Giai Âm mang theo vài phần tức giận, cầm băng vệ sinh tiến vào nhà vệ sinh.

Đĩ nhiên là cô không có tới nghi lễ, đi cả của cô mới qua một tuần, làm sao có thể trở lại đây? Vết máu khi nãy đều do cô từng chút từng chút cọ xát với vật cứng ở chỗ ngồi sau xe.

Mà ngón tay của cô đã sớm tím bầm một mảnh.

Mục Giai Âm liếc nhìn ngón tay của mình, nắm chặt đầu ngón tay, Quyền Thiệu Viêm, anh mau đến đây, nếu còn không tới thì cô thật sự hết hy vọng.

Mục Giai Âm biết Đàm Tân Kinh nói hai phút thì thật là hai phút, vì vậy, Mục Giai Âm cũng không dám ngồi quá lâu trong nhà vệ sinh nữa, rất nhanh, Mục Giai Âm liền đi ra ngoài.

"Tại sao lại mặc áo trái?" Đàm Tân Kinh kỳ quái hỏi.

Mục Giai Âm đỏ mặt nói, "Mới vừa rồi thấy dưới váy áo cũng có dính một chút, tôi không muốn làm cho người khác nhìn thấy vết máu, liền mặc áo trái." Phía sau quần áo của cô toàn bộ đều là vết máu, nếu để cho Đàm Tân Kinh hay Mục Giai Thu nhìn thấy, sợ rằng cô sẽ phải gánh chịu một cuộc tai bay vạ gió.

Đàm Tân Kinh không có hoài nghi giải thích của Mục Giai Âm, lập tức lôi kéo Mục Giai Âm, lại nhét Mục Giai Âm vào bên trong xe.

Anh đã làm trễ nhiều thời gian, mới vừa rồi, Mục Giai Thu còn hỏi anh.

Lên xe, Đàm Tân Kinh còn muốn trói Mục Giai Âm lại, về mặt Mục Giai Âm đau khổ, mồ hôi chảy ròng ròng nhìn Đàm Tân Kinh nói: "Đàm Tân Kinh, anh đừng trói tôi có được hay không? Bây giờ tôi rất khó chịu, chỉ muốn tìm tư thế thoải mái ngồi, mới vừa rồi anh trói tôi rất khó chịu."

Mục Giai Âm nói xong liền đưa cổ tay của mình tiến tới trước mặt Đàm Tân Kinh nói: "Anh xem, xanh mét rồi."

Đó vốn dĩ là lúc Mục Giai Âm định giãy giụa làm bị thương, sau lại bởi vì Mục Giai Âm cố lấy tay cọ xát mà thành, sợi dây bị xé kéo càng buộc chặt hơn, vết thương trên cổ tay Mục Giai Âm cũng liền nặng hơn. Sau nhiều năm, Đàm Tân Kinh dĩ nhiên cũng học qua phương thức trói dây đặc biệt này, loại phương thức đó có thể để cho sợi dây càng trói càng chặt, làm cho người ta căn bản không thể tránh thoát.

Đàm Tân Kinh nhìn một vòng xanh xanh tím tím trên cổ tay Mục Giai Âm, về áy náy và thương tiếc trên mặt sâu hơn, ngấm lại trong xe xác thực không có công cụ công kích, hơn nữa, chút giá trị vũ lực của Mục Giai Âm ở trước mặt anh cơ hồ có thể gần bằng không, Đàm Tân Kinh liền yên lòng nói: "Giai Âm, anh không trói em... nếu em khó chịu, bên cạnh chỗ ngồi còn có nước nóng."

Mục Giai Âm không lên tiếng, nhưng lại lấy nước nóng ra uống một hớp.

Đàm Tân Kinh thoáng buông lỏng, Mục Giai Âm như bây giờ rất rõ ràng là thỏa hiệp với anh, Mục Giai Âm cũng không có bất kỳ lòng phản kháng nào, anh cũng không cần phòng bị chặt chẽ như thế.

Bên trong siêu thị nhỏ, ông chủ đang đứng ở phía sau giá hàng của mình, thận trọng nhìn xe Đàm Tân Kinh đi mất.

Bấm số điện thoại Mục Giai Âm mới vừa để lại, điện thoại nhanh chóng đổ chuông.

Bên kia điện thoại truyền đến một giọng trầm thấp mang theo chút uy nghiêm, "Ông là ai?"

"Tôi..... Tôi là Đường Đại." Ông chủ nói xong, mới lại tự cắn đầu lưỡi mình, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, người ta đâu có thật sự muốn hỏi ông là ai, người ta muốn hỏi mục đích ông gọi đến.

Bên kia điện thoại Quyền Thiệu Viêm nhú mày một cái, cái số này là anh đặc biệt dành cho Mục Giai Âm.

Số điện thoại khác của anh có quá nhiều người liên lạc, hơn nữa, cái điện thoại di động đó phần lớn thời gian anh đều giao cho Lưu Duệ bảo quản. Anh lo lắng lúc Mục Giai Âm có việc gấp sẽ không tìm được anh, vì vậy, mới cố ý dành cái số này.

Số này chỉ có Mục Giai Âm biết.

Người này là bấm sai mã số sao?

"Có chuyện gì?" Quyền Thiệu Viêm lại hỏi.

Đường Đại xoa xoa mồ hôi vốn không hề có trên trán, lại nói, "Số này là một cô gái rất đẹp khi nãy bảo tôi gọi, hình như cô ấy bị bắt cóc, tôi thấy cô ấy dùng máu viết ở sau lưng mình cái số này, còn viết SOS, mới thử bấm cái số này."

"Ông nói cái gì?" Quyền Thiệu Viêm mặc kệ phần báo cáo điều tra về Trương Tự Hân trên tay mình.

Giọng nói trong nháy mắt liền từ sóng nước chẳng xao biển thành sóng to gió lớn.

Ông chủ bị giọng nói nồng đậm nguy hiểm của Quyền Thiệu Viêm làm sợ hết hồn, ông chủ vội vàng kể lại chuyện mới vừa xảy ra, còn miêu tả bộ dáng của Đàm Tân Kinh và Mục Giai Âm.

"Nhớ bảng số của chiếc xe kia không?" Quyền Thiệu Viêm hỏi.

"Chiếc xe kia không có bảng hiệu." Ông chủ rất khẳng định, chính vì vậy cho nên ông mới hoài nghi người đàn ông kia có vấn đề.

"Cám ơn." Sau tiếng cám ơn Quyền Thiệu Viêm liền vội vã cúp điện thoại.

Hết chuyện của ông rồi. Ông chủ lại xoa xoa mồ hôi trên đầu, cô gái mới vừa rồi và cậu trai kia nhìn qua đều là đáng về khí độ bất phàm nên ông mới nói hai người kia xứng đôi, nhưng bây giờ vừa nghe giọng người đàn ông này qua điện thoại, ông chủ không thể không thừa nhận, có một ít người có khí thế, chỉ dựa vào nghe giọng nói cũng có thể biết một hai.

Đây tuyệt đối là thiên chi kiêu tử, cho nên tiểu thư này đã xảy ra chuyện gì? Bị người bắt cóc đòi tiền chuộc sao? Ông chủ nhớ tới sắc mặt tái nhợt của Mục Giai Âm, lại nghĩ tới chuỗi số xiêu xiêu vẹo vẹo sau lưng Mục Giai Âm, không khỏi cầu khẩn ở trong lòng, hi vọng cô gái xinh đẹp đó không có chuyện gì.

Quyền Thiệu Viêm mới vừa cúp điện thoại xong, Lưu Duệ liền cầm điện thoại của anh chạy vào nói. "Thủ trưởng, đội trưởng tiên phong gọi điện thoại tới."

Quyền Thiệu Viêm nhú mày một cái mới nghe điện thoại, mới vừa nhận điện thoại, bên kia liền truyền đến giọng nói thẳng thắn của đội trưởng tiên phong, "Lão đại, buổi sáng Đàm Tân Kinh không có tới báo cáo, muốn chúng tôi lập tức đi bắt anh ta không?"

Giọng nói Quyền Thiệu Viêm hoàn toàn lạnh lẽo, "Khẩn cấp triệu tập người cho tôi, Đàm Tân Kinh có lẽ đã bắt cóc vợ tôi."

"Vâng..... Hả?" Đội trưởng tiên phong kinh ngạc, miệng cũng quên khép lại, vẻ mặt này đặt ở trên thân một người đàn ông giết người không nháy mắt trông rất quái dị và không hòa hài. Người bên cạnh đội trưởng tiên phong thấy cảnh này đều giống như là thấy quỷ.

Lại nói gần đây đội trưởng không phải lấy chuyện luyện thành mặt than như lão đại làm lý tưởng sao? Hiện tại bộ dạng ngạc nhiên này là muốn làm cái gì? Quả nhiên là đạo hạnh chưa đủ sâu đậm.

Đội trưởng tiên phong chưa nói mấy câu liền thật nhanh cúp điện thoại nói: "Khẩn cấp triệu tập toàn bộ tiểu đội tiên phong, vợ của lão đại bị bắt cóc!"

..... Người nào không muốn sống như vậy?

Cả tiểu đội tiên phong thật nhanh tập hợp, triển khai.

Còn bên kia, quân đội càng thêm khẩn trương, khi Lưu Duệ biết tin này rất nhanh đã phản phó cho người định vị GPS tìm Đàm Tân Kinh và Mục Giai Âm.

Đồng thời, thám tử được phái ra ngoài cũng đã chứng minh Mục Giai Âm đích xác là đã rời khỏi nhà.

Căn cứ vào mùi thuốc hoá học lưu lại trong nhà, Mục Giai Âm hẳn là bị rót vào lượng lớn diethyl ether (*), sau khi hôn mê liền bị người mang đi.

(*):Diethyl ether, hoặc đơn giản là ete, là một hợp chất hữu cơ trong lớp ether với công thức (C₂H₅OC₂H₅).

Đây là một chất lỏng dễ bay hơi. Nó thường được sử dụng như một dung môi trong phòng thí nghiệm và như một chất lỏng bắt đầu cho một số động cơ. Trước đây nó được sử dụng như một thuốc gây mê nói chung, cho đến khi các thuốc không dễ cháy được phát triển, chẳng hạn như halothane. Nó đã được sử dụng như một loại thuốc giải trí gây ngộ độc.

Còn người của bộ phận kỹ thuật càng xác nhận Đàm Tân Kinh mấy ngày trước đặc biệt mua một chiếc xe, dung lượng hình dáng chiếc xe hẳn là đặc biệt dùng cho chạy trốn.

Người của bộ phận kỹ thuật đang tìm định vị chiếc xe này, Quyền Thiệu Viêm nhanh chóng lên xe dành riêng cho mình.

"Đi tra một chút tình huống bên kia của Mục Giai Thu cho tôi." Quyền Thiệu Viêm xoa lông mày, một đường diên cuồng lái đến địa điểm ông chủ đó cung cấp.

Không bao lâu sau, Lưu Duệ với vẻ mặt thấp thỏm mang đến tình huống bên kia của Mục Giai Thu.

Vốn dĩ ngoài người của Mục Uẩn Ngao an bài đi giám thị Mục Giai Thu ra còn có đám người do Quyền Thiệu Viêm phái đi.

Nhưng sau đó Đàm Tân Kinh nói với bọn họ rằng Quyền Thiệu Viêm phân phó để cho bọn họ trước hết mang Mục Giai Thu chuyển đi, nói là Quyền Thiệu Viêm tính toán tự mình tra hỏi Mục Giai Thu.

Quyền Thiệu Viêm không về thành phố A những năm này nên thật sự có rất nhiều mệnh lệnh là từ trong miệng Đàm Tân Kinh truyền đi. Dù những người đó cảm thấy thủ tục của Đàm Tân Kinh không quá đầy đủ nhưng cũng chỉ cho là chuyện khẩn cấp, liền không có hỏi nhiều đã đưa Mục Giai Thu ra

ngoài.

Cho đến lúc Quyền Thiệu Viêm gọi điện thoại, Mục Uẩn Ngao cũng chưa biết Mục Giai Thu đã không còn ở nhà họ Mục rồi.

Quyền Thiệu Viêm lo lắng lái xe, về mặt âm trầm giống như là tới từ địa ngục.

Đàm Tân Kinh cũng thuận lợi hội ngộ với Mục Giai Thu rồi.

Lúc Mục Giai Thu nhìn Mục Giai Âm thì trên mặt liền lộ ra một nụ cười đắc ý.

Mục Giai Âm khom người, làm bộ ôm bụng, bỏ lơ về mặt âm trầm của Mục Giai Thu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Mua Dây Buộc Mình (2)

Edit: Kim Phượng

"Chị, nhanh lên xe đi." Đàm Tân Kinh nói: "Trước tiên chúng ta từ quốc lộ đến thành phố B sau đó sẽ đi đường biển ra nước ngoài."

Anh có bạn bè trên đường biển của thành phố B, đi đường biển Quyền Thiệu Viêm không dễ dàng phát hiện được. Đến lúc đó, anh và Mục Giai Thu mai danh ẩn tích ở nước ngoài, còn sống là được rồi, chỉ là từ đó về sau, có lẽ anh sẽ không còn thấy Mục Giai Âm nữa.

Đàm Tân Kinh có vài phần tiếc nuối.

Mục Giai Thu gạt đầu một cái liền đi lên xe, hơn nữa còn ngồi ở bên cạnh Mục Giai Âm.

"Hai người chắc là có lời muốn nói." Đàm Tân Kinh cười cười nói, "Tôi buông tám ngăn xuống."

"Không cần." Mục Giai Âm vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Nếu để cho Đàm Tân Kinh buông tám che xuống, vậy không lâu sau cô sẽ phải bị Mục Giai Thu tùy ý làm thịt rồi?

"Giai Âm đây là không tin tưởng chị." Mục Giai Thu cười rất là hiền lành người, "Em trai, trước hết em chớ để tám che xuống, chị thấy chỉ có lúc Giai Âm nhìn em mới có thể hơi yên tâm một chút. Hay là em cứ dứt khoát đưa Giai Âm đi đi, chị nghe nói thời gian trước Quyền Thiệu Viêm đối xử không tốt với Giai Âm, Giai Âm chịu không ít uất ức, chị tin tưởng nếu Giai Âm ở bên cạnh em tuyệt đối sẽ không bị loại uất ức này, em nói xem có đúng không, em trai?"

"Tôi không muốn!" Mục Giai Âm lớn tiếng ngăn cản, "Đàm Tân Kinh, anh dám đưa tôi cùng đi, tôi chết ngay bây giờ cho anh xem."

"Tôi cũng không có ý định cho cô sống qua hôm nay." Mục Giai Thu nhẹ nhàng nói một tiếng bên tai Mục Giai Âm, sau đó lại một mặt tiếc hận nói: "Xem ra, hai chúng ta đều không được Giai Âm chào đón, có đúng hay không em trai?"

"Tự nhiên trời tôi đi, chẳng lẽ tôi còn nên cảm ơn hai người sao?" Mục Giai Âm nói xong trong mắt liền dính vào vài phần buồn bực.

Trong lòng Đàm Tân Kinh vốn dĩ nảy ra ý xấu lập tức liền bị đôi mắt đầm lệ của Mục Giai Âm cùng với lửa giận trên mặt cô rửa sạch mất rồi. Đúng vậy, anh làm chuyện như vậy với Mục Giai Âm, Mục Giai Âm không trách tội anh đã là rất may mắn rồi.

Anh làm sao có thể yêu cầu xa rời Mục Giai Âm tha thứ cho anh, hơn nữa còn nguyện ý đi cùng anh đây?

Người em trai này chính là yêu Mục Giai Âm quá sâu, chẳng có tác dụng gì. Ngày hôm qua cô thuyết phục Đàm Tân Kinh hồi lâu, nhưng Đàm Tân Kinh thủy chung cho rằng Mục Giai Âm tốt đẹp.

Cái rắm! Lần này cô mất chức Phó Thị Trưởng thành phố A chính là do Mục Giai Âm tính toán.

Mục Giai Thu thấy Đàm Tân Kinh đưa cho khăn giấy cho Mục Giai Âm lau nước mắt liền thô bạo mở ra tay Đàm Tân Kinh, mới âm dương quái khí nói, "Giai Âm, em chẳng qua chỉ gả cho Quyền Thiệu Viêm mấy tháng mà thôi, bản lĩnh diễn trò lại cao cường không ít, ngay cả tâm tư cũng sâu hơn, thế nhưng lại học được cách tính toán chị phải hay không?"

"Chẳng qua cũng chỉ vì chị chiếm vị trí chị hai, em lại ghen tỵ ba mẹ rất tốt với chị, đối với em không tốt cho nên mới muốn trả thù chị. Nhưng chị muốn chức Phó Thị Trưởng thành phố A là vì ai? Mỗi ngày chị đi sớm về trễ, chị đã hai mươi tám tuổi lại còn chưa kết hôn, chị là vì ai?" Giương mặt Mục Giai Thu thất vọng, nhìn Mục Giai Âm nói: "Giai Âm, em lại tính kế chị... chị thật đúng là thất vọng."

"Tôi không biết chị muốn vị trí Phó Thị Trường thành phố A là vì ai, tôi chỉ biết bởi vì chị muốn làm Phó Thị Trường thành phố A mà ông nội thiếu chút nữa liền bị chị làm tức giận đến mức phải nhập viện, tôi chỉ biết mặc dù chị chưa có gả đi nhưng cũng là người tình của Cơ U Tứ, tôi chỉ biết cách đây không lâu chị mới biết chị không phải là con gái ruột của ba mẹ." Lời nói dối trắng thay đen của Mục Giai Thu khiến trong lòng Mục Giai Âm nhanh chóng tụ lại một đoàn lửa giận. Mục Giai Âm lại vẫn nỗ lực duy trì bình tĩnh nói, "Về phần tôi ghen tỵ chị được ba mẹ thương yêu sao? Mặc dù chị không biết chị là con nuôi của nhà họ Mục nhưng ba mẹ lại biết. Chị cảm thấy bọn họ sẽ thương yêu chị hơn tôi sao?"

"Chị, không phải là từ nhỏ chị đã đi tìm em sao?" Đàm Tân Kinh có chút nghi ngờ, thật ra thì mấy ngày trước lời của Mục Giai Thu nói với anh, anh cảm giác có chút chỗ sơ hở, hơn nữa, Mục Giai Thu thật sự nghĩ xấu Mục Giai Âm, nói đến quá xấu, xấu đến mức mỗi cử động của Mục Giai Âm đều mang theo ác ý.

Đàm Tân Kinh có chút bật cười, anh biết Mục Giai Âm là một nữ sinh tương đối rộng lượng.

Thật sự anh không thích tính tình của Mục Giai Thu, Mục Giai Thu cho anh một loại cảm giác như rơi vào sương mù.

Anh cảm thấy Mục Giai Thu tốt như vậy đấy, có lúc anh lại cảm thấy hình như Mục Giai Thu tốt bụng đều là giả vờ, nếu hơi để ý thì những thứ tốt đẹp kia sẽ giống như cảnh tượng huyền ảo, toàn bộ đều tan vỡ.

"Chị đương nhiên là từ nhỏ đã tìm em." Mục Giai Thu trừng mắt liếc Mục Giai Âm, rồi dịu dàng nói với Đàm Tân Kinh: "Giai Âm đây là miệng đầy lời nói dối, không biết từ lúc nào em ấy đã có tật xấu này rồi, năm đó ông nội còn bị Giai Âm nhiều lần chọc tức phải nhập viện."

Mục Giai Âm nghiêm túc nhìn về phía Đàm Tân Kinh, "Đàm Tân Kinh, chúng ta làm bạn bè mười năm, tôi là hạng người gì anh còn không rõ ràng sao? Tại sao anh không chịu tin tưởng lời tôi nói, lại tin tưởng một người chị hai chưa từng gặp mặt này đây? Nếu không phải bản thân Mục Giai Thu có vấn đề, anh cảm thấy tại sao chị ấy lại bị người khác tố giác có tham ô nhận hối lộ, tại sao ông nội tôi phải nhốt chị ấy ở nhà?"

"Còn không phải là bởi vì em nói xấu chị ở trước mặt ông nội sao?" Trong mắt Mục Giai Thu lóe lên vẻ phẫn hận, "Mục Uẩn Ngao luôn luôn hám lợi, nhiều năm như vậy, ông ta cảm thấy chị là con nuôi không có tiền đồ nên nhốt chị vào thành phố B, cũng không chịu quan tâm chị. Mỗi một bước thăng chức đều là mình chị từng chút từng chút nỗ lực, còn em bởi vì gả cho Quyền Thiệu Viêm nên Mục Uẩn Ngao lại cảm thấy em có tiền đồ, mọi chuyện tất cả nghe theo em, em nói cái gì ông ấy tin cái đó, em cho rằng em trai chị cũng hám lợi như là Mục Uẩn Ngao sao?"

"Nếu như không có ông nội, ngay cả chức huyện trưởng một huyện nhỏ của thành phố A chị cũng không được đến!" Mục Giai Âm cắn răng nhìn Mục Giai Thu, Mục Giai Thu hận cô, có lẽ còn có đủ mọi nguyên nhân.

Nhưng Mục Uẩn Ngao thật sự đã tận tâm tận lực giúp Mục Giai Thu làm việc.

Dù bất mãn Mục Giai Thu cho tới bây giờ vẫn rất táo bạo, nóng lòng thăng chức, nhưng không phải mỗi lần Mục Giai Thu đến thời khắc máu chóet cần thăng chức, Mục Uẩn Ngao đều đứng ra giúp Mục Giai Thu một tay. Ông nội giúp Mục Giai Thu nhiều như vậy nhưng ở trong lòng của Mục Giai Thu, cô ta đã sớm quên mất cái tốt của ông, chỉ nhớ rõ cái không tốt của ông?

Đàm Tân Kinh cau mày nhìn hai người trước mặt.

Thật ra thì anh cũng hơi thiên vị Mục Giai Âm, nhưng . . . . Anh lại cảm thấy người chị tìm anh vài chục năm, dịu dàng lại khéo hiểu lòng người, còn nói phải bảo vệ anh cả đời, không nên là kiểu người như Mục Giai Âm nói vậy.

"Giai Âm, đừng nói nữa. Chị vốn dĩ muốn tìm em để giải hoà, em xem hiện tại hai người lại cãi cái gì?" Chân mày Đàm Tân Kinh hơi nhíu, trên gương mặt đẹp trai mang nồng đậm cảm giác chán chường.

Mục Giai Âm không dám tin nhìn về phía Đàm Tân Kinh, nhìn một giây khóe miệng mới thoáng qua nụ cười giễu cợt.

Cô ghét nhất cảm giác bị người ta vứt bỏ, bị người ta không tin tưởng.

"Đàm Tân Kinh, chúng ta mười năm bạn bè, ở trong lòng anh, tôi chính là cái loại phụ nữ có tình gây sự đó? Tôi chính là cái loại phụ nữ gặp mặt liền muốn gây sự với người khác sao? Tình bạn mười năm của chúng ta không sánh bằng lời nói dối mấy ngày nay của Mục Giai Thu?"

Mục Giai Âm lắc đầu một cái, "Đàm Tân Kinh, tôi thật là thất vọng."

Thật sự thất vọng, vốn dĩ dọc theo đường đi mặc dù trong lòng cô cũng sớm đã không ôm hi vọng, nhưng thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới Đàm Tân Kinh có lẽ sẽ nghe lời cô nói. Nhưng giờ phút này, ngay cả khuyên Mục Giai Âm cũng không muốn khuyên.

Giọng của Mục Giai Âm rất bình tĩnh.

Nhưng Đàm Tân Kinh lại có cảm giác quan hệ giữa anh và Mục Giai Âm nhanh chóng trở nên xa lạ, chỉ một giây như vậy, quan hệ giữa bọn họ ngay cả người xa lạ cũng không bằng. Một loại thống khổ to lớn không khỏi bao vây Đàm Tân Kinh, Đàm Tân Kinh cảm thấy anh giống như là người sắp chết đuối.

Đàm Tân Kinh há miệng, muốn giải thích với Mục Giai Âm.

Mục Giai Thu nhìn ra khuynh hướng của Đàm Tân Kinh, vội vàng nói, "Giai Âm, em không cần luôn lấy tình bạn bao nhiêu năm của hai người giắt ngoài

miệng rồi, nếu em nói như vậy, chị và em trai cũng có 28 năm ràng buộc huyết mạch."

Mục Giai Âm cười nhỏ một tiếng, mơ hồ có thể để người ta nghe được sự giễu cợt trong đó.

Ràng buộc huyết mạch?

Cô nhắc tới mười năm đó cũng chỉ đang tiếc nuối mà thôi. Mười năm rồi, cô cũng không thể làm Đàm Tân Kinh tin tưởng cô, cô làm người thật đúng là đủ thất bại. Đàm Tân Kinh còn không bằng Đồng Lê Triệu nữa, tối thiểu dưới tình huống này, cô tin tưởng Đồng Lê Triệu tuyệt đối sẽ không chút do dự đứng về phía cô.

Chớ nói chi là Quyền Thiệu Viêm . . . . . đoán chừng Quyền Thiệu Viêm sẽ trực tiếp ra tay diệt người phụ nữ dám ly gián quan hệ giữa bọn họ.

Nói tới chỗ này. . . . . Tại sao Quyền Thiệu Viêm còn chưa tới?

Trên mặt Mục Giai Âm có mấy phần sầu khổ, Đàm Tân Kinh chính là thuộc hạ của Quyền Thiệu Viêm, làm hơn mấy năm, Đàm Tân Kinh đối với pháp tắc làm việc của Quyền Thiệu Viêm nhất định là tương đối rõ ràng. Có thể hay không vì điểm này khiến Quyền Thiệu Viêm tìm cô trở nên phi thường khó khăn.

Đàm Tân Kinh mím môi không nói gì.

Mục Giai Thu nhìn Mục Giai Âm thời gian không bao lâu, mới cười cười nói: "Em trai, em xem em có thể xuống xe trước hay không, để cho chị đơn độc nói chuyện với Giai Âm một chút? Em ở nơi này hai người chị nói chuyện có chút gò bó."

Mục Giai Thu nói xong ánh mắt mới cô đơn vài phần, "Hôm nay chị sẽ phải vĩnh viễn rời khỏi quê nhà rồi, trước khi rời khỏi chị muốn cùng Giai Âm chấm dứt toàn bộ những ân oán này."

Ở trong thế giới của Mục Giai Thu, chấm dứt ân oán chỉ có một phương pháp, đó chính là cái chết.

"Em trai, chị biết rõ em sợ chị tổn thương Giai Âm, nhưng dù sao chị cũng là chị, chị sẽ vĩnh viễn chăm sóc em trai của mình." Trong giọng nói của Mục Giai Thu lại thêm mấy phần vội vàng, hình như là muốn chứng minh cô là một người chị tốt, Mục Giai Thu nói, "Em yên tâm, hôm nay chị tuyệt đối sẽ không làm thương tổn Giai Âm."

Mục Giai Âm vốn dĩ còn muốn ngăn cản, nhưng khi Mục Giai Âm thấy một người nơi góc đường thì ánh mắt Mục Giai Âm sáng rực lên, trong nháy mắt này ánh sáng liền biến mất. Mục Giai Âm nhắm mắt, không nói chuyện nữa.

Đàm Tân Kinh thấy Mục Giai Âm không phản đối, liền gật đầu, chỉ nói, "Chị, hai người nói chuyện mau một chút, em có loại dự cảm không được tốt."

"Biết, yên tâm đi." Mục Giai Thu vội vàng đuổi Đàm Tân Kinh.

Kể từ khi biết Đàm Tân Kinh là em trai của cô, Mục Giai Thu liền phi thường hối hận. Tại sao những năm qua cô không sớm cảm chắc Đàm Tân Kinh, nếu không lấy năng lực của Đàm Tân Kinh, làm trợ lực cho cô tuyệt đối giúp ích cho cô hơn Tả Trí Viễn nhiều.

Chính là căn cứ vào hiểu biết đối với Đàm Tân Kinh, Mục Giai Thu cũng không cảm thấy chuyện này bọn họ sẽ gặp phải phiền toái gì, hơn nữa, dù là gặp phải phiền toái, không phải còn có con tin là Mục Giai Âm sao?

Dù Mục Giai Âm chết rồi, xem chừng thi thể của cô ta cũng có người trân trọng thôi.

Lúc Mục Giai Thu nghĩ đến Quyền Thiệu Viêm, ánh mắt từ từ trở nên âm độc.

Đàm Tân Kinh cũng tức thời đóng cửa xe lại.

Lúc này Mục Giai Âm mới lạnh giọng hỏi: "Mục Giai Thu, rốt cuộc cô muốn làm cái gì? Cô một mực hãm hại tôi như vậy là muốn làm cái gì?"

"Làm cái gì?" Giọng Mục Giai Thu lạnh hơn, "Mục Giai Âm, cô có biết cô dựa vào cái khuôn mặt này mê hoặc bao nhiêu người rồi không? Không đúng, dù lúc cô không có dung mạo cũng dựa vào vẻ quyền rũ của hồ ly tinh trên người này mà mê hoặc không ít người."

"Cô có biết từ nhỏ đến lớn tôi chỉ thích Quyền Thiệu Viêm hay không? Nhưng anh ấy thì sao? Lúc cô còn nhỏ, anh ấy chỉ thích cô, mỗi lần đến nhà chúng ta cũng là vì cô." Mục Giai Thu càng nói càng oán hận, sau khi nói đến đây, Mục Giai Thu dừng lại một chút, mới cười khanh khách, "Chỉ là, tôi đã sớm có báo động trước, mỗi lần chỉ cần Quyền Thiệu Viêm đến tôi liền lập tức để cho cô đi chơi, hai người từ nhỏ chưa từng thấy mặt nhau."

Nụ cười bên môi Mục Giai Thu cứng đờ, "Nhưng sau khi cô lớn lên vẫn gả cho Quyền Thiệu Viêm. Tại sao cô không ngoan ngoãn dựa theo sự sắp xếp của tôi, để cho Tiểu Lục làm nhục cô thật tốt? Chỉ cần cô theo tôi... thì tôi sẽ bỏ qua cho cô. Cô không được gả cho Quyền Thiệu Viêm, nhất định chính là tôi gả cho Quyền Thiệu Viêm."

"Cô?" Mục Giai Âm bật cười một tiếng.

Mơ hồ nhớ lại chuyện tình của kiếp trước. Dù cô "Ngao ngoãn" bị Mục Giai Thu tính toán, Mục Giai Thu cũng không có buông tha cô, dù cô không gả cho Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Thu cũng không thể gả cho Quyền Thiệu Viêm!

"Tôi biết rõ, tôi ở trước mặt cô chỉ là một người thất bại, ngay cả vị trí thị trường tôi tần tần khổ khổ kiếm được cũng bị cô lấy mất dễ như trở bàn tay." Mục Giai Thu cười quỷ dị một tiếng mới nói, "Chỉ là, Giai Âm, cô suy nghĩ một chút, một khi bị hủy dung, lại bị cầm thì cô còn có thể được đàn ông yêu sao? Sống như vậy, đối với cô mà nói chỉ sợ là thật sự sống không bằng chết mà thôi."

Mục Giai Thu nói xong thì nhìn nhìn đầu ngón tay của mình.

Ngón tay Mục Giai Thu thoa chất dịch màu đỏ kì lạ.

Thường ngày, bởi vì làm thị trường phải có tôn nghiêm của chính phủ nên Mục Giai Thu rất ít khi mặc trang phục lộ liễu.

Cho nên khi vừa lên xe, Mục Giai Âm liền chú ý tới móng tay Mục Giai Thu, cô đoán hình như trên móng tay Mục Giai Thu cất giấu một ít đồ vật.

Lúc Mục Giai Âm lên xe thì đoán được đó có thể là thuốc độc nào đó, lại không nghĩ rằng Mục Giai Thu nghĩ ra biện pháp tàn nhẫn làm cho người ta vừa hủy dung vừa bị cầm. Cũng thế, đối trước việc Mục Giai Thu làm đối với mình tuyệt đối là tàn nhẫn.

Mục Giai Thu tự nhiên cũng nhìn thấy tầm mắt Mục Giai Âm.

Trên mặt Mục Giai Thu mang theo chút nhân từ giải thích với Mục Giai Âm, "Giai Âm, cô xem, trong tay này của tôi có thuốc đó, có thể để cho tôi phá vỡ mặt của cô, làm cho vết thương của cô không khép lại, chảy máu mãi, không đúng, có thể qua một thời gian ngắn, vết thương của cô sẽ khép lại, nhưng chỗ đó sẽ thành một vết sẹo dài, dài từ cái trán lan tràn đến cằm. Cô có chịu chơi hay không?"

"Còn có, bên trong ba đầu ngón tay này của tôi là thuốc làm cho người ta có thể bị cầm. Tôi nhớ trước kia ba khen tiếng cười của cô nghe êm tai, bây giờ cô bị cầm, không ai có thể nghe được giọng nói của cô nữa rồi, cái này càng chơi vui hơn có phải không?"

Trên mặt Mục Giai Thu mang nụ cười kì dị, từ từ tiếp cận Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm hoảng sợ lui về phía sau, nhưng hình như thân thể cô quá mức suy yếu, cho nên một chút năng lực chống cự cũng không có.

Mục Giai Thu lại cười nham nhở một tiếng nói: "Mục Giai Âm, cô xem, ngay cả trời cao cũng đang giúp tôi, ông trời cố tình muốn cho cô đến kinh nguyệt vào hôm nay. Cô nói, có phải Diêm Vương Gia đoán chắc hôm nay cô nhất định phải chịu cảnh này hay không đây?"

Mục Giai Âm liếc nhìn ra ngoài cửa xe, hình như là muốn nhìn Đàm Tân Kinh.

Chỉ là tầm thủy tinh màu trà hoàn toàn cản trở tầm mắt Mục Giai Âm.

"Không cần nhìn, tôi sớm đã đóng cửa sổ xe." Tay Mục Giai Thu cách Mục Giai Âm càng ngày càng gần.

"Như vậy à, vậy thì tôi yên tâm." Mục Giai Âm nói sâu xa, Mục Giai Thu vốn dĩ muốn đến cào mặt Mục Giai Âm nhưng cùi chỏ đột nhiên truyền đến một trận cảm giác tê dại.

Mục Giai Thu còn chưa phản ứng kịp, cả người cô cũng đã bị Mục Giai Âm đá vào nơi chật hẹp ở bên trong xe.

Mục Giai Thu theo bản năng muốn gọi Đàm Tân Kinh ngoài cửa xe. Chỉ là Mục Giai Âm đã sớm dự đoán tốt một màn này, cô làm sao có thể cho Mục Giai Thu được như ý.

Mục Giai Âm trực tiếp lấy đầu gối chống đỡ ở trên bụng của Mục Giai Thu, một cái tay khác liều mạng ấn miệng và mũi Mục Giai Thu, sức lực to lớn gần như sắp làm Mục Giai Thu ngạt thở chết.

Mục Giai Thu đưa hai tay ra muốn đẩy Mục Giai Âm, lại phát hiện hai cánh tay của cô đã tê dại, ngay cả duỗi cũng không duỗi ra được.

Lúc Mục Giai Âm từ cửa hàng rời khỏi, ông chủ nhét vào trong túi áo Mục Giai Âm một cái súng điện nhỏ.

Súng điện nhỏ này chỉ là công cụ phòng thân bán ở chợ mà thôi.

Đối với tính mạng không có bất kỳ uy hiếp nào, tối đa cũng chỉ khiến cho thân thể người ta tê dại mà thôi, thời gian tê dại này cũng sẽ không quá lâu.

Nhưng đối với Mục Giai Âm mà nói, chút thời gian này hoàn toàn đủ rồi.

Ánh mắt Mục Giai Thu từng chút từng chút trở nên hoảng sợ, trên người Mục Giai Âm làm sao có thể có công cụ công kích cô nữa? Tại sao ngay cả loại chuyện như vậy Đàm Tân Kinh cũng không làm tốt?

Mục Giai Thu càng không ngừng lắc đầu, cuối cùng cũng phát ra tiếng khóc, trong con ngươi luôn luôn lạnh nhạt ngạo nghễ cũng dính vào mấy phần khẩn cầu, vẻ mặt khao khát giống như là chó Nhật khát vọng chủ nhân rũ lông thương xót.

Đôi môi Mục Giai Âm hơi cong cong.

Ngay sau đó cô liền hung hăng lôi kéo tay Mục Giai Thu từ cái trán trượt đến dưới cằm. Mục Giai Âm nghĩ đến việc Mục Giai Thu sẽ làm với cô khi này,

hoàn toàn mất hết thương xót, lời kéo tay Mục Giai Thu rồi về linh tinh ở trên mặt cô ta.

Mục Giai Thu thật sự cắt móng tay cực kì bén nhọn, Mục Giai Âm vẽ một cái liền phá vỡ, hơn nữa, mỗi lần Mục Giai Âm rạch lên mặt Mục Giai Thu đều vô cùng dùng sức, mỗi một lần đều có thể làm cho Mục Giai Thu chảy ra máu thịt.

"Mục Giai Âm . . . . . Cô. . . . ." Đau đớn trên mặt khiến Mục Giai Thu giãy giụa càng lúc càng mãnh liệt, cho dù Mục Giai Âm đã chích điện khắp nơi trên cơ thể Mục Giai Thu đến mấy lần nhưng cũng không làm nên chuyện.

Mục Giai Âm thấy Mục Giai Thu còn lớn tiếng cầu cứu hơn, lập tức liền nhét ngón tay Mục Giai Thu vào trong miệng cô ta.

Lúc này Mục Giai Âm lại cầm súng điện chích trên người Mục Giai Thu đến mấy lần.

"Chị hai, như chị mới vừa nói, em cảm thấy chơi rất tốt." Mục Giai Âm cúi đầu tiến tới bên tai Mục Giai Thu nói, "Không biết khi chị không có dung mạo, lại mất đi giọng nói có cảm thấy rất khó chịu, có cảm thấy sống không bằng chết hay không?"

Mục Giai Thu muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng giọng nói của cô đã khàn khàn đến mức cô hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào.

Ngay lúc đó nét mặt Mục Giai Thu nhìn Mục Giai Âm hoàn toàn là hoảng sợ, bao gồm cả thù hận và một tia khẩn cầu vừa thấy đã thương.

Nụ cười bên môi Mục Giai Âm càng sâu, "Chị hai, về mặt của chị bây giờ thật sự là giống như đúc về mặt của Mục Giai Nhan lúc sắp chết đấy."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kết Quả Của Mục Giai Thu (1)

Mục Giai Âm giết Mục Giai Nhan.....

Nhưng mà rõ ràng Mục Giai Nhan vẫn đang rất tốt ở trong nhà, không mất bao lâu Mục Giai Thu đã nghĩ ra, Mục Giai Thu muốn nói chuyện, nhưng trong miệng lại chỉ có thể phát ra tiếng ôi ôi.

Mục Giai Thu tròn to mắt, nhìn Mục Giai Âm, bên trong đôi mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Sợ hãi như vậy làm gì?" Mục Giai Âm hơi cười cười, nụ cười bên môi dịu dàng, "Đừng nói với tôi, nhiều năm như vậy, trên tay chị vẫn còn trong sạch?"

Mục Giai Thu há hốc miệng, lại chỉ có thể vô lực hô hấp.

"Vốn trên tay tôi rất sạch sẽ, chỉ là..... Từ lúc sau khi kết hôn, tôi đã không có ý định sạch sẽ nữa." Mục Giai Âm lấy một đệm dựa từ chỗ ngồi phía sau chọt che lên đầu Mục Giai Thu nói: "Tôi tình nguyện vì giết chết các người mà làm bẩn tay của mình."

Mục Giai Thu quyền đấm cước đá phản kháng, nhưng mà giống như Mục Giai Âm đóng đinh lên người Mục Giai Thu vậy, ngay cả thân thể cũng không động đậy nữa.

Chẳng qua là cửa xe đột nhiên mở ra, Đàm Tân Kinh có chút run rẩy nói, "Tôi nhìn thấy Cư Sa Bạch rồi, anh ta là tâm phúc đắc lực nhất của Quyền Thiệu Viêm, nhất định là Quyền Thiệu Viêm phát hiện hành tung của chúng ta, chúng ta phải đi nhanh lên."

Vốn dĩ hơi thở Mục Giai Thu càng ngày càng suy yếu được thả ra lần nữa đã tốt lên rất nhiều, trong đôi mắt càng thêm lóe ra ánh sáng.

Đáng chết!

Mục Giai Âm mở thật nhanh cửa xe phía sau ra, cô phải nhanh chóng rời đi.

"Giai Âm..... Chị?" Đàm Tân Kinh có chút sững sờ, tại sao tình huống bây giờ hình như là Mục Giai Âm còn lợi hại hơn chị vậy chứ?

Mục Giai Âm đã sắp thoát ra ngoài cửa xe rồi.

Bỗng nhiên Mục Giai Thu bắt được mắt cá chân của Mục Giai Âm.

Hai cánh tay kia bị điện giật trở nên vô lực dường như đột nhiên tràn đầy sức lực. Mục Giai Âm giãy thể nào cũng tránh không được, mắt thấy Đàm Tân Kinh bên kia đã có khuynh hướng phản ứng lại, Mục Giai Âm quay người lại, khéo léo cầm đèn pin trực tiếp cắm vào trong miệng Mục Giai Thu.

Một cổ xúc cảm tê tê nhất thời truyền đi từ trong miệng Mục Giai Thu, hai cánh tay Mục Giai Thu giống như cũng không chịu nổi chế buông lỏng chân của Mục Giai Âm ra, chỉ là Mục Giai Thu vẫn còn đang định nắm cá chân người Mục Giai Âm.

Cùng lúc này Đàm Tân Kinh cũng phản ứng lại, vội vàng bắt Mục Giai Âm lại.

Mục Giai Âm thoáng nghiêng người, một cước đạp lên mặt Mục Giai Thu, lao đảo té xuống xe.

Trong đầu Mục Giai Âm một mảng choáng váng, tại sao ở thời khắc quan trọng như vậy làm rơi dây cơ chứ?

Mục Giai Âm nhìn Đàm Tân Kinh ở phía sau đang muốn đuổi tới, cố gắng muốn từ dưới đất bò dậy, dù là chạy không thoát, cô cũng muốn chạy một chút.

Một tay Đàm Tân Kinh giờ súng, một tay giờ về phía cô bắt tới.

Trên tay người này có súng..... Vừa rồi cô chính là cố kỵ điểm này mới không dám trực tiếp chạy từ trong xe.

Nhưng bây giờ cũng không phải là một thời cơ tốt.

Hiện tại Cự Sa Bạch vẫn không đến gần xe Đàm Tân Kinh..... Mục Giai Âm lại không dám nghĩ tới hậu quả bị Đàm Tân Kinh mang lên xe, chỉ là luống cuống tay chân đứng dậy, cố gắng hết sức mà chạy.

Chỉ là cô chạy không nhanh bằng Đàm Tân Kinh.

Nếu bị bắt được..... Mục Giai Âm không dám buông tha, thân người vẫn cố gắng nghiêng về phía trước, bước chân cũng nhanh hơn.

Bỗng nhiên Đàm Tân Kinh đưa tay chụp tới, nhưng không bắt được Mục Giai Âm.

Trước hông của Mục Giai Âm bị trói một sợi dây thừng, mà đầu kia của sợi dây..... Đàm Tân Kinh chợt thấy được đang nhanh chóng chạy qua bên Quyền Thiệu Viêm.

Đàm Tân Kinh nỗ lực, muốn cắt đứt sợi dây kia, chỉ là không biết Quyền Thiệu Viêm làm thế nào khống chế sợi dây kia, sợi dây hơi run lên, tạo thành một đường cong xinh đẹp trên không trung, tránh khỏi họng súng Đàm Tân Kinh.

Một kích không trúng, thì Đàm Tân Kinh biết rõ anh sẽ không thể đuổi kịp Mục Giai Âm.

Đàm Tân Kinh chui thật nhanh vào trong xe, đóng cửa xe, lái xe, tăng tốc độ lên tối đa, chạy như bay về phía trước.

Nếu như lúc này Đàm Tân Kinh vẫn còn đi xem tình hình của Mục Giai Thu một chút, nhất định sẽ bị đánh về bây giờ của Mục Giai Thu hù cho giật mình.

Vừa rồi Mục Giai Âm cầm đèn pin vào trong miệng Mục Giai Thu, đã khiến thần kinh Mục Giai Thu có chút ngưng trệ. Rồi sau đó bị Mục Giai Âm hung hăng đá một cái, bất thiên bất ý (*), vừa đúng lúc đá vào bên trên đèn pin.

Đèn pin này lập tức cắm vào trong cổ họng Mục Giai Thu.

Nếu như bình thường, muốn lấy đèn pin này ra thật sự là một việc không đơn giản, nhưng mà bây giờ hai tay Mục Giai Thu vô lực, chứ đừng nói là lấy đèn pin ra.

Nhưng bây giờ căn bản Đàm Tân Kinh không rảnh chú ý tới cô, Mục Giai Thu vẫn nói không ra lời, chỉ có thể tự nỗ lực lấy đèn pin ra.

Đợi đến lúc lấy được đèn pin ra, rốt cuộc Mục Giai Thu cảm thấy cô có thể nói, "Thế nào..... Sao không mang theo Mục Giai Âm?"

Mấy chữ đơn giản này gần như là phí toàn bộ sức lực của Mục Giai Thu. Mục Giai Thu biết có lẽ đây là câu nói sau cùng mà cô nói. Vì bảo đảm hiệu quả, cô cố ý chọn thuốc có tác dụng mạnh nhất. Thuốc này tốn không ít tiền của cô..... Sớm biết, cô cũng không giấu thuốc này trong móng tay, Mục Giai Âm cũng không chạy thoát được.

"Không có thời gian rồi," Trong giọng nói Đàm Tân Kinh mang theo vài phần dồn dập cùng khẩn trương, "Chị, lúc đó đến bến tàu, chị đi trước, em yểm trợ cho chị."

Đàm Tân Kinh biết rằng sau khi anh yểm trợ, sợ rằng tỷ lệ còn sống sẽ không lớn.

Chỉ là, chỉ cần chị ấy có thể còn sống là tốt rồi. Đàm Tân Kinh nói xong thì tranh thủ liếc nhìn về phía sau, lúc nhìn thấy gương mặt đỏ của Mục Giai Thu.

Đàm Tân Kinh bị dọa đến mức trực tiếp đụng đầu vào trên tay lái, xe càng thêm xiêu xiêu vẹo vẹo thiếu chút nữa thì muốn rơi xuống vách núi bên đường.

"Chị..... Cô là ai? Cô không phải là chị tôi." Gương mặt này còn kinh khủng hơn ác quỷ, gương mặt dính đầy máu, nửa gương mặt hoàn toàn không lộ vẻ gì, người phụ nữ còn dính nước bọt sao có thể là chị gái khôn khéo lão luyện lại dịu dàng hào phóng của anh chứ?

Mục Giai Thu oán giận liếc mắt nhìn Đàm Tân Kinh, sâu trong mắt của Đàm Tân Kinh hoảng sợ nhìn cô. Có như vậy đã kinh khủng sao? Đàm Tân Kinh

không phải luôn miệng nói cô là của chị của cậu ta sao? Sao bây giờ cũng không dám nhìn cô rồi hả?

Chỉ là bây giờ cô lại nói không ra lời.

Mục Giai Thu hoàn toàn vẫn chưa ý thức được, sau khi cô bị đánh, nửa gương mặt cũng không có cảm giác, trực tiếp tê liệt, nửa gương mặt vẫn này đang không ngừng chảy nước miếng, bây giờ cô chỉ có một nửa khuôn mặt có thể biểu lộ cảm xúc.

Hơn nữa, trên mặt Mục Giai Thu có vài vết thương sâu cạn không đồng nhất, còn có một chút kinh khủng, vết thương vạch từ trên trán đến cằm của cô càng thêm kinh khủng làm cho người ta hoàn toàn không dám nhìn gương mặt của Mục Giai Thu.

Mục Giai Thu nói không ra lời, chỉ có thể dùng di động viết cho Đàm Tân Kinh nhìn.

Đàm Tân Kinh thấy người phụ nữ sau lưng đáng sợ hơn quý viết trên điện thoại di động, "Mục Giai Âm vạch."

"Giai Âm? Sao cô ấy có thể như vậy?" Đàm Tân Kinh nhanh chóng tỉnh táo lại, thế nhưng anh lại lại không dám nhìn gương mặt làm người ta nôn mửa của Mục Giai Thu.

Hắn là không phải Mục Giai Âm làm.

Bởi vì quần áo người phụ nữ ngồi phía sau xe là quần áo của Mục Giai Thu. Hơn nữa chỉ có Mục Giai Âm ra khỏi xe, căn bản không có người khác lên xe, người phụ nữ này không phải là người khác.

Đàm Tân Kinh lại lơ đãng quay đầu nhìn gương mặt Mục Giai Thu. Nhất thời, một cảm giác nôn mửa, đang lướt qua trong lòng Đàm Tân Kinh. Ôi sao chị ấy lại biến thành như vậy, quả thật còn đáng sợ hơn ác quỷ ba phần.

Mục Giai Thu nhìn động tác Đàm Tân Kinh, trong lòng lại càng không vui.

Vô dụng, vô dụng, vô dụng. Ngay cả một Mục Giai Âm cũng không bắt được, còn lại cô thành bộ dạng này, vẫn không bằng Mục Uẩn Ngạo! Nhưng mà Mục Uẩn Ngạo cũng chỉ là để cho cô đi ngồi tù mấy năm mà thôi, nhưng mà bây giờ rõ ràng cô ngồi tù lại càng khổ sở hơn mấy phần.

Mục Giai Thu đã sớm quên cái kế hoạch này nhưng hoàn toàn do một tay cô nói ra, do cô bày ra. Mà Đàm Tân Kinh chẳng qua là một người chấp hành mà thôi.

Lúc điện thoại di động tắt màn hình, lúc này rốt cuộc Mục Giai Thu thấy được hình dạng của mình trên điện thoại di động.

So oán quỷ còn đáng sợ hơn.....

Người phụ nữ này là ai?

Mục Giai Thu run rẩy vươn tay sờ sờ gương mặt của cô, rất nhanh tay của cô đã dính máu tươi, chỉ là đáng sợ máu tươi hơn chính là, cô nhìn trên màn ảnh một đôi tay nhỏ dài vuốt gương mặt của mình, đôi tay kia là tay của cô..... Gương mặt kia là gương mặt của cô.

Tại sao cô chảy nước miếng cũng không không chế được?

Mục Giai Thu đưa tay xoa xoa khoe miệng má phải của mình, quả nhiên lau nước miếng.

Không phải cái loại sền sệt ẩm áp đó của máu tươi, mà là cảm giác mang theo vài phần nước lợ. Tại sao..... Tại sao gương mặt cô chỉ có cảm giác một bên.

Mục Giai Thu nhìn người trên màn ảnh kia.

Một nửa khuôn mặt của cô thật đáng sợ, nhưng một nửa kia lại hoàn toàn không có bất kỳ biểu cảm nào, hình như là mặt cương thi. Người phụ nữ trong gương kia còn kinh sợ hơn những nữ quỷ có tạo hình kinh khủng trong phim ma. Hoặc là nói, bây giờ cô đã là một nữ quỷ.....

Mục Giai Thu phịch một tiếng đưa văng điện thoại di động ra ngoài, cô muốn rống to, muốn hét to.

Nhưng cô lại chỉ có thể che cô họng, bây giờ cô ngay cả một câu cũng nói không được, một câu nói cũng nói không được.....

Trong mắt Mục Giai Thu nước mắt đã chảy cuộn cuộn, lẫn vào máu tươi trên mặt rơi trên mặt đất, văng lên từng giọt vòi máu, nhìn kinh hãi vô cùng.

Không phải cô, người kia không phải cô.

Mục Giai Thu không ngờ bây giờ cô là một bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ như thế.

Lời nói của Mục Giai Âm lại đang quanh quẩn bên tai cô, sống không bằng chết, bây giờ cô, thật sự là sống không bằng chết.....

Mặc dù Đàm Tân Kinh sợ, nhưng dù sao anh vẫn là đàn ông, rất nhanh Đàm Tân Kinh đã bình tĩnh lại. "Chị, chị đừng sợ, chờ đến nước ngoài, chúng ta tìm chút thuốc, trị vết thương trên mặt của chị, nếu như thật sự không được, thì chúng ta đi phẫu thuật thẩm mỹ, hiện tại kỹ thuật phẫu thuật thẩm mỹ phát

triển như vậy, em thấy không ít phụ nữ rất xấu đều chính rất đẹp."

Không chữa khỏi, cô cố ý mua những thuốc buôn lậu kia ở nước ngoài, nghe nói những thuốc này đều là những thứ có ích mà tổ chức khủng bố muốn giày vò con người, lúc trước Mục Giai Thu đã dùng động vật thí nghiệm qua rồi, vết thương chẳng những không cách nào khép lại, hơn nữa còn sẽ lưu lại vết sẹo.

Nói không chừng, đợi cô rửa vết máu trên mặt, vết thương của nó sẽ càng kinh khủng hơn.

Phẫu thuật thẩm mỹ..... Bây giờ bộ dạng này của cô còn có thể phẫu thuật thẩm mỹ sao? Căn bản trong đầu Mục Giai Thu cũng không có bất kỳ ý thức gì, chỉ còn lại có khủng hoảng và thù hận. Mục Giai Âm, lòng của cô ta lại có thể ác độc như vậy.

Trên danh nghĩa cô là chị hai của Mục Giai Âm, Mục Giai Âm lại dám đối với cô như vậy.

Người phụ nữ như vậy tại sao có thể làm Quyền Thiệu Viêm? Vẻ mặt của Mục Giai Thu càng thêm lạnh lẽo, ý lạnh tủy ý.

"Hồngбет, bị đuổi kịp rồi." Vốn dĩ Đàm Tân Kinh còn muốn an ủi Mục Giai Thu, chỉ là tiếng ma sát giữa viên đạn và thủy tinh rất lớn, khiến Đàm Tân Kinh không thể không tăng tốc độ lái về phía trước.

Thật may là trước khi đi anh đã thủy tinh thành thủy tinh chống đạn, cho dù là thủy tinh như vậy, Đàm Tân Kinh cũng không dám đảm bảo hoàn toàn an toàn. Huống chi, anh tin tưởng, mục tiêu của bọn họ tuyệt đối là tập trung công kích bánh xe của anh, còn có bình xăng xe hơi của anh.

Một khi bình xăng nổ tung..... Đàm Tân Kinh vừa nghĩ cũng không dám nghĩ.

Tình huống của nơi này càng ngày càng gấp gáp, mà tình huống bên Mục Giai Âm cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Kết Quả Của Mục Giai Thu (2)

Chỉ là vừa mới vừa bị Quyền Thiệu Viêm ôm vào trong ngực, lập tức Mục Giai Âm ôm lấy cả người Quyền Thiệu Viêm, ôm vô cùng chặt vô cùng chặt, hình như là sợ Quyền Thiệu Viêm sẽ biến mất.

Mà nước mắt lại càng giống như chuỗi ngọc bị đứt lớn bằng giọt lớn từ trên mặt Mục Giai Âm chảy xuống.

Tình huống như thế cũng không kéo dài bao lâu, chỉ mười mấy giây, Quyền Thiệu Viêm đã cảm thấy tiếng khóc của Mục Giai Âm càng ngày càng mềm, từ từ gục xuống.

Mục Giai Âm té xỉu.

Cư Sa Bạch rất khó hiểu nhìn lão đại mình lộ ra vẻ mặt ít ỏi sòng sọt sau tai nạn.

Anh nhớ năm đó anh và lão đại hai người đối mặt với mấy trăm kẻ địch, cuối cùng lúc bị buộc vượt qua rừng mưa nhiệt đới, Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ nói một câu sẽ để bọn họ trả giá thật đắt, cũng không nói gì khác.

Nhưng mà anh, lúc biết phải vượt qua rừng mưa nhiệt đới đó lại sợ đến mức chân cũng muốn nhũn ra, mặc dù nói mất mặt, Cư Sa Bạch vẫn thừa nhận, năm đó anh là bị sợ đến mức nước mắt cũng sắp rơi.

Chẳng qua là, hôm nay vì chuyện nhỏ như vậy, lão đại cũng nói nhỏ thành lớn đi.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng yếu đuối của người phụ nữ này, từ đầu đến cuối cũng chỉ biết khóc. Giống như rất không có lực, tuyệt không ăn khớp với hình tượng chị dâu trong cảm nhận của anh.

"Lão đại, tôi đuổi theo bọn họ trước, chuyện ở đây cứ giao cho tôi." Oán thầm thì oán thầm, Cư Sa Bạch vẫn gọi người của mình, toàn bộ đều lên xe đi theo.

Mục Giai Âm không hề ở trên xe nữa, tất cả mọi người dễ dàng rất nhiều. Nhiều người như vậy bao vây một mình Đàm Tân Kinh, còn có máy bay trực thăng tùy thời đợi lệnh, nếu như vậy mà cũng có thể để cho Đàm Tân Kinh chuồn mất, bọn họ nhiều người như vậy cũng không thể tiếp tục lẫn lộn trên đường rồi.

Cư Sa Bạch có chút hứng thú dò dẫm nhìn mặt chữ quốc Phòng Vạn Ba bên cạnh mình nói: "Khẩu vị lão đại là như vậy sao? Ít ngày trước không phải anh gặp lão đại sao? Đây thực sự là chị dâu bảo bối của anh ấy sao?"

"Nói nhảm, cậu xem bộ dạng nóng nảy gấp gấp hôm nay của lão đại, còn không nhìn ra chút đầu mối sao?" Phòng Vạn Ba dứt khoát nói: "tôi vội vàng đuổi theo Đàm Tân Kinh, tên kia lại dám bắt cóc vợ lão đại, thật là không muốn mạng nhỏ rồi."

Ánh mắt của Phòng Vạn Ba nghiêm túc, trong đó sâm sâm(*) tức giận.

(*) âm u tĩnh mịch.

Nhưng Đàm Tân Kinh là người dưới trướng anh, Đàm Tân Kinh làm ra một việc như thế, vô luận như thế nào, người cấp trên là anh này cũng không thể vì từ sai lầm kia.

"Biết." Quy củ của bọn anh nghiêm khắc, lần này Phòng Vạn Ba không thiếu được là phải chịu chút trừng phạt, Cự Sa Bạch cũng không muốn tự nhiên chen ngang, thì ngược lại hại Phòng Vạn Ba, lập tức sáng khoái tăng tốc độ, nhân tiện còn khiến người chung quanh cũng tập trung công kích chiếc xe của Đàm Tân Kinh

Chẳng qua là trong lòng Cự Sa Bạch vẫn oán thầm như trước, sao lão đại có thể nhìn trúng một người phụ nữ mảnh mai như vậy chứ? Giống như không quá dưng cảm giác.

Dĩ nhiên trong lúc Cự Sa Bạch oán thầm nhìn thấy thảm trạng của Mục Giai Thu, hoàn toàn tiêu tan, anh thật sự là hiểu rõ, đạo lý lòng dạ đàn bà ác độc vĩnh viễn đều không sai. Huống chi là người phụ nữ mà lão đại coi trọng, cho dù từ phương diện nào mà nói, bằng báo cáo lực chiến đấu cũng là chắc chắn.

Nhìn đáng về yếu ớt của Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm cố gắng kìm ý định tự mình đuổi theo Đàm Tân Kinh.

Ôm Mục Giai Âm trở về trên xe, Quyền Thiệu Viêm mới vội vàng lái xe một đường nhanh như chớp chạy đến bệnh viện.

Bệnh viện Nhất Thanh đã sớm nhận được mệnh lệnh, sẽ chờ Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm mới vừa đến, lập tức được đưa vào phòng bệnh.

Mặc dù Mục Giai Âm bị bắt cóc, nhưng bản thân cũng không bị bao nhiêu tổn thương, chỉ là mất máu quá mức nghiêm trọng, thiếu máu té xỉu mà thôi.

Bác sĩ cũng không truyền máu cho Mục Giai Âm, dù sao máu tươi của người khác cũng không bằng của mình, bác sĩ chỉ truyền dung dịch đường glucos cho Mục Giai Âm, để Mục Giai Âm ở trong nhà điều dưỡng thân thể thật tốt một thời gian.

Ăn nhiều thức ăn bổ máu một chút.

Quyền Thiệu Viêm ngồi trước giường bệnh Mục Giai Âm, vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt tái nhợt của Mục Giai Âm, tay Quyền Thiệu Viêm đang nhẹ nhàng vuốt ve hai tay Mục Giai Âm.

Cô gái ngu ngốc này.

Quyền Thiệu Viêm cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Mục Giai Âm một cái.

Vì mê hoặc Đàm Tân Kinh, Mục Giai Âm xuống tay không thể nói là không hung ác, trước không nói phía sau lưng cô dùng máu viết số điện thoại xiêu xiêu vẹo vẹo. Ngay cả phía sau quần của Mục Giai Âm có lẽ đã lau một đồng máu tươi.

Lúc vừa mới thấy điều này, trong nháy mắt Quyền Thiệu Viêm thật nghi ngờ có phải Mục Giai Âm tới kỳ nghỉ lễ.

Sau đó mới phát giác được thời gian của Mục Giai Âm có gì đó không đúng, đợi đến lúc thay quần áo cho Mục Giai Âm, Quyền Thiệu Viêm mới xác định, căn bản Mục Giai Âm không có gì hết, làm như vậy cũng chỉ là vì cầu cứu mà thôi.

Là sơ sót của anh.

Trong lòng Quyền Thiệu Viêm có mấy phần sợ hãi, khi đó nghe nói Mục Giai Âm bị bắt cóc ngoại trừ sự phẫn nộ và lo lắng ùn ùn kéo đến, nhiều hơn là sợ hãi.

Đời này anh cũng vẫn chưa sợ hãi như vậy.

Đại khái là Quyền Thiệu Viêm hôn khiến Mục Giai Âm cảm giác có vài phần quen thuộc, Mục Giai Âm cảnh giác mở mắt, lúc nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm, vẻ mặt thả lỏng hơn rất nhiều.

"Quyền Thiệu Viêm....." Mục Giai Âm mở miệng nói chuyện, lại phát hiện giọng nói của cô khàn khàn khác thường.

Quyền Thiệu Viêm vội vàng đưa nước cho Mục Giai Âm, Mục Giai Âm cầm tay Quyền Thiệu Viêm uống một hớp nước, cuối cùng giọng nói cũng không khàn như trước, giống như là hơi lửa khó chịu.

"Em cảm thấy như thế nào?" Quyền Thiệu Viêm nói, "Anh gọi một ít thức ăn cho em nhé."

Nói xong Quyền Thiệu Viêm bấm điện thoại đầu giường.

Đầu Mục Giai Âm vẫn còn chút choáng váng, "Quyền Thiệu Viêm, em không có xảy ra vấn đề gì sao, em cảm thấy trước mặt hoa đẹp, đầu đau quá."

"Không có gì," Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm vào trong ngực an ủi, "Chỉ là em mất quá nhiều máu, huyết áp thấp."

Mục Giai Âm còn có một chút chấn thương sọ não nhẹ, không biết lúc nào thì bị.

Còn có khuỷu tay và khớp xương của Mục Giai Âm, đều bị thương. Nhất là tay Mục Giai Âm, trong ngày thường, hai tay trắng nõn xinh đẹp, lại vừa xanh vừa tím thẫm sưng tấy lên không chịu nổi, giống như bị người khác dùng hình.

Vết thương kia, Quyền Thiệu Viêm nhìn cũng biết là bị mài từ từ nên mới trở thành như thế.

Quyền Thiệu Viêm thật sự biết, vết thương từng chút từng chút mài thành như vậy, trước kia, một vài hình phạt sơ cấp của bọn họ, chính là bộ dạng như vậy. Nhưng chỉ là loại hình phạt sơ cấp, vẫn có vô số người chống đỡ không nổi.

Trong đó, càng không ít quân nhân giống như bọn họ loại trải qua huấn luyện này, nhưng Giai Âm chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Cháo gà cũng đã nấu xong.

Sau khi được Quyền Thiệu Viêm phân phó, y tá lập tức đưa cháo gà tới.

Quyền Thiệu Viêm đỡ Mục Giai Âm dậy, đặt một cái đệm ở sau lưng Mục Giai Âm, nói với Mục Giai Âm: "Giai Âm, đừng ngủ trước, ăn một chút."

"Nhưng mà, em buồn ngủ." Trước mắt trắng xóa, đầu lại hơn choáng.

Quyền Thiệu Viêm đỡ Mục Giai Âm vài hóp, nhưng Mục Giai Âm cũng không chịu nuốt.

Nếu Mục Giai Âm lại không ăn một chút, chỉ dựa vào truyền nước biển, thân thể cũng không tốt lên được.

Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ một chút, lập tức cúi người xuống, từng miếng từng miếng nuốt cho Mục Giai Âm.

Vốn dĩ Cur Sa Bạch nghĩ trực tiếp đi vào báo cáo một ít chuyện về Đàm Tân Kinh cho Quyền Thiệu Viêm, chỉ là không đợi anh đính đặc tiêu sai đi vào phòng bệnh, anh lại bị Phòng Vạn Ba một phen chặn trở về.

Cur Sa Bạch vừa định nói chuyện, thì bị Phòng Vạn Ba lập tức bịt miệng.

Phòng Vạn Ba dùng mắt ý bảo bên trong phòng, để Cur Sa Bạch an tĩnh một chút, đừng quấy rầy đến chuyện giữa lão đại và Mục Giai Âm.

Mắt Cur Sa Bạch thiếu chút nữa thì nhìn thẳng.

Quyền Thiệu Viêm có cảm giác nhìn ra ngoài cửa phòng.

Trong đầu Phòng Vạn Ba giật mình một cái, vội vàng nằm úp sấp trên cửa Cur Sa Bạch vẫn muốn xem tiếp lại bị kéo trở về.

"Phòng tử, cậu kéo tôi làm gì, tôi vẫn chưa nhìn đủ đó!" Đợi đến lúc Phòng Vạn Ba kéo Cur Sa Bạch xuống lầu, Phòng Vạn Ba mới chịu bỏ tay che trên miệng Cur Sa Bạch xuống.

Cur Sa Bạch tương đối bất mãn, việc làm hôm nay của Phòng Vạn Ba quá không hiền hậu.

"Cậu muốn chết sao? Không thấy lão đại đã phát hiện chúng ta sao?" Xem chuyện riêng tư của ai cũng được, không nên nhìn lão đại, đây chính là chờ bị ngược đãi.

"Chết vậy cũng đáng giá," gương mặt Cur Sa Bạch khiếp sợ, trên mặt vẫn là vẻ mặt ngây ngốc, "Cậu xem dáng vẻ kia của lão đại, cậu tùy tiện kéo một người trong quân của lão đại, tuyệt đối không ai chịu tin tưởng người đó chính là lão đại."

Nếu như Quyền Thiệu Viêm vẫn luôn là một bộ dạng băng sơn, cậu vẫn có thể nhịn. Dù sao khi đó khí thế cường đại của Quyền Thiệu Viêm đã khắc tẩn ra mấy chục năm, Cur Sa Bạch không quen, vậy cũng phải quen.

Chỉ là nhiều năm như vậy đã quen Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng bá đạo, chợt thấy một mặt ôn nhu như thế của Quyền Thiệu Viêm, bỗng Cur Sa Bạch cảm thấy trái tim nhỏ của mình không chịu nổi.

Khó trách có câu nói là, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, phụ nữ thật đáng sợ, người như Quyền Thiệu Viêm vậy cũng thần phục được.

Hơn nữa, anh chưa bao giờ thấy Quyền Thiệu Viêm có kiên nhẫn như thế.

Từng miếng từng miếng nuốt cho người phụ nữ kia ăn, dường như người phụ nữ kia vẫn có chút ghét bỏ lão đại đánh thức cô, vẫn lấy tay đẩy lão đại.

Cư Sa Bạch nâng trán, trên người đột nhiên nổi lên một tầng da gà, nhưng anh hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng ra mình biến thành bộ dạng kia. Xem ra, anh kiên trì độc thân nhiều năm như vậy tuyệt đối là một phương pháp hoàn mỹ.

Phòng Vạn Ba không để ý tới Cư Sa Bạch vẫn đang phát ngốc ở sau lưng anh, bước nhanh hướng đi về phía trước. Mặc dù bắt được Đàm Tân Kinh, nhưng hiện tại Đàm Tân Kinh bị trọng thương đang được cấp cứu.

Chờ Đàm Tân Kinh tỉnh, anh còn muốn thăm vấn kỹ lưỡng một cấp dưới "Đắc lực" của mình, lúc nào thì có lá gan can đảm và dụng ý dám bắt cóc vợ lão đại?

Hơn nữa, tại sao đột nhiên anh cũng có chút suy nghĩ muốn tìm cô dâu? Đây là điều học tập theo lão đại sao?

Rốt cuộc Quyền Thiệu Viêm cũng cho Mục Giai Âm ăn cháo gà xong, không bị Quyền Thiệu Viêm quấy rầy, Mục Giai Âm cũng nghiêng đầu sang một bên nhắm mắt ngủ.

Quyền Thiệu Viêm nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Mục Giai Âm, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Mục Giai Âm, cũng nằm bên cạnh Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm rất quen thuộc xoay người, ôm lấy Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm thận trọng bảo vệ cơ thể Mục Giai Âm, không để Mục Giai Âm đụng phải vết thương.

Đợi đến tối rốt cuộc Mục Giai Âm mơ mơ màng màng tỉnh dậy.

Khi tỉnh lại, thấy Quyền Thiệu Viêm đang nhìn cô.

Mục Giai Âm nhìn chăm chăm Quyền Thiệu Viêm nhìn hai giây, đột nhiên oa một tiếng khóc lên, chui vào lồng ngực Quyền Thiệu Viêm, ôm Quyền Thiệu Viêm thật chặt không chịu buông tay. "Sao anh không tới sớm một chút? Anh có biết em rất sợ hay không?"

Lúc ngồi lên xe, cô chỉ sợ mình không có cơ hội báo cho Quyền Thiệu Viêm biết.

Tự viết chữ sau lưng mình, cô vừa sợ sẽ bị Đàm Tân Kinh phát hiện, hoặc là ông chủ kia vì không muốn xen vào việc của người khác mà không muốn báo cho Quyền Thiệu Viêm, sau đó lại ở chung một phòng với Mục Giai Thu cô cũng sợ.....

Mục Giai Thu thật sự đã học qua công phu.

Chẳng qua là khi đó Mục Giai Thu nói muốn hủy mặt của cô, hủy giọng của cô, cô ngoại trừ sinh ra một cổ dũng khí quyết đánh đến cùng, thì trực tiếp nhào tới, hủy dung Mục Giai Thu.

Đại khái là Mục Giai Thu không nghĩ đến cô sẽ làm như vậy, cho nên mới không cảnh giác để cho cô đắc thủ, nhưng ngộ nhờ khi đó trong tay của cô không có đèn pin, cô không đánh lại Mục Giai Thu, như vậy đến lúc đó người bị thương đoán chừng chính là cô.

"Là lỗi của anh." Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi Mục Giai Âm đang run lẩy bẩy.

"Mục Giai Thu chị ta..... Chị ta muốn hủy dung mạo của em, còn muốn độc ách ta...ta khi đó thật sự rất sợ." Mục Giai Âm liều mạng vùi đầu vào trong ngực Quyền Thiệu Viêm.

Phụ nữ nào không thích xinh đẹp? Cô chưa từng nghĩ Mục Giai Thu sẽ có thủ đoạn tàn nhẫn như vậy.

Mục Giai Thu sao? Anh sẽ khiến cho cô ta sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Chương 92.3

"Không sao, Giai Âm, anh ở đây." Quyền Thiệu Viêm ôm Mục Giai Âm, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

May là Mục Giai Âm không có chuyện gì, nếu không anh hoàn toàn không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Mục Giai Âm nhìn thương yêu trên mặt Quyền Thiệu Viêm, bỗng nhiên sáp môi mình lại, lần đầu tiên chủ động cùng Quyền Thiệu Viêm môi lưỡi quấn quýt như vậy. Lúc Mục Giai Thu nói muốn giết cô, điều đầu tiên cô nghĩ tới là cô không muốn rời khỏi Quyền Thiệu Viêm, cô không thể rời khỏi Quyền Thiệu Viêm.

Nụ hôn này kịch liệt như cuồng phong bão táp, Quyền Thiệu Viêm cũng đáp lại Mục Giai Âm như thế.

Lúc anh nhận được điện thoại, có nhiều hồi hận, có nhiều lo lắng, tất cả chỉ có mình anh biết.

Nụ hôn vừa kết thúc, Mục Giai Âm mới tựa vào lồng ngực Quyền Thiệu Viêm, giọng nói còn mang theo ba phần sợ, "Quyền Thiệu Viêm, em rất sợ, em sợ cứ như thế sẽ không thấy được anh."

"Sẽ không, anh sẽ cứu em ra ngoài, sẽ không để cho em có chuyện." Quyền Thiệu Viêm đang nâng mặt của Mục Giai Âm, một tác lại một tác hôn lên mặt Mục Giai Âm, từ trán cho đến cằm, trên mặt cô đều bị những nụ hôn dày đặc tình tế rơi xuống trên mặt cô.

"Ừ, em biết, em vẫn luôn đang đợi anh tới." Mục Giai Âm nhẹ nhàng ôm Quyền Thiệu Viêm nói, "Quyền Thiệu Viêm, em rất yêu anh."

Rất yêu rất yêu, yêu đến mức một chút cũng không thể mất đi anh.

Quyền Thiệu Viêm có mấy phần vui mừng lại có mấy phần thương tiếc nhìn Mục Giai Âm, nhất định hôm nay Giai Âm bị dọa phát sợ, "Anh cũng yêu em, rất yêu."

Mục Giai Âm cười cười, lại tiếp tục dây dưa đôi môi Quyền Thiệu Viêm

Chỉ sợ từ lúc sống lại cho tới nay cô chỉ cách cái chết một lần duy nhất, nhưng mà cô cũng xác định cô yêu Quyền Thiệu Viêm như thế nào, lại càng biết tâm ý của Quyền Thiệu Viêm dành cho cô.

Trong phòng bệnh nhỏ nhỏ, có loại gọi là hạnh phúc gì đó vẫn đang lan tràn.

Lúc này Cừ Sa Bạch đau khổ đứng bên ngoài phòng bệnh, thời gian trôi qua lâu như vậy, sao lão đại vẫn triền miên với chị dâu vậy chứ?

Đứng ở góc độ Cừ Sa Bạch, anh chỉ có thể nhìn thấy Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm đang không ngừng hôn môi, mà anh hoàn toàn không nghe được đến tột cùng là Quyền Thiệu Viêm đang nói cái gì, cho dù Cừ Sa Bạch biết đoạn đối thoại giữa Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm, mới có thể kêu càng khoa trương hơn, lại nói một tiếng thật sự quá chua!

Cho nên nói đàn ông độc thân hai mươi mấy năm ở một phương diện khác thật sự là chậm lụt ghê gớm.

Mục Giai Âm đang ôm lấy Quyền Thiệu Viêm, lại bị Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai.

Mục Giai Âm mở trừng hai mắt hỏi Quyền Thiệu Viêm, "Sao thế?"

"Có người tới," Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng sờ sờ đầu Mục Giai Âm nói: "Trước hết em nghỉ ngơi đi, anh vào ngay."

Mục Giai Âm gật đầu một cái, Quyền Thiệu Viêm lại đau lòng liếc nhìn Mục Giai Âm đi ra ngoài.

"Lão đại, tôi không có quấy rầy anh chứ?" Cừ Sa Bạch cột nĩa, một vẻ mặt chế nhạo hỏi Quyền Thiệu Viêm.

Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng nhìn Cừ Sa Bạch một chút nói: "Nếu trở lại, thì đừng đi, đúng lúc quân khu lại thiếu một Tham mưu trưởng, ba mẹ cậu cũng rất nhớ cậu, tôi nghe nói mẹ cậu cũng định tìm cô dâu cho cậu."

"Tôi không giống, mẹ tôi muốn cưới thì cưới đi, có tin tôi tìm thêm một tiểu trẻ tam tuổi xinh đẹp cho ba tôi không, lão đầu kia sắc lăm lăm." Tuy nói là có tặc tâm không có tặc胆 (*).

(*) Ý nói nghĩ muốn làm nhưng không có can đảm để làm

Cừ Sa Bạch nhìn bên trong phòng một chút, lại nhìn về phía Quyền Thiệu Viêm chen mi trộn mắt nói, "Lão đại, lúc này anh đang đùa?"

Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng liếc nhìn Cừ Sa Bạch.

Cừ Sa Bạch im lặng, được rồi, trước kia lão đại cũng không đùa giỡn.

"Nói việc chính." Quyền Thiệu Viêm trầm giọng nói.

Rốt cuộc về mặt dịu dàng của lão đại lúc trước đi đâu rồi?

Nhưng mà nhắc tới việc chính, Cừ Sa Bạch cũng thu hồi thái độ cả lờ phất phơ kia, đứng nghiêm nghiêm túc nói, "Lúc đó chúng tôi một đường đuổi theo, sau lại trực tiếp đánh bể bình xăng xe của Đàm Tân Kinh, lúc ấy xe nổ tung ngay lập tức, chẳng qua là Đàm Tân Kinh che chở Mục Giai Thu lại trốn ra xe."

"Sau đó, lúc sắp đến bến cảng." Trong giọng nói của Cừ Sa Bạch có mấy phần châm chọc, "Phòng Vạn Ba chớp thời cơ muốn nổ súng giải quyết Mục Giai Thu trước, dường như Mục Giai Thu có dự cảm, một phen kéo Đàm Tân Kinh qua chắn trước người cô ta, tự mình chạy trước."

"Đàm Tân Kinh chết?" Quyền Thiệu Viêm cau mày hỏi.

"Không có, tôi lại bắn một viên đạn, bắn trật viên đạn của Phòng Vạn Ba, nhưng cũng không lệch bao nhiêu, chẳng qua cách xa trái tim mà thôi, hiện tại Đàm Tân Kinh vẫn còn ở phòng ICU (phòng chăm sóc đặc biệt). Hình như Phòng Vạn Ba tính đợi cậu ta tỉnh lại rồi mới thăm vấn cậu ta. Lão đại, phải cứu Đàm Tân Kinh sao?"

Chân mày Quyền Thiệu Viêm hơi thu lại, "Cứu, đợi cậu ta tỉnh lại để cho cậu ta vào đội đột kích số 1."

Cư Sa Bạch ngẩn người mới vội vàng gật đầu nói, "Vâng"

Đội đột kích số 1, đây chính là đội ngũ dưới trướng Quyền Thiệu Viêm có tỉ lệ tử vong cao nhất, chưa từng có ngoại lệ. Trong đội ngũ này toàn bộ đều do phạm tội nặng mà thành, nhận nhiệm vụ đơn giản nhất lại phải chết. Người trong đội đột kích số 1, tỉ lệ tử vong hơn 90%.

Lúc này coi như Đàm Tân Kinh xong đời rồi.

Đây là lão đại muốn tra tấn tinh thần của Đàm Tân Kinh và Mục Giai Thu.

Chân mày Quyền Thiệu Viêm lại cau lại nói: "Để Mục Giai Thu chạy thoát."

"Làm sao có thể?" Nếu như ngay cả một người phụ nữ mà bọn họ cũng không tìm được, vậy thật sự nói là tình anh thì không đúng. "Phái người đi tìm, nên lập tức sẽ có tin tức, nên xử lý cô ta thế nào? Giết sao?"

"Không, chuyển cô ta tới Mỹ, để cho người của chúng ta ở Mỹ chăm sóc cô ta thật tốt." Quyền Thiệu Viêm lại căn dặn nói, "Sắp xếp phúc lợi tốt nhất cho cô ta, ba tháng sau nói tin tức của cô ta cho tôi biết."

"Vâng" Lần này Cư Sa Bạch không kinh ngạc nữa.

Nhìn phần thâm tình của Quyền Thiệu Viêm dành cho Mục Giai Âm, nhìn lại kết quả của Đàm Tân Kinh một chút, anh cũng biết kết quả của người phụ nữ này chỉ sợ sẽ thảm hại hơn.

Theo lời chăm sóc của Quyền Thiệu Viêm, dĩ nhiên không phải trên ý nghĩa chăm sóc bình thường.

Ở nước ngoài Quyền Thiệu Viêm có mấy thế lực của mình, những thế lực kia đã sớm xâm nhập vào một phần nội bộ hắc bang nước Mỹ. Nếu Quyền Thiệu Viêm nói chăm sóc, cũng chỉ là đưa Mục Giai Thu vào trong quán rượu thấp kém nhất của người da đen, để mỗi ngày Mục Giai Thu tiếp đãi bọn họ chu đáo. Mà phúc lợi tốt nhất, dĩ nhiên chính là khách khó chơi nhất, khó nhất.

Lần này Mục Giai Thu cần phải cỡi vài lớp da rồi.

Ở xa xa Cư Sa Bạch thấy, vóc người của cô gái Mục Giai Thu kia cũng không tệ lắm, trong quán rượu thấp kém nhất của người da đen đúng là thiếu loại phụ nữ thượng hạng này để bọn họ hưởng thụ.

Chỉ là, ba tháng sau đó mới nói tin tức cho lão đại, đây là lão đại tính hành hạ lâu dài?

Quyền Thiệu Viêm lại nghĩ một hồi mới nói, "Thôi, không cần nói tin tức của cô ta cho tôi, ba tháng sau đưa cô ta vào tù, chuẩn bị thuốc, cần phải để cho cô ta sống hơn nửa năm."

Nhà tù trong miệng Quyền Thiệu Viêm, cũng không phải là nhà tù bình thường.

Mà là cùng nghĩa với địa ngục.

Nơi đó nhất tội phạm hung ác nhất cùng giám ngục tàn nhẫn nhất, còn có hình phạt tàn khốc nhất. Từ trước tới giờ chưa từng có người nào sống sót quá hai tháng, cho dù là người có sức khỏe cường tráng cũng không được.

Cư Sa Bạch đã từng đi vào đó thăm một lần, nhưng chỉ một lần kia lại làm cho toàn thân Cư Sa Bạch cũng nổi da gà, cho dù anh đã gặp vô số trường hợp máu tanh, nhưng dạ dày anh vẫn không nhịn được quặn quại, cuối cùng anh trực tiếp chạy đi tìm gốc cây đại thụ, vịn cây trực tiếp nôn ra.

Người đi cùng cũng không có ai cười nhạo anh, tất cả mọi người đều nôn. Không có ngoại lệ, dĩ nhiên Quyền Thiệu Viêm là một ngoại lệ, bởi vì nhà tù này c là một tay anh xây.

Quyền Thiệu Viêm căn dặn Cư Sa Bạch xong sau đó mới híp mắt hỏi, "Tôi muốn bông tai cậu có mang tới không?"

Cư Sa Bạch gật đầu, "Mang tới."

Nói xong, Cư Sa Bạch lấy một bông tai đặc chất (tính chất đặc biệt) từ trong túi áo của mình ra.

Bông tai màu trắng bạc, khắc thành hoa hồng, nhìn xinh đẹp lại mê người. Quyền Thiệu Viêm cảm thấy Mục Giai Âm sẽ thích bông tai này.

Lúc này Quyền Thiệu Viêm mới gật đầu một cái.

Nhìn Cư Sa Bạch, Quyền Thiệu Viêm vỗ vỗ bả vai Cư Sa Bạch nói, "Đoạn thời gian sắp tới cậu ở lại thành phố A."

"Lão đại, anh cũng không phải không biết ba mẹ tôi, bắt đầu từ năm năm trước, bọn họ đã sắp xếp cho tôi đi xem mắt, tôi cảm thấy, hiện tại tôi chỉ cần mang đầu heo về nói cho bọn họ biết đây là cô dâu của tôi, chỉ cần đầu heo kia là sinh được, bọn họ cũng vui lòng." Cừ Sa Bạch nói khoa trương, thái độ càng thêm khoa trương. "Lão đại, thật sự tôi không thể ở lại thành phố A, muốn tôi đợi tới ngày mai, thì trình tiết cũng không bảo vệ được."

Trình tiết.....

Quyền Thiệu Viêm không thấy Cừ Sa Bạch cầu xin tha thứ, "Cấp trên hỏi tôi lần này tự ý điều động quân đội phải phạt tôi thế nào, tôi nói là định tạm thời cách chức một thời gian, để cho cậu đảm nhận vị trí tư lệnh quân khu thay tôi. Cấp trên đồng ý."

..... Sao cấp trên có thể chủ động muốn phạt Quyền Thiệu Viêm?

Đây tuyệt đối là do Quyền Thiệu Viêm chủ động nói ra!

Mấu chốt là, Quyền Thiệu Viêm hại anh? Tại sao, anh biết điều như vậy hiểu chuyện như vậy, tại sao còn muốn hại anh?

"Lần sau nghe lên nữa, tôi sẽ trời cậu lại giao cho ba mẹ cậu." Quyền Thiệu Viêm nói, "Tôi nghe nói một đoạn thời gian trước mẹ cậu đặc biệt mua một nhóm thôi tình được cao cấp."

Cái gì ba mẹ gài bẫy? Loại chuyện bức người lương thiện làm kỹ nữ vậy mà bọn họ cũng làm được?

Mấu chốt nhất là, nghe lên thì sao nào? Người nào quy định không được nghe lên chuyện của lão đại? Anh muốn đi tìm chị dâu xin tha thứ!

Nhìn chị dâu là một người phụ nữ yếu đuối, chắc rất dễ bị gạt, rất dễ nói chuyện.

Cừ Sa Bạch đang suy nghĩ, chợt đi động reo lên.

Cừ Sa Bạch lấy đi động ra vừa thấy, nhất thời trong đầu có chút khó chịu lướt qua.

Quyền Thiệu Viêm quan sát Cừ Sa Bạch một cái nói, "Thế nào?"

"Lão đại, cô gái kia hiện tại biến thành bộ dạng này, vậy thì làm sao cô ta có thể tiếp khách chứ?" Chính là thấy gương mặt này, anh cảm thấy ba ngày trước ăn cái gì cũng có thể ối ra.

Quyền Thiệu Viêm cảm lấy đi động liếc mắt nhìn, khóe miệng mới khẽ cong cong, trên mặt là nụ cười tàn khốc, "Nếu như miễn phí, sẽ có người muốn nhận. Cậu đánh giá thấp những người đó rồi."

Ách, vậy thì, nói miễn phí, ngược lại những người đó có tình lực đi phát tiết, thực kinh khủng, mỗi lần làm để cho mục giai thu mạng đeo mặt nạ là tốt nhất.

"Lão đại, cái này ai làm?" Anh nhớ lúc trước tra tài liệu, tra được đáng đáp Mục Giai Thu vẫn tương đối không tệ, đáng vẻ rất tinh xảo.

"Chị dâu cậu." Quyền Thiệu Viêm nói xong thì đưa đi động cho Cừ Sa Bạch, "Sau này không có việc gì đừng đi loạn tới bệnh viện."

..... Xem ra chị dâu rất yếu ớt.

Lúc anh thấy Mục Giai Âm thì cô lại trực tiếp khóc ngất trong ngực Quyền Thiệu Viêm. Hình ảnh kai và cái này..... Ừ, đánh chị mình thành bộ dạng như vậy thì hình tượng quá không phù hợp rồi.

Nhưng mà, hình tượng chị dâu càng ngày càng phù hợp rồi.

Cừ Sa Bạch cảm thấy thân thể mình cũng có chút rung động.

Đứng ở bên ngoài phòng bệnh, anh nhìn thấy Mục Giai Âm đã ngồi dậy, trên mặt tái nhợt còn mang theo một nụ cười dịu dàng nhìn Quyền Thiệu Viêm. Không biết Quyền Thiệu Viêm nói cái gì, Mục Giai Âm cúi đầu, trên mặt còn nổi lên hai rặng mây hồng.

Cừ Sa Bạch lại cúi đầu liếc nhìn nội dung trong điện thoại trên tay mình, vội vàng cất bước vội vã rời đi.

Anh thật không dám nghe lên rồi. Càng xem bức ảnh trên điện thoại, anh lại càng thấy sợ, đến tận cùng chị dâu bị bắt cóc, hay là chị dâu bắt tay với lão đại để trả thù? Đây là một vấn đề.

Kết luận duy nhất của vấn đề này là: Lực chiến đấu của chị dâu bùng nổ.

Meo, chị dâu lợi hại như vậy, tại sao thấy lão đại cứ nhu nhược như thế nhỉ?

Làm một lão xử nam độc thân 29 năm, Cừ Sa Bạch tự nhận anh thông minh hơn nữa cũng nghĩ không ra vấn đề này.

Qua nhiều năm sau, trải qua không ít trường chinh khó khăn khốn khổ thu phục vợ yêu của mình rồi cuộc Cừ Sa Bạch cũng hiểu thấu đáo hai chữ to lớn:

Ý lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Định Vị Toàn Cầu (1)

Khi Quyền Thiệu Viêm đưa hộp trang sức cho Mục Giai Âm, Mục Giai Âm tò mò cầm lấy hộp trang sức hỏi: “Tại sao đưa bông tai cho em?”

“Không phải bông tai” Quyền Thiệu Viêm lắc đầu một cái, “Trong này có hệ thống định vị toàn cầu GPS, sau này cho dù em đi tới chỗ nào anh đều có thể biết.”

Quyền Thiệu Viêm vừa nói vừa lấy một khối tròn nho nhỏ từ trong hộp trang sức ra nói: “Phía sau bông tai đặt nam châm, là đính ở trên lỗ tai, Giai Âm nếu sau này em muốn mang những thứ đồ trang sức khác, thì đeo bông tai này lên.”

Hệ thống định vị toàn cầu GPS? Đây chẳng phải là sau này cô đi nơi nào thì Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ biết?

Mục Giai Âm rất là rối rắm nhìn lên bông tai trước mặt, thoát nhìn rất xinh đẹp, cô rất thích, cũng rất muốn lập tức đeo lên, nhưng tại sao phải có hệ thống định vị? Vậy không phải là cô không có tự do rồi sao?

“Em còn có chuyện gì gạt anh?” Quyền Thiệu Viêm liếc nhìn Mục Giai Âm nói: “Chẳng lẽ còn có ý định đi xem bệnh, hoặc là giấu một người đàn ông mà em thích ở đâu đó?”

“Nào có nhiều người thích em như vậy.” Mục Giai Âm hung hăng véo hông Quyền Thiệu Viêm, kể từ lúc có Quyền Thiệu Viêm cho dù thực sự có người thích cô cũng không dám đến gần cô.

“Vậy nếu tâm trạng của em không tốt, nghĩ một người đi chơi, anh có thể hiểu.” Mục Giai Âm rất lo lắng, cái này không phải có nghĩa là sau này dù cô đi đến đâu thì Quyền Thiệu Viêm cũng có thể tìm được cô. Vậy ngộ nhờ cãi nhau, cô muốn vui đùa một chút có ý định bỏ nhà ra đi cũng không có cơ hội?

“Tại sao tâm trạng không tốt?” Quyền Thiệu Viêm nhìn Mục Giai Âm một chút, giọng điệu cứng rắn, “Em đi đâu vậy thì anh đều phải biết.”

“Về sau đi chơi, chỉ có thể đi cùng anh.” Quyền Thiệu Viêm suy nghĩ một chút lại bổ sung.

Bá đạo! Có tin sau này mỗi ngày cô đều dắt Quyền Thiệu Viêm đi dạo cửa hàng bán đồ lót hay không.

Mặc dù nói Mục Giai Âm có chút không tình nguyện, nhưng là vẫn bị Quyền Thiệu Viêm nửa ép buộc, nửa lừa gạt mang bông tai vào.

Quên đi, để cho Quyền Thiệu Viêm biết rồi thì thôi đi, dù sao..... Cô cũng sẽ không thật nghĩ tới việc bỏ nhà ra đi.

Quyền Thiệu Viêm hài lòng nhìn Mục Giai Âm đeo bông tai, nét mặt hiện ra một chút tươi cười nói: “Bà xã thật là xinh đẹp.”

Mục Giai Âm đỏ mặt chốc lát. Được rồi, cô thừa nhận, lời này cô thực hưởng thụ.

“Sau này không được tháo xuống.” Quyền Thiệu Viêm lại ra lệnh.

“Vậy thật là không có * rồi.” Mục Giai Âm bĩu môi oán giận nói, “Ngộ nhờ phía sau bông tai này tự rơi xuống thì sao?”

“Sẽ không.” Nếu như ngay cả tình huống này anh cũng không đảm bảo được, như vậy thật đúng là uổng công lăn lộn nhiều năm.

Mục Giai Âm thử muốn tháo bông tai xuống, lại phát hiện, căn bản bông tai rất khó lấy, chỉ là, cho dù là kẹp chặt như thế, trên lỗ tai cô lại không cảm thấy chút khó chịu nào.

Quả nhiên rất thần kỳ.

Mục Giai Âm chơi bông tai một hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải xui xẻo ở trên giường.

Lại nói cô thật không có * rồi.....

Quyền Thiệu Viêm nhìn ra Mục Giai Âm uất ức, nên nằm trên giường ôm lấy Mục Giai Âm, tay quen cửa quen nèo đưa vào bên trong áo lót cô, nhẹ nhàng bóp Mục Giai Âm trắng như tuyết nói: “Em ở trước mặt anh có cái gì *? Chỗ nào của em anh chưa từng thấy qua, chỗ nào anh không đi vào?”

Lời này chính là đùa giỡn, tiêu chuẩn đùa giỡn rõ ràng rành rành.

Mặt Mục Giai Âm đỏ lên, vội vàng quay đầu lại thì một cái nói với Quyền Thiệu Viêm: “Lão lưu manh.”

“Dù sao em cũng yêu lưu manh anh.” Quyền Thiệu Viêm bày ra tư thế vô đã mẽ lại sút, ôm Mục Giai Âm nói: “Giai Âm, hai ngày nữa sẽ xuất viện, cấp trên lại bị cho anh nghỉ phép, chúng ta có thể ở nhà nghỉ ngơi thật tốt rồi.”

Một khi Quyền Thiệu Viêm bắt đầu nghỉ phép, thì cô bận rộn.

Mục Giai Âm kinh ngạc nhìn Quyền Thiệu Viêm nói, “Tại sao cấp trên luôn cho anh nghỉ phép vậy?”

Điều cũng quá kỳ quái đi!

Theo lý thuyết trước đó vài ngày Quyền Thiệu Viêm vô tội bỏ bê công việc nhiều ngày như thế, mấy ngày này không phải cấp trên nên bắt Quyền Thiệu Viêm quay về lao tâm lao lực sao?

Quyền Thiệu Viêm nói chuyện đương nhiên: “Nhóm Cự Sa Bạch cầm vũ khí bắn nhau trên đường phố, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống người dân xung quanh, trách nhiệm này, anh làm thủ trưởng phải chịu trách nhiệm thay bọn họ.”

Nói ra vẻ bộ dạng đạo mạo nghiêm trang như thế, thật ra thì Quyền Thiệu Viêm nghĩ là có thể lẩn qua lẩn lại cùng cô.

Nếu như chịu trách nhiệm chính là nghỉ phép, cô tin sẽ có không ít cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm chủ động muốn tự mình anh mình lại đại nghĩa chịu tiếng xấu cho người khác. Quyền Thiệu Viêm người này thật là càng ngày càng vô sỉ.

Mục Giai Âm từ từ cảm thấy Quyền Thiệu Viêm vừa có kinh nghiệm nên đại khái có lẽ toàn bộ đều là biểu hiện giả dối.

Có lẽ nhóm Cự Sa Bạch có đầu sừng, nhưng khi đó bọn họ cũng đã đến vùng ngoại ô, hơn nữa còn một đường lái về phía đường núi càng ngày càng vắng vẻ, cho dù bọn họ bắn nhau, cũng sẽ không khiến cho người dân hoảng sợ có được hay không?

Ít nhất bây giờ trên mạng hoàn toàn không có tin đồn ở phương diện này.

Nói cái gì là gánh chịu trách nhiệm, nói không chừng Quyền Thiệu Viêm buộc cấp trên cho anh nghỉ đầu rồi, tên hồ ly này. Mục Giai Âm cảm nhận được tay của Quyền Thiệu Viêm đang làm mưa làm gió trước ngực cô, cắn chặt hàm răng không dám nói lời nào.

Quyền Thiệu Viêm cũng không dám giãy vò Mục Giai Âm, Mục Giai Âm mất máu quá nhiều, cơ thể đang yếu. Vành tai và tóc mai chạm vào nhau một lát, Quyền Thiệu Viêm mới nắm tay Mục Giai Âm hỏi, “Có đau không?”

“Bị nhiều tầng băng gạc quấn như vậy, hiện tại dĩ nhiên không đau.” Mục Giai Âm cười cười nói, “Thật ra thì lúc em chuẩn bị cắt tay cũng không cảm thấy đau nhiều, hẳn là vẫn luôn quá khẩn trương.”

Khi đó cô sợ Đàm Tân Kinh phát hiện động tác nhỏ của cô, trong lòng vẫn luôn thấp thỏm.

Dứt khoát, hình như Đàm Tân Kinh cảm thấy lòng mang áy náy với cô, vì vậy vẫn luôn không dám quay đầu lại nhìn cô, lúc này mới cho cô cơ hội.

“Đồ ngốc, “ Quyền Thiệu Viêm nhẹ nhàng hôn lên đầu Mục Giai Âm một cái, “Lần này em làm vô cùng tốt, rất thông minh. Nhưng mà, em cũng quá không thương tiếc mình.”

Ngược lại Quyền Thiệu Viêm không nói những lời khác.

Thật ra thì bằng năng lực của anh, tìm được Mục Giai Âm cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng chuyện của Mục Giai Âm lại làm cho Quyền Thiệu Viêm biết, nếu như anh tới chậm một bước, có lẽ bộ dạng Mục Giai Âm cũng không phải như bây giờ.

“Đây cũng là chuyện không có cách nào khác nha, “ Mục Giai Âm biết Quyền Thiệu Viêm đau lòng khi thấy cô chảy máu quá nhiều.

Chỉ là, khi đó cô chỉ chuyên tâm nghĩ thầm làm sao mê hoặc Đàm Tân Kinh, khi đó cô ước gì vết thương trên người mình vĩnh viễn sẽ không khép lại.

“Vết thương khớp xương khuỷu tay thì sao?” Quyền Thiệu Viêm hỏi.

“À? Nơi này cũng có sao?” Mục Giai Âm cuốn tay áo lên, thấy khuỷu tay cô có dấu vết bầm tím.

Đàm Tân Kinh đối với cô cũng không tệ lắm, vết thương này hẳn không phải là do Đàm Tân Kinh gây ra.

“Trên cổ tay là dấu dây thừng” Trong giọng Mục Giai Âm có oán trách, “Đều do phương pháp trong nội bộ quân đội các anh, em càng gãy gập, những vết thương này lại càng sâu.”

Đầu ngón tay Quyền Thiệu Viêm lưu luyến ở trên cổ tay Mục Giai Âm, lại sợ Mục Giai Âm sẽ đau mà không dám chân chính sờ lên, “Giai Âm, chờ em xuất viện, anh dạy cho em một vài phương pháp cơ bản, nếu như lần sau gặp phải tình huống đặc biệt, em sẽ biết rõ xử lý như thế nào.”

Mặc dù làm các hạng công việc, nhưng Quyền Thiệu Viêm vẫn cảm thấy, chỉ có tự Mục Giai Âm mạnh mẽ mới xem như chân chính mạnh mẽ.

Mục Giai Âm gật đầu một cái, lần này ngược lại không phản đối nữa.

Thời điểm trước kia, cô cảm thấy có Quyền Thiệu Viêm bảo vệ cô, cho nên không muốn học nhiều. Hơn nữa, cô cũng cảm thấy mình vẫn không chạy lung tung, mặc dù thích đi dạo phố, nhưng cũng đều là ở nơi đông người, cũng sẽ không có người ra tay với cô.

Nhưng mà lần này xảy ra chuyện ở trong nhà mình như thế, khi Mục Giai Âm ở trên xe cũng có chút hối hận, cô chiếm một người có tư chất thiên thời địa lợi nhân hòa như Quyền Thiệu Viêm, nhưng lại không lợi dụng thật tốt.

Rõ ràng chỉ cần Quyền Thiệu Viêm dạy qua loa một vài thứ cho cô, cô cũng không đến nỗi bị động như vậy.

Quyền Thiệu Viêm sờ sờ đầu Mục Giai Âm, nhưng trong lòng có mấy phần khổ sở. Đối với Quyền Thiệu Viêm mà nói, không thể bảo vệ tốt vợ mình, nhất định là một loại sỉ nhục. Hơn nữa, bây giờ anh còn muốn cho vợ mình đi học những phương pháp bảo vệ bỏ đi kia của mình, vợ mình nên ở trong nhà hưởng thụ thật tốt, nhưng vì tính nghề nghiệp đặc biệt của anh, lại muốn hại Mục Giai Âm lo lắng hải hùng.

Mục Giai Âm không nghĩ nhiều, đối với cô mà nói, đây chẳng qua là thêm việc phải làm trong những ngày lười mà thôi.

Mục Giai Âm lại nhìn khuỷu tay của mình một chút nói: “Chắc có lẽ vết thương này có là lúc em đánh nhau với Mục Giai Thu, lúc đó em rất lợi hại. Anh biết Mục Giai Thu đã luyện qua Taekwondo không? Em nghe nói chị ta cũng học qua một ít Judo và Không Thủ đạo, nhưng em cái gì cũng không, nhưng mà lúc ấy em lại nhớ anh nói với em rằng đánh nhau trước tiên là phải chiếm cơ hội trước mới tốt, nên em thừa dịp chị ta không chú ý trực tiếp đè chị ta trên mặt đất.”

Nhưng lúc đó cô quá sợ, sợ Mục Giai Thu đột nhiên lại vùng mình đứng lên, cho nên, cô gắt gao ấn vào bụng Mục Giai Thu. Xem chừng là dùng lực quá lớn, nên khuỷu tay cũng bầm đen.

Chắc là, Mục Giai Thu cũng thật khó chịu đi.

Mục Giai Âm nghĩ đến Mục Giai Thu, nét mặt hưng phấn lập tức thì trở nên có chút mất mát, “Anh bắt được hai người bọn họ rồi sao?”

“Bắt được,” Quyền Thiệu Viêm nói, “Chuyện hai người bọn họ em cũng không cần xen vào nữa, anh tự có chừng mực.”

Mục Giai Âm gật đầu một cái, không nói chuyện nữa.

Nếu Quyền Thiệu Viêm nói như vậy, cô cũng không hỏi nữa.

Chẳng qua là, vẫn có chút sợ Mục Giai Thu nói: “Quyền Thiệu Viêm, không được để Mục Giai Thu chết dễ dàng như vậy.”

Đời trước Mục Giai Thu đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, đời này Mục Giai Thu còn muốn hủy dung mạo của cô, hủy giọng nói cô. Nếu như thật sự bị hủy dung lại hủy giọng nói, cô tình nguyện tại chỗ chết hơn. Như vậy, ít nhất ở trong lòng Quyền Thiệu Viêm cô vĩnh viễn đều có hình tượng xinh đẹp nhất.

“Yên tâm, cô ta sẽ không chết đơn giản như vậy.” Quyền Thiệu Viêm bảo đảm.

Tâm tư Mục Giai Thu quá mức ác độc, nếu như quả thật chỉ cần Mục Giai giai làm con tin..... Anh cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ. Chỉ là, nếu Mục Giai Thu còn muốn làm chuyện tàn nhẫn với Mục Giai Âm như thế, vậy anh lại càng không nhân từ.

Mục Giai Âm nghĩ đến Đàm Tân Kinh tâm tình lại có chút khó chịu.

Rõ ràng cô và Đàm Tân Kinh quen biết mười năm, tại sao tình bạn mười năm này, lại không thể so sánh với một người thân mới vừa biết mấy ngày chứ? Mục Giai Âm cảm thấy bất luận từ phương diện nào mà nói cô cũng không làm rõ chuyện này được, duy nhất Mục Giai Âm tương đối khẳng định chỗ này đại khái chính là cái gọi là huyết mạch tình thâm.

“Quyền Thiệu Viêm, ông chủ siêu thị nhỏ đó đã cứu em một mạng, “ Mục Giai Âm ngẩng đầu nói với Quyền Thiệu Viêm, “Ông ấy gọi điện thoại cho anh, bỏ một đèn pin nhỏ vào trong túi cho em. Nếu như không phải có cái đèn đó, nhất định em không có cách nào đánh thắng Mục Giai thu.”

Chính là cái đèn pin đó, đánh tê toàn thân Mục Giai Thu, cô mới có thể tránh thoát thế công của Mục Giai Thu. Nếu như không có cái đèn pin Mục Giai Thu, nói không chừng bây giờ cô..... Mục Giai Âm nghĩ tới thì run lên.

Quyền Thiệu Viêm ôm chặt Mục Giai Âm, nhẹ nhàng hôn lên gò má Mục Giai Âm một cái nói: “Yên tâm, anh sẽ trả ơn.”

Anh đã phải cấp dưới của mình đi hỏi ông kia có chuyện gì cần làm.

Nếu như ông chủ kia nói ra yêu cầu của ông ấy, anh nhất định sẽ tận tâm tận lực làm xong. Dù sao ông ấy cứu là bảo vật vô giá của anh.

Lúc này Mục Giai Âm mới yên tâm, cô không thích thiếu nhân tình của người khác. Hơn nữa, cô cảm thấy ông chủ kia thật là không tồi. Người bình thường gặp phải loại chuyện như vậy lúc đó sợ rằng có tám phần đều sẽ lựa chọn làm như không thấy.

“Đàm Tân Kinh còn nói Mục Giai Thu là chị của anh ấy, “Mục Giai Âm ôm Quyền Thiệu Viêm nói, “Anh biết chuyện Mục Giai Thu không phải là chị ruột của em sao?”

Chân mày Quyền Thiệu Viêm hơi cau nói: “Không biết.”

Chuyện này sợ rằng chỉ có Mục Uẩn Ngao mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chương 93.2

Anh đã nói sao đột nhiên Đàm Tân Kinh lại bắt Mục Giai Âm, thì ra là bởi vì Mục Giai Thu là chị ruột của cậu ta. Chỉ vì lý do này, lại hại Mục Giai Âm đến này loại tình cảnh, Đàm Tân Kinh và Mục Giai Thu đều đáng chết.

Mặt mũi Quyền Thiệu Viêm lạnh lùng.

Mục Giai Âm nhiều hơn mấy phần oán thâm, "Hôm nào em phải đi hỏi ông nội mới được, đứng rồi, ông nội biết chuyện của Mục Giai Thu rồi sao?"

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái nói, "Anh đã thông báo cho ông."

Chuyện đấu súng bắn nhau có lẽ những người khác sẽ không biết, nhưng với cấp bậc của Mục Uẩn Ngao làm sao có thể không biết, nhất là nhân vật chính lúc đó đều là người có quan hệ mật thiết với anh.

Mục Giai Âm có chút thấp thỏm nói, "Anh nói với ông nội định xử lý Mục Giai Thu thế nào rồi sao?"

Quyền Thiệu Viêm gật đầu một cái, "Nói rồi, anh nói cho ông nội biết Mục Giai Thu sẽ rất thê thảm."

"Vậy ông nội nói thế nào?" Mục Giai Âm do dự hỏi, trong lòng càng thêm có mấy phần sợ hãi. Cô lo lắng ông nội sẽ bảo vệ Mục Giai Thu, dù sao ông nội cũng chỉ có ba cháu gái. Mục Giai Nhan ông nội coi như là bỏ qua, hơn nữa, gần đây đáng về Mục Giai Nhan càng ngày càng không giống tiểu thư khuê cát, chỉ cần Mục Giai Nhan không gây chuyện, cô cảm thấy ông nội cũng không có yêu cầu khác với Mục Giai Nhan.

Nhưng Mục Giai Thu, rất rõ ràng ông nội vẫn rất quan tâm tới chị ta.

"Đừng lo lắng, ông nội nói tùy anh xử lý, không cần suy tính cảm thụ của hấn." Rốt cuộc khoe miệng Quyền Thiệu Viêm có mấy phần hài lòng. Lần trước lúc ở nhà họ Mục thái độ Mục Uẩn Ngao bao che cho Mục Giai Nhan, khiến anh vẫn nhớ cho tới bây giờ.

Lúc ấy ở ngoài phòng bệnh Mục Giai Âm, lúc anh gọi điện thoại cho Mục Uẩn Ngao từng nghĩ qua, nếu lần này Mục Uẩn Ngao lại muốn bảo vệ Mục Giai Thu, ngay cả anh dụng hình, cũng muốn buộc Mục Uẩn Ngao thay đổi chủ ý.

Dứt khoát, lần này khá hài lòng với lời nói của Mục Uẩn Ngao.

"Đừng lo lắng," Quyền Thiệu Viêm vuốt mái tóc như tơ lụa của Mục Giai Âm nói: "Em mới là cháu gái của ông nội em, Mục Giai Thu cũng chỉ là một đồ giả mạo mà thôi, ông nội sẽ không hề đồ thừa thừa nhận vào em. Huống chi lần này Mục Giai Thu lại muốn đối phó em, lẽ ra ông nội phải rất tức giận."

Nói thì nói như thế, nhưng sống chung đã lâu chắc chắn sẽ có chút tình cảm không phải sao? Cô chỉ sợ ông nội sẽ vì bọn họ rời đi mà đau lòng, nếu như không phải là sợ ông nội đau lòng, cô cũng sẽ không làm ra một Mục Giai Nhan tới để làm mình ngột ngạt.

"Hơn nữa, người đối phó Mục Giai Thu là anh, nếu ông nội muốn nhắm vào cũng nên nhắm vào anh." Quyền Thiệu Viêm an ủi Mục Giai Âm.

"Em mới không muốn ông nội nhắm vào đây." Mục Giai Âm trở về ôm lấy hông của Quyền Thiệu Viêm, sau một khắc trong giọng nói lại mang theo mấy phần làm nũng nói, "Quyền Thiệu Viêm, anh thật tốt."

Quyền Thiệu Viêm khẽ suy nghĩ một chút, tình cảm trên câu nói đầu tiên của Mục Giai Âm thuần túy là đang an ủi hấn. Ý này của Mục Giai Âm chính là để cho anh chịu oan thay cô?

Nhưng mà điều này cũng không tính là mang tiếng oan, hơn nữa chính là mang tiếng oan cho Mục Giai Âm, anh cũng cam tâm tình nguyện gánh chịu.

Anh mới không yên lòng để Mục Giai Âm ra tay đối phó Mục Giai Thu, loại người như Mục Giai Thu nếu như không để cô ta hoàn toàn sa vào trong bóng tối, cô ta luôn có cách tự khôi phục năng lực của mình. Huống chi, anh còn lo lắng Mục Giai Âm nhất thời mềm lòng, sẽ để cho Mục Giai Thu chết một cách thoải mái, giống như là lần trước Mục Giai Âm đối phó Mục Giai Nhan.

Cuối cùng là giải quyết Mục Giai Nhan và Mục Giai Thu, Tả Trí Viễn cũng mất đi đối thủ. Mục Giai Âm cảm thấy trái tim chợt bỗng nhẹ đi, con đường

phía trước cũng đã mở rộng không ít, sống lại cho tới nay mây đen chôn ở đỉnh đầu cuối cùng vẫn ít đi không ít.

Trong phòng bệnh bệnh viện tốt nhất thành phố A.

Rốt cuộc Đàm Tân Kinh đã tỉnh lại.

Vết thương trên người anh vẫn chưa lành, mới vừa tỉnh lại, Đàm Tân Kinh thấy cấp trên của anh, Phòng Vạn Ba.

Từ một nguyên tắc nào đó Phòng Vạn Ba có chút tương tự với Quyền Thiệu Viêm.

Chỉ là khí thế của Quyền Thiệu Viêm là đồng băng tất cả, mà phòng Vạn Ba là nghiêm túc, nghiêm túc đến mức người thấy được gương mặt đỏ của Phòng Vạn Ba thì không cười nổi.

"Cậu làm liên lụy tôi, " Phòng Vạn Ba dứt khoát nói ra sự thật, "Làm liên lụy anh em trong tiểu đội."

"Tôi....." Đàm Tân Kinh có chút khổ sở, hiện tại không nói một câu trái tim cũng đau đớn âm ỉ.

Phát súng kia của Cư Sa Bạch bắn lệch viên đạn của Phòng Vạn Ba, nhưng mà, cũng chỉ sai lệch một chút mà thôi, hai viên đạn kia cũng bay vào thân thể Đàm Tân Kinh, hiện tại trong thân thể Đàm Tân Kinh tương đương với trúng hai viên đạn.

Chỉ là tố chất thân thể Đàm Tân Kinh vẫn luôn đều rất tốt, cho nên mới có thể tỉnh lại nhanh như vậy.

"Lão đại cho người vào đội đột kích số một." Phòng Vạn Ba lại nói.

Ngọn lửa trong con người Đàm Tân Kinh hoàn toàn âm ỉ xuống, đội đột kích số một, mỗi một trận chiến đều là cử tử nhất sinh (mười phần chết chín). Nhưng mà, anh cũng không phải là đứa bé trải qua một trận chiến, tóm lại mà nói, bên kia là thập tử vô sinh.

Đây là Quyền Thiệu Viêm muốn hành hạ anh, cũng thế, nhưng anh bắt cóc Mục Giai Âm.

"Vây..... Mục Giai Thu đâu?" Đàm Tân Kinh ngừng vài giây rồi nói tiếp.

"Sắp chết đến nơi còn nghĩ tới phụ nữ, " Phòng Vạn Ba nói thẳng, "Lão đại đưa cô ta tới nhà ngục."

"Tại sao?" Giọng nói Đàm Tân Kinh càng phát khổ sở, "Rõ ràng bị thương là chị ấy."

"Tôi chỉ nghĩ không ra cô ta đã là người không ra người quý không ra quý rốt cuộc có sức quyến rũ gì, đáng giá cậu vì cô ta mà phản bội lão đại?" Trong giọng nói Phòng Vạn Ba mang theo một cổ tức giận, "Vốn phát súng kia của lão tử bắn là cô ta, cô ta lại kéo cậu ra ngoài ngăn cản súng cho cô ta, cậu còn muốn bảo vệ cô ta?"

Đàm Tân Kinh không lên tiếng, nhưng toàn thân có chút run.

Rõ ràng Mục Giai Thu đã nói cô nhất định sẽ che chở anh, nhưng thời khắc mấu chốt, tại sao lại Mục Giai Thu kéo anh ra ngoài ngăn cản súng cho cô chứ? Vốn dĩ anh có biện pháp để cho hai người bọn họ đều tránh thoát phát súng kia.

Phòng Vạn Ba thấy bộ dạng này không có tiền đồ của Đàm Tân Kinh.

"Đúng, cô ta bị thương. Nhưng cậu suy nghĩ một chút, chị dâu là ở trong nhà bị cậu mang đi, lúc ấy chị dâu có thể đoán được cậu trở lại, chị ấy còn có thể có ý chuẩn bị tốt những thứ thuốc hại người kia chờ cậu tới cửa?" Nếu như Mục Giai Âm thật có thể đoán được Đàm Tân Kinh trở lại, sợ rằng lúc ấy ở trong phòng chờ Đàm Tân Kinh không phải Mục Giai Âm mà là Quyền Thiệu Viêm.

"Tôi chỉ nói cho cậu biết, Mục Giai Thu kia là hại người không được, ngược lại hại chính mình. Trong móng tay cô ta có giấu những thuốc độc kia, bây giờ đáng về cô ta thế này cũng không có gì đáng để đồng tình," Lúc này Phòng Vạn Ba mới hận chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn bộ dạng lụn bại không có sinh khí của Đàm Tân Kinh nói: "Cậu nên cảm thấy may mắn vì chị dâu không bị tổn thương nhiều, cậu còn phải cảm thấy may mắn chị dâu ở trước mặt lão đại không nói một chút lời bất lợi cho cậu."

Nếu không, tuyệt đối Đàm Tân Kinh không phải đơn giản đưa vào đội đột kích số một như vậy.

Nếu không phải Mục Giai Âm còn nhớ tới mười năm tình nghĩa với Đàm Tân Kinh, hôm nay Đàm Tân Kinh sẽ không phải sống tốt như thế.

Trên mặt Đàm Tân Kinh từ từ hiện ra vẻ hối hận. Tại sao anh cứ nghĩa vô phản cố tin lời nói một bên của Mục Giai Thu, rõ ràng Mục Giai Thu đang lừa anh. Từ đầu tới đuôi đều đang lừa anh.

Anh nên tin tưởng Mục Giai Âm, tin tưởng Mục Giai Âm nói căn bản Mục Giai Thu cũng không có đi tìm anh, thế nhưng khi đó anh lại..... Anh thậm chí còn cảm thấy Mục Giai Thu thật tâm muốn giải hòa với Mục Giai Âm, mà Mục Giai Âm chỉ bốc đồng không muốn tha thứ cho Mục Giai Thu mà thôi.

Giọng nói Đàm Tân Kinh có chút khàn khàn, mang theo một chút cầu xin, "Tôi có thể gặp mặt Mục Giai Âm không?"

Phòng Vạn Ba quay đầu lại liếc nhìn Đàm Tân Kinh nói: "Chị dâu nói với tôi, nếu như cậu đưa ra yêu cầu này, sẽ để cho tôi nói cho cậu biết, cô ấy

không trách cậu, cậu cũng không cần gặp cô ấy nữa."

"Dưỡng thương cho thật tốt đi, tối hôm nay sẽ phải tiễn cậu vào đội đột kích số một rồi, lão đại nói rồi, chị dâu đã cầu tình cho cậu, chỉ cần cậu chống đỡ qua một năm, sau này cậu sẽ tự do. Điều kiện tiên quyết là cũng không cần về Thiên Triều." Dù sao Đàm Tân Kinh đã từng là một cấp dưới mà anh tương đối thương thức, Phòng Vạn Ba thở dài mới nói, "Để thông minh một chút, nói không chừng còn có thể còn sống sót."

Nói xong, Phòng Vạn Ba đi ngay.

Chẳng qua ở trong đội đột kích số một sẽ có người sống sót qua một năm? Phòng Vạn Ba lắc đầu một cái, căn bản sẽ không có người có thể ở trong đội ngũ kia sống quá một năm. Chỉ là hiện tại anh đi, tối đa cũng chỉ có thể sống quá hai tháng mà thôi. Huống chi là Đàm Tân Kinh còn bị trọng thương chứ?

Chờ phòng Vạn Ba đi, Đàm Tân Kinh mới ôm đầu, khổ sở khóc.

Rất không tiếng động khóc thút thít, chỉ là thân thể Đàm Tân Kinh vẫn đang run rẩy.

Anh sợ cũng không phải là chết.

Anh muốn tìm được Mục Giai Thu chính là không muốn một mình sống cô độc trên thế giới này, nhưng Mục Giai Thu lại chân chính để cho anh hiểu được, cái gì gọi là gặp nhau không bằng hoài niệm.

Nếu như lúc ấy Mục Giai Thu thật được như ý, chỉ sợ kế hoạch Mục Giai Thu là giết Mục Giai Âm.

Nhưng anh nhất định sẽ không đồng ý Mục Giai Thu làm như vậy, như vậy bước kế tiếp Mục Giai Thu sẽ làm gì? Giết anh sao?

Đàm Tân Kinh càng phát khổ sở, trong đầu lại chỉ còn lại một câu nói, Mục Giai Âm, thật xin lỗi.

Anh thật sự phải xin lỗi mười năm tình nghĩa theo lời của Mục Giai Âm, sau khi bị Mục Giai Âm cự tuyệt, anh đã cảm thấy trên thế giới này chỉ còn lại Mục Giai Thu sẽ quan tâm anh. Cho đến giờ phút này, Đàm Tân Kinh mới phát hiện, có lẽ Mục Giai Âm mới thật sự là người đối tốt với anh.

Cho dù phần này tốt, chỉ là sự quan tâm dành cho bạn bè.

Chỉ là, từ giờ khắc này, ngay cả anh có gặp cũng không muốn gặp Mục Giai Âm, tất cả trải qua thật sự tan thành mây khói.

Trong ánh mắt Đàm Tân Kinh nước mắt giống như cũng ngăn không nổi nữa rồi.

Nếu như có thể lựa chọn lần nữa, anh tình nguyện làm bạn ở bên cạnh bảo vệ Mục Giai Âm. Chỉ làm một người bạn bình thường, không vượt khuôn phép, không vi phạm. Anh cũng sẽ không đi tin tưởng Mục Giai Thu.

Chỉ tiếc, trên đời không có bán thuốc hối hận.

Thật xin lỗi, Mục Giai Âm.

Buổi tối hôm đó, một chiếc máy bay chở Đàm Tân Kinh sang đại dương bên kia, gia nhập đội đột kích số một.

Hình như Mục Giai Thu cũng không người hỏi han, Mục Uẩn Ngao cũng lười đi hỏi Mục Giai Thu.

Mục Uẩn Ngao cũng nghe nói chuyện Mục Giai Thu muốn hủy giọng nói lại hủy dung mạo Mục Giai Âm. Nếu như Mục Giai Âm thật sự gặp phải biến cố như vậy, trước không nói Quyền Thiệu Viêm có thể thay lòng hay không, chính là trong dư luận xã hội, sợ rằng Mục Giai Âm cũng không chịu nổi.

Huống chi, ông nỗ lực xử lý cho Mục Giai Thu.

Đời này ông cũng không cầu xin qua mấy người, nhưng vì giảm hình phạt cho Mục Giai Thu, ông lại kéo mặt già này xuống, tự mình chạy này chạy kia cầu cạnh cho Mục Giai Thu. Ai biết Mục Giai Thu này chẳng những không cảm kích ngược lại còn muốn bắt cóc Mục Giai Âm chạy trốn.

Mục Uẩn Ngao dưới sự giúp đỡ của Quyền Thiệu Viêm đi thăm dò tra nguồn gốc hàng hóa của Mục Giai Thu.

Cũng nhận được những thứ thuốc kia của Mục Giai Thu như lời người ta nói.

Còn có một loại thuốc mà Mục Giai Thu chưa dùng, có thể để cho Mục Giai Âm từ vong trong nháy mắt. Lúc đầu Mục Giai Thu nghĩ hành hạ Mục Giai Âm xong, chờ sau khi Mục Giai Thu không còn giá trị lợi dụng, thì giết chết Mục Giai Âm.

Chỉ tiếc, cô ta không có cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Chương 93.3

Cho tới bây giờ Mục Uẩn Ngạo cũng không phải là người nhân từ gì.

Lần đó ông chịu tha thứ cho Mục Giai Nhan, nhưng mà cũng chỉ xem ở mặt mũi của con trai và con dâu mình. Nhưng mà, Mục Giai Thu..... Trước đây ông đã buồn Mục Giai Thu, hôm nay Mục Giai Thu làm chuyện như vậy, ông tuyệt đối không thể nào lại đi tha thứ cho Mục Giai Thu.

Mục Giai Âm vẫn còn có chút lấp bắp nhìn ông nội mình. Trong lòng cô luôn có chút thấp thỏm, hôm nay cô làm việc này đứng ở lập trường của cô thoát nhìn là chuyện đương nhiên, nhưng đứng ở lập trường của Mục Uẩn Ngạo nhìn, có lẽ có một chút quá đáng.

"Giai Âm," Mục Uẩn Ngạo sờ sờ đầu Mục Giai Âm, quả nhiên, lần trước ông quá bảo vệ Mục Giai Nhan tất cả đều để lại bóng ma cho Mục Giai Âm. Nhìn trên mặt cô mang theo một màn mỉm cười lấy lòng kia, trong lòng ông một hồi lòng chua xót.

"Giai Âm, thân thể con thế nào?" Mục Uẩn Ngạo nhìn trên cổ tay tím bầm của Mục Giai Âm một chút, rất lo lắng hỏi.

"Cũng may, con không bị thương tích gì, chỉ có chút thiếu máu mà thôi," Mục Giai Âm an ủi Mục Uẩn Ngạo.

Mục Uẩn Ngạo càng phát lòng chua xót.

Thiếu máu có thể thiếu máu đến té xỉu, vậy con bé chảy bao nhiêu máu. Nhưng ông nghe bệnh viện người ta nói rồi, trên quần áo sau lưng con bé toàn bộ đều là vết máu.

"Lần này dọa sợ con rồi." Mục Uẩn Ngạo sờ sờ đầu Mục Giai Âm, mới nói, "May là con phúc lớn mạng lớn, nhưng sau này con nhất định phải cẩn thận một chút."

Mục Giai Âm gật đầu một cái, "Vâng, cũng may ông chủ siêu thị chịu giúp con chuyện này."

"Ừ," Mục Uẩn Ngạo lẳng lặng nói, "Vẫn phải nói cảm ơn ông ấy thật tốt."

Nếu không có người kia có lẽ ông sẽ phải vĩnh viễn mất đi cháu gái này rồi.

"Giai Âm, chuyện Mục Giai Thu, sau này con coi như không có người này đi," Trong mắt Mục Uẩn Ngạo ẩn một chút lạnh lùng, "Mấy ngày nữa, ông định cử hành tang lễ cho con bé, lý do là tự tử vì uất ức."

Lúc này trên mặt Mục Giai Âm mới mang theo một chút nhẹ nhõm.

"Ông nội yên tâm, con không sợ." Mục Giai Âm nói: "Người bắt cóc con là Đàm Tân Kinh, trước kia chúng con là bạn bè, anh ấy không làm khó con."

Nếu như Mục Giai Thu thật sự tìm một người xa lạ tới bắt cô, sợ rằng cô sẽ phải khổ não một hồi lâu.

Mục Uẩn Ngạo thở dài, trong ánh mắt thủy chung có chút khó chịu. "Giai Âm, Mục Giai Thu không phải là chị ruột của con."

"Con biết rõ," Mục Giai Âm thật nhanh trả lời.

"Làm sao con biết?" Mục Uẩn Ngạo có chút kinh ngạc nhìn Mục Giai Âm, sẽ không phải là Mục Giai Thu nói ra thân thế của mình cho Mục Giai Âm biết.

"Là Đàm Tân Kinh nói," Mục Giai Âm khần trương liếc nhìn ông nội, từ từ trả lời, "Đàm Tân Kinh nói Mục Giai Thu là chị ruột của anh ấy, anh ấy đối chiếu kho gene."

"Thì ra là như vậy." Cuối cùng Mục Uẩn Ngạo có mấy phần sáng tỏ. Ông đã nói, hình như Đàm Tân Kinh là cấp dưới của Quyền Thiệu Viêm, làm sao sẽ phản bội Quyền Thiệu Viêm đi giúp Mục Giai Thu, hơn nữa còn làm việc nghĩa vô phần cố như vậy. Ông nghe nói Đàm Tân Kinh vẫn bảo vệ cho Mục Giai Thu, nếu như là chị em ngược lại thành công.

"Mục Giai Thu là đứa bé được nhặt về," Mục Uẩn Ngạo vuốt đầu Mục Giai Âm, có vài phần áy náy nói, "Giai Âm còn có một việc ông đã dấu diếm nhiều năm cũng không nói cho con biết."

Mục Giai Âm nhìn về phía Mục Uẩn Ngạo, trong ánh mắt có mấy phần hoài nghi, Mục Uẩn Ngạo còn gạt cô chuyện gì à?

"Nguyên nhân cái chết của ba mẹ con năm đó cũng không phải vì con."

Lời Mục Uẩn Ngạo vừa nói ra, nhất thời hô hấp của Mục Giai Âm ngừng mấy giây, đôi môi cũng hơi giương, hình như là không cách nào khép lại. Ánh mắt của cô lại càng mở thật to, giống như là gặp được chuyện kinh ngạc nhất trên thế giới.

Mục Uẩn Ngao thấy đáng về giết mình này của Mục Giai Âm, áy náy trong lòng sâu hơn, tranh thủ thời gian giải thích nói: "Năm đó, sau khi ba mẹ con có con, tất nhiên người chủ ý nhất chính là con rồi, trước lúc ba mẹ con gặp chuyện không may, Mục Giai Thu vào trong phòng của ba mẹ con khóc, nói là mỗi một lần con bé cũng không có quà kỷ niệm, cũng chỉ có mình con có."

Lúc ấy Mục Giai Thu huyền não rất lợi hại, khóc cực kỳ thê thảm, ngay cả lão đầu ông cũng nhìn không nổi nữa, sao ba mẹ Mục Giai Âm không thể không mềm lòng chứ? Lại nói bộ họ thực sự không đứng khi thiên vị Mục Giai Âm, cho nên, bọn họ đồng ý lần này nhất định phải mang chút quà trở về cho Mục Giai Thu.

Chỉ là đi công tác thật sự quá bận rộn, bọn họ vẫn quên mất chuyện này.

Lúc đi được nửa đường, mẹ Mục Giai Âm mới cười gọi điện thoại cho Mục Giai Âm, nói quên mang quà về cho cô, hi vọng cô có thể tha thứ bọn họ.

Lúc ấy, Mục Giai Âm đã khóc muốn bọn họ về nhà, khi đó mẹ cô gần như là lập tức mềm lòng liền muốn về nhà. Chỉ là lại bị ba cô ngăn cản, ba cô nhớ lại thỉnh cầu của Mục Giai Thu.

Nên vì chuyện này, khi ở trên xe, hai người bọn họ còn xảy ra cãi vã kịch liệt.

Mẹ Mục Giai Âm vì lo lắng cho cô, muốn về nhà, nhưng ba Mục Giai Âm lại nói đồng ý chuyện của Mục Giai Thu thì nhất định phải hoàn thành, kiên trì muốn quay lại đi mua quà cho Mục Giai Thu.

Cuối cùng vẫn là mẹ Mục Giai Âm thỏa hiệp.

Một thỏa hiệp này lại không có cơ hội về nhà.

Cuối cùng, cũng là ba Mục Giai Âm cố nén bấm điện thoại gọi cho Mục Uẩn Ngao nói bọn họ xảy ra chuyện gì.

Ba Mục Giai Âm còn nói, nếu có người hỏi chuyện này, thì nói là bọn họ vì mua quà cho Mục Giai Âm mà chết. Dù sao bởi vì đối tốt với Mục Giai Âm, bọn họ đã làm cho con gái lớn và con gái út tương đối bất mãn.

Ba Mục Giai Âm hi vọng chôn giấu chân tướng cái chết của họ, coi như là một chút bồi thường cho hai cô con gái.

Mục Giai Âm có chút khóc không thành tiếng.

Nhiều năm như vậy, chân tướng cái chết của ba mẹ vẫn luôn đè ở tim của cô, có lúc nghe người nhà ông nội nhắc tới, lúc còn tấm bé thậm chí cô cảm thấy có lẽ cô thật sự chính là một người không may mắn như thế, bất kỳ ai đến gần cô, người có quan hệ tốt với cô có lẽ cũng sẽ không có kết quả tốt.

Nhưng hôm nay chợt từ trong miệng ông nội nghe đến mấy chân tướng này. Rốt cuộc gánh nặng nhất trong lòng cô nhanh chóng buông xuống, không phải cô hại chết ba mẹ, biết điểm này là tốt.....

Mục Uẩn Ngao muốn an ủi Mục Giai Âm, thế nhưng bí mật ông dấu dìm nhiều năm như vậy, là ông khiến hôm nay Mục Giai Âm đau lòng như vậy. Mục Uẩn Ngao há hốc mồm, không biết nên nói những gì.

Rốt cuộc Mục Uẩn Ngao vẫn phải nhường ra không gian, chỉ để lại Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm.

Chuyện năm đó, ai đúng ai sai sẽ nói rõ ràng như thế này đây? Mục Uẩn Ngao chắc chắn một chuyện duy nhất chính là nếu thời gian có thể quay lại, nhất định đã có thể khuyên ba mẹ Mục Giai Âm không nên làm như vậy.

Nếu thời gian có thể quay lại..... Ông cũng sẽ không tuân thủ nghiêm ngặt một bí mật như vậy.

Nhiều năm như vậy, ông tận tâm tận lực giúp đỡ Mục Giai Thu, nhưng mỗi lần thấy Mục Giai Thu ông đều nghĩ, cô đã hại chết hai người vô tội là con tai và con dâu ông.

Có lúc ông lại nghĩ, nếu như năm đó không có nuôi dưỡng Mục Giai Thu, như vậy cả nhà bọn họ còn có thể là một nhà hạnh phúc, mà sẽ không giống như bây giờ phá thành mảnh nhỏ.

Dù vậy, con trai con dâu thương yêu Giai Âm nhất cuối cùng là sống không tệ, điều này cũng đủ rồi. Khóe miệng Mục Uẩn Ngao thoáng qua vẻ khổ sở nhưng lại có chút nụ cười an ủi, cuối cùng vẫn bồi dưỡng một hậu bối thành tài, đời này cũng không xem là vô dụng.

Mục Giai Âm ở trong phòng bệnh vừa khóc vừa kéo, Quyền Thiệu Viêm nhìn đau lòng. Chỉ là không ngừng lau nước mắt cho Mục Giai Âm, ôm cô vào trong ngực, để cô ôm anh.

"Giai Âm, có anh." Quyền Thiệu Viêm vỗ nhẹ lưng Mục Giai Âm.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra đều có anh ở đây.

Mục Giai Âm thút thít, nước mắt không ngừng chảy ra ngoài. "Ừ, Quyền Thiệu Viêm, anh nhất định phải vẫn luôn ở đây."

Ngàn vạn lần không thể giống như ba mẹ đột nhiên biến mất như vậy, tại cái đó nàng mới vừa biết từ vong đến tột cùng là cái gì số tuổi, cứ như vậy đột

ngọt không có.

"Vẫn luôn ở đây." Quyền Thiệu Viêm an ủi Mục Giai Âm.

Mục Giai Âm khóc trong lòng Quyền Thiệu Viêm cũng có chút đau.

Anh đã nghĩ qua chuyện kia có chút kỳ lạ, nhưng chưa từng nghĩ từng ấy năm tới nay MỤC Giai Âm vẫn luôn cống nôi đen (chịu oan) thay Mục Giai Thu, nỗi oan kia đã giải. Anh nhìn ra được Mục Giai Âm rất kiên trì nói tới chuyện của ba mẹ, nếu như không phải là tổn thương quá sâu, sao Mục Giai Âm lại như thế?

Mục Giai Âm khóc thật lâu, tâm tình cuối cùng là bình phục lại.

"Quyền Thiệu Viêm, anh sẽ không ghét bỏ em chứ?" Mục Giai Âm nắm lấy cổ áo của Quyền Thiệu Viêm, làm bộ đáng thương hỏi.

Quyền Thiệu Viêm dịu dàng lau một chút nước mắt vẫn chưa khô trên mặt Mục Giai Âm, trong giọng nói lại mang theo mấy phần bén nhơn, "Sao lại nói như vậy?"

Mục Giai Âm còn không biết anh là người như thế nào sao?

"Nhưng mà, em lại thích khóc." Mục Giai Âm có chút khổ sở nói.

Thật ra thì, ở trước mặt người khác cô không phải người thích khóc. Dù ở nước ngoài mấy năm, lúc khó khăn nhất, mỗi lần cô bị uất ức đều nuốt toàn bộ vào trong bụng, sau đó sẽ làm ra vẻ đều không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục sôi nổi đầy sức sống cùng bị người bới móc.

Nếu như thực sự có chuyện không chịu được, nhiều nhất Mục Giai Âm cũng chỉ chui vào trong chăn không tiếng động khóc một trận, chính là sau cơn mưa trời lại sáng.

Chỉ là sau khi gặp Quyền Thiệu Viêm, Mục Giai Âm phát hiện cô đặc biệt thích khóc, việc lớn việc nhỏ cũng muốn khóc. Có lúc Mục Giai Âm tỉnh táo lại tự suy nghĩ một chút, đều cảm thấy mình rất phiền, rất ghét bỏ cô thích khóc như vậy.....

Quyền Thiệu Viêm cười cười, sờ sờ lỗ mũi Mục Giai Âm nói: "Muốn khóc thì cứ khóc, không cần chịu đựng. Hơn nữa," Giọng Quyền Thiệu Viêm từ từ trở nên mập mờ, "Anh thích nhất là em ở trên giường khóc cầu xin anh bỏ qua cho em."

Mặt Mục Giai Âm đỏ lên, vốn khổ sở trong lòng hoàn toàn bị những lời này của Quyền Thiệu Viêm cọ rửa không còn một mống.

Người này thật đúng là đủ không che đậy miệng..... Cái gì gọi là thích cô ở trên giường khóc cầu xin tha thứ.

Mỗi lần cô chỉ cần khóc cầu xin tha thứ, động tác của Quyền Thiệu Viêm sẽ mãnh liệt hơn, lúc đó, Quyền Thiệu Viêm vẫn luôn có một lý do của mình, là cô đang quyến rũ anh.

Cô nào có, rõ ràng là Quyền Thiệu Viêm vẫn luôn phát tiết không chơi *, những thứ này đâu có liên quan gì tới cô.

Mục Giai Âm không nói thêm gì nữa, tức giận trừng mắt nhìn Quyền Thiệu Viêm.

Trong nháy mắt Quyền Thiệu Viêm bị nhu tình trong mắt Mục Giai Âm câu mất toàn bộ tâm hồn, hơn nữa, dáng vẻ hoa lệ đài vũ của Mục Giai Âm hiện tại khiến trong lòng tà niệm Quyền Thiệu Viêm càng thêm rục rịch ngóc đầu dậy.

Tất cả cảm xúc phản ứng nơi nào đó ở trên người của Quyền Thiệu Viêm đều rất chân thật.

Cảm nhận được lửa nóng dưới mông, Mục Giai Âm cắn môi, "Quyền Thiệu Viêm anh..... Thật là quá đáng!"

Cô đau lòng như vậy, Quyền Thiệu Viêm cũng chỉ lo thú tính của mình.

Trên mặt Quyền Thiệu Viêm có mấy phần lúng túng, sắc mặt lại càng thêm nghiêm túc, "Giai Âm, anh đây cũng trực tiếp nói rõ, em rất có sức quyến rũ. Đời này ông xã anh cũng không thể rời bỏ em làm sao bây giờ?"

Nói xong Quyền Thiệu Viêm còn nhìn nơi nào đó của mình một chút, tay cũng nhẹ nhàng xuống phía dưới, "Hơn nữa anh em tốt của anh cũng không thể rời bỏ em."

Sắc mặt Mục Giai Âm đỏ tới mức cũng có thể nhỏ ra máu.

Trên lỗ tai lại nhuộm một vòng màu hồng, "Quyền Thiệu Viêm, anh có thể càng vô sỉ một chút!"

Sau khi nói lời này ra Mục Giai Âm lập tức hối hận.

Người nào đó chau mày, lúc này tay đưa vào trong quần áo của cô, đốt lửa xung quanh trên người cô.

"Quyền Thiệu Viêm!" Rõ ràng là một câu nói rất tức giận, nhưng bây giờ Mục Giai Âm lại nói lại có mấy phần vô lực cùng mềm mại như vậy. Cực kỳ

giống lời yêu thương ở trên giường.

Mục Giai Âm bị âm thanh mắc cỡ của mình khiến cho đầu cũng không ngẩng lên được.

Nụ cười bên môi Quyền Thiệu Viêm sâu hơn, "Giai Âm, em có phát hiện em càng ngày càng nhạy cảm hay không?"

Mục Giai Âm liếc mòng tròng Quyền Thiệu Viêm, "Cảm miệng!"

Chỉ là..... Âm thanh này hơn nhu hơn quyn rũ.

Hơn nữa, dù là không nhu không quyn rũ, rất rõ ràng Quyền Thiệu Viêm cũng sẽ không ngậm miệng, cho dù ngậm miệng, cũng sẽ không dừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Trối Lại

Gần đây trên mặt Hường Tinh viết mấy chữ như thế này, khó chịu và buồn bực.

Buổi tối ba mẹ Hường Tinh xem thiên tượng, bấm ngón tay tính toán, cô nàng không phải là biểu hiện như vậy.

Đúng ra gì kia và Hàn Từ Nghị rốt cuộc không thành nghe thấy thì cao hứng không phải sao? Tuy nói ở phương diện tình cảm tiểu tử Hàn Từ Nghị kia thật sự quá không sạch sẽ, chẳng qua nếu như sau khi ở chung một chỗ với Hường Tinh thì Hàn Từ Nghị biết sửa sai, bọn họ làm ba mẹ cũng vẫn rất vui lòng thấy Hường Tinh và Hàn Từ Nghị đi chung với nhau.

Dù sao hồi nhỏ Hường Tinh đã thích Hàn Từ Nghị, hơn nữa, Hàn Từ kiên Nghị cũng tuổi trẻ tài cao, vẫn rất có thủ đoạn, hơn nữa nhà họ Hàn và nhà họ Hường đều biết gốc biết rễ, cũng môn đăng hộ đối, ba mẹ Hàn Từ Nghị cũng thích Hường Tinh, thật ra thì người lớn hai nhà đã sớm xem vừa mắt rồi, đã sớm có ý tưởng kết làm thân gia, chỉ là hai người trẻ tuổi vẫn không có động tĩnh, bọn họ cũng thật rất ngại thúc giục.

Mất thấy thật vất vả tu thành chính quả, tại sao Hường Tinh lại phản ứng như thế?

Người giúp việc nhà họ Hường cũng cảm thấy biểu hiện gần đây của Đại tiểu thư quá kỳ quái, theo tài xế ngày đó miêu tả, hơn nữa chính mắt bọn họ nhìn thấy cùng quan sát, quả thực lần lên giường là không thể nghỉ ngơi.

Dĩ nhiên Hường Tinh và Hàn Từu Nghị cũng dùng cách nói cao cấp hơn, xe chán!

Chỉ là, nhìn về mặt tiểu thư nản lòng, nản chí giống như chuyện không phải một lần như thế.

Mấy người giúp việc lại chuyển ánh mắt nhìn tài xế.

Tài xế vội vàng đứng ra giải thích, "Chắc chán là tiểu thư ở trên xe gì đó không thể nghỉ ngơi, tôi nói lại một lần cho các người nghe."

Nói xong, tài xế kể lại tiết mục ngắn mấy ngày gần đây đã lặp lại vô số lần lại giống như là kể chuyện cổ tích một cách sống động.

"Ngày đó đi, vốn tôi muốn chờ tiểu thư Hường Tinh trở về," Tài xế nói, "Chỉ là Hàn thiếu gia đuổi theo tiểu thư Hường Tinh, chết sống không chịu để cho tiểu thư Hường Tinh đi, hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của tôi, ngay lúc đó Hàn thiếu nghĩ là hôm nay tiểu thư không lên giường cùng cậu ấy, cậu ấy tuyệt đối không sẽ thả tiểu thư đi."

Mấy người giúp việc lộ ra ánh mắt nóng bỏng lần nữa.

Không hổ là lăng tử trà trộn mấy năm trên tình trường, quả nhiên là có thủ đoạn.

Tài xế lại há hê dương dương đã ý nói, "Lúc ấy tôi vừa nhìn tình huống không đúng, tôi suy nghĩ một chút, tôi không thể đợi tiếp nữa, ánh mắt Hàn thiếu gia nhìn tôi thật giống như là muốn giết người. Sau đó, tôi cũng rất lý trí tránh người."

Thật tình mắt, mấy người giúp việc nhất trí cảm thán.

"Chẳng qua tôi cũng không đi xa, tôi núp trong bụi cỏ gần đó quan sát." Gương mặt tài xế khiêm nhường, chỉ là nét mặt kia hình như là đang nói..., mọi người mau tới khen tôi đi, tôi sẽ không keo kiệt nhận lời khen của mọi người.

"Tôi vừa đi, Hàn thiếu gia lập tức chen lên xe, động tác kia tương đối mạnh mẽ," Hình như tài xế đang nhớ lại tình huống lúc đó, ngay cả một chút chi tiết nhỏ cũng không có, "Chỉ là, Hàn thiếu gia rất thông minh, cậu ấy vừa lên xe lập tức đóng cửa xe lại. Trong lúc đó tôi còn thấy tiểu thư có mở cửa xe ra vài lần, nhưng cũng bị Hàn thiếu gia đóng lại ngay."

Ai u, sáng suốt, không thể để cho tiểu thư chạy mất. Nếu không, với tốc độ của Hàn Tử Nghị kia, tuyệt đối không chạy lại tiểu thư bọn họ.

"Sau đó, mọi người biết thế nào không? Đột nhiên xe bắt đầu dừng đưa, tôi còn mơ mơ hồ hồ nghe được giọng của tiểu thư, nhưng tuyệt đối là mang theo vài phần khỗ sở, mọi người hiểu được," Tài xế chen mí trợn mắt.

Hiểu, cái này mọi người phải hiểu.

Lần đầu tiên nha, đau là phải.

"Sau đó xe ổn định một thời gian ngắn, đột nhiên xe lại bắt đầu rung động dữ dội, mọi người đều hiểu....." Tài xế lại cho ánh mắt ngăm hiểu.

Hiểu, phải hiểu! Vượt qua thời kỳ thống khổ, bắt đầu hưởng thụ sao?

"Sau đó thế nào hả, thật sự là quá kịch liệt, kết quả Hàn thiếu gia rớt từ trên xe xuống." Giọng nói của tài xế có chút hà hê, "Mọi người không biết lúc ấy, về mặt Hàn thiếu rất khó coi, giống như tôi thiếu tiền cậu ấy vậy."

"Lúc đó sắc mặt tiểu thư cũng không tốt lắm, xem chừng chuyện kia bị cắt đứt mọi người hiểu được....."

Tài xế lại đưa một ánh mắt về phía mọi người.

Tất cả mọi người gật đầu một cái.

Loại chuyện đó làm được một nửa lại không chịu làm, mặc kệ là nam hay nữ đều không thích.

Tài xế lại tiếp tục nói, "Lúc ấy dường như Hàn thiếu gia còn muốn tiếp tục lên xe, chỉ là tiểu thư cũng rất tức giận để cho tôi lái xe đi, chắc mọi người cũng đã hiểu....."

Hiểu, đây là tiểu thư đang ghét bỏ Hàn thiếu gia không được.

"Sau đó, bởi vì tôi xuất hiện quá kịp thời, không cho tiểu thư và Hàn thiếu gia thời gian tiêu hủy chứng cứ, tôi phát hiện những thứ kia trên xe, mọi người đều nhìn thấy rồi, chuyện này tôi không nói nữa." Chứng cứ đã giữ lại rồi, những thứ rơi trên ghế sa lon là máu tươi, trên khăn giấy chỗ ngồi bên cạnh còn dính mầm móng của người khác.

Mọi người rất tự giác bỏ quên tại sao trên kính chắn gió cũng có máu tươi.

Lúc kích động, khó tránh khỏi khó tránh khỏi, tất cả mọi người muốn tha thứ một chút, Hường Tinh và Hàn Tử Nghị cũng không dễ dàng.

"Chỉ là, theo lý thuyết tiểu thư nên vui mừng, tại sao tôi thấy mấy ngày nay tiểu thư ngay cả cơm cũng không muốn ăn cơ chứ?" Đầu bếp nhà họ Hường mặt ủ mày ê, trong ngày thường Hường Tinh thích ăn anh làm cơm nhất, nhưng gần đây cho dù anh đổi các món ăn đa dạng, Hường Tinh cũng không muốn ăn.

"Chẳng lẽ là chưa thỏa mãn dục vọng?" Có người giúp việc suy đoán.

Ba Hường Tinh vẫn núp trong bóng tối nghe lén không nhận được đứng dậy, tại sao có thể nói con gái bảo bối của ông như vậy chứ? Lời nói phía trước coi như xuôi tai, nhưng câu nói sau cùng thật sự là quá chói tai rồi, cho dù là sự thật cũng không nên nói ra ngoài nhà, thiệt là!

Ba Hường Tinh tới, mấy người giúp việc cũng như một lần khói tất cả trở về vị trí của mình, mỗi một người đều nghiêm chỉnh giống như chuyện vừa nói đều như một đám không khí.

Mây trời, nói chuyện gì đều là mây trôi. Người giúp việc nhà họ Hường ở thành phố A nổi danh cần cù, đúng! Bọn họ chính là cần cù như thế!

Ba Hường Tinh không biết nói gì liếc nhìn mấy người giúp việc làm bộ làm tịch này, ông là người sáng suốt tuyệt đối sẽ không nghi ngờ tất cả lời vừa nghe đều là ảo giác.

Chỉ là..... Chẳng lẽ Hường Tinh thật sự chưa thỏa mãn dục vọng hay sao?

Ba Hường Tinh nghiêm túc cảm thấy ông hỏi Hường Tinh về vấn đề này thật sự là quá không thích hợp.

Cho nên, ba Hường Tinh ghen a ghen, đợi đến lúc trên bàn cơm, rốt cuộc ba Hường Tinh không nhận nổi.

"Hường Tinh, sao gần đây mặt mày con cứ ủ dột thế," Ba Hường Tinh nói: "Ba và mẹ con đang định ra nước ngoài chơi mấy ngày, đến lúc đó phòng chúng ta còn trống, con có muốn mời bạn con đến chơi một lát hay không? Chẳng hạn như Hàn Tử Nghị, Quyên Thiệu Viêm, Mục Giai Âm, cũng có thể mời đến."

Người giúp việc bên cạnh hiểu rõ nhìn lão gia nhà mình một chút.

Đây là lão gia muốn tạo cơ hội cho Hường Tinh.

Rất rõ ràng Quyền Thiệu Viêm và Mục Giai Âm tuyệt đối sẽ không qua đêm trong nhà, hơn nữa với tính tình của Quyền Thiệu Viêm tuyệt đối sẽ kéo một mình Mục Giai Âm tới nơi khác.

Lão gia chỉ chỉ ra ba người này, rất rõ ràng, thật ra thì người lão gia muốn chính là Hàn Tử Nghị.

Bỗng mẹ Hường Tinh cảm thấy vấn đề phức tạp mấy ngày này đã giả quyết dễ dàng như thế, ai u, lão già thật là càng xem càng thuận mắt, thật muốn cho lão già 32 điểm khen.

"Con không muốn gặp Hàn Tử Nghị," Gần đây Hường Tinh không muốn thấy nhất chính là tên Hàn Tử Nghị này, hơn nữa, gần đây cô cũng không muốn ra cửa, chính là vì tránh Hàn Tử Nghị. Vừa nghĩ tới Hàn Tử Nghị cô đã tức lên, hết lần này tới lần khác người giúp việc nhà mình bây giờ há mồm ngậm miệng chính là Hàn Tử Nghị. Dường như cô và Hàn Tử Nghị đang ràng buộc nhau, anh ta đã có người phụ nữ khác rồi, Hường Tinh có chút bức mình nghĩ tới, để cho anh ta và người phụ nữ kia thiên trường địa cửu đi.

Đến lúc đó cô sẽ bỏ tiền đi nuôi một đôi tiểu bạch kiếm, bảo đảm mỗi người đều cao lớn đẹp trai hơn Hàn Tử Nghị, khiến Hàn Tử Nghị đi đòi nhà ma đi!

"Tại sao?" Ba và mẹ Hường Tinh đồng thời đặt câu hỏi.

Lại nói gần đây con gái không phải chưa thỏa mãn dục vọng lại bị bệnh tương tư, ngay cả cơm cũng ăn không được sao? Làm sao bây giờ lại không muốn gặp Hàn Tử Nghị đây?

"Sẽ không phải là Hàn Tử Nghị khi dễ con chứ?" Mẹ Hường Tinh cơ trí nghĩ tới vấn đề này, sau đó nói, "Con gái ngoan, con có uất ức gì, thì nói cho mẹ, có mẹ làm chỗ dựa cho con."

"Đúng, ba cũng là núi dựa của con." Ba Hường Tinh vội vàng không chịu yếu thế đứng dậy.

Về mặt Hường Tinh lại càng ngày càng âm trầm.

Hồi lâu Hường Tinh mới oa một tiếng khóc lên nói: "Ba, mẹ, hai người không biết Hàn Tử Nghị rất quá đáng."

Hường Tinh khóc nói, "Bọn con cũng đã lui tới rồi, anh ta vẫn lên giường với người phụ nữ khác, anh tachăng những lên giường, anh ta còn để cho người phụ nữ kia mang thai."

Hường Tinh vừa khóc càng không thể ngăn lại.

Nụ cười trên mặt ba mẹ Hường Tinh đọng lại.

Vốn hai người bọn họ cho là Hường Tinh không vui bởi vì cuộc sống với Hàn Tử Nghị không hòa hài mà thôi. Nhưng không ngờ đây căn bản cũng không phải là vấn đề không hòa hài, mà là vấn đề tác phong của Hàn Tử Nghị. "Ngày đó con cãi nhau với người phụ nữ kia, Hàn Tử Nghị cũng không đứng về phía con." Hường Tinh càng ngày càng uất ức.

Khi đó Hàn Tử Nghị cứ trầm mặc như vậy nhìn cô cãi nhau với người phụ nữ kia, lúc ấy trong lòng cô cảm thấy thật khó chịu. Hơn nữa, ngay cả Đồng Lê Triệu cũng đồng ý giúp cô nói chuyện, nếu không phải Đồng Lê Triệu khuyên Hàn Tử Nghị, nhất định Hàn Tử Nghị có thể nói ra những lời tổn thương cô hơn.

Tại sao à? Quan hệ giữa cô và Đồng Lê Triệu không tốt, Đồng Lê Triệu cũng đồng ý giúp cô, nhưng cô là bạn gái của anh, mà anh lại đối xử với cô như vậy.

"Còn nữa, trước có một lần ta bị người phụ nữ trước kia của Hàn Tử Nghị vu oan, Hàn Tử Nghị hoàn toàn không tin tưởng lời của con cũng không phân tốt xấu đứng về phía người phụ nữ kia." Một lần đó cô dễ dàng tha thứ cho Hàn Tử Nghị, là bởi vì cô cảm thấy thái độ Hàn Tử Nghị nói xin lỗi rất chân thành, cô cảm thấy về sau anh cũng sẽ không tái phạm.

Hơn nữa cô thích Hàn Tử Nghị nhiều năm như vậy, rốt cuộc có một ngày thấy thành công gần ngay trước mắt, cô không muốn buông tha chút nào.

Nhưng mà, Hàn Tử Nghị lại tái phạm, hơn nữa, sai lầm so với lần trước còn nghiêm trọng hơn.

Hàn Tử Nghị còn đổ sai lầm này cho cô vì không lên giường với anh?

Đây cũng có thể là một loại sai lầm, vậy đàn ông trên đời này đều có thể quang minh chính đại nuôi tình nhân rồi!

Sắc mặt ba Hường Tinh từ từ biến thành đen.

Hừ hừ, con rể đa tình này tuyệt đối không thể muốn, việc này sẽ phá hủy cả đời con gái mình.

Người giúp việc nhà họ Hường lập tức biến phần tràn đầy hảo cảm trước đó dành cho Hàn Tử Nghị thành đen. Đây là người phụ bạc, tiểu thư đang gâu lại với anh thế mà anh lại dám bội tình bạc nghĩa, thứ người như thế tuyệt đối không thể làm thiếu gia bọn họ.

Tiểu thư nên đá Hàn Tử Nghị, người thích tiểu thư bọn họ lại có nhiều lắm, tuyệt đối không kém một Hàn Tử Nghị!

"Con chờ, ba sẽ tới nhà họ Hàn đòi công bằng cho con." Tại sao con gái nhà họ Hường bọn họ có thể chịu sỉ nhục như vậy?

"Không cần, ba, " Một tay Hường Tinh kéo tay ba mình, cưỡng ép ba mình ngồi trên ghế nói: "Dù sao con cũng nói chia tay với Hàn Tử Nghị rồi."

"Chia rất tốt," Ba Hường Tinh vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Hường Tinh nói, " Hường Tinh, rốt cuộc con cũng chịu vứt tên Hàn Tử Nghị đó rồi, ba đã sớm nhìn cậu ta khó chịu, con chờ, ba phải đi tìm mấy thanh niên tài giỏi đẹp trai cho con, con thích người nào, mau nói cho ba."

Mẹ Hường Tinh cũng gấp gấp vội vã nhìn Hường Tinh, thật giống như là muốn chờ Hường Tinh nói ra một cái tên sau đó lập tức gọi điện thoại đính hôn cùng người kia.

Hường Tinh bất đắc dĩ cắn môi nói: "Hai người cũng quá sốt ruột đi, quả thật con muốn lạnh nhạt thờ ơ anh ấy, xem rốt cuộc anh ấy muốn như thế nào, nếu như anh ấy không nhận được con nữa thì....."

Hường Tinh cúi thấp đầu xuống nói: "Con sẽ chia tay thật."

Lúc trước ở góc độ bạn bè thấy Hàn Tử Nghị có nhiều phụ nữ như vậy, cô còn có thể thỉnh thoảng đi cười nhạo Hàn Tử Nghị một cái nhưng người phụ nữ kia không biết tự lượng sức mình muốn thay đổi bản tính hoa tâm của anh.

Nhưng đợi đến lúc cô thật sự trở thành bạn gái Hàn Tử Nghị, Hường Tinh mới phát hiện lòng của cô cứ như vậy hoàn toàn chịu không được một chút phản bội.

Hường Tinh có chút nhức đầu nói: "Ba, mẹ, con không ăn, con lên lầu trước, hai người từ từ trò chuyện."

Nói xong, Hường Tinh đã lên lầu, tốc độ nhanh đến mức làm cho ba mẹ Hường Tinh ngay cả câu giữ lại cũng không kịp nói.

"Bà xã, Hàn Tử Nghị đang ở đâu nào? Bây giờ lão tử sẽ đi chém cậu ta ngay." Hường Tinh vừa đi, ba Hường Tinh lập tức đã lộ ra bộ mặt thật, mở miệng trách móc, mài dao sên soét, giống như Hàn Tử Nghị nếu bây giờ đang ở đây, là ông có thể lập tức cắn chết Hàn Tử Nghị.

Con gái ông, được ông cưng chiều từ nhỏ lớn lên, nhưng hắn là không bỏ được hắn khuê nữ ăn một chút đau khổ, này Hàn Tử kiên quyết nhưng từ trong tay hắn sanh sanh đoạt đi khuê nữ còn không biết quý trọng.

Cắn chết cậu ta đều coi như là nhẹ.

"Đi!" Mẹ Hường Tinh cũng từ trên chỗ ngồi đứng lên nói, "Bây giờ chúng ta phải đi tìm dao phay."

Hai người cùng nhau đi tới phòng bếp sau đó phát hiện..... Dao phay đâu?

Sẽ không phải là người giúp việc sợ bọn họ đi tìm Hàn Tử Nghị, cho nên giấu con dao phay đi chứ. Ba mẹ Hường Tinh nhìn người giúp việc nhà mình..... Nhưng cái gì cũng không thấy.

Vốn dĩ người giúp việc nhà mình chính là một tên so một tên đều là kẻ dối trá, trong ngày thường không ăn trộm gian trá dùng mảnh lời bọn họ cũng không có ý tốt trao đổi với người khác, nhưng mà đôi khi bọn họ thỉnh thoảng đi xem một chút, mấy người giúp việc này chính là từng người một nghiêm chỉnh, giống như mỗi ngày bọn họ đều cố gắng làm việc cỡ nào.

Giống như hôm nay tình huống không có một bóng người cũng hiếm khi xuất hiện.

Ba mẹ Hường Tinh đang nghi ngờ lại nhìn thấy đầu bếp nhà mình cầm một cái chổi xông ra bên ngoài.

Ba Hường Tinh vội vàng chặn đầu bếp nhà mình lại, cầm một cây chổi là hình tượng gì đây?

Ngay cả mình người trước mặt mình là ai đầu bếp cũng lười phải nhìn, chỉ cau mày nói, "Đừng cản tôi, tôi muốn báo thù cho tiểu thư, một tên cặn bã như Hàn Tử Nghị cũng dám tìm tới cửa, cậu ta thật sự chết chắc!"

Đáng tiếc anh xuống tay chậm, dao phay đều bị đám thổ phi kia đoạt đi, anh anh anh (*).

(*) Đây là từ tượng thanh chỉ tiếng chim kêu.

"Cái gì? Hàn Tử Nghị lại dám tới nhà chúng ta." Ba mẹ Hường Tinh hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong mắt đều lộ ra hung ác, "Hôm nay không lột một lớp da cậu ta, Hàn Tử Nghị cũng đừng nghĩ đi."

Nói xong, ba mẹ Hường Tinh chạy ra bên ngoài..

Bên ngoài biệt thự nhà họ Hường, quần chúng xúc động, mấy người giúp việc cầm dao phay cùng đủ loại công cụ, đang tuyên chiến với vệ sĩ tinh anh nhà họ Hàn.

Vệ sĩ nhà họ Hàn thật sâu cảm thấy làm xong trận hôm nay, sau khi bọn họ trở về tiền lương phải tăng! Không tăng không được!

Hừ hừ mặc dù nghề nghiệp vệ sĩ này, cũng có thể sẽ bán mạng đi, nhưng mà loại chuyện bán mạng đi tới nhà vợ tương lai của thiếu gia như thế này, bọn họ thật sự không muốn làm.

Vệ sĩ nhà họ Hàn nghe mọi người nhà họ Hường chửi rửa nhất thời cảm thấy ác ý dày đặc từ phía nhà họ Hường.

Mẹ nó! Tại sao thiếu gia phải hoa tâm như vậy, làm hại bọn họ cũng chịu oan theo. Nhưng bọn họ hoàn toàn trong sạch, trước sau sạch sẽ, tính tình ôn hậu sẽ thương bà xã, hoàn toàn thích hợp làm người đàn ông tốt của thế kỷ!

Mấu chốt nhất chính là, bọn họ sắp tăng tiền lương!

Hàn Tử Nghị nhìn một màn trò khôi hài trước mặt, trên trán thật sâu trượt xuống ba cái vạch đen.

Anh vẫn luôn không muốn tới biệt thự nhà họ Hường.

Trước kia thật sự có Hường Tinh bên trong, chỉ là nguyên nhân có mức sâu hơn, mẹ nó, người giúp việc nhà họ Hường thật đều là một bộ tướng ngã của tâm thần bệnh viện, đáng về mình chạy ra ngoài đúng không!

Hiện tại Hàn Tử Nghị trừ nâng trán chính là may mắn hoàn hảo anh dẫn theo vệ sĩ tinh anh nhất trong nhà ra ngoài.

Nếu không hôm nay chuyển này, chắc chắn anh sẽ bị tháo rơi mấy cánh tay hoặc là mấy chân ở nhà họ Hường làm kỷ niệm.

Chỉ là, cuối cùng là chờ được chính chủ, ừ, có thể miễn cưỡng coi như là chính chủ.

Ngược lại ba mẹ Hường Tinh rất sáng suốt, tới nơi liền nói, "Tất cả mọi người trước dừng tay."

Mọi người nhà họ Hường sững sờ, quân gia càng thêm không để ý tôn ti nói: "Lão gia, phu nhân, ngài không thể gạt khuỷa tay ra ngoài (*), ngài không thể mềm lòng với người đàn ông đã bội tình bạc nghĩa với tiểu thư. Loại đàn ông này, chúng ta không nói tháo tay chân cậu ta, tối thiểu cũng nên tháo rơi nơi giữa cái chân kia, tuyệt đối không thể để cho cậu ta lại đi chà đạp những người phụ nữ khác đúng không!"

(*) Ý nói không thể giúp người ngoài mà không giúp người thân trong nhà.

Ba Hường Tinh tán đồng gật đầu một cái.

Mẹ Hường Tinh không lên tiếng nhưng tầm mắt đã dời đến nơi nào đó của Hàn Tử Nghị.

Trong lòng Hàn Tử Nghị chợt lạnh, nơi nào đó mềm hơn. Thiếu chút nữa thì không được rồi..... Đứng nha, không có vật này, tính phúc nửa đời sau của Hường Tinh làm sao bây giờ?

Hàn Tử Nghị miễn cưỡng cười cười, trên mặt mang vẻ lúng túng nói, "Chú, dì, hôm nay con tới tìm Hường Tinh nói xin lỗi."

"Nói xin lỗi? Cậu làm cái gì?" Dáng vẻ mẹ Hường Tinh một bộ rửa tai lắng nghe.

"Con....." Hừ hừ chuyện như vậy thật khó nói. Hàn Tử Nghị lại lúng túng, loại chuyện như vậy, anh thật sự là..... Được rồi, anh thừa nhận anh là cặn bã.

"Bội tình bạc nghĩa đúng không?" Ba Hường Tinh thiện giải nhân ý (Hiểu rõ lòng người) tiếp lời nói, "Cậu làm vậy thoải mái hay khó chịu?"

"Khó chịu khó chịu, con....."

Lời của Hàn Tử Nghị vẫn chưa nói xong, ba Hường Tinh lần nữa tiếp lời nói, "Thế nào, cậu còn muốn nhiều hơn mấy lần nữa, thoải mái một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Chương 94.2

"Không phải..... Lần này con với tới rất thành khẩn nói xin lỗi Hường Tinh, con thề, chuyện này tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo." Trên mặt Hàn Tử Nghị mang theo nụ cười lấy lòng, trong nụ cười này có được mấy phản ánh mặt trời, hoàn toàn chính là phải giết Hàn Tử Nghị.

Dựa vào nụ cười này, cho tới bây giờ Hàn Tử Nghị tung hoành trên tình trường nhiều năm như vậy cũng không có một chút ngăn trở. Nếu không phải là nhà Hường Tinh mọi người đồng nhất, từ ba mẹ Hường Tinh đến người giúp việc nhà họ Hường cũng đặc biệt khó dây dưa, anh còn cần phải bán nhan sắc như thế này sao?

Chẳng qua là mẹ Hường Tinh càng thêm khó chịu, lộ một nụ cười đẹp trai như vậy, chẳng lẽ là để ý nữ giúp việc nào ở nhà bà rồi hả?

Toàn thân tập thể nữ giúp việc nhà họ Hường lui về phía sau một bước, hơn nữa, tất cả đều tay cầm dao giờ lên cao bày tỏ, nếu như Hàn Từ Nghị lộ ra nụ cười như vậy nữa, bọn họ nhất định sẽ không chút do dự giúp Hàn Từ Nghị luyện thành Quỷ Hoa Bảo Điện tiền truyện —— tự cung!

Hàn Từ Nghị đã vô lực đi đỡ ngạch rồi, nữ giúp việc người ta trẻ tuổi cảnh giác một cái coi như xong, nhưng bên cạnh người đó cân nặng xem ra vượt quá 200 cân, số tuổi xem ra vượt qua đại thẩm tám mươi tuổi, à, không, bà nội, xin cô, cô đừng tham gia náo nhiệt có được không?

Mẹ Hường Tinh thấy đáng về Hàn Từ Nghị nhìn này đại thẩm mắt không chớp, cơ trí tổng kết lại mà nói, "Lời nói của đàn ông có thể tin tưởng, heo mẹ cũng có thể leo cây."

"Chính xác!" Ba Hường Tinh bày tỏ không chút dao động đứng ở bên cạnh vợ mình.

Hàn Từ Nghị tiếp tục rơi lệ, cái đó ba Hường Tinh à, tất cả mọi người đều là đàn ông, đàn ông tội gì làm khó nam đàn ông chứ? Chú nói có đúng không?

Ba Hường Tinh bày tỏ dù Hàn Từ Nghị sử dụng ánh mắt mỗi mắt chờ mong này của anh nhìn ông, ông tuyệt đối cũng không đồng tình với Hàn Từ Nghị.

Mẹ Hường Tinh cảm thấy lập trường kiên định này của lão đầu phát huy quá tốt rồi.

"Chú, dì, hai người cho con một cơ hội đi, hai người có thể để Hường Tinh ra ngoài nói chuyện với con không?" Hàn Từ Nghị cố gắng làm cho mình giữ vững bình tĩnh, nói với ba mẹ Hường Tinh.

"Không được!" Mẹ Hường Tinh trực tiếp nói: "Hường Tinh nhà tôi cũng đã chia tay với cậu rồi, sao cậu còn dây dưa với Hường Tinh làm gì?"

Sắc mặt Hàn Từ Nghị khó coi mấy phần mới nói, "Đó là Hường Tinh đang giận con, trong lòng cô ấy còn tức giận, hai người để con gặp Hường Tinh một lát, con nghe nói gần đây cô ấy ăn không ngon nên cố ý mang theo chút đồ ăn vặt cô ấy thích."

Nói xong Hàn Từ Nghị cho cái nháy mắt, lập tức có vệ sĩ xách đồ ăn vặt từ trong một cái rương ra, toàn bộ bên trong đều là đồ ăn vặt Hường Tinh thích.

Mẹ Hường Tinh nhìn về phía quản gia mình nháy mắt, "Đi, nói một tiếng cho Hường Tinh, để xem Hường Tinh có muốn gặp Hàn Từ Nghị không."

"Vâng" Quản gia nhận mệnh, tiêu sái như một làn khói.

Mí mắt Hàn Từ Nghị đột nhiên nháy lên, anh luôn có loại dự cảm xấu.

Không bao lâu, Hàn Từ Nghị nhận được tin nhắn của Hường Tinh —— Hàn Từ Nghị, Anh rút mau!

Lúc này quản gia cũng tới, "Tiểu thư nói, bảo Hàn Từ Nghị rút nhanh lên."

Hường Tinh lúc này mới tức giận, ngồi trong phòng mình vẽ mặt hung ác giống như là muốn ăn thịt người.

Cô thích ăn cái gì không thích ăn cái gì, viết trên mặt cô, trên weibo của cô toàn bộ đều viết rõ ràng. Hàn Từ Nghị là cố ý cho làm cô ầm ứ? Cố ý mang đồ cô không thích tới đây, giờ sao? Hàn Từ Nghị lại cảm thấy hành động cô muốn chia tay là cố tình gây sự?

Lần này cô thật sự quyết tâm muốn chia tay Hàn Từ Nghị!

Mẹ Hường Tinh đưa đôi mắt nhỏ tán dương nhìn về phía quản gia nhà mình.

"Nghe thấy không, đừng quẩn luyến Hường Tinh nhà ta, gần đây Hường Tinh nhà ta cũng có người theo đuổi, ta thấy tiểu tử kia không tồi, mi thanh mục tú, ta đang nghĩ tới hôn sự giữa hai đứa nó, nếu thuận lợi, ta có dự định mấy tháng nữa sẽ để chúng nó đính hôn." Mẹ Hường Tinh rất khẳng định nói.

Người giúp việc nhà họ Hường kinh hãi.

Ta đi, tốc độ này cũng quá nhanh đi..... Máu chốt là tin tức quan trọng như vậy làm sao bọn họ có thể cùng được thông báo với người ngoài như Hàn Từ Nghị chứ? Đây quả thực quá vũ nhục chỉ số IQ!

Ba Hường Tinh cũng kinh hãi, càng không ngừng nháy mắt cho bà xã mình.

Bà xã à, da trâu này không dễ bóp như vậy đâu, đến lúc đó nói không ra tên, tiểu tử Hàn Từ Nghị này lại hả hê.

Quả nhiên, sắc mặt Hàn Từ Nghị đen mấy phần mới nói, "Ài?"

"Lạc Từ Hạo cậu biết không?" Mẹ Hường Tinh nói: "Ta thấy cậu ấy tuần tú lịch sự, đặc biệt thích."

"Hường Tinh sẽ thích loại eo là đó sao?" Hàn Từ Nghị vừa nghĩ tới bộ dạng tiểu thụ gầy yếu kia của Lạc Từ Hạo vừa nhìn đã không thích, huống chi, hiện tại trên đầu Lạc Từ Hạo còn đeo lên hai chữ to, tình địch!

Ba Hường Tình cũng ở đây cùng bà xã mình tiến hành đấu tranh ánh mắt kịch liệt.

Không phải mấy ngày trước đưa nhỏ kia mới đến tìm bà thẳng thắn nói cậu ta là gay, sao hôm nay bà gả con gái tôi cho cậu ta, không thể tự bẫy con gái mình như vậy, tiếp tục như vậy nữa tôi sẽ không chơi với bà nữa.

Mẹ Hường Tình liếc Ba Hường Tình một cái, ta đây gọi là kẻ hoãn binh.

Ba Hường Tình suy tư hai giây, quả quyết cảm thấy chuyện này không đúng, ngộ nhờ Lạc Tử Hạo này thích con gái ông thì sao?

Ông cũng không thích cái loại éo lá đó.

Mẹ Hường Tình tiếp tục nói rõ với ba Hường Tình, ông cho là tôi thích loại éo lá đó, không sao, mức độ cong của cậu ta tương đối nghiêm trọng lão nương dùng hết các loại biện pháp cũng không bẻ được, Hường Tình sẽ không có nguy hiểm. Hơn nữa, chỉ cần chúng ta chịu khó làm công tác tư tưởng cho Hường Tình, đừng để Hường Tình yêu cậu ta là được.

Từ đầu đến cuối ba Hường Tình đều cảm thấy..... Chuyện như vậy quá không phúc hậu.

Chỉ là..... Tạm được, ông có thể tiếp nhận. Dù sao đến lúc đó khổ sở cũng là Lạc Tử Hạo, không liên quan đến Hường Tình nhà ông.

Người giúp việc nhà họ Hường kinh hãi lần nữa.

Bọn họ nói sao, gần đây tần số Lạc Tử Hạo tới nhà tăng lên, thì ra đều là vì tiểu thư.

Chỉ là..... Sao bọn họ nhìn không vừa mắt tên éo lá đó như vậy chứ, nhưng mà không thuận mắt cũng thuận mắt hơn cận bã trước mặt này. Dầu gì người ta cũng là cả người sạch sẽ!

Hàn Tử Nghị thật lâu không đợi được đáp án của bà mẹ Hường Tình, chỉ thấy bà mẹ Hường Tình ở đó liếc mắt đưa tình, gương mặt hạnh phúc, Nhất thời uất ức trong ngực Hàn Tử Nghị dâng cao, "Hường Tình từng nói với con, cô ấy không thích nhất chính là Lạc Tử Hạo, bọn họ tuyệt đối không thể, nếu hai bác gả Hường Tình cho cậu ta, đó nhất định chính là phá hủy cuộc sống của Hường Tình."

"Không sao, Hường Tình nhà tôi nói éo lá cũng tốt hơn cận bã." Mẹ Hường Tình triển khai toàn bộ khí thế nữ vương, "Hường Tình nhà tôi hạnh phúc hay không hạnh phúc có liên quan gì tới bạn trai cũ là cậu chứ? Tôi cho cậu biết, cậu đã là quá khứ rồi, đừng đến nữa dây dưa với Hường Tình nhà tôi nữa, Hường Tình nhà tôi đã không thích cậu."

Nói xong mẹ Hường Tình dựa vào người giúp việc nhà mình phát phát tay nói, "Cùng ta đi về, xế chiều hôm nay Tử Hạo nói cậu ấy muốn đến, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, chăm sóc tốt chú rể mới!"

Mọi người nhà họ Hường không hiểu, chỉ là rối rít ngốc nghếch bày tỏ ủng hộ và kính yêu với lão gia và phu nhân nhà mình.

"Dạ!" Nói qua mọi người nhà họ Hường đã trở về biệt thự.

Chỉ là cánh cửa sắt hoàn toàn ngăn Hàn Tử Nghị ở ngoài biệt thự.

Về mặt Hàn Tử Nghị âm trầm nhìn cánh cửa sắt trước mặt mình, nhìn hồi lâu mới ngồi lên xe của mình.

Hàn Tử Nghị lấy di động nhấn một tin nhắn mới, gửi tin nhắn cho Hường Tình.

Trước kia tin nhắn cũng bị Hàn Tử Nghị xóa bỏ.

Hôm nay chỉ còn lại mấy cái tin nhắn mới nhất.

Không thể lên giường với tôi chính là lý do anh lạc lối?

Vậy nếu sau này tôi bất tiện, cuối cùng mỗi tháng tôi có mấy ngày phải nghỉ lễ, ngộ nhờ đó là toàn bộ thời gian mười tháng tôi mang thai, có phải anh còn phải tính thời giờ gì tìm phụ nữ khác?

Chúng ta chia tay thôi.

Hàn Tử Nghị, anh cứ đi.

Hàn Tử Nghị hít sâu một hơi, tay hung hăng đập về phía tay lái. Chỉ một đập như vậy, vốn là tay lái cứng rắn, liền bị Hàn Tử Kiên quyết trực tiếp đập xuống.

Mà trên tay Hàn Tử Nghị cũng sớm đầm đìa máu tươi.

Trên mặt Hàn Tử Nghị là mặt nụ cười trào phúng.

Mẹ kiếp, con mẹ nó sao lại khó chịu như vậy chứ?

Trước kia cũng bị phụ nữ bên ngoài bỏ rơi, mẹ kiếp lần này sao lại khó chịu như thế? Hàn Từ Nghị cầm điện thoại di động nhìn hồi lâu, vừa mới nghĩ gọi điện thoại cho Hường Tinh.

Chỉ là bên kia lại truyền đến âm thanh tắt máy.

Một phút trước Hường Tinh gọi nhắn tin cho anh, hiện tại Hường Tinh đã tắt máy?

Hàn Từ Nghị biết thói quen của Hường Tinh, điện thoại cô luôn luôn đều là trạng thái mở máy 24h. Cho nên, Hường Tinh phải..... Chặn anh rồi? Thật không có ý định tha thứ cho anh?

Hàn Từ Nghị nghĩ tới thái độ ba mẹ Hường Tinh cùng tin nhắn Hường Tinh, trong lòng một mảng hốt hoảng.

Anh nghĩ lần này có thể giống như lần trước dễ dàng được tha thứ như vậy, hơn nữa, lúc trước, bọn họ còn ở trong xe thân mật qua như vậy.

Vốn dĩ, mục đích hôm nay Hàn Từ Nghị tới nơi này trừ muốn nói xin lỗi với Hường Tinh, còn nghĩ đến có thể tiến thêm một bước với cô không. Sau hôm ấy, anh thật muốn cô, thật muốn ném thứ một chút tư vị của cô.

Nhưng.....

Hàn Từ Nghị vô lực té trên ghế trước, thật khó chịu, thật sự.

Sao Hường Tinh lại không chịu tha thứ cho anh chứ? Anh thay đổi, còn không được sao?

Nếu Hường Tinh không thích, sau này anh không đi theo Đồng Lê Triệu uống rượu, sau này sẽ không bao giờ nhìn lâu cô gái khác nữa không được sao? Hường Tinh bảo anh làm cái gì thì anh làm cái đó không được sao?

Sao nhất định phải chia tay anh chứ? Không phải Hường Tinh thích anh sao? Hường Tinh không biết anh cũng thích cô sao? Làm sao lại chia tay chứ?

Trong lòng Hàn Từ Nghị trầm xuống, hơi khó chịu trở về nhà.

Trong nhà Hàn Từ Nghị, ba mẹ Hàn Từ Nghị đang bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Ồ, hôm nay con trai bảo bố nhà ta về sớm vậy hả?" Giương mặt mẹ Hàn Từ Nghị cười quyền rũ, chẳng qua Hàn Từ Nghị lại cảm thấy nụ cười của mẹ mình sao mà âm trầm thế.

Hôm nay Hàn Từ Nghị không có tâm tình gây gổ với mình mẹ, Hàn Từ Nghị nói thẳng, "Mẹ, hôm nay con đặc biệt mệt mỏi, lên lầu ngủ trước."

"Thế nào? Ở nhà họ Hường chịu đựng, về nhà cũng không dám nhìn hai chúng ta?" Ba Hàn Từ Nghị làm ra vẻ để tờ báo kinh tế tài chính che trước mặt mình xuống, nhìn Hàn Từ Nghị hỏi.

Cũng biết ba mẹ mình chắc chắn biết chuyện này.

"Ba mẹ cũng đừng xen vào việc của người khác, con biết làm thế nào." Hàn Từ Nghị nói xong muốn đi lên lầu.

Chẳng qua là còn chưa lên đi, thì bị vệ sĩ bắt xuống lầu.

Mà vệ sĩ lại càng không thêm nhìn Hàn Từ Nghị phản kháng, cột Hàn Từ Nghị vào trên ghế.

"Ba, mẹ," Hàn Từ Nghị đặc biệt im lặng cười cười nói, "Hai người muốn làm gì? Trói con lại tới nhà họ Hường chịu đòn nhận tội?"

"Chúng ta nghĩ ngược lại, chính là Hường Tinh không vui," Mẹ Hàn Từ Nghị nhìn con trai mình, nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Mẹ Hàn Từ Nghị trực tiếp đưa tay chỉ lên trán Hàn Từ Nghị nói: "Ta nói con trai à, đến tột cùng bên trong gốc rễ con có gì chứ? Hà? Ta nói con có thể gặp Hường Tinh đối xử tốt với con, tính tình được, tướng mạo được, gia thế tốt cô gái như thế không nhiều? Chỉ phần may mắn này của con, con đốt đèn lồng cũng tìm không thấy, sao con lại đốt sạch sẽ trong một ngày chứ?"

"Con nói ba con là ta cũng không phải loại người tính tình phong lưu như con, từ trung học đệ nhị ta đã coi chừng mẹ con, theo đuổi mẹ con, trong lúc đó ta cũng từ chối những nữ sinh khác ghé mắt qua, con nói, cái tính này của con là giống ai?" Ba Hàn Từ Nghị chỉ tiếc rên sát không thành tiếng.

"Con biết rõ sai rồi," Hàn Từ Nghị bất đắc dĩ, "Con cũng nói xin lỗi rồi, Hường Tinh không chịu tha thứ, con thì có biện pháp gì, con cũng không có các."

"Con định bỏ qua?" Mẹ Hàn Từ Nghị nhìn chăm chăm Hàn Từ Nghị, dường như chỉ cần Hàn Từ Nghị dám nói ra một lời buông tha, bây giờ bà sẽ băm Hàn Từ Nghị thành thịt vụn, làm hoành thánh ăn.

"Không có, không phải Mục Giai Âm lại nhập viện rồi sao, Hường Tinh nhất định sẽ đi thăm cô ấy, con định ngày mai gặp Hường Tinh, trực tiếp nói rõ ràng." Hàn Từ Nghị thiện ý giải thích. Chỉ là trong giọng nói luôn có mấy phần không còn hơi sức.

"Ngày mai con cứ định như vậy gặp Hường Tinh giải thích?" Ba Hàn Từ Nghị kéo mắt ra, "Con trai, con phải tỏ ra chút thái độ."

"Đúng vậy, Hàn Từ Nghị, ta nói con có thể không cần cả ngày đi theo Đồng Lê Triệu ăn chơi đàng điếm, có thể đi theo Quyền Thiệu Viêm người ta học hỏi một ít hay không? Mẹ cũng không mong đợi con thành công như người ta, dầu gì phương diện chung tình này phải học hỏi một ít chứ? Cho dù con đi học theo Đồng Lê Triệu, cũng học cách phân minh rõ ràng giống Đồng Lê Triệu chứ? Mẹ cũng nghe nói, lúc trước con không phân biệt phải trái lúc Hường Tinh bị vu oan hãm hại, Đồng Lê Triệu đó cũng là kiên định đứng về phía Hường Tinh."

"Con....." Hàn Từ Nghị không biết nên giải thích làm sao.

Anh không có một lần thật tâm muốn đi trách cứ Hường Tinh.

Nhưng lúc chuyện đó xảy ra, người khác chỉ cần hơi kích thích anh một cái, tâm tình của anh giống như sẽ mất không chế, sẽ phát triển theo hướng mà anh không khống chế được. Anh..... Chuyện tình cảm anh không thông minh như Đồng Lê Triệu.

Hàn Từ Nghị bắt đầu đi thừa nhận sự thật này.

"Mẹ không nói thêm gì nữa," Mẹ Hàn Từ Nghị nhìn Hàn Từ Nghị, hơi cười cười, "Mẹ đây, cũng đã nhận định Hường Tinh là con dâu, mẹ mặc kệ con sử dụng thủ đoạn gì, cho dù quý xin, con cũng phải theo đuổi Hường Tinh qua lại cho mẹ."

Ba Hàn Từ Nghị thấy Hàn Từ Nghị không có phản ứng, mới lạnh lùng quát, "Có nghe hay không?"

"Vâng" Hàn Từ Nghị kéo dài giọng lên tiếng. Trong giọng nói kia nghe không ra mấy phần thật lòng.

"Mẹ nghe nói Hường Tinh từng tỏ tình với Đồng Lê Triệu?" Mẹ Hàn Từ Nghị lại nói, "Mẹ nghe nói gần đây Lạc Từ Hạo đang theo đuổi Hường Tinh."

"Tỏ tình với Đồng Lê Triệu là giả, Lạc Từ Hạo là đồng tính, Hường Tinh tuyệt đối nhìn chường mắt." Hàn Từ Nghị phản bác theo bản năng.

"A, lúc trước mẹ có nói chuyện phiếm cùng mẹ Hường Tinh, mẹ con bé nói với ta, bà ấy muốn Mục Giai Âm giới thiệu vài người đàn ông không tệ, Mục Giai Âm đồng ý ngay," Mẹ Hàn Từ Nghị nói: "Nghe nói Cư Sa Bạch và Phòng Vạn Ba đều trở về, hai người kia đủ nam tính, đủ thô bạo đi, là hướng chuyện thích loại hình đó, Mục Giai Âm lại quyết định muốn tác hợp. Nghe nói, ngày mai sẽ gặp ở bệnh viện."

Mục Giai Âm cả ngày cũng chỉ biết phá hư chuyện của anh.

Mặt mày Hàn Từ Nghị thoáng qua vài vết tối tăm, Hường Tinh vẫn luôn có quan hệ tốt với Mục Giai Âm, ngộ nhờ một khuyến khích của Mục Giai Âm, bây giờ Hường Tinh lại thất vọng về anh như vậy.....

Hàn Từ Nghị lắc đầu một cái, muốn bỏ cái ý nghĩ này trong đầu mình.

"Con trai, ba nói một câu với con. Thành phố A chúng ta, Hường Tinh lại không thiếu người đeo đuổi. Gia thế tốt hơn chúng ta cũng không phải là không có," Ba Hàn Từ Nghị nói ý sâu xa, "Ba hiểu biết rõ tên tiểu tử này trước kia được nước cái gì, không phải con đang được nước Hường Tinh thích con sao? Con vẫn có sức lực phách lối trước mặt Hường Tinh, nhảy nhót trước mặt Hường Tinh, bây giờ bị quăng, không dễ chịu chứ?"

"Con hãy bỏ lòng tự ái ngây thơ đó xuống cho lão tử, thành tâm thành ý đi ối tiếng thật xin lỗi với Hường Tinh, nói một chút dự định sau này của con." Rốt cuộc ba Hàn Từ Nghị không nhịn được tuý cơ hành động.

Quan trọng là khiến thẳng ngốc Hàn Từ Nghị này đi làm việc, ông thật đúng là lo lắng đứa con trai này sẽ phá hư chuyện. "Con đừng cố chống đỡ cho ta, tình cảm sẽ từ từ tùy thời thay đổi, không phải Hường Tinh cũng nói chia tay với con sao? Hường Tinh chính là không thích con đấy? Cái người này sao cả ngày bày một bộ dáng vẻ thiếu gia, một bộ tôi chịu nói xin lỗi với anh, tôi sẽ hạ mình với tư thế xa hoa nhất cho anh nhận lấy."

Mẹ Hàn Từ Nghị cũng không nhịn được nói, "Mẹ nói với con, Hường Tinh không giống những bạn gái trước kia của con. Con cũng không nhìn một chút phụ nữ trước kia con lui tới là hạng gì, không mua túi không mua giày, thì chịu ở cạnh con sao? Cô gái kia coi trọng là tiền nhà chúng ta, không phải là con người con. Dĩ nhiên, bọn họ có đồng ý vì chút tiền này đi lấy lòng con, cũng có thể mặc sức dáng vẻ thiếu gia của con, họ cũng thờ ơ, căn bản họ cũng không quan tâm người."

"Tự mình suy nghĩ đi." Ba mẹ Hàn Từ Nghị nói xong thì đi thẳng lên lầu.

Hàn Từ Nghị ngồi ở lầu dưới suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt càng ngày càng nặng nề.

"Tôi chưa cời trời cho tiểu tử kia, làm thế nào?" Mẹ Hàn Từ Nghị từ trong khe cửa vừa nhìn lên con trai vừa nói.

"Có gì làm sao?" Ba Hàn Từ Nghị nói: "Để nó phiền lòng một chuyện, ngồi cả đêm thì thế nào? Không có đánh gãy chân nó cũng xem như cho nó mất ngủ."

"Nói cũng phải," Mẹ Hàn Từ Nghị trở về phòng, có chút khổ não nhìn ba Hàn Từ Nghị nói: "Ông nói chúng ta nói, nó nghe vào bao nhiêu?"

"Không biết," Ba Hàn Từ Nghị cũng có chút phiền, đi ngang qua vợ mình sau khi đồng ý đốt thuốc, hút. "Tôi nghĩ là nó lui tới với Hường Tinh thì đã hiểu chuyện, ai biết nó còn có thể công Hường Tinh còn làm cô gái khác lớn bụng."

Chuyện như vậy nếu không phải Quyền Thiệu Viêm giúp xử lý một tay, sẽ không biết gây ra bao nhiêu sóng gió.

Ba Hàn Từ Nghị thật sâu cảm thấy, đời này Hàn Từ Nghị làm chuyện chính xác nhất, cũng chính là bám vào lên cây to Quyền Thiệu Viêm này.

"Ông nói Hường Tinh có thể tha thứ cho con trai chúng ta sao?" Nói chung Mẹ Hàn Từ Nghị vẫn có chút lo lắng, "Tôi cảm thấy quá mỏng manh."

Ba mẹ Hàn Từ Nghị không nói chuyện nữa.

Đây là xui xẻo của con trai!

Mẹ Hàn Từ Nghị cảm thấy bây giờ không được, bất cứ giá nào bà cũng vác tấm mặt mo này tự mình đi khuyên nhủ Hường Tinh. Chờ sau này kết hôn, cùng lắm thì bà phải người ngày ngày theo dõi Hàn Từ Nghị, chỉ cần Hàn Từ Nghị có nguy cơ trật đường ray, bà cũng phải kéo Hàn Từ Nghị về nhà.

Hàn Từ Nghị ngồi cả đêm ở phòng khách, sáng ngày hôm sau cũng hết hạn hình phạt.

Sau khi nghe nói anh cũng đã nghĩ thông, Hàn Từ Nghị mới đơn giản sửa sang lại một phen, vội vã chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Giày Cao Gót Dững Mãnh (1).

Edit: Thanh Xuân.

Gần đây Đường Đại cảm giác mình ngày rất mơ mộng, ngày hôm qua lúc thấy có một người phụ nữ cầu cứu, trong nháy mắt anh gọi một cú điện thoại, nhưng mà hôm nay lại có một nhóm người mặc quần trang đến tìm anh.

Đường Đại cũng không hiểu cấp bậc quân hàm, chẳng qua cảm thấy quân hàm trên vai đám người kia mấy gạch mấy sao nhìn cũng không bình thường hơn nữa, khí thế đám người kia vừa nhìn thì không phải là quân nhân bình thường.

"Người chính là Đường Đại?" Ánh mắt Phòng Vạn Ba có chút lãnh nghị (lạnh lẽo + nghị hót) mà hỏi.

Đường Đại gật đầu một cái, "Ngài là. . . . ."

Chẳng lẽ anh trêu chọc đến người nào sao? Nhìn người đàn ông này hình như tới là không có ý tốt, lấy thân phận của anh, hẳn là không trêu chọc tới những người này đi?

"Anh đã cứu vợ thủ lĩnh chúng tôi, chúng tôi có thể đồng ý cho anh một thỉnh cầu, anh muốn cái gì?" Phòng Vạn Ba đi thẳng vào vấn đề.

"Vợ thủ lĩnh?" Đường Đại vẫn còn ở rối rắm, chẳng lẽ là cô gái hôm qua? Nhìn phong thái trên người cô gái kia xác thực không giống như cô gái xuất thân từ gia đình bình thường. . . . .

"Một thỉnh cầu, trong vòng một phút không nói thì không có cơ hội." Phòng Vạn Ba nói thẳng.

Phòng Vạn Ba không thích nhất là người dài dòng, học theo tính tình của Quyền Thiệu Viêm hết mười phần. Binh lính dưới tay anh gần như đều nói là làm, đối với lời của anh càng tuyệt đối phục tùng.

Vì vậy nhìn thấy Đường Đại bộ dạng dài dòng như vậy, giọng nói Phòng Vạn Ba càng thêm bất thiện.

Đường Đại bị giọng nói bá đạo của Phòng Vạn Ba Bá làm cho cả người run lên, nhanh nói: "Tôi. . . . ."

Mất thấy Phòng Vạn Ba xoay người muốn đi, Đường Đại vội vàng lớn tiếng nói, "Tôi có một chuyện muốn nhờ ngài giúp một tay."

Thật ra thì Đường Đại vẫn luôn rối rắm một chuyện, xác thực mà nói anh rất nhức đầu một chuyện. Ba năm trước đây, con anh vì tai nạn xe cộ nằm viện, kết quả ngay lúc đó bác sĩ giải phẫu sai lầm, cộng thêm trị liệu cấp cứu cũng không kịp nên làm hại con trai anh bỏ lỡ thời kỳ trị liệu tốt nhất, cuối cùng bắt đầu bị buộc cắt mất một chân.

Sau đó Đường Đại tới hỏi thăm một bệnh viện khác, người của bệnh viện kia nói, nếu như trị liệu, con anh hoàn toàn có thể giữ được cái chân kia.

Đường Đại vì chuyện này mà khởi tố bệnh viện đó đến tòa án, nhưng bệnh viện bên kia lại luôn đẩy trách nhiệm, trong nhà Đường Đại vừa không có tiền, lại càng không tìm được luật sư tốt, chuyện này vẫn kéo dài như vậy.

Đường Đại nuôi con trai mình lo lắng buồn bực nên càng nhiều tóc bạc.

Chuyện này ngược lại đơn giản.

Phòng Vạn Ba gật đầu nói, "Còn có những yêu cầu khác không?"

Đường Đại ngẩn người, người nọ cảm thấy chuyện của anh quá khó khăn, cho nên không muốn giúp sao? Đường Đại lắc đầu một cái, trên mặt có chút thất vọng nói: "Cảm ơn ngài, không có yêu cầu khác."

"Vậy được." Người này còn rất thỏa mãn, thái độ Phòng Vạn Ba đối với Đường Đại cũng khá lên rất nhiều, sau khi dứt lời đứng lên đi ngay.

Đường Đại cho là chuyện này cứ kết thúc như vậy, ai biết ngày hôm sau, có một luật sư đáng đáp anh tuần lịch sự tới cửa hỏi anh, "Xin hỏi anh là Đường Đại sao?"

"Là tôi." Gần đây quý nhân tìm anh sao mà nhiều như vậy, chẳng lẽ lại là người thân hoặc là kẻ thù của vị tiểu thư kia?

Đường Đại vội vàng từ quầy thu tiền chạy tới trước mặt luật sư rất nhiệt tình nói chuyện, người này thoát nhìn khí độ bất phàm, anh vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.

"Ngài khỏe chứ, trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tên tôi là Cự Sa Lâm, đây là danh thiếp của tôi." Cự Sa Lâm nói xong thì lấy danh thiếp của mình đưa cho Đường Đại.

Đường Đại nhận danh thiếp vội vã lướt qua, ánh mắt lại mở to, hình như là bị giật mình.

"Cự. . . . . Sở luật sư Cự thị?" Nhất thời Đường Đại trở nên lấp ló lấp bắp.

Những năm này, vì cho con trai lên tòa án, anh cũng biết qua một chút chuyện tình có liên quan tới sở luật sư. Chỉ là, sở luật sư Cự thị này, cho dù có ý không hiểu rõ, trong tai người bình thường cũng tương đối vang dội.

Sở luật sư Cự thị, tuyệt đối là nơi có luật sư tốt nhất thành phố A thậm chí là cả nước, tuyệt đối có một không hai.

Hơn nữa người này còn nói Cự Sa Lâm, anh ấy. . . . . Hình như là ông chủ của sở luật sư Cự thị, nghe nói những năm này, anh ấy đã rất ít tới tòa án rồi, sao hôm nay đột nhiên lại tới tìm anh?

Đường Đại rất rõ ràng, xét thấy tình hình kinh tế nhà anh, cho tới bây giờ anh cũng không có suy nghĩ tới sở luật sư Cự thị, tỷ lệ thắng cực kỳ cao sau lưng là giá tiền cực kỳ cao. Chỉ có những người giàu có kia mới mời được sở luật sư Cự thị. Đường Đại đột nhiên nghĩ đến người đàn ông hôm qua tới tìm anh. . . . . Chẳng lẽ Cự Sa Lâm chủ động tới tìm anh sao?

"Là như vậy, trước tiên nói tới mục đích tôi đến đây, hôm qua bạn tốt của tôi nói cho tôi biết hoàn cảnh của anh, nên tôi không mời mà tới, hi vọng anh bỏ qua cho." Cự Sa Lâm nói chuyện hết sức khách khí, mắt kính gọng đen trên mặt càng làm cho Cự Sa Lâm tràn đầy phong độ của người trí thức.

Chỉ là, theo cách nói của Cự Sa Bạch, người em trai như anh chỉ xứng với bốn chữ: lịch sự bại hoại.

Dĩ nhiên, Cự Sa Lâm là một người giỏi nguy trang về lịch sự bại hoại.

Đường Đại rất rõ ràng không cách nào nhìn thấu bản chất của Cự Sa Lâm, cho nên, vừa nghe đến lời nói khiêm nhường của Cự Sa Lâm, Đường Đại vội vàng liên tiếp phát tay nói, "Không ngại, không ngại, ngài có thể tới hoàn toàn là vinh hạnh của tôi."

"Thật ra thì công ty chúng tôi vẫn gây quỹ công ích, hàng năm, chúng tôi sẽ miễn phí trợ giúp ba người cần luật pháp trợ giúp, hôm qua sau khi nghe bạn tôi nói chuyện, cảm thấy anh rất thích hợp, anh xem sở luật sư chúng tôi có thể tiếp nhận vụ án của anh sao? Bản thân tôi đôi cảm thấy rất hứng thú với vụ án này, nếu như có thể, tôi hi vọng tôi có thể nhận vụ án này." Về mặt Cự Sa Lâm tươi cười, gương mặt khiêm nhường.

Đường Đại cảm thấy trên cái thế giới này thật ra thì thật sự có chuyện trời sắp.

Hàng năm sở luật sư Cự thị chỉ giúp ba người, nhưng có bao nhiêu người là chờ được giúp đây? Chẳng lẽ anh là người đầu tiên, hơn nữa còn là Cự Sa Lâm của sở luật sư Cự thị tự mình giúp anh.

Ai nói đường vận khí của anh không tốt, anh nhất định là tích mông thành dày.

Cho đến khi Cự Sa Lâm đi, Đường Đại vẫn đang trong trạng thái lảng lảng.

Không bao lâu, lại có người cắt đứt trạng thái lảng lảng này của Đường Đại. Lại có người đàn ông khác tới cửa, lần này là một tây trang giày da, tuổi hơi lớn, nhưng mà ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, xem ra là một người đàn ông bảo thủ.

Nếu như Mục Giai Âm ở đây sẽ phát hiện ngay, người này không phải là quản gia nhà bọn họ sao?

Lâm quản gia đứng trong siêu thị nhỏ trước mặt nhìn một chút khoe miệng còn vẫn mang theo nụ cười đúng mực, "Anh khỏe chứ, còn nhớ rõ ngày hôm qua anh đã cứu một cô gái không?"

"Nhớ nhớ nhớ." Loại chuyện như vậy sao có thể quên đây?

Đừng nói vốn lúc trước quá trình cứu cô gái kia cũng rất ly kỳ, chính là hôm qua người kia tới cũng đủ làm anh khắc sâu ấn tượng.

Lâm quân gia khẽ cười cười, mới hỏi, "Tôi có thể đi vào nói chuyện không?"

"Dĩ nhiên." Nơi này vốn là siêu thị, nếu như là khách dĩ nhiên là có thể tùy tiện vào.

Lâm quân gia tùy ý đi vào, mới lấy một túi giấy đặt trên quầy thu tiền của Đường Đại, "Trong này có một tờ chi phiếu một trăm vạn, hôm qua anh đã cứu cháu gái của lão gia chúng tôi, ông ấy rất cảm ơn anh, những thứ này chỉ là tâm ý nho nhỏ, không được tôn kính."

Lâm quân gia vừa cười một tiếng mới nói, "Xin hỏi anh còn có những chuyện khác cần chúng tôi giúp một tay sao?"

Vốn bọn họ tính muốn giúp Đường Đại thắng vụ kiện kia một đi không trở lại, nhưng Cur Sa Lâm đã nhận, tự nhiên bọn học cũng không nhận được.

Một, một trăm vạn, anh không nghe lầm chứ? Nếu như có nhiều tiền như vậy, như vậy anh có thể yên tâm cho con trai một bộ chân giả tốt rồi, con trai có thể tự tập đi bộ.

"Chuyện này. . . . . Tiền này cũng quá nhiều rồi," Sau khi đường đại phản ứng kịp sa, vội vàng từ chối nói: "Tôi không thể nhận, vừa rồi đã có người tới giúp tôi giải quyết phiền phức của tôi rồi, những thứ này tôi thật sự không thể nhận."

Làm người tốt phải biết đủ, Đường Đại hiểu rõ đạo lý này.

Lâm quân gia cười thả lá thư lại trên bàn Đường Đại, "Đây chính là một phần tâm ý của nho nhỏ chúng tôi, vẫn mong anh có thể nhận lấy. Chẳng qua, chúng tôi cũng hi vọng anh có thể xử lý thích đáng số tiền kia, để tránh đưa tới phiền toái không cần thiết."

Có lúc đột nhiên phát tài một phen cũng không phải là chuyện gì tốt.

Thấy Đường Đại còn muốn từ chối, Lâm quân gia mới dòi đề tài đi, nhìn một hàng gian phòng sau lưng nói: "Anh ở nơi này?"

"A, đúng đúng đúng, chẳng qua tôi có ý định dòi đi," Đường Đại, "Nơi này thật sự là quá vắng vẻ, lại không ít người cũng bán phòng ốc dòi khỏi nơi này."

Siêu thị anh buôn bán càng ngày càng ảm đạm. Anh tính dòi đến một khu phồn hoa khác.

"Tôi đề nghị anh cho dù chuyển đi cũng nên giữ phòng ốc nơi này lại," Lâm quân gia cảm thấy Đường Đại này phẩm hạnh vẫn tương đối không tệ, vì vậy cũng có ý tốt nhắc nhở, "Tôi nghe nói tương lai trong vòng ba năm chính phủ có kế hoạch xây khu chung cư ở đây, đến lúc đó đoán chừng sẽ cho mọi người một khoản tiền đền bù hậu hĩnh."

"À?" Nói như vậy vẫn là không muốn bán căn nhà này là tốt nhất.

Lâm quân gia không dài dòng nữa liền đi.

Đường Đại này cũng cơ trí, anh nhìn ra được Lâm quân gia sẽ không lừa anh, vì vậy không bán căn nhà mình, hơn nữa còn lấy ra 50 vạn mua lại hết mấy căn nhà xung quanh với giá thấp.

Đợi đến năm thứ ba, quả nhiên chính phủ xây nhà chung cư ở nơi này.

Mà Đường Đại trực tiếp dựa vào tiền mua phòng ốc trở thành phú ông.

Sau này, Đường Đại nhớ lại cuộc đời của mình, anh cảm thấy truyền kỳ nhất chính là một ngày anh cứu một cô gái xinh đẹp, đó là bước ngoặt quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh.

Biết em trai Cur Sa Bạch đồng ý nhận vụ án của Đường Đại, Mục Giai Âm cũng yên tâm.

Chỉ là nghe nói hôm nay Hàn Tử Nghị cũng muốn tới bệnh viện, Mục Giai Âm nghi hoặc, Mục Giai Âm gọi điện thoại cho ba mẹ Hường Tinh trung cầu ý kiến có muốn để cho Hàn Tử Nghị vào bệnh viện hay không.

Mẹ Hường Tinh suy tư hồi lâu nói: "Hãy để cho đứa bé kia vào đi, di nghe nói tối hôm qua mẹ nó dạy dỗ nó rồi, hôm nay sẽ để cho Hường Tinh nhà đi giáo huấn nó một trận."

Trong giọng mẹ Hường Tinh nói chuyện có mấy phần hà hê.

Ngày hôm qua, bà và ông xã đã thu thập rất nhiều tình sử phong lưu trước kia của Hàn Tử Nghị.

Dĩ nhiên trước kia Hàn Tử Nghị không kể được chuyện này, rất nhiều đồ anh cũng không kiêng dè. Cho nên, muốn tìm những hình này của Hàn Tử Nghị tương đối đơn giản, ba mẹ Hường Tinh gần như đi tìm rất nhiều chứng cứ mà không phí sức.

Những chứng cứ này đương nhiên làm cho con giận của Hường Tinh bốc cháy lần nữa.

Mục Giai Âm đoán chừng hôm nay Hường Tinh thấy Hàn Tử Nghị sẽ không có sắc mặt tốt.

Chỉ là. . . . . Thôi, Hàn Tử Nghị cũng là trừng phạt đúng tội. Uổng công cô cố gắng làm trung gian cho hai người bọn họ, kết quả Hàn Tử Nghị vẫn không quý trọng Hường Tinh chút nào, cảm thấy phụ nữ tự mình đưa đến của không đáng quý sao?

Mục Giai Âm cũng hơi há hê nghĩ tới, không bằng trước hết khiến Hàn Tử Nghị ném thử một chút khổ sở mất đi Hường Tinh.

Ba mẹ Hường Tinh tương đối thành thực với Mục Giai Âm, Mục Giai Âm đã biết chuyện mẹ Hường Tinh uy hiếp dụ dỗ Lạc Tử Hạo theo đuổi Hường Tinh rồi. Mặc kệ như thế nào, vẫn nên tạo một chút cảm giác nguy hiểm cho tên Hàn Tử Nghị kia. Hàn Tử Nghị đang ở trong phúc mà chẳng biết hướng.

Người thân còn chưa tới, ngược lại Cự Sa Lâm tới.

Cự Sa Lâm vẫn luôn ở thành phố A, nhưng mà ấn tượng anh dành cho Mục Giai Âm toàn bộ đều dừng lại ở một màn đào hôn kia. Sau lại, mặc dù nghe nói tình cảm giữa Mục Giai Âm và Quyền Thiệu Viêm không tệ, chỉ là Cự Sa Lâm vẫn cảm thấy đó chính là tin đồn bên ngoài mà thôi.

Có người đàn ông nào có thể chịu được cô dâu đào hôn chứ? Huống chi là Quyền Thiệu Viêm, nhưng anh tương đối hiểu rõ tính khí Quyền Thiệu Viêm cũng không tốt như vậy.

Về phần sau khi cưới Quyền Thiệu Viêm cùng chiều Mục Giai Âm, Cự Sa Lâm lại càng xì mũi coi thường, lấy tính tình này của Quyền Thiệu Viêm, không ngày ngày đánh Mục Giai Âm là đã tốt rồi, còn cùng chiều? Làm sao có thể, đây quả thực là đâm rỗng hang hổ sao.

Nhưng ngày thành hôn đó Mục Giai Âm đủ giày xéo tự ái của Quyền Thiệu Viêm, đàn ông bình thường nói thế nào cũng phải bỏ cái hôn nhân này, Quyền Thiệu Viêm không ly hôn như anh nghĩ cũng rất khác thường.

Chỉ là, ngày hôm qua sau khi Cự Sa Bạch trở về, đặc biệt lén lút hỏi anh có nghe nói qua chuyện Mục Giai Âm hay không, nói là cảm thấy Quyền Thiệu Viêm đối với Mục Giai Âm rất không bình thường, Cự Sa Lâm nổi lên lòng hiếu kỳ về Mục Giai Âm.

Vừa nói như thế, Cự Sa Lâm cũng có chút ý định thăm vị chị dâu này. Nói thế nào, bọn họ cũng có quan hệ thân thích với nhà họ Quyền.

Mục Giai Âm cũng coi như là chị dâu họ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Danh Môn Quân Quyền Nịch Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.